

Giới thiệu Thê Chủ Dị Dàng

Còn gì tồi tệ hơn trong cùng một ngày khi cô bị bạn trai phản bội do quá buồn nên cô đã uống rượu ở quán bar đến say không biết gì thì khi đi về gặp bọn cướp không những cướp đồ mà còn đánh chết cô.

Nhưng không ngờ cô được xuyên không đến thời mà nữ tôn nam tì không có trong lịch sử cứ nghĩ mình gặp may mắn không chết nhưng chính cô vào vị tiểu thư mà cha mẹ không thương bắt cô đi ở rể gia đình người khác.

Cô không muốn làm con sâu gạo cô muốn khởi nghĩa muốn được mọi người yêu thương hãy xem cô sẽ làm như thế nào qua truyện Thê Chủ Dị Dàng của tác giả Giải Mộc Phồn Ôn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên qua.

Editor: coki (Mèo)

Đầu năm nay xuyên qua là chuyện bình thường như cơm bữa. Đi trên đường thứ chú ý nhất không phải là tai nạn giao thông, rơi xuống nước thứ đáng lo lắng nhất không phải là chết đuối, đụng vào tường thứ quan tâm nhất không phải là cục u trên trán mà phải cảnh giác chuyện xuyên qua, đặc biệt cảnh giác chuyện đột nhiên xuyên qua. Ví dụ như Giang Thanh Ly đi, chẳng qua buổi tối đi bar về muộn một chút, uống nhiều một chút, có cảm giác hơi say một chút, bước thấp bước cao giống như đang giẫm lên vải bông, hơn nữa trên đường tối thui khó có thể tìm ra Đông Tây Nam Bắc. Người nói đi, quốc gia của chúng ta thiếu điện thiếu nước hay sao mà cả mấy ngọn đèn đường cũng không bật nổi mà nàng càng không thể ngờ vào một đêm hắc nguyệt phong cao lại xui xẻo gặp hai tên trộm cướp mới vào nghề. Một tên gây nhom tay đang cầm dao còn run rẩy lợi hại hơn so với người bị cướp là nàng, kết quả cuối cùng là nàng bị con dao đang cầm trên cái tay run rẩy kia đâm trúng. Uống nước lạnh cũng bị nghẹn chết trên đời này không có ai xui xẻo hơn nàng cả.

Khi tỉnh lại thì Giang Thanh Ly phát hiện mình cũng giống như bao nhiêu đồng chí xuyên qua đang nằm trong một căn phòng thật cổ đại, thật quý, nhìn cách bài trí trong phòng liền nói lên giá thể không hề tầm thường của chủ nhân thân thể này. Cảm giác đầu tiên giống như đang ở phim trường diễn kịch cổ trang nhưng dựa theo kinh nghiệm nhiều năm xem tiểu thuyết mà nói thì nàng chắc chắn xuyên qua một trăm phần trăm rồi. Nàng nằm không nhúc nhích, bốn phía cũng thật im lặng, hiện tại trong phòng chỉ có mùi đàn hương thoang thoảng làm cho cảnh vật tựa như ảo ảnh này có thêm mấy phần chân thật.

Trời sinh voi thì sinh cỏ. Đây chính là cổ huấn, người lười biếng như nàng cũng chỉ có thể tuân theo không có lựa chọn nào khác. Trước mắt chuyện đầu tiên cần tìm hiểu là thân phận của nàng ở đây là gì?

Xuyên qua đối với nàng không phải là chuyện không tốt, cái gọi là hy vọng chắc là như vậy đi. Nàng vốn tưởng rằng mình đã đi đến đường cùng, nếu tình yêu vô tư của thanh mai trúc mã mà cũng có thể dễ dàng tan vỡ như vậy, nếu người nam nhân tuân tử tao nhã nhất trong lòng nàng cũng không thể vượt qua được sự mê hoặc của sắc đẹp thì thế gian này đến tột cùng là có loại tình yêu tuyệt đối không thể dứt bỏ, không quan tâm tới bản thân mình hay không?

Đang lúc Giang Thanh Ly suy nghĩ tới xuất thần thì đội nhiên cửa bị đẩy ra, một tiểu cô nương ăn mặc giống nha hoàn bưng chậu rửa mặt tiến vào, nhìn thấy Giang Thanh Ly thì tròn to hai mắt hoảng sợ buông tay, cái chậu rửa mặt màu bạc liền rơi xuống, thanh âm thanh thúy, nước văng lên thật cao. Nàng giống như bị kinh sợ thật lớn, mất hạnh ngân ngấn nước, kêu lên: “Tam. . . . . Tam tiểu thư tỉnh!” Cảm giác đầu tiên của Giang Thanh Ly chính là dung mạo của nàng ở thế giới này nhất định là rất xấu, nhìn xem, dọa sợ tiểu cô nương nhà người ta.

Trong lúc đó ngoài phòng liền vang lên tiếng bước chân gấp gáp, chỉ chốc lát sau trong phòng chật ních một đám người xa lạ.

“Thùy Nhi, con đã tỉnh, có sao không?” Một nam nhân khoảng tầm ba mươi mấy tuổi bộ dáng ôn hòa ngồi trước giường, tràn ngập lo lắng cùng từ ái dịu dàng, nhìn nàng hỏi.

Giang Thanh Ly nhẹ nhàng lắc đầu, nàng không rõ lắm tình huống ở trước mắt nên tốt nhất vẫn là không nên hành động, lấy bất biến ứng vạn biến mới là tốt nhất. Tục ngữ đã nói cẩn thận thì không thừa bao giờ.

“Thùy Nhi, con rất tùy hứng. Hôn sự là lệnh của phụ mẫu, lời người mai mối, nên tuân theo. Huống chi thân thể da thịt là của phụ mẫu ban cho, căn bản là con không có tư cách buông tha sinh mệnh của mình.” Một nữ tử khoảng chừng bốn mươi tuổi đứng giữa mọi người, sắc mặt uy nghiêm, chậm rãi mở miệng nói, giọng điệu lạnh nhạt mà nghiêm khắc. Nàng mặc cẩm y hoa phục, hai mắt hơi phù thũng, dáng người trung niên có chút mập mạp nhưng vẫn có thể nhận ra được nàng là gia chủ, lời nói rất có phân lượng.

Nước mắt nam nhân ngồi bên giường lại tuôn rơi, ưu thương không thể mở miệng nói nên lời.

“Ai nha, Tam muội, muội tỉnh thì tốt rồi. Làm tỷ ta lo lắng gần chết.” Người đang nói chuyện là một nữ tử cao gầy mặc y phục màu vàng nhạt, biểu tình

khoa trương, vừa nhìn thấy liền biết chính là loại người dối trá.

“Đúng vậy, Tam muội, Nhị tỷ ta cũng thực lo lắng.” Lên tiếng là một nữ tử thấp lùn mập mạp núc ních, khi cười trên mặt chất đầy một đồng nếp nhăn, nhìn như Phật Di Lặc nhưng lòng dạ lại gian trá khó lường.

Giang Thanh Ly vẫn đang trong tình trạng ngốc trẻ, trong đầu dùng sức suy nghĩ về mối quan hệ gia đình có chút phức tạp này, cảm thấy tất cả có chút kì lạ.

Cuối cùng nữ tử hần là mẫu thân của nàng lạnh nhạt tổng kết: “Một tháng sau hôn sự của con vẫn diễn ra như cũ, con không cần lại đùa giỡn náo loạn. Liễu Miên, trông coi cho tốt nữ nhi của người.”

“Vâng, thê chủ.” Phụ thân của “Thủy Nhi” cúi đầu thấp giọng đáp.

Thê chủ? Giang Thanh Ly cả kinh, đã nói là có chút quái dị mà, hóa ra là xã hội nữ tôn. Nữ tôn nam tì! Nàng luôn luôn ở trong trạng thái kinh ngạc thẳng đến khi tất cả mọi người trong phòng đều rời đi cũng không có phát hiện. Trước mắt chỉ còn một người là phụ thân nàng. Hắn đau xót nhìn nàng, trong mắt đều là không muốn cùng ưu thương.

“Thủy Nhi, đây đều là số mệnh. Đều là tại ta, có trách chi trách ta là tiểu quan được mẫu thân con chuộc về, không có gia thế hiển hách, thân phận thấp kém lại không được sủng ái mới liên lụy tới con như thế. Phụ thân thật xin lỗi con”. Nam nhân vừa nói xong nước mắt liền tuôn rơi như mưa.

Giang Thanh Ly không kìm lòng được khi thấy người ta chảy nước mắt, vừa thấy người ta chảy nước mắt liền mềm lòng, nhất là nước mắt nam nhi. Huống chi muốn trách thì phải trách nữ nhân kia không phải hần.

Tình huống hiện tại là một tháng sau nàng phải ở rể mà ở nơi này nữ nhân ở rể là chuyện bị người ta xem thường nhất, cho nên chủ nhân của thân thể này mới cảm thấy bị khuất nhục thật lớn lấy tự sát để phản kháng nhưng mà bởi vì một khắc kia thời không xoay chuyển, nàng mới mặc danh kì diệu xuyên đến nơi này.

*Mặc danh kì diệu: Không hiểu tại sao.

“Phụ thân.” Giang Thanh Ly vốn tưởng rằng rất khó mở miệng xưng hô như vậy nhưng thực tế lại rất dễ dàng, có thể là vì nhu nhược cùng thân tình tha thiết trong mắt người kia: “Con không trách người, con sẽ chấp nhận, sẽ không tiếp tục làm chuyện để cho người thương tâm.”

“Là phụ thân có lỗi với con.” Liễu Miên đưa tay ôm thật chặt Giang Thanh Ly, thất thanh khóc rống.

Nàng không thể làm gì hơn là vỗ nhẹ lưng an ủi hần. Nam nhân nơi này thật đúng là nhu nhược mà nữ nhân như mẫu thân nàng thì quá mức cường hần, thật sự là có chút không thích ứng được.

Từ phụ thân cùng nha hoàn thiếp thân Từ Trúc, nàng mới từ từ biết rõ đầu đuôi. Thân thể này vốn tên là Quân Nhược Thủy, là thứ xuất Quân gia Tam nữ nhi. Bởi vì phụ thân Liễu Miên xuất thân thanh lâu được mẫu thân chuộc về, vừa mới bắt đầu cũng là lời ngon tiếng ngọt như hoa trong gương trăng trong nước sau khi mê luyến qua đi thì liền quăng hần sang một bên, kể cả nữ nhi là nàng cũng không thêm quan tâm.

Có thể bởi vì Quân Nhược Thủy ra đời do sinh non nên tất cả mọi người trong phủ liền đồn đãi nàng không phải là huyết mạch của gia chủ lại càng ngấm ngầm suy đoán không biết nàng là dã loại của phụ thân Liễu Miên với người nào đó ở thanh lâu. Chính điều này đã tạo nên cá tính nhẫn nhục chịu đựng nhất gian sợ phiền phức của Quân Nhược Thủy, cả ngày cùng phụ thân ở trong tiểu viện của mình, cửa lớn không ra cửa nhỏ không tới giống như là khuê phòng công tử. Mỗi ngày đều ở trong phòng đọc sách, không nói chuyện nhiều, gặp người khác cũng lặng lẽ né tránh cho nên ở trong phủ thường bị Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư khi dễ.

Mà nàng lại nổi danh là tốt tính tốt khí, một lần ra cửa bị xe ngựa của một vị công tử thế gia đụng trúng kết quả là nàng liên tục nói xin lỗi làm cho công tử thế gia trong ngoài đều mười phần vênh vào, ngông ngang rồi đi. Việc này truyền khắp thành Lâm Giang, Quân Nhược Thủy yếu đuối vô năng mọi người đều biết.

Quân Nhược Thủy ở rể tại Tô gia, lại còn là thủ phủ của thành Lâm Giang. Tô gia không có nữ nhi, Đại thiếu gia cùng Nhị thiếu gia đã xuất giá, Tam thiếu gia trước mắt vẫn còn là khuê tử. Kỳ thật cũng không tính là khuê tử, Tô tam thiếu gia từ nhỏ đã có tài kinh thương thiên phú, thường xuất đầu lộ diện theo Tô gia gia chủ xử lý chuyện buôn bán, khôn khéo giỏi giang, cũng không phải là khuê trung nam tử bình thường. Có lẽ vì vậy nên mãi mới không tìm được thê chủ thích hợp. Huống hồ gia nghiệp Tô gia phải có người kế thừa cho nên Tô tam thiếu gia muốn cưới một người ở rể Tô gia, đoạt đi nữ tử cũng là vì Tô gia bọn họ.

Chẳng qua nàng không rõ lắm tại sao lại chọn nàng? Đại khái vì tính cách yếu đuối dịu ngoan của nàng nên khi qua đó ở rể Tô tam thiếu gia vẫn có thể tùy ý làm bậy như cũ mà không cần bận khoăn đến thê chủ sao?

Nhưng vấn đề cuối cùng là mẫu thân nàng, Quân Mẫn Đình làm sao có thể đồng ý? Cho dù nàng là thứ xuất, cho dù phụ thân nàng là tiểu quan thanh lâu nhưng trên danh nghĩa nàng vẫn là Quân gia Tam tiểu thư, nếu để cho nàng ở rể thì vẫn tổn hại đến mặt mũi Quân gia. Quân Mẫn Đình không cần mặt mũi sao? Nàng ta sẽ không sợ bị người khác nhạo báng sao?

Thật đúng là không thể hiểu nổi.

Một tháng này Giang Thanh Ly vẫn là Quân Nhược Thủy như trước, trầm mặc kiệm lời. Bất quá cũng may là Quân Nhược Thủy sưu tầm rất nhiều sách, phần lớn là hoa cỏ dược thảo, y học, lịch sử linh tinh. Mỗi ngày nàng đều đọc sách mà mẫu thân trên danh nghĩa mỗi ngày vẫn phái người giám thị nàng,

sợ nằng tự sát một lần nữa. Bất qua nằng ta quá mức lo lắng rồi, Giang Thanh Ly cũng không có dũng khí tự sát, chết từ tế không bằng còn sống, chỉ có còn sống về sau mới có thể cảm nhận được những điều tốt đẹp mà mình chưa từng biết tới. Nói nằng lạc quan cũng tốt, sợ chết cũng tốt, dù sao đối với tình huống trước mắt này thì nằng thật sự rất là vui vẻ. Dù sao nơi này cũng là xã hội nữ tôn, ở vấn đề nam nữ thì người chịu thiệt thòi luôn là nam nhân. Nằng đi Tô phủ làm sâu gạo, thoát khỏi hoàn cảnh áp lực hiện tại cũng là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ở rể.

Editor: coki (Mèo)

Ngày thành thân đó thời tiết rất đẹp, tháng năm xuân về, các loài hoa nở rộ ở khắp nơi, đua nhau khoe sắc.

Đường phố trong thành Lâm Giang vô cùng náo nhiệt. Mọi người đều đổ ra đường nhìn Tô tam thiếu gia thú thê chủ. Phố lớn ngõ nhỏ đều chật ních người vây xem, nửa khen nửa chê đối với đội ngũ rước dâu. Quân Nhược Thủy mặc hi phục màu đỏ thẫm, ngồi trong một chiếc xe ngựa hoa lệ theo đội ngũ kèn hoa đi vào Tô phủ.

Tất nhiên Tô Tử Bội sẽ không nghênh đón đoàn rước dâu bởi vì nam tử không nên xuất đầu lộ diện mà nên an ổn ở trong phòng cùng với thê tử dạy con. Cho nên Tô Phủ phái quản gia Lý Hân tới trước đón dâu. Ngược lại với nam tử nhu nhược phần lớn nữ tử nơi này đều có võ công. Vương triều Kim Bích ai cũng yêu thích cỡi ngựa bắn tên vì người ở đây giành được quốc gia từ trên lưng ngựa cho nên không phải chỉ riêng hoàng gia quý tộc mà cả nữ tử của dân chúng bình thường đều biết một chút về cỡi ngựa bắn tên. Vì vậy khi đội ngũ rước dâu của Tô gia đưa cho Quân Nhược Thủy một con ngựa trắng thì quả thật làm nằng ngẩn ngơ ngay tại chỗ. Tuy rằng nằng biết ngựa ăn cỏ, không cắn người nhưng muốn nằng cỡi con quái vật cỡ lớn kia thì vẫn không nhìn được mà sợ hãi. Nằng tin tưởng nhất định sắc mặt hiện giờ của mình rất không tốt, e ngại, khó xử, còn có một chút bối rối không biết làm sao bởi vì một đám người đang chờ, nhìn nằng giống như nhìn quái vật.

Nằng thật sự muốn ngửa mặt lên trời thở dài một phen, không hiểu tại sao ông trời quăng nằng đến thế giới nữ tôn này? Là để cho nằng chịu đau khổ nhục nhã sao? Bởi vì là thứ xuất, phụ thân không được sủng ái, mẫu thân của thân thể này cũng không quan tâm đến nằng. Nhiều thế hệ buôn bán làm cho người nằng ta đầy mùi tiền, thế mà lại dùng ngân lượng vàng làm cái giá để bán nữ nhi của mình tới làm rể Tô gia.

Bất quá ngoại trừ phụ thân Liễu Miên thì đối với thân tình của những người này cũng không ôm bất kỳ hy vọng nào, dù sao nằng cùng bọn họ là người xa lạ, không có quan hệ gì cả. Trước như vậy, về sau vẫn vậy. Chẳng qua trừ việc thích ứng với mọi hoàn cảnh bên ngoài thì hình như nằng cũng chẳng còn lựa chọn nào khác. Dù sao nơi này là nữ tử làm chủ, cho dù Tô tam thiếu gia có điều ngoa một chút, tùy hứng một chút nhưng cũng không thể nào chèn ép nằng chứ?

Ở dưới con mắt khinh thường của mọi người, Quân Nhược Thủy ngồi trên xe ngựa hoa lệ, trong tiếng hi nhạc và đội ngũ đón dâu đông đảo chạy nhanh về phía Tô Phủ thành Đông. Dọc theo đường đi nằng có thể nhìn thấy ở ngã tư đường chật ních người vây xem, tiếng nghị luận, tiếng cười nhạo thậm chí là phi nhổ cùng khinh bỉ văng vẳng ở bên tai. Bất quá nằng thật sự không để ở trong lòng. Nằng vốn đến từ thế kỉ hai mươi mốt, ở thế giới đó nam nữ ngang hàng, ưu tiên nữ tử là phong độ thân sĩ. Hơn nữa, nam lớn lấy vợ nữ lớn gả chồng, nằng tuyệt đối không cảm thấy dọa người. Muốn trách thì trách cái thế giới này thật là không thể hiểu nổi mà nằng cũng không có khí lực để đi bảo vệ nam nhân.

“Người ngồi trong xe ngựa chính là Quân Nhược Thủy sao? Tướng mạo gầy gầy, bình thường, khó trách muốn ở rể.” Nằng đã nhìn chính mình ở trong gương đồng tuy rằng không tính là quốc sắc thiên hương nhưng cũng coi như là thanh lệ động lòng người, tú sắc khả san đi chứ?

“Phi, thật là sự sỉ nhục của nữ nhân chúng ta, vậy mà cam nguyện đi ở rể.” Quân Nhược Thủy bĩu môi, ta có nguyện ý hay không thì lão nhân gia ngài quản làm cái quái gì? Chuyện của ta ta tự quản.

“Vậy mà nằng ta ngay cả ngựa cũng không cưỡi, thành thân mà ngồi xe ngựa, thật sự là không có mặt mũi.” Ta là Computer, người biết sao?

“Nằng ta đến Tô gia ở rể cũng sẽ không có ngày lành đâu, người nào mà không biết Tô tam thiếu gia điều ngoa tùy hứng, võ công trác tuyệt, lại tiếp nhận sinh ý của Tô gia, mỗi ngày đều xuất đầu lộ diện, quả thật rất là mạnh mẽ. Tuy rằng ngày thường diện mạo rất xinh đẹp nhưng đã qua tuổi cập kê mà vẫn không có người tới cửa cầu hôn. Gia đình nghèo thì trào cao không nổi, gia đình môn đăng hộ đối vừa nghe tới phẩm hạnh của Tam thiếu gia thì lập tức bỏ tròn mắt dạng.” Một giọng nói vui sướng khi người gặp họa nói.

“Đúng vậy, hần như vậy nếu như chơi đùa ném thử mùi vị mới mẻ thì được nhưng nếu muốn lấy về nhà làm phụ quân quả thực là muốn mạng của ta mà.”

Hắc hắc, Quân Nhược Thủy cực kì thích nghe chuyện bát quái. Bất quá nếu chuyện thật sự là như vậy thì nằng liền cảm thấy tiền đồ của mình quả thật có chút khó khăn. Tuy rằng từ miệng hạ nhân trong nhà cũng biết được một số tin tức linh tinh của Tô Tử Bội, Tô Trúc cũng nói tường tận tất cả những gì nằng ta biết nhưng dù sao nằng vẫn cảm thấy một nam nhân như hần ở tại thế giới nữ tử sẽ không làm ra chuyện gì làm nằng quá mức lo lắng.

Huống chi không thể trêu thì nằng trốn không được sao?

“Ta hận nhất chính là tiểu bạch kiểm ăn bám. Tại sao lại có nữ nhân không biết liêm sỉ như vậy?”

“Thật sự là làm mất mặt hết nữ nhân chúng ta. Ngươi xem, nàng ta còn cười nữa kia!”

Cầu xin các người không có liên quan thì không cần hận đời như vậy có được không? Trong lòng nàng nói thầm. Ta đều căn cứ theo tâm tình giải trí của đại chúng, tự đem mình trở thành trò cười náo nhiệt cho các người xem vậy mà còn không cảm ơn ta?

Quân Nhục Thủy hưng trí dào dạt nhìn đám người mãnh liệt ngoài cửa sổ xe ngựa, có cảm giác giống như một vị lãnh tụ quốc gia tham gia lễ duyệt binh quốc khánh, chỉ kém không có vẫy tay chào nói “Các đồng chí vất vả” nữa thôi. Nếu có người trả lời một câu “Vi nhân dân phục vụ” chắc nàng sẽ kích động đến rơi lệ. Là đồng hương! Những lời này cũng có thể làm ám hiệu, về sau có chuyện gì cũng đều có thể giữ bí mật, phải không?

Đang lúc nàng suy nghĩ đến hồn bay lên trời, quên hết tất cả thì một vật lạ bay vào trong cửa sổ xe ngựa, trúng ngay vào đầu nàng. Nếu như nàng đang mơ thì đau cũng không phải là đau như thế, chính là một tiếng giòn vang, trên trán chảy xuống một chất lỏng sền sệt màu vàng làm cho nàng cảm thấy ghê tởm. Ai da, là trứng gà? Nàng nổi giận đùng đùng nhìn ra ngoài cửa xe, chỉ nghe thấy một trận cười vang từ xung quanh. Trong nhất thời khổ không có chỗ nói, oan không có chỗ nói, hận không có chỗ báo, tức giận không thôi.

“Phu nhân, ngài lau đi.” Một gã sai vặt ở bên ngoài màn xe hào tâm đưa cho nàng một cái khăn xanh, thần sắc giả bộ quan tâm nhưng đáy mắt chính là bộ dáng vui sướng khi người gặp họa.

Nàng tiếp nhận khăn lụa, lau tung tung sau đó kéo màn xe xuống để tránh các vật thể như thiêu thân lao vào lửa bay về phía nàng. Nàng tựa lưng vào đệm nhắm mắt dưỡng thần. Ngay từ đầu nàng đã xem mình như người ngoài cuộc, cũng giống như những người ngoài đó đang xem trò khôi hài. Mỗi khi đến khi trứng gà nện trúng mới làm nàng tỉnh táo lại, tuy rằng thân thể này là của Quân Nhục Thủy nhưng trải qua tất cả mọi chuyện lại là Giang Thanh Ly nàng. Cũng may nàng có năng lực tâm lý cường đại, dù sao bây giờ nàng cũng đã là trò cười của thành Lâm Giang, trở thành đối tượng bị mọi người khinh bỉ và phỉ nhổ, ngay cả tên sai vặt của Tô phủ cũng không coi nàng ra gì thì chắc chắn rằng Tam thiếu gia kia cũng là người không để đối phó. Nàng không khỏi khóc thét một tiếng, có chút lo lắng cho tương lai của mình.

Thành Lâm Giang cũng thật lớn, đã đi được nửa canh giờ mà vẫn chưa hết đoạn đường từ Quân gia thành Tây đến Tô gia thành Đông. Quân Nhục Thủy ngồi trên xe ngựa lay động giống như đang ngồi trên xích đu, say sưa đi vào giấc mộng. Không có biện pháp, nàng chính là người trời sinh có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, trong khổ tìm vui, cho dù có gặp chuyện gì cũng không thể bạc đãi chính mình.

Hoàng hốt bị người ta đánh thức. Một thanh âm rất là đáng ghét nói: “Phu nhân, tỉnh tỉnh. Đến Tô phủ rồi.”

“À.” Nàng lên tiếng, xoa xoa đôi mắt nhem nhèm buồn ngủ, nhìn nhìn người đang nói chuyện, là gã sai vặt đưa cho nàng cái khăn, lúc này đang nhăn nhai nhìn nàng. Quân Nhục Thủy để cho hắn nhấc màn lên sau đó nhảy xuống xe ngựa, không nghĩ tới mình không đứng vững được, thiếu chút nữa ngã thành chó ăn thi (shit), vẫn là nhờ gã sai vặt kia kéo nàng lại mới không đến mức phải ngã đến khó coi trước mặt mọi người. Quân Nhục Thủy cảm kích nhìn hắn một cái. Sau khi từ biệt hắn ta liền quăng cho nàng một vẻ mặt xem thường.

Đến khi bị lôi kéo bá thiên địa cùng với một nam tử đội khăn che mặt, Quân Nhục Thủy mới giương mắt nhìn cao đường, một nữ tử trung niên chừng năm mươi tuổi, mái tóc có chút hoa râm, trên trán cũng hiện ra nếp nhăn do từng trải bề đầu nhưng mặt mày vẫn sắc bén, ánh mắt lợi hại như muốn xuyên thấu nàng. Nàng mỉm cười lạnh nhạt trấn định. Có lẽ ở trên thương trường, ở trong Tô phủ, nàng ta là người không giận mà uy, mạnh mẽ vang dội nhưng đối với nàng mà nói, nàng không cầu người, người không thể kiềm chế nàng được.

Tiệc rượu ở Tô phủ được tổ chức rất náo nhiệt, khắp nơi giăng đèn kết hoa. Các quan to tôn quý trong thành đều đang dự tiệc rượu linh đình, đương nhiên những người này đều là nữ nhân. Phu lang mà các nàng mang tới đều im lặng ngồi trong biệt viện dành cho nam quyền dùng cơm, chờ cho thể chủ của bọn hắn ăn uống xong lại tới dẫn bọn hắn về nhà. Sau khi Quân Nhục Thủy hoàn thành bá thiên địa liền bị kéo đến bàn tiệc, chính thức khai tiệc.

Uống xong mấy chén, mặt Quân Nhục Thủy liền đỏ hồng tới mang tai, choáng váng đứng lên. Trong tiếng cười đùa của mọi người nàng bị gã sai vặt đưa vào động phòng. Tâm tư của nhạc mẫu đại nhân kia nàng cũng hiểu được, chắc qua là muốn cho tất cả mọi người biết Quân Nhục Thủy chính là chân tôm mềm không có quan trọng gì, về sau Tô gia đương gia vẫn là Tô Tam thiếu gia.

Cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ tới phải làm chủ nhà này, lý tưởng cao nhất của nàng là hoàn thành trọn vẹn chức phu nhân, chỉ cần đừng bức nàng tới nóng nảy thì sẽ không có chuyện nông nô xoay người làm đương gia

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Động phòng.

Editor: coki (Mèo)

Hóa ra gã sai vặt tới đón dâu là người hầu thiếp thân của Tô tam thiếu gia tên là Thanh Phong. Thái độ của Thanh Phong lạnh nhạt dẫn Quân Nhục Thủy vào động phòng, lỗ mũi hướng lên trời hừ một tiếng, đóng cửa rồi đi, lưu lại Quân Nhục Thủy cùng Tô Tử Bội mặc hi phục đỏ thẫm, đầu đội khăn voan màu đỏ đang ngồi yên lặng ở bên mép giường. Tân phòng yên tĩnh một cách quái dị, nàng nhìn Tô Tử Bội đang yên tĩnh ngồi đó, nửa ngày cũng không có động đậy nhúc nhích gì. Không biết cổ nhân làm sao mà hai người xa lạ chưa từng gặp mặt mà khi vừa gặp nhau đã “ò ề í ề” này nọ

được. Dù sao nàng cũng tự nhủ mình không có được cái khả năng kia.

“Cái đó....” Quân Nhục Thủy háng giọng, vẫn thấy nên mở miệng trước thì tốt hơn: “Tô tam thiếu gia, ta.....”

Không đợi nàng nói xong, Tô Tử Bội đột nhiên vén khăn voan hồng lên, ghét bỏ liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: “Áp a áp ứng, tuyệt đối không giống nữ nhân.”

Đáng tiếc lúc này Quân Nhục Thủy đã bị sắc đẹp mê hoặc, nhìn dung nhan tinh xảo của Tô Tử Bội có chút thần thần. Bộ dạng của hân quả thật rất đẹp, không giống như một đám nam nhân trước đó nàng đã nhìn thấy ở Quân gia, toàn là liễu yếu đào tơ, lưng lay trong gió làm cho nàng cảm thấy khó có thể thích ứng. Nhất thời trong đầu Quân Nhục Thủy hiện lên một câu nói hoa lệ từ ngữ trau chuốt “Mặt giống như hoa đào, da trắng nõn như tuyết, phong hoa tuyết đại, tuyệt sắc khuynh thành”...Đôi mắt hân hắc bạch phản mình, lấp lánh như nước song lại lạnh như băng, nền đỏ tỏa ra ánh sáng chiếu rọi hai mắt hân giống như ánh trắng sao chiếu trên mặt hồ, sóng nước mênh mông, long lánh như ngọc làm rung động lòng người. Mây kiếm đen dài mang theo vài phần anh khí thiếu niên mà nam tử ở triều đại này ít có. Mũi cao, môi mỏng hơi nhếch lên, cặp mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo nhìn nàng.

Tô Tử Bội nhìn thấy Quân Nhục Thủy vừa thấy mình thì kinh diễm si ngốc liền khinh miệt hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn nói: “Ngươi là ta lấy vào cửa, về sau ở rể Tô gia, tất cả mọi chuyện đều phải nghe lời ta. Sản nghiệp Tô gia không cần ngươi nhúng tay vào chỉ cần ngươi an phận thủ thường ở Tô phủ...” nói tới đây anh mắt hân lại lạnh thêm vài phần, hàn quang long lánh “Không cần ngươi tưởng cái gì, an phận thủ thường một chút, bổn thiếu gia sẽ để cho ngươi cả đời cơm áo không lo. Nếu không, hừ, ngươi sẽ sống không bằng chết.”

Quân Nhục Thủy lấy lại tinh thần, gạt đầu không sao cả, tỏ vẻ đã biết. Trong lòng nói thầm ta biết về sau Tô gia ngươi là cơm áo cha mẹ của ta, không ngoan ngoãn nghe lời thì còn có thể thế nào nữa? Sản nghiệp Tô gia của ngươi thì ngươi cứ xem như bảo bối đi, ta cũng không muốn tự rước phiền toái cho mình.

“Còn có.....” Tô Tử Bội dừng lại một chút, chính nghĩa nói: “Trước khi ta đồng ý thì ngươi không được đụng vào một sợi tóc của ta.”

Quân Nhục Thủy thiếu chút nữa thì bị nước miếng của mình sặc chết, nàng không thể tưởng tượng được nữ tử đi bắt buộc nam tử chuyện phòng the. Bất quá nàng vẫn bất động thanh sắc gạt đầu. Nói thật, nàng chưa từng nghĩ muốn động đến một sợi tóc của hân, nàng cũng không thể tưởng tượng được bộ dạng của mình khi Bá Vương ngành thượng cung nam nhân kia. Chuyện như vậy tuyệt đối chấn động, vượt quá năng lực tưởng tượng của nàng.

“Còn có...” Tô Tử Bội nhũ mày trầm tư, kiêu căng tuyên bố: “Tuyệt đối ngươi không được hái hoa ngắt cỏ, nếu để ta phát hiện được liền xử trí theo gia pháp.”

Vậy mà còn có gia pháp? Không phải là bỏ lông heo chìm nước chứ? Nơi này không phải là triều đại nữ tôn sao, kỹ năng hồng hạnh ra tường, thủy tính dương hoa hình như là của nam tử chứ? Huống hồ hân cũng quá bá đạo, vừa không cho nàng ngắt hoa trong nhà lại không cho nàng hái hoa đại bên ngoài, như vậy không bằng bảo nàng xuất gia hướng Phật đi cho rồi.

Tất cả đều nghe hân đi, dù sao nàng cũng chỉ muốn làm sâu gạo, tay chân cũng không chăm chỉ, hân nuôi nàng là được.

“Tất cả đều nghe lời Tam thiếu gia ngươi.” Cảm giác xấu hổ lúc động phòng hoa chúc hầu như biến mất, thần kinh đang buột chặt của Quân Nhục Thủy cuối cùng cũng thả lỏng, nàng lười biếng hít hơi một cái, duỗi lưng sau đó nói: “Bây giờ ngủ được chưa?”

Quân Nhục Thủy không cảm thấy lời nói của mình có bao nhiêu không ổn, chỉ thấy Tô Tử Bội đỏ mặt, trừng mắt lạnh lùng nhìn nàng: “Sắc phôi! Cút ra xa một chút.”

Nàng dờ khóc dờ cười, thật sự là oan uổng, nàng tuyệt đối không có ý tưởng không thuần khiết được không, là lão nhân gia hân nghĩ nhiều rồi. Hôm nay vất vả một ngày, đến người làm bằng sắt thì cũng phải nghỉ ngơi một chút có đúng không? Nàng nào dám nhiều lời, cười lạnh nói: “Công tử, ngươi hiểu lầm rồi, ta chỉ là mệt mỏi muốn đi ngủ thôi.”

Tô Tử Bội hừ một tiếng, đương nhiên nói: “Ta ngủ trên giường, ngươi ngủ dưới đất.”

“Dựa vào cái gì.....” Đối diện với ánh mắt lạnh như băng của hân, giọng nói của Quân Nhục Thủy càng ngày càng nhỏ. Dựa vào cái gì, chỉ bằng hân là thiếu gia mình là tức phụ* ở rể, chỉ bằng hân nắm trong tay vận mệnh Tô phủ, bằng hân là nam nhân mình là nữ nhân hay vì hân là dao thót còn mình là thịt bò? Quân Nhục Thủy không khỏi ai oán thở dài một tiếng, trông mong nhìn về phía chiếc giường mềm mại bằng gỗ lim ở gần cửa sổ, tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thấp giọng nói: “Ta ngủ phía bên của giường được không?”

Tức phụ: con dâu.

“Không được.” Tô Tử Bội quả quyết cự tuyệt, khinh miệt nói: “Ngươi chỉ xứng đáng ngủ ở dưới đất.”

“Ngươi.....” Quân Nhục Thủy hung háng trừng mắt nhìn hân, giận mà không dám nói gì, dù sao đang ở địa bàn của người ta. Cổ nhân đã nói “Ở dưới mái hiên của người khác thì không thể không cúi đầu”. Haizzz

Tô Tử Bội xem thường liếc nàng một cái: “Ngươi thật sự không giống nữ nhân.”

Làm sao nàng lại không giống nữ nhân? Tuy rằng thân thể này không to lớn giống như nữ nhân bình thường ở Vương triều Kim Bích nhưng vẫn trước mắt sau lồm nhồm. Khuôn mặt cũng thanh tú động lòng người, dù sao cũng được xem là tiểu mỹ nhân có được hay không? Vừa muốn nổi trận lôi đình lại nghĩ nghĩ, vẫn là nhịn thôi. Chắc vì đây là ngày đầu tiên nên hân mới ra oai phủ đầu nàng để lập uy, nếu như nàng nào loạn lên phỏng chừng cũng không chiếm được lợi ích gì. Mọi người ở đây đều không thích nàng, nàng vẫn là ít tìm phiền toái cho mình thôi.

Tô Tử Bội không hề nhìn nhìn nàng, đưa tay tháo cây trâm đang cài ở trên đầu xuống, tóc dài đen mượt xỏa tung. Cũng không thèm quan tâm đến nàng, xoay người thổi tắt nến đỏ, kéo màn xuống. Nàng chỉ nghe tiếng còi quần áo sột soạt sột soạt, phỏng chừng là hắn đang cởi ngoại bào. Quân Nhưộc Thủy ngậy ngốc đứng ngay tại chỗ, thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Người khác nói cuộc đời có bốn việc vui lớn, gặp hạn hán lâu ngày gặp mưa lớn, đi xa quê hương gặp bạn cũ, đêm đông phòng hoa chúc và đề tên bằng vàng thì nàng sẽ chờ xem chuyện thứ nhất có thể vui mừng được hay không chứ chuyện thứ hai thì nàng nghĩ trên đời này chắc chắn sẽ không tồn tại một người xui xẻo hơn nàng bị quăng tới nơi này nên cũng sẽ không tồn tại chuyện gặp bạn cũ. Chuyện thứ ba ở ngay trước mắt, nhắc đến đã không chịu nổi mà chuyện thứ bốn thì cùng nàng chẳng có liên hệ gì. Ngay cả mấy ngày nay chính mình đang làm gì nàng còn chưa hiểu được thì làm sao có thể đề tên bằng vàng? Huống hồ nàng cũng không muốn qua lại chốn quan trường hỗn loạn lại càng không muốn có liên hệ gì với Hoàng gia. Trước mắt làm sâu gao chính là lý tưởng cao cả nhất của nàng.

Thời tiết đầu mùa hạ, ban đêm yên tĩnh lâu lâu lại truyền tới tiếng ếch ộp kêu vang, rõ ràng làm cho không khí trở nên lạnh lẽo. Cứ như vậy mà ngủ ở dưới đất thì không bao lâu chắc chắn nàng sẽ bị phong thấp. Nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là mở miệng: “Cái đó.....Chăn ở nơi nào?”

Tô Tử Bội trở mình, không kiên nhẫn nói: “Tự tìm trong tủ quần áo đi. Tay chân nhẹ nhàng một chút, nếu làm âm ỹ cản trở việc ta nghỉ ngơi thì ta sẽ cho người đẹp mặt.”

Về mặt Quân Nhưộc Thủy đen lại. Xem như hấn lợi hại, nàng nhìn. Dựa theo ánh trăng mờ lung nàng tìm thấy chăn đang để trong một cái tủ ở góc phòng, trải chăn ngay bên cạnh tủ sau đó nằm xuống, cuộn chăn và thân mình lại giống như cuộn trứng sau đó thỏa mãn gối lên tiếng ếch kêu say sưa đi vào giấc mộng. Có ăn có uống có ngủ, yêu cầu của nàng rất đơn giản.

Trong bóng đêm, Tô Tử Bội tập trung nghe tiếng hít thở vững vàng của Quân Nhưộc Thủy, biết nàng đã ngủ mới thả lỏng cảnh giác ngủ thật say.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Thanh Phong đã ở bên ngoài gõ cửa: “Tam thiếu gia, phu nhân.”

Sáng sớm đã quấy nhiễu mộng đẹp của người khác, có thấy phiền hay không. Quân Nhưộc Thủy lẩm bẩm một tiếng, dúi đầu vào chăn bông, bịt tay trộm chuông.

Một cái gối đầu ném tới, nện trúng đầu nàng, sau đó là giọng nói nghiêm khắc của Tô Tử Bội quát lớn: “Còn không mau đứng lên, quỳ lạy!”

Quân Nhưộc Thủy giật mình một cái lập tức ngồi dậy nhìn thấy màn của hấn còn chưa có vén lên, chỉ nhìn thấy được một bóng người mơ hồ.

“Nhìn cái gì, nhanh đi mở cửa đi.” Lại là một tiếng quát lớn, tình cảnh này nàng không phải là thê chủ của hấn mà là một nha đầu sai vặt để cho hấn mắng chửi. Nàng thờ dãi đứng dậy, nhanh nhẹn cuộn chăn cất vào trong tủ sau đó thay một bộ váy dài màu thiên thanh, tóc thì được búi đơn giản bởi một cái trâm sau đó mới mở cửa.

Thanh Phong bưng cái chậu rửa mặt bằng vàng đứng ở cửa, nhìn thấy nàng thì liếc nàng một cái, lỗ mũi hừ một tiếng sau đó hất mặt lên, ngênh ngang đi vào, cũng thuận chân đá cửa lại nhốt nàng ở bên ngoài.

Mới sáng sớm mà nàng đã trêu chọc ai sao? Ai oán giương mắt nhìn về mặt trời mới mọc ở phía Đông, thật sự là không có thiên lý mà.

Đứng trong chốc lát Thanh Phong liền đẩy cửa đi ra, cũng không nhìn nàng mà quay đầu đi thẳng. Quân Nhưộc Thủy ngờ ngác đứng ở cửa không biết có nên đi vào hay không. Trầm ngâm một lát, cửa liền mở, một nam tử tuấn lãng tiêu sái bước ra. Hấn mặc áo dài màu nguyệt sắc, cổ áo và cổ tay được thêu hoa cúc nhỏ màu vàng nhạt, tóc dài dùng cây trâm bảo thạch màu tím búi lên, mày kiếm mắt sao, ánh mắt trầm tĩnh như nước trong đó lại chứa đựng anh khí bức người. Thật sự là thời đại công tử gia hỗn loạn đen tối lại có một người tuyệt vời như vậy.

Trên mặt Quân Nhưộc Thủy không dấu được sự khen ngợi, Tô Tử Bội thấy nàng nhìn hấn, tức giận liền gia tăng, oán hận trừng mắt liếc nàng một cái: “Sắc phôi, còn nhìn nữa ta móc mắt ngươi xuống.”

Quân Nhưộc Thủy cười hắc hắc, cả lợ phát phờ nói: “Tam thiếu gia, ta nhìn phu quân của ta thì có gì không đúng?”

“Ngươi.....” Mặt hấn đỏ lên, mắt tròn tròn, cắn hận nói: “Tự trọng một chút, bằng không ta sẽ không khách khí.”

Nam nhân ở Vương triều Kim Bích thật dễ dàng đỏ mặt, nàng tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn hấn, ngả ngón nói: “Như thế nào gọi là không khách khí?”

Ánh mắt Tô Tử Bội lạnh xuống giống như băng tuyết lạnh lẽo đang tụ tập trong đôi mắt hấn, giọng nói lạnh đến mức làm cho người ta phát run: “Nữ tử trên đời đều tình bạc nghĩa mỏng như nhau, háo sắc vô si. Quân Nhưộc Thủy, tốt nhất ngươi hãy nhớ kỹ tối hôm qua ta nói như thế nào, bằng không ngươi sẽ hối hận suốt đời.”

Không thú vị. Nàng bĩu môi, cúi đầu đi theo sau hấn đến sảnh chính. Con dâu xấu dù sao cũng phải gặp cha mẹ chồng, nàng tất nhiên cũng phải dâng trà cho nhạc mẫu đại nhân. Thật sự là không rõ Tô gia không thích Quân Nhưộc Thủy vì sao lại cố tình chọn lựa nàng làm thê chủ của Tô Tử Bội?

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chặt vật.

Editor: coki (Mèo)

Quân Nhục Thủy theo đuôi Tô Tử Bội xuyên qua những rường cột được chạm trổ, qua một hàng lang dài gấp khúc, qua một hồ sen nhân tạo đang nở hoa hồng nhạt cuối cùng cũng đến chính sảnh. Tô gia chủ mẫu Tô Mộ Bình là nhạc mẫu của nàng đang ngồi ngay ngắn nghiêm trang ở chủ vị giống như một pho tượng trong các miếu thờ, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ đi tới. Bốn phía nha hoàn và sai vặt đều là bộ dáng phục tùng cúi đầu, im lặng không một tiếng động. Đây là tam đường hội thẩm xét xử người ta sao?

Nàng từ chối cho ý kiến, dù sao sáng sớm cũng đã chuẩn bị làm rồi gỗ để cho người ta giặt dây, phối hợp một chút cũng tốt.

Hai đầu gối quỳ trước mặt gia chủ, hành đại lễ sau đó tiếp nhận nước trà do một gã sai vặt đưa tới, Quân Nhục Thủy cầm hai tay, cung kính dâng trà: “Nhạc mẫu đại nhân, mời dùng trà.”

Tô Mộ Bình âm u liếc nhìn nàng một cái, chậm rãi tiếp nhận, uống một ngụm sao đó ho khan vài tiếng, cau mày nói: “Quá nóng, con muốn ta bị bỏng chết sao?”

Quân Nhục Thủy không nói, cúi đầu hạ mi, bày ra bộ dáng nhẫn nhục chịu đựng, thành thật rót một ly trà khác, đợi nguội rồi mới dâng lên.

“Quá nguội.” Tô Mộ Bình mặt lạnh nhìn nàng, tiếp tục xoi mói: “Chuyện như vậy mà cũng không làm được thú con về có lợi ích gì?” Nói xong lại ho một tiếng.

Nước trà nóng hay lạnh lại có thể làm người ta ho một trận kinh thiên động địa như vậy sao? Người không biết còn tưởng nàng hạ độc trong nước trà đó chứ. Chẳng qua là muốn chinh nàng thôi.

Thật là khó hầu hạ, Quân Nhục Thủy nghĩ. Càng tức giận là tướng công nhà nàng lại ở một bên nhàn nhã hóng mát, bộ dáng xem kịch vui, hoàn toàn mặc kệ sống chết của nàng. Quân Nhục Thủy thở dài chỉ biết tự lực cánh sinh, tự cầu nhiều phúc thôi. Tất nhiên nàng hiểu được đây là gia chủ muốn ra oai phủ đầu với nàng, tuy rằng là kẻ vô dụng ở Tô Gia nhưng dù sao cũng là nữ tử, Tô Mộ Bình sợ nàng có ngày sẽ gây sóng gió đoạt quyền của Tô Tử Bội nên mới làm ra sắc mặt như thế. Dù sao cũng nhà này cũng chỉ có nam tử, tại đây muốn cường thịnh thì nam tử cần phải có nữ nhân che chở mới được.

Quân Nhục Thủy bày ra đủ bộ dáng của tiểu tức phụ, bất luận là Tô Mộ Bình làm khó dễ như thế nào cũng đều mỉm cười, không có biểu hiện ra một chút ủy khuất cũng không kiên nhẫn. Trong lòng nàng đang nghĩ đến lời dạy của Mạnh Tử: Thiên tướng hạ trần giúp người, trước tiên là khổ tâm, sau đó khổ gân cốt, da thịt. ....Khổ tâm khổ chí là tốt rồi, trăm ngàn lần không cần phiền đến gân cốt, lại càng không thể phiền đến da thịt.

Nàng càng nhẫn nại trong mắt mọi người Tô Gia lại càng yếu đuối vô năng. Hừ, đây là gọi là nhịn người không thể nhẫn nhịn, nhớ ngày đó Hàn Tín không phải lòn háng chịu nhục sao, đây chính là biểu hiện của người tài.

Tô Mộ Bình dùng ánh mắt sắc bén thật sâu nhìn nàng như nghĩ tới cái gì. Bị lão hồ ly này nhìn như vậy Quân Nhục Thủy cảm thấy cả người có chút sợ hãi. Rốt cuộc Tô Mộ Bình cũng mở miệng uống trà, lúc này nàng mới thoải mái vì trút được gánh nặng.

Sau khi Tô Mộ Bình uống trà xong thì đưa ly trà cho gã sai vặt đứng bên cạnh, gật đầu với Quân Nhục Thủy, uy nghiêm nói: “Nhục Thủy, nếu đã vào Tô gia ta sau này phải một lòng vì Tô Gia, an tâm sống cùng Tử Bội, toàn tâm toàn ý với nó.”

Hừ, lão hồ ly, đừng tưởng dễ lừa gạt nàng, ở Vương triều Kim Bích, tuy nữ tử ở rể mang họ của phu quân (ở Vương triều Kim Bích, nữ tử chưa kết hôn gọi là tiểu thư, đã kết hôn gọi là phu nhân, đương nhiên đều giữ lại họ chính mình. Chỉ có nữ tử ở rể mặc dù cũng xưng là phu nhân nhưng mang họ của phu quân. Cho nên không gọi là Quân Nhục Thủy Quân phu nhân mà phải gọi là Tô phu nhân) nhưng vẫn có khả năng nạp phu quân như cũ, chẳng qua là số người hạn chế mà thôi. Bất quá Quân Nhục Thủy vẫn khúm núm gật đầu. Đại nữ tử đôi khi cũng phải co giãn được, nàng rất rõ ràng kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Tuy rằng nàng cũng không muốn làm người tuấn kiệt gì nhưng kẻ thức thời cũng ăn ít khổ hơn. Nàng cần gì phải tự ném mùi đau khổ?

Bên này Quân Nhục Thủy đang chăm chú lắng nghe gia chủ đại nhân phát biểu thì tướng công nhà nàng đã ngồi xuống uống trà từ lâu. Thật đúng là lạnh lùng.

Rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi chính sảnh, Quân Nhục Thủy chỉ cảm thấy trời đặc biệt xanh, gió đặc biệt nhẹ, cả người thoải mái, lúc này mới có thể hít thở không khí trong lành. May mắn nàng là nữ nhân đến từ thế kỷ thứ hai mốt, nếu thật sự là nữ tử của Vương triều Kim Bích, ý thức nữ tôn mãnh liệt thì làm sao chịu được cách nói chuyện này? Tô gia gia chủ chắc cũng có bệnh, vừa để cho nhi tử lấy một người yếu đuối vô năng là nàng lại vừa liều hết khả năng gãy vỡ nhuệ khí, xem thường nàng.

Sau khi Tô Tử Bội ra khỏi chính sảnh liền dẫn Thanh Phong ra cửa. Thời đại này, một nam tử vừa xuất đầu lộ diện vừa có sự nghiệp như hắn thật sự rất đáng được khâm phục. Bởi vì biết nữ tử ở hiện đại so với nam nhân càng phải chịu nhiều gian khổ và trả giá nhiều hơn cho nên đối với Tô Tử Bội nàng vẫn luôn rất khâm phục.

Lúc này hạ nhân trong phủ đều đang làm việc của mình, mấy gã sai vặt nha hoàn đang lui tới đều xem nàng là cái cây cột đá, không ai thèm liếc nhìn nàng một cái. Nàng để Tử Trúc ở lại Quân gia chăm sóc phụ thân nhu nhược của mình, một mình ở rể Tô gia, Tô phu nhân không đưa cho nàng một nha hoàn nào cũng đủ hiểu địa vị của nàng ở Tô phủ chỉ là bù nhìn mà thôi. Nhà giàu đều sâu như biển, ai da, nàng coi như là gã cho nhà giàu đó.

Đi dạo một mình trong Tô Phủ. Tô Phủ giống như công viên bình thường trong thế giới hiện đại, hòn giả sơn, hồ nhân tạo, cầu kiều, suối nhỏ, điều ngừ hương hoa. Cả vườn muôn hồng nghìn tía làm cho người ta hoa mắt. Quân Nhược Thủy lười biếng ngồi trong đình ở một góc hoa viên, nghe mùi hoa thoang thoang mà buồn ngủ, thẳng đến khi trong bụng truyền đến tiếng ột ột nằng mới cảm thấy đói bụng mà đứng dậy.

Nhìn mặt trời một chút, chắc cũng đã đến buổi trưa rồi, nằng còn chưa có ăn sáng đâu. Bất đắc dĩ nằng phải đứng dậy muốn đi phòng bếp tìm đồ ăn đồ đói. Dân lấy ăn làm trời, tốt xấu gì nằng cũng là thiếu phu nhân của Tô Gia, thê chủ của Tô Tử Bội, như thế nào cũng nên cơm há đến mồm, y vườn đến tay, tệ nhất cũng không phải chịu đói bụng chứ. Tại sao mệnh nằng lại khổ như vậy?

Hoa viên Tô Gia giống như biển thành mê cung, nằng đi tới đi lui mới phát hiện mình lạc đường chỉ cảm thấy đường nhỏ âm u gấp khúc không khác gì tiên cảnh. Ngẫu nhiên cũng sẽ có vài nha hoàn và sai vặt đi ngang qua nhưng nằng cũng chỉ có thể tự chăm sóc chính mình, dù sao da mặt nằng vẫn rất mỏng, cảm thấy rất ngượng ngùng khi hỏi bọn họ phòng bếp ở nơi nào, chỉ có thể tự mình tìm kiếm lung tung làm bộ như đang dạo chơi trong hoa viên.

Càng đi càng vắng người, sau đó nằng đi vào một khu rừng trúc xanh biếc có một một lầu các tinh xảo thấp thoáng ở xa xa. Luru Thúy Cự, u tỉnh thanh nhã, làm cho nằng chỉ liếc mắt một cái đã thấy thích. Cửa đóng, Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, mùi thơm xông vào trong mũi, trong không khí có mùi thanh u của trúc xanh cùng với mùi hương của hoa lan. Không thể tưởng tượng được Tô Phủ lại còn có nơi tươi mát thoát tục như vậy. Quân Nhược Thủy hưng trí dào dạt tiếp tục xem xét. Chủ nhân nơi này nhất định là người xuất trần thoát tục như hoa lan, nằng thật sự muốn được gặp một lần.

Nghe bên trong hình như có tiếng người, Quân Nhược Thủy muốn tiến lên gõ cửa cũng không nghĩ tới vừa bước lên bậc thang thì bị trượt ngã, cơ thể không tự chủ lao vào đẩy cửa. Sau một tiếng “A” nằng liền ngã vào trong phòng, mà bên trong lại có một tiếng thét lớn hơn truyền ra.

Chỉ thấy một nam tử mỹ mạo khoảng mai mười mấy tuổi hoảng sợ nhìn nằng, hai tay ôm ngực. Mặt mày hấn như vẽ, mặt trắng nõn hàm xuân, giờ phút này chỉ mặc một cái áo lót màu trắng, trên tóc còn có nước nhỏ xuống, trên người tỏa ra mùi thơm của cánh hoa sau khi tắm rửa. Đầu óc Quân Nhược Thủy hỗn loạn, đứng ngây tại chỗ, nguy rồi, trong lúc vô tình nằng đã xông vào khuê phòng nam tử mà nam tử này hình như vừa mới tắm xong. Xong rồi.....Nằng đã tổn hại tới danh tiết của người ta.

Nghe được tiếng thét chói tai của nam tử mọi người đều chạy về phía này. Nam tử kia đã trốn vào sau tấm bình phong khóc nức nở. Nằng vỗ vỗ đầu mình, cười khổ, Tô Tử Bội hung hãn như vậy, nằng lại không được Tô gia gia chủ cùng phu quân chào đón, chỉ sợ chuyện này không thể giải thích rõ rồi.

Một gã sai vặt mặc áo xanh phần nộ trừng nằng một cái, chạy vào sau bình phong, thân thiết hỏi giống như hấn ta và người kia có chung mối thù vậy: “Công tử, người không sao chứ?”

“Không, không sao.” Giọng nói bồi rồi vang lên, hiển nhiên là bị kinh hách rất lớn. Nằng cũng sợ hãi có được không, tại sao lại không có người nào quan tâm tới nằng chứ?

“Người yên tâm, thiếu gia sẽ làm cho người hả giận.” Gã sai vặt chắc chắn an ủi.

“Nằng ta là.....” Nam tử sợ hãi hỏi.

“Nằng ta chính là thê chủ mới thú vào cửa của thiếu gia, chúng ta chỉ thấy nằng ta hèn yếu vô năng nên không để ý đến nằng ta, vậy mà nằng ta lại nảy sinh ý xấu. Công tử, chúng ta nhất định phải bẩm báo với gia chủ, dù gì thì người cũng là người của gia chủ, gia chủ sẽ làm chủ giúp người.” Nói xong còn nhìn Quân Nhược Thủy hừ lạnh một tiếng.

Nam tử trẻ tuổi như thế mà lại là người của nhạc mẫu đại nhân? Trâu già gặm cỏ non!

Quân Nhược Thủy không nói nên lời, trăm miệng cũng không thể bào chữa. Nằng ngẫm thờ dài, ở chỗ này người nào sẽ tin nằng, Tô Tử Bội, hấn sẽ tin nằng sao?

Đã sớm có gã sai vặt báo chuyện này cho gia chủ, nhạc mẫu đại nhân thân ái của nằng cũng không chậm trễ, đích thân tới hiện trường, cho người đưa nằng về tân phòng, chắc chắn phải như vậy. Nằng ta cũng không phải là người hảo tâm, chẳng qua là chờ Tô Tử Bội về thu thập nằng thôi. Xem như nằng đã rõ ràng rồi, cơ hội lập uy như vậy tất nhiên nằng ta muốn giữ lại cho Tô Tử Bội.

Sau khi về phòng thật ra cũng tốt, có ăn có uống nhưng mà nằng cũng trở thành thịt bò nằm trên thớt gỗ.

Trước tiên Quân Nhược Thủy lấp đầy bụng đã, sau đó leo lên giường bằng gỗ lim nghỉ ngơi một chút, lại rút ra một quyển sách ở thư phòng cách vách ra đọc, buổi trưa coi như cũng trôi qua một cách dễ dàng. Thời điểm nằng ở nhà trong tương lai cũng có rất nhiều ngày nằng không ra khỏi cửa, chẳng qua khi đó có Computer mà nay trên tay chỉ có vài quyển sách, nhằm chán hơn rất nhiều.

Bất quá sách là món ăn tinh thần nhân loại, cuối cùng chắc nằng cũng được coi như là không sống uống đi?

Trong lòng vẫn có chút bất an, tuy biết rằng chờ đợi nằng là bão táp nhưng tới khi thời điểm đó tới Quân Nhược Thủy mới lần đầu tiên biết chân chính cái gì gọi là da thịt chịu khổ.

Hoàng hôn, khuôn mặt tuần tú của Tô Tử Bội đen thui đẩy cửa tiến vào, trong lòng của Quân Nhược Thủy liền cảm thấy có chuyện xấu sắp xảy ra. Tuy rằng khăn trương nhưng nằng vẫn im lặng nhìn hấn vào cửa, không nói lời nào. Hấn đi tới, lạnh lùng nhìn nằng, quanh thân phát ra lãnh khí như muốn đông chết nằng. Hấn lướt qua nằng, đi thẳng tới lấy một cái nệm tiên (roi mềm) bình thường vẫn được đặt trong tủ, quất vài cái, vù vù rung động. Trong phút chốc nằng cảm thấy cơ bắp trên người không thể kìm chế mà run rẩy, sợ hãi giống như dây thường xuân đang leo lên, bầu vú lấy trái tim

nàng. Nàng cố gắng muốn làm cho mình mỉm cười nhưng chỉ có cứng ngắc nhếch miệng, bộ dạng hiện tại nhất định rất xấu.

“Công tử.....” Quân Nhục Thủy nhìn hấn cảm nhuyến tiên đi đến gần, lệ khí trên người phát ra càng nặng, nàng không tự chủ được lui về phía sau, giọng nói cũng không khống chế được mà run rẩy, khẩn trương muốn tự vệ bằng câu nói “Luật pháp của Vương triều Kim Bích, đánh thể chủ là phải bị trị tội”. Trong những ngày đợi gả kia, ở Quân gia nàng đã đọc không ít sách viết về Vương triều Kim Bích bao gồm y học, lịch sử, xã hội, luật pháp. Bởi vì lúc đó rảnh rỗi mà nàng lại không có chuyện gì để làm, cũng vì muốn hiểu biết thêm về cái thế giới xa lạ mà nàng sẽ ở lại cả đời.

Tô Từ Bội lạnh lùng cười, khinh miệt nhìn nàng: “Ngươi cho là ngươi có cơ hội đi báo quan sao?”

Tâm của Quân Nhục Thủy chợt lạnh. Đúng vậy, bất luận luật pháp quy định như thế nào thì chỉ cần hấn giam cầm nàng ở Tô Phủ nàng không phải là kêu trời không thấu kêu đất không nghe sao? Còn nữa, quan phủ đều là loại không tiền thì chó vào, Tô gia là phú địch một phương, chỉ cần cho tiền quan phủ thì mọi chuyện đều im lặng. Thậm chí bình thường quan hệ của quan phủ cùng thương gia rất chặt chẽ, đi báo quan có khả năng cũng là ngõ cụt.

“Sắc tâm của ngươi không nhỏ, lại dám nhìn trộm người của mẫu thân ta đang tắm.” Hấn oán hận nói xong liền quát roi tới, Quân Nhục Thủy trốn tránh không kịp, roi liền quát ở sau lưng nàng, đau đớn đến tận xương đánh úp lại. Hấn dùng hết khí lực không có thù hạp lưu tình.

“Không có, ta không có.” Quân Nhục Thủy giải thích, chịu đựng đau đớn, tránh thoát được roi thứ hai của hấn. Âm quả trên bàn bị roi của hấn ngẫu nhiên quát qua, nát bầy rớt dưới đất.

Đây đều là bạc đồ!

Nàng không kịp đau lòng thì roi thứ ba đã quát tới, trên cánh tay liền cảm thấy đau nhức.

“Ngươi còn không dám thừa nhận. Có sắc tâm mà không có can đảm gánh vác.” Tô Từ Bội tiếp tục vung roi, về mặt thống hận mắng. Từ nhỏ hấn đã tập võ mà thân thể nàng lại gầy yếu, tay trái gả không chặt đương nhiên chỉ có thể chịu bị đánh. Suy nghĩ một chút cũng chỉ có thể ủy khuất, thật sự là tai bay vạ gió. Tô Từ Bội nhìn thấy nàng đau đến nhe răng trợn mắt, khốc tới rồi tung rồi mù, bộ dáng né tránh chật vật không chịu nổi, rốt cuộc cũng cảm thấy bớt giận, dừng lại hừ lạnh một tiếng nói: “Tạm thời bỏ qua cho ngươi, từ hôm nay trở đi ngươi đi ngủ ở sái phòng (phòng chứa củi).”

“Ừ.” Quân Nhục Thủy liên tục gạt đầu, không có biện pháp ngăn lại nước mắt đang chảy như mưa, trên người mấy chỗ bị roi quát đang đau nhức bỏng rát.

“Còn không đi.” Hấn lãnh khốc quát, ánh mắt miệt thị. Nữ tử không dễ dàng roi lệ, chưa từng thấy qua nữ tử dễ khóc như vậy.

“Lập tức đi, lập tức đi.” Quân Nhục Thủy bất chấp đau đớn, đẩy cửa ra ngoài, lại nghĩ tới chuyện mình không biết đường vẫn là ngừng lại, thấp giọng nói: “Xin công tử phái người dẫn đường cho ta, ta không biết đường đi.”

Tô Từ Bội nhìn nàng, nghĩ tới cái gì đó, gật gật đầu: “Thanh Phong, đưa nàng ta tới sái phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nói xin lỗi.

Editor: coki (Mèo)

Sái phòng cực kỳ đơn sơ giống như bị bỏ đi, khắp nơi đều phủ một lớp tro bụi thật dày, đẩy cửa đi vào liền thấy bụi đất bay lên, xông vào mũi là một mùi ẩm mốc mục rữa do đã lâu không có người quét dọn. Có mấy tấm ván gỗ dựa vào tường, gần cửa sổ có một cái ghế dựa lung lay, tường tượng chỉ cần chạm vào một cái sẽ hỏng ngay lập tức. Đột có một con chuột từ một góc sáng sủa chạy nhanh ra, lủi qua chân nàng rồi biến mất ở trong bóng đêm. Nếu nhìn kĩ thì trên ván gỗ còn có vài con gián đang tung tăng đi dạo. Quân Nhục Thủy trừng lớn hai mắt, lúc này hoài nghi hình như sái phòng này được chuẩn bị riêng cho nàng.

Thanh Phong có chút vui sướng khi người khác gặp họa dẫn nàng tới nơi này sau đó vội vàng xoay người rời đi, giống như không muốn ở chung với nàng thêm một giây nào nữa. Quân Nhục Thủy cắn răng chịu đựng đau xót ở trên người, tìm chổi quét dọn sái phòng một chút sau đó dời mấy tấm ván gỗ, đuổi mấy con gián đi rồi dùng khăn nhúng nước lau qua ván giường cùng ghế dựa, cửa sổ một lần, lúc này mới cảm thấy sạch sẽ không ít, miễn cưỡng có thể ở một đêm.

Dùng mấy tấm ván gỗ ghép thành một cái giường đơn giản, rốt cuộc Quân Nhục Thủy cũng yên tâm ngồi lên trên. May mắn bây giờ đang là mùa hè, ván giường này mặc dù có chút cứng nhưng cũng mát mẻ.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu xuống làm bên trong phòng sáng lên. Lý Bạch đã từng làm thơ “Đầu giường ánh trăng rọi. Ngỡ mặt đất phủ sương” chắc là chỉ cảnh này đi. Nàng tự giễu nghĩ.

Xa xa, hoa và cây cối của Tô Phủ lờ mờ, tiếng ếch vang lên liên tiếp trên hồ sen và trong vườn hoa, hương thơm trong hoa viên mơ hồ truyền đến, yên

tĩnh mà an tường. Cả người thoải mái thả lỏng, so với ở trong tân phòng của Tô Tử Bội, cô nam quả nữ ở chung một phòng, trong lòng sợ hãi còn nhiều hơn là xấu hổ.

Không có đèn cũng không có ánh nến, Quân Nhược Thủy thần nhiên nhìn ánh trăng, ngưng thần suy nghĩ lại việc hôm nay. Nàng dự đoán án đường của mình biến thành màu đen rồi, số phận thật là đen đui, muốn đi đâu thì đi đi, bye bye, xui xẻo đi đi.

Nhớ tới vị công tử trẻ tuổi kia là phu thê của Tô Mộ Bình, Quân Nhược Thủy vẫn khó có thể tưởng tượng như cũ. Tính ra Tô Mộ Bình đã gần năm mươi, cũng có thể làm mẹ hán rồi. Bất quá nghĩ lại thế giới của mình cũng có nhiều cặp chồng già vợ trẻ rất xứng đôi thì ở thế giới này chồng trẻ vợ già cũng là chuyện tự nhiên. Ngược lại chính mình có chút suy nghĩ nhiều.

Ánh trăng mờ mờ lung lung, nàng dựa vào cửa sổ nhìn ánh sao lấp lánh trên bầu trời kia, trong không khí mùi hoa thơm ngào ngạt, bóng đêm xinh đẹp như vậy đột nhiên làm cho nàng có chút hứng trí hát vang một khúc. Vì thế tay đặt sẵn trên ván giường, tùy ý gõ một khúc Mùa hè yên tĩnh của Lương Tịnh Như.

“Mùa hè yên tĩnh, trên bầu trời đầy sao lấp lánh. Trong lòng em có chút nhớ nhung, nhớ đến khuôn mặt anh. Em có thể già vò như không nhìn thấy và cũng có thể trộm nhớ cho đến khi được chạm vào khuôn mặt ấm áp của anh.

Dẫu biết rằng rồi em sẽ ngủ, ngủ một cách trọn vẹn nhưng trong trái tim em vẫn có một mùa hè yên tĩnh.”

Miệng vết thương vẫn đau đớn bỏng rát như cũ, Quân Nhược Thủy cẩn thận để nguyên quần áo nằm trên cái giường đơn giản, cố gắng để không chạm vào vết thương, hi vọng mấy con chuột không lần theo mùi máu chảy ra từ quần áo mà cắn nàng. Ánh trăng trong trẻo nhẹ nhàng, mệt mỏi chậm rãi đánh úp lại nàng liền không yên ổn lắm chìm vào giấc mộng.

Sáng sớm, Quân Nhược Thủy từ trong tiếng chim hót và hương hoa tỉnh lại, đã quên mất trên người còn có vết thương lập tức ngồi dậy lại không cẩn thận động tới vết roi quất ngày hôm qua, cả người đau đến nhe răng trợn mắt. Ngoài trừ vết thương đau nhức thì cả xương sống và thắt lưng cũng đau. Tên Tô Tử Bội kia đúng là lãnh tám lãnh phé, hơn nữa còn có khuynh hướng bạo lực. Kỳ thật nàng cũng không oán trách hán hết tất cả mọi chuyện, các đại gia đình làm việc đều là có mục đích. Tô Gia nhất định cũng là vì một mục đích nào đó mới để cho nàng ở rể, tuy rằng bây giờ nàng nghĩ mãi vẫn chưa rõ nhưng tất nhiên nàng tất sẽ không từ bỏ cái phiếu com dài hạn này rồi. Nàng rất lười, cũng không có chí lớn, chỉ biết nghe nhạc, nuôi chim là tốt rồi. Chỉ hy vọng Tô Tử Bội không quá bạo ngược, nàng cũng không muốn xuyên qua thời không để chịu bạo lực gia đình.

Lại nói kiếp trước tuy rằng Lâm Tuấn thích hái hoa ngắt cỏ, phong lưu không kiềm chế được nhưng đối với nàng vẫn dịu dàng săn sóc, ngay cả một câu nặng lời cũng không có nói với nàng. Nhớ tới Lâm Tuấn Quân Nhược Thủy không khỏi có chút ảm đạm. Như vậy cũng tốt, nàng vẫn luôn không có quyết đoán chấm dứt với hắn, trong lúc đầu lia ngõ ý còn vờn tơ lòng, cuối cùng vận mệnh đã giúp nàng lựa chọn ____ rồi đi. Nàng không thể dùng phóng đảng đến báo thù chuyện hán phản bội, cũng không thể giả bộ hiền lương thực đức không thêm để ý, như vậy chỉ còn cách rời đi. Không có nàng, hắn có thể vui vẻ khoái hoạt hơn.

Chỉ mong đời người lâu dài, ngàn dặm cũng không chia cách được chúng ta*. Cách nhau một khoảng thời không không thể tính được, còn có thể cùng hán hòa thuận nhìn ánh trăng sáng hay không?

• Nguyên văn là Đan nguyệt nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên quyên. Đây là một câu nói tiếng Trung thể hiện sự mong ước tình yêu mãi dài lâu.

Lúc này cửa bị nhẹ nhàng mở ra: “Thê chủ đã rời giường chưa?” Là giọng của gã sai vặt Thanh Phong chưa bao giờ cho nàng sắc mặt tốt, thật sự hôm nay mặt trời mọc ở phía Tây, khi nào thì hán ta trở nên cung kính hữu lễ như vậy?

“Đã dậy rồi.” Quân Nhược Thủy gạt bỏ suy nghĩ phiền lòng, sửa sang lại quần áo bị roi quất có chút rách nát, trên đó có vết máu đã đen lại thoạt nhìn có chút chát vật. Nàng nhìn chính mình cười nhẹ, đứng dậy đi ra mở cửa. Chỉ thấy nhạc mẫu đại nhân của nàng hiện ngang đứng ngoài cửa, Tô Tử Bội cúi đầu đứng sau lưng nàng ta, mày kiếm nhíu chặt nhìn ra được là không cam lòng đến đây mà Thanh Phong thì cung kính đứng một bên. Nàng ôm một bụng hồ nghi, ánh mắt có chút băn khoăn, bọn họ muốn diễn kịch gì đây?

“Con dâu, tối hôm qua ngủ có ngon giấc không?” Tô Mộ Bình háng giọng hỏi một câu, ánh mắt lướt qua nàng đánh giá phía bên trong.

Quân Nhược Thủy mỉm cười nói: “Ngủ rất ngon. Nhạc mẫu đại nhân, đứng lâu một mực, mời vào trong ngồi.”

“Được.” Bất quá chỉ là một cách nói khách khí không nghĩ tới Tô Mộ Bình hiểu rõ nhưng lại gạt đầu bước vào sái phòng đơn sơ này. Tô Tử Bội lạnh lùng liếc nàng một cái, không nói lời nào cũng theo vào sau đó Thanh Phong lại hung hăng trừng nàng thêm một cái theo sát sau đó. Quân Nhược Thủy bất đắc dĩ cười tự giễu cũng bước vào cửa. Không gian nhỏ hẹp bỗng chốc bị lấp đầy bởi bốn người, có vẻ chát chội ngột ngạt. Ghế dựa ở gần đó cũng không có người ngồi, nàng cũng không muốn hư tình giả ý tiếp đón nên nói thẳng vào vấn đề: “Không biết gia chủ tìm con có chuyện gì?”

Lão hồ ly cười ôn hòa, trong nụ cười đó có thể nhìn ra được phong thái khi con trẻ. Người có thể gánh vác sản nghiệp Tô Gia lớn như vậy tất nhiên là có chỗ hơn người. Bất quá nàng ta chỉ cười nhẹ nhàng một tiếng nhưng cũng làm toàn thân Quân Nhược Thủy nổi lên cảnh giác. Tiểu lý tàng đao là sở trường của nàng ta. “Tức phụ, ngày hôm qua thật ỳ khuất cho con. Bội Nhi từ nhỏ đã bị nuông chiều đến hư, tùy hứng kì quái, con làm thê chủ phải rộng lượng tha thứ cho nó.”

“Nhạc mẫu đại nhân quá nghiêm trọng rồi.” Quân Nhược Thủy cũng cười dịu dàng nó, bất động thanh sắc nhìn xem rốt cuộc trong hồ lô của nàng ta bán thuốc gì.

“Bội Nhi, còn không mau xin lỗi.” Về mặt gia chủ vẫn tươi cười như cũ nhưng giọng nói trầm ổn đã tràn ngập uy nghiêm không cho phép chống cự, làm cho người khác không tự chủ mà phục tùng nàng ta.

Trong lòng Quân Nhục Thủy không khỏi thở dài, có vài người vừa sinh ra đã là vương giả, chỉ cần vung tay kêu gọi sẽ có người tới dưới trướng, còn một số người lại là bùn nát không xây được tường, có mặc long bào cũng không thành vua được.

Khuôn mặt Tô Từ Bội lạnh lẽo, quát cường nói: “Con không sai, vì sao phải xin lỗi?”

“Bội Nhi.” Nụ cười trên mặt gia chủ nhạt đi, giọng trách mắng, không giận mà uy.

Giằng co trong chốc lát, vẫn là Tô Từ Bội thỏa hiệp cứng nhắc nói: “Thê chủ, Từ Bội sai lầm rồi, thực xin lỗi.” Hai tay của hắn nắm chặt thành quyền, tỏ rõ phần uất cùng hậm hực của hắn. Quân Nhục Thủy cười khò một tiếng, tức giận này chỉ sợ lại tính trên người nàng. Nàng không rõ lời xin lỗi này là do đã quát nàng vài roi hay là quãng nàng đến sai phòng có bốn bức tường thông gió?

“Tức phụ, Bội Nhi cũng đã biết lỗi, con đừng so đo với nó. Phu thế đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, hiện tại con liền cùng nó trở về phòng thôi.” Tô Mộ Bình vỗ vỗ vai nàng giống như một trưởng bối hiền lành đang ân cần dạy dỗ dằn dò.

Quân Nhục Thủy gật đầu: “Vâng, con hiểu được, cần tuân nhạc mẫu đại nhân dạy bảo.”

Gia chủ vừa lòng gật đầu nói: “Trong phủ nhiều người hỗn loạn, miệng thế gian mà nói thì chảy vàng tiêu xương. Bội Nhi, sau này không thể tùy hứng như vậy nữa.”

“Vâng, Bội Nhi đã biết.” Khó có khi thấy được hắn cúi đầu hạ mi dịu dàng hiền thực. Quân Nhục Thủy hứng thú nhìn hắn, nào biết hắn vừa ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt trên tức của nàng thì nhất thời sùng sốt sau đó hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, quay mặt đi. Tính tình thật là trẻ con.

“Một khi đã như vậy các con tự mình trở về phòng đi.” Tô Mộ Bình nhìn bọn họ gật đầu, bộ dáng giống như thật sự mệt mỏi, thần nhiên nói. Quân Nhục Thủy ngưng thần nhìn nàng ta, sắc mặt nàng ta tự nhiên, bây giờ đang là sáng sớm mùa hạ nhẹ nhàng khoan khoái, nàng ta cũng chỉ khoác một cái áo mỏng, tay che miệng, bộ dáng có chút lười biếng.

“Mẫu thân, Bội Nhi đưa người trở về phòng.” Tô Từ Bội lo lắng nhìn nàng ta.

Tô Mộ Bình lắc đầu: “Không cần, con theo Nhục Thủy trở về phòng đi.”

Quân Nhục Thủy suy ngẫm một lát, hình như thân thể gia chủ có chuyện gì đó bất quá lấy tài lực của Tô gia nhất định sẽ mời đại phu tốt nhất đến khám, nàng cũng không cần nhiều chuyện. Vì thế liền hành lễ với Tô Mộ Bình rồi nói: “Nhạc mẫu đại nhân, con trở về phòng trước.” Sau đó xoay người về phía Tô Từ Bội, thấp giọng nói: “Công tử, đi thôi.”

Tô Từ Bội hừ lạnh một tiếng, bước nhanh đi, cách nàng một khoảng rất xa. Nàng đành phải không nhanh không chậm đi theo phía sau.

Trở lại phòng, Thanh Phong thức thức thời đứng ở bên ngoài. Quân Nhục Thủy cùng Tô Từ Bội cũng yên lặng không nói gì.

Còn chưa có ăn điểm tâm, Quân Nhục Thủy đói bụng đến vàng đầu hoa mắt, liền ngồi xuống bàn bát tiên, cầm lấy ấm trà trên bàn rót một chén, há to mồm uống hết. Trà mới vừa được thay vào buổi sáng, là cực phẩm Bích Loa Xuân, hương trà mát lạnh, vào miệng vẫn còn thơm ngát.

“Uống như trâu.” Tô Từ Bội liếc nàng, trên mặt tất cả đều là khinh bỉ.

Quân Nhục Thủy cũng không để ý đến, ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Ta biết ngươi chỉ nói ra suy nghĩ của mình, nếu còn có chuyện gì thì cứ nói một cách ngắn gọn đi, nếu như rất dài thì không bằng chúng ta ăn điểm tâm trước rồi nói sau?” Nàng sờ sờ bụng, mặt ừ ừ nói: “Ta đói bụng.”

Tô Từ Bội trắng mặt liếc nàng một cái, vén vạt áo ngồi xuống: “Chỉ biết có ăn. Heo cũng không ăn nhiều giống ngươi.”

“Hắc hắc” Quân Nhục Thủy tự kỷ cười nói: “Heo cũng không xinh đẹp bằng ta.”

Quả nhiên Tô Từ Bội xì một tiếng bật cười. Bộ dáng khi hắn cười lộ lên rất đẹp, mi mục như vẽ, rục rờ lóa mắt, giống như đóa hồng vừa hé ra đón chờ ánh sáng trong hoa viên, trong nháy mắt làm cho nàng có chút mê hoặc.

“Sắc phôi!” Tô Từ Bội nhìn thấy bộ dạng thất thần của nàng liền phì nhỏ.

“Ta chỉ thuần túy thương thức ngươi.” Nhìn dáng vẻ của hắn không có tức giận, Quân Nhục Thủy cười nói: “Mỹ nhân vốn là để cho mọi người thương thức và ca ngợi.”

“Nói xạo.” Hắn hừ một tiếng nhưng trong lòng vẫn có chút hưởng thụ.

“Không phải là ta nói xạo. Hoa viên có rất nhiều hoa đang nở nhưng ta cũng không có khả năng hái hết toàn bộ chúng làm của riêng. Ánh trăng trên bầu trời đẹp như thế nhưng cuối cùng ta cũng không có khả năng lấy xuống mà cất chứa, đúng không?” Quân Nhục Thủy nhún vai.

Tô Từ Bội bị nàng trêu chọc nở nụ cười: “Đó là do ngươi hái không được thôi.”

Quân Nhục Thủy thở dài: “Ừ, ngươi nghĩ vậy cũng được. Vậy ta liền nói cách khác đi, ngươi tốt hơn so với ánh trăng trên bầu trời kia, oánh nhuận sáng tỏ cho dù ta muốn hái cũng vô lực cho nên ngươi có thể yên tâm.”

“Người _____” Mặt hần hơi hơi đỏ. “Thật sự là miệng lưỡi trơn tru. Trên phố nghe đồn Quân gia tam tiểu thư nhất gan dịu dàng trăm mặc ít lời, tất cả đều là giả sao?”

Từ trước đến giờ Quân Nhựt Thủy là dạng người gì thì làm sao nàng biết được nhưng mà bộ dáng đỏ mặt của hần cực kỳ đáng yêu làm cho nàng nhận không được muốn trêu chọc hần: “Nghe đồn là thêm mắm dặm muối tất nhiên là không đúng, có thể tin nhưng không thể tin toàn bộ. Phải nghe hết những lời họ nói nhưng lấy hay bỏ thì nên cân nhắc.” Nàng cố ý nở nụ cười, mị nhãn như tơ nhìn hần. Mặt của hần liền đỏ giống như nhò ra máu, ngay cả hai bên tai cũng đều đỏ lên

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nhàn nhả.

Editor: coki (Mèo)

Tô Tử Bội quay đầu khẽ hừ một tiếng: “Quân Nhựt Thủy, tốt nhất là ngươi nên an phận một chút. Trước kia ta cho rằng ngươi là kẻ ngu dốt không biết gì hình như là đã quá xem thường ngươi rồi.”

“Ta quả thật là ngu dốt không biết gì cả, ngươi cứ tiếp tục nghĩ ta như vậy cũng tốt, ta không ngại.” Quân Nhựt Thủy không quan tâm nói: “Nhưng tại sao gia chủ lại có thể bảo ngươi tới xin lỗi ta.”

Ánh mắt Tô Tử Bội thâm thúy nhìn nàng một chút thân nhiên nói: “Chẳng qua là hy vọng gia hòa vạn sự hưng mà thôi.”

Chính là như vậy? Quân Nhựt Thủy nhủ mảy có chút không tin. Hình như Tô Mộ Bình không có ác ý với nàng nhưng ánh mắt kia quá sắc bén có thể nhìn thấu cùng hiểu rõ tất cả mọi chuyện sâu xa, có chút tính toán, có chút khát cầu. Chính là nàng có cái gì để cho nàng ta tính toán, khát cầu đâu? Cho dù là toàn bộ Quân gia thì nàng ta cũng không thêm đặt vào trong mắt mà một nữ nhi vô dụng như nàng cũng chỉ là một bát nước hắt đi. Gia sản Quân gia, nàng không có khả năng được chia phần cho nên hai vị tỷ tỷ kia mới hoa tâm nộ phóng, vui vẻ ra mặt như vậy.

Tô Tử Bội cũng không giải thích nhiều, sắc mặt âm trầm, đạm mạc nói: “Từ nay về sau trên danh nghĩa chúng ta sẽ giả làm một đôi phu thê ân ái. Ta không muốn mâu thuẫn phải bận tâm đến chuyện của chúng ta.”

“Được.” Quân Nhựt Thủy rất phối hợp gật đầu.

“Như vậy mấy ngày này ngươi cứ tĩnh dưỡng trước đi sau khi thương thế lành thì bắt đầu cùng ta ra ngoài bàn chuyện buôn bán dù sao ta vẫn là một nam nhân, một mình bàn chuyện làm ăn ở bên ngoài vẫn có nhiều chỗ không tiện.” Tô Tử Bội nhẹ nhàng thân nhiên nói, lời nói cử chỉ thể hiện sự kiêu căng, ưu việt cùng phú quý mà từ nhỏ đã được dưỡng thành.

Quân Nhựt Thủy nhủ nhủ mảy, mặc dù không quá tình nguyện nhưng vẫn là gật đầu.

“Ngươi cũng không nên cảm thấy ủy khuất, bên ngoài ta sẽ chữa lại mặt mũi cho ngươi.” Tô Tử Bội bề ngễ liếc nàng một cái, bình thân nói.

Quân Nhựt Thủy khẽ cười cười biết hần lo lắng nàng sẽ cảm thấy mất mặt khi đi theo sau lưng một người nam nhân mà nàng tất nhiên là không nghĩ như thế. Tình tình của nàng lưỡi biếng nhưng lạnh lùng và thích yên tĩnh, luôn hy vọng có một ngọn núi vững chắc để mình dựa vào không cần phải cùng người ta hư tình giả ý.

“Còn có.....chuyện gì muốn nói hay không, thật sự là ta muốn ăn cái gì đó, quá đói.” Nàng miễn cưỡng dựa vào bàn, bộ dáng hữu khí vô lực.

“Thanh Phong, nhanh chóng đi phòng bếp mang một ít điểm tâm lại đây.” Tô Tử Bội chỉnh sửa lại y phục không thêm liếc nàng một cái, mở cửa đi ra ngoài.

Quân Nhựt Thủy nhún nhún vai từ chối cho ý kiến. Chỉ chốc lát sau, Thanh Phong liền bưng một chén cháo trắng, vài cái bánh bột mì, một đĩa dưa muối tiến vào, đặt lên bàn trước mặt nàng, môi khẽ lên nhìn không chớp mắt cũng không nói với nàng một câu nào.

Tất nhiên là Quân Nhựt Thủy sẽ không để ý, tự cầm thìa gấp thức ăn mới phát hiện Thanh Phong đứng thẳng một bên, tựa hồ muốn nói lại thôi dường như là khinh thường nói chuyện với nàng lại giống như có điều muốn nói. Quân Nhựt Thủy mỉm cười, để tự hần ta mâu thuẫn với chính mình, tạm thời bỏn tiểu thư không thêm đếm xỉa đến người.

“Thiếu phu nhân, đây là thuốc trị thương thiếu gia bảo ta đưa cho ngươi.” Rốt cuộc Thanh Phong cũng lấy ra một bình thuốc mỡ trị ngoại thương từ trong tay áo, nhẹ nhàng đặt ở một góc trên bàn, cúi đầu nói: “Thiếu gia phân phó tiểu nhân dặn phu nhân bôi thuốc một ngày ba lần ở những chỗ bị thương, bôi xong sẽ thấy mát mẻ thoải mái có thể giảm đau, không để lại sẹo.” Nói xong liền nhanh chóng xoay người rời khỏi mà nàng đang ngây ngốc, muống cháo đưa đến miệng cũng đã quên nuốt xuống, thật sự bất ngờ làm người ta khiếp sợ. Tô Tử Bội lại đối xử với nàng như vậy, nàng cũng không hy vọng hần sẽ bỏt chút thời gian để quan tâm tới vết thương của nàng hơn nữa thương thế kia còn do hần ban tặng.

Chỉ sợ chồn chúc tết sói cũng không có tốt lành gì.

Bất quá Tô Tử Bội vẫn là thủ hạ lưu tình, phần lớn roi quất vào đồ đạc trong phòng, chân chính quất lên người nàng cũng không có nhiều. Đương nhiên một phần cũng là do nàng nhanh nhẹn, lẩn trốn rất nhanh. Cởi quần áo nhìn thấy trước ngực có một vết roi thật dài, sưng đỏ nhô lên đang rỉ máu, tự mình bôi thuốc mỡ sau đó thay một kiện áo dài màu xanh.

Thuốc mỡ kia quả thật rất hiệu quả, chất thuốc trong suốt mang theo mùi bạc hà thoang thoảng, khi bôi lên vết thương thì đau đớn hoàn toàn biến mất, xác thực rất là mát mẻ thoải mái. Bây giờ là ngày hè nắng chói chang, nàng bất giác nhớ tới Động Tiên Ca của Tô Thúc, băng cơ ngọc cốt, thanh lương vô hạn. Chắc!

Tân phòng ở Tô Tâm Cư là nơi ở từ nhỏ của Tô Tử Bội. Trước sau phòng ốc đều trông thúy trúc, chuối tây, hoa lan thanh nhã mộc mạc. Sở thích của Tô Tử Bội rất hợp với ý nàng.

Quân Nhục Thủy đi thư phòng của Tô Tử Bội lấy vài quyển sách, sau đó bảo gã sai vặt pha một ấm Vũ Di Sơn Đại Hồng Bào, trong hương trà quần quanh thơm ngát nồng đậm nàng nhàn nhã dựa vào ghế thuận tay lật xem vài cuốn sách chỉ có điều duy nhất không được hoàn mỹ là trên lưng của nàng có vết thương chỉ có thể nằm nghiêng nên tay chân có chút không thoải mái.

Thời gian kế tiếp Quân Nhục Thủy vẫn cứ không màn thế sự như vậy, tiếp tục cuộc sống sâu gao mà nàng từng hâm mộ lúc trước. Nàng cảm thấy hài lòng về sự thích ứng của mình, thật sự tiêu dao thích ý. Phần lớn các quân sự, sai vặt cùng nha hoàn cũng không sợ nàng, đối với nàng cũng không bày ra sắc mặt tốt dù sao nhà người khác cũng là nữ tử đi làm kiếm tiền nuôi sống gia đình, phu lang ở nhà chăm sóc thể tử dạy con, còn nàng lại an tâm để cho phu lang che chở, không chịu làm lụng, là một nữ tử ham hưởng lạc đương nhiên phải chịu bị mọi người phi nhổ.

Say những lúc khi ta hả hê, dưới ánh trăng vàng đừng để chén không*. Người đời nhìn nhận thế nào thì có quan hệ gì với nàng đâu?

*Nguyên văn là Nhân sinh đắc ý tu tần hoan, mặc sử kim tôn không đổi nguyệt.

Từ ngày ấy chắc là vì Tô Tử Bội cảm thấy áy náy nên phá lệ khai ân, nàng cũng không còn phải ngủ ở trên mặt đất nữa nhưng mà giường vẫn là cấm địa của nàng như cũ. Chẳng qua nàng được phép ngủ ở trên nhuyễn tháp nhưng so với trên mặt đất thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Mỗi ngày nàng đều đọc sách, dạo chơi hoa viên, ăn điểm tâm, uống trà rất là nhàn nhã tự đắc. Ngẫu nhiên cũng sẽ đi ra ngoài dạo phố cảm thụ một chút cái gọi là thành cổ Lâm Giang phồn hoa trong mắt mọi người. Sau khi thương thế lành hẳn thì nàng bắt đầu đi theo Tô Tử Bội bàn bạc. Cái gọi là bàn bạc đương nhiên là vừa vui chơi uống rượu vừa thương lượng buôn bán cùng hiện đại cũng không có khác biệt gì.

Bất quá bình thường Tô Mộ Bình hay phân phó thiếp thân nha hoàn Từ Uyên mời nàng qua uống trà. Vốn là nàng nên thường xuyên qua đó thỉnh an trưởng bối nhưng nàng lại tới từ hiện đại, đối với lễ nghi nơi này cũng không mặn mà lắm, sau khi thành hôn lại ở riêng với nhạc mẫu đại nhân cho nên thường xuyên làm theo ý mình, gặp mặt cũng chỉ khách khí cho nên nàng cũng không thường xuyên đi Di Tâm Cư của Tô gia gia chủ và cũng không thích ánh mắt quá mức thông suốt lợi hại của nàng ta nhưng mà trưởng bối cho mời, làm văn bối như nàng cho dù không muốn cũng phải đi.

Bất quá mỗi lần chỉ là uống trà, nói chuyện phiếm vài câu, cũng không làm chuyện khác, ví dụ như chơi cờ, đánh đàn. ....Sắc mặt của Tô Mộ Bình vẫn như thường, tựa hồ cũng không mong chờ gì nhiều ở nàng chẳng qua ánh mắt tinh quang nội liễm vẫn như có như không đánh giá nàng. Lúc ngồi đối diện với nhau, Quân Nhục Thủy vẫn thường nhìn thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, bộ dáng mệt mỏi. Thời tiết dần dần nóng lên, nàng ta vẫn khoác thêm một cái áo mỏng, uống trà nóng, ngồi không lâu nàng ta sẽ cảm thấy mệt mỏi, lười nói chuyện liền trở về phòng nghỉ ngơi. Từ Uyên cực kỳ tri kỷ đứng ở bên trầm mặc không nói gì, chăm sóc nàng ta rất cẩn thận, Quân Nhục Thủy cũng lười phải nói chuyện nhiều dù sao kiếp trước nàng học y nhưng y thuật của nàng không được tính là tinh thông. Tô gia phú địch một phương, tất nhiên đại phu xem bệnh cho gia chủ cũng là nhân tài kiệt xuất nếu như nàng xen vào ngược lại trở thành mưa riu qua mắt thợ.

Chạng vạng ngày hôm đó, Tô Tử Bội thu xếp thỏa đáng, thân nhiên phân phó Thanh Phong: “Thanh Phong, giúp thê chủ thay quần áo, vấn tóc, hôm nay muốn đi gặp vài vị trà thương đến từ phương Bắc.”

Quân Nhục Thủy liếc hán một cái, không thể không nói nam tử ở Vương triều Kim Bích đều thích chung diện, tất nhiên sẽ rất chăm chút cho trang phục của mình. Tô Tử Bội thiên về trung tính, không dụ dỗ quyến rũ bằng những nam tử bình thường nhưng mặt mày như ngọc, anh khí bức người, giọng nói trầm thấp đều tao nhã khéo léo, có một loại quý phái làm cho nàng rất là thương thức. Nam tử trưởng thành như vậy ở triều đại này quả thật không có nhiều người lắm.

Thu hồi ánh mắt từ trên người hắn, Quân Nhục Thủy khó hiểu hỏi: “Tại sao đi vào lúc này?” Thời điểm đúng vào mùa dưa chuột kết quả, nàng mới vừa lấy hai quả dưa chuột từ phòng bếp chuẩn bị tới tối rảnh rồi thì cắt lát mỏng đắp mặt.

“Gọi người đi thì người cứ đi, dong dài cái gì.” Hắn trách mắng, nhàn nhạt nhìn nàng, ần ần một chút giãn dãn cùng không kiên nhẫn.

Tôn thân này, hôm nay nàng cũng chưa có trêu chọc hắn mà. Chau chau mày, Quân Nhục Thủy cũng không nói nhiều, tùy ý để cho Thanh Phong trang điểm cho nàng. Ai kêu hắn là con áo cha mẹ của nàng làm chỉ?

Màn đêm buông xuống, Quân Nhục Thủy cùng với Tô Tử Bội ngồi trên xe ngựa đã sớm chờ ở trước cổng, xe ngựa nhanh chóng chuyển động chắc chắn là hướng về phía tử lâu của Lâm Giang thành. Chẳng qua lúc này ăn cơm thì có vẻ hơi muộn một chút. Tô Tử Bội dựa vào đệm mềm, nhắm mắt dưỡng thần, thần thái bình thản, tựa hồ cùng cái người không kiên nhẫn cùng phiến chán lúc trước không có liên quan. Quân Nhục Thủy có chút tò mò nhìn hắn, suy nghĩ trong lòng.

Ước chừng khoảng một ném nhang xe ngựa liền dừng lại. Tô Tử Bội cũng mở mắt, nhất thời trong xe ánh sáng lóe lên. Mắt của hắn tối đen như Hắc

Diệu Thạch, thâm u như hồ sâu, ánh mắt lưu chuyển giống như ngôi sao lấp lánh cùng ánh sáng đèn đuốc có vẻ cực kỳ rực rỡ.

Hắn liếc Quân Nhưộc Thủy một cái, Quân Nhưộc Thủy lập tức phản ứng, đứng dậy xốc màn xe, nhảy xuống xe ngựa sau đó quay người trở lại. Thanh Phong đã nhấc màn xe lên, nàng vươn tay nắm lấy tay của Tô Tử Bội, hắn thân nhiên nhảy xuống xe làm cho nàng không khỏi cảm thấy cảm thán, phong phạm tao nhã như vậy nàng bắt chước không được.

“Vào đi thôi.” Tô Tử Bội thấp giọng nói.

“Ừ.” Quân Nhưộc Thủy gật đầu, lúc này ngẩng đầu nhìn từ lâu trước mắt.

“Túy Thanh Phong, rất văn nhã.”

Tô Tử Bội liếc nàng một cái, trách mắng: “Nhiều lời.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thanh lâu.

Editor: coki (Mèo)

Quân Nhưộc Thủy bĩu môi. Bất quá cảnh tượng tiếp theo làm cho nàng sợ ngây người. Một nam tử trên mặt dày đặc son phấn vịn vào vòng eo quyền rũ cười tiến lên đón, hai tay choàng lên vai nàng: "Ai nha, đây là tiểu thư nhà nào lại xinh đẹp động lòng người như vậy, có cần ta theo cùng nàng không?" Vừa nói thân thể nồng nặc mùi son phấn của hắn ta liền dán chặt trên người nàng, cặp mắt xinh đẹp yêu mị nghi hoặc nhìn nàng. Nàng liền thông suốt nơi này gọi là kỹ viện, nam tử này chính là tiểu quan. Nàng kinh ngạc nhìn Tô Tử Bội chỉ thấy hắn đang căm tức nhìn nàng, tức giận trong mắt không không chế được dâng lên. Nàng lại chọc giận hắn sao?

"Tiểu thư, ta cùng nàng có được hay không?" Giọng nói mềm mại đến tận xương phả nhẹ vào bên tai, nhất thời Quân Nhưộc Thủy liền hiểu tức giận của Tô Tử Bội từ đâu mà đến, lập tức đẩy tám cái xúc tu bạch tuộc của nam tử trẻ tuổi đang bám trên người nàng ra, phũ phàng quan hệ.

"Tiểu thư?" Nam tử kia đáng thương nhìn nàng. Đôi mắt trong veo như nước như khóc như tổ cáo, gương mặt buồn bã.

"Cái đó....." Quân Nhưộc Thủy ngượng ngùng muốn nói gì đó lại bị Tô Tử Bội kéo lấy tay nàng, sắc mặt lạnh nhạt, thô lỗ dắt nàng đi phía về Túy Thanh Phong. Xung quanh còn có rất nhiều tiểu quan đang lúi cúi kéo các nữ tử, oanh thanh yến ngữ, giọng nói mềm mại, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập đủ loại màu sắc.

Chủ lầu của Túy Thanh Phong càng thêm xanh vàng rực rỡ, so với bất kỳ tiểu lầu nào mà gần đây nàng đi theo hắn cũng lớn hơn, rất hào hoa. Nàng không khỏi suy nghĩ tất cả đều là xa xỉ thôi nát, tửu tri nhục lâm* các loại, sau đó liền cau mày. Tại sao hắn lại lựa chọn chỗ như vậy? Dĩ nhiên nàng cũng không ngại biết một chút. Mặc dù bị hắn kéo đi, bước chân có chút loạng choạng như cũng không trở ngại việc nàng mở to cặp mắt tò mò nhìn trang trí bày biện nơi này như cũ, đúng là có tất cả các sắc thái mỹ nam, hoàn phi yến gầy, đủ loại phong tình. Thật sự làm mê đắm mắt người khác.

Tay chợt bị siết chặt một cái, lực đạo được không chế vô cùng tốt, không đến nỗi rất đau nhưng cũng đủ để cho nàng nghe răng trợn mắt. Nàng trừng mắt nhìn về phía hắn, không vui nói: "Làm gì vậy?"

"Không cho nhìn." Giận dữ dâng lên trong mắt hắn, hung tợn nói: "Người dám làm cho ta mất thể diện ở chỗ này, về nhà nhuyển tiên phục vụ."

Rõ ràng là người dẫn ta tới, chỉ cho phép quan phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn. Chồng lại hàn quang trong đôi mắt như Hắc Diệu Thạch của hắn, Quân Nhưộc Thủy không khỏi hốt hoi, nhớ tới tư vị của nhuyển tiên quả thật là không tốt lắm. Tính toán một chút, không thêm chấp nhặt với hắn. "Vâng, lời của công tử ngài chính là mệnh vàng lời ngọc, tiểu nữ nhất định tuân theo." Nàng nháy mắt, quyết định đại nhân đại lượng.

Đi vào một gian phòng bao xa hoa chỉ thấy bà nữ tử mặc hoa phục đang ôm tiểu quan mềm mại không xương, mị nhãn liếc qua, bả bả trêu chọc, chính xác là thanh sắc khuyến mã ngọc trong vàng son. Từ lúc sinh ra đến giờ lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh tượng nóng bỏng như vậy, thoáng một cái mặt liền đỏ.

Thấy Tô Tử Bội cùng Quân Nhưộc Thủy đi vào, ba nữ tử nhìn Quân Nhưộc Thủy cười cười thâm ý, tay còn sờ loạn bên trong áo của tiểu quan, trêu chọc làm cho người bên cạnh nhẹ nhàng thở hổn hển, ánh mắt mê ly mà mị hoặc.

"Tô lão bản, vị này chính là thê chủ của người sao, ngược lại đáng vẻ rất xinh đẹp ngay thẳng." Một cô gái mày rậm mắt to, bả vai rất tròn, cao lớn thô kệch đánh giá Quân Nhưộc Thủy từ trên xuống dưới, khinh thường nói.

Tô Tử Bội thông dong ngồi xuống, dùng ánh mắt ý bảo Quân Nhưộc Thủy ngồi xuống bên cạnh hắn, khẽ mỉm cười nói: "Vương lão bản quá khen, bất quá chỉ là một nữ tử bình thường mà thôi."

Quân Nhục Thủy dịu dàng ngồi xuống, khéo léo mỉm cười xinh đẹp.

Nữ tử ngồi ở giữa mắt nhỏ, lông mày nhỏ, vóc dáng trung bình cũng nhìn Quân Nhục Thủy chậm rãi mở miệng: "Thường nghe người ta nói Tô lão bản 'thú' một thể chủ dịu dàng, xem ra cũng không phải là giả. Phúc khí của Tô lão bản thật tốt." Vừa nói vừa hài hước quan sát sắc mặt của Quân Nhục Thủy.

Đĩ nhiên trên mặt Quân Nhục Thủy vẫn là thản nhiên, mỉm cười như thường. Tô Tử Bội cũng bất động thanh sắc nói: "Lý lão bản khách khí."

"Tô phu nhân, tại sao người lại không nói chuyện?" Nữ tử gầy gầy bên phải cũng nói, mắt to lạnh nhạt tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng.

"Bên ngoài phu quân ta làm chủ là được, đối với chuyện trên thương trường có thể nói một chữ ta cũng không biết, nếu nhiều lời ngược lại sẽ trái với ý định của hắn." Quân Nhục Thủy mỉm cười khiêm tốn nói. Dĩ nhiên cũng là nói thật. Không biết Tô Tử Bội có cảm thấy hài lòng không?

"Hahaha." Vương lão bản cất tiếng cười to đứng lên, đối diện với hai người nói: "Hóa ra là như vậy, thế nhưng ta lại thấy thể chủ của Tô lão bản dịu dàng chăm sóc Tô lão bản như là tính mệnh đấy."

"Tối, uống rượu, uống rượu." Lý lão bản cũng cười lớn nói: "Sáng nay có rượu sáng nay say, mỹ nhân như nguyệt soi lòng ta.. Ha ha."

Tô Tử Bội rót đầy rượu cho nàng, cũng rót cho mình một chén đầy, cười nhạt nói: "Hôm nay uống cho thống khoái đi, vui chơi thật cao hứng. Các vị, mời."

"Tô lão bản thật là hào sảng, quả thật là nam trung hào kiệt." Lý lão bản cười nói, lại nhìn Quân Nhục Thủy một chút: "Tại sao Tô phu nhân lại không uống? Cái này không thể được, thật làm mất mặt mũi nữ nhân chúng ta, tối tối, mau rót đầy đi."

Quân Nhục Thủy bận rộn từ chối: "Tư lượng của Quân mỗ rất kém, lấy trà thay rượu thì thế nào?"

"Không được không được, mặt mày Tô phu nhân mỏng như vậy là không được." Vương lão bản lập tức phủ quyết "Một nữ nhân tại sao lại ngưng ngừng như vậy? Tối, mau uống một chén."

Quân Nhục Thủy cười khổ, ánh mắt liếc về phía Tô Tử Bội đang nhìn nhả hóng mát ở bên cạnh. Vốn nàng cho rằng hắn sẽ giúp nàng giải vây ai ngờ hắn lại bỏ đá xuống giếng, lạnh lùng nói: "Uống thì uống đi, nữ nhân thì phải hào khí can vãn giống như Vương lão bản các nàng."

Wang lão bản lập tức tươi cười rạng rỡ.

Vậy người thú nàng ta đi, cưới ta làm gì? Quân Nhục Thủy quả thật là tức tới học máu. Nhớ tới hôm xuyên không đó, cũng bởi vì uống say nên mới không biết tại sao lại đến nơi này. Hôm nay, nhìn rượu nồng hương thơm nhưng lại hơi có chút sợ hãi, có thể có chuyện tương tự như vậy phát sinh hay không? Nàng còn có thể quay trở về hay không, trở về bên cạnh hắn?

Nữ tử bên phải giờ cao ly rượu, khẽ nhấp một ngụm, nhìn chất lỏng lắc lư ở trong chén, từ từ nói: "Không uống cũng được, không bằng phu nhân cũng tìm một tiểu quan, chúng ta cùng nhau vui về."

Wang lão bản lập tức vỗ tay tán thành nói: "Đúng vậy, nữ nhân tới nơi này mà không tìm tiểu quan thì quả thật không thú vị. Dương Như, người suy nghĩ rất chu đáo. Tô lão bản sẽ không có ý kiến gì chứ? Nữ nhân mà, tầm hoan mua vui, gặp dịp thì chơi là chuyện bình thường. Tô lão bản nổi bật bất phạm như vậy nhất định không phải là một nam tử hay đồ kị."

Sắc mặt của Tô Tử Bội lập tức có chút khó coi, bất quá hắn vẫn làm như không quan tâm mà nói: "Chuyện của thể chủ làm sao ta có thể xen vào?"

"Nếu Tô lão bản đã nói như vậy thì Tô phu nhân, hôm nay người hãy tận hưởng nhụy ngọc ôn hương trong lòng đi." Nữ tử tên là Dương Như nhỏ giọng, tựa tiểu phi tiểu nói.

"Thịnh tình của các vị lão bản Quân mỗ xin ghi nhận." Quân Nhục Thủy uống một hơi cạn sạch. "Tại hạ xin uống hết một chén cảm tạ các vị. Các vị đường xa đến đây, hôm nay chủ yếu tới Túy Thanh Phong này là vì các vị đón gió tẩy trần, vốn dĩ Quân mỗ vô tâm với chuyện trăng gió, hảo ý của các vị Quân mỗ xin cảm ơn."

"Ha ha. Có phải vì có Tô lão bản ở chỗ này nên người không dám phải không?" Dương Như liếc nàng một cái, cười nhạo nói: "Tô lão bản cũng đã lên tiếng không xen vào mà người còn không dám sao?"

Nàng lại không phải là người không muốn sống, nếu thật sự đi tìm tiểu quan về nhà còn có thể trải qua ngày tốt sao? Đoán chừng nhụy tiên lại có đất dụng võ. Hơn nữa nhìn mấy nam tử nũng nịu ông ọ, liễu yếu đào tơ, mềm mại đáng yêu kia nàng liền cảm thấy lạnh, da gà rớt đầy đất.

"Dương lão bản nói đùa." Quân Nhục Thủy hơi mỉm cười nói: "Không phải là dám hay không dám, quan trọng là.....muốn hay không muốn. Chẳng qua ta chỉ có một ước nguyện là 'Nguyện phải lòng một người, bạc đầu không phân cách'. Hôm nay đã thành thân cùng Tử Bội, tâm nguyện trọn vẹn, tất nhiên là muốn bạc đầu giai lão, vĩnh viễn không rời."

Ba nữ tử ở đối diện đều sững sốt, chắc là chưa từng bao giờ nghe qua những lời như vậy. Ngay cả Tô Tử Bội cũng có chút ngẩn ngơ nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy tính toán mưu toan thường ngày như có điều suy nghĩ, lấp lánh chói mắt cùng nóng bỏng.

Sau đó Dương Như liền phá vỡ trầm mặc, cười nói: "Tô phu nhân nói như vậy chỉ sợ là nghĩ một đằng làm một nẻo thôi. Cối đời này làm gì có nữ tử nào

chung tình như vậy.”

“Cuộc sống tất nhiên là hữu tình, yêu hận không liên quan cùng năm tháng.” Quân Nhược Thủy bình tĩnh thông dong trả lời: “Nữ tử si tình luôn luôn có. Mọi chuyện đều không thể vơ đũa cả nắm được.”

“Ha ha, xem ra Tô phu nhân tự cho mình là Tình Thánh rồi.” Dương Như chiêm chọc nói. Vương, Lý hai vị lão bản cũng làm ra vẻ hiểu rõ, chẳng qua cảm thấy Quân Nhược Thủy khuất phục dưới dâm y của Tô Tử Bội nên không dám mà thôi.

Mặc kệ các nàng ta nghĩ như thế nào chỉ cần Tô Tử Bội không hiểu lầm nàng có sắc tâm là được. “Quân mỗ không dám. Cuộc sống ngắn ngủi, chẳng qua Quân mỗ chỉ hy vọng cùng người mình yêu nắm tay đến già mà thôi. Dĩ nhiên cũng có người cảm thấy cuộc sống ngắn ngủi nên tận tình hưởng lạc nhưng chẳng qua vui vẻ đối với ta mà nói không bằng cùng người yêu chung sống đến già. Không nói những thứ này nữa, hôm nay các vị cao hứng không bằng nâng cốc chúc mừng, tối, các vị, mời.”

Cả đêm chuyện buồn bán cũng không nói nhưng ngược lại rượu uống không ít. Đến cuối cùng Quân Nhược Thủy có chút hỗn loạn mơ màng nhưng vẫn tự nhéo mình một cái cố hết sức giữ thanh tỉnh. Để một mình Tô Tử Bội tại nơi này nàng không yên lòng, nơi này đều là nữ nhân mạnh mẽ như hổ.

Nàng nhích lại gần Tô Tử Bội, nhẹ nhàng nói: “Công tử, chúng ta đi thôi, ta nghĩ mình chống đỡ không nổi nữa.” Nhất định là nàng uống say nếu không tại sao lại thấy được ánh sáng dịu dàng trên gương mặt luôn lạnh như băng của hắn?

“Vương lão bản, Lý lão bản, Dương lão bản, hôm nay sắc tời đã tối, thê chủ của ta cũng say rồi, chúng ta xin cáo từ trước. Các vị cứ ở chỗ này chơi cho tận hứng, tất cả đều tính cho Tô mỗ để tận đạo làm chủ mời khách.” Tô Tử Bội đứng dậy vỗ vỗ vạt áo, mỉm cười đối với ba người đang ôm tiếu quan kìa, đã sớm rượu không say mà người tự say từ lâu rồi.

“Tô lão bản đi thông thả, ngày khác ta làm chủ, mời Tô lão bản cùng Tô phu nhân cùng ăn một bữa cơm.” Vương lão bản qua loa lấy lệ, tất nhiên là hy vọng những người không quan hệ mau chóng rời đi.

“Được, ngày khác gặp lại.” Tô Tử Bội hơi vái chào, sau đó đỡ Quân Nhược Thủy đứng dậy rời đi.

Bước chân của Quân Nhược Thủy lảo đảo, phảng phất giống như dẫm lên một lớp vải bông, cứ mười bước cao lại có một bước thấp, ngã trái ngã phải. Tô Tử Bội đành phải ôm chặt nàng, để cho nàng tựa vào trên vai hắn. Người hắn rất sạch sẽ lại có một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái ở trong ngũ vị son phấn cũng không có cách nào lẫn lộn được giống như hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Đột nhiên hai người đụng phải một nữ tử tới tầm eo, nàng ta đắm đuối nhìn sang, căn rờ bữa bãi quan sát Tô Tử Bội giống như nhìn tiểu quan đầu bài xinh đẹp. Quân Nhược Thủy theo bản năng ngăn hãm ở phía sau, bấp thập cả người căng thẳng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nữ nhân như lang như hổ kia ý bảo đây là nam nhân của nàng, là lãnh thổ của nàng, đừng có mơ nghĩ cách chạm vào. Đi qua những oanh oanh yến yến mặt hoa da phấn cùng người người khách quan ngồi yên hưởng thụ kia rốt cuộc bọn họ cũng tới cửa. Thanh Phong đang chờ ở trước xe ngựa. Quân Nhược Thủy nói với người bên cạnh: “Người tự mình lên trước đi, đầu ta choáng váng kịch liệt, tự lo cho mình cũng không xong.” Vừa nói nàng vừa không có hình tượng dùng cả hai tay hai chân leo lên xe ngựa, ý thức miễn cưỡng chống đỡ này giờ vào thời khắc này liền đình trệ, mí mắt nàng đã sớm không nhẹn được mà rũ xuống, lâm vào trong một mảnh đen tối ngọt ngào. Trong mơ hồ dường như nàng trở lại cái thế giới nhà cao chọc trời, xe cộ san sát, trai thanh gái lịch đi lại đầy đường, nàng nhìn thấy gương mặt anh tuấn mà mình đã từng yêu say đắm đang cười rực rỡ như ánh mặt trời. “Lâm Tuấn. ....Lâm Tuấn.” Nàng thấp giọng lâm lâm gọi tên hắn, cái tên mà nàng đã từng cảm thấy chỉ cần kêu cũng cảm thấy hạnh phúc như có toàn bộ thế giới, hôm nay lại làm cho lòng nàng đau như cắt: “Lâm Tuấn. ....Lâm Tuấn.” Nàng rên nhẹ, nước mắt tuôn rơi như mưa

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Kết giao (Thượng).

Editor: coki (Mèo)

Ánh trăng như nước, lặng lặng chiếu vào trong thành Lâm Giang, phảng phất làm cho cả tòa thành được bao bọc trong một tầng lụa mộng ảo. Các quán nhỏ ven đường đã dọn dẹp, đóng cửa. Ánh trăng hòa thuận vui vẻ, tiếng người ở xa xa vọng lại nghe có vẻ yên tĩnh an tường. Trên con đường lát đá rộng rãi, một chiếc xe ngựa hoa lệ đang chạy qua, tiếng vó ngựa trầm trầm càng làm cho bóng đêm lộ ra vẻ yên tĩnh sâu xa vốn có.

Tô Tử Bội dựa lưng vào đệm mềm bên trong xe ngựa, mượn ánh trăng sáng từ ngoài cửa xe chiếu vào để quan sát nữ tử say khướt đang nằm nghiêng trên đệm mềm ở bên cạnh, ánh mắt thâm thúy khó lường dần dần trở nên nhu hòa. Một câu “Nguyên phải lòng một người, đầu bạc không phân cách” kia đã đánh trúng chỗ mềm mại trong đáy lòng hắn. Lúc còn tám bé hấn cũng đã từng khấn cầu trông mong, hy vọng có thể gặp một nữ tử chung tình như vậy, có thể có một tình yêu trọn vẹn không sút mẻ, không chia sẻ cùng người, mãi mãi không rời xa giống như Quân Nhược Thủy nói “Nắm tay nhau tới bạc đầu”.

Từ nhỏ lớn lên đã thấy nhiều nữ tử bao gồm cả mẫu thân ở bên trong không có người nào là không hoa tâm đa tình. Có lẽ là hắn đã yêu cầu quá cao, ở trong xã hội tam phu tứ lang này, duy nhất là hy vọng quá xa vời, chỉ có thể tồn tại ở trong ảo tưởng. Cho nên hắn muốn cố gắng tự lập không cần phải tồn tại phụ thuộc vào nữ tử. Hắn không muốn làm nam nhân trong vô số nam nhân của một nữ tử.

Cho đến một ngày hần gặp được nàng ta, một nữ tử oai hùng hiền ngang, ưu nhã cao quý, khí độ bất phàm, phảng phất cao cao tại thượng giống như thần linh, không có gì không làm được, chỉ cần nàng ta khẽ mỉm cười với hần hoặc là vờ ý năng nhẹ khéo mỗi thì hần sẽ giống như làm việc nghĩa không chùn bước, cố gắng tiến về ngọn lửa sáng ngời kia cho dù mình có bị tổn thương cũng không thương tiếc. Hần không ngừng đè nén kiêu ngạo cùng tùy hứng, không ngừng ủy khuất đón ý nói hòa với nàng ta thì lại phát hiện hóa ra nàng ta không thể cho hần tình yêu cùng hạnh phúc mà hần luôn mong muốn.

Hần dứt khoát quyết tuyệt, cố chấp thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngói lành. Chỉ chiếm được mấy phần trong tình yêu, cùng người ta chia sẻ hạnh phúc thì là tình yêu không trọn vẹn. Hần tình nguyện bị thương cũng không muốn bất cứ tý vết nào.

“Lâm Tuấn.....Lâm Tuấn.....” Nàng đang ngủ say liền cau mày, nức nở lẩm bẩm tên một người nam nhân, khỏe mắt trần lệ tiết lộ đau thương trong lòng nàng. Tô Tử Bội kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa mà có chút tang thương. Thì ra lời nàng nói “Nguyên phải lòng một người, đầu bạc không phân cách”, “nắm tay nhau tới bạc đầu” đều không phải là nói với hần mà nói với người kia trong lòng nàng. Hần cau mày, sắc mặt trầm xuống, vết thương trong lòng chưa từng kết vảy lại mơ hồ đau làm cho hần co lại thành một đoàn trong xe ngựa, đau đến không kim chẻ được.

Đến tột cùng là người nào lại có thể làm cho một nữ tử như nàng yêu đến chấp nhất như vậy?

Khi Quân Nhục Thủy tỉnh lại thì trời đã sáng choang. Ánh sáng giữa hè chiếu vào cửa sổ, bên trong phòng khí nóng bức người. Nàng mặc áo lót màu trắng nằm trên tháp mềm bên cạnh cửa sổ. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên người nàng khó tránh lại nóng tới mồ hôi chảy ròng ròng như vậy. Nàng dờ khóc dờ cười, Tô Tử Bội thật là nhẫn tâm để cho nàng phơi dưới ánh mặt trời như vậy. Nàng vất vả lắm mới dùng dưa leo dưỡng cho da mặt trắng lên một chút lại bị phơi nắng đến đen lại rồi.

Tối hôm qua làm sao trở về nàng cũng không nhớ rõ, kí ức cuối cùng chính là trèo lên xe ngựa, cả người mềm nhũn té ở trong xe, toàn thân không có một chút sức lực, ngay sau đó ý thức cũng mơ hồ. Nàng cau mày, hai tay chống lên tháp ngồi dậy, đầu liền cảm thấy choáng váng. Lần đầu tiên biết say rượu như thế này, lần trước còn chưa kịp cảm thụ đã over. Nàng nhắm mắt đẩy cửa sổ ra, nhìn mặt trời chói chang đang nhô lên cao, đại khai cũng gần mười giờ. Trong bụng bắt đầu ồn ào ẩm ỉ, nạn đói liền kéo tới.

Nàng đứng dậy đổi một váy dài màu xanh sau đó đẩy cửa đi ra ngoài. Mới vừa đi ra liền thấy một gã sai vặt cung kính chờ ở cửa, thấy nàng mở cửa lập tức nói: “Thiếu phu nhân, thiếu gia phân phó tiểu nhân chờ ở nơi này, khi phu nhân tỉnh thì nói trước tiên uống hết bát canh giải rượu sau đó mới dùng điểm tâm”

Quân Nhục Thủy có chút kinh ngạc, từ khi nào thì Tô Tử Bội thoáng lộ ra ôn nhu đối với nàng? Trong chuyện này nhất định có kỳ lạ. Vô sự lấy lòng không phải kẻ gian cũng là trộm cắp.

“Xin thiếu phu nhân ở trong phòng chờ, tiểu nhân đi nhà bếp bưng canh giải rượu đến.” Gã sai vặt vừa nói vừa lui xuống.

Cũng tốt, mặt trời độc như vậy nàng cũng không muốn ra khỏi cửa. Nàng thích Bạch Tuyết công chúa, không muốn bị phơi nắng thành Hắc Thán Đầu. Xoay người đi vào nằm trên tháp, tùy tiện rút một quyển sách ra xem. Hắc hắc, không nghĩ tới Tô Tử Bội cũng thích xem những thứ đồ này. Đây không phải là tiểu thuyết tài tử giai nhân sao? Vô cùng nhạt nhẽo, tình tiết cũng rất đơn giản nhưng theo Thanh Phong nói cái này rất là thịnh hành ở Vương triều Kim Bích. Quân Nhục Thủy nhìn quyển truyện kì tiểu thuyết có tên là “Liễu Tâm truyền”, cười khúc khích ra tiếng. Rốt cuộc nàng cũng tìm được đường phát tài rồi. Trên dưới một nghìn năm văn hóa Trung Quốc, nhân văn lịch sử, thần thoại truyền thuyết, có bao nhiêu chuyện xưa để mà kể. Nàng có nói cả đời cũng không hết được.

Tiếng gõ cửa vang lên: “Thiếu phu nhân?” Gã sai vặt vừa rồi nhỏ giọng hỏi thăm.

“Vào đi.” Nàng ngưng cười, giả bộ ngay thẳng, vạn nhất mắt mặt thì nàng cũng không quan tâm nhưng nhất định Tô Tử Bội sẽ không để cho nàng sống tốt.

Uống qua canh giải rượu, ăn xong điểm tâm phong phú, nàng tiếp tục nằm trên tháp “tĩnh dưỡng”. Thật ra thì mấy ngày này, nàng phát hiện hậu viện Tô phủ có một Cổ Vện Các, thi thư được cất giấu trong đó rất nhiều. Nghe nói là Đại thiếu gia Tô Tử Khâm trước khi xuất giá lưu lại. Lúc Tô Tử Khâm còn nhỏ đã yêu sách thành si, sưu tầm, đọc đủ loại thi thư, nếu là nữ tử nhất định có thể đề danh bảng vàng. Hôm nay Tô Tử Khâm đã xuất giá nhưng Cổ Vện Các vẫn như cũ, mỗi ngày đều có sai vặt nha hoàn quét dọn, mấy năm đều như một ngày, sáng sủa sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Nam tử biết chữ ở Vương triều Kim Bích rất ít, nếu có thì cũng là nhà phú quý, học ít chữ, đọc chút thi thư liền coi như là tài tử. Sau này gả cho người đều một lòng một dạ tranh giành sủng ái của thế tử, ngược lại người thật lòng yêu sách lại rất ít. Tình lực của Tô gia gia chủ Tô Mộ Bình đều đặt tại gia nghiệp, không có nhiều thời gian rảnh rỗi để đọc sách, hơn nữa gần đây thân thể bị bệnh nhẹ luôn nghỉ ngơi tại Di Tâm Cư. Từ khi Tô Tử Bội cùng Quân Nhục Thủy thành thân đến nay liền giao ra gia nghiệp, chuyện lớn nhỏ đều do Tô Tử Bội toàn quyền xử lí làm cho Tô Tử Bội càng thêm bận rộn. Nói nhiều như vậy cũng chứng tỏ ở Tô gia nàng là một người rảnh rỗi có nhiều thời gian để đi Cổ Vện Các đọc sách. Dù sao Tô Tử Bội cũng không có cảm nàng đi lung tung và cũng không có nói Cổ Vện Các là cấm địa.

Thi thư ở Cổ Vện Các phong phú ngoài dự liệu của nàng, không chỉ tiểu thuyết, văn xuôi, thần thoại truyền thuyết, cũng có cả sách dạy nấu ăn, y liệu, bách khoa xã hội, trồng trọt nông nghiệp các loại. Nhất định đại ca Tô Tử Khâm của Tô Tử Bội là người vừa có một bụng thi thư vừa xinh đẹp động lòng người. Thời điểm không cần theo Tô Tử Bội ra ngoài bàn chuyện làm ăn thì Quân Nhục Thủy liền tới Cổ Vện Các đọc sách. Có lúc nàng sẽ lấy vài quyển mang về phòng nhưng đại đa số đều ngồi trên sàn nhà Cổ Vện Các mà đọc, dựa lưng vào tủ sách, tiện tay lật, thuận tay nhìn, an tĩnh không tiếng động cũng không có người nào quấy rầy rất là thích ý. Có rất nhiều sách thuốc Trung y hiện đại có cùng nguồn gốc với sách thuốc ở đây, chẳng qua là phương pháp chữa bệnh ở đây được ghi chép vô cùng dễ hiểu, có lẽ là do kiến thức cùng tài nghệ chưa được cao. Có một quyển sách rất giống với “Bản thảo cương mục” của Lý Thời Trân, hình dáng được thảo, công dụng chức năng được miêu tả cực kì cặn kẽ.

Tự tại ở hoa viên Tô gia có chút không màng thế sự làm cho nàng có chút cảm giác mình là thể ngoại cao nhân. Chuyện buôn bán với ba trà thương kia nàng cũng chưa từng hỏi một câu. Quân tử phòng chuyện chưa xảy ra, không tham gia vào vấn đề khi đang có hiểm nguy. Nếu hỏi chỉ sợ Tô Từ Bội sẽ hoài nghi nàng nhớ thương tài sản Tô gia của hẳn.

“Thiếu phu nhân, ngoài cửa có một vị Vương phu nhân cầu kiến.” Gã sai vật giữ cửa chạy tới thông báo.

Quân Nhục Thủy đang nằm trên chiếc ghế dựa bằng trúc dưới giàn hoa tử đằng nhàn nhã đọc sách, ngưng thần suy nghĩ một chút, ở chỗ này hình như nàng không có bằng hữu, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Vương phu nhân nào?”

“Nàng nói mình có uống rượu với Thiếu phu nhân ở Túy Thanh Phong.” Gã sai vật vừa nói vừa len lén nhìn Quân Nhục Thủy, không phải là Thiếu phu nhân lặng lẽ ra ngoài cùng người ta uống hoa tửu chứ?

Chẳng lẽ là trà thương Vương lão bản ở phương Bắc? Quân Nhục Thủy hơi suy nghĩ một chút nói: “Cho nàng ta vào đi.”

Chỉ chớp lát sau tiếng cười hào sảng của Vương lão bản từ xa xa truyền tới. Quân Nhục Thủy khẽ mỉm cười đã sớm chuẩn bị một bình trà Lâm Giang Bạch Cúc lặng lẽ đợi ở dưới giàn hoa Tử Đằng.

“Haha, Tô phu nhân thật là hăng hái.” Vương lão bản cười ha ha đi tới rất tùy ý ngồi trên ghế tre đối diện với nàng, nâng chung trà lên uống. Quân Nhục Thủy nhìn dáng vẻ tùy ý không kiềm chế được của nàng cũng không nhịn được cười phá lên.” Mỗi lần ta uống trà như Vương lão bản tướng công nhà ta sẽ lắc đầu nói ta uống như trâu.”

“Uống trà không phải là để giải khát sao, ta là một nữ tử lỗ mãng không làm được những chuyện phong hoa văn nhã đó.” Vương lão bản lại tự mình rót một ly trà, khổ não nói: “Trà hoa cúc này mùi cũng không tệ lắm, chính là cái ly nhỏ một chút, có chút phiền toái.”

Quân Nhục Thủy nghe thấy cười lớn: “Vậy đổi cho Vương lão bản một cái ly lớn hơn nhé, thế nào?”

“Thôi, chấp nhận đi, dù sao ta tới cũng không phải vì uống trà.” Vương lão bản cười nói: “Còn chưa tự giới thiệu với mình với Tô phu nhân đi, kẻ hèn này tên là Vương Hân, hy vọng được cùng Tô phu nhân kết giao bằng hữu. Tô phu nhân có nguyện ý hay không, nói một cái cho thông khoái đi. Ta là người phương Bắc, không thích quanh co lòng vòng.”

Vương Hân này là một người không có nhiều kiến thức, là người thô lỗ nhưng nàng ta đủ thẳng thắn. Người như vậy làm ăn chỉ cần lấy chữ tín là đủ thẳng rồi. Cùng nàng ta kết giao cũng không phải là chuyện xấu hướng chi cũng không tiện đánh vào mặt mũi của người ta. Trong lòng Quân Nhục Thủy hơi cân nhắc một chút, mỉm cười gật đầu nói: “Nếu Vương đại tỷ đã coi trọng Nhục Thủy tất nhiên là Nhục Thủy nguyện ý rồi.”

Vương Hân thật cao hứng rồi: “Ta lớn tuổi hơn so với ngươi, ngươi kêu ta một tiếng đại tỷ cũng không quá đáng. Chẳng qua hôm nay vội vàng tới nên quên không đem lễ vật ra mắt cho Nhục Thủy.”

“Đây là Vương đại tỷ không phải rồi, kết giao bằng hữu tốt thì cần gì những thứ hư lễ kia?” Quân Nhục Thủy nhẹ nhấp một ngụm trà hoa cúc, ngọt lành mát lạnh, ánh mắt sáng lên. Cực phẩm Lâm Giang Bạch Cúc của Tô gia vô cùng nổi danh ở Vương triều Kim Bích, sản lượng năm nay chỉ có mười mấy cân trừ bỏ tiền cống cho Hoàng cung còn dư lại cũng chỉ để cho mình uống, cho dù có tiền tuyệt đối cũng không mua được thể mà cái người Vương Hân này lại còn ngại ly nhỏ.

“Nói cũng phải.” Vương Hân gật đầu một cái. “Bất quá đây là chuyện vui mừng, không bằng ta làm chủ mời muội đi tầu lâu Kim Triều Túy ăn một bữa?”

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Kết giao (Hạ).

Editor: coki (Mèo)

Chỉ chớp lát sau, Quân Nhục Thủy liền cùng Vương Hân đi ra ngoài. Ngày gần giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt, trên đường cũng ít có người qua lại.

“Hôm nay Hân tỷ có ý đến tìm Nhục Thủy sao?” Quân Nhục Thủy thử dò xét hỏi.

Vương Hân cười hào sảng nói: “Hôm nay cùng Tam thiếu gia bàn chuyện buôn bán xong, đi ngang qua Tô phủ, đột nhiên nhớ lại mấy ngày trước đây muốn mời Tô phu nhân một bữa tiệc liên đường đột bái phỏng. Huống hồ ta cảm thấy muội là một người rất đặc biệt nên muốn kết giao bằng hữu.”

“A?” Quân Nhục Thủy ôn hòa cười cười hỏi: “Muội đặc biệt như thế nào?”

“Nhục Thủy, muội không cảm thấy những lời muội nói hôm đó rất đặc biệt sao?”

Vương Hân cũng tò mò quan sát nàng: “Thử hỏi có nữ tử nào không trái ôm phải ấp tam phu tứ lang, tại sao lại có một nữ nhi si tình như muội chứ?”

Quân Nhục Thủy cười cười cũng không trả lời. Bối cảnh văn hóa bất đồng liền tạo ra quan niệm cuộc sống bất đồng cũng bất đồng trong tình yêu. Nàng chỉ có thể toàn tâm toàn ý yêu một người, không có cách nào phân tâm được cả cho dù đã từng vì yêu một nam nhân mà thương tích khắp người.

“Thật ra thì vừa mới bắt đầu tỷ cũng giống như Dương Như cho rằng muội khát phục Tam thiếu gia cường hãn bá đạo. Bất quá sau khi hỏi tường lại tỷ cảm thấy ánh mắt của muội trong suốt tinh khiết không giống như đang diễn trò cho người khác nhìn.” Vương Hân cười ha ha một tiếng rất tự tin nói: “Buôn bán nhiều năm, ánh mắt của tỷ rất chính xác, sẽ không nhìn lầm. Thú được thê chủ như vậy, Tam thiếu gia quả thật là có phúc.”

“Hân tỷ đang giễu cợt muội đi? Mọi người trong thành Lâm Giang đều chê cười muội là người ăn bám còn nói muội là tiểu bạch kiểm đấy.” Quân Nhục Thủy nửa thật nửa giả nói.

“Hình như tỷ thấy muội cũng không để ý chút nào?” Vương Hân liếc nàng một cái: “Nhục Thủy, tính tình bình thân này của muội quả thực rất thích hợp với Tam thiếu gia.”

Quân Nhục Thủy cười nhạt, chỉ sợ cả đời này Tô Từ Bội cũng không nghĩ như vậy.

Vừa nói chuyện một chút đã tới Kim Triều Túy tửu lâu. Khí trời nóng bức, buôn bán của tửu lâu cũng không được tốt lắm. Quân Nhục Thủy cùng Vương Hân vừa bước vào cửa tiểu nhị đang ủ rũ ngồi ở một bên liền tỉnh táo lại, nở nụ cười đầy nhiệt tình tiến lên đón, dẫn các nàng đi lên gian phòng bao gần cửa sổ ở lầu hai.

“Nhị vị khách quan muốn ăn gì?”

“Các món ngon của tiểu lâu ngươi đều mang lên hết đi.” Vương Hân hào khí nói.

“Hân tỷ, chỉ có hai chúng ta, ngày nóng khẩu vị cũng không tốt, không cần gọi quá nhiều món ăn.” Quân Nhục Thủy cắt đứt nàng, quay đầu nói với tiểu nhị: “Một phần cá kho cà, một con vịt quay giòn, một phần canh củ sen sườn lợn, một phần mướp xào, thêm một bình trà Cúc Hoa Cầu Kỳ.”

Nụ cười trên mặt tiểu nhị phai nhạt, hỏi lại: “Khách quan, tửu lâu Kim Triều Túy chúng ta nổi tiếng nhất với rượu ‘Kim Triều Túy’, ngài không muốn lấy một bầu sao?”

“Được, lấy một bầu.” Không đợi Quân Nhục Thủy trả lời, Vương Hân liền hăng hái bừng bừng nói: “Người phương Bắc hào phóng, cần miệng thịt lớn, uống ngụm rượu to, khi ăn cơm tất nhiên là không rượu không vui.”

“Được ạ.” Tiểu nhị kéo dài thanh âm đi xuống dưới lầu.

Vương Hân nhìn Quân Nhục Thủy nghiêm túc nói: “Nhục Thủy, hay là muội cố ý tiết kiệm bạc giúp ta? Mặc dù so với Tô Gia thì ta không giàu có bằng nhưng cũng không đến nỗi không mời được một bữa cơm.”

“Hân tỷ, ngàn vạn lần chớ nghĩ như vậy. Từ nhỏ muội đã quen đơn giản, không có phóng khoáng, Hân tỷ chớ để ý.” Quân Nhục Thủy ầm ập cười nói.

“Đây cũng là một thói quen tốt.” Vương Hân nhìn nàng gật đầu một cái cười nói: “Người có chút tiền liền thích phô trương, tỷ đây cũng mắc phải thói quen đó.”

“Hân tỷ nói đùa. Bất quá hôm nay ta lấy trà thay rượu, tiểu muội cạn trước, lần trước uống rượu say muội còn nhưc đầu nẩy ngày đấy.” Giọng nói của Quân Nhục Thủy hơi khó chịu lại có chút làm nũng. Nàng miễn cưỡng dựa tay lên cửa sổ nhưng lại rất tự nhiên. Vương Hân nhìn thấy mặt mày nàng dịu dàng, mềm mại cười yếu ớt lần đầu tiên phát giác thì ra nữ tử cũng có thể làm nũng, không những không làm cho người ta ghét mà ngược lại có một phen phong tình khác biệt.

“Cũng được, Nhục Thủy, muội nhấp môi qua là được. Danh tiếng của Kim Triều túy không nhỏ, như thế nào cũng phải thử một chút mới được.” Vương Hân gật đầu đáp ứng.

Rất nhanh thức ăn và rượu được mang lên, Quân Nhục Thủy cùng Vương Hân vừa ăn vừa nói chuyện.

“Hân tỷ bàn chuyện buôn bán xong thì không lên đường về nhà sao?”

Vương Hân uống một hớp rượu nói: “Chỉ mới bàn xong chuyện lá trà. Phu lang nhà muội rất lợi hại, từ lúc ba chúng ta lọt vào trong tầm mắt hân thì ước chừng cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hân.”

Quân Nhục Thủy cười nhạt: “Nghe như thế nào cũng thấy giống như các ngươi bị phu lang nhà muội nắm trong lòng bàn tay vậy?”

“Đúng vậy. Đầu tiên hân đánh vào sở thích của chúng ta, Dương Như cùng lão Lý thích sắc đẹp, hân liền gọi đầu bài của Túy Thanh Phong ra hầu hạ. Sau đó lại mời chúng ta đến thăm vườn trà Tô Gia và xem quá trình chế trà đồng thời cũng so sánh với các nhà chế trà khác khiến cho chúng ta cảm thấy hợp tác với Tô Gia là tốt nhất. Chậc, ở phương diện buôn bán vị phu lang của muội quả thực rất thông minh tháo vát.”

“Không biết Hân tỷ cảm thấy phu lang nhà muội tốt nhất ở chỗ nào?” Quân Nhục Thủy khẽ nhấp một ngụm trà Cầu Kỳ Hoa Cúc liền nhăn mặt nhíu mày, mùi vị này kém xa ở Tô Gia.

“Ngược lại hẳn rất dụng tâm. Tỷ sùng ái nhất là ấu tử năm tuổi Dung Nhi. Dung Nhi thích ăn nhất là nước ô mai ướp mật Giang Nam. Vốn nó cũng chỉ là hải tử, thích ăn vật là chuyện đương nhiên nhưng năm ngoái Giang Nam bị hạn hẳn nghiêm trọng hết lần này tới lần khác. Hầu hết các cây mơ đều bị hạn chết. Thứ đồ ăn vặt thường ngày năm nay lại trở thành hiếm có. Đang lúc tỷ hết đường xoay xở, không biết về nhà làm sao ăn nói với tiểu tổ tông này thì bất ngờ Tam thiếu gia lại tặng hai bình nước ô mai ướp mật. Quả thật làm ta cảm động đến rơi nước mắt lập tức quyết định hợp tác với Tô Gia. Tuy nước ô mai ướp mật này không đáng bao nhiêu bạc nhưng quan trọng là.....tâm ý. Chúng ta buôn bán với Tô Gia cũng không tính là lớn, khó có được hẳn lại phí tâm như thế.”

Trong lòng Quân Nhục Thủy tán thưởng không dứt, trên mặt vẫn cười dịu dàng như cũ, gật đầu một cái: “Muội đối với kinh doanh một chữ cũng không biết, quả nhiên phu lang nhà muội làm ăn buôn bán rất hiệu quả.” Hơn nửa năm ngoái hạn hán, mấy nhà thu mua trà kế cận đều đóng cửa, năm nay tất nhiên đều phải mở cửa khai trương.

“Nhục Thủy, Tam thiếu gia cường hẳn như thế, tính tình của muội quả thật rất tốt.” Vương Hân có chút thương thức nói.

Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng cười một tiếng: “Hân tỷ, bình thường Nhục Thủy vô năng nhưng năng lực của phu lang nhà muội rất trác tuyệt có thể đảm đương được gia nghiệp Tô Gia, phần quyết đoán cùng trách nhiệm này ngay cả muội cũng kính nể không thôi. Huống chi, nam tử có tài cũng cần một chỗ để phát huy năng lực, chế độ tôn ti như vậy vô duyên vô cớ lại mai một không ít người tài.”

Trong mắt Vương Hân tràn đầy kinh ngạc cùng tán thưởng: “Nhục Thủy, suy nghĩ của muội luôn luôn rất đặc biệt cũng rất có thâm ý. Chỉ cần muội nguyện ý sau này sẽ có rất nhiều đất cho muội dụng võ.”

“Đa tạ.” Quân Nhục Thủy lơ đãng. “Hân tỷ, vừa rồi tỷ nói mới chỉ xong chuyện buôn bán lá trà, hình như còn có chuyện khác sao?”

“Vương gia chủ yếu buôn bán lá trà cùng dược liệu. Dược liệu được mang từ Phương Bắc đến bán ở phương Nam còn lá trà thì ngược lại mang từ Phương Nam về phương Bắc. Bây giờ giá cả dược liệu còn chưa được thương lượng ổn thỏa.” Về mặt Vương Hân buồn rầu.

Dược liệu? Tâm của Quân Nhục Thủy liền động. Nàng bất động thanh sắc hỏi: “Vì sao lại như vậy?”

“Lần này trên đường đi về phía Nam gặp mưa liên tục. Phần lớn dược liệu cần được giữ cho khô ráo nhưng vì mưa to hơn nửa tháng nên tất cả đều bị ẩm hết. Các y quán trong thành Lâm Giang trước kia từng làm ăn buôn bán với tỷ đều ra sức ép giá. Hôm nay liền lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, nếu chấp nhận giá thấp sẽ bị lỗ nhưng nếu muốn tìm người mua với một cái giá hợp lý cũng cần khá nhiều thời gian và lại đồng dược liệu kia cũng phải tìm chỗ để rồi phải mướn mấy người phơi nắng cho khô ráo.”

Quân Nhục Thủy suy nghĩ nói: “Hân tỷ, Nhục Thủy đang muốn tìm một gian cửa tiệm để mở y quán nếu như có thể thành thì vừa lúc giải quyết được chuyện khẩn cấp của tỷ.”

“Vậy thì tất nhiên không thể tốt hơn.” Vương Hân mừng rỡ như điên. “Nhục Thủy muội tử, muội quả thật là phúc tinh của ta.”

“Sợ là Hân tỷ cao hứng quá sớm rồi, ý kiến này chỉ là của riêng muội, không có quan hệ gì với Tô Gia mà trong tay của muội lại không có bạc.”

Nụ cười vừa mới nở trên gương mặt Vương Hân bỗng nhiên cứng lại rồi dần dần biết mất: “Muội tử, muội đang đùa với ta sao?”

“Cũng không phải. Hân tỷ, dược liệu này coi như là tỷ bỏ vốn, sau này hằng năm cứ căn vào đó để chia lời cho tỷ.”

“Nói cách khác là tỷ và muội cùng chung nhau mở y quán này?” Nói tới cùng buôn bán cặp mắt của Vương Hân liền lóe lên.

Quân Nhục Thủy gật đầu: “Tỷ với muội cùng hợp tác bỏ vốn ra, cùng chung nguy hiểm nhưng cũng cùng nhau hưởng lợi nhưng những thứ này đều phải căn cứ vào số vốn bỏ ra mà chia chác.”

“Nhục Thủy, chúng ta đang nói tới chuyện làm ăn buôn bán, đầu tiên muội phải cho tỷ một tính toán về phương án cụ thể, kết quả thăm dò thị trường cùng với sự phát triển và tiền lời thì tỷ mới quyết định có nên hợp tác với muội hay không. Nếu như buôn bán với Tô Gia hoặc là Tam thiếu gia thì tất nhiên tỷ không cần phải lo lắng nhưng dưới danh nghĩa muội tử thì ta nhất định phải thận trọng. Hy vọng muội không để ý.”

“Muội hiểu.” Quân Nhục Thủy gật đầu một cái nhàn nhạt nói: “Tuy là muội có ý này nhưng cũng không phải là nóng lòng nhất thời, chủ yếu cũng là vì muốn giải quyết khẩn cấp của Hân tỷ huống chi muội là thê chủ của Tam thiếu gia, muội lập khế ước thì Tô Gia có thể không nhận sao?”

Vương Hân uống một hớp rượu, cẩn thận đánh giá, cảm thấy Quân Nhục Thủy nói thế cũng không giả, ít bạc kia đối với Tô Gia mà nói cũng chỉ là một cái lông trâu. Coi như Quân Nhục Thủy có làm ra cái cục diện gì rồi rắc thì cũng đã có Tô Gia dọn dẹp. Huống chi Quân Nhục Thủy luôn lộ ra ôn hòa cùng bình tĩnh thông dong hơn nửa lần này tuy lạnh nhạt nhưng lại có thâm ý làm cho Vương Hân không dám khinh thường nàng.

“Được, muội tử, tỷ tin muội.” Vương Hân vỗ bàn một cái nói: “Ra ngoài hơn một tháng, tỷ cũng nên về nhà rồi. Ngày mai dược liệu sẽ giao cho muội sau đó tỷ sẽ lên đường về nhà. Bất quá, muội tử, chúng ta vẫn có phải kí một cái hiệp nghị làm bằng chứng.”

“Hân tỷ là người sáng khoái, hiệp nghị tất nhiên là không thể thiếu.” Quân Nhục Thủy tự nhiên nhìn về phía cửa sổ. “Chẳng qua là do muội quyết định có chút vội vàng, còn có thật nhiều việc phải chuẩn bị nên tối mai chúng ta kí hiệp nghị đi.”

“Được. Chúc cho y quán của chúng ta buôn bán phát đạt. Cạn chén.” Vương Hân vui vẻ nâng chén cùng với Quân Nhục Thủy sau đó uống một hơi hết sạch chén của mình.

Chương 10: Trầm Hương Trai.

Editor: coki (Mèo)

Khá lắm! Buôn bán thịnh vượng. Khỏe miệng Quân Nhục Thủy giờ lên, thật sự là không gian đối thì không buôn bán. Lão bản bán quan tài thì mong người ta chết, còn lão bản y quán thì nói người ta bệnh, haha.

Khỏe mắt liếc ra ngoài cửa sổ, giữa trưa mặt trời đang độc vậy mà đối diện trước tiệm sách không biết từ khi nào thì đầy ắp người, ồn ào huyền ảo giống như ở chợ. Chỉ nghe lão bản tiệm sách là một nữ tử trung niên cao cao gầy gầy đứng trước cửa hàng, trong tay giờ một quyển sách, lớn tiếng la hét: “Đến xem đi, Trầm Hương Trai lại ra sách mới! Lạc Mai Như Tuyết, tài tử giai nhân tự định chung thân! Chủ nhân Trầm Hương Trai tự tay chấp bút, hành văn hoa lệ, vô cùng cảm động!” Lão bản tuôn ra một tràng kích động cùng tuyên truyền vô cùng phong phú. Không mặt không còn trẻ cười thành một đóa hoa cúc.

Đám người lại kích động đứng lên.

“Ta muốn một quyển!”

“Ta cũng muốn! Ta cũng muốn!”

Trong khoảng thời gian ngắn mọi người tranh đoạt như điên. Người đứng phía sau thì liều mạng chen tới trước còn người đứng phía trước thì cầm sách nhét vào trong vật áo rồi dùng hai tay che lấy ngực, dùng sức xô đẩy đám đông để bỏ chạy, sợ bị người ta đoạt mất.

Quân Nhục Thủy kinh ngạc nhìn tình huống bất ngờ này, thật sự là mở rộng tầm mắt. Nếu như kê thêm một cái bàn để ký tên nhất định sẽ tạo ra được một tác giả thần tượng nhưng chỉ sợ tới lúc đó lại không không chế được.

Lúc này tiểu nhị đi lên thêm trà, bắt gặp Quân Nhục Thủy cùng Vương Hân ngạc nhiên nhìn tình huống nào động ở tiệm sách thì không khỏi cười nói: “Chắc hai vị khách quan không phải là người trong thành.”

“Đúng vậy.” Vương Hân đáp. Quân Nhục Thủy cũng gật đầu, đương nhiên coi chính mình là “Người bên ngoài.”

“Thì ra là vậy.” Tiểu nhị gật đầu nói: “Nhị vị khách quan có điều không biết, mỗi tháng Trầm Hương Trai đều ra sách mới, là do chủ nhân Trầm Hương trai tự mình viết. Những người này đều là văn nhân nhà sĩ, tú tài trai gái tới tranh nhau mua.”

“Nói cách khác lúc này ở thành Lâm Giang, mỗi tiệm sách đều kín hết người?” Quân Nhục Thủy hỏi.

“Khách quan nói không sai, các tiệm sách của Trầm Hương Trai đều chật ních.” Tiểu nhị gật đầu trả lời.

Vương Hân cảm thấy hứng thú nói: “Tiểu nhị, làm phiền người mua giúp ta một quyển.” Nói xong lấy ra hai lượng bạc.

Tiểu nhị khinh thường liếc mắt nhìn nàng ta một cái nói: “Khách quan, tuy giá sách của Trầm Hương Trai cao hơn chỗ khác vài lần nhưng người mua cũng nhiều không kém. Nay lại là sách vừa mới ra, người mua quá nhiều, ta cũng không có khả năng tranh được. Không tin khách quan tự mình nhìn đi.”

Vương Hân bị bề mặt có vẻ hơi xấu hổ. Bất quá trời sinh tính tình của nàng ta sáng khoái, cũng không để ý nhiều, chỉ là có chút đáng tiếc nói: “Bản thân tỷ cũng không thích xem sách phong hoa tuyết nguyệt gì đó, chẳng qua vài phụ lang nhà ta đều thích đọc các loại chuyện xưa, muốn mang về cho bọn hắn xem cũng coi như là lễ vật.”

Quân Nhục Thủy cười nhẹ: “Hân tỷ, muốn mua sách của Trầm Hương Trai cũng không phải việc khó, chỉ là cần chi nhiều bạc hơn thôi.” Nhẹ nháp một ngụm trà, khỏe miệng hơi hơi nâng lên: “Tiểu nhị, không bằng ta chỉ cho người một cách phát tài.”

“Cái gì gọi là cách phát tài?” Tiểu nhị bán tín bán nghi nhìn bộ dáng bình tĩnh mỉm cười của nàng. Vương Hân cũng nghi hoặc nhìn sang.

“Người ở nơi này gần quan thì được ban lộc, mỗi tháng người đều đi mua sách sau đó bán lại cho những khách nhân như ta và Hân tỷ, không phải là một cách thoải mái để kiếm mấy lượng bạc sao? Nếu gặp được một người yêu sách thành si còn có thể hết giá cao, sách của Trầm Hương Trai cũng không đủ cầu không cần lo bán không được giá tốt.”

Vương Hân lắc đầu liên tục: “Muội tử, cứ nâng giá ào ào như vậy sẽ làm nhiễu loạn thị trường, không thể được.”

“Hân tỷ, người làm ăn phải chú trọng biến hóa. Cũng không phải muội là người đầu tiên nghĩ ra chủ ý này. Tỷ nhìn người mua sách xem có bao nhiêu người nhìn qua giống như người đọc sách? Phần lớn đều là được người ta mướn, làm chân chạy vặt, bọn họ bán sức lực, thời gian cũng phải kiếm được

một chút thù lao chứ? Tiểu nhị lợi dụng địa thế gần tranh mua sách mới, lại bán qua tay, tính chất cũng giống như bọn họ thôi chẳng qua là giảm bớt được một chút thời gian cùng sức lực làm cho lợi ích được cao nhất.”

Vương Hân cùng tiểu nhị nghe xong thì sửng sốt. Lại nói lần này Quân Nhược Thủy nói cũng có chút đánh lừa dư luận, người muốn hay người được muốn đều đã hình thành một mối quan hệ, người được muốn làm việc, người chủ trả tiền mà đề nghị của nàng lại là làm rối loạn, đầu cơ trục lợi, nói cách khác chính là giống như bọn cô vé ở nhà ga xe lửa, bọn xếp hàng thuê ở bệnh viện. Nghĩ đi nghĩ lại chính nàng cũng không nhịn được khẽ cười một tiếng.

Tiểu nhị nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Khách quan nói cực kỳ đúng, đa tạ khách quan đã chỉ điểm.” Nói xong nghĩ tới cái gì đó liền đi xuống lầu.

Vương Hân nhìn nhìn nàng, lắc đầu cười nói: “Muội tử, muội nha, muội lại lừa gạt một hài tử tốt.”

“Muội chỉ soi đường cho hân thôi.” Quân Nhược Thủy tươi cười xinh đẹp, lắc nhẹ cái chén trong tay. “Hân tử, muội đoán trong đám người mua sách nhất định có người đầu cơ trục lợi, tỷ chỉ cần đưa ra một cái giá tất nhiên có thể mang lễ vật về nhà.”

“Muội tử, tỷ thấy muội cũng không phải là hạng người vô năng, tại sao ở Tô Gia lại khép nép như vậy?” Vương Hân khó hiểu hỏi: “Nếu muội càng khép nép thì phu lang sẽ càng thuận theo đó mà chen ép muội. Ở trước mặt nam nhân muội cần phải uy phong凛冽.”

Mắt của Quân Nhược Thủy như trắng rằm, cười mà không nói. Trầm Hương Trai, nàng sẽ nhớ kỹ.

Trở lại Tô Phủ, sau khi suy nghĩ một lúc lâu Quân Nhược Thủy quyết định đi Cổ Vận Các đọc sách. Nhận việc buôn bán được liệu từ trong tay Vương Hân thì vẫn nên chuẩn bị tốt một chút.

Trên đường đến Cổ Vận Các ở phía Tây Tô phủ, Quân Nhược Thủy vừa đi vừa phe phẩy quạt, né tránh ánh nắng mặt trời. Lúc này một gã sai vặt thô hồn hèn chạy đến trước mặt nàng: “Hộc.....hộc, Thiếu phu nhân, hộc.....hộc.”

“Thanh Văn, chạy vội như vậy làm cái gì hả?” Quân Nhược Thủy kinh ngạc nhìn hắn.

“Thiếu phu nhân, Thiếu gia phân phó đêm nay muốn đi Thăm viên ở thành Bắc tham gia du viên thi hội, kêu người nên sớm chuẩn bị.”

“Ừ, ta đã biết.” Quân Nhược Thủy gật gật đầu, xem ra đêm nay lại có yến tiệc, thật sự nàng không muốn tham gia ba cái thể loại tiệc tùng này.

Gã sai vặt hoàn thành nhiệm vụ vội vàng vàng rời đi. Quân Nhược Thủy nhìn mặt trời chói chang đang nhô lên cao, tiếp tục đi về phía trước, xung quanh Cổ Vận Các có rất nhiều đại thụ, cành lá tươi tốt xum xuê có thể che nắng thỉnh thoảng lại có gió thổi qua. Cổ Vận Các giống như một thắng cảnh thiên nhiên dành để nghỉ hè, râm mát yên tĩnh.

Cái loại tụ hội học đòi văn vẻ buổi tối nay nhất định là có nhiều điểm tâm tinh xảo mỹ vị, có thể no bụng. Nhìn tổng thể về thế giới này mà nói vẫn là không đủ sung túc, vật tư thiếu hụt, ngay cả điển tịch y học cũng quá nghèo nàn thô sơ. Khó mà tìm được đại phu ở nơi này, không chừng tiêu chuẩn của Thái y cũng không hơn kém năng bao nhiêu. Nàng nghĩ nghĩ, quyết định dành thời gian ghi chép thêm những điều mình biết vào y thư. Bất quá nàng không quen dùng bút lông đành phải tự mình làm bút lông ngỗng lại cắt một ít giấy, đục lỗ dùng chỉ buộc lại, làm thành bản ghi chép. Suy nghĩ đắm chìm một chút cuối cùng nàng nhận ra chủ ý này quả thật không tệ.

Lấy một quyển sách nằm trên giá sách ở Cổ Vận Các ra xem, cứ một mội thì lại nằm úp sấp ở đây, đọc trong chốc lát lại trở mình một cái, mội tay chống má, như thế nào cũng đều thấy thoải mái cả.

Nhớ rõ trước kia nàng lười nhác như vậy, lão Lâm Tuấn sẽ nói nàng là một quả lê (???). Nàng cười hi hi nhảy lên làm hân ta nhào ở trên giường. Ôm lấy thân hình cao to của hân, hai người ở trên giường quay cuồng. Cái giường kia thật lớn, so với mặt đất mềm mại hơn không biết bao nhiêu lần. Nàng nghĩ, cười ha ha lên tiếng. Nếu chỉ có kỷ ức này thì tốt đẹp biết bao nhiêu. Nếu không nhìn thấy những hình ảnh đó có lẽ bây giờ cuộc đời nàng đã không như vậy. Có lẽ nàng nên giấu điếm để hạnh phúc, vui vẻ trải qua mỗi ngày nhưng mà nàng vẫn lựa chọn tình nguyện biết hết chân tướng cho dù sự thật đã thương người, cho dù nói dối để hạnh phúc thì cũng chỉ là bọt biển. Nếu đợi đến thời điểm tóc bạc da mồi mới phát hiện nam nhân mà nàng vẫn yêu đã sớm phản bội vô số lần. Tình yêu mà nàng trân trọng ở trong đáy lòng đều là hư tình giả ý thì làm sao có thể chịu nổi?

Cho nên ông trời vẫn còn thương nàng, cho nàng một cơ hội trọng sinh ở dị giới để có thể yêu thêm lần nữa.

“Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân.....”

Ai, ai đang gọi hồn vậy? Quân Nhược Thủy lăm bắm một câu, đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên người, trả quyển sách trên tay về vị trí cũ sau đó mở cửa ra khỏi Cổ Vận Các. Thanh Văn sốt ruột lôi kéo nàng chạy, một bên thầm oán nói: “Thiếu phu nhân cố ý làm khó tiểu nhân đúng không? Đã sớm nói với người đêm nay phải đi Thăm viên, lúc này Thiếu gia đã chờ trước cửa, ngược lại người còn ở nơi này đọc sách. Thiếu gia mà bực phát tính tình thì lục thân cũng không nhận đâu, đừng nghĩ người là thê chủ, chỉ sợ lúc đó không chỉ có Thanh Văn mà cả chủ tử người cũng không đẹp mặt.”

Quân Nhược Thủy xin lỗi cười cười, theo Thanh Văn đến Tổ Tâm Cư. Thay một trường sam nguyệt sắc thêu chỉ bạc, Thanh Văn lạnh lợi vắn cho nàng một búi tóc đơn giản mà hào phóng, đang định cài mấy cây trâm lờ lờ ánh sáng thì Quân Nhược Thủy bảo hân dừng lại, chỉ vào một cây trâm bạch ngọc không nổi bật lắm ở trong hộp trang sức nói: “Lấy nó đi.” Thanh Văn ngăn người cuối cùng vẫn làm theo.

Lúc Quân Nhược Thủy ra khỏi cửa Tô Phủ thì xe ngựa đã chờ lâu. Trong xe vang lên tiếng nói trầm thấp không hồn giận của Tô Từ Bội truyền đến: “Giả của thê chủ đại nhân càng ngày càng cao rồi, lần sau chỉ sợ Từ Bộ tự mình đi mời thì mới có thể đi đòi tôn giá?”

“Haha.” Quân Nhược Thủy lập tức cười to lấy lòng: “Công tử nói đùa, công tử nói một sao Nhược Thủy dám nói hai? Không cần thận chậm trễ xin

công tử thứ lỗi.”

Thấy bộ dáng nhu nhược của nàng, lỗ mũi Tô Từ Bội hừ một tiếng không thèm nói nữa. Quân Nhược Thủy được gã sai vặt đỡ lên xe ngựa, vén rèm đi vào bất gặp sắc mặt Tô Từ Bội không tốt, nhìn cũng không nhìn nàng một cái vì thế nàng cẩn thận ngồi ở đối diện, không muốn chọc tới tôn đại Phật này.

Xa phu giá một tiếng, xe ngựa liền bắt đầu chạy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Du viên thi hội.

Editor: coki (Mèo)

Trong xe yên lặng không một tiếng động, Quân Nhược Thủy và Tô Từ Bội đều nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhược Thủy len lén liếc Tô Từ Bội mấy lần, chỉ thấy mặt hắn trầm như nước, giữa lông mày mờ mờ có một chút chờ đợi cũng có một chút buồn bã. Ước chừng sau nửa canh giờ xe ngựa liền dừng lại. Tô Từ Bội quay đầu nhìn nàng nhưng không nói gì. Nàng cũng hiểu, tự mình vén màn lên, nhảy xuống xe ngựa trước, sau đó xoay người đưa tay ưu nhã đỡ Tô Từ Bội xuống xe.

Nhìn cửa chính sơn son của Thâm viên một chút, tiếng đàn sáo mơ hồ không ngừng vang lên bên tai, trên mặt Tô Từ Bội toát ra mờ mịt kì lạ, mong đợi, hướng tới, do dự đủ loại thần sắc phức tạp, tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu rồi cuộc cũng quyết định đi vào bên trong. Nhược Thủy và Thanh Phong đuổi theo ngay sau đó. Mặc dù cảm thấy có chút lạ nhưng vẫn im lặng theo sát sau lưng Tô Từ Bội. Một gã sai vặt tiến lên đón: “Tô công tử, xin mời đi bên này.” Giọng nói thân thiện cung kính, sắc mặt nhợt nhạt lấy lòng nhưng sâu trong ánh mắt kia mơ hồ mang theo khinh miệt. Khóe miệng Tô Từ Bội lạnh lùng nâng lên đi theo chỉ dẫn của gã sai vặt, chậm rãi vào sâu trong Thâm viên.

Trong bóng đêm, Thâm viên giăng đèn kết hoa, đèn dầu sáng chói. Các chỗ đầu đường và đường mòn nhỏ đều được treo lồng đèn cung đình tuyệt mỹ, chiếu sáng hoa viên giống như ban ngày. Xuyên qua vườn hoa, quải thạch, lầu thủy tạ liền nghe được tiếng nói tiếng người cười đùa ở xa xa. Đến gần, Quân Nhược Thủy mới nhìn thấy thi hội được xây dựng bên cạnh Minh Tuyệt hồ, ánh trăng hòa thuận vui vẻ, hoa sen tràn ngập, ếch kêu ộp ộp liên tiếp làm cho ánh trăng chiếu xuống hồ sen trở nên thật mộng ảo. Người đã tới không ít, một nữ tử ngồi giữa trong nhóm ngồi phía trước thấy Tô Từ Bội đến thì cười khúc khích giễu cợt. Quân Nhược Thủy cười, những ánh mắt kia rõ ràng mang theo khinh thường cùng ghen tị còn có không ăn được nho lại nói nho chua. Haha, lại nghĩ tới đại gia nghiệp của Tô Gia, Tô Từ Bội lại thông minh khôn khéo, một nam tử mà buồn bán cửa hàng được thuận buồm xuôi gió, việc này làm cho rất nhiều nữ tử cũng phải mặc cảm. Huống chi, hắn tuyệt đối có thể được xếp vào hàng ngũ đại mỹ nhân của thành Lâm Giang. Cho nên việc xuất đầu lộ diện của nam tử được cho là vi phạm đức hạnh tự nhiên là bị khinh thường ngoài ra vẫn có những nữ tử bị sắc đẹp mê hoặc. Ngược lại coi như nàng lượm được tiện nghi ở cái thế giới này rồi.

“Tô công tử, mời ngồi bên này.” Gã sai vặt chỉ chỗ ngồi cho Tô Từ Bội sau đó rời đi. Lúc đi ánh mắt khinh bỉ vẫn nhìn theo sau lưng Quân Nhược Thủy và Tô Từ Bội. Quân Nhược Thủy bất giác buồn cười, nàng coi như là bị tai bay vạ gió sao?

Ngồi xuống bên cạnh Tô Từ Bội, nàng đưa mắt nhìn bốn phía, xem ra cái thi hội này quả thật là có chút náo nhiệt, thảo nào lại có nhiều người tăng bốc như vậy. Phần lớn là các nữ tử trẻ tuổi hơi có chút lý lẽ háng hái sôi sục về giang sơn gấm vóc. Lớn tuổi một chút thì mang theo gia quyến đoán chừng muốn ở chỗ này tìm cho nhi tử của mình một mối hôn sự tốt. Theo như lời Thanh Văn, du viên thi hội mỗi năm được tổ chức một lần do Trầm lão làm chủ. Trầm lão là nguyên lão ba triều, bây giờ đã cáo lão hồi hương dưỡng thọ. Năm đó nàng ta đậu Thám hoa, hành văn phong lưu, vang danh cả nước, cả đời cùng chi kết giới cùng với văn nhân nhà sĩ. Nhưng nàng ta cũng ý vào thân phận của mình, mời tham dự yến hội không phải là quan to hiển quý thì cũng là thương nhân phú hào, tất cả đều là những nhân vật có mặt mũi mà yến tiệc này ngoại trừ học đòi văn vẻ thì bản chất chính là hội tương thân (giống như xem mắt á)

Tô Từ Bội là một người làm ăn, đối với những thứ thơ văn chưa chắc kia sẽ cảm thấy hứng thú sao? Quân Nhược Thủy không khỏi quay đầu nhìn Tô Từ Bội một chút chỉ thấy cặp mắt hắn đắm đắm nhìn một người đang ngồi ở ghế trên cao, là một nữ tử chúng tình phùng nguyệt, trong mắt hắn toàn là ánh nhìn đau đớn tuyệt vọng. Quân Nhược Thủy theo ánh mắt hắn nhìn sang, một đám lại một đám người đi qua làm quen, giới thiệu nhi tử của mình với nàng ta. Mây kiếm mất phượng, mũi cao môi mỏng, giữa hai hàng lông mày anh khí bộc phát, mắt phượng hẹp dài đảo quanh không kim nên được phong tình, vóc người cao ta, mặc một bộ trường bào màu vàng nhạt buộc thắt lưng, quả nhiên đường cong thật là lướt. Tóc trên đầu được cố định bằng kim tử quan, quanh thân quý khí, mơ hồ lộ ra lai lịch hoàng gia, đoán chừng là có lai lịch lớn.

Chỉ trong một chớp mắt Quân Nhược Thủy liền hiểu Tô Từ Bội yêu nữ tử này. Trong mắt hắn đủ loại thần sắc phức tạp, bất quá chắc cũng là vì gần quần mà e sợ thôi.

Đáng tiếc dường như hắn có mộng nhưng người kia lại vô tâm. Trong lòng Quân Nhược Thủy than nhỏ.

“Nếu các vị đã đến đông đủ thì chúng ta sẽ bắt đầu thi hội.” Một nữ tử khoảng chừng sáu mươi bảy mươi tuổi, tóc bạc đầy đầu, khuôn mặt phúc hậu nhuộm phong sương đi tới chính giữa, trung khí mười phần nói: “Hôm nay Thâm mộ làm chủ, các vị hãy uống cho tận hứng, làm thơ cũng tận tình. Hôm nay có mặt tại đây đều là những thanh niên tài俊, văn chương bất phạm, vậy hãy lấy hoa sen làm đề đầu tiên đi. Lão thân làm chủ, tuổi cũng đã cao nên không tham dự mà làm người người phân xét. Vương gia thấy thế nào?”

“Trầm lão nói cực phải, lấy hoa sen làm đề mở đầu đi.”

Quân Nhục Thủy ngẩn người, thì ra nữ tử kia là Vương gia quyền cao chức trọng. Thành Lâm Giang là đất phong Vương của Tam vương gia Long Hạo Vân, rõ ràng nàng ta tất nhiên là Tam vương gia Long Hạo Vân không thể nghi ngờ.

Trong lúc nhất thời không khí liền an tĩnh dị thường, tất cả đều đang suy tư sau đó rồi rít gờ tay múa bút, trong không khí mùi mực dày đặc. Quân Nhục Thủy cẩn thận ngửi một cái, quả thật là mực thượng đẳng.

“Không bằng để ta thả con tép, bắt con tôm đi.” Long Hạo Vân vui vẻ nói lời khiêm tốn.

Mọi người đều nói: “Đâu có, Vương gia quá khiêm tốn. Văn chương của Vương gia phong lưu trên đời ai cũng biết, chúng thần rửa tai lắng nghe.”

Trên mặt Long Hạo Vân nở một nụ cười bềnh bễ nhìn mọi người sau đó chậm rãi nói:

“Thiếp đang thái phù dong, bạch vân không du du

Hạo oản ngưng song tuyết, nhân bi hoa nhan kiều

Quê trạo trạc thanh liên, nguyệt thượng tiểu ngân câu.”

(Dịch nghĩa thôi nha, chớ Mèo dịch thơ không được đâu: Vượt qua sông lớn hái hoa sen. Mây trắng trôi trên trời xa tắp. Cổ tay trắng nõn giống như tuyết, người so với hoa đẹp hơn nhiều. Mái chèo khua sóng nước lặn tẩn, trăng treo trên trời giống như móc câu màu bạc.)

Vừa dứt lời mọi người đều trầm trồ khen ngợi. Một nam tử vẫn dựa vào trên người Vương gia lập tức hiến một ly rượu, Vương gia nhận lấy uống một hơi cạn sạch sau đó ở trước mặt mọi người thân mật nhéo cái mặt béo mập của hắn. Quân Nhục Thủy im lặng không lên tiếng, nhấp một ngụm trà xanh, trong trà mang theo mùi sen thơm ngát. Có lẽ Trung Quốc cổ đại có rất nhiều thi nhân, để lại quá nhiều áng thơ tuyệt thế nên những thứ này bọn nữ tử này gọi là thơ văn lại càng giống như những thứ đòi trụ nên nàng không thèm để vào tai. Bên cạnh Tô Tử Bội cũng im lặng không lên tiếng, sắc mặt có chút trắng bệch giống như lúc chạng vạng lên xe ngựa, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy sắc mặt của hắn tốt hơn.

Một vị nữ tử mặc hoa phục đứng dậy trình tờ giấy đã viết xong của mình lên Trầm lão. Chỉ nghe thấy Trầm lão hắng giọng ngâm vịnh:

“Hong hoa ánh bích thủy, thủy thượng diệp điền điền

Nhân đăng Mộc Lan chu, tín lưu hoa thâm xử

Thủy tự phủ hồng phấn, nhật mộ ý lan can.”

(Dịch nghĩa: Hoa hồng soi trên nước xanh biếc, nước rộng mênh mang. Hoa mộc lan như chiếc thuyền lang thang, tùy ý trôi về chỗ sâu. Phấn đỏ giấu trong tay áo, hoàng hôn chiếu vào lan can. ....Mèo: Chẳng thấy hoa sen đâu nhì.)

Hình như hoa sen ở Vương triều Kim Bích có liên hệ sâu xa với tương tư. Quân Nhục Thủy nếm thử một hớp rượu nhạt. Rượu này ngọt thơm mát lạnh, sau khi uống vào vẫn còn thơm ngát, ngay cả nàng là người không biết bình phẩm rượu cũng cảm thấy là rượu ngon liền bắt tri bắt giác uống mấy chén lại nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Tô Tử Bội cũng đang uống liên tục. Thanh Phong kia chuyên bắt nạt người nhu nhược đang dùng thần sắc lo lắng nhìn thiếu gia nhà hắn nhưng không dám khuyên can vì vậy liền dùng sức trừng nàng. Thấy nàng dễ khi dễ đúng không? Quân Nhục Thủy không thể làm gì, lắc đầu một cái, tiếp tục uống rượu.

Những nữ nhân tự xưng là các văn nhân thi sĩ kia đang từng người từng người hiến thơ tặng bốc thổi phồng nhau rồi cuộc cũng có người nhìn phía Tô Tử Bội: “Yêu, hình như hôm nay Tô công tử chưa có làm thơ? Trầm lão thái quân đức cao vọng trọng tổ chức du viên thi hội cũng không xứng cho người làm thơ sao?” Một nữ tử vừa nhìn liền biết không phải là dạng hiền lành đứng dậy nhìn về phía Tô Tử Bội nói.

Sắc mặt Tô Tử Bội âm trầm, ánh mắt có chút trống rỗng rõ ràng là tinh thần không đặt ở đây, chỉ sợ cho dù tài hoa của hắn hơn người nhưng sau khi nhìn thấy Long Hạo Vân liền thất hồn lạc phách, ba hồn bảy vía cũng chẳng còn thì làm sao có thể làm thơ nữa.

Đã có người cười mỉa ra tiếng: “Đầu vô thi Tô công tử còn có thể chứ đầu thơ thì. ....haha.”

“Đã xuất đầu lộ diện ở bên ngoài thì không bằng lên đây hát một khúc, cũng tạm xem như là làm thơ đi.” Có người khinh bạc nói.

“Không phải là còn Tô phu nhân sao? Dù sao thì Tô phu nhân cũng biết chữ nghĩa chứ?”

“Đúng vậy, Tô công tử không được thì Tô phu nhân làm giúp cũng được.”

....

Mọi người chế nhạo trêu chọc, Tô Tử Bội cũng không để ý tới chỉ nhìn cái người sắc sỡ lóa mắt đang ngồi ở giữa cùng với nữ nam đang dính chặt bên người kia. Thanh Phong cắn môi vừa vội vừa giận nhưng không dám nói, đôi tay dùng sức nắm vạt áo, đôi mi thanh tú nhíu chặt vào nhau giống như từ lúc có thể khóc lên. Quân Nhục Thủy nhìn cả người Tô Tử Bội có chút run rẩy, thở dài không kìm nén được đưa tay đặt lên tay hắn. Tay của hắn không mềm mại vì hằng năm cầm bút mà trở nên chai cứng mà bây giờ đôi tay này đang run rẩy lạnh như băng. Ấm áp trong tay Quân Nhục Thủy truyền đến tay hắn làm cho hắn ngẩn người lại có chút luyến tiếc ấm áp kia mà không rút tay về, chỉ quay đầu mờ mịt nhìn nàng một chút. Trong lòng

Quân Nhục Thủy hơi hơi co rút đau đớn, đáng về thất hồn lạc phách của hắn làm cho nàng nhớ tới mình lúc trước, trong lúc nhất thời có chút cảm động. Ai, hải tử ngọc này. Nàng nắm lấy tay hắn, nắm thật chặt, cười an ủi một tiếng sau đó hắng giọng nói: “Phu lang của ta hôm nay thân thể khó chịu, như vậy để Nhục Thủy làm giúp đi. Nhục Thủy tài sơ học thiển, văn chương sợ không bằng một phần nhỏ của phu lang, chẳng qua tình huống hôm nay sợ làm phật ý của mọi người nên cả gan làm một bài. Làm không được tốt cũng xin các vị bỏ qua cho.”

“Đây là thể chủ mà Tô công tử thú sao, ngược lại đáng người rất đỉnh đặc tuần tú, như thế nào lại cam tâm ở rể Tô Gia?” Một nữ tử lắc đầu, tỏ vẻ đau lòng cùng tức giận.

“Không phải chỉ là một tiểu bạch kiểm thôi sao?”

“Nghe nói là nữ nhi thứ xuất không được chào đón ở Quân gia, tính tình mềm yếu lại vô năng. Quân gia gia chủ rất không thích nàng cho nên mới thu của Tô Gia hai ngàn lượng vàng để cho nàng ta ở rể.” Một người rất có tiềm chất câu từ nói. (Như paparazzi đó)

“Ngược lại Tô gia gia chủ vật gì cũng có chỗ dùng nhỉ? Bất quá nhìn Quân Nhục Thủy này tựa hồ rất cam tâm tình nguyện núp ở sau lưng phu lang ăn bám.”

....

Tại sao nữ nhân trong xã hội nữ tôn này cũng thích bắt quái vậy? Quân Nhục Thủy hết sức vô lực.

“Tô phu nhân khiêm nhường, xin mời ngâm thơ.” Mất Trầm lão thái quân sáng như đuốc, chậm rãi mở miệng.

Nhất thời bốn phía yên tĩnh toàn bộ đều nhìn Quân Nhục Thủy, trên mặt có chút hả hê mong chờ nàng bị bêu xấu.

Quân Nhục Thủy nhấp một ngụm trà xanh cho nhuận giọng sau đó lớn tiếng ngâm: “

“Tất cánh trầm viên lục nguyệt trung, phong quang bất dữ tứ thì đồng.

Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng.”

(Lại dịch nghĩa tiếp: Dù Trầm viên đang trong tháng sáu nhưng cảnh vật bốn mùa như một. Ban ngày lá sen vô cùng xanh biếc, ánh sáng chiếu vào hoa sen có một màu hồng khác biệt.

Thêm mấy bài nữa chắc Mèo chót)

Thảm viên xây dựng bên bờ hồ Minh Tuyết mà tối nay quả thực hoa sen đang nở rộ đây hồ cho nên giờ phút này Quân Nhục Thủy nói như vậy tuyệt đối là không nói quá.

Tất cả các gương mặt đang hả hê trong nháy mắt cứng lại sau đó biến thành kinh ngạc còn Long Hạo Vân là người đầu tiên vỗ tay nói: “Tô phu nhân thật tài tình.”

“Quá khen, quá khen. Bài thơ vụng về này làm sao có thể sánh bằng có tác phẩm xuất sắc của các vị.” Quân Nhục Thủy chấp tay thờ dài trong lòng có chút hối tiếc. Không phải là nàng luôn luôn hy vọng có thể bình thân qua ngày, không trêu chọc rắc rối thì phi sao? Không phải là vẫn lười biếng cả ngày, sợ nhất là phiền toái dính vào người sao? Tại sao khi thấy đáng về tái nhợt đau lòng của Tô Từ Bội lại không nhìn được mà đau lòng, không nhìn được mà ra mặt thay cho hắn đây? Bắn súng sẽ bắn chim đầu đàn, tại sao nàng lại can thiệp vào chứ?

Ánh mắt trống rỗng của Tô Từ Bội rốt cuộc cũng có tiêu cự nhưng mà tiêu điểm ngưng kết lại chính là nàng. Lần đầu tiên nàng phát hiện ánh mắt của hắn nhìn nàng phảng phất như những ngôi sao nhỏ trên bầu trời tỏa sáng lấp lánh. Nhìn ánh sao lóng lánh trong mắt hắn, Quân Nhục Thủy cảm thấy cho dù có chọn nhiều thị phi hơn nữa cũng đáng giá. Cái này có phải giống như hôn quân cổ đại vì một tiếng cười của mỹ nhân mà gây chiến hòa với các chư hầu không?

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thăm dò.

Editor: coki (Mèo)

“Bất quá là mèo mù đụng phải chuột chết thôi.” Một giọng nữ bén nhọn, âm dương quái khí vang lên: “Đã sớm nghe nói Quân gia Tam tiểu thư từ nhỏ hèn yếu, tay không dính mực, không chừng bài thơ này là đồ ăn cắp của người nào đó đấy.”

Quân Nhục Thủy nhìn theo nơi phát ra âm thanh, nhú mảy một cái nhớ tới hình như vị nữ tử quần áo là lượt ý mình tài mạo song toàn này là người làm thơ mờ đầu. Bất quá sau đó Quân Nhục Thủy liền thả lỏng chân mày, khẽ mỉm cười biết nàng ta chẳng qua là vị chua quá nặng, cố ý khiêu khích mà

thôi, cũng không chấp nhận, không muốn bị cuốn vào những thứ phân tranh không đáng đó. Vì vậy chỉ gật đầu một cái khiêm tốn cười nói: “Vị tiểu thư này quả nhiên lợi hại, Quân Nhược Thủy quả nhiên là không có tài này, chẳng qua là một bài thơ phụ lang tùy tiện làm trong phủ, Nhược Thủy bắt tài chỉ nhớ được mấy câu sau, vì hợp tình hợp lí nên thêm đôi câu trước, cũng coi như là thả con tép bắt con tôm.”

Nàng đang nói dối nhưng sắc mặt hết sức thành thật. Đột nhiên Tô Từ Bội rút tay đang bị nàng nắm ra, ánh mắt bén nhọn nhìn nàng một cái sau đó xoay người chấp tay nói với mọi người: “Sắc trời đã tối, thân thể Tô mỗ khó chịu nên về phủ trước, các vị cứ tiếp tục nhả hứng.” Nói xong xoay người rời đi, Thanh Phong vội vàng theo sau. Quân Nhược Thủy cũng vãi chào một cái sau đó ra ngoài, tất nhiên sau lưng là một trận bàn luận khe khẽ.

“Quân gia Tam tiểu thư thật đúng là bị phụ lang quán nghiêm đây.”

“Đúng vậy, nào có nữ tử hèn yếu vô năng như vậy, theo ta thấy chỉ cần buổi tối áp Tô công tử kia ở trên giường cho hắn biết thế nào gọi là thế chủ mới có thể làm cho hắn biết sợ.”

“Chỉ sợ không được đâu, võ công của Tô công tử rất giỏi, nữ tử bình thường có thể làm gì được hắn? Ngược lại còn bị hắn đánh cho không xuống giường được ấy chứ. Tô công tử kia thường ngày môi hồng răng trắng, mắt ngọc mài ngai, tuy xinh đẹp nhưng tính tình lại cương liệt, bất hủ phục tùng nữ tử đương nhiên là có thành tựu cũng có thể thỏa mãn hư vinh nhưng người nào lại muốn ở cùng với hắn? Nam nhân á, vẫn là dịu dàng mới tốt.”

“Cũng đúng, nếu trong nhà có một con cạp đực như vậy thì làm sao ta trộm hương được? Đúng là không có cách nào mà.”

...

Xe ngựa lộc cộc đi về phía trước, bên trong xe tối đen. Không khí đêm hè vẫn nóng bức như cũ, gió đêm thổi tới mang theo một chút lạnh lẽo. Mồ hôi trên người Quân Nhược Thủy thấm ướt cả lưng, uống mấy ly rượu lại ngồi trong xe ngựa lắc lư, nàng đã có chút hơi say rồi.

“Bài thơ kia... là ai làm?” Đột nhiên nam tử đối diện lạnh lùng mở miệng.

Quân Nhược Thủy nhắm mắt lại, lười biếng tựa vào buồng xe cười cười nói: “Người mà ngươi không quen biết.” Ngay cả nàng cũng chỉ biết tên không biết người.

“Là người nào?” Mây rậm của hắn nhú lại, cổ chấp hỏi.

“Có nói ngươi cũng không biết.” Nàng lười phải mở mắt: “Ngoan, đừng quấy rầy ta ngủ.”

“Ngươi.....” Hắn hung hăng nhìn nàng nhưng không thể làm gì. Trong nháy mắt đột nhiên hắn cảm thấy hình như mình không hiểu rõ nữ nhân này. Vốn tưởng rằng nàng nhất gan hèn yếu nhưng cũng có lúc cảm thấy nàng đang ẩn nhẫn giống như là một tảng màu sắc tự vệ. Nàng thu liễm ánh sáng trong tròng mắt đen làm cho người ta không nhìn thấy được. Đến tận cùng nàng là dạng người gì đây?

Hắn dần dần trầm xuống, trong đầu lại hiện ra dung mạo cùng khí chất như trích tiên của người nọ, Quân Nhược Thủy làm sao có thể cùng người nọ so đo? Người đó khí chất cao quý, thanh nhã như lan mà Quân Nhược Thủy chẳng qua chỉ là một nữ nhân bình thường, dung mạo không xuất chúng, mềm yếu vô năng nhưng người kia... người kia cuối cùng lại không phải là hạnh phúc của hắn. Là vị trí của người kia quá cao không thể leo tới hay là do cho tới bây giờ nàng ta chưa từng thật lòng chờ đợi hắn? Rốt cuộc hắn cũng minh bạch lời phụ thân nói, vì một chữ tình mà đau lòng đến hao tổn tinh thần, cuối cùng cả đời cũng không tình nguyện ném trái lựu lửa nhưng mà hắn lại không có cách nào thoát ra.

Sau khi trở về phủ, tinh thần của Tô Từ Bội hoảng hốt mặc cho Thanh Phong tắm rửa giúp sau đó lên giường trần trọc trở mình. Quân Nhược Thủy đã sớm đặt một cái thùng gỗ lớn ở sài phòng trước kia mà mình đã dọn dẹp sau đó đi phòng bếp lấy nước, hơi nước dâng lên mờ ảo. Nàng cởi quần áo ra cảm thấy có chút lạnh lẽo liền nhảy vào trong nước ấm, sau đó ngủ gục ngủ gật. Tự mình động thủ com no áo ấm, nàng khe khẽ hát một điệu dân ca sau đó mịt mịt nhắm mắt lại.

Tắm xong nhìn mặt trăng nhô lên cao, giọng ếch nhái văng vẳng, nơi xa bóng cây lắc lư trong đêm tối, đom đóm lóe sáng. Không có công nghệ hiện đại, không có ô nhiễm, cảnh vật đẹp như vậy, đom đóm nhiều như vậy, tiếng ếch kêu cũng sôi nổi như vậy, gió đêm cũng mát mẻ như thế mang theo một mùi hương hoa nhàn nhạt không biết tên.

“Bài ca cổ hương là một tiếng sáo trong vất vang lên trong buổi tối có trăng sáng, diện mạo cổ hương xác thực là một loại mơ hồ thần thò, phảng phất trong sương mù vấy tay ly biệt. Nỗi nhớ xa cách quê nhà là một gốc cây không có vòng tuổi, vĩnh viễn không già.”

Cổ hương của nàng cũng không trở về được nữa. Thân nhân cùng người yêu của nàng cả cuộc đời cũng không bao giờ có thể gặp lại nhau nữa. Tâm tình tịch mịch dần dần bị bi thương bao phủ, nàng vẫn không có cách nào bỏ mặc tình cảnh của chính mình. Ở thế giới này nàng phải cẩn thận mà sống, chỉ cầu thăng nếm an ổn bình yên nhưng cô đơn tịch mịch lại như bóng với hình. Thì ra lòng nàng vẫn chưa đủ bình tĩnh, không đủ bền bỉ, thủy chung vẫn không thể không tham gia thế sự, nhìn thấu hồng trần. Nước mắt dần dần thấm ướt gò má. Lúc trở về phòng thì đêm đã khuya, biết hắn đã ngủ, Quân Nhược Thủy tận lực bước nhẹ đi tới tháp mềm. Ngày quá nóng, nàng liền tùy ý cởi y phục, chỉ để lại một cái yếm màu hồng nhạt để lộ cánh tay tròn lẳn trắng như tuyết, sau đó một mồi đánh úp tới làm nàng ngủ thật say.

Sáng sớm, mặt trời mọc ở đằng Đông, đôi mắt mộng lung của Quân Nhược Thủy mở ra, thật bất ngờ khi nhìn ở giường đối diện không có ai cả mà Tô Từ Bội cũng không có ở trong phòng. Có chút kỳ quái, hắn là người ngăn nắp, mỗi ngày sau khi rời giường đều để cho Thanh Phong dọn dẹp sạch sẽ chưa từng giống như hôm nay..... Nhếch nhếch? Huống chi chuyện thứ nhất sau khi hắn mở mắt ra là cảm gối đầu đập nàng, đều đã trở thành thói quen, hôm nay tại sao lại để cho nàng ngủ đông thoải mái như thế?

Tất nhiên nàng sẽ không biết bộ dáng lúc vừa thức dậy của Tô Từ Bội.

Giống thường ngày Tô Tử Bội ngồi dậy vén màn che, đang định cầm gối đầu ném tới đây thì nhìn thấy Quân Nhục Thủy tùy ý lười biếng ngủ ở thấp mềm, trên người chỉ có một cái yếm đơn giản cùng quần dài cuốn lên tới đầu gối, hào phóng phơi bày cánh tay nõn nang cùng nửa trên ngực với hai cặp đùi đẹp. Hắn vừa sợ vừa xấu hổ lại không có biện pháp, trong nháy mắt lửa đốt tới mang tai, tim đập kịch liệt. Hắn đỏ mặt hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái sau đó lập tức quay đầu sang chỗ khác, không rửa mặt mà thay y phục ra ngoài cũng không dám để cho Thanh Phong đi vào hầu hạ. Bất quá tiểu tử Thanh Phong này là một tên trộm tinh ranh nhìn Tô Tử Bội cười hết sức mập mờ.

Thật là đồ bại hoại không biết xấu hổ, hắn oán giận muốn dạy dỗ nàng nhưng vừa nhìn thấy tư thế ngủ lười biếng kiêu mị của nàng thì mặt hắn liền đỏ bừng chỉ sợ lúc đó một câu hắn cũng không nói được ngược lại còn bị nàng giễu cợt cho nên hắn chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Sau khi Quân Nhục Thủy rửa mặt thì bước ra khỏi cửa. Bởi vì đây là lần đầu tiên trở về nhà lại mặt sau khi ở rể nên Lý quản gia rất hào phóng chuẩn bị cho nàng một chiếc xe ngựa bình thường. Về phần lễ vật linh tinh gì đó vì Tô Tử Bội không có an bài nên nàng cũng không thể tự tiện làm chủ. Bất quá đối với Quân Nhục Thủy có xe ngựa thay cho đi bộ cũng đủ để làm nàng hài lòng, dù sao từ thành Tây đến thành Đông cũng phải mất nửa canh giờ đi xe. Suy nghĩ một chút cũng đã nhiều ngày nàng chưa gặp qua phụ thân ở kiếp này nhưng có Tử Trúc ở bên cạnh chăm sóc nên cũng không đến nỗi bị hạ nhân khi dễ.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Quân Nhục Thủy nhanh nhẹn xuống xe, bước thẳng về phía trước gõ lên cửa chính sơn đỏ. Chỉ chốc lát sau, cửa được từ từ mở ra, một gã sai vặt ghé đầu nhìn, kinh ngạc hô lên: “Tam tiểu thư!”

Quân Nhục Thủy ôn hòa cười gật đầu một cái, sai bước đi vào, không muốn bái kiến nương nên nàng trực tiếp đi đến thiên viện của phụ thân.

“Tiểu thư!” Tử Trúc đang bưng chậu nước thấy Quân Nhục Thủy thì vui mừng hô lên.

Bên trong nhà Liễu Miên nghe được tiếng kêu của Tử Trúc cũng vội vàng đẩy cửa ra ngoài, đây không phải là nữ nhi mà hắn ngày nhớ đêm mong sao? Nhìn thấy nàng mặc một bộ trường sam thêu hoa văn tối màu xanh nhạt làm tôn lên làn da trắng nõn lả lướt sáng tuyệt. Y phục vừa khít người làm nổi trội lên thắt lưng mảnh khảnh. Giờ phút nàng mặt mày cong cong vui vẻ nhìn Liễu Miên, đôi môi đỏ mọng hé mở, nhẹ nhàng mềm mại kêu một tiếng: “Phụ thân.” Trong phút chốc cấp mắt Liễu Miên đã ướt ướt. Hắn bước nhanh về phía trước kích động ôm chặt nữ nhi vào lòng: “Nhục Thủy, ở Tô Gia có khỏe không?”

“Con rất khỏe, xin phụ thân yên tâm.” Quân Nhục Thủy cười ấm áp, đưa tay ôm Liễu Miên, cái đầu nhẹ nhàng khẽ tựa vào vai hắn, thâm tình bao lâu xa cách bỗng ấm áp chậm rãi tràn đầy trái tim. Xã hội này phổ biến nữ tử cường hãn mà nàng lại không quá cường đại cũng không muốn nổi danh, chưa từng kỳ vọng cao cao tại thượng, nắm giữ quyền sinh sát trong tay. Nàng chỉ là một nữ tử bình thường, không xinh đẹp như hoa cũng không có thiên phú dị bẩm chỉ hy vọng có thể cùng với người mình yêu thương từ từ già đi.

Nhưng mà cho dù là nàng cũng sẽ có người muốn bảo vệ.

“Phụ thân, người gầy.” Quân Nhục Thủy nhìn kỹ khuôn mặt thon gầy của Liễu Miên, mi mục ngậm buồn, sắc mặt nhợt nhạt thì không khỏi nhíu mày, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt hắn.

“Không có, chỉ là quá nhớ con thôi.” Liễu Miên rung rung mỉm cười, dặt tay nàng đi vào trong nhà.

Hốc mắt Quân Nhục Thủy cũng không khỏi nóng lên, trong lòng giống như bộc phát ý thức trách nhiệm của nữ tử ở thế giới này. Nàng muốn bảo vệ nam nhân này, nam nhân toàn tâm toàn ý yêu thương nàng.

Trở vào trong nhà Tử Trúc lanh lợi đã chuẩn bị trà mới, hương trà lượn lờ. Quân Nhục Thủy đỡ Liễu Miên ngồi xuống sau đó đưa tay bắt mạch, chân mày khẽ nhíu, vừa muốn bảo Tử Trúc cầm giấy mực tới nhưng nghĩ tới chữ viết của mình không thể gặp người, nàng cũng không muốn mặt xấu hổ.

“Phụ thân, mấy ngày này ăn cơm có ngon không, ngủ có sâu không? Vốn thân thể đã yếu lại còn không chăm sóc tốt chính mình.” Quân Nhục Thủy tựa như tức giận nhìn hắn một cái, vênh môi nói, âm điệu mềm nhũn hơi oán giận che dấu được ân cần cùng lo lắng. Liễu Miên vui mừng cười, sau khi thành thân hình như nữ nhi đã trưởng thành không ít. Trước kia chẳng qua là nhát gan yếu đuối, nhìn thấy người liền vội vàng né tránh, ở trước mặt hắn cũng không nói được mấy câu nhưng hôm nay lại còn hiểu được đau lòng cho hắn.

Quân Nhục Thủy thuận thế ôm thắt lưng Liễu Miên, dính vào trong ngực hắn, ngửi thấy mùi hương hoa lan nhàn nhạt, hài lòng nâng khóe miệng.

“Bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn ở trong ngực phụ thân làm nũng!” Liễu Miên buồn cười nhìn nàng, trong lòng cũng ấm áp vui vẻ giống như pháo hoa thăng ba, xuân về hoa nở.

“Bất kể bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng là nữ nhi của phụ thân, phụ thân không thương con thì người nào thương đây?” Giọng nàng mềm nhũn yêu kiều nói.

Liễu Miên vuốt ve đầu nàng, khẽ cười nói: “Tốt, phụ thân thương con.”

Tử Trúc nhìn màn phụ nữ từ hiếu hòa thuận vui vẻ kia cũng hé miệng cười. Lúc trước nàng chưa đủ sáu tuổi bởi vì quê nhà gặp tai họa nên phải theo phụ mẫu dọc đường ăn xin tới đây, không nghĩ tới phụ mẫu lại bệnh không dậy nổi sau đó rời đi để lại nàng một thân một mình lưu lạc đầu đường xó chợ. Là Liễu Miên mua nàng để cho nàng làm nha hoàn thiếp thân của Quân Nhục Thủy, hy vọng độ tuổi xấp xỉ có thể khai mở nội tâm tự bế của Quân Nhục Thủy. Liễu Miên cùng Quân Nhục Thủy đối với nàng rất tốt nhưng tính tình của Quân Nhục Thủy vẫn hướng nội, nhát gan như cũ. Nếu nói có chuyện gì không đúng thì cũng là sau khi nàng biết được mình phải ở rể Tô Gia, lấy cái chết để phản đối, sau đó tỉnh lại giống như bướm bướm phá kén, đột nhiên tự thoát khỏi trói buộc trên người, thông dong bình tĩnh. Sau khi thành hôn thì lại càng thành thực sáng sủa hơn.

Có lẽ Tô Gia Tam thiếu gia cũng không quá hung hãn bá đạo như trong tin đồn

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tỷ muội.

Editor: coki (Mèo)

Quân Nhược Thủy đang nói chuyện thân thiết với Liễu Miên thì đột nhiên xa xa truyền tới tiếng cười già dối thật không đúng lúc: “Yêu, muội muội, muội đã trở lại, tại sao không nói một tiếng để tỷ ra đón.”

Quân Nhược Thủy quay đầu nhìn lại thì thấy hai nữ tử mặc hoa phục một cao một thấp cười khoa trương đi vào thiên viện, chính là hai tỷ tỷ bụng đầy xấu xa Quân Mầu Đan và Quân Hương Ngọc. Quả nhiên người cũng như tên, tục khí như nhau. Từ Trúc nắm chặt quả đấm, đứng ở một bên tức giận nhìn bọn họ. Trong nháy mắt đôi tròng mắt đen láy bình tĩnh không gợn sóng của Quân Nhược Thủy thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Liễu Miên nhẹ run một cái, đứng lên nói: “Từ Trúc, rót trà cho Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư.”

“Ai nha, Bát phụ thân, nghe nói muội muội trở về phủ, tại sao lại không qua chào hỏi? Muội phu không có đi cùng sao?” Đôi mắt của nữ tử cao cao đó khi nói thì xoay tròn đảo quanh phòng.

“Đừng vậy.” Ánh mắt của nữ tử mập mạp cười híp lại thành một đường thẳng: “Hôm nay muội muội đã là người của nhà khác, khó khăn lắm mới trở về nhà được một lần thế mà lại không cùng tỷ muội chúng ta ôn chuyện.”

Quân Nhược Thủy lạnh lùng nhìn quanh, tất nhiên là tâm rõ ràng như một tấm gương. Có thể khẳng định thường ngày hai người ngu ngốc này tới đây điều vô dương oai cũng không ít. Hôm nay nghe tiếng mà đến không chỉ là nói mấy câu khách nghệt với nàng mà còn tới nhìn chăm chăm xem thử nàng có mang tài vật gì của Quân gia đi hay không.

Ba tỷ muội Quân gia, sau khi nàng đi ở rề thì liền ít đi một người phân chia tài sản nên tất nhiên là Quân Mầu Đan và Quân Hương Ngọc sẽ phải ở cùng chung một chiến tuyến đối ngoại sau đó còn phải tỷ muội vội vàng đấu đá nhau. Có một hay không nhỉ?

Suy nghĩ một chút, Quân Nhược Thủy vẫn làm bộ như nhẫn nhục chịu đựng, cúi đầu hạ mi không nói lời nào.

“Đại tỷ, Tam muội của chúng ta vẫn giống như vậy, y chang đầu gỗ, Tô Tam thiếu gia sẽ thích ôm một khúc gỗ đi ngủ sao?” Quân Hương Ngọc mập lùn che miệng cười chít chít, giống như một con gà mẹ vừa đẻ trứng.

Gương mặt Quân Mầu Đan cười xấu xa: “Có lẽ là có một tư vị khác. Tô Tam thiếu gia trời sinh rất mạnh mẽ, tiểu muội của chúng ta lại có chút nhu nhược, không chịu nổi giày vò.”

Hai tỷ muội một xướng một họa nói lời khó nghe. Quân Nhược Thủy vẫn bất động thanh sắc như vậy, nhẩn nhẩn nhất thời sau cũng tránh cho sau này các nàng ta đi tìm phụ thân gây phiền toái. Gương mặt của Liễu Miên đã sẫm không còn chút máu, lồng ngực đơn bạc cúi xuống khuất phục, trầm giọng nói: “Hôm nay ta có chuyện muốn nói với Thủy Nhi, kính xin hai vị tiểu thư trở về.”

“Yêu, người nghĩ người là chủ tử sao? Thấy người có công hầu hạ nương ta, ta mới nể mặt gọi người một tiếng Bát phụ thân, người lại còn ra vẻ bề trên nói như vậy.” Cổ họng Quân Hương Ngọc thét chói tai, khinh thường nói.

Quân Mầu Đan so với nàng ta có đầu óc hơn một chút, hảo tâm khuyên can nói: “Hương Ngọc, không được đối với trưởng bối không lễ phép như thế. Mặc dù Bát phụ thân xuất thân thanh lâu, lúc vào cửa đã mất tất thân trong sạch nhưng cũng là do số phận trêu đùa, không oán hận được. Huống chi, hân cũng vì nương mà sinh hạ hài tử.”

“Hừ, nói vậy còn chưa có đúng đâu, ai biết đó có phải là nghiệt chủng ở thanh lâu không.” Quả nhiên bị Quân Mầu Đan khích bác thì miệng của cái người đầu óc thiếu muối Quân Hương Ngọc càng không suy nghĩ mà nói ra. Đầu óc nàng ta đơn giản, tư chi cũng không phát triển là điều kiện đầu tiên, sau này gia sản của Quân gia đoán chừng cũng không tới lượt nàng ta.

Tâm của Liễu Miên giống như bị đá kích nghiêm trọng, miệng không nói được, đôi môi mấp máy, trong phút chốc sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Hai tay hân vịn bàn, dùng hết sức chống đỡ thân thể nhưng cả người lại run rẩy vô lực, mắt thấy không chừng sẽ ngã xuống đất. “Chủ tử!” Theo tiếng thét kinh hãi của Từ Trúc, Quân Nhược Thủy lạnh tay lẹ mắt một tay giữ lấy thân thể đang trượt xuống của Liễu Miên, chịu đựng sức nặng của hân, đỡ hân đi tới mép giường, cẩn thận hầu hạ hân nằm xuống.

“Thủy nhi……” Liễu Miên lo lắng nhìn nàng, trong mắt tràn đầy bi thương tuyệt vọng.

Quân Nhược Thủy cầm lấy bàn tay lạnh như băng của hân, nhìn hân trấn an, trong mắt là tự tin cùng kiên định, còn có tràn đầy tức giận cùng lãnh khốc.

Nữ nhi như vậy hẳn chưa từng thấy qua nhưng rất kỳ lạ là lại làm cho hẳn cảm thấy vui mừng cùng ấm áp, tâm cũng dần dần bình tĩnh lại. Nữ nhi của hẳn rốt cuộc cũng trưởng thành.

Quay đầu lại, Quân Mầu Đan cùng Quân Hương Ngọc đã đứng đặc ngồi xuống uống trà, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Sắc mặt Quân Nhược Thủy trầm xuống, con ngươi đen láy lạnh lùng nhìn hai người đang uống trà. Ánh mắt lạnh lùng kia làm cho Quân Mầu Đan và Quân Hương Ngọc không tự chủ được co rúm lại. Tuy nhiên bụng dạ Quân Mầu Đan đủ sâu, cố gắng trấn định tinh thần, khoe miệng khẽ nhếch cười nhạt, nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm làm như không có chuyện gì xảy ra nói: “Trà ngon!”

Quân Hương Ngọc hận mình đột nhiên lại khiếp đảm khi nhìn thấy đôi con ngươi đen đó, ngày thường Quân Nhược Thủy đều bị nàng ta khi dễ, mặc cho nàng ta muốn vạ xoắn bao nhiêu cũng được. Hôm nay tại sao lại quái dị như thế? Nàng ta cố ý nâng cằm để làm cho mình thêm can đảm, hừ một tiếng.

“Từ Trúc, tiền khách.” Quân Nhược Thủy lạnh lùng nói, trong giọng nói lộ ra vẻ lạnh lẽo làm cho người khác không khỏi lạnh sống lưng giống như đứng ngoài không yên. Âm điệu mềm mại, làm nũng vừa rồi hầu như đã biến mất không còn, Quân Nhược Thủy như vậy, Từ Trúc chưa từng thấy qua.

“Vâng.” Từ Trúc nhìn thấy sự trầm ổn lạnh nhạt của Quân Nhược Thủy thì cảm thấy có người làm chỗ dựa nên hãnh diện đứng lên. Nàng ta ngầm hiểu cảm cây chổi không khách khí hết lớn: “Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, xin mời.”

Đột nhiên Quân Mầu Đan và Quân Hương Ngọc biến sắc, các nàng như thế nào cũng không thể nghĩ tới tiểu muội luôn hèn yếu khiếp đảm hôm nay lại cường thế như vậy. Thật sự sau lưng có chỗ dựa Tô Gia sao? Nhưng mà nàng một thân một mình ngồi trên xe ngựa bình thường, không báo trước lặng lẽ trở về phủ, tất nhiên là không được hoan nghênh ở Tô Gia.

“Ngươi, ngươi thật to gan.” Đầu tiên là Quân Hương Ngọc làm khó dễ, nhảy dựng lên dùng tay chỉ Quân Nhược Thủy: “Vốn chỉ là đồ hạ tiện. ....”

Còn chưa nói hết, bàn tay Quân Nhược Thủy đã quét tới, trên gương mặt tròn vo to như chậu nước của Quân Hương Ngọc liền xuất hiện năm dấu ngón tay đỏ tươi làm cho Quân Hương Ngọc sững sốt tại chỗ mất đi phản ứng. Ba người còn lại cũng sợ ngây người, không dám tin nhìn một nam trước mắt này. Chỉ thấy mặt Quân Nhược Thủy không đổi sắc vẫn lạnh lùng như cũ nói: “Ta có thể nhìn bởi vì ta không muốn gây chuyện nhưng nếu tỷ còn nói những lời không đứng đắn làm cho phụ thân thương tâm thì ta sẽ không để cho tỷ sống khỏe mạnh. Nhìn nhìn không có nghĩa là dễ bị khi dễ. Tỷ nên nhớ lấy.” Vốn cũng không phải là tình nghĩa tỷ muội gì có thể nhắc tới, dĩ nhiên là Quân Nhược Thủy không nương tay chút xíu nào.

“Ngươi, cái đồ hạ tiện bại hoại. Ngươi, đồ tiểu tiện nhân!” Quân Hương Ngọc nổi trận lôi đình miệng không suy nghĩ mà nói ra, kêu gào tỏ ra muốn xông lại đây.

Quân Nhược Thủy liếc nàng ta một cái, nhàn nhạt mở miệng: “Tỷ dám!”

Hai chữ ngắn ngủn lại phảng phất giống như nặng ngàn cân, thế nhưng lại làm cho Quân Hương Ngọc đứng ngay tại chỗ, ngơ ngác nhìn nàng không biết làm sao. Quân Mầu Đan đã sớm không đếm xỉa tới, sống chết mặc bay mà vốn Quân Hương Ngọc đã không có đầu óc chỉ biết làm bữa hôm nay Quân Mầu Đan ngồi một bên làm như không dính dáng đến làm cho nàng ta cũng có chút cảm giác đơn độc.

Liễu Miên cũng ngồi dậy, khăn trang nhìn bọn họ, tâm vọt lên tới cổ họng, trên mặt tái nhợt tràn đầy sợ hãi. Từ nhỏ Thủy Nhi ôn thuận nhu nhược, hẳn sợ Nhị tiểu thư hung hăng can quấy kia sẽ tổn thương Thủy Nhi.

Đang lúc không khí khẩn trương thì một gã sai vặt vội vàng chạy tới, thở hổn hển nói: “Tam tiểu thư, gia chủ cho gọi người tới đại sảnh.”

“Chuyện gì?” Quân Nhược Thủy cau mày, không chút để ý hỏi. Quân Mầu Đan cũng nghi hoặc nhìn nàng, trên khuôn mặt khôn khéo thoáng qua cân nhắc cùng tính toán. Quân Hương Ngọc ngây ngốc đứng ở đó cũng chẳng nhớ mình muốn làm gì.

“Bẩm Tam tiểu thư, cô gia đã tới, đang ở đại sảnh.”

Tô Từ Bộ? Làm sao hẳn có thể tới đây? Quân Nhược Thủy kinh ngạc, thật sự không thể tin được. Hẳn tới làm gì? Chắc không phải là tới để tán dóc với nàng chứ? Bất giác nàng có chút nhức đầu.

Quân Mầu Đan cùng Quân Hương Ngọc cũng kinh ngạc tròn to hai mắt, đáng vẻ không dám tin.

Quân Nhược Thủy hừ nhẹ một tiếng, kín đáo nói: “Từ Trúc, chăm sóc tốt cho phụ thân, nếu có chó dữ tới ngươi cứ đánh, không cần sợ, ta sẽ tự mình chịu trách nhiệm” Nói xong liền đi theo gã sai vặt đến đại sảnh, để lại một Quân Mầu Đan mặt đen như than và Quân Hương Ngọc đang tức giận thở hổn hển.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quân gia.

Editor: coki (Mèo)

Trong đại sảnh Quân gia, Tô Tử Bội đang khom người cúi chào Quân Mẫn Đình, sau khi xong đại lễ lại mặt: “Tiểu tể bái kiến nhạc mẫu đại nhân, nhạc mẫu đại nhân khỏe.” Chỉ thấy thân mình hần thẳng tắp, khuôn mặt như ngọc, cử chỉ ưu nhã, bình tĩnh tự nhiên, đối mặt với Quân Mẫn Đình cung kính nhưng không lấy lòng không giống như những nam nhân khác không dám cùng người nhìn thẳng.

“Ha ha, hiền tể, mời ngồi.” Quân Mẫn Đình gật đầu một cái, cười quan sát người hiền tể này. Nói thật nếu như ban đầu không phải bắt đắc dĩ nàng cũng sẽ không để cho Quân Nhượng Thủy ở rể, dù sao Quân gia tiểu thư ở rể cũng sẽ làm tổn hại mặt mũi Quân gia. Chẳng qua không nghĩ tới Tô Tử Bội lại phong hoa xuất chúng như vậy, ngược lại trong lòng có mấy phần tán thưởng.

“Tạ ơn nhạc mẫu đại nhân.” Tô Tử Bội ưu nhã xoay người, nói với Thanh Phong: “Thanh Phong, dâng lễ vật lên.”

“Vâng, công tử.” Thanh Phong đáp lời, ra lệnh cho mấy bà tử nói đuổi nhau tiến vào, dâng lên lễ vật: bốn cuộn gấm Hoa Khai Phú Quý, bốn cuộn tơ lụa Tề Nguyệt Tinh Quang, một thanh Ngọc Như Ý, một đôi ngọc bội Lam Điền, một đôi vòng tay Lư Ly, một bộ điều bằng vàng.

Quả nhiên là thủ phủ Lâm Giang, vung tay hào phóng. Mặc dù trên mặt Quân Mẫn Đình bất động thanh sắc nhưng trong lòng lại vui mừng đến điên rồi. Chỉ riêng Gấm Hoa Khai Phú Quý cùng với tơ lụa Tề Nguyệt Tinh Quang của Tô Gia Cẩm Tú phường là vải vóc tốt nhất, cũng là số một số hai tại Vương triều Kim Bích, giá cả xa xỉ, phần lớn là dùng ở trong cung, ở các cửa hàng cho dù có tiền cũng rất khó mua được. Lại còn Điều vàng, Ngọc Như Ý, Lam Điền Ngọc Bội, vòng Lư Ly tất cả đều tinh xảo, giá trị không hề rẻ.

“Hôm nay thế chủ về lại mặt, Tô Tử Bội đã cố ý chuẩn bị một chút lễ mọn hiếu kính, kính xin nhạc mẫu đại nhân vui vẻ nhận cho.” Tô Tử Bội lễ độ ôn hòa nói. Vốn sinh ra đã có dung mạo tốt cộng thêm cử chỉ ưu nhã đúng mực, như thế nào cũng làm cho người khác cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Quân Mẫn Đình tràn ra nụ cười: “Hiền tể khách khí.” Ánh mắt dừng lại thật lâu nơi lễ vật, không rời bỏ được.

Quân Nhượng Thủy vừa tới liền nhìn thấy một màn đẹp đẽ này cùng với khóe miệng Quân Mẫn Đình không che dấu được vui vẻ thì kinh ngạc nhìn Tô Tử Bội, lúc nào thì hần biến thành .....Tán Tài đồng tử rồi? (tán tài trong tán gia bại sản á)

“Thủy Nhi tới thật đúng lúc, mau tới đây ngồi.” Quân Mẫn Đình từ ái nhìn về phía nàng thật đúng là làm cho nàng không thể thích ứng nổi. Có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ quả nhiên là không giả.

Ngay sau đó Tô Tử Bội cũng nhìn về phía nàng, mặt lộ vẻ mỉm cười, dịu dàng kêu một tiếng “Thế chủ” làm cho trên lưng nàng phát rét một trận. Hần bị cái gì kích thích sao?

Cặp mắt lóe lên nhìn về phía những thứ gấm vóc ngọc bội kia, trong lòng Quân Nhượng Thủy vô cùng tức giận. Những thứ đồ đó giá trị đủ cho nàng mở y quán, mà phu lang nhà nàng lại hào phóng dâng tặng cho người khác còn nàng thì phải gom góp ngân lượng đến sứt đầu mẻ trán.

Lặng lẽ trợn mắt nhìn Tô Tử Bội một cái sau đó chậm rãi tiêu sái đến ngồi xuống bên cạnh Quân Mẫn Đình.

“Thủy Nhi, hiền tể, đến vì sao không báo trước một tiếng để cho ta sớm chuẩn bị.” Quân Mẫn Đình hiền lành nhìn nàng, nhẹ nhàng trách móc.

Quân Nhượng Thủy cười cười xã giao nói: “Mẫu thân đại nhân khách khí, không sớm trở lại bái kiến phụ mẫu là Nhượng Thủy không phải, kính xin mẫu thân đại nhân tha thứ.”

“Gia nghiệp Tô Gia lớn, công việc bề bộn, có quên cũng là chuyện bình thường, Thủy Nhi không cần phải để ở trong lòng.” Biểu hiện của Quân Mẫn Đình rất thân thiện ôn hòa. Kể từ khi nhìn thấy những lễ vật kia miệng nàng ta vẫn luôn cong lên, tâm tình rất vui vẻ.

“Đa tạ nhạc mẫu đại nhân thông cảm.” Tô Tử Bội mỉm cười, tạ ơn vô cùng thành khẩn. Quân Nhượng Thủy liếc hần một cái, cảm khái trong lòng, thương nhân chính là như vậy, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, nói khéo như rót, còn rất có thiên phú diễn kịch.

“Ha ha ha.” Hình như Quân Mẫn Đình rất vui vẻ, cười nói: “Thủy Nhi, xem con cùng hiền tể phu thê ân ái, cảm sát hài hòa, ta cũng an tâm.”

Cho tới bây giờ cũng chưa từng lo lắng thì làm sao yên tâm? Trong lòng Quân Nhượng Thủy oán thầm đang định đáp lời thì chợt nhìn thấy Tô Tử Bội đang ngồi đối diện làm bộ hơi thẹn thùng làm nàng không nhịn được mà bật cười. Quả thật là hần rất nhập vai.

Quân Mẫn Đình thấy vẻ mặt Tô Tử Bội thẹn thùng và Nhượng Thủy đang cười đến vui vẻ, dường như phu thê chung đụng rất tốt, hoàn toàn không giống như tin đồn trên phố, Tô Tam thiếu gia cậy mạnh bá đạo hung hãn, Tô phu nhân bị quản phục phục thiếp thiếp, vâng dạ lệnh phu lang. Hôm nay vừa thấy mặc dù Tô Tam thiếu gia anh khí bức người nhưng lại dịu dàng biết rõ đạo lý, không mất đi phong phạm của đại gia khuê tú, đối với Nhượng Thủy cũng nhu tình như nước. Xem ra phần lớn lời đồn đại tên phố là vô căn cứ, không có kiến thức. Trong mắt Quân Mẫn Đình lóe lên tinh quang, tính tình Quân Nhượng Thủy ôn thuận nhu nhược, chỉ cần nắm chặt nàng ở trong tay thì ngày sau đồ tốt của Tô Gia hưởng thụ không hết.

Bên cửa sổ có hai cái đầu vụng trộm lén lút lộ ra, chính là Quân Mẫn Đan cùng Quân Hương Ngọc.

Nhìn những thứ tơ lụa châu báu kia Quân Mẫn Đan có chút hối hận không kịp, nếu như ban đầu nàng ta tranh giành ở rể thì tốt rồi. Tô tam thiếu gia kia đã sớm qua tuổi cưới gả, cuối cùng mới thứ được thế chủ tất nhiên là phải tìm mọi cách quý trọng, chắc chắn những ngày này Nhượng Thủy ở Tô Gia rất là vinh quang đặc ý. Nếu như là nàng ta, tất nhiên là phải bắt Tam thiếu gia thuần phục, nắm giữ quyền lực Tô Gia, so với tài phú to lớn, điều tiếng có tính là gì? Huống chi, Tô Tử Bội kia hoàn toàn xứng đáng là một nữ nhân. Tiếc rằng ban đầu tại sao không có suy nghĩ tới chứ?

Quân Hương Ngọc nhìn những lễ vật kia đến chảy nước miếng sau đó vừa nhìn về phía Tô Tử Bội thì cặp mắt chợt sáng lên: “Đại tỷ, đáng đáp của Tô Tam thiếu gia thật là đẹp! Thật là muốn ầu yếm một lần!”

Quân Mầu Đan khinh bỉ liếc nàng ta một cái: “Nhị muội, muội đã thú chính phu, lại có bảy tiểu gia, còn có ba gã sai vặt thông phòng khác, thường xuyên ngủ đêm ở thanh lâu không về mà còn có khí lực đánh chủ ý lên Tô Tử Bội?”

“Hắc hắc, đại tỷ, ở phương diện này khí lực càng dùng là càng có!” Quân Hương Ngọc cười đến tặc tưu.

Quân Mầu Đan lắc đầu một cái, muội muội này, đầu óc không thông minh đã là bất hạnh lại còn có quá nhiều khuyết điểm cũng không phải là người có thể dùng được. Sau này khi nàng ta lấy được tài sản Quân gia nhất định phải loại bỏ đuổi Quân Hương Ngọc ra khỏi cửa, giữ nàng ta lại thành sự chưa đủ nhưng bại sự có thừa, không có chỗ nào dùng được. Quân Mầu Đan thương hại nhìn Quân Hương Ngọc, bắt đầu cảm thấy đồng tình với nàng ta.

Hàn huyền mấy câu, Quân Nhượng Thủy cùng Tô Tử Bội uyển chuyển cự tuyệt Quân Mầu Đan muốn lưu bọn họ ở lại dùng cơm, cáo từ ra về.

“Công tử, người về trước đi, ta còn muốn đi từ biệt phụ thân.” Quân Nhượng Thủy nói với Tô Tử Bội. Mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn nhưng hiển nhiên bây giờ không phải là thời gian tốt để hỏi.

Tô Tử Bội gật đầu một cái: “Ta cũng đi.” Quân Nhượng Thủy bất ngờ, gương mặt nhìn hần một chút, lại thấy mặt hần bình thản.

Đi tới thiên viện, tất nhiên là Tô Tử Bội rất cung kính hành lễ với Liễu Miên, sau đó ngồi xuống trò chuyện. Một mình Quân Nhượng Thủy tìm đồ vật ở trong ngăn kéo.

“Thủy Nhi, con đang tìm cái gì?” Nhìn thấy Tô Tử Bội đến trước, cùng dáng vẻ ân ái với Nhượng Thủy, thương tâm trước kia của Liễu Miên hoàn toàn là quá khứ, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Quân Nhượng Thủy vừa tìm vừa nói: “Không có gì, con tìm một đồ vật trước đây thôi.” Đầu là tại Tô Tử Bội cả, tại sao lại phải theo đuôi, bám dính lấy nàng, nếu không nàng có thể nói với phụ thân vài câu, muốn tìm được cũng tương đối dễ dàng hơn.

Nàng nhớ khối ngọc bội đó nàng lấy xuống bỏ vào trong hộp giấu vào đêm trước ngày thành thân, sau đó bỏ vào trong tủ. Từ nhỏ phụ thân đã đeo ngọc bội này lên người nàng, nói là ngọc có linh khí, có thể trừ tà hộ thân.

Mặc dù không bỏ được nhưng nàng vẫn quyết định lấy khối ngọc bội kia làm vốn để kiếm ra những ngân lượng đầu tiên của mình.

“Thủy Nhi, rốt cuộc con đang tìm cái gì?” Liễu Miên đi tới, nhìn nàng lục tới lục lui, kỳ quái hỏi.

“Con tìm khối ngọc bội phụ thân cho con. Đêm trước thành thân con lấy xuống đặt ở trong tủ, không biết tại sao lại không tìm được?” Quân Nhượng Thủy nói ra một cách cụ thể.

Liễu Miên cười: “Không nói sớm, ta cất thay con rồi. Không phải là cho con đeo con lại lấy xuống, hôm nay lại chạy tới tìm. Thì ra hôm nay con không phải là tới thăm ta mà là tới tìm đồ đi?”

“Ha ha...” Quân Nhượng Thủy xin lỗi cười cười: “Phụ thân, người cũng quá thông minh rồi. Chủ yếu là con tới thăm người, chẳng qua thuận tiện làm một số chuyện nhỏ thôi. Con thề với trời đó.”

Liễu Miên bị nàng chọc cười, lấy tay chọc chọc trán nàng. Xoay người lấy ra một hộp gỗ màu đen ở dưới gối, trong hộp rõ ràng chính là một khối ngọc bích. Quân Nhượng Thủy hưng phấn cười, đưa tay nhận lấy trong tay Liễu Miên, sờ mó một chút.

“Ai, phụ thân, Tô Tử Bội đâu?” Thế nào mà chỉ trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu?” Quân Nhượng Thủy nhìn quanh bốn phía vẫn không thấy bóng dáng Tô Tử Bội.

“Nó biết chúng ta có vài chuyện muốn nói với nhau nên lên xe ngựa chờ con.” Liễu Miên dừng một chút, khẽ nhướn mi: “Thủy Nhi, con thiếu bạc sao?”

“Không có, ở Tô Gia làm sao mà con thiếu bạc được!” Quân Nhượng Thủy kéo cánh tay Liễu Miên nói cho qua chuyện: “Phụ thân, con có chuyện muốn Từ Trúc đi làm, đợi lát nữa mang nàng ta về Tô Gia, nếu ngày mai xong chuyện thì cho nàng ta trở lại đây.”

Liễu Miên cũng không hỏi nhiều, gật đầu nói: “Được, vốn Từ Trúc nên đi Tô Phủ chăm sóc con, con không cần cho nó trở lại.”

“Phụ thân...” Quân Nhượng Thủy lắc đầu nói: “Vây cũng không được, không có Từ Trúc ở đây coi chừng, làm sao con có thể yên tâm?”

Hai phụ tử nàng thân mật nói thêm một lúc nữa sau đó Quân Nhượng Thủy liền dẫn Từ Trúc ra cửa. Lúc đi, Liễu Miên kín đáo lấy mấy cây trâm, vòng tay đáng tiền của mình đưa cho Quân Nhượng Thủy, cố ý để cho nàng đi cầm. Quân Nhượng Thủy cũng không làm trái ý hần, dù sao quả thật nàng rất thiếu bạc.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chuẩn bị.

Editor: coki (Mèo)

Ngoài cửa Quân phủ, xe ngựa dành riêng cho Tô Tử Bội đang lẳng lẳng chờ. Quân Nhượng Thủy cùng Tử Trúc đi ra, Thanh Phong đang chờ đến chán muốn chết, gương mặt mất hứng, bất quá hẳn vẫn còn biết lễ nghĩa vén màn xe giúp Quân Nhượng Thủy, cung kính nói: “Thiếu phu nhân, mời lên xe.”

Quân Nhượng Thủy hồ nghi nhìn hẳn một chút, không khỏi cảm thấy quý dị. Đến tột cùng là Tô Tử Bội đang bị cái gì mê hoặc?

Quân Mầu Đan cùng Quân Hương Ngọc rất nhiệt tình tiễn ra cửa nhưng trong lòng lại đang tính toán mưu ma chước quỷ. Trong đầu Quân Mầu Đan đang suy tính quanh co, Quân Nhượng Thủy đã ở rể Tô Gia, trừ phi Tô Tử Bội hưu nàng về nhà nếu không tài sản Quân gia sẽ không có phần của Quân Nhượng Thủy. Thay vì cùng nàng trở mặt không bằng quan hệ tốt, sau này còn có thể lấy danh vinh quang Tô Gia. Mà Quân Hương Ngọc đang ôm mắt, nhìn buồn xe đến chảy nước miếng, nhớ nhung phong tư của Tô mỹ nhân.

Nhìn thấy Tử Trúc cũng muốn đi theo Quân Nhượng Thủy lên xe ngựa, Quân Hương Ngọc lập tức kêu to: “Tử Trúc, ngươi là nô tỳ của Quân gia, làm thế là muốn chạy trốn phải không? Còn không mau trở lại cho ta.”

Tử Trúc cứng người tại chỗ, không biết tiến thoái như thế nào, Quân Nhượng Thủy vén một góc rèm cửa sổ lên nhàn nhạt cười, ôn hòa nói: “Thì ra là nhị tỷ không biết Tử Trúc không phải là nô tỳ của Quân gia, không tin thì tỷ mang khế ước bán thân của nàng ta ra xem một chút.”

Quân Hương Ngọc nhất thời cứng họng, nàng ta cũng quên mất chuyện này. Ban đầu nha hoàn này là do Liễu Miên mua, khế ước bán thân dĩ nhiên là ở trong tay Liễu Miên. Khi đó Quân Mẫn Đình đã có người mới sớm quên người cũ, cũng không có người đi trông nom khế ước bán thân của Tử Trúc. Cũng bởi vì Liễu Miên ở tại thiên viện, gần như làm cho người ta quên lãng.

“Tử Trúc, lên xe, chúng ta đi.” Dáng vẻ của Quân Nhượng Thủy vẫn là mỉm cười ôn hòa nhưng Quân Hương Ngọc đã không dám mở miệng nói gì. Nàng ta cảm thấy thật sự quái dị, mặc dù tiểu muội nhà nàng ta vẫn còn nhu nhược nhưng lại bắt đầu làm cho nàng ta cảm thấy không thể khinh thường, nhất là cặp mắt đen trầm tĩnh kia, có thể trong nháy mắt bắn ra hàn quang bốn phía, làm cho người ta phát rét.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh táo của Quân Nhượng Thủy, lại nghiêng đầu nhìn sang Quân Hương Ngọc thích ngồi không mà hưởng, trong lòng Quân Mầu Đan cảm thấy rất may mắn, thật may người ở rể là Quân Nhượng Thủy chứ không phải Quân Hương Ngọc. Khóe miệng nàng ta hơi nâng lên, Quân gia đã là vật trong túi của nàng ta.

Nghe vậy sắc mặt của Tử Trúc liền thanh tĩnh lại, lớn mật lên xe, ngồi song song với Thanh Phong ở bên ngoài màn. Xe ngựa theo tiếng Thanh Phong giá một cái, từ từ chạy ở trên đường.

Bên trong buồng xe, Quân Nhượng Thủy cùng Tô Tử Bội đang ngồi yên lặng. Khí trời nóng bức, bên trong buồng xe giống như lồng hấp nóng hổi. Quân Nhượng Thủy cảm giác trên mặt mình đều là mồ hôi giống như đang tắm. Tô Tử Bội trầm tĩnh ngồi, nhắm mắt dưỡng thần. Mồ hôi từ cái trán trơn bóng của hẳn chảy xuống thấm ướt cả tóc mai hai bên má. Da tay của hẳn trắng nõn, cặp mắt sáng dưới đôi mày rậm nhẹ nhàng khép lại, lông mi màu đen dài uốn cong giống như bướm bướm khẽ vỗ cánh. Lỗ mũi cao thẳng, môi mỏng như hoa hồng đỏ thắm. Đúng là mỹ nhân như ngọc.

Quân Nhượng Thủy không nhịn được đưa hai tay lên giúp hẳn lau mồ hôi trên trán, tay của nàng nhẹ nhàng xoa bóp, nhưng mới vừa đụng chạm đến trán, hẳn đột nhiên cả kinh, lập tức mở hai mắt ra, kinh ngạc mà đề phòng nhìn nàng, tức giận từ trong con ngươi như nước tụ tập lại, ánh mắt lạnh lùng.

Ai, vừa rồi nhất định là nàng bị ma ám cho nên mới bị sắc đẹp mê hoặc? Nếu như là buổi tối còn có thể đổ thừa cho ánh trăng, đều do trăng sáng gây họa nhưng bây giờ đang là ban ngày ban mặt, tìm đâu ra lý do? Hai gò má của nàng có chút nóng lên, nhịp tim lúc nhanh lúc chậm. Lặng lẽ xoa xoa lòng bàn tay đầu mồ hôi, nàng cố làm ra vẻ trấn định, đánh vỡ trầm mặc trong xe: “Tại sao lại tới Quân gia?”

Tô Tử Bội dùng ánh mắt lạnh lùng trợn nàng một cái, tức giận trong mắt lặng lẽ tàn đi. Đã sớm dự đoán được nàng sẽ có nghi vấn này, hẳn nhàn nhạt nói: “Không có gì, lễ tiết phải làm như thế!”

Sau khi nam tử Vương triều Kim Bích xuất giá ba ngày, sáu ngày, mười ngày hoặc là một tháng, thê chủ sẽ cùng với phu lang lại mặt bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân, dâng lên lễ vật gọi là lại mặt chi lễ. Nếu như nữ tử ở rể phu gia, phu lang cũng sẽ phải trở về bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu gọi là hiếu kính. Theo nghi lễ là phải làm như thế nhưng hiện tại ở Vương triều Kim Bích ít có người hoàn toàn tuân theo lễ nghĩa, phần lớn là sau khi ở rể chọn một cái ngày nào đó sai người đem chút lễ vật về nhà là được rồi. Dù sao ở rể không phải là chuyện vĩnh dự về vang gì cho nên cũng không ai nguyện ý khoa trương rầm rộ.

“Ngươi không phải là người câu nệ lễ phép với người khác.” Quân Nhượng Thủy khẽ cười, giọng nói cũng rất chắc chắn.

Nàng nói rất đúng, Tô Tử Bội không khỏi nhìn gò má nàng một chút, thật ra thì nàng mỉm cười làm cho cả người nhu hòa như nước, sóng mắt nhẹ nhàng, con ngươi đen lấp lánh, có một loại bình tĩnh cùng thông dong từ trong xương. Hẳn chưa từng nhìn kỹ nàng như vậy, khẽ chau mày hạ mi, hẳn gần như càng ngày càng không nhìn thấu nàng. Nàng giống như sương mù dần dần mở rộng làm cho người khác không nắm bắt được.

“Ta không thể làm mất mặt Tô Gia.” Tô Tử Bội dường như trả lời. Tại sao hẳn lại nói vậy? Sau khi nghe Lý quản gia bẩm báo xong trong lòng hẳn liền có chút mâu thuẫn, trái lo phải nghĩ cuối cùng vẫn là lo lắng nàng về nhà sẽ bị khi dễ nên lúc này mới vội vàng chuẩn bị lễ vật vội vã tới cửa bái kiến nhạc mẫu đại nhân.

Ban đầu lúc mẩu thận chọn cho hần cửa hôn sự này hần liền tìm hiểu nàng kỹ càng. Dung mạo của nàng, tính tình, lớn lên ra sao, có tình cảm với người nào không, tình cảnh ở Quân gia thế nào.....hần đều rõ như lòng bàn tay. Nói thật hần xem thường nữ tử hèn yếu vô dụng nhần nhục chịu đựng như vậy, nam tử cũng có tự ái, còn tự mình cố gắng hướng chỉ là nữ tử? Nhưng mà ở Túy Thanh Phong nàng lại nói “Nguyên yêu một người, bạc đầu không phân cách”, nàng chống lại men say giúp hần ngăn cản ánh mắt của các nữ tử tới tầm hoa, lúc ở du viên thi hội nàng dịu dàng thương tiếc làm cho hần sinh lòng cảm kích cho nên khi biết được nàng trở về Quân gia mới lo lắng nàng vốn là người nhu nhược, về nhà sẽ không tránh khỏi bị khinh bỉ. Quân Mẫn Đình của nàng hơn người, chỉ có lẽ vật quý giá mới có thể làm cho nàng ta khách khí với Quân Nhược Thủy và Liễu Miên hơn một chút.

Quân Nhược Thủy âm thầm bĩu môi, thì ra là như vậy, càng phú quý thì người ta càng chú trọng đến nghi thức xã giao, chứng tỏ mình không phải là người không có văn hóa nội hàm, là loại nhà giàu mới nổi. Nhưng mà có cần thiết phải đưa lễ vật đắt giá như vậy không? Vứt bạc thì cảm thấy hãnh diện? Con em nhà giàu, không biết khổ cực cùi dẫu mắm muối. Quân Mẫn Đình khẳng định là rất vui mừng, nàng ta có ba nữ nhi, trong đó hai người thì ở nhà chờ đợi ở riêng chỉ có nàng coi như là vì Quân gia mà kiếm không ít bạc.

Dọc đường không nói lời nào. Tô Tử Bội đưa Quân Nhược Thủy và Tử Trúc đến cửa Tô Phủ sau đó hần cùng với Thanh Phong đi đến Tô Gia từ lâu xử lý sự vụ. Trong Tô Gia từ lâu, quyền uy của Tô Tử Bội là tuyệt đối, ngay cả gã sai vặt Thanh Phong kia cũng được rất nhiều người nịnh bợ.

Quân Nhược Thủy cùng Tử Trúc nhìn xe ngựa đi xa sau đó xoay người tới hiệu cầm đồ. Dưới quyền không có người nào, nàng không thể làm gì khác hơn là mượn Tử Trúc dùng một chút. Tử Trúc chưa ngoa già già, mặc cả cò kè cùng lão bản cầm đồ mấy phen, hao hết cả tinh thần mới đổi được khối ngọc bội kia lấy hai nghìn lượng bạc. Đây cũng coi như là một cái giá tốt. Hai ngàn lượng bạc ở Vương triều Kim Bích cũng không phải là nhỏ, lấy một gia đình bình thường ra tính toán, một năm tiêu hết ba mươi lượng bạc, nói cách khác, bạc trong tay nàng gần đủ cho bảy trăm gia đình bình thường tiêu trong một năm. Tiết kiệm một chút, số bạc này cũng đủ để mua một cửa hàng, mua sắm đồ trang trí hơn nữa còn có thể thuê một đại phu ngồi ở chính sảnh bắt mạch.

Quân Nhược Thủy giao sự vụ cụ thể cho Tử Trúc làm. Tử Trúc đã ở trong chảo nhuộm Quân gia nhiều năm nên có thể để một mình nàng ta đảm đương sự vụ bên này mà thân phận Quân Nhược Thủy là Thiếu phu nhân Tô Gia, quả thật là không dễ dàng ra mặt, tránh cho Tô Tử Bội nghĩ là nàng muốn thôn tính, nuốt chửng tài sản Tô Gia.

Tử Trúc lĩnh mệnh vội vàng đi làm việc. Là nữ tử nên lúc nào nàng ta cũng hy vọng có thể làm nên sự nghiệp, hoàn cảnh Quân gia không phải là nơi tốt để thi triển tài năng hơn nữa bởi vì nàng ta là nha hoàn của Quân Nhược Thủy nên trong Quân gia cũng bị chèn ép khắp nơi.

Nàng ta có cảm giác mình là một con diều hâu, không nên ngủ đông trong cái góc Quân gia nhỏ hẹp nhưng mà bản mình làm nô thì thân bất do kỷ. Nàng ta vốn đã bỏ qua giấc mộng trời xanh mệnh mỏng cùng với những thứ hùng tâm tráng chí không thiết thực kia nhưng hôm nay tiểu thư lại mở ra cho nàng ta một cánh cửa sổ, để cho nàng ta nhìn thấy hy vọng. Nàng ta nhất định phải nắm bắt được cơ hội này.

Vốn là cùng Vương Hân ước hẹn buổi tối gặp mặt nhưng Quân Nhược Thủy nhìn thấy canh giờ còn sớm nên đi khách điểm tìm nàng ta, muốn nhìn hai xe được liệu mà nàng ta mang đến. Vừa nhìn thấy nàng mới biết mình thật sự không có kinh nghiệm. Những dược liệu này của Vương Hân hình như không đủ nhiều, sợ là không đủ để mở y quán. Nếu ngay cả dược liệu trong phương thuốc còn không đầy đủ thì làm sao có thể làm cho người ta tin tưởng y quán?

Nhìn nàng cau mày, Vương Hân cảm thấy không hiểu hỏi: “Sao vậy, muội tử?” Suy nghĩ một chút, nàng ta lập tức vỗ ngực bảo đảm: “Những thuốc này tuyệt đối không thành vấn đề, ta có thể lấy tính mạng ra để đảm bảo.”

Quân Nhược Thủy nhìn thấy bộ dáng nghiêm trang của nàng ta, bật cười nói: “Hân tỷ cần gì phải vội vàng quá mức như vậy? Tất nhiên là muội biết những thứ này đều là dược liệu thượng hạng, ngay cả cái này cũng không nhìn ra được thì làm sao muội có thể mở được y quán?”

“Vậy muội tử nhủ mày là vì cái gì?” Vương Hân càng thêm không hiểu.

“Những dược liệu này quá ít.” Quân Nhược Thủy lắc đầu nói.

“Muội tử, những dược liệu này đều là dược liệu thường dùng, tất cả y quán đều phải có những loại thuốc này, coi như là tương đối đầy đủ. Còn những thấy hiếm thấy quý trọng, thì không phải tiệm thuốc nào cũng có.” Vương Hân bận rộn giải thích.

Quân Nhược Thủy vừa xem xét các loại dược liệu vừa hỏi: “Hân tỷ, những dược liệu này là tỷ thu mua và tự mình chọn lựa?”

“Đều là thu mua được ở trong núi. Phương Bắc của Vương triều Kim Bích chúng ta có dãy núi Tuyết Sơn, nơi đó sinh trưởng rất nhiều kì hoa dị thảo, danh xưng là kho thuốc thiên nhiên.” Đối với quê hương, Vương Hân tràn đầy tự hào.

“Hân tỷ, nếu như y quán hết thấy đều thuận lợi thì mỗi tháng tỷ đều phải đưa dược liệu tới đây.”

Wương Hân hào sảng cười nói: “Muội tử không cần phải lo lắng, có bạc để kiếm còn sợ phải đi nhiều chuyến hay sao?”

“Bất quá những dược liệu này còn quá ít, muội về cho tỷ chút hình ảnh về dược liệu, tỷ mang về nói sơn dân dựa theo đó mà tìm” Quân Nhược Thủy quay đầu lại nhìn nàng nói: “Còn có Hân tỷ, muội cho tỷ một chủ ý.”

“Tốt, muội nói đi.” Vương Hân rất hưng phấn nhìn nàng, đầu óc của Quân Nhược Thủy xoay chuyển một cái là nàng có thể đề ra một cao chiêu làm cho bạc chảy vào như nước.

“Hân tỷ, những dược liệu này không nhất định phải vào mua trong núi. Ví dụ như những dược liệu quý trọng, tỷ thu mua với giá cả đắt, bán qua tay thì

Kiểm lời cũng không nhiều, không bằng tự mình mở một mảnh ruộng thuốc, cẩn thận trồng những thứ dược liệu trân quý kia, gia tăng số lượng lúc đó bán với giá cao, so với thu mua dược liệu tất nhiên là lời hơn rất nhiều. Tỷ có thể thử nghiệm một cái sau đó lập kế hoạch làm lâu dài.”

Vương Hân gật đầu liên tục, mừng rỡ nói: “Muội từ, đầu óc của muội thật tốt, tại sao ta lại không nghĩ tới nhỉ?”

“Hân tỷ, lợi ích và nguy hiểm cùng tồn tại. Đầu tiên tỷ phải nghĩ ra tất cả các tình huống bất lợi, sau đó suy tính đề phòng. Bạc đầu tư ruộng thuốc rất lớn, đầu tiên phải chọn ruộng đất phì nhiêu, tìm hiểu công việc, người trông trọt, sau đó phải suy tính đến các yếu tố tự nhiên ảnh hưởng, dược liệu quý trọng còn phải đề phòng người ăn cắp tóm lại rất phí tiền bạc và tinh lực.”

Vương Hân dùng ánh mắt sùng bái nhìn Quân Nhược Thủy: “Đây là một chủ ý hay, bất quá còn phải trải qua một phen nghĩ sâu tính kỹ mới được.”

“Hân tỷ, theo muội thấy hiện tại y thuật còn tương đối lạc hậu, tuy nhiên về sau sẽ có khả năng rất lớn để mở rộng, sau này nhu cầu dược liệu cũng sẽ không ngừng gia tăng, nếu tỷ không ngại hãy suy nghĩ chủ ý của muội thật kỹ.”

Vương Hân đã sớm tin tưởng không nghi ngờ đối với Quân Nhược Thủy. Nữ tử này nhìn thì nhu nhược nhưng trong thân thể đơn bạc, nhỏ nhắn lại cất giấu một sức mạnh cực lớn. Chỉ cần nàng nguyện ý nhất định có thể đạt thành sự nghiệp, không cần ỷ lại Tô Gia.

Tán gẫu qua đi, Quân Nhược Thủy lấy giấy ra viết xong hiệp định, hai người cẩn thận thương lượng một chút sau đó lăn dấu tay xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Dạ đàm.

Editor: coki (Mèo)

Ánh hoàng hôn giống như muốn nấu chảy kim loại, mây chiều kết hợp với gió đêm lạnh lẽo xẹt qua tán cây mang theo lạnh lẽo nhàn nhạt. Tô Mộ Bình lặng lẽ ngồi dưới bóng râm của cây ngô đồng xanh mát trong Di Tâm Cư, gió đêm thổi qua làm cặp mắt nàng ta khép lại như đang ngủ thiếp đi. Từ Uyên an tĩnh ở một bên trông chừng, thỉnh thoảng chỉ phát nẩy tiếng hót lạnh lẽo của những con chim kiếm mồi trở về tổ làm cho hoàng hôn càng tăng thêm vài phần yên lặng.

Thân thể Tô Mộ Bình càng ngày càng lụn bại, dần dần ngay cả đứng dậy cũng cảm thấy khó khăn. Ngực đau nhói, tim đập nhanh, hụt hơi, cho dù đang vào mùa hè thì tay chân vẫn lạnh băng như cũ. Chính nàng ta cũng hiểu sinh mệnh mình giống như ngọn đèn tàn trước gió, lúc nào cũng có thể tắt.

Cả đời này nàng ta bừa bãi tiêu sái, lúc còn trẻ đã từng hăng hái phong lưu không kềm chế được, cũng có vài đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm, cõi lòng cũng từng tràn đầy nhiệt huyết tung hoành thương giới. Khi nàng ta còn khỏe, cuộc sống phong phú đầy màu sắc, mà bây giờ thân thể bệnh hoạn mòn mỏi những chuyện trước kia dần dần trôi vào dĩ vãng chỉ có Bội Nhi là nỗi lo âu cùng thương nhớ cuối cùng.

Hải tử Từ Bội kia, nếu như sinh ra là nữ tử tất nhiên là một nhân vật phong vân, không thể phủ nhận rằng Từ Bội là nhi tử mà nàng ta sùng ái nhất. Dưới gối không có nữ nhi là một điều tiếc nuối nhưng mà Từ Bội là nam nhi lại có anh khí của nữ tử, đủ để đảm đương gia nghiệp Tô Gia, nàng ta đã vạn phần vui mừng cùng thỏa mãn. Chẳng qua nếu như hôm nay nàng ta rời đi, để lại một mình Từ Bội trong cuộc đời này, dù sao hân cũng là nam tử phái yếu có thể một mình đối mặt với phong sương hay không?

Rốt cuộc cũng sáng tỏ, cho dù có nhiều tài phú hơn nữa cũng không thể mua được thân thể khỏe mạnh, kháng cự không được từ thần phủ xuống.

Nàng ta không nhớ rõ là đã cầu bao nhiêu danh y, dùng bao nhiêu vàng bạc để mua dược liệu trân quý nhưng mà trị được bệnh không trị được mệnh. Hôm nay bệnh đã nguy kịch, thuốc và châm cứu đều vô hiệu nhưng trong lòng nàng ta cũng không có tiếc nuối, duy chỉ có lo lắng duy nhất chính là hạnh phúc của Từ Bội. Ban đầu là nàng ta không để ý Từ Bội phản đối, bất hân phải cưới Quân gia Tam tiểu thư, chỉ vì cá tính của Quân Nhược Thủy mềm yếu, có thể chịu được tính tình cường hãn cùng tùy hứng của Từ Bội. Có lẽ sẽ không có chuyện tình yêu ngọt ngào nhưng Từ Bội sẽ không vì nàng mà bị thương tổn. Còn về Tam vương gia phong lưu thành tánh, tình cảm không chuyên tuyệt đối là kiếp nạn của Từ Bội.

Cho nên nàng ta mới thúc đẩy mối hôn sự này để cho Từ Bội cách xa kiếp nạn. Là đúng hay là sai, chỉ sợ nàng ta cũng không biết được.

Trăng rằm lấp ló sau ngọn cây, sáng trong dịu dịu. Gió đêm thoảng qua mang theo mùi hoa Sơn Chi, nhẹ nhàng phát qua gò má. Ánh trăng dịu dàng này, hương thơm của hoa này, nàng ta còn có thể cảm thụ được mấy ngày nữa? Trong lòng bất giác dâng lên phiền muộn như sương khói, lượn lờ trong đầu.

“Từ Uyên, đi mời Thiếu phu nhân tới đây.” Tô Mộ Bình đắn đo trong chốc lát, nhàn nhạt mở miệng.

Từ Uyên cúi đầu gật gật: “Vâng, gia chủ.”

Tổ Tâm Cư, sau bữa ăn tối, Tô Từ Bội đi thư phòng xem sổ sách, Quân Nhược Thủy tán lán vấy ra, tùy ý nằm rạp trên bàn dùng bút lông ngỗng tự chế của mình vẽ dược liệu. Từ Trúc đứng sau lưng nàng dùng sức phe phẩy quạt hương bồ, tò mò nhìn nàng vẽ vài nét lòng vòng thành những hoa cỏ mà nàng ta chưa bao giờ nhìn thấy.

Hôm nay Từ Trúc xem xét hơn nửa ngày mới tìm được một cửa hàng rất tốt, chẳng qua là vị trí không được tốt lắm, không phải ở thành Đông phồn hoa mà ở thành Nam cách rất xa trung tâm. Chính bởi vì vậy cho nên giá cả vô cùng tốt. Cửa hàng rất lớn, tiền sảnh là một tứ hợp viện, đất trống trong viện có thể làm sân phơi được liệu, mà hai bên là sương phòng có thể ở, cũng có thể làm phòng bệnh của y quán, thường ngày cũng có thể để cho người bệnh nằm ở đây làm chút xoa bóp châm cứu gì đó nhưng ngày mai nàng vẫn phải đi xem xét một lần nữa rồi mới định đoạt.

“Thiếu phu nhân.” Cửa bị nhẹ nhàng gõ vang, nghe giống như là nha hoàn Từ Uyên ở bên người nhạc mẫu đại nhân.

Quần Nhược Thủy cúi đầu nhìn quần áo xốc xếch của mình, cách một cánh cửa hỏi: “Có chuyện gì?”

Từ Uyên ở ngoài cửa đáp: “Thiếu phu nhân, gia chủ cho mời người qua.”

“Đã biết. Ta sẽ lập tức tới.” Mặc dù Quần Nhược Thủy cảm thấy kì quái nhưng vẫn đáp một tiếng, đứng dậy mặc quần áo tử tế, không cho Từ Trúc vẩn tóc giúp, nàng tự dùng lược chải sơ mấy phát sau đó tùy tiện vấn một búi tóc đơn giản sau đó đi ra cửa. Ngày hè nóng bức, châu ngọc đeo đầy chỉ làm cho người không chịu nổi. Đơn giản chính là đẹp.

Suy nghĩ một chút, đã có vài ngày chưa tới vãn an nhạc mẫu đại nhân, chủ yếu là bởi vì thiên tính lười biếng, không thích tục lễ, và lại nàng đối với vị gia chủ này cũng không có tình cảm gì, không phải là xuất phát từ chân tâm nên cũng lười đi làm. Huống hồ ở thế giới này, nam tử bên trong, nữ tử bên ngoài, cũng sẽ không thể để cho thế chủ mỗi ngày phải dâng trà thỉnh an nhạc mẫu đại nhân chứ.

Theo Từ Uyên đi đến Di Tâm Cư, Tô Mộ Bình vẫn yên tĩnh ung dung ngồi trên ghế như cũ, hai mắt nhắm lại. Từ Uyên nhẹ nhàng tiến lên, thấp giọng hỏi báo: “Gia chủ, Thiếu phu nhân đã tới.” Nghe được câu này, Tô Mộ Bình chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mắt vẫn sắc bén như cũ nhưng đã không còn sáng rọi như lúc trước nữa, sắc mặt cùng ánh mắt cũng có chút đen tối, cả người tựa hồ cũng không có tinh thần.

“Nhược Thủy, rất nhiều ngày không thấy con, ở trong phủ đã quen chưa?” Tô Mộ Bình nhàn nhạt cười, chẳng qua là nụ cười này quá bình tĩnh, ngược lại có một loại cảm giác tính toán.

Quần Nhược Thủy cúi đầu khéo léo trả lời: “Đa tạ nhạc mẫu đại nhân đã quan tâm, Nhược Thủy ở trong phủ rất tốt. Ngược lại không có thường xuyên vãn an nhạc mẫu đại nhân, xin hãy tha lỗi.”

Tô Mộ Bình gật đầu một cái: “Có phần tâm này là tốt rồi, ta cũng biết mỗi ngày con đều vội vàng cùng Bội Nhi đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, ngược lại khổ cực cho con.”

“Nhạc mẫu đại nhân nghiêm trọng, Nhược Thủy khổ cực không bằng một phần trăm của công tử, công tử không nói cực khổ thì làm sao Nhược Thủy dám nói.” Quần Nhược Thủy vội vàng nói lời khiêm tốn.

Tô Mộ Bình nghe những lời này sắc mặt liền trầm lại, khẽ nhíu mày. Quần Nhược Thủy len lén liếc nàng ta mấy lần, hồi tưởng lại câu trả lời hồi nãy, cũng không nghĩ ra mình đáp sai chỗ nào chọc cho vị đại nhân này không thích. Qua một hồi lâu, Tô Mộ Bình ngẩng đầu lên, nhìn về phía Nhược Thủy, ôn hòa cười cười nói: “Nhược Thủy, biết vì sao ta chọn con làm thế chủ của Bội Nhi không?”

Quần Nhược Thủy lắc lắc đầu nói: “Nhược Thủy ngu dốt, không biết ý định của gia chủ.” Sau đó làm bộ như rửa tai lắng nghe.

“Con là người thông minh, tại sao lại không biết?” Sắc mặt Tô Mộ Bình nhu hòa nhìn nàng.

Quần Nhược Thủy nhìn Tô Mộ Bình, tự đánh giá trong chớp lát, nói: “Nhất định là gia chủ thấy tính tình của Nhược Thủy ôn hòa, có thể mạnh yếu bổ sung với công tử.” Nàng nói rất uyển chuyển nhưng đã để cho Tô Mộ Bình biết rõ tính toán trong lòng nàng.

Tô Mộ Bình gật đầu một cái, trách cứ hỏi: “Sao còn gọi là công tử xa lạ như thế?.”

“Nhược Thủy ở rể Tô Gia, tất nhiên là nên kính trọng phu lang.” Quần Nhược Thủy rất tự nhiên nói. Tô Mộ Bình nhìn kỹ nét mặt của nàng, thần sắc tự nhiên, không gọn sóng sợ hãi, không có chút nịnh hót lấy lòng, cũng không có ủy khuất cũng không cam lòng. Nàng ta cũng phải thừa nhận Quần Nhược Thủy rất đặc biệt. Có lẽ nàng ta đánh bại đánh bại lại tìm được một thế chủ tốt cho Từ Bội.

Bất quá lúc này nàng ta càng có khát vọng muốn giải đáp nghi vấn: “Các con. ....sau khi thành thân có động phòng hay chưa?”

Tổng thể là nàng không thể nào chất vấn lại nhạc mẫu đại nhân tại sao đối với chuyện khuê phòng của nhi tử lại hăng hái dò hỏi như thế?

Bình tĩnh ôn trọng, âm áp bình tĩnh. Tô Mộ Bình nhìn Quần Nhược Thủy trầm tĩnh lạnh nhạt trước mắt, trong lòng âm thầm tán thưởng.

“Bội Nhi là nhi tử mà ta thương yêu nhất, từ nhỏ nó đã thông tuệ, ba tuổi có thể ngâm thơ, năm tuổi số học đã không thể làm khó được nó, bảy tuổi cho thể xem sổ sách phức tạp, cũng bắt đầu theo ta ra ngoài học hỏi, tám tuổi lần đầu tiên xử lý tranh chấp ở tửu lâu, mười tuổi bắt đầu đơn độc bàn chuyện làm ăn. Bởi vì được ta cưng chiều cũng bởi vì nó thiếu niên đặc chí cho nên mới cường hãn tùy hứng, cảm thấy nam nhi không thua kém so với nữ nhi, cũng có thể làm nên sự nghiệp. Nó nhất định phải thừa kế gia nghiệp Tô Gia cho nên ta mới thay nó quyết định hôn sự. Lựa chọn con cũng có nguyên nhân, trong lòng con cũng đã sáng tỏ nếu như đã từng suy nghĩ qua.” Tô Mộ Bình nhìn bóng dáng cổ thụ mờ mờ xa xa, ánh trăng nhàn nhạt làm cho tất cả mọi vật đều có vẻ mờ mịt, cũng giống như đám sương đang phủ trong mắt nàng ta. Có lẽ là đang hồi tưởng lại những kí ức vinh quang đẹp đẽ xưa kia, chuyện cũ rõ ràng ngay trước mắt, những hạnh phúc nhỏ nhỏ đã từng chôn dấu trong những năm tháng kia, những tiếng vui mừng hoan hô đều theo gió biến mất trong cuộc đời.

Quân Nhục Thủy lẳng lặng chờ nàng ta nói xong. Hôm nay có lẽ nàng ta không lấy ánh mắt của một thương nhân để xem xét nàng, không phải là lường trước, dò xét hay lợi dụng mà chỉ là ánh mắt thuần túy của một người mẫu thân thương yêu nhĩ tử nói chuyện với nàng.

“Vừa bắt đầu Quân Mẫn Đình cũng không đáp ứng cho con ở rể nhưng mà lấy ánh mắt thương nhân để xem xét thì không có gì là không thể, chẳng qua là lợi ích có nhiều hay không mà thôi. Lợi ích này có lúc không chỉ là bạc. Quân Mẫn Đình tham tiền, đây là nhược điểm lớn nhất của nàng ta. Một người chỉ cần có nhược điểm tất nhiên có thể chi phối được. Ta dùng một mối mua bán lớn làm ăn lâu dài với Quân gia, cùng với hai nghìn lượng vàng làm sinh lễ đồng thời lấy địa vị trên thương trường của Tô Gia để tạo áp lực vì vậy tất cả mọi chuyện đều nước chảy thành sông.” Tô Mộ Bình nhàn nhạt nói, Quân Nhục Thủy lẳng lặng nghe giống như chuyện đang được nhắc đến không có liên quan gì với mình.

“Hôm nay nói với con những thứ này chỉ là muốn làm rõ mọi chuyện. Con không phải là người hèn yếu vô năng, có lẽ là bình thân vô tranh, không dính bụi bặm thị phi. Nhưng Nhục Thủy, con phải biết cái thế giới này khắp nơi đều là bụi bặm. Thân ở trong đó thì không thể tránh khỏi những thứ phân tranh cùng tính toán.” Tô Mộ Bình nhìn nàng, ánh trăng chiếu vào đôi mắt màu đen của nàng ta lộ ra khí phách cùng sắc bén, trong trẻo lạnh lùng dị thường.

Một đôi mắt thật là lợi hại. Trong lòng Quân Nhục Thủy thờ dài nghĩ.

“Thân thể ta đã không bằng lúc trước, mệnh cũng không còn lâu nữa. Ta tin tưởng ánh mắt của ta, con là người có thể tin tưởng, cũng là thê chủ của Bội Nhi. Hôm nay ta giao Bội Nhi cho con, sau này con hãy tha thứ cho tính tùy hứng của nó, bao dung chuyện nó vượt qua một ít lễ nghi thể tục, thay ta sủng ái cưng chiều nó. Nếu như một ngày nào đó con phát hiện nó phạm sai lầm, cho dù không thể tha thứ đến cỡ nào thì con có thể tức giận, có thể đánh mắng nó nhưng nhất định phải tha thứ cho nó. Con có đáp ứng không?” Giọng nói của Tô Mộ Bình có chút vội vàng, có chút thấp thòm sau đó nói thêm: “Ta có thể cho con một phần ba gia sản Tô Gia, chuyện của y quán ta cũng có thể giúp con.”

Đột nhiên Quân Nhục Thủy cả kinh: “Làm sao người biết chuyện y quán? Người theo dõi con?”

“Quả thật ta có phái người giám sát tất cả cử động của con.” Tô Mộ Bình đương nhiên nói: “Hôn sự của con cùng Bội Nhi được cử hành hơi vội vã, ta không kịp hiểu rõ con hoàn toàn.”

“Vi người muốn hiểu rõ con nên phái người giám thị?” Sau khi kinh ngạc Quân Nhục Thủy cười khẽ: “Người là một thương nhân cho nên lòng nghi ngờ rất nặng, sẽ không dễ dàng tin tưởng một người. Không có gì an toàn hơn so với việc con bị người nắm trong lòng bàn tay.”

Tô Mộ Bình cười thương thức, gật đầu nói: “Con rất thông minh.”

“Nhưng con không muốn gia sản của người, chuyện của y quán cũng không cần người giúp.” Quân Nhục Thủy giương mắt nhìn nàng, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Tô Mộ Bình lơ đãng hỏi: “À, vậy con muốn cái gì?”

“Chẳng lẽ người không biết chỉ cần lấy được tâm của Tử Bội, toàn bộ gia sản Tô Gia đều là vật trong túi?” Quân Nhục Thủy cười dịu dàng, chẳng qua là trong nụ cười kia mơ hồ mang theo khiêu khích cùng tà khí.

Đột nhiên Tô Mộ Bình biến sắc: “Con lại có lòng tham như vậy?”

Quân Nhục Thủy ở rể Tô Gia, tài sản của Tô Gia nàng cũng không chiếm được chút nào, tất cả tài sản Tô Gia chỉ có thể cho con cháu Tô Gia thừa kế, trừ phi gia chủ cho nàng hoặc là Tô Tử Bội tặng cho nàng.

Quân Nhục Thủy khe khẽ thờ dài, không muốn cùng một lão nhân triển miên trên giường bệnh cãi vã: “Nhạc mẫu đại nhân, con chỉ muốn cho người biết, tiền bạc của Tô Gia không phải là vạn năng. Con sẽ không cần một đồng tiền nào của Tô Gia, con tin tưởng con có năng lực bảo vệ người mình coi trọng.”

Đột nhiên Tô Mộ Bình cười, nụ cười kia nhẹ nhõm vui vẻ, nàng ta nói: “Nhục Thủy, ta không nhìn lầm người. Từ lúc ở phòng chứa củi đêm đó, con nhìn về phía ánh trăng ca hát ta đã biết con không phải là người bình thường. Thi hội ở Thẩm viên, con che chở cho Bội Nhi, xuất khẩu thành thơ tài tình (nghe thế, Quân Nhục Thủy không khỏi đỏ mặt hơi lạnh) cũng làm cho ta cảm thấy được trời xanh ưu ái, ta cho là ta tùy ý lấy một tảng đá lại trúng một khối mỹ ngọc.

Cái này là đang đánh giá quá cao rồi. Bất quá Quân Nhục Thủy hoàn toàn đã miễn dịch với những lời ngon ngọt, nàng nhàn nhạt nói: “Nhạc mẫu, con có thể đáp ứng yêu cầu của người nhưng nếu có một ngày hai chúng con đều cho rằng bây giờ không thể sống cùng nhau được nữa thì liền tách ra. Cho nên lời hứa của con cũng không phải là vĩnh viễn.”

“Cả hai người đều cảm thấy nhất định phải tách ra đúng không?” Tô Mộ Bình lập tức hỏi.

“Phải.”

Tô Mộ Bình cười, chẳng qua là nụ cười kia hình như có chút gian trá: “Được, hy vọng con nhớ lời cam kết hôm nay.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Editor: coki (Mèo)

Nhẹ nhàng đóng lại cửa lớn màu đỏ thẫm của cửa hàng, nghe thấy âm thanh ô khóa vang lên thanh thúy, Quân Nhược Thủy sung sướng xoay người lại, giương mắt nhìn về chân trời xa xôi, mặt trời đã lặn về phía Tây.

Sáng sớm hôm nay nàng và Tử Trúc vội vàng đi tới thành Nam.

Tử Trúc chọn cửa hàng này theo lời của nàng, đây quả thật là lựa chọn thích hợp nhất hiện nay. Tuy không phải nằm trên đoạn đường phồn hoa nhất thành Lâm Giang nhưng ở đâu có hương hoa thì ở đó sẽ có bướm bay tới, không chừng về sau trung tâm phồn hoa sầm uất sẽ dời dần về phía thành Nam cũng không chừng.

Bản đầu cửa hàng này là một cửa hàng bán đậu rang, phía sau là Tử hợp viện cho chủ nhân ở, nguyên nhân là gần đây nữ nhi của nhà này mới được thăng quan ở kinh thành cho nên cả nhà mới dọn đến kinh thành hưởng phúc, nóng lòng muốn bán nhà cửa cho nên giá cả cũng rẻ hơn rất nhiều, giao dịch được tiến hành vô cùng thuận lợi. Bởi vì từ thành Lâm Giang đến kinh thành đường xa xa xôi, nhưng đồ vật trong phòng lại khó khăn vác chuyển đi nên cũng thuận tiện bán luôn cho Quân Nhược Thủy. Đối với chuyện này Quân Nhược Thủy cực kì hài lòng bởi vì nhà cửa vừa mua đã có thể sử dụng được nên giúp tiết kiệm rất nhiều sức lực.

Vương Hân mừng rỡ đúng hẹn đưa được liệu tới đây, sau đó cầm những bức hình cây thuốc mà Quân Nhược Thủy đã vẽ, nóng lòng khởi hành đi về phương Bắc.

Quân Nhược Thủy lại phân phó Tử Trúc đi tìm một ít người sống bằng nghề khuôn vác sau đó để cho bọn họ thu dọn sân, phơi được liệu, công việc thuận lợi suôn sẻ, khí thế ngất trời.

"Tử Trúc, em cầm lấy phương thuốc này đi y quán mua thuốc sau đó mang về Quân gia, sắc cẩn thận rồi cho phụ thân ta uống." Quân Nhược Thủy từ trong lòng rút ra một tờ giấy ghi phương thuốc đưa cho Tử Trúc.

Chữ của tiểu thư từ khi nào thì trở nên....Xấu như vậy? Tuy có thể đọc và hiểu được nhưng nét chữ quá tệ lại càng không thể nhắc tới mỹ cảm thư pháp.

Nhận lấy phương thuốc trong khoảnh khắc Tử Trúc trở nên trầm mặc, đột nhiên ngẩng đầu, khẩn cầu nhìn Quân Nhược Thủy nói: "Tiểu thư, để cho em ở lại đây giúp người được không? Em sẽ cố gắng học hỏi, nhất định có thể trở thành trợ thủ đắc lực nhất của người."

Quân Nhược Thủy lắc lắc đầu, vỗ vai nàng ta nói lời thăm thía: "Tử Trúc, quả thật trước mắt ta cực kỳ thiếu người trợ giúp, em cũng là người mà ta tin tưởng nhưng em còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Em phải chăm sóc tốt cho phụ thân ta, phòng bị những chuyện mờ ám ở Quân gia. Qua vài ngày nữa ta sẽ nghĩ biện pháp đón phụ thân về đây, khi đó em cũng sẽ cùng đi theo phụ thân. Chỉ cần em có thể đảm nhận được thì vị trí chương quầy nơi này liền giao cho em."

Tử Trúc trừng lớn hai mắt, mừng rỡ không thôi: "Tạ tiểu thư! Em sẽ chăm sóc tốt cho chủ tử." Chương quầy đó, từ một nha hoàn thường xuyên bị bắt nạt lên đến chương quầy của một cửa hàng, nàng ta ngay cả năm mơ cũng phải cười mà tỉnh dậy: "Nhưng mà tiểu thư, y quán cũng phải cần chương quầy sao?" Nàng ta nghĩ nghĩ, hoang mang hỏi.

Quân Nhược Thủy đã có dự định trong lòng, mỉm cười gật đầu: "Toàn bộ đều nghe ta an bài thì có thể."

Tất nhiên là y quán cũng phải cần người quản sự, kinh doanh y quán nhất định cũng cần thủ đoạn quảng bá. Nàng cũng không phải là hành y vì lý tưởng cứu giúp mọi người vĩ đại như thế, lợi nhuận mới đúng là mục đích duy nhất của thương gia. Độ cong của khóe miệng đang nhếch lên ngày càng gia tăng, thật sự là gần mực thì đen, chỉ sợ là ở lại Tô gia quá lâu nên bây giờ trên người nàng cũng lây dính hơi tiền của thương nhân?

Ngồi trên xe ngựa mới thuê được, Quân Nhược Thủy dựa vào đệm trúc nhắm mắt dưỡng thần. Theo xe ngựa xóc nảy nàng hồi tưởng lại cuộc nói chuyện của mình và Tô Mộ Bình tối hôm qua, cảm giác hình như nàng ta còn giấu giếm điều gì đó. Vẫn còn gặt hái cái gì đây? Thực sự là Tô Mộ Bình biểu hiện ra bên ngoài quá thẳng thắn cùng thành khẩn, đúng là lòng người khó dò đặc biệt là thương nhân có khả năng vì đạt được mục đích nào đó mà biểu hiện thẳng thắn thành khẩn nhưng vĩnh viễn sẽ không bao giờ mở rộng lòng mình cùng tin tưởng không hề giữ lại.

Làm cho nàng khó chịu nhất chính là lúc phát hiện ra mình bị người khác giám thị, cảm giác đó thật sự không tốt giống như mình là phạm nhân không có tự do, mỗi nhất cử nhất động đều bị người ta theo dõi.

Khi đó đêm đã khuya, Tô Mộ Bình muốn đứng dậy đi về phòng, nàng vội vàng tiến lên cẩn thận đỡ nhân lúc đó bắt mạch. Cảm giác được mạch trầm nhỏ, chur dương không nằm ở trong lòng ngực mà chuyển qua sau lưng, dương khí không chuyển động, khí cơ trở ngại tê liệt mà dương khí không đủ, mất đi ấm áp, ngọt ngào khó thở, ngực đau nhói, sắc mặt trắng xanh, tay chân lạnh ngắt, cần phải làm cho dương khí bị tê liệt thông suốt, xua tan hàn khí. Chẳng qua bệnh tà xâm nhập đã lâu, từ từ tăng lên, có hiện tượng vong dương. Bây giờ nếu như điều dưỡng đúng cách thì có thể kéo dài thêm nửa năm, nếu muốn khỏi bệnh hoàn toàn nét mặt tỏa sáng thì đó là chuyện tuyệt đối không thể nào. Nói như vậy bệnh này tương tự như bệnh mạch vành ở trong Tây y, có khả năng giảm bớt bệnh trạng những không có khả năng chữa khỏi hoàn toàn, thậm chí còn có nguy cơ đột tử bất cứ lúc nào.

Trong đầu suy nghĩ không ngừng, bất tri bất giác xe ngựa đã đến trước cửa Tô phủ. Quân Nhượng Thủy nhảy xuống xe, sắc trời đã dần dần tối hơn. Ở thế giới này nữ tử cực kỳ tự do, nàng có thể tự do đi ra ngoài, tùy ý hành tẩu. Trả tiền xe, nàng đang định đi vào cửa thì đột nhiên một bóng dáng mảnh khảnh màu xám xông tới đụng vào người nàng. Nàng lập tức cảnh giác bảo vệ túi tiền của mình, lui lại mấy bước. Nàng thường thấy kì xảo này trên TV, bình thường sẽ bị người khác cố ý va chạm sau đó túi tiền liền không cánh mà bay. Lúc bình tĩnh lại mới phát hiện tên trộm đã chạy mất rồi.

Nhưng mà rất kỳ lạ, bóng dáng màu xám sau khi đụng phải nàng cũng không có chạy trốn mà cực kỳ giống như diễn hài kịch chậm rãi ngã trên mặt đất. Nàng buồn cười nghĩ, lão huynh, người muốn giả bộ cũng phải làm giống một chút, có người nào té xỉu mà ngã xuống chậm rì rì, lại nghệ thuật như thế không? Nàng chưa bao giờ tự nhận mình là người tốt vì thế cực kỳ yên lặng xoay người rời đi. Khóe mắt liếc qua người nào đó vẫn đang nằm trên mặt đất, đáng thương tội nghiệp co rút thành một cục, không ngừng run rẩy. Đá lót trên đường bị ánh mặt trời gay gắt chiếu suốt một ngày, lúc này nhiệt độ vẫn nóng dọa người. Quân Nhượng Thủy do dự trong phút chốc, vẫn không đành lòng ngồi xổm xuống, đưa tay ra kiểm tra. Mượn ánh sáng cuối ngày, nàng thấy một khuôn mặt nhỏ nhỏ cực kỳ xinh đẹp, hai đầu gối gấp lại trước ngực, lưng cong như con tôm, cuộn lại thành một cục, không ngừng run rẩy. Quân Nhượng Thủy đề tay lên mạch của nàng ta, mày dần dần nhả lại, cảm giác có chút khó giải quyết.

Nếu là ở hiện đại thì chuyện tốt nhất mà nàng có thể làm là gọi điện thoại cho 120, thế là kết thúc trách nhiệm xã hội của một công dân tốt nhưng ở đây nàng nên đi báo quan phủ sao? Hay là vứt nữ hài tử này ở đây không quan tâm, trong lòng quả thực rất bứt rứt. Trầm tư một lúc lâu, cuối cùng nàng bắt đầu đi ôm lấy nữ hài tử đang run rẩy, có ruột kia, gõ gõ cửa lớn Tô phủ.

Không phải là nàng tốt bụng đâu.... .... Chẳng qua chỉ thuần túy coi nàng ta là vật thí nghiệm mà thôi. Ở đây nàng đã nghiên cứu qua một chút sách thuốc nhưng vẫn chưa có dịp thử tài nghệ. Coi như là nhật được chuột bạch thí nghiệm đi. Hiện tại nàng cực kỳ cần kết hợp giữa lý luận với thực tiễn.

....

"Thiếu gia, Thanh Văn gác cổng báo lại nói Thiếu phu nhân vừa mới ôm một nam tử tiến vào phủ." Thanh Phong ghé sát vào tai Tô Từ Bội nói thật nhỏ.

Tô Từ Bội đang cầm sổ sách trong tay có chút ngẩn người, nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt rét lạnh: "Lời đó có thật không?"

"Thiếu gia, Thanh Văn nào có lá gan lớn tới mức dám lừa gạt thiếu gia?" Kỳ thật Thanh Phong cũng không quá tin tưởng một nữ nhân yếu đuối vô năng lại có lá gan lớn đến như vậy, dám quang minh chính đại ôm một nam tử vào phủ. Nàng đặt thiếu gia ở chỗ nào?

Tâm bị một đợt thống khổ cắn nuốt, hô hấp đều có chút khó khăn. Khi đó Long Hạo Văn cũng ôm một nam tử khác lướt qua bên cạnh hẳn không có một tí ti nào gọi là lưu luyến không buông. Thậm chí nàng ta còn nói chẳng qua là chưa từng hưởng thụ qua tư vị được nam tử cường hãn như hẳn hầu hạ ở dưới thân mà thôi, tuy rằng cực kỳ kích thích nhưng vẫn không bằng nam tử dịu dàng mềm mại có dáng người quyến rũ làm cho người ta tiêu hồn thực cốt*. Nam nhân vẫn nên dịu dàng mới tốt. Chỉ như vậy nàng ta liền gạt bỏ tất cả những gì còn lại của bọn họ, chưa từng lưu luyến, chỉ còn lại những lời nói ác độc làm cho hẳn thương tích đầy mình. Nhưng tại sao hẳn lại vẫn không quên được nàng ta?

*Tạm dịch là mất hồn, xương cốt cũng mềm đi.

Lúc còn nhỏ tuổi hẳn đã từng tâm cao khí ngạo nói cuộc đời này chỉ yêu một người, song túc song phi*, cả đời không rời, nếu không phải là thê chủ trung trinh không thay đổi thì hẳn tình nguyện cô độc một đời cũng không muốn tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Nhưng vào một mùa xuân hoa nở muôn hồng nghìn tía, cỏ non, chim hót hẳn lại ngẫu nhiên gặp được nàng ta, khi đó nàng ta là Vương gia vừa mới tới đất phong. Không ai biết nàng ta là Tam vương gia đương triều. Ngày xuân thì bọn hẳn đáp thanh ở ngoại thành, mùa hạ thì du thuyền hái sen trên hồ Minh Tuyết, mùa thu thì tới núi Nhạn Lai nhìn lá rơi trải từng lớp dày trên mặt đất, vào mùa đông thì tới Thâm viên đáp tuyết thưởng mai. Nhu tình mật ý, thê non hẹn biển, bây giờ tất cả đều trở thành gương vỡ.

Nàng ta lừa gạt hẳn thật khổ, suốt cả một năm nàng ta phải đi tuần tra đất phong, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Hẳn chỉ nghĩ nàng ta là một nhân sĩ ở kinh đô phải thường xuyên về kinh văn an phụ mẫu. Hẳn cho rằng nàng ta sẽ tới cầu hôn hẳn nhanh chóng lại không biết nàng ta đã có chính phu, suren phu, hầu phu thành đàn. Nàng ta đến chỗ nào thì nơi đó đều có hồng nhan tri kỉ.

Đúng là tình yêu đã sớm bỏ ra thì làm sao mới có thể thu hồi lại được?

Hẳn do dự, thậm chí muốn quên đi ý nguyện ban đầu của mình, nguyện ý chịu ghen tị dằn vặt giống như mê muội chỉ cầu có thể được ở bên cạnh nàng ta nhưng cho dù hẳn đã hạ mình vào trong bụi bặm thì nàng ta vẫn không có tí thương tiếc nào.

Hẳn biết chính mình không thể ngã xuống, hẳn là tất cả kiêu ngạo và hy vọng của mẫu thân, hẳn muốn thừa kế sản nghiệp Tô gia, hẳn muốn mẫu thân được hưởng thụ lúc tuổi già cho nên hẳn cùng nàng ta nhất định sẽ không có kết cục hoàn mỹ. Dựa vào sự kiềm chế và nỗ lực kinh người rút cuộc hẳn cùng từ trong tuyệt vọng sống lại. Mẫu thân lo lắng cho tình hình của hẳn nên mới định hôn sự với Quân gia Tam tiểu thư.

Hẳn thích người như Long Hạo Văn, là một nữ tử có khí phách, thần thái hào sảng, cho nên hẳn chẳng bao giờ thèm ngó ngang đến Quân Nhượng Thủy nhưng không nghĩ tới một nữ tử ăn uống phải dựa vào Tô gia mà lại dám phản bội hẳn tìm nam nhân khác. Vết thương không chịu kết vảy ở trong lòng lại tiếp tục bị xé rách, đau thấu tim gan.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hiểu lầm.

Nhìn quanh tất cả Tô phủ đại khái chỉ có gian sài phòng vút đi này là có khả năng làm chỗ trú cho nàng ta cho nên suy nghĩ một chút Quân Nhục Thủy tiện tay ôm nữ hài kia vào sài phòng nhẹ nhàng đặt nàng ta lên trên giường bằng ván gỗ đơn sơ sau đó vội vàng vàng chạy đến phòng để đồ vật ở Tổ Tâm Cư tìm hòm thuốc mà nàng đã mang từ Quân gia khi tới đây ở rể, lấy ngân châm ra, cời y phục của nữ hài, châm lên vài huyệt vị trên vai và lưng nàng ta. Từ kiếp trước đến bây giờ giống như thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi nên thủ pháp của nàng cũng không thành thạo lắm. Nữ hài hơi nhú nhú mày, cắn chặt hàm răng nhưng không rên tiếng nào sau đó thân thể cứng ngắc cuộn tròn co rút thành một cục dần dần mềm mại xuống, hô hấp cũng vững vàng thông thuận hơn. Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười ôn hòa, nữ hài này trong lúc vô ý đã biểu hiện ra quật cường cùng ẩn nhẫn cùng gia hòa không được tự nhiên là Tô Tử Bội thật sự có chút giống nhau.

Sau khoảng nửa nén hương Quân Nhục Thủy rút ngân châm, xoay người lại dùng bút lông ngỗng tự chế của nàng chấm mực viết phương thuốc, chuẩn bị tự mình đi hiệu thuốc bốc thuốc. Lúc này cửa sài phòng đột nhiên bị người khác đá văng ra, Quân Nhục Thủy sợ hãi ngẩng đầu chỉ thấy vẻ mặt Tô Tử Bội hung ác đi đến, lập tức Quân Nhục Thủy cảm giác được tức giận ở trên người hắn, chỉ trong nháy mắt liền lan tràn khắp sài phòng. Nàng không khỏi kinh hồn bạt vía, nghi hoặc lúc nào thì mình lại trêu chọc phải sát tinh này?

Khuôn mặt của người nằm trên giường gỗ cực kì xinh đẹp, tấm lưng trần trụi trắng nõn nà còn Quân Nhục Thủy thì tóc dài hỗn độn, quần áo trên người không chỉnh tề, trong phòng kiều diễm ái muội chọc mắt Tô Tử Bội đau đớn. Hắn chỉ cảm giác lệ khí không ngừng dâng lên, ngực phập phồng, đen mặt, môi run run, tức giận không nói nên lời, rút nhuyễn tiên trong tay ra. Quân Nhục Thủy cả kinh, trực giác muốn né tránh nhưng nếu nàng tránh đi thì tất nhiên nhuyễn tiên sẽ quất lên thân nữ hài đang bất tỉnh nhân sự sau lưng nàng cho nên nàng do dự một chút sau đó chịu đựng nhuyễn tiên liên tục quất tới.

Tiếng roi quất lên da thịt vùn vụt cùng với tiếng rên đau đớn của Quân Nhục Thủy làm cho Tô Tử Bội sùng sốt, rõ ràng là nàng có thể trốn tránh mà. Quân Nhục Thủy thấy hắn sùng sốt thì vội vàng nói: "Công tử, ngài hãy nghe ta nói....."

"Nói cái gì, ta không muốn nghe ngài biện hộ." Thấy nàng tình nguyện bị roi quất cũng phải che chở cho người phía sau, Tô Tử Bội khôi phục lại tinh thần, trong cơn giận dữ muốn tiếp tục vung roi.

Quân Nhục Thủy nhịn đau, vội vàng kéo lấy roi, ấn nhẫn nói: "Công tử, ngài hãy nói rõ ràng thì ta mới biết được tại sao ngài lại giận dữ."

"Rõ ràng là bất gian tại trận còn muốn nói rõ ràng cái gì." Đang vui sướng khi người khác gặp họa, Thanh Phong đứng sau lưng Tô Tử Bội cho nàng một cái liếc mắt, thêm mắm dặm muối nói.

Quân Nhục Thủy vội vàng thanh minh: "Công tử, ngài hiểu lầm rồi, nàng ta là nữ hài tử mà." Nhân lúc Tô Tử Bội vung roi chậm lại, nàng vội vàng bắt lấy cơ hội: "Ta gặp nàng ta ở ngoài cửa, khi đó nàng ta bị trúng độc, bỏ mặc nàng ta ở ngoài cửa không thêm quan tâm thì hình như có phản quả tàn nhẫn cho nên đành phải mang nàng ta đến đây."

Vừa dứt lời Thanh Phong liền vội vàng nói: "Thiếu gia đừng tin lời nói dối của nàng ta, vừa nhìn liền biết rõ ràng người kia là một nam tử mỹ mạo."

Quân Nhục Thủy cực kì bất đắc dĩ cười khổ nói: "Công tử, là nam hay là nữ thì chỉ cần nhìn là biết. Công tử tự mình xem đi." Quân Nhục Thủy lật người nữ hài lại, trên cổ trắng nõn của nàng ta rõ ràng không có dấu kết mà chỉ có cái yếm che lại hai khối nở nang đã phát dục ở trước ngực.

Nháy mắt mặt Tô Tử Bội đỏ lên, quay người sang chỗ khác. Thanh Phong nán lại xem một phen cũng đỏ mặt cần môi quay đầu đi chỗ khác. "Nếu như công tử không tin thì có thể cời y phục nghiệm chứng một phen." Quân Nhục Thủy không nhanh không chậm nói, trong lòng cực kì buồn bực. Không duyên không cớ lại ăn roi, người nào cũng sẽ thấy khó chịu.

"Không cần." Tô Tử Bội nặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng, xoay người rời đi. Thanh Phong cũng đỏ mặt cúi đầu theo sau lưng hắn.

"Chậm đã." Quân Nhục Thủy trầm tĩnh mở miệng.

Tô Tử Bội dừng bước, cứng ngắc tại chỗ, Thanh Phong cũng dừng lại, quay đầu nghiêng cổ nói: "Thiếu phu nhân còn muốn gì nữa?"

Quân Nhục Thủy cũng không ngại hắn ta vô lễ, nhàn nhạt cười nói: "Thanh Phong, việc hôm nay ngài cũng tham gia không ít, đừng nghĩ có thể nhẹ nhàng tiêu sái rồi đi như vậy."

Thanh Phong nghe vậy chột dạ tránh đi ánh mắt của Quân Nhục Thủy, sắc mặt có chút trắng bệch, hắn ta lặng lẽ dựa sát vào Tô Tử Bội, miệng còn ương ngạnh: "Ta, ta là sai vật của thiếu gia, người dám làm gì ta?"

"Vu oan thê chủ, chẳng lẽ không phải chịu phạt sao?" Quân Nhục Thủy không có hảo ý cười với hắn ta.

Thanh Phong lập tức nắm chặt góc áo của Tô Tử Bội: "Ta, ta không sợ, ngài không dọa được ta đâu."

Tô Tử Bội xoay người nhìn Quân Nhục Thủy, chậm rãi mở miệng: "Thanh Phong, người liền ở lại đây đi."

"Thiếu gia..." Vẻ mặt Thanh Phong cầu xin, gần như là khóc lóc than thở. Tại sao... tại sao có thể qua cầu rút ván như vậy. Hắn ta buồn thiu, rơi vào trong tay Thiếu phu nhân coi như thảm rồi!

Dường như hậm hực cùng phẫn nộ trong lòng Tô Tử Bội tiêu tán không còn, giờ này nhìn vết roi trên người Quân Nhục Thủy cảm thấy có chút áy náy, một roi kia quả thật hắn đã dùng hết sức lực, xuống tay hơi nặng một chút. Sau khi hốt hoảng, quật cường trên mặt hắn cũng tán đi, dần dần xuất hiện vẻ

cô đơn ử rú.

Hắn biết ý tứ của nàng, giữ Thanh Phong lại coi như là trừng phạt nho nhỏ đối với Thanh Phong. Về mặt hốt hoảng cô đơn của hắn lại nhẹ nhàng đã động đến một góc nhỏ ẩn cảm trong lòng nàng làm cho lòng nàng trở nên êm ái, chất chất lại mềm mại. Vết roi trên người còn đang bông rã nhưng nàng lại tiến tới, cực kì tự nhiên kéo tay hắn, ôn nhu nói: "Công tử, ta đưa ngươi về."

Thấy hắn không có phản đối, Quân Nhược Thủy quay đầu nhìn Thanh Phong giống như đã hóa đá, nhàn nhạt nói: "Thanh Phong, ngươi trông giữ chỗ này cho tốt, lại kêu người nào đó đi hiệu thuốc bốc thuốc, nghe rõ chưa?"

Bị thương nhìn thiếu gia, thiếu gia không nói gì xem như ngầm đồng ý với mệnh lệnh của Thiếu phu nhân. Thanh Phong biết lợi thế của mình đã mất, chỉ có thể khuất phục bị cưỡng bức lao động.

Dọc đường lôi kéo Tô Tử Bội trở lại Tô Tâm Cư, Tô Tử Bội vẫn trầm mặc không nói gì, trong lòng không phải là không có áy náy làm hắn không biết nên nói thế nào cho phải. Lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi nhưng hắn vẫn không muốn rút tay ra khỏi lòng bàn tay ấm áp kia. Hắn đã từng là người cao cao tại thượng, là hạnh phúc mà nàng có muốn thế nào cũng không với tới nhưng giờ phút này lòng bàn tay nàng lại ấm áp như vậy làm hắn không muốn buông tay. Nghĩ tới đây hắn nghiêng đầu nhìn nàng, dưới ánh sáng mờ nhạt do ngọn nến tỏa ra chiếu sáng khuôn mặt thanh tú của nàng, con ngươi đen lấy thông minh, khóe môi hơi nhếch nhếch lên đều làm cho hắn cảm thấy gần gũi như thế, ấm áp như thế, an tâm như thế, tức giận cùng đau buồn giống như sóng dữ mãnh liệt lúc đầu đều đã trở thành gió ôn nhu vuốt ve, dần dần bình ổn lại, mặt biển lại khôi phục yên bình hiền hòa như bình thường.

Quân Nhược Thủy để cho hắn ngồi xuống ghế trước mặt bàn, buông đôi tay ấm ướt mồ hôi ra, hắn hơi kinh hãi, ánh mắt hoảng hốt lại xuất hiện, cúi đầu nhìn bàn tay trống không của mình có chút ngẩn ngơ. Quân Nhược Thủy đi bưng một chậu nước lạnh, tỉ mỉ vắt khô khăn, lau mặt giúp hắn, sau đó cầm tay hắn lên, nhẹ nhàng lau một lần, cũng không sợ vết thương dính nước mà chỉ sợ máu dính vào trong nước làm bẩn mặt hắn.

"Công tử, đêm nay kêu gã sai vặt khác tới hầu hạ đi, Thanh Phong ở bên kia giúp ta. Công tử đừng lo lắng, ta chỉ đùa giỡn với hắn thôi."

Tô Tử Bội ngẩn ngơ nhìn nàng, ánh mắt dần dần thanh minh. Hắn cố hết sức suy nghĩ những lời nàng nói: "Thanh Phong là quý linh tinh, ngươi nên chú ý nhiều hơn một chút."

Quân Nhược Thủy có chút không dám tin tưởng vào lỗ tai mình, vừa mới rồi nhìn tinh thần hắn hoảng hốt không quá yên tâm nên mới đưa hắn tới đây, vốn cũng không chờ mong hắn mở miệng trả lời nàng, ai ngờ hắn không chỉ mở miệng mà còn quan tâm đến nàng. Thật có chút thụ sủng nhược kinh. Quân Nhược Thủy nở nụ cười ôn nhu nói: "Được, ta còn phải qua đó xem sao, ngươi nghỉ ngơi đi."

Trở lại sái phòng, Thanh Phong đang ngồi trên mặt đất trước giường gỗ đơn sơ tò mò quan sát nữ hài tử kia. Quân Nhược Thủy không khỏi bật cười.

Thanh Phong quay đầu lại, mặt nóng lên, cảm giác lợm nhợ một cái.

"Đã mua thuốc rồi sao?" Quân Nhược Thủy làm như không có việc gì hỏi.

"Thanh Văn đang sắc thuốc ở phòng bếp." Về mặt Thanh Phong miễn cưỡng.

Nàng cười cười chịu đựng đau đớn trên người tìm thuốc mỡ lần trước đã sử dụng, tự mình duỗi tay vào trong áo bôi lên miệng vết thương. Ai da, phu lang nhà nàng giận dữ xuống tay thật là ngoan độc có thể so với sư tử Hà Đông xem ra sau này phải tận lực nghiên cứu chút thuốc mỡ trị thương. Ai oán nhìn nữ hài tử vẫn đang ngủ mê man, nàng ủy khuất chếp miệng, vết thương này đều là vì nàng ta hết.

Sau khi uống thuốc, tư thế ngủ của nữ hài kia đã yên ổn hơn nhiều, mạch tượng dần dần vững vàng, muốn trừ hết độc cũng phải cần mấy ngày, sau khi trị độc xong còn phải điều dưỡng ba tháng.

Nàng tìm được một tấm chiếu trải trên mặt đất, ngủ ngay tại chỗ. Ngày hè nhiều ruồi muỗi chuột kiến, ở chỗ nào đó còn có con gián đang bò. Quân Nhược Thủy ngủ trên mặt đất mà trong lòng có chút bất an nhưng giường vốn nhỏ hẹp nàng không có khả năng đi tranh giường với người bệnh, nghĩ nghĩ vẫn là thấp nền lên, soi đèn đọc sách cũng là một loại thú vị. Thanh Phong đã sớm dựa vào tấm ván gỗ ngay ở đó. Ặc, thật là có thể thích ứng trong mọi tình huống.

Đêm khuya yên tĩnh nhưng thật lâu Tô Tử Bội cũng không ngủ được. Một mình trong phòng cũng không thấy Quân Nhược Thủy trở về phòng làm lòng hắn có chút bất an. Nàng vẫn đang oán trách hắn sao? Chính hắn không phân biệt tốt xấu liền vung roi lên đánh nàng, quả thật là quá kích động, trần trọc hồi lâu, quyết định chờ nàng trở lại thì nói lời xin lỗi ai ngờ đợi tới khuya, trăng lên đỉnh đầu vẫn không thấy bóng dáng của nàng đâu. Mọi thứ đều yên lặng chỉ có tâm của hắn là không yên, không thể bình tĩnh. Đột nhiên hắn đứng dậy khoác áo, đi xuyên qua hoa viên, dọc theo ngõ hẻm quanh co đi đến sái phòng heo lạnh. Xa xa ẩn hiện dưới ánh nến hắn thấy nàng đang ngồi một mình đọc sách dưới ánh nến, muốn bước lên nhưng lại không biết làm sao cho nên đành phải đứng dưới bóng cây lơ mơ yên lặng không nói gì.

Hắn vẫn luôn tin tưởng mọi người đều đều thích lợi tránh hại nhưng nàng lại vì một nữ hài không quen biết mà đỡ thay nàng ta một roi dùng hết sức lực khi giận dữ của hắn. Nàng đúng là một nữ nhân kì quái.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mạc Ly

Editor: coki (Mèo)

Loại độc này Quân Nhục Thủy đã từng đọc qua trong quyển sách Thượng Cổ Độc Lý Thư của Lý Kiến Quá ở Cổ Vận Các, nó có tên là Mạc Ly. Mạc Ly có nghĩ là triển niên cực kì tốt đẹp, quần quít dây dưa, đến chết không rời. Lúc ấy nàng cảm thấy rất tò mò bởi vì triệu chứng phát bệnh khá giống với những triệu chứng trúng Thiên Ky Độc dẫn tới tử vong của Nam Đường Lý Hậu Chủ. Người ăn vào thì bắt đầu co giật sau cùng là bắp chân co rút, quắp vào nhau mà chết cho nên nàng mới tò mò đọc kĩ.

Hai tình huống tương tự như nhau nhưng lại không hề có liên quan, Thiên Ky Độc là hạt mã tiền của Đông Y, hạt này tính hàn vị đắng, thông kinh lạc giảm đau, tán kết tiêu sưng dùng cho phong thấp cùng tê liệt hoặc là mất cảm giác, bị thương, nhọt độc sưng đau, hiệu lực thuốc tương đối cao chỉ cần một lượng nhỏ cũng phát huy được được lực ngược lại nếu như sử dụng lượng quá lớn thì sẽ xuất hiện hiện tượng cổ cứng ngắc, đồng tử giãn to, hô hấp dồn dập khó khăn, co giật rồi tử vong nhưng Mạc Ly hình như là chủng loại khác của hạt mã tiền, độc tính thì tương tự nhưng có hơi khác biệt mà giải được thì chỉ cần sai một ly là đi một dặm, người hạ độc nhất định là người trong nghề chuyên về độc.

Theo một tiếng rên khe khẽ nữ hài từ từ mở mắt, lọt vào trong tầm mắt nàng ta là một gian sài phòng cực kì đơn sơ, có thể nói là chỉ có bốn bức tường. Người đang dựa vào giường ngủ gà ngủ gật là một nam hài, dưới mặt đất bên cạnh trải một tấm chiếu cũ, có một nữ tử mi thanh mục tú đang nằm trên đó. Đây là nơi nào? Trong thành Lâm Giang còn có nhà nghèo rách mồng tơi như vậy sao?

"Người tỉnh rồi?" Nữ tử nằm trên mặt đất xoay người lại, đôi mắt mông lung nhìn về phía nàng ta.

Nàng ta gật đầu, bắt động thanh sắc.

Quân Nhục Thủy ngồi dậy, tiến lên xem xét tình huống, nghiêm túc hỏi: "Có dễ chịu chút nào không? Người có biết mình bị trúng độc không?"

Nàng ta gật đầu: "Người đã cứu ta?"

"Đúng."

Quân Nhục Thủy thường thức nhìn nữ hài, tuổi nàng ta không lớn nhưng lại có một loại lâm nguy không sợ hãi.

"Đa tạ ân cứu mạng của cô nương." Nữ hài hơi hơi vuốt cằm, thần sắc bi thương.

Vương triều Kim Bích gọi nữ tử chưa thành thân là cô nương nhưng bởi vì nam nữ ở Vương triều Kim Bích 14 tuổi đã trưởng thành, có đôi khi không nhìn ra được đối phương đã thành thân hay chưa, xưng nữ tử trẻ tuổi một tiếng cô nương cũng không sai.

Quân Nhục Thủy không có chút khách khí nào nhận lời cảm ơn của nữ hài, nhàn nhạt nói: "Độc của nương chắc là do người thân cận bên cạnh hạ?"

"Làm sao lại biết được?" Nữ hài nhú mày, mặt hạnh trong suốt như nước sáng ngời.... .....trần ngập nhuệ khí.

"Loại độc này nếu cho đủ lượng trong một lần thì người đã sớm mất mạng, còn chết một cách thê thảm, thân mình co quắp, cuộn thành một cục nhưng trước khi chết vẫn có khả năng giết người hạ độc. Còn nếu như mỗi ngày hạ một ít, tích lũy tháng ngày sau cùng cũng sẽ chết nhưng mà ưu điểm là ở chỗ ngày thường chỉ thấy choáng váng mặt mũi, khó thở, đại phu có khám thì cũng chỉ bảo thân thể của cô nương yếu ớt, xóc nảy mệt nhọc gây ra chứng hư sau đó kê một chút thuốc bổ dưỡng đơn giản. Sau cùng bệnh chuyển nguy kịch, độc phát bỏ mình, hết cách xoay chuyển.

Trong đôi mắt thê lương của nữ hài lộ ra vẻ kinh ngạc cùng tán thưởng.

"Lúc đó nhất định là sau khi dùng độc người lại trùng hợp mà uống rượu, rượu hỗ trợ được tính khiến cho độc phát tác nghiêm trọng hơn so với thường ngày, triệu chứng cả người co giật cũng xuất hiện. Bởi vì người biểu hiện không khỏe, bệnh trạng lại nghiêm trọng hơn bình thường cho nên người bên cạnh người mới hoảng sợ định ra tay trước để chiếm lợi thế."

Nữ hài âm thầm gật đầu: "Quả thực cô nương giống như tận mắt nhìn thấy vậy."

Quân Nhục Thủy tiếp tục nói: "Ngày thường nhất định là hần có điểm cố kỵ với người cho nên mới bối rối kết quả là bị người giết trước."

Nữ hài bội phục gật đầu.

"Nhưng mà tại sao người lại đâm thẳng vào ta ở trên đường như vậy?" Quân Nhục Thủy khó hiểu hỏi.

Nữ hài cười khổ, âm thầm nói: " Khi đó thật sự ta cũng không nghĩ tới mình trúng độc chỉ là trong lòng thống khổ không chịu nổi. Hần là sai vật ở bên cạnh ta từ nhỏ và cũng là nam nhân ta có tâm cho hần danh phận. Nhìn hần ngã xuống trước mặt ta, khòe miệng chảy ra máu tươi lại mỉm cười cảm thấy nữ nhân nói với ta, ta cũng sống không nổi. Trong khoảng thời gian ngắn, nản lòng thoái chí, trong đầu trống rỗng, trong lòng chỉ cảm thấy bi thương tuyệt vọng, vô ý thức xông thẳng tới nên cứ như vậy mà đụng vào cô nương."

Quân Nhục Thủy nhìn thấy sắc mặt âm thầm của nàng ta trong lòng cũng có chút ưu thương: "Chúng ta cứ gọi cô nương tới cô nương đi cũng không được tự nhiên, ta tên là Quân Nhục Thủy, còn người?"

"Ta.....là Quân Hiệu Phù." Nữ hài nhìn ánh mắt trong suốt như nước không gợn chút sóng của Quân Nhượng Thủy, tính thuần mà bằng phẳng, do dự một chút mới chân chò nói ra.

"Quân Hiệu Phù, hóa ra là chúng ta cùng họ!" Quân Nhượng Thủy nhàn nhạt nở nụ cười, lấy trí thông minh của nàng cũng không khó để phát hiện ra Quân Hiệu Phù không phải là tên thật nhưng nhìn nàng ta có điều khó nói, nếu muốn giấu diếm thì hà tất nàng phải vạch trần?

"Năm nay ta mười bốn tuổi, vậy ta gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ đi." Quân Hiệu Phù nói.

Quân Nhượng Thủy cười cười nói: "Năm nay ta mười sáu, muội kêu tỷ tỷ cũng không sai. Hiệu Phù, tỷ biết muội có rất nhiều chuyện không muốn nói ra nhưng mà tỷ phải nói rõ một chuyện."

"Chuyện gì?" Trong lòng Quân Hiệu Phù thờ dài, nữ tử trước mặt này nhạy cảm, thẳng thắn rõ ràng, trái lại là một người có tính cách riêng.

"Tỷ chỉ muốn biết muội có mang đến tai bay vạ gió cho Tô gia không thôi."

"Tỷ tỷ, muội rõ ràng ý tứ của tỷ. Muội sẽ không mang đến phiền toái cho tỷ tỷ, muội bị giết chẳng qua là vì hấn thích người kia mà thôi." Quân Hiệu Phù tự giễu cười cười: "Muội còn chưa đến mức gây ra đại án kinh thiên động địa gì làm cho người xung quanh đuổi giết đâu."

Quân Nhượng Thủy cười cười: "Như vậy thì tốt. Sau khi giải độc xong muội còn phải tĩnh dưỡng ba tháng, dù sao thì độc tố cũng đã tổn hại lục phủ ngũ tạng. Đối với người ngoài thì cứ nói muội là biểu muội họ hàng xa của Thanh Phong bởi vì gia hương gặp nạn nên tìm đến đây để nương tựa làm nha hoàn thiếp thân của tỷ."

"Nha hoàn thiếp thân." Quân Hiệu Phù kinh ngạc nói.

"Yên tâm, sẽ không thật sự sai sử muội. Nhìn dáng vẻ của muội chắc cũng là xuất thân từ danh gia, không phú cũng quý, nếu thật sự sai sử muội tỷ còn cảm thấy lo lắng đấy."

Nha hoàn thiếp thân? Thật sự nàng ta cũng muốn thử một phen: "Được rồi, vậy muội làm nha hoàn thiếp thân của tỷ."

"Dung mạo của muội quá mức xuất chúng, cho dù ở trong phủ cũng cần phải cải trang dịch dung." Quân Nhượng Thủy nghiêm túc nói.

Hiệu Phù nở nụ cười đau thương: "Xinh đẹp thì thế nào, cũng không thể né tránh giết chóc và phản bội. Ở chung mười năm mà bọn muội lại kết thúc trong thế lương như vậy."

Quân Nhượng Thủy không nói gì, thật lâu nàng đã không nghĩ tới Lâm Tuấn rồi. Giờ phút này nghe Hiệu Phù buồn bã nói xong thì chuyện cũ trước kia bất ngờ trào dâng trong lòng. Kỳ thật không liên quan đến quan hệ thanh mai trúc mã, không liên quan đến thời gian dài ngắn có chăng chỉ là người đó có phải là người xứng đáng hay không mà thôi. Đối với Lâm Tuấn nàng cũng đã dần dần buông xuống vương bận, buông xuống oán hận, không gian thời gian đã kéo dần tất cả ân oán. Nếu đã vĩnh viễn không có cách nào gặp lại thì cần gì phải canh cánh mãi ở trong lòng?

Hiệu Phù cũng giống như vậy. Nàng thờ dài: "Bỏ đi, cho dù muốn níu giữ cũng không được, việc cần thiết nhất là điều dưỡng thân thể cho thật tốt, nhìn về phía trước."

Ngẩng đầu nhìn về chân trời rực hồng như lửa, mặt trời đã dần dần mọc lên từ hướng Đông, Quân Nhượng Thủy đẩy Thanh Phong vẫn đang còn dựa vào ván giường ngáy ồ ồ ồ: "Tĩnh dưỡng đi, bảo người chăm sóc người bệnh thì người lại ngủ cả một đêm."

Thanh Phong không tình nguyện vỗ vỗ vạt áo đứng dậy, lầu bầu: "Không cần hầu hạ sinh hoạt thường ngày của thiếu gia, cứ tưởng rằng có thể ngủ ngon."

"Hiện tại là lúc ngươi nên mức nước tới hầu hạ phu nhân ta rửa mặt, còn không mau đi đi!" Quân Nhượng Thủy có ý bày ra vẻ mặt trêu tức nói.

Tiểu nhân đắc chí. Thanh Phong khóc không ra nước mắt. Thiếu gia bị nàng ta rớt mê được vào hôn rồi chắc? Kỳ thật vừa rồi hấn đã thức dậy từ sớm, chẳng qua là giả bộ ngủ để nghe các nàng nói chuyện thôi. Hừ hừ, chờ một chút nữa hấn phải đi nói cho thiếu gia để tranh công.

Sau khi rửa mặt xong, Quân Nhượng Thủy phân phó Thanh Phong đi sắc thuốc còn chính mình trở về phòng thay quần áo.

Tô Từ Bội đã rời giường, một gã sai vặt đang hầu hạ hấn trang điểm. Kỳ thật Tô Từ Bội chưa bao giờ ưa thích trang điểm, cho dù để mặt mộc không trang điểm thì cũng không thể che hết phong hoa tuyệt đại, tươi mát thoát tục của hấn làm Quân Nhượng Thủy nhớ lại một câu thơ của Quắc Quốc Phu Nhân: "Lại hiềm son phấn ô nhan sắc, nhạt quét Nga Mi triều Chí Tôn"

(Ngại son phấn làm ô uest nhan sắc, mảy nhạt cũng có thể đánh gục được chí tôn.)

"Công tử muốn đi ra ngoài sao?"

"Ừ." Hấn nhàn nhạt trả lời, dừng một chút sau đó không được tự nhiên nói: "Đối với thương thế của ngươi.... ....Thật xin lỗi."

Quân Nhượng Thủy sững sờ, lập tức cười cười, xem như chấp nhận sau đó thương lượng nói: "Công tử, nữ hài kia gọi là Hiệu Phù, sai phòng quá mức đơn sơ, hôm nay để cho nàng ta tới ở Tô Tâm Cư được không? Bên ngoài nói nàng ta là họ hàng xa của Thanh Phong tới đây nương tựa làm nha hoàn thiếp thân của ta?"

"Ừ." Hắn vẫn gật đầu như cũ.

Vốn Quân Nhưộc Thủy cũng chỉ ôm một nửa hi vọng, chuẩn bị phí chút công phu ai ngờ hắn lại đáp ứng dễ dàng như vậy. Hắn vẫn luôn là đại gia hóa thích làm chuyện trái ngược hiện giờ lại thuận theo như vậy làm cho nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Về sau để cho Thanh Văn đi theo ngươi, Thanh Phong đi theo ta đã quen, vẫn là để cho hắn ra ngoài cùng ta đi."

Quân Nhưộc Thủy gật đầu hỏi: "Hôm nay có muốn ta đi cùng với ngươi không?"

"Không cần, ta chỉ đi thị sát Cẩm Tú trang, trời nóng nực ngươi ở nhà đi."

"Được." Quân Nhưộc Thủy kì quái nhìn bóng lưng hắn, cảm thấy có chút.... .....quái dị.

"Thanh Phong, về sau không được huyền thuyên bậy bạ, hôm qua là ta trách lầm thê chủ, ra tay cũng quá nặng." Tô Tử Bội mang theo Thanh Phong đi thị sát Cẩm Tú trang ở thành Tây, nhẹ giọng trách cứ hắn ta lỗ mãng. Tuy nói là Thanh Phong là gia nô nhưng đầu óc thông minh, tính sổ sách cũng rõ ràng cho nên Tô Tử Bội mới để hắn ta ở bên người xử lí một chút sinh ý vặt.

Thanh Phong mất hứng cong môi: "Thiếu gia, người nên bảo Thanh Văn chú ý nhiều hơn đến thê chủ. Huống chi bộ dạng của nữ nhân kia cũng quá giống nam nhân, so với nam nhân còn xinh đẹp hơn ấy chứ."

Tô Tử Bội cầm cây quạt gõ đầu hắn ta: "Lại nói bậy, cẩn thận ta xé miệng ngươi ra để hà giận."

Thanh Phong nhú mày hô lên một tiếng, bộ dáng cực kì uy khuất: "Thiếu gia, mồm miệng này của ta rất hữu dụng, một số nữ nhân còn phải dựa vào sự bảo hộ của nam nhân đây, hừ, đó là chuyện ta khinh thường nhất."

"A....hình như ngươi có thành kiến rất sâu." Tô Tử Bội cười dụ hắn nói tiếp.

"Tất nhiên nữ tử thì nên tuần dật oai hùng, đầu đội trời chân đạp đất, tự mình làm nên sự nghiệp sau đó mới có năng lực bảo vệ nam nhân của mình. Về sau tiểu nhân muốn tìm một nữ nhân như vậy." Thanh Phong bĩu môi nói.

Tô Tử Bội lắc đầu lẩm bẩm: "Có đôi khi nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài." Hắn nhú mày trầm tư một lúc lâu, đột nhiên hỏi: "Thanh Phong, ngươi cảm thấy ta và nữ nhân kia, ai đẹp hơn?"

"A?" Thanh Phong mở to hai mắt, không thể tin được lỗ tai của mình, khi nào thì thiếu gia nhà hắn bắt đầu so sánh với nữ nhân vậy? Thật sự là khó có thể tin được!

"Như thế nào? Khó nói sao?" Tô Tử Bội nghiêng người liếc hắn ta một cái, không hề hờn giận nói.

"Không có, không có." Thanh Phong vội vàng đeo miệng: "Tất nhiên là thiếu gia đẹp hơn, ai chẳng biết thiếu gia là mỹ nhân nổi tiếng của thành Lâm Giang."

Khóe miệng Tô Tử Bội hơi hơi nhếch lên, hừ nhẹ một tiếng, cực kì hài lòng với câu trả lời này. Không biết trong lòng Quân Nhưộc Thủy nghĩ như thế nào? Nàng cảm thấy hắn xinh đẹp sao? Hay vẫn giống như là người đòi hèn mọn khinh thường hắn?

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tế thiện đường.

Bây giờ sau Quân Hiểu Phù đã có thể xuống giường chạy nhảy vui vẻ rồi. Từ phòng chứa củi đến Tổ Tâm Cư, từ bàn hàn đơn sơ đến quý khí thanh lịch đã làm cho nàng ta thất kinh, đợi đến sau độc còn tồn dư hoàn toàn biến mất thì nàng ta mới đi ra Tổ Tâm Cư, nhìn thấy Tô phủ hùng vĩ, hoa lệ thì chắc chắn luôn miệng, cảm thấy nhìn như thế là đủ rồi. Từ lúc này trở đi, nàng ta cũng bắt đầu đảm nhiệm chức thiếp thân thị nữ của Quân Nhưộc Thủy.

Quân Nhưộc Thủy dùng kĩ năng hóa trang hiện đại cạo lông mày của nàng ta trở thành vừa ngắn vừa thô giống như chữ nhất, sắc mặt trắng nõn cũng biến thành ó vàng, xung quanh mắt lại kẻ thêm một quầng thâm đen thật dày, trên khóe môi có vẽ thêm một ruồi đen nho nhỏ thế là đại công cáo thành. Trong giây lát, từ một mỹ nữ xinh đẹp liền biến thành người đi đường không thể bình thường hơn.

Quân Hiểu Phù hồ nghi nhìn nụ cười thỏa mãn Quân Nhưộc Thủy lại nhìn chính mình trong gương đồng thì lập tức giật mình, kháng nghị mãnh liệt: "Tỷ tỷ, tỷ có ý."

"Vốn là ta cố ý đó, chuyện muốn về muội thành xấu xí đã sớm nói với muội rồi mà." Quân Nhưộc Thủy uống một hớp trà, trả lời đúng tình hợp lí.

"Đây không phải là về xấu xí một chút, là rất xấu xí, rất xấu rồi, tự muội nhìn cũng đã bị dọa đến chết khiếp." Quân Hiểu Phù quệt mồ hôi nói: "Mang cái

bộ dáng này đi ra ngoài dọa người có phải thất đức quá không?"

Quân Nhục Thủy khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên tinh quang, không sao, mặt là để cho người khác nhìn, hù được người khác cũng là chuyện bình thường, coi như là rèn luyện năng lực chịu đựng của mọi người thôi.

Quân Hiểu Phù không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh. Tất nhiên là nàng ta biết tỷ tỷ làm vậy là vì muốn bảo vệ Tô gia cũng là bảo vệ mình. Cần thận thì chèo thuyền đi được vạn năm, xấu xí thì xấu xí đi.

Bây giờ này, Quân Nhục Thủy rất ít khi đối mặt với Tô Tử Bội. Độc của Hiểu Phù đối với nàng mà nói cũng không tính là rất khó giải nhưng vẫn cần phí một chút tinh lực, phải tìm cách điều chế thuốc giải cùng lượng dùng chính xác nhất, nàng không ngừng lật xem sách y học cùng dược lý điển tịch, kết hợp kiến thức của mình kiếp trước, cần thận suy nghĩ cùng thí nghiệm đồng thời chuyện của y quán cũng không còn nhàn rỗi nữa. Nàng cần phải mướn mấy người biết làm thuốc, mua tù thuốc đựng được liệu sau đó còn phải sắp xếp được liệu một cách thỏa đáng. Từ Trúc thỉnh thoảng cũng sẽ thừa dịp được ra ngoài mà tới để trợ giúp, cuối cùng nàng còn phải tự mình đi đến chỗ đại phu Tôn Minh Huân nổi tiếng nhất thành Lâm Giang để thương lượng.

Tôn đại phu là một người hiền lành, xuất thân thế gia y học, vốn là đang kinh doanh một cửa tiệm thuốc lâu đời nhưng bởi vì tâm tính của nàng ta quá tốt, lại là một y si, không biết cách quản lý, bình thường người nghèo đến khám bệnh thì không thu phí khám bệnh hoặc tiền thuốc của họ, đối với chuyện tiền bạc không hiểu rõ lắm cho nên rất nhanh cửa tiệm liền không chống đỡ được nữa nên phải đóng cửa. Nàng ta phải đóng cửa tiệm sau đó cầm cố đưa cho người ta, trở thành một người nghèo hai bàn tay trắng nhưng lại vui vẻ thành thoi đi các y quán khác làm đại phu thuê cho người ta.

Người như vậy chỉ cần có người thuê thì đối với nàng ta y quán nào cũng giống nhau cả.

Có trọng thưởng tất có người dừng cảm. Thật đúng như lời nhạc mẫu đại nhân đã nói, không có chuyện gì không làm được chỉ có lợi ích cao hay thấp mà thôi. Ngân lượng mà Quân Nhục Thủy trả cũng không cao hơn các y quán khác là bao nhiêu nhưng trọng điểm là ở chỗ hợp ý, nàng chỉ cần dùng mấy quyền sách thuốc trân quý ở Cổ Vật Các ra dụ là Tôn Minh Huân lập tức đầu nhập vào dưới trướng của nàng mà Quân Nhục Thủy cũng không phải là người chấp nhận thua thiệt, nàng cũng trao đổi mấy quyền sách thuốc cất giữ mấy đời cùng với bút kí hành y lưu truyền của nhà họ Tôn, đối với nàng đây là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Tôn Minh Huân, người này mặc dù Quân Nhục Thủy rất kính trọng thiện tâm của nàng ta cũng bội phục sự cuồng dại đối với y học nhưng đó là ưu điểm đồng thời cũng là nhược điểm của nàng ta cho nên quân Nhục Thủy sẽ không tuyệt đối hoàn toàn tin tưởng người này bởi vì nàng ta tùy thời đều có thể bị người khác thu mua.

Có đại phu ngồi ở đại sảnh bắt mạch, chẳng mấy chốc mà Tế thiện đường của nàng sẽ được khai trương một cách đại cát thuận lợi. Có một loại y quán mà đại phu chính là lão bản cho nên Tôn Minh Huân chính là lão bản ngoài sáng của Tế thiện đường còn Quân Nhục Thủy thì vẫn giấu mặt ở phía sau màn, phụ trách quản lý kinh doanh.

Trong bảy ngày này Quân Hiểu Phù cũng đã dần dần quên đi ưu thương phiền muộn, cứ một ngày lại một ngày trôi qua, độc trên người nàng ta dần dần trừ sạch, trên mặt cũng dần dần toát ra thần thái vui vẻ, có lẽ tình cảm của nàng ta đối với người kia cũng không có sâu nặng giống như trong tưởng tượng cho nên lúc đầu mới khó có thể tiếp nhận được chuyện hán ta phản bội và cũng chỉ là như thế mà thôi. Nam nhân như y phục, mất một cái cũng không sao, nàng ta vẫn còn có thể có rất nhiều. Trên đời nam tử xinh đẹp nhiều hơn mây trên trời, thế gian này làm sao lại có nữ tử nào lại thỏa mãn chỉ với một người? Quân Nhục Thủy thấy tâm tính của nàng ta đã chuyển tốt hình như cũng đã quên đi người nam nhân mà nàng ta từng muốn cho danh phận kia, trừ cảm thán nữ tử này phụ bạc thì trong lòng vẫn có chút vui mừng, dù sao nàng cũng không muốn nhìn thấy người khác sầu bi quá mức mà tự giận mình, lòng đau buồn. Là ai đã nói xe tới trước núi tắt có đường, liễu rủ hoa cười lại gặp làng? Người có phải cũng nên nhìn về phía trước đúng không?

Tháng Bảy nóng nực, ánh mặt trời nóng bỏng, rất nhiều người đều bị ánh mặt trời hun đốt khi đi lại ở ngoài đường, các y quán trong Lâm Giang thành đều đầy ắp người. Quân Nhục Thủy bảo chế một nghìn bao Hạ Tang cốc, trên bọc giấy tinh mỹ viết xuống danh hiệu Tế thiện đường rồi lệnh cho người làm đi phân phát ở xung quanh thành đồng thời kết hợp với tuyên truyền có bệnh thì chữa bệnh, không bệnh thì có thể dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe, tinh thần.

Trước kia nếu có cửa tiệm hay tửu lầu nào khai trương thì cũng chỉ là mời một đội múa lân hay sư tử tới, thổi kèn đánh trống một chút, náo nhiệt một hồi coi như xong nên không ai có thể nghĩ đến y quán này thế mà lại phân phát trà lạnh xung quanh còn nói người nào không bệnh thì có thể dưỡng sinh, ngược lại lại là một chuyện kì lạ. Vì vậy, Tế thiện đường liền nổi tiếng trong một đêm. Đây chính là sức mạnh của quảng cáo.

Ba ngày sau, Tế thiện đường chính thức khai trương bởi vì nghe nói ngày khai trương có thể được nhận lễ vật cho nên có rất nhiều người tới sớm đứng chờ ở cửa Tế thiện đường, chỉ chờ sau khi mở cửa xong liền đi vào nhận lễ vật.

"Lão bản, cái này không phải là còn chưa có khai trương mà người đã tổn thất một khoảng rồi sao?" Tôn đại phu ngạc nhiên không thôi, rốt cuộc so với nàng ta lại càng phá gia hơn nữa.

Quân Nhục Thủy cười không nói. Y quán không thể so với cửa hàng, đối với cửa hàng thì ưu thế địa lý chiếm vị thứ nhất, thử nghĩ dân chúng cầu y, phần nhiều là vì nghe danh mà đến nên đối với nghề y danh tiếng đứng vị thứ một. Tế thiện đường một khi trở thành thương hiệu thì nhất định sẽ có hiệu ứng, chỉ cần bỏ ra một chút tiền quảng cáo còn lo không lấy lại được sao? So sánh với mức giá trên trời để thuê các đại minh tinh quảng cáo trên truyền thông trên TV trong thế giới hiện đại thì số vốn nàng đầu tư đã là rất nhỏ rồi.

Lười biếng nằm trên tháp mềm trong sương phòng ở nội viện, chính nàng cũng đang nhấp một miếng trà Hạ Tang cốc, ai, không chỉ có điều hòa thân thể mà có thể mướn trà lạnh tới giải nóng.

"Quân lão bản, Hạ Tang cốc là gì vậy?" Tôn đại phu khiêm tốn hỏi.

Nguyên bản Hạ Tang cúc có từ đời Thanh để trị chứng say nắng do học giả Ngô Cúc Thông viết trong một quyển y tịch kinh điển gọi là "Ôn bệnh điều biện", vốn nó có tên là "Tang Cúc ẩm", trải qua chế biến hiện đại nên được nên được chế thành trà lạnh, có thể mát gan sáng mắt, trừ ẩm giải nhiệt, trị chứng lở loét rất công hiệu. Ở hiện đại dĩ nhiên là mọi người đều biết đây là loại đồ uống giải nhiệt mát mẻ trong mùa hè nóng bức. Chỉ là tất nhiên Tôn đại phu sẽ không biết. Quân Nhược Thủy hơi suy nghĩ một chút, nói: "Hạ Tang cúc áp dụng 2 phương pháp của hai nơi, trong đó lấy Hạ Cô thảo làm vị thuốc chính, có thể giải nhiệt, sáng mắt, tiêu sưng. Hoa cúc đại phối hợp với lá dâu vi thần, hoa cúc đại có khả năng thanh nhiệt giải độc, lá dâu sơ tán phong nhiệt, thanh phổi nhuận táo, mát gan sáng mắt, hai thuốc này dùng chung vừa vận phát huy được hiệu quả của bản thân chúng lại càng tăng khả năng giải nhiệt, sáng mắt, tiêu sưng của Hạ Cô thảo. Tổng hợp toàn bộ lại có thể mát gan sáng mắt, sơ phong giải nhiệt, trừ ẩm ướt, trị được đau nhức do lở loét."

Tôn đại phu gật đầu liên tục. Trà lạnh vào ngày hè ở Vương triều Kim Bích không phải là không có nhưng vẫn không bằng Hạ Tang cúc tuy đơn giản như vậy nhưng tác dụng ôn hòa kéo dài, lại còn phù hợp ở chỗ người nào cũng có thể mua dùng được. Về mặt của nàng ta nghiêm túc thối lui khỏi sương phòng còn Quân Nhược Thủy thì vẫn cứ tiếp tục xem y học điển tịch gia truyền của nàng ta.

Quân Hiểu Phù cầm một ly hạ Tang cúc, tò mò thưởng thức. Mùi vị là lạ, giống như uống thuốc làm nàng ta không khỏi bĩu môi, nói: "Tỷ tỷ, tỷ xác định rằng sau khi người ta uống thứ này vào thì sẽ không chạy mất dép khi nghe đến tên Tế thiện đường chứ?"

"Trà lạnh vốn là trà thuốc giải nhiệt, muối cũng không thể coi nó thành rượu ngon để mà uống được." Quân Nhược Thủy miễn cưỡng lật người, cười nói.

Quân Hiểu Phù cau mày, sau khi từ từ uống xong một ly mới gật đầu một cái: "Đúng vậy, uống qua một hớp thì có cảm thấy hơi đắng còn có mùi thuốc khó chịu nhưng khi uống tới ngụm thứ hai thì ngược lại cảm thấy không tệ. Tỷ tỷ, tỷ hiểu biết thật nhiều nha."

"Cái miệng nhỏ nhắn ngược lại càng ngày càng ngọt rồi." Quân Nhược Thủy cười khẽ, ngồi dậy nhìn về ánh mặt trời chói chang sau buổi trưa thì không khỏi lười biếng hừ hừ: "Nóng quá!" Giọng nói mềm mại lộ ra miễn cưỡng cùng mềm mại làm cho người nghe rung động, không nhịn được mà cảm thấy dịu dàng và thương tiếc.

Một tay Quân Hiểu Phù chống đầu, buồn cười nhìn nàng: "Tỷ tỷ, tỷ đó, so với nam tử còn làm nũng hơn! Chỉ là nếu là nữ tử khác nói giống như tỷ sẽ làm cho người ta cảm thấy buồn nôn nhưng tỷ tỷ lại nói một cách tự nhiên, quyến rũ làm cho trong lòng người ta cảm thấy mềm mại."

Quân Nhược Thủy chỉ cười không nói. Nàng nên nói như thế nào đây, ở kiếp trước, chuyện nữ tử làm nũng quả thật là chuyện hết sức tự nhiên, tất nhiên nàng cũng sẽ như thế chỉ là kẻ tử tội đây thì không có đối tượng cho nàng làm nũng nữa rồi.

"Vậy sau này muối cần phải tập thành thói quen nha." Quân Nhược Thủy nhắm mắt lại lật người, lười biếng nói. Mềm mại của nàng phát ra từ xương tủy giống như là bẩm sinh, sự mềm mại đáng yêu cần phải tự nhiên giống như là vốn phải như vậy. Hiểu Phù không khỏi thưởng thức nhìn bộ dạng lười biếng của Quân Nhược Thủy, cảm giác bất luận mình có như thế nào cũng không thể làm được, cho dù có học bộ dạng của Quân Nhược Thủy thì cũng không thể bắt chước được hết cái tinh túy mà chỉ càng trở thành trò cười cho thiên hạ thôi.

Hiểu Phù ngẩng đầu, mỉm cười nói: "Nữ tử giống như tỷ tỷ vậy thật sự là dịu dàng như nước, mặc dù muối là thân nữ nhi cũng còn thấy thích nữa là. Phu quân của tỷ thật là có phúc."

"Hạnh phúc hay không không phải là do người khác quyết định. Cho dù có những ngày tháng áo rách quần manh bụng ăn không no nhưng chỉ cần mình cảm thấy hạnh phúc thì đó chính là hạnh phúc thật sự." Quân Nhược Thủy cười lắc đầu, làm sao Tô Tử Bội có thể cảm thấy hạnh phúc được, trong lòng hắt hủi, nàng chỉ là một người phụ thuộc và đáng ghét. Người ở bên cạnh hắt hủi vốn dĩ nên là một nữ nhân hăng hái, phong lưu tuấn lãng như Long Hạo Văn mới đúng. Nàng nhân nhặt nhếch miệng, có lẽ nên làm một chút chuyện gì đó, dù sao giao vận mệnh của mình rơi vào trong tay người khác thì trong lòng cứ cảm thấy không yên, chỉ sợ những năm tháng yên tĩnh, an ổn chỉ tồn tại thoáng qua trong giây lát rồi biến mất vô tung.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Vì nàng nạp thị

*thị: tương tự như thị thiếp trong truyện bình thường.

Trong Tô phủ, Thanh Phong giống như là hiền vật quý, rất kiêu ngạo đưa ra một bao giấy nhỏ nói: "Thiếu gia, đây là Hạ Tang Cúc mà hôm nay ta phải xếp hàng thật lâu mới lấy được đó, người xem!"

Tô Tử Bội nhìn gói thuốc trong tay hắt hủi một chút, nó dùng loại giấy dai bao bọc kỹ càng, phía trên sử dụng lối chữ Khải viết mấy chữ Hạ Tang Cúc Tế thiện đường, phía dưới còn có một dòng chữ rất nhỏ: hàng thượng đẳng giải nóng mùa hè. Sức khỏe của mọi người là tâm nguyện lớn nhất của chúng ta. Tô Tử Bội không khỏi khẽ gật đầu, lấy ánh mắt của người buôn bán để xem xét thì một chiều này coi như là ngoài dự đoán mọi người, thắng vì đánh bại. Thì ra là y quán cũng có thể kinh doanh như vậy!

"Thanh Văn, lão bản Tế thiện đường là ai?" Tô Tử Bội như có điều suy nghĩ hỏi.

Thanh Văn cười hi hi nói: "Ta biết ngay Thiếu gia sẽ cảm thấy hứng thú nên đã sớm hỏi thăm kỹ càng rồi, là Tôn Minh Huân Tôn đại phu, ở thành Lâm Giang cũng coi như là đại phu nổi danh."

"Tôn Minh Huân?" Tô Từ Bội hừ nhẹ một tiếng: "Nàng ta là một y si, không thể nào có loại đầu óc buôn bán thông minh như thế này được. Sau lưng nàng ta nhất định có người bày mưu tính kế. Người kia cực kì có khả năng chính là lão bản giấu mặt."

Thanh Văn nghi ngờ hỏi: "Vậy người đó là ai?"

Tô Từ Bội lắc đầu một cái: "Người này không giống như là người trong thành Lâm Giang. Lấy hiểu biết của ta về người trong giới buôn bán ở đây thì không người nào có thể nghĩ ra sách lược kinh doanh bậc này cả."

Nhìn về mặt Thiếu gia nặng nề, Thanh Văn xem thường nói: "Thiếu gia, so với Tô gia chúng ta thì một cái y quán nhỏ của nàng ta có tính là gì?"

"Nếu nàng ta là kẻ địch của Tô gia thì sẽ là một đối thủ rất mạnh mẽ." Tô Từ Bội nhún mày.

Sắc trời còn sớm, Tô Từ Bội cùng Thanh Văn đi tới Di Tâm Cư thỉnh an Tô Mộ Bình.

"Thanh Phong, gần đây thế chủ đang bận rộn chuyện gì vậy?" Tô Từ Bội làm như không để ý hỏi.

"Nghe Thanh Văn nói những ngày gần đây thế chủ thường xuyên cùng Quân Hiểu Phù đi ra ngoài, cả ngày không biết ở đâu. Thiếu gia, người nói thế chủ có khả năng đi tìm tiểu quan hay không?" Cặp mắt Thanh Phong xoay tròn, lại gần bên tai Tô Từ Bội, thần bí hỏi.

Tô Từ Bội biến sắc, trầm giọng nói: "Thanh Phong, ta đã cảnh cáo ngươi không được ăn nói bậy bạ."

Thanh Phong vội lắc lư theo gió*, cúi đầu nhận sai nói: "Thiếu gia, Thanh Phong sai lầm rồi. Chỉ là ta cảm thấy thế chủ không có chuyện gì mà lại thường xuyên đi ra ngoài, rất là kỳ lạ."

*Gần như gió chiều nào theo chiều đó

"Chuyện của chủ tử không đến lượt ngươi tùy ý suy đoán. Ta không hy vọng nghe được bất kỳ lời đồn đại không có căn cứ nào nữa, nhớ chưa?" Sắc mặt Tô Từ Bội nghiêm túc, giọng nói uy nghiêm.

"Dạ, đã biết." Thanh Phong thưa dạ luôn miệng.

Đi tới Di Tâm Cư, Tô Mộ Bình đang nằm nghỉ ngơi trên tháp mềm bên trong căn phòng. Thấy Tô Từ Bội tới, nàng ta xốc lại tinh thần ngồi dậy, cười từ ái, nhìn thấy nhi tử khôi ngô tuấn tú của mình, lòng tràn đầy hơn hớn cùng vui sướng. Gần đây nàng ta vốn là như vậy, chỉ cần nhìn thấy Bội Nhi thì sẽ cảm thấy vui sướng cùng thỏa mãn từ trong thâm tâm. Giống như có chết cũng không sợ, bởi vì ở trên người Bội Nhi nàng ta nhìn thấy được sinh mạng của mình đang được kéo dài và kế thừa.

Đang nói chuyện thân thiết thì Từ Uyên bưng trà đến, dâng lên hai ly nước trà.

Nhìn nước trà màu nâu đen mang theo mùi thuốc, Tô Từ Bội nghi ngờ nói: "Mẫu thân, đây là cái gì?"

Tô Mộ Bình khẽ mỉm cười, mặt không biến sắc: "Đây là vật mấy ngày gần đây chạm tay có thể bỏng - Hạ Tang Cúc của Tế thiện đường ở thành Lâm Giang, chẳng lẽ Bội Nhi chưa từng nghe nói sao?"

"Bội Nhi đã nghe nói." Tô Từ Bội gật đầu, nhìn Hạ Tang Cúc đặt trên bàn uống trà nhỏ trước mặt, cau mày. Chẳng lẽ có người thích uống thứ này?

Tô Mộ Bình vẫn cười như cũ nói: "Bội Nhi nghĩ như thế nào?"

Tô Từ Bội biết vì sao mẫu thân hỏi như vậy, hơi suy nghĩ một chút rồi đáp: "Người này rất giỏi buôn bán, có mưu lược nhưng lại nấp phía sau màn, thân phận không rõ. Trước mắt kinh doanh y quán nên không có xung đột với Tô gia nhưng nếu có một ngày nàng ta phát triển lĩnh vực buôn bán thì nhất định sẽ trở thành đối thủ mạnh nhất."

Tô Mộ Bình gật đầu liên tục, Tô Từ Bội phân tích không tệ. Chỉ là hắn không biết người kia chính là thế chủ mà hắn không muốn gặp – Quân Nhục Thủy.

"Bội Nhi, ném thử một chút. Hạ Tang Cúc, thanh nhiệt giải nóng, quả thật là thử đồ thượng hạng để giải nóng mùa hè." Tô Mộ Bình cười nhạt một tiếng, trọng mắt thoáng qua ánh sáng. Rất nhiều việc nên tạm gác lại để về sau hắn tự mình từ từ khám phá đi, quá trình chậm rãi khám phá mới có thể làm cho hắn không ngừng kinh hi.

Tô Từ Bội nâng chung trà lên, khẽ nhấp một cái, uống một hớp mùi thuốc liền xông vào mũi, hắn không khỏi nhún mày nhưng nhìn về phía khuôn mặt tươi cười hiền lành của mẫu thân, hắn chỉ có thể cắn răng giống như trảng sũ chặt tay, uống thêm một ngụm. Ừ. . . . . Cũng không khó uống giống như trong tưởng tượng, mùi vị hơi đắng nhưng lại mang theo chút ngọt, ngửi thấy mùi thuốc nồng đậm, uống thêm một ngụm nữa lại càng cảm thấy miệng trở nên ngọt hơn. Lúc này hắn mới từ trong thâm tâm bội phục cái người giật dẩy đó.

"Bội Nhi, thân thể mẫu thân ngày càng lụn bại, sợ rằng thời gian không còn nhiều nữa rồi." Giọng nói của Tô Mộ Bình tràn đầy từ ái lại giống như là đang tuyên bố di ngôn.

"Mẫu thân. . . . ." Tô Tử Bội vừa nghe, đôi mắt liền đỏ lên.

Tô Mộ Bình lắc đầu: "Bội Nhi, ngày đó sẽ đến. Trốn tránh không phải là biện pháp, con phải học cách đối mặt. Lúc trước vội vàng tìm thê chủ, vội vàng thành thân, không phải chỉ vì con mà cũng vì lòng riêng của mẫu thân. Tam vương gia không thể cho con hạnh phúc, ta từng yêu cầu nàng ta tới cửa cầu hôn, nàng ta từ chối hơn nữa còn nói rất nhiều lời khó nghe. Vẫn là ta cho rằng chỉ cần hai con yêu nhau thì không sao cả, cho dù nàng ta có vì tài sản của Tô gia thì có làm sao? Chỉ cần con có thể hạnh phúc là tốt rồi."

"Mẫu thân, đừng nói nữa. Là con sai lầm rồi, con thề kiếp này con sẽ không dây dưa với nàng ta nữa." Tô Tử Bội chán nản nói, hai giọt nước mắt từ trên gương mặt tuấn mỹ của hắn chậm rãi trượt xuống.

Tô Mộ Bình đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hắn, mỉm cười nói: "Ta cảm thấy rất may mắn vì tìm thê chủ cho con là một quyết định đúng đắn. Ta hiểu rõ bởi vì lệnh phụ mẫu, lời người mai mối, con không muốn cũng phải làm, không thể tránh được. Nhưng mà chung đụng lâu thì con sẽ từ từ phát hiện nàng rất tốt."

Thật ra thì nàng rất tốt, hắn đã dần dần phát hiện ra. Chỉ là vẫn không cách nào yêu thương được, không cách nào thay thế được người kia ở trong lòng mình.

"Ta từng bắt nàng cam kết trừ phi con cũng nguyện ý chia lìa thì nàng mới rời Tô gia. Con tuyệt đối không được để cho nàng rời đi, Tô gia cần một nữ nhân chống đỡ, lấy ánh mắt nhìn người của mẫu thân, nàng tuyệt đối là người gánh vác được gánh nặng của Tô gia này."

"Mẫu thân, Tô gia có con rồi, con có thể gánh vác được trọng trách này, không cần nhờ đến người khác." Tô Tử Bội ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói.

Tô Mộ Bình lắc đầu không thôi: "Bội Nhi, cuối cùng con cũng chỉ là nam tử yếu đuối, vẫn cần phải có một nữ nhân đứng ở bên cạnh của con, làm bạn với con, cùng tiến cùng lùi."

Tô Tử Bội quật cường nói: "Mẫu thân, cầu người không bằng cầu mình, cho dù là bất cứ lúc nào thì dựa vào chính mình mới là đường ra duy nhất." Chỉ là tại sao nàng lại đồng ý với yêu cầu hà khắc của mẫu thân như vậy? Đối với nàng, có phải rất không công bằng hay không?

"Bội Nhi, tính tình con quá hiếu thắng, quá tùy hứng còn tính tình Nhược Thủy lại ôn hòa cho nên mới có thể dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng bá đạo của con. Con nhớ lấy, không được quá phận, nữ nhân cũng có tôn nghiêm của nữ nhân. Ta nghĩ không bằng con làm chủ vì nàng mà nạp tiểu gia dịu dàng một chút, tỏ vẻ là con rất hiền đức." Tô Mộ Bình thăm dò nhìn Tô Tử Bội, nói tiếp: "Nữ nhân ba phu tứ lang là chuyện thường xảy ra, con làm chính phu, nhất định phải rộng lượng một chút."

Tô Tử Bội cúi đầu không nói. Vì nàng nạp tiểu gia? Ý nghĩ này khiến lòng hắn vô cùng kháng cự, hơn nữa khê ê ảm. Hắn không thể chia sẻ thê chủ với bất cứ kẻ nào, hắn thừa nhận hắn không làm được những thứ hiền phu lương phụ, hiền lương phẩm hạnh mà trong sách đã viết.

Tô Mộ Bình thấy hắn không nói, than nhẹ một tiếng, con cháu có phúc của con cháu, có lẽ là nàng ta suy nghĩ quá nhiều rồi.

Cả một ngày, Tô Tử Bội đều nghĩ đến lời đề nghị của mẫu thân, trong lòng giống như có một khối đá lớn, nặng nề mà đè nén. Thời điểm thị sát tửu lâu nhà mình cũng là đáng vẻ không yên.

Thanh Phong nhìn ra sự khác thường của hắn, có chút bận tâm, mặc dù không hiểu là vì cái gì nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Mãi cho đến buổi tối, Tô Tử Bội nhìn Quân Nhược Thủy gỡ trăm cài tóc xuống, tóc Nhược Thủy rất dài, đen mượt như là thác nước rủ xuống, mềm mượt giống như tơ lụa thượng đẳng khiến hắn không nhịn được muốn đưa tay chạm vào. Thấy nàng dùng cây lược gỗ chải tóc, sau đó ngã người lên thấp mềm, chuẩn bị ngủ thì đột nhiên trong lòng hắn cảm thấy có loại khó chịu vì bị xem nhẹ, bị bỏ quên, đối với nàng mà nói, hắn là gì chứ? Ban đầu nàng ở rể, có phải cũng giống như hắn, là nghe theo lệnh của phụ mẫu không? Trong lòng ngực bất ngờ dâng lên mây phản phệ não, đột nhiên hắn đứng lên, đi đến bên thấp mềm.

Cảm thấy có một bóng đen phủ xuống, Quân Nhược Thủy miễn cưỡng mở hai mắt ra, thấy Tô Tử Bội đang đứng bên giường, hơi kỳ quái hỏi: "Công tử, có chuyện gì không?"

Trong nháy mắt đó, hình như hắn đột nhiên hiểu được, thì ra nhẫn nại của nàng, ôn nhu của nàng đều là tính cách, đều dành cho tất cả mọi người, không phải chỉ đặc biệt với một mình hắn. Phát hiện này khiến lòng hắn cảm thấy hơi chua chua, đau đau, hắn không biết mình bị làm sao, một ngày này cảm xúc lại dễ dàng bị dao động như vậy, ngay cả hắn cũng không có cách nào khống chế.

"Cả ngày ta đều bận việc.. Buôn bán, lạnh nhạt thê chủ, không bằng ta nạp cho người một tiểu gia, như thế nào?" Hắn không biến sắc hỏi, ánh nền mờ ảo che đi sự mong đợi ở trong mắt hắn.

Quả thật Quân Nhược Thủy không thể tin vào tai của mình, hắn bị cái gì kích thích sao? Nàng kinh ngạc nhìn hắn, sau đó cười cười, nảy ra ý muốn trêu chọc. Nàng cố ý đùa giỡn nói: "Tốt, không biết tướng công vì ta mà coi trọng công tử nhà nào?"

"Người ——" Tô Tử Bội giận tái đi, hung ác trợn mắt nhìn nàng một cái, xoay người đi tới giường của mình, không để ý đến nàng nữa.

Quân Nhược Thủy buồn cười lắc đầu một cái, người này, tuyệt đối không biết đùa. Chỉ là tại sao hắn lại có tâm tư này? Nàng không cho rằng hắn là loại hiền lương thực đức kia. Dựa vào hiểu biết của nàng, hắn tuyệt đối là hãn phu, ghen phu* (hung hãn, ghen tuông), chỉ có khả năng không ngừng nghĩ cách loại trừ cô đại bên cạnh thê chủ, không thể nào tốt bụng tự mình nạp thị vì thê chủ được. Ví dụ như mới vừa rồi, hắn cũng chỉ là thử dò xét nàng mà

thời.

Lắc đầu một cái, nàng đứng dậy đi thổi tắt cây nến trên bàn, qua màn lụa thật mỏng thấy hấn đưa lưng về phía nàng, hai vai hơi lay động. Nàng cả kinh, không khỏi tiến lên hỏi thăm: "Công tử?"

Hấn không nói lời nào, lùi vào bên trong, cúi đầu vào trong chăn.

Nàng bật cười, thì ra là hấn cũng sẽ có thời điểm giống như đà điểu. Nàng dịu dàng nói: "Công tử, trời nóng nực, đừng như vậy mà nổi rôm bây giờ." (Tự nhiên buồn cười.)

"Đừng động tới ta." Hấn cả giận nói, giọng nói lại mang theo ghen ngào. Nàng lại đang giễu cợt hấn!

"Người là phu lang của ta, làm sao ta có thể mặc kệ người chứ?" Quân Nhược Thủy dùng lời dụ dỗ nói: "Ngày hôm nay xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có gì." Hấn vẫn chôn mặt ở trong chăn như cũ, buồn buồn nói.

Quân Nhược Thủy cười, tốt tính nói: "Ta sẽ không nạt thị, bởi vì thế giới của ta rất nhỏ, không chứa được nhiều người. Đừng nóng giận có được hay không?" Nàng đi bưng chậu nước lạnh, nhúng ướt khăn lông lại nhẹ nhàng vắt khô, sau đó cách màn lụa đưa cho hấn: "Lau mặt rồi ngủ đi."

Tô Tử Bội không được tự nhiên ngồi dậy, cúi đầu thò tay ra tiếp nhận khăn lông, lau mặt và tay rồi đưa trả lại cho nàng.

Nàng nhận lấy, dịu dàng cười nói: "Ban ngày khổ cực như vậy, buổi tối nên nghỉ ngơi cho tốt." Nhìn hấn nằm xuống, nàng mới xoay người lại thổi tắt cây nến, ngã người xuống thấp mềm. Cả đêm an tường yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Quán trà

Buôn bán của Tế Thiện Đường náo nhiệt ngoài dự đoán của mọi người, dân chúng ở các vùng lân cận đều không ngại ngựa xe đường xa mệt nhọc tìm đến chữa bệnh mua thuốc, trong khoảng thời gian ngắn Tế Thiện Đường trở nên nổi tiếng nhất trong các y quán đồng thời Tế Thiện Đường cũng trở thành chủ đề bàn tán say sưa cho tất cả mọi người bên trong thành Lâm Giang.

Sau Hạ Tang Cúc, Quân Nhược Thủy lại hướng dẫn Tôn Minh Huân chế ra Ngân Phiến giải độc, thuốc được bào chế từ rễ Bản Lam lại làm thêm một ít thuốc viên Thập Toàn Đại Bổ pha chế sẵn, đều là những thứ vương triều Kim Bích sẵn có nhưng phần lớn mọi người đều chưa bao giờ được nghe hơn nữa giá bán ra rất rẻ nên rất nhận được sự ưa thích của dân chúng.

Một số bệnh mạn tính cần phải uống thuốc lâu dài thì Tế Thiện Đường cũng có thể chế thành thuốc viên, như vậy dễ dàng cho việc dùng thuốc hơn, hơn nữa Tôn Minh Huân ở thành Lâm Giang cũng có chút danh tiếng, vì vậy rất nhanh Tế Thiện Đường đã đông như trẩy hội, mỗi ngày lời cả đấu vàng.

Xem ra những kiến thức ở hiện đại đều vô cùng thực dụng và hữu hiệu. Quân Nhược Thủy mừng rỡ nhàn nhả ở nhà, cẩn thận đọc bút ký hành nghề y của ba đời Tôn gia. Ngược lại mỗi ngày Quân Hiểu Phù đều hào hứng bùng bùng đến Tế Thiện Đường đi theo Tôn đại phu bận trước bận sau, cực kỳ vui vẻ. Quân Nhược Thủy liền đề cho nàng làm quản sự tạm thời, phụ trách quản lý phòng thu chi không cho người khác lén rút tiền vào túi riêng đồng thời cũng canh chừng Tôn đại phu không để cho nàng ta đột nhiên nảy sinh thiện tâm tùy tiện tặng thuốc cho người khác.

Thế giới cần lương thiện nhưng nên có quy định và phép tắc đồng thời phải được tuân thủ. Dù làm người hay làm việc nhất định phải có nguyên tắc của bản thân.

Thời tiết nóng bức như lửa, Quân Nhược Thủy đi lại dưới ánh mặt trời, mồ hôi đầm đìa, trong lòng không ngừng oán trách ánh mặt trời cay độc, vừa đi đường vừa nhìn chung quanh tìm kiếm Trầm Hương Trai.

Mấy ngày nay Quân Nhược Thủy ở nhà cực kì rảnh rỗi nên lật lại mấy quyển tiểu thuyết Truyền Kỳ của Tô Tử Bội, phần lớn đều là tài nữ giai nhân vừa gặp đã thương, sau đó trải qua đau khổ cuối cùng hi kết lương duyên, tất cả đều vui vẻ. Quân Nhược Thủy thờ dài một tiếng, cảm thấy quá mức đơn giản, vô vị tẻ nhạt. Ở hiện đại bất kỳ một quyển tiểu thuyết văn học hay truyện trên Internet nào cũng hay hơn quyển này. Vì vậy nhất thời ngứa tay, nhắm mắt viết bậy.

Sáng sớm Quân Nhược Thủy nói với Lý quản gia hôm nay có chuyện ra cửa, xin chuẩn bị cho nàng một chiếc xe ngựa. Kết quả Lý quản gia chạy đi báo cho Tô Tử Bội sau đó trở lại nói với nàng, nếu như là công việc làm ăn của Tô gia thì có thể sắp xếp xe ngựa còn nếu như là chuyện riêng thì xin tự mình giải quyết. Trong lòng Quân Nhược Thủy tính toán đôi chút, nếu như mượn xe ngựa thì có vẻ không thỏa đáng lắm cho nên đành phải dựa vào đôi chân của mình thôi.

Trầm Hương Trai là một tòa trạch viện cổ xưa, tường cao viện sâu, cửa chính sơn son tạo cho người khác có cảm giác vài phần danh môn thế gia, danh gia vọng tộc, trang trọng và nghiêm túc. Quân Nhưộc Thủy gõ gõ cánh cửa, qua một lúc lâu mới truyền đến tiếng bước chân nhẹ, cửa chính bị mở ra. Một gã sai vặt thanh tú đứng ở phía sau cửa phòng bị nhìn nằng hời: "Tiểu thư, người tìm ai?"

"Xin chào, ta tìm chủ nhân của Trầm Hương Trai, Thư Ngâm tiểu thư." Quân Nhưộc Thủy nho nhã, lễ độ trả lời.

Gã sai vặt nhìn lên nhìn xuống đánh giá nằng mấy lần: "Người tìm chủ tử của ta có chuyện gì?"

"À, tại hạ có một bản thảo tiểu thuyết muốn mời Thư Ngâm tiểu thư xem qua một chút." Quân Nhưộc Thủy cười nói.

Gã sai vặt ngẩng cao đầu, bề nghệ nhìn nằng một cái, cả vú lấp miệng em nói: "Bản thảo giao cho ta là được, ta sẽ chuyển giao cho chủ tử."

"Chuyện này....." Không trách được Quân Nhưộc Thủy do dự, ở đây không thể so hiện đại, ở hiện đại có thể dùng máy vi tính đánh chữ, chỉ cần văn bản được lưu lại thì muốn bao nhiêu cũng có còn nơi này là cổ đại lạc hậu, bản thảo này là do nằng dùng bút lông ngỗng từng nét từng nét viết thành, dĩ nhiên là không có lưu lại. Nếu như gã sai vặt này quay lưng ném nó đi không phải là uống phí công sức của nằng sao. Nằng múa bút thành văn, viết sách kiếm sống cũng rất cực khổ mà!

"Thế nào, không muốn? Vậy thì người giữ lại đi." Gã sai vặt liếc nằng một cái, định đóng cửa.

"Chậm đã." Quân Nhưộc Thủy vội la lên: "Xin phiền công tử giúp một tay, tại hạ vô cùng cảm kích." Dưới mái hiên của người không thể không cúi đầu. Tồi thiểu như vậy vẫn còn có một chút hi vọng, nếu như lấy lại thì vĩnh viễn không có ngày nổi danh.

Gã sai vặt kia cực kì không kiên nhẫn đưa tay ra: "Lấy ra nhanh lên một chút, ta phải đi hầu hạ chủ tử, không có thời gian ở chỗ này dây dưa với người."

Mặt Quân Nhưộc Thủy tối sầm lại nhưng vẫn kính cẩn đưa bản thảo ra. Chuyện này giống việc đi nộp sơ yếu lí lịch để phỏng vấn ở kiếp trước, nhìn sắc mặt người khác, vì năm đầu gao mà khom lưng, cúi đầu. Nói cho cùng có mấy người có thể giống như Đào Uyên Minh thoái mái, tiêu sái đây? Nhưng mà nằng khom lưng vẫn chưa thấy được mấy đầu gao đâu cả.

Gã sai vặt kia cầm lấy bản thảo, liếc mắt một cái, vẻ mặt khinh bỉ, hừ nhẹ nói: "Chữ của tiểu thư như vậy cũng có thể lấy ra cho người khác xem sao!"

"Ha..ha." Quân Nhưộc Thủy cười có chút ngượng ngùng, nói: "Công tử chê cười."

"Chủ tử của chúng ta nói chữ giống như người, thật sự là quá chính xác!" Đuôi mắt liếc nhìn nằng một cái, khinh thường nói.

Thật là một người khắt khe, cũng may kinh nghiệm hành nghề kiếm sống nhiều năm ở kiếp trước đã rèn luyện nằng. Quân Nhưộc Thủy vẫn cười hi hi như cũ, nói: "Mặc dù chữ viết có kém một chút nhưng chuyện xưa rất đáng để đọc. Phiền toái công tử chuyển giao cho Thư Ngâm tiểu thư."

"Được rồi, người để lại địa chỉ đi, có tin tức ta sẽ thông báo người nhưng mà bình thường chủ tử chúng ta thấy chữ như gà bới thì không có cách nào đọc xong một tờ cả." Gã sai vặt vô cùng khinh thường nói với nằng.

Quân Nhưộc Thủy đã sớm ghi địa chỉ của Tế Thiện Đường lên trên bản thảo. Gã sai vặt nhìn một chút sau đó phát tay một cái, nhanh chóng đuổi nằng rồi đi rồi xoay người đóng cửa lại.

Chắc, gã sai vặt của các gia đình giàu có đều là trâu bò hò hét. Nằng quay đầu lại nhìn ánh mặt trời gay gắt giữ trưa, nhớ tới lúc về phải dùng dưa leo đắp mặt thôi. Nằng cũng không muốn mỗi ngày đều mang bộ mặt giống đày nô ra đường, mặc dù ở nơi này như vậy được cho là có khí khái nhưng nằng vẫn ưa thích da thịt non nót trơn mịn hơn.

"Tô phu nhân, xin dừng bước."

Ai vậy? Quân Nhưộc Thủy quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một gã sai vặt áo xanh cúi đầu nói: "Chủ tử nhà ta xin mời Tô phu nhân đến tiểu lâu."

Quân Nhưộc Thủy nhìn quán trà cổ kính mà quý phái ở phía sau, cảm thấy kỳ quái nói: "Chủ tử của người là ai?" Ngoại trừ Tô phủ thì nằng không quen biết người nào ở bên ngoài, càng không thể quen một người có thói quen uống trà ở tiểu lâu tao nhã như vậy.

"Tô phu nhân đi rồi sẽ biết." Gã sai vặt giữ kín như bưng.

Cũng được, vừa nhìn cũng biết là hần được chủ tử dặn dò, là ai đang cố làm ra vẻ huyền bí đây? Nằng là người thoải mái thanh bạch, bình thường làm mọi việc đều thuận theo tự nhiên, không có chí tiến thủ nên chắc chắn không có người muốn tính toán với nằng, nếu có chỉ có thể là Tô gia ở phía sau lưng nằng. Người này, bất luận là người nào thì nằng đều không thể phớt lờ.

Nằng đi theo gã sai vặt lên nhả gian trên lầu hai của quán trà, vén rèm đi vào thì nhìn thấy một nữ hai nam đang liếc mắt đưa tình. Nữ tử này nằng đã gặp qua một lần ở Thẩm viện ngày đó, chính là Tam vương gia Long Hạo Vân. Nằng ta mặc một bộ trường sam màu trắng ngà thêu chỉ bạc, mặt mày như ngọc, lúm đồng tiền như hoa. Nằng ta quả thật là một mỹ nhân phong lưu phóng khoáng tiêu sái không kềm chế được, có anh khí của nữ tử cũng có quý khí của hoàng tộc, mỉa mai lại vượt xa nam tử, khó trách nam tử như Tô Từ Bội cũng sẽ giao tâm cho nằng ta!

"Dân phụ tham kiến Vương gia. Không biết Vương gia tìm dân phụ có chuyện gì?" Quân Nhưộc Thủy chấp tay hành lễ, cung kính hỏi.

"Tô phu nhân không cần đa lễ, mời ngồi." Long Hạo Vân khẽ mỉm cười nói: "Vừa mới rồi bản vương có nhìn thoáng xuống lầu vừa lúc bắt gặp Tô phu

nhân đang đi ngang qua, cũng coi như là vô tình gặp gỡ, vì vậy sai gã sai vặt xuống mời Tô phu nhân lên nhà gian, xin Tô phu nhân đừng trách."

"Dân phụ không dám." Quân Nhục Thủy cúi đầu, làm bộ như hết sức lo sợ.

"Tô phu nhân ngồi xuống đi." Long Hạo Vân cười cười, mặt nhìn như tơ liếc mắt nhìn qua hai vị mỹ nhân một trái một phải ở bên cạnh, một người giống như rắn mềm mại quyến rũ dán chặt lên người nàng ta, thờ hờn hờn dâng lên môi đỏ mọng, hoàn toàn không chú ý đến một cái bóng đèn cực kì lớn là Quân Nhục Thủy đang ở đây. Mặt Quân Nhục Thủy có chút đỏ, nàng ta coi nơi này là thanh lâu sao? Nữ tử nơi này quả thật là phong lưu phóng khoáng, bác ái đa tình.

"Tiểu Linh, người đến hầu hạ Tô phu nhân đi." Long Hạo Vân tận tình hưởng thụ đôi môi đỏ mọng của mỹ nhân đồng thời liếc mắt nhìn gương mặt có ngượng ngùng của Quân Nhục Thủy, khẽ xì một tiếng, phân phó.

Tiểu Linh nghe phân phó, nũng nịu một tiếng, hai mắt tựa như buồn bã, u oán nhìn Long Hạo Vân một cái sau đó thân thể mềm mại không xương nhích lại gần Quân Nhục Thủy, cười duyên, phóng mị nhãn với Quân Nhục Thủy.

"Không cần, không cần." Quân Nhục Thủy giống như bị người ta đập phải đuôi, nhảy dựng lên, vội vàng nói: "Đa tạ ý tốt của Vương gia, Quân mỗ xin ghi nhận."

"Chẳng lẽ Tô phu nhân ghét bỏ Tiểu Linh của ta không đủ xinh đẹp?" Long Hạo Vân thu lại nụ cười, lạnh giọng hỏi.

Quân Nhục Thủy đỏ mặt hời hợt, ngày hôm nay Tam vương gia này cố ý muốn chinh nàng hay là muốn gài bẫy nàng đây?. "Tiểu Linh công tử quốc sắc thiên tư, sao Quân mỗ dám ghét bỏ? Chỉ là....." Đầu óc Quân Nhục Thủy xoay chuyển, liễu mạng suy nghĩ lý do có thể tin: "Chỉ là Quân mỗ ở rể Tô gia, mọi chuyện đều do nội tử* làm chủ, nội tử không cho Quân mỗ nạp tiểu gia, Quân mỗ không dám vượt quá khuôn phép." Chỉ có thể lỗi Tô Từ Bội ra làm bia đỡ, Quân Nhục Thủy lấy tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

*nội tử: có nghĩa là người ở trong, bình thường là chỉ người vợ còn trong truyện này là ám chỉ Tô Từ Bội

"Ha ha ha." Long Hạo Vân cất tiếng cười to: "Vậy tin đồn trên phố Tô tam thiếu gia vạm vỡ bá đạo, Tô phu nhân vâng lệnh nghe lời là thật hả?"

"Tất nhiên là thật." Quân Nhục Thủy cười ha ha nói, nàng không ngại bị mọi người chê cười là bị phu quân quản nghiêm, chỉ cần đừng nhét cho nàng những tiểu quan nhi này là tốt rồi. Tình dục giao hòa, tâm linh và dục vọng hợp nhất mới là cảnh giới hưởng thụ cao nhất của cơ thể. Nàng không muốn có quan hệ xác thịt với người mà nàng không có cảm tình.

"Ngược lại Tô phu nhân rất thành thực."

"Ha ha, mọi người đều biết chuyện này, ta có gì phải giấu giếm? Giấu giếm cũng chỉ tổ giấu đầu hở đuôi thôi." Quân Nhục Thủy làm bộ không sao cả nói, trong lòng lại thờ phào nhẹ nhõm. Nếu như là người khác thì có thể cảm thấy đó là diễm ngộ nhưng đối với nàng mà nói, đó là tai nạn. Không chỉ có mình cảm thấy không vui vẻ mà về nhà còn phải nghe sư tử Hà Đông rống. Nàng vẫn nên trốn xa xa thì tốt hơn.

"Ha ha, Từ Bội, người có thể đi ra." Long Hạo Vân lười biếng dựa vào hai thị sủng xinh đẹp, mắt phượng khẽ liếc, môi son hơi hé mở.

Quân Nhục Thủy ngạc nhiên nhìn nàng ta, sau đó một bóng dáng cao to vén rèm đi vào, mặt tối thui.

"Từ Bội, chúc mừng người tìm được thê chủ trung thành có một không hai." Long Hạo Vân cột nhà cười nói, quả nhiên sắc mặt của Tô Từ Bội lại đen hơn. Quân Nhục Thủy kỳ quái nhìn bọn họ, từ lúc nào thì quan hệ của bọn họ lại thân thiết như vậy? Đột nhiên trong lòng có chút không thoải mái. Tại sao sắc mặt của hắn lại khó coi như vậy? Nàng không có nói sai cũng không làm gì sai gì chứ? Nếu như vậy mà hắn còn chưa hài lòng thì nàng thật sự không thể nhận được nữa.

"Tô phu nhân, ta và phu quân của người là người quen cũ, ngày xưa quan hệ của chúng ta rất thân mật, không giống bình thường đâu đấy." Long Hạo Vân trái ôm phải ấp, rất là thích ý.

Sắc mặt của Tô Từ Bội trắng bệch, hai tay của hắn nắm chặt vào thành ghế, xương ngón tay nổi lên rõ ràng.

Quân Nhục Thủy không hiểu nhìn hắn một chút, bộ dạng này của hắn giống như bị người khác đập trúng chỗ đau, đáng vẻ đau lòng khó chịu khiến nàng có chút mềm lòng. Nàng đưa tay cầm lấy đôi bàn tay lạnh băng của hắn, trông mắt đen hơi tối lại. Hành động của Long Hạo Vân quá mất phong độ, không thương thì không có gì đáng trách nhưng mà không thể lúc nào cũng lấy việc tổn thương người khác làm niềm vui cho mình được. Vì vậy, nàng hơi mỉm cười nói: "Đó cũng là việc của ngày xưa rồi. Hôm nay Từ Bội đã có thê chủ, mọi chuyện trước kia đều là mây khói thoáng qua."

"Ha ha ha." Long Hạo Vân cười lớn, ánh mắt nhìn Quân Nhục Thủy lại nhiều hơn mấy phần cảm xúc phức tạp: "Mây khói thoáng qua. Khá lắm. Từ Bội, thú được thê chủ như thế này, ta nên chúc phúc cho người mới đúng!"

Sắc mặt Tô Từ Bội lại trắng hơn, cả người cũng có chút run rẩy. Hắn quật cường cắn răng, lạnh lùng nói: "Từ Bội cảm ơn Vương Gia. Từ Bội với thê chủ sẽ cử án tề mi, tương kính như tân*."

*Cử cử án tề mi và tương kính như tân đều có nghĩa là vợ chồng tôn trọng nhau.

"Vậy thì tốt." Long Hạo Vân thu nụ cười lại, lạnh lùng nói.

"Vương Gia, thân thể tiểu dân có chút không khỏe, xin được cáo từ trước." Tô Tử Bội không kiêu ngạo, không tự ti, lạnh giọng nói.

"Nếu như vậy thì ngươi mau trở về nghỉ ngơi thật tốt, Tô phu nhân, cần phải chăm sóc tốt cho Tử Bội." Long Hạo Vân cố làm ra vẻ ân cần dặn dò.

Quân Nhục Thủy đáp một tiếng, đỡ Tô Tử Bội đứng dậy, cảm thấy hần run rẩy làm nàng thờ dài, mặt không biến sắc để cho hắn dựa vào mình, muốn gánh vác tất cả đau lòng và khổ sở của hắn.

Lúc đi xuống quán trà, Thanh Phong đánh xe từ chỗ thoáng mát ra ngoài: "Thiếu gia, tại sao sắc mặt của người lại xấu như vậy? Thiếu phu nhân, tại sao người cũng ở nơi này?"

"Trở về rồi hãy nói." Quân Nhục Thủy thân nhiên nói xong, ôm ngang Tô Tử Bội bước lên xe ngựa, bỏ lại Thanh Phong ở dưới xe trợn mắt há hốc mồm, lúc nào thì thiếu gia và phu nhân nhà hắn..... Thân mật không khoảng cách như thế? Tại sao hắn lại không biết nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đường về

Vừa vào xe ngựa, Tô Tử Bội giống như tỉnh mộng đẩy nàng ra, sức lực rất lớn khiến đầu Quân Nhục Thủy đập mạnh vào vách thùng xe, đoán chừng bị sưng một cục u lớn rồi. Nàng cười khổ xoa đầu của mình, cũng biết tốt bụng không được đền đáp, quả nhiên là người tốt sống không lâu, tai họa do trời, cô nhân thành bất ngã khi (các cụ nói cấm có sai), đúng là người tốt không dễ làm.

Xe ngựa lác lác đi về phía trước, Quân Nhục Thủy cũng thuận thế dựa vào vách thùng xe, cặp mắt mệt mỏi nhìn quang cảnh đường phố lướt qua bên ngoài cửa sổ, ngủ mà như không ngủ.

Trong buồng xe yên lặng không tiếng động, sau khi vô tâm đẩy Quân Nhục Thủy, trong lòng Tô Tử Bội tràn đầy áy náy, lặng lẽ nhìn gương mặt trầm tĩnh không một chút gợn sóng của nàng, đột nhiên hắn cảm thấy cả người nàng tản ra hơi thở lạnh nhạt xa cách nồng đậm, tâm trạng không khỏi nặng nề thêm mấy phần, tâm thần thấp thòm, tâm hoảng ý loạn. Hắn ngập ngừng: "Thật xin lỗi."

Nhưng mà Quân Nhục Thủy ngoảnh mặt làm ngơ, thờ ơ không thèm ngo ngoàng đến. Vẻ mặt của nàng vẫn nặng nề ngó ra ngoài cửa sổ, không nói một lời, giống như màn đêm sâu không lường được.

Trong lòng Tô Tử Bội càng lúc càng hoảng loạn, nàng không để ý tới hắn nữa sao? Nàng cũng chán ghét hắn rồi sao? Hắn cảm giác mình thật luống cuống, rối loạn, không biết nên làm sao, giọng nói run rẩy không thành tiếng: "Ta...ta không có gặp riêng nàng ta." Hắn nóng nảy giải thích: "Vốn dĩ ta và Triệu lão bản đang bàn chuyện làm ăn, lúc xuống lầu thì tình cờ gặp Vương Gia, nàng ta..... Mời ta lên nhả gian ngồi một lát, ta không có từ chối nhưng mà ta cũng không có làm những chuyện tổn hại danh tiết, thật sự không có."

Quân Nhục Thủy từ từ quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của hắn, khẽ mỉm cười, nói: "Đó là chuyện của ngươi, ta cũng không có can thiệp."

Tô Tử Bội nghe xong, hơi ngẩn ra, sau đó trợn tròn đôi mắt, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ý của ngươi là cho dù ta hồng hạnh xuất tường cũng không liên can tới ngươi?"

"Ừ." Quân Nhục Thủy cố làm ra vẻ suy tư, nói: "Chỉ cần không mưu sát thê chủ là được. Bất cứ lúc nào ta cũng có thể giao ra vị trí thê chủ này, chỉ cần không lấy tính mạng ta là được!"

"Ngươi ——" Gương mặt tuấn tú của Tô Tử Bội tối thui, nước mắt không kiềm nén được nhỏ giọt xuống. Sau đó, hai tay hắn ôm đầu gối, dụi đầu vào giữa gối, dựa vào buồng xe co rút thành một cục.

Quân Nhục Thủy có chút ngạc nhiên nhìn hành động trẻ con của hắn, không khỏi bật cười. Nàng dịu giọng lại, nhẹ nhàng dụ dỗ nói: "Ngươi tự do, cho dù đã thành thân thì ngươi vẫn có thể làm bất kỳ chuyện gì mà ngươi muốn làm. Ta sẽ không can thiệp. Huống chi việc chúng ta thành thân vốn không phải là điều mà ngươi mong muốn, nếu như ngươi gặp được một nữ nhân tốt hơn ta thì tất nhiên là ta phải rời đi, cho nên đừng nghĩ suy nhiều, coi chừng đầu của ngươi không dùng được nữa đó."

Đột nhiên Tô Tử Bội ngẩng đầu lên, buồn bực nói: "Tại sao lại không dùng được nữa?"

Quân Nhục Thủy nhìn hắn, cất tiếng cười to.

"Ngươi lại trêu ta!" Tô Tử Bội vừa vội vừa giận, nói xong qua liền muốn vung quyền đánh qua. Khuynh hướng bạo lực một chút cũng không thay đổi được.

Quân Nhục Thủy thấy thê vợ vờn tay ra ngăn cản, nhìn nắm đấm mạnh mẽ, có lực nhưng khi rơi xuống thì lại yếu ớt như có như không.

"Được rồi, được rồi, ta nhận sai, được chưa?" Quân Nhục Thủy cười hi hi xin tha.

Tô Tử Bội hừ nhẹ một tiếng, đắc thắng quay đầu đi chỗ khác.

Quân Nhược Thủy sửa sang lại y phục bị nhàu nát, nghĩ đi nghĩ lại, “xì” một tiếng nở nụ cười.

"Ngươi....." Tô Tử Bội liếc nàng một cái, gương mặt tức giận cùng bất đắc dĩ.

"Muốn biết ta cười cái gì không? Ha ha, ngươi mới vừa nói cái gì nhỉ? Cừ ả tề mi, tương kính như tân?" Thua thiệt hắn nói ra được lời này. Hắn có thể hiền huệ như vậy thì sao chửi Halley đùng phải địa cầu từ lâu rồi. Cừ ả tề mi? Hình như hoàn toàn không hợp với hắn thì phải?

"Thế nào?" Tô Tử Bội thẹn quá thành giận: "Ta nói sai sao?"

"Ài, ngươi không nói sai, là ta cười sai!" Quân Nhược Thủy ôm bụng, vẻ mặt nghiêm túc.

Tô Tử Bội hung hăng tròn mắt nhìn nàng một cái, không được tự nhiên quay đầu đi.

Xe ngựa vẫn đi về phía trước như cũ nhưng không khí bên trong buồng xe đã ấm áp hài hòa hơn rất nhiều. Sau khi Quân Nhược Thủy vui đùa trên chạc như vậy, ưu thương phiền muộn trong lòng Tô Tử Bội giống như sương mù tan đi rất nhiều, lúc sương mù tan hết, trước mắt chỉ còn lại một khuôn mặt thanh tú mang theo dịu dàng và tươi cười dí dỏm.

Ngực của nàng không cường tráng nhưng lại rất ấm áp khiến người ta cảm thấy an tâm, còn nhớ đêm đó nàng đã nói rõ ràng với hắn nàng sẽ không nạp thi, nàng nói thể giới của nàng rất nhỏ, không có chỗ chứa cho nhiều người như vậy, vậy còn hắn thì sao? Hắn ở bên trong thể giới nho nhỏ của nàng hay là ở bên ngoài thể giới đó?

Hắn chợt giật mình, hắn đang nghĩ cái gì vậy? Không thể, tuyệt đối không có khả năng lại phạm sai lầm giống vậy. Tâm đã sớm bị vết thương chồng chất sau khi trải qua một lần dừng cảm tiến tới, yếu say đắm đến quên mình, hắn không có dũng khí cũng như không có một trái tim hoàn chỉnh để yêu lần nữa hướng chi qua trong thiên hạ đều đen, tất cả nữ nhân đều bạc tình vô nghĩa giống nhau. Hắn không có dũng khí để bị thương thêm lần nữa.

Suy nghĩ trong lòng hắn thay đổi liên tục, sắc mặt lúc thì vui vẻ, lúc thì bi thương, mà Quân Nhược Thủy thì vẫn ở bên cạnh, cười cười ung dung quan sát hết sự thay đổi của hắn. Đúng lúc này đột nhiên xe ngựa xóc nảy dữ dội, sau đó lao nhanh về phía trước, làm nàng thiếu chút văng ra ngoài cửa sổ, phía trước chỉ nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Thanh Phong và tiếng náo loạn của mọi người hai bên đường khi hàng quán bị đụng ngã.

Buồng xe nghiêng trái lệch phải, Quân Nhược Thủy cũng ngã tới ngã lui còn phải chú ý tránh đụng đến Tô Tử Bội, khổ không thể tả. Tốc độ xe càng lúc càng nhanh làm cho sắc mặt của Quân Nhược Thủy trắng bệch.

Tô Tử Bội nhủ nhủ mày, đột nhiên đưa tay qua kéo eo nhỏ của nàng, nhẹ nhàng đỡ khí, rềm xe vén lên, tung người nhảy một cái, mang theo Quân Nhược Thủy từ trên xe ngựa xoay mấy vòng trong không trung rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất, sắc mặt của Quân Nhược Thủy vẫn trắng bệch, chưa hồi hồn.

Mà Tô Tử Bội chưa kịp hỏi tình huống của nàng đã phi thân đuổi theo xe ngựa ở phía trước.

Chẳng lẽ đây chính là khinh công lăng ba vi bộ, đạp tuyết vô ngân* trong truyền thuyết hay sao? Quân Nhược Thủy che ngực, tròn mắt há hốc mồm. Nàng biết Tô Tử Bội biết võ công nhưng không ngờ lại xuất thân nhập hóa như vậy. Xem ra quả thật lần trước Tô Tử Bội đã xuống tay lưu tình với nàng. Đối với một cao thủ mà nói thì thân thể yếu của nàng còn không bằng một cây cải thìa, bóp một cái là nát bậy.

*lăng ba vi bộ: võ công mà Đoàn Dự xài trong phim á.

Đạp tuyết vô ngân: đi trên tuyết mà không để lại dấu chân.

Tô Tử Bội nhanh chóng đuổi kịp xe ngựa, hắn phi thân nhảy lên tuấn mã bị hoảng sợ, đôi tay kéo chặt dây cương, sau đó xe ngựa chậm rãi ngừng lại. Hắn mặc một bộ y phục trắng như tuyết, tay áo bông bành, ngọc thụ lâm phong, gương mặt ửng hồng như hoa đào, trong một thoáng giống như trích tiên hạ phàm. Nếu như ở trong tiểu thuyết võ hiệp chắc chắn hắn sẽ là một thiếu niên đẹp trai lạnh lệ khiến vô số nữ nhi giang hồ khuynh tâm ái mộ đây. Chỉ tiếc đoạn đường này đất đá bừa bãi làm cho phong hoa tuyệt đại của hắn bị giảm sút. Thử nghĩ mỹ nhân đứng ở trên một đồng rác cho dù ý họa tình thơ như thế nào đi nữa thì cũng biến thành buồn cười.

Ha ha, nàng tưởng tượng ra tình cảnh đó, đứng tại chỗ cười khúc khích ra tiếng.

Chỉ chốc lát sau, Tô Tử Bội và Thanh Phong đã đánh xe tới đây, hắn đưa tay cho nàng, nhẹ nhàng kéo nàng lên xe.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Quân Nhược Thủy quan tâm hỏi.

Về mặt Tô Tử Bội nghiêm túc: "Có người động tay động chân dùng ám khí phóng vào đuôi ngựa khiến cho ngựa bị giật mình nên chạy như điên."

Ám khí? Lại còn có thứ này nữa hả? Nhức đầu thật, rốt cuộc là nàng đã tới thể giới gì vậy?

"Là ai rảnh rỗi như vậy?" Quân Nhược Thủy cũng cau mày trầm tư, là nhằm vào hắn hay là nàng? Là ai? Có ý đồ gì?

Tô Tử Bội trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Ngươi..... Mới vừa rồi không sao chứ?"

"À?" Suy nghĩ của Quân Nhục Thủy bị cắt đứt, ngẩng đầu mờ mịt.

Tô Tử Bội nhìn ánh mắt trong suốt của nàng, hơi ngưng ngưng cúi đầu, cắn cắn môi nhưng vẫn lặp lại một lần nữa: "Người..... Không có bị thương chỗ nào chứ?"

"Không có." Quân Nhục Thủy sững sờ, ngay sau đó cười cười, chớp mắt nhìn hắn: "Ý thức tự bảo vệ của ta rất mạnh mẽ, nhìn thấy nguy hiểm thì toàn thân lập tức tràn đầy ý thức phòng bị, ha ha."

"Không có là tốt rồi." Tô Tử Bội xoay mặt, vén rèm lên nhìn ra phía ngoài xe. Phía trước, Thanh Phong đang dắt con ngựa chân sau bị đổ máu đi tới. Vì chân sau bị đau nên hình như con ngựa không chịu hợp tác, giằng co ta tới người lui với Thanh Phong, nhìn rất là thú vị.

"Thôi, đừng giằng vò nó nữa." Quân Nhục Thủy nhin cười, nói: "Công tử, nơi này cách Tô phủ không xa, không bằng chúng ta xuống xe đi bộ cũng coi như giảm bớt một chút gánh nặng cho nó."

Tô Tử Bội không nói gì nhưng mà hắn hành động rất nhanh. Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, làm xe ngựa dừng lại sau đó xoay người đưa tay cho nàng. Cả chuỗi động tác rất liền mạch, tự nhiên mà tiêu sái.

Lại một lần nữa Quân Nhục Thủy ngây ngẩn cả người, nếu như mới vừa rồi là dưới tình thế cấp bách như vậy hiện tại thật sự là khiến nàng có chút thụ sùng nhục kinh*, không hiểu được rồi.

*thụ sùng nhục kinh: được sùng ái mà hoảng sợ

"Nhanh lên một chút, ngơ ngác cái gì?" Tô Tử Bội thấy nàng sững sờ, không nhịn được trách mắng.

"À." Quân Nhục Thủy nghe lời gật đầu một cái, đặt tay vào trong tay của hắn, mượn lực nhảy xuống xe ngựa. Nào biết nhất thời không đứng vững, lao vào trong ngực hắn. Theo bản năng hắn đưa tay đỡ lấy nàng nhưng lại không biết tư thế của hai người cực kỳ ái muội.

Thanh Phong ở phía trước nhìn đến choáng váng, hôm nay là ngày mấy? Thiếu gia và thiếu phu nhân nhà hắn vậy mà lại trở nên khanh khanh ta ta, ân ái như vậy? Ai tới nói cho hắn biết rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì mà hắn không biết không?

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Làm giá y không công cho người khác?

Mặt trời chiều đã ngã về Tây, tản ra sắc đỏ tím điểm lệ, hoàng hôn ở chân trời có một loại vẻ đẹp giống như muốn đoạt hồn người khác.

Sóng vai cùng nhau đi trên đường phố dưới trời chiều, trên đường mọi người đang vội vã trở về nhà, ánh nắng chiều chiếu lên trên người bọn họ khiến trong lòng không khỏi sinh ra một loại cảm giác ấm áp, thỏa mãn nhàn nhạt. Đường về nhà luôn tràn ngập nhớ thương.

Quân Nhục Thủy chấp hai tay sau lưng, cảm thấy hài lòng đi về phía trước, đôi mắt sáng lấp lánh quan sát hai bên đường, nàng có chút háng hái nhìn những quán nhỏ bán đồ vật. Tô Tử Bội trầm mặc đi theo phía sau nàng, cúi đầu bước chậm chậm, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Thấy một quán nhỏ bán túi thơm, Quân Nhục Thủy không khỏi dừng bước. Túi thơm ở đây có kích thước to nhỏ không đều nhau được thêu bằng chỉ nhiều màu, mặc dù không được xem là đặc biệt tinh xảo nhưng mà nàng là người của thế giới khác nên cảm thấy rất hứng thú với những đồ thủ công nhỏ mang phong cách cổ xưa. Tô Tử Bội vẫn đang vừa đi vừa cúi đầu cho nên vô ý đâm vào sau lưng Quân Nhục Thủy, hắn che mũi than nhẹ một tiếng. Quân Nhục Thủy vội quay đầu lại, nhìn thấy hắn che mũi, ánh mắt giận dữ, không khỏi cười ầm ập, đưa tay kéo cái tay đang che mũi của hắn xuống, nhẹ nhàng sờ sờ mũi của hắn, dịu dàng hỏi: "Rất đau sao?"

Hắn không có cách nào kháng cự lại được tui cười dịu dàng của nàng cho nên bị lạc trong đó, sững sờ gật đầu một cái sau đó lại lắc đầu.

Quân Nhục Thủy cười dịu dàng với hắn, lôi kéo tay hắn cùng đi đến quán nhỏ bên đường.

Chủ quán là một nữ tử trung niên khôn khéo, nhìn thấy y phục của Quân Nhục Thủy và Tô Tử Bội đẹp đẽ, quý giá tất nhiên hiểu ra đây là khách hàng tiềm năng nên lập tức nở nụ cười xu nịnh, lấy lòng nói: "Nhị vị phu nhân, công tử, mua một túi thơm đi! Túi thơm ở chỗ này của ta có rất nhiều chủng loại, hình tròn, hình vuông, hình hồ lô, hình thạch lưu, hình hạt đào, ngư hí liên điệp, song liên tịnh đế*..... Muốn cái gì có cái đó." Lão bà kia thuộc như lòng bàn tay, giới thiệu một cách lưu loát.

*ngư hí liên điệp: cá đùa là sen.

Song liên tịnh đế: hoa sen tịnh đế là hai đóa sen cùng nở trên một cuống, rất hiếm gặp.

Quân Nhục Thủy yêu thích đùa nghịch những túi thơm đủ hình dáng màu sắc kia đến nỗi không buông tay ra được, mùi thơm của túi thơm xông vào mũi, không có nói muốn mua nhưng cũng không có nói không cần.

Tô Tử Bội nhìn thấy hình như nàng rất yêu thích mấy thứ này, trong nội tâm khẽ động, ngừng đầu nói với chủ quán: "Lão bản, phiền người gói những thứ này lại đi!"

"Công tử, ngài mua toàn bộ?" Chủ quán tròn to hai mắt, vui vẻ nói.

Quân Nhục Thủy hoảng sợ, lập tức nói: "Không có, chúng ta không cần, thật xin lỗi." Nói xong, Quân Nhục Thủy cười cười xin lỗi với lão bản rồi lôi kéo Tô Tử Bội xoay người muốn đi.

Tô Tử Bội giữ nàng lại, kiêu ngạo nói: "Chẳng lẽ chỉ là một túi thơm nho nhỏ mà Tô Tử Bội ta lại không thể mua nổi?" Nói xong không để ý đến sự phản đối của nàng hỏi: "Lão bản, tổng cộng bao nhiêu tiền?"

"Công tử, người mua nhiều như vậy, ta bán rẻ cho người, năm lượng bạc." Mặt mày chủ quán hớn hờ, nhanh tay lẹ chân gói tất cả túi thơm lại.

"Năm lượng bạc?" Tô Tử Bội giễu cợt nói: "Lão bản, người nói quá rồi đó."

"Vị công tử này, ta chỉ là buôn bán nhỏ, chỉ cần năm lượng bạc là toàn bộ túi thơm của ta thuộc về ngài rồi. Đây chỉ có bán vốn không có lời đấy, nếu như ta không vội về nhà thì sẽ không bán cho hai người giả này đâu." Nữ lão bản nói giống như rất khó khăn, làm như lợi cho Tô Tử Bội rất nhiều, chỉ kém không cúi đầu dập chân nữa thôi.

"Ba lượng bạc." Tô Tử Bội lạnh nhạt trả giá: "Ba lượng bạc là người đã lời được một nửa rồi. Chất liệu, thủ công của túi thơm này đều là loại thấp kém, chẳng qua là do thể chủ nhà ta thích nên mới miễn cưỡng mua. Nếu như hôm nay người rao giá trên trời không bằng ngày khác chúng ta đi Lan Tâm phường mua còn tốt hơn."

Thể chủ nhà ta? Trong lòng Quân Nhục Thủy không khỏi tràn ra niềm vui sướng nhàn nhạt.

"Chuyện này....." Nữ lão bản nhìn Tô Tử Bội mặt không biến sắc, trong lòng cân nhắc mãi, rốt cuộc nàng ta quyết định nhịn đau cắt thịt, nói: "Công tử, ba lượng bạc thì không đủ vốn, bốn lượng bạc, người xem có được hay không?"

Tô Tử Bội kéo Quân Nhục Thủy xoay người rồi đi.

"Ai, công tử, phu nhân, người chờ đi, bán cho người, bán cho người mà." Nữ lão bản lập tức nóng nảy hô to ở phía sau.

Khóe miệng Tô Tử Bội khẽ nâng lên, nói với Quân Nhục Thủy: "Chờ ta một chút." Hắn nói xong, thả lỏng tay đang kéo Quân Nhục Thủy ra, quay trở về, nhận lấy bọc túi thơm của lão bản, đưa qua ba lượng bạc vụn.

Lão bản vừa nhận bạc vừa lẩm bẩm: "Công tử thật đúng là người lợi hại, nếu không phải vì trời tối muốn về nhà ngay thì ta sẽ không bán rẻ như vậy đâu. Ai, coi như là vội vàng bán rớt cả một ngày đều là vô ích."

Tô Tử Bội cũng không để ý tới nàng ta, xách theo một bọc túi thơm lớn đi tới trước mặt Quân Nhục Thủy: "Cho người."

Chỉ hai chữ đơn giản nhưng lại làm cho khóe miệng Quân Nhục Thủy khẽ nhếch lên, đôi mắt sáng ảm áp phảng phất giống như một hồ nước mùa xuân được nhuộm bởi ánh trời chiều màu đỏ tím chói lọi, tỏa sáng lấp lánh.

"Thế nào, không muốn sao?" Tô Tử Bội thấy nàng chậm chạp không nhúc nhích, trong lòng có chút thấp thỏm cùng bi thương, buồn bực nói: "Không cần thì ta ném đi."

"A, đừng ném." Quân Nhục nhẹ nhàng giữ chặt tay của hắn, cẩn thận nhận lấy những túi thơm kia: "Cám ơn người." Đây là tâm ý của hắn, cần phải quý trọng.

"Người....." Tô Tử Bội chần chờ nói: "Mời vừa rồi..... có cảm thấy ta quá hẹp hòi không?"

Quân Nhục Thủy sững sốt một chút, nhớ tới dáng vẻ trả giá của hắn với người bán hàng rong mới vừa rồi, cười hi hi một tiếng: "Không đâu, ta cảm thấy rất thú vị."

"Rất thú vị?" Tô Tử Bội không rõ chân tướng hỏi.

"Ta thích người như vậy." Quân Nhục Thủy lôi kéo tay của hắn tiếp tục đi về hướng Tô phủ.

Thích? Nàng nói thích? Tim của Tô Tử Bội không khỏi đập lác nhịp mấy cái, ngây ngốc bị nàng lôi kéo đi về phía trước. Ánh nắng chiều làm cho bóng dáng của bọn họ kéo dài thật là dài.

Sau lưng, một đôi mắt oán độc hung hăng nhìn chằm chằm bọn họ đang sóng vai nhau, thật lâu sau cũng chưa từng rời đi.

Ban đêm, dưới ánh nến sáng rực. Một nam tử áo đen đang quỳ gối trước mặt một nữ tử mặt hoa phục, cung kính cúi đầu nói: "Chủ tử."

Nữ tử mặt hoa phục nhàn nhã thưởng thức Dạ Quang Bôi* ở trong tay, mặt mũi xinh đẹp lúc sáng lúc tối ở dưới ánh nến. Trên mặt của nàng ta hiện ra nụ cười thân nhiên, thế nhưng khi cười lại làm cho người ta lạnh cả sống lưng; mắt nhỏ hẹp dài khép hờ lại ẩn chứa ánh sáng âm u.

*Dạ Quang Bôi: ly ngọc có màu xanh rêu thường thấy trong mấy phim cổ trang.

Nam tử áo đen có chút run lấy bầy: "Không biết chủ tử tìm thuộc hạ vì chuyện gì?"

"Người có từng gạt ta lần nào chưa?" Giọng nữ tử êm ái giống như người tình thì thầm nhưng lại làm cho người đang quỳ gối càng thêm run sợ.

"Hồi bẩm chủ tử, thuộc hạ chưa từng."

Một tiếng cười quyến rũ thật thấp vang lên: "Nếu chưa từng thì vừa rồi người khản trương làm gì?"

"Chủ tử, thuộc hạ thật sự chưa từng, thuộc hạ nguyện lấy Hỏa Dực thề, nếu như có lừa dối chủ tử thì sẽ phải chịu nỗi khổ liệt hỏa đốt người, sau khi chết hồn bay phách tán không được siêu sinh." Nam tử áo đen cúi đầu trịnh trọng thề, tỏ vẻ trung thành.

"Người đã không còn là người của Triệu môn, lấy Đồ Đằng của Triệu thị ra thề thì có tác dụng gì?" Nữ tử mặt hoa phục khẽ cười nói, giọng nói lại cực kỳ lạnh lẽo giống như băng tuyết tích tụ ngàn năm.

Nam tử áo đen cắn răng, ắn nhẫn nói: "Mặc dù thuộc hạ đã bị trục xuất nhưng suy cho cùng thì trên người vẫn đang chảy dòng máu của Triệu thị."

"Như vậy tại sao Quân Nhục Thủy vẫn còn sống?" Đột nhiên giọng nói của nữ tử mặt hoa phục the thé, khó có thể che giấu được oán giận ở trong lòng, lạnh lùng hỏi.

Nam tử áo đen cúi rạp người xuống, nói một cách khẳng định: "Nhất định là Quân Nhục Thủy còn chưa có....."

"Không thể nào." Nữ tử mặt hoa phục âm trầm cắt đứt hần: "Bất kỳ một nữ tử huyết khí phương cương nào cũng không thể đối mặt với nam tử như hoa đang ngời trong lòng mà vẫn không loạn, tuân thủ nghiêm ngặt quân nữ chi lễ*, lại còn là đối với phu lang của mình."

*quân nữ chi lễ: phép tắc, lễ nghi giữa nam nữ, tương tự như câu nam nữ thụ thụ bất thân.

"Quân Nhục Thủy nhất gan mềm yếu mọi người đều biết, nếu như Tô công tử không muốn thì làm sao nàng ta dám dùng sức mạnh?" Nam tử áo đen phân tích.

Nữ tử mặt hoa phục trầm mặc một hồi lâu, giương mắt lạnh lùng nói: "Người biết kết quả lừa gạt ta ra sao rồi đấy, ta có thể bảo đảm người không bị kẻ thù đuổi giết, cho người vinh hoa phú quý, tất nhiên cũng có thể làm cho người sống không bằng chết."

"Thuộc hạ biết." Nam tử áo đen luôn miệng thưa dạ.

"Người lui xuống đi." Nữ tử mặt hoa phục miễn cưỡng tựa vào trên tháp mềm, híp mắt phượng.

"Dạ". Nam tử áo đen lĩnh mệnh rồi đi mà nữ tử mặt hoa phục vẫn tiếp tục nằm ở trên tháp mềm, một tay nhẹ nhàng xoa huyết Thái Dương, chau mày. Chẳng lẽ nàng ta lại làm giả y cho người khác? (Giả y có nghĩa là áo cưới, nghĩa đen có thể hiểu là tác thành cho hai người khác lấy nhau đó còn bóng gió là làm lợi cho người khác.) Ý niệm này làm cho đầu nàng ta đau đến muốn nứt còn trái tim thì uất ức khó chịu.

Nàng ta lắc đầu một cái, tạm thời vứt bỏ những suy nghĩ phiền lòng kia, vỗ tay nhẹ nhẹ, trong chớp lát, một bóng dáng là lướt từ cửa hông không tiếng động đi đến, vòng eo mềm mại mảnh mai linh hoạt giống như đuôi cá khẽ vận vẹo ngồi lên tháp mềm, tiến đến gần trong ngực nàng ta, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương linh hoạt cời quần áo của nàng ta ra, trên đùi bộ ngực mềm mại, còn đôi môi đỏ hồng nhẹ nhàng hôn lên cần cổ, cắn cắn vành tai của nàng ta, cuối cùng thở hắt hắt liếm mút đôi môi mỏng. Nàng ta tận tình hưởng thụ sự lấy lòng của hắn, khẽ cười một tiếng, lật người đè nam nhân kia xuống phía dưới, sau đó là tiếng quần áo bị xé rách từng mảnh, hơi thở đậm nực tràn đầy cả căn phòng, cả phòng cảnh xuân kiều diễm.

Chương này hơi khó hiểu nhưng nó chứa nhiều mấu chốt của truyện đó. Từ từ sẽ được hé lộ nhé. ^.^

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thê tử tòng nữ*

*Thê tử tòng nữ: tương tự như phu tử tòng tử (chồng chết theo con). Nghĩa là vợ chết thì theo con gái.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây lộ ra những tia nắng đầu tiên.

Quân Nhục Thủy đã sớm tỉnh dậy nhưng lại lười biếng nhắm mắt nằm chờ Tô Tử Bội ném gối đầu qua. Có lúc suy nghĩ cảm giác đó..... Rất thú vị, rất âm áp. Ở chung với hắn, dần dần giữa hai người hình thành sự ỷ ỷ vào đó, phức tạp khó hiểu giống như những đường vân trong lòng bàn tay, có thể thể nghiệm nhưng không cách nào diễn tả được.

"Này, rời giường." Cách rèm che, Tô Tử Bội quát lên.

Khỏe miệng Quân Nhục Thủy khẽ nhếch nhưng vẫn nhắm mắt lại làm bộ như không nghe thấy.

"Này!" Ngay sau đó một cái gối được ném tới.

Quân Nhục Thủy cười ôm gối đầu mềm mại vào trong ngực, lật người đưa lưng về phía hắn.

Tô Tử Bội có chút tức giận: "Dậy đi, sao càng ngày người càng lười biếng vậy?"

"Cũng không xem thử là ta học của ai!" Quân Nhục Thủy quay đầu, có ý cợt nhả phóng mị nhãn với hắn.

"Người nào?" Nam tử nào đó ngây ngốc hỏi.

Quân Nhục Thủy điều chỉnh sắc mặt không biết mặt mà nói: "Đương nhiên là phu quân người rồi."

"Ta? Ta lười biếng lúc nào hả?" Tô Tử Bội tức giận, từ trên giường ngồi dậy nói.

"Không có thì không có, kích động như thế làm cái gì?" Quân Nhục Thủy lười biếng ngồi dậy, ôm gối hương hoa nhài Tô Tử Bội ném tới, mái tóc dài như gấm đen hơi rối rũ xuống trước ngực tôn lên khuôn mặt đang nở nụ cười đồng thời mang theo lười biếng mới vừa tỉnh ngủ nhưng lại có một loại phong lưu quyến rũ không giống với tất cả các nữ tử mà hắn đã từng gặp.

"Người..... Người chỉ thích trêu cợt ta." Tô Tử Bội cắn răng nghiêng lợi nói.

"Nam nhân đừng có nhỏ mọn như vậy." Quân Nhục Thủy cười đứng dậy, đi tới đối diện với màn trướng.

Mặt Tô Tử Bội đỏ lên, khăn trang nhìn nàng đang đến gần: "Người..... Người muốn làm gì?"

Quân Nhục Thủy cười: "Còn có thể làm gì? Tất nhiên là..... Tự mình hầu hạ phu quân nhà ta rời giường thay y phục rồi."

"Người.....". Tô Tử Bội vừa then vừa cúi, nàng..... Tại sao lại không đứng đắn như vậy?

Đang làm âm ỉ thì cửa phòng bị gõ nhẹ, Thanh Văn ở ngoài cửa cung kính bẩm báo: "Thiếu phu nhân, Quân lão phu nhân phái người tới mời ngài qua phủ dùng cơm trưa."

Dùng cơm trưa? Ai biết có phải là Hồng Môn Yến hay không? Quân Nhục Thủy ngừng lại, khôi phục sắc mặt ôn hòa thường ngày, gạt đầu một cái, nói: "Được, ta tới ngay."

Tô Tử Bội thấy sắc mặt nàng nặng nề, cũng quên xấu hổ vừa rồi, lông mày như ngọn núi khẽ chau lại, trên mặt rầu rĩ hỏi: "Người phải đi sao?"

Nhìn vẻ mặt lo lắng của hắn, Quân Nhục Thủy cười cười trấn an, thần nhiên nói: "Dĩ nhiên là phải đi. Ta cũng nên đi gặp phụ thân của mình chứ."

"Vậy....." Tô Tử Bội suy nghĩ một chút, nói: "Ta cũng đi."

"Người cũng đi?" Quân Nhục Thủy có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Tô Tử Bội bị nàng nhìn có chút ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác, miệng lại quật cường nói: "Nhìn cái gì, vì sao ta không thể đi? Ta cũng chỉ là muốn gặp mặt nhạc mẫu nhạc phụ đại nhân mà thôi."

Đúng là khẩu thị tâm phi, ăn một đằng nói một nẻo.

Quân Nhục Thủy sáng tỏ cười cười, cũng không nói ra, đứng dậy thay y phục rồi kêu Thanh Phong đến hầu hạ Tô Tử Bội rửa mặt thay quần áo.

Sau nửa canh giờ, Quân Nhục Thủy dẫn theo Tô Tử Bội đi tới Quân gia. Quân Mẫn Đình ra đón, nhìn thấy Tô Tử Bội cũng đến, không khỏi kinh ngạc nói: "Hiền tể, người cũng đến hả?"

"Thế nào, hình như nhạc mẫu đại nhân không hoan nghênh con?" Tô Tử Bội nhàn nhạt hỏi, nhìn như hiền lành như ánh mắt lại lộ ra ánh sáng sắc bén, giống mẫu thân hắn như đúc.

"Làm sao có thể như vậy được? Hiền tể nói đùa rồi." Quân Mẫn Đình cười ha hả, nói: "Biết hiền tể bận việc.. Buôn bán, sợ là không có thời gian tới tham gia buổi tụ hội gia đình nho nhỏ của chúng ta. Ha ha, xem ra hiền tể và tiểu nữ giống hình với bóng, phu thê tình thâm!"

"Đúng vậy, tình cảm của tiểu muội và phu quân thật đúng là khiến cho người khác hâm mộ!" Quân Mẫn Đan đứng ở bên cạnh mẫu thân, cười khen ngợi.

Bên cạnh đó là Quân Hương Ngọc không chút e dè nhìn chăm chăm Tô Tử Bội, vẻ mặt giống như con cóc.

Quân Nhục Thủy vẫn ôn hòa cười nói: "Đề mẫu thân đại nhân và hai vị tỷ tỷ chê cười rồi. Chúng ta đi vào thôi."

Quân Mẫn Đình gật đầu liên tục: "Nếu Nhục Thủy không nói thì ta lại quên, hiền tế, mời vào." Tài đại khí thô* thật là tốt, xem ra Tô Tử Bội được hoan nghênh hơn nàng nhiều.

*Tài đại khí thô: giàu có.

Quân Nhục Thủy quay đầu lại cười dịu dàng với Tô Tử Bội một tiếng, đưa tay nắm lấy tay hắn sóng vai đi vào Quân phủ. Tô Tử Bội nhìn trộm Quân Nhục Thủy ở bên cạnh, lặng lẽ hé miệng cười. Hắn thích tay nàng cũng thích cảm giác nàng nắm lấy tay hắn, trong lòng bàn tay của nàng giống như có nắng ấm ngày xuân, thời thời khắc khắc đều có thể truyền đến ấm áp.

Địa vị của nam tử ở Vương triều Kim Bích rất thấp, thê chủ nguyên sống vai dắt tay đã ít lại càng ít hơn. Phần lớn nam tử đều ở trong nhà chịu một nhọc, nhẫn nại việc thê chủ phong lưu không kềm chế được, có mới nói cũ mà làm thị hầu, thị sung thì lại càng thêm hơn, lúc nào cũng có thể bị thê chủ bán hoặc tặng cho người khác.

"Nhục Thủy, đã lâu rồi con không có ăn cơm ở nhà, hôm nay mẫu thân tình cờ có được chút sản vật hoang dã của núi rừng nên mới gọi con tới." Quân Mẫn Đình cười híp mắt nói.

"Tạ mẫu thân đại nhân nhớ đến." Quân Nhục Thủy mỉm cười lễ phép trả lời. Tô Tử Bội nhìn nàng ôn hòa lễ độ nhưng lại cảm thấy như vậy rất đậm bạc lạnh lẽo, hình như Quân Mẫn Đình chỉ là một người cực kỳ xa lạ không có liên hệ gì với nàng. Hồi tưởng việc đùa giỡn trong phòng lúc sáng sớm, hắn cảm thấy thích nàng lúc đó hơn, thích nàng chỉ ở trước mặt hắn mới bày ra vẻ không đứng đắn như vậy.

Quân Mẫn Đình cười hài lòng, quay đầu lại nói với Tô Tử Bội: "Hiền tế, chỉ là bữa cơm rau dưa gia đình, so với Tô gia thì kém xa, cứ xem như là làm sạch hệ tiêu hóa của con đi."

"Nhạc mẫu đại nhân nói quá lời." Tô Tử Bội cúi đầu nói: "Con và thê chủ đã thành thân, tất nhiên là phải đồng cam cộng khổ với thê chủ."

Chậc, là ai nói huyền thuyên Tô tam thiếu gia ngang ngược ngông cuồng, hung ác bá đạo hã, hắn khiêm tốn, cung kính lễ phép như vậy, thật là có phong phạm của công tử thế gia! Quân Mẫn Đình cười đến híp cả mắt, nói: "Vây ăn đi, Nhục Thủy, nhìn con gầy như vậy, cần phải ăn nhiều một chút!"

"Cám ơn mẫu thân đại nhân quan tâm." Quân Nhục Thủy mỉm cười, cử chỉ lễ phép thỏa đáng, dĩ bất biến ứng vạn biến. Cái gọi là món ăn dân dã ở trên bàn, nàng cũng không biết nó là thứ gì, cũng chẳng ném ra mùi vị gì, chỉ cần đừng giống người hiện đại ăn nào khi, thịt tê tê linh tinh gì đó làm cho người ta buồn nôn là được.

Một bữa cơm ít nhất ở trong mắt Quân Mẫn Đình là chủ và khách đều vui vẻ. Quân Mẫn Đan và Quân Hương Ngọc cũng khó có được không ăn nói bậy bạ. Chỉ có Tô Tử Bội nhìn thấy Quân Hương Ngọc nhìn mình chăm chăm, ái mộ không giấu diếm khiến hắn tức giận nhưng mà không thể làm gì, cảm thấy phiền lòng nên ăn cũng không ngon.

Sau đó Quân Mẫn Đình cười hiền lành chậm rãi mở miệng: "Nhục Thủy, hiền tế, nghe nói Tô gia có một mảnh đất hoang ở thành Nam..... Đúng không?"

Thì ra là như vậy. Trong lòng Quân Nhục Thủy thông suốt sáng tỏ. quả thật Tô gia có một mảnh đất hoang lớn ở trên núi phía Nam, bởi vì nơi đó đất đai cằn cỗi, trồng không được gì nên đành bỏ hoang phế. Mặc dù đó cũng được coi như là điền sản của Tô gia nhưng mà thành Nam là nơi xa trung tâm phân hoa của thành Lâm Giang, về buôn bán hay canh tác đều không có lợi vì vậy Tô gia để nguyên không đụng đến. Hôm nay Quân Mẫn Đình nói đến mảnh đất này là có ý gì?

Quân Nhục Thủy quyết định bốn lạng bạt nghìn cân, hỏi thăm Tô Tử Bội: "Có chuyện như vậy sao?"

"Đúng vậy. Quả thực Tô gia có một mảnh đất ở thành Nam." Mặt Tô Tử Bội không biến sắc mỉm cười trả lời.

Quân Mẫn Đình tiếp tục cười thân thiết, hỏi: "Không biết hiền tế có thể bán lại cho ta hay không?"

Chẳng lẽ mảnh đất kia có gì kì quái? Tô Tử Bội vẫn bình tĩnh như trước, nói: "Việc này Tử Bội không thể làm chủ, mặc dù đó là đất hoang không có giá trị gì nhưng dù sao vẫn là đất của tổ tiên để lại nên phải về nhà xin phép gia mẫu mới có thể quyết định."

Quân Mẫn Đình cười gật đầu: "Nên như vậy. Vậy thì làm phiền hiền tế trở về phủ hỏi thăm một tiếng."

"Không biết vì cái gì mà mẫu thân đại nhân lại muốn mảnh đất kia?" Quân Nhục Thủy làm như vô tình hỏi.

Quân Mẫn Đình cười giả dối hai tiếng, nói: "Thật ra thì việc này cũng không có gì, cũng chỉ là muốn tích trữ một ít đất đai mà thôi."

Quân Nhục Thủy ôn hòa gật đầu một cái, không hỏi thêm nữa. Tất nhiên là trong lòng cực kì thông suốt, lúc đầu Quân Mẫn Đình muốn bắt đầu tính toán từ chỗ nàng nhưng không ngờ Tô Tử Bội cũng tới, lại thấy Tô Tử Bội có vẻ dễ nói chuyện nên dứt khoát nói ra. Chỉ là nàng ta không khỏi quá mức coi trọng sức quyến rũ của nữ nhi mình đồng thời xem thường Tô Tử Bội.

"Mẫu thân đại nhân, Nhượng Thủy cũng có một chuyện muốn nhờ. Xin phiền mẫu thân đại nhân chuẩn bị giấy mực, ban thường cho một phong thư từ hôn." Quân Nhượng Thủy suy nghĩ một chút, nói thẳng ra ý đồ trong lòng. Vòng vo tam quốc không bằng gọn gàng dứt khoát nói rõ ra cho rồi.

"Thư từ hôn?" Quân Mẫn Đình, Tô Tử Bội cùng với tỷ muội Quân gia đồng thời kêu lên sợ hãi.

Quân Nhượng Thủy gật đầu, nói một cách khẳng định: "Đúng, là thư từ hôn, cho phụ thân của con. Liễu Miên."

"Hắn bảo con nói thay sao?" Sắc mặt Quân Mẫn Đình hơi trầm xuống, tức giận hỏi.

"Không phải, là ý tứ của con, con muốn đón phụ thân ra ngoài." Quân Nhượng Thủy đón nhận ánh mắt tức giận của nàng ta, nụ cười vẫn không thay đổi.

Quân Mẫn Đình cười lạnh: "Con có bao nhiêu bản lĩnh mà muốn đón hắn ra ngoài?"

"Cho dù mẫu thân không viết thư từ hôn thì con cũng sẽ đón phụ thân ra ngoài." Quân Nhượng Thủy mỉm cười ôn hòa nhưng lại thêm mấy phần lạnh lẽo và kiên quyết.

"Nhượng Thủy, con có biết nam tử ở vương triều Kim Bích, tại gia tông mẫu, xuất giá tông thê? Một ngày hắn còn là phu thị của ta thì nhất định phải nghe theo ta." Quân Mẫn Đình mỉa mai nàng không biết tự lượng sức mình.

*Tại gia tông mẫu, xuất giá tông thê: ở nhà theo mẹ, thành thân theo vợ.

Quân Nhượng Thủy lơ đãng, nụ cười vẫn bình tĩnh thong dong như cũ: "Chẳng lẽ mẫu thân đại nhân đã quên còn có một câu là thê tử tông nữ sao?"

"Ha ha, nhưng con đợi tới ngày đó được sao?" Quân Mẫn Đình cười lớn nhưng sau khi thấy nụ cười bình tĩnh của Quân Nhượng Thủy thì chợt hiểu ra: "Con đang uy hiếp ta?"

"Không phải, con chỉ nhắc nhở mẫu thân thôi." Nụ cười của Quân Nhượng Thủy vẫn ôn hòa như thường ngày nhưng lại lộ ra vài phần không thể khinh thường: "Con chỉ muốn bảo vệ người con quan tâm, như thế mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Giao dịch

Cả phòng yên lặng tới mức cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Quân Mẫn Đình và Quân Nhượng Thủy tương đối nặng nề, không nói lời nào giống như đang âm thầm giằng co. Tô Tử Bội lo lắng không yên nhìn hai người, cảm thấy trong không khí tràn ngập đối chọi gay gắt và ngưng trọng.

Đột nhiên, Quân Mẫn Đình cười lớn: "Nhượng Thủy, ngược lại ta đã xem thường con rồi, vào Tô gia nên cánh cửa của con đã cứng cáp hơn rồi hả?"

"Nhượng Thủy không dám." Quân Nhượng Thủy vẫn khiêm tốn lễ độ như cũ: "Kính xin mẫu thân đại nhân đồng ý thỉnh cầu của Nhượng Thủy."

Rốt cục tình thần của mọi người cũng hồi phục lại, Quân Mẫn Đan im lặng ngược lại Quân Hương Ngọc không nhịn được đứng lên lớn tiếng: "Quân Nhượng Thủy, ngươi dám cả gan nói với mẫu thân như vậy, người ở Tô gia ẩn tìm giấu mật hồ rồi hả?" Ý cô Quân Mẫn Đình ở bên cạnh cho nên nàng ta mới dám cáo mượn oai hùm nói ầu nói tả như vậy. Cái bạt tai nóng hừng hực lần trước đến nay vẫn còn như mới.

"Đúng vậy, trăm được lấy hiếu làm đầu, lần này tiểu muội không khỏi quá lời làm cho mẫu thân đau lòng rồi." Quân Mẫn Đan xem xét thời thế, cũng có mở miệng làm ra vẻ.

Quân Nhượng Thủy cười nhạt: "Nếu mẫu thân đại nhân đã để cho ta ở rể Tô gia, vậy sau này ta là người họ Tô, cũng không còn được ghi lại trong gia phả của Quân gia, nếu đã không phải là người Quân gia thì làm sao khiến mẫu thân đau lòng như vừa nói được chứ?" Ngay sau đó nàng lập tức đổi đề tài: "Huống chi từ nhỏ đến lớn mẫu thân đại nhân đã bố thí cho ta và phụ thân được bao nhiêu lòng thương?"

Sắc mặt Quân Mẫn Đình xanh mét nhìn nàng, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo.

Quân Nhượng Thủy liếc xéo nàng ta một cái, nói tiếp: "Hôm nay ta đã vào gia phả Tô gia, thân là con cháu Tô gia mà phụ thân lại ở tại Quân gia, cũng không được mẫu thân chào đón, lại phải chịu đựng bọn hạ nhân xem thường mà nữ nhi duy nhất thì không ở bên người làm chỗ dựa, tất nhiên là Nhượng Thủy muốn đón phụ thân về bên người để hiếu thuận rồi."

"Thật không biết xấu hổ!" Quân Hương Ngọc hứ một tiếng, cố ý gây sự nói: "Người ở rể Tô gia là có thể thay đổi huyết mạch Quân gia của người sao?"

"Đúng là không thể, cho nên ta mới nhớ người sinh ta ra, nuôi ta lớn lên là phụ thân." Quân Nhượng Thủy bình tĩnh thong dong trả lời: "Còn mẫu thân đại nhân chỉ trả giá bằng một buổi tối vui thích lại không thấy mười tháng hoài thai sinh đẻ, cũng chưa từng dạy ta thương ta cho nên ta chỉ trả ân tình của phụ thân ta mà thôi."

Tốt..... Lòi lẽ to gan lớn mật! Tô Tử Bội thấy thế là đủ rồi. Quân Mẫn Đan và Quân Hương Ngọc cũng sợ ngây người, trong khoảng thời gian ngắn lấp bắp không nói thành lời.

"Cho dù đây cũng là một phần hiếu tâm của ngươi..." Quân Mẫn Đình cười lạnh nói: "Nhưng chia rẽ hôn nhân của phụ mẫu là bất hiếu vô cùng!"

"Xin hỏi mẫu thân người có từng quý trọng phụ thân sao? Người có từng quan tâm đến đau thương và ưu sầu của hấn sao? Người có từng để ý hôn sự này sao?" Quân Nhựt Thủy luôn miệng chất vấn, khề hừ nói: "Tình cảm phụ thê dễ dàng đứt đoạn nhưng quan hệ máu mủ thì không thể đứt bỏ. Bất luận con phải trả giá cao bao nhiêu thì cũng đều đáng giá cả."

Xé rách tấm mặt nạ ân cần dịu dàng, Quân Mẫn Đình cười lãnh khốc: "Thì ra là ngươi một mực ẩn nhẫn che giấu tài năng, thì ra trong ba nữ nhi ngươi mới là người có lòng dạ thâm sâu, tâm tư khó lường nhất. Nghĩ tới ta một đời anh minh thế nhưng cũng có thời điểm nhìn nhầm."

Quân Nhựt Thủy cũng không giải thích, để cho nàng ta nghĩ như vậy cũng tốt. Nàng chỉ cần thuận lợi đạt được mục đích là đủ.

Tim của Tô Tử Bội đau nhức giống như bị người ta dùng tay bóp nát, nàng dám nói tình nghĩa phụ thê dễ dàng đứt đoạn, thì ra nàng cũng xem nam tử như y phược. Tâm tình đột nhiên xuống thấp đến đáy cốc, không khỏi có chút nản lòng thoái chí.

"Mẫu thân đại nhân, đất đai Tô gia con không làm chủ được nhưng người có thể đưa ra yêu cầu khác để bồi thường, con sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn người. Sở dĩ con đi thẳng vào vấn đề này đơn giản là bởi vì đối với người, phụ thân không đáng nhắc đến, mà người có thể dùng một người không đang quan trọng để đổi lại lợi ích kinh tế. Từ góc độ thương nhân mà nói thì tuyệt đối là trăm lợi mà không có hại, vậy có sao không làm?" Quân Nhựt Thủy nhẹ nhàng uống một hớp trà, không nhanh không chậm nói.

Quân Mẫn Đình lộ ra nụ cười, trong mắt lóe lên ánh sáng tính toán: "Quả thật là nói khéo như rót, không nhìn ra Liễu Miên lại có khả năng dạy dỗ ngươi thành ra như vậy."

"Mẹ, tiểu muội nói cũng có đạo lý, Bất phụ thân ở lại trong phủ cũng không có chỗ dùng....." Quân Mẫn Đan giống như người hòa giải khuyên nhủ, rốt cuộc nàng ta cũng đã nhìn ra tiểu muội này không phải là một nhân vật đơn giản, hôm nay giúp đỡ một câu có lẽ ngày sau sẽ có nhiều chỗ tốt.

Ai ngờ Quân Mẫn Đình biến sắc, cảm tức nhìn nàng ta, ánh mắt nghiêm nghị, trách mắng: "Con thì biết cái gì, éch ngồi đấy giềng!"

Quân Mẫn Đan bị mất mặt, lập tức cúi đầu im lặng còn Quân Hương Ngọc thì cười hả hê nói: "Đúng vậy, mẫu thân tự có tính toán của mẫu thân!"

"Không biết ý của mẫu thân đại nhân như thế nào?" Quân Nhựt Thủy ngẩng đầu, giọng nói dịu dàng, trông mắt đen trầm tĩnh lộ ra ánh sáng lạnh lùng sắc bén.

Ánh mắt Quân Mẫn Đình lóe sáng, cười ha ha, nói: "Nếu là buôn bán, tất nhiên phải thương lượng một cách cẩn thận. Hiền tế, mảnh đất kia....."

"Con sẽ trở về bẩm rõ với gia mẫu, rất nhanh sẽ trả lời." Tô Tử Bội cúi đầu đáp.

"Như thế rất tốt, hi vọng chúng ta có thể hai bên cùng vui vẻ." Quân Mẫn Đình đắc chí vừa lòng cười, khoe mắt đầy nếp nhăn tràn đầy gian trá.

Xem ra nàng ta muốn dùng mảnh đất kia làm vật trao đổi, thật đúng là gừng càng già càng cay. Quân Nhựt Thủy cười nhạt, nói: "Mẫu thân đại nhân, ba ngày sau con tới đón phụ thân ra ngoài."

Cơ trên mặt Quân Mẫn Đình co quắp, cố gắng kềm chế tức giận trong lòng, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Nhựt Thủy, con không cần tự tin quá đáng, nếu điều kiện của ta đạt được thì tất nhiên việc đón người cũng sẽ dễ dàng."

Tô Tử Bội ngẩng đầu nhìn Quân Nhựt Thủy, khuôn mặt ôn hòa, nụ cười nhàn nhạt, khoe miệng có chút nhếch lên, hình như núi thái sơn sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc. Nàng sẽ vì người nào mà mất đi bình tĩnh đây? Nếu là hấn thì có thể khiến cho nàng lộ ra một chút khẩn trương và đau lòng hay không?

"Mẫu thân đại nhân cứ cẩn thận suy nghĩ, Nhựt Thủy xin cáo từ trước." Quân Nhựt Thủy tự động bỏ qua lời của nàng ta..., đứng dậy vỗ vỗ vạt áo, không nhìn gương mặt giận dữ của Quân Mẫn Đình, lôi kéo Tô Tử Bội đi ra khỏi phủ bỏ lại Quân Mẫn Đình đang cắn răng nghiền lợi sau lưng.

"Từ đầu tình cảm phụ thê đã dễ dàng đứt đoạn....." Câu nói kia của Quân Nhựt Thủy không ngừng vang lên trong đầu Tô Tử Bội khiến cho người của hấn giống như đang ở trong hầm băng ngàn năm, lạnh đến thấu xương, mặc dù bây giờ là giữa trưa mùa hè nhưng cũng đủ để hấn sợ run người.

Quân Nhựt Thủy kinh ngạc quay đầu lại, thấy tinh thần của hấn có chút hoảng hốt, trên trán là một tầng mồ hôi mỏng. Quân Nhựt Thủy dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho hấn, ân cần hỏi: "Sao vậy, nóng quá nên mệt mỏi sao?"

Hấn lắc đầu một cái, vẻ mặt ủ oải.

Quân Nhựt Thủy nhìn ánh mặt trời gay gắt có chút chói mắt, sau giữa trưa trong thành Lâm Giang không có một cơn gió, khí nóng khiến cho người ta muốn ngất đi. Hay là cảm nắng rồi? Trong mắt nàng hiện ra vẻ lo lắng, đưa tay vòng qua đỡ eo hấn, trách cứ nói: "Không thoải mái thì đừng cật lực, nếu choáng váng thì dựa vào ta. Về nhà ta làm cho người ly trà lạnh giải nóng."

Tô Tử Bội không nói gì, trong lòng lại dâng lên ngọt ngào kì lạ, thì ra trách cứ cũng có thể êm tai như vậy, làm cho lòng người vui sướng. Hấn cảm giác

mình bị bệnh thật rồi, nhất định là bị bệnh nếu không tại sao lại có sở thích kì quái như vậy?

Đề nàng đỡ lên xe ngựa, đề nàng đề cho mình nằm trên đùi nàng, hẳn không muốn suy nghĩ gì cả, nhắm mắt lại, chỉ cần yên tĩnh như lúc này là tốt rồi.

Quân Nhục Thủy cho là hẳn bị nóng mặt mới nên không quấy rầy hẳn, để cho hẳn ngủ một cách yên ổn. Đọc đường không nói lời nào.

Tô Tử Bội không có ngủ, trong đầu của hẳn có ngàn vạn suy nghĩ. Thật ra mảnh đất hoang kia cũng chỉ là thứ yếu, ăn thì không ngon mà bỏ thì tiếc cho nên vẫn để im đó không có sử dụng. Hôm nay nhạc mẫu đại nhân lại nói muốn mảnh đất kia nhất định là có mục đích không muốn cho ai biết. Cái gọi tích trữ đất thì đi lừa quỷ còn dễ hơn một chút. Nhưng mà những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là nếu như nàng nói muốn, hẳn sẽ cho nàng mảnh đất kia. Chỉ cần nàng nói một câu là đủ rồi.

Nhưng nàng lại không nói gì làm cho hẳn cảm thấy mờ mịt luống cuống. Hẳn không biết suy nghĩ trong lòng nàng, không xác định được ý đồ của nàng, không biết một ngày kia nàng có vứt bỏ hẳn, tuyệt tình giống như Long Hạo Vân hay không.

Hẳn biết nàng và Long Hạo Vân khác nhau. Long Hạo Vân lừa hẳn, lúc đầu khanh khanh ta ta, che giấu thân phận và gia thế của mình, mãi cho đến cuối cùng hẳn mới biết được nàng ta đã sớm có chính phu, ngay cả phu thị bên người đều thành đàn rồi. Mà hẳn là gì chứ? Hẳn đã từng tiêu sái như gió, là nam tử hào hoa phong nhã, chỉ cần cười một tiếng là có thể khuynh thành để cuối cùng đổi lại một cuộc tình đầy đau đớn và khổ sở. Còn Quân Nhục Thủy, thể chủ của hẳn, vĩnh viễn luôn là bộ dạng dịu dàng như nước, đối đãi với người khác ôn hòa thành khẩn, không dễ tức giận lại biết ẩn nhẫn, khoan nhượng nhưng cũng không mềm yếu. Chỉ là hình như lòng nàng rất sâu, không có cách nào đo lường được cũng không có cách nào đến gần.

Nàng không nói gì cả nhưng hẳn lại vì chuyện của nàng mà lo lắng. Đột nhiên hẳn rất hận mình như vậy.

Tại sao, tại sao nàng lại nói "Tình cảm phu thê dễ dàng đứt đoạn"? Theo ý nàng, nam nhân cũng giống như y phục, có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào sao?

"Có thấy khá hơn chút nào không?" Quân Nhục Thủy đưa tay lên hai huyệt Thái Dương bên trán, nhẹ nhàng xoa bóp cho hẳn, nhạo báng nói: "Không phải thường ngày luôn nói thân thể cường tráng sao? Sao hôm nay lại yếu đuối như vậy?"

Hẳn hừ nhẹ một tiếng, không nói lời nào nhưng lại rất hưởng thụ cảm giác dịu dàng khi nàng xoa bóp cho hẳn.

Quân Nhục Thủy nhìn chân mày hẳn giãn ra, khóe miệng khẽ nhếch lên, cũng không khỏi nở nụ cười, mặc cho mím cười giống như ngọn sóng từ từ lan ra.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Biến cố

Trở lại Tô phủ, Quân Nhục Thủy dặn dò Thanh Phong hầu hạ Tô Tử Bội đi nghỉ ngơi còn mình thì thẳng đến phòng bếp nấu một bình Hạ Tang cúc.

Nhìn trà thuốc đen sì sì, Tô Tử Bội không khỏi nhíu mày, không nhìn được mà lui về phía sau trốn, khổ sở nói: "Ta không uống, ta đã không sao rồi." Vốn dĩ hẳn không có việc gì, tại sao phải uống thuốc?

"Không được." Quân Nhục Thủy mỉm cười, kiên trì không chịu thỏa hiệp: "Không có việc gì thì vẫn có thể uống giải nóng."

"Tại sao người lại không uống?" Tô Tử Bội bĩu môi không phục.

Quân Nhục Thủy buồn cười: "Ai nói ta không uống, ta cũng có một chén đấy. Trà này uống rất có lợi, chẳng lẽ ta lại hại người hay sao?"

"Không chừng đúng là như vậy, dù sao nếu ta chết thì gia sản Tô gia sẽ chạy vào trong túi người rồi." Hẳn cố ý bói mớ, trong lòng vẫn không cách nào quên được câu nói kia của Quân Nhục Thủy, không khỏi cố ý cay nghiệt, trong giọng nói cũng hàm chứa vài phần tức giận.

Quân Nhục Thủy vừa nghe xong thì sùng sốt một chút, không khỏi nhíu chặt chân mày, trầm mặc không nói. Thì ra hẳn nghĩ nàng là người như vậy. Thì ra những người đối tốt với hẳn thì hẳn đều cho rằng là do người đó mơ ước gia sản Tô gia. Nàng im lặng xoay người lại, tự giễu cười cười. Thì ra là làm việc không cần trả ơn cũng phải xem thử người đó có nguyện ý hay không. Giống như người học Lôi Phong làm việc tốt, người ta nguyện ý tiếp nhận ý tốt của người thì người chính là Lôi Phong sống, nếu như người ta cố tình không vừa ý thì ngược lại người còn thua cả người ngoài.

(Lôi Phong (1940-1962), người được Đảng Cộng sản Trung Quốc lấy làm hình mẫu cho thanh niên cộng sản Trung Quốc. Người này làm việc tốt từ trước đến nay đều không bao giờ lưu danh lại, ông ấy chỉ viết những việc này vào trong nhật ký.)

"Thôi, ta để trên bàn, có uống hay không là do người quyết định." Trong lòng Quân Nhục Thủy có chút phiền não, thân nhiên nói xong rồi đi ra khỏi Tổ Tâm Cư.

Nàng chậm rãi đi tới bóng râm của tàn cây phía sau núi giả, nhàn nhã ngồi ở trên cỏ nghỉ ngơi. Bóng cây che khuất ánh nắng gay gắt, ánh mặt trời rải rác xuyên thấu qua giữa khe hẹp ở các chạc cây, lúc rơi xuống chỉ còn những đốm sáng bé xiu rung rinh theo gió.

"Tỷ tỷ, người ở nơi này sao." Quân Hiểu Phù hớn hờ cười hi hi đi ra từ phía sau đường mòn.

"Gần đây y quán có bận rộn không?" Hai tay Quân Nhượng Thủy chống lên trên mặt đất, lười biếng hỏi, hình như đã vài ngày nàng không đi tuần tra y quán. Nàng nhìn Quân Hiểu Phù hoạt bát trẻ tuổi đang đứng trước mặt bị mình hóa trang thành hình tượng ngốc nghếch khù khờ, mặc dù việc che giấu sắc đẹp của nàng ta là đáng tiếc nhưng ít ra cũng bảo vệ được làn da không bị rám đen, cũng coi là còn có chỗ tốt.

Quân Hiểu Phù tùy tiện ngồi xuống bên cạnh Quân Nhượng Thủy, nói: "Cũng không tệ lắm. Vương lão bản dùng bồ câu đưa tin lỏ được liệu tiếp theo đang trên đường vận chuyển đến. Đây đã là chuyến thứ ba rồi. Tỷ tỷ, buồn bán náo nhiệt như thế có phải nên thưởng cho mọi người hồng bao (bao lì xì) hay không?"

"Tất nhiên là cuối năm sẽ có bao lì xì, người gấp cái gì?" Quân Nhượng Thủy thuận miệng đáp.

Sắc mặt Quân Hiểu Phù đột nhiên buồn bã nhưng vẫn cười hi hi hỏi: "Nghe nói hôm nay tỷ tỷ về nhà ăn cơm trưa?"

"A, người thành Vạn Sự Thông rồi hả ?" Quân Nhượng Thủy buồn cười nhìn nàng ta: "Người còn biết những thứ gì nữa?"

"Tỷ tỷ, nói cho tỷ biết chuyện này..." Quân Hiểu Phù tò mò hỏi: "Mấy ngày trước đây trong lúc vô tình ta nhìn thấy Quân lão phu nhân đi từ cửa sau Vương phủ ra ngoài, chẳng lẽ Quân gia có giao tình với Tam vương gia sao?"

Tròng mắt đen của Quân Nhượng Thủy che giấu cảm xúc, sắc mặt vẫn như cũ, nhàn nhạt nói: "Không có. Có lẽ là mẫu thân ta muốn nịnh bợ Vương gia thôi."

"À." Thấy Nhượng Thủy không muốn nhiều lời, Quân Hiểu Phù hiểu rõ gật đầu một cái, an tĩnh lại. Hai người ngồi đối diện nhau nhưng lại có tâm sự của riêng mình.

Thật ra thì lúc Tô Tử Bội vừa nói ra câu kia đã thấy hối hận. Nhìn bóng lưng Quân Nhượng Thủy rời đi, hấn càng thêm hận không thể cắn đầu lưỡi của chính mình, tại sao lại nói ra lời bốc đồng như vậy? Khiến nàng không vui mà trong lòng mình cũng khó chịu.

Thời điểm nàng tức giận mặc dù vẫn là ôn hòa tươi cười nhưng hấn có thể cảm thấy nụ sau cười dịu dàng của nàng là lạnh nhạt và xa cách, y hệt như ánh mặt trời nhưng lại không có ấm áp. Hấn không thích loại cảm giác này, hình như tất cả đều mất đi không chế, không có cách nào nắm chặt.

Tô Tử Bội lẳng lặng nằm ở trên giường, trong lòng buồn bực không yên, nóng nảy phiền muộn. Phải nói xin lỗi sao? Tại sao mỗi lần đều là hấn nói xin lỗi? Tại sao nàng không thể bao dung hấn nhiều hơn một chút? Tại sao nàng lại tức giận với mình? Tâm phiền ý loạn ngồi dậy, hấn do dự nhưng cuối cùng vẫn bưng ly trà thuốc đen si si lên, nhắm mắt ngừng thở uống một hớp. Nước thuốc đã lạnh, cay đắng càng nhiều, nhưng mà đây là do tự tay nàng nấu.

Một giọt hai giọt nước mắt rơi xuống, lọt vào trong chén thuốc trống rỗng. Nhất định là do thuốc quá đắng rồi cho nên hấn mới không nhận được mà chảy nước mắt.

Ban đêm, trong thiên viện của Quân gia, Liễu Miên ngồi đối diện với ánh nến chập chờn an tĩnh thêu hoa, ánh mắt dịu dàng, mặt mũi nhã nhặn lịch sự, năm ngón tay linh hoạt, thon dài may nhưng mũi kim thật nhanh, chỉ chốc lát mảnh vải trong tay đã tương đối thành hình thành dạng rồi. Đối với chuỗi ngày an tĩnh mà thanh đạm này, hấn đã thành thói quen, dù vẫn như vậy cho đến hết quãng đời cũng không sao, cả đời này có thể nhìn nữ nhi từ lớn lên, trở nên thành thực chừng chạc, đạt được hạnh phúc trong hôn nhân thì hấn cảm thấy tâm nguyện đã trọn, không cầu gì khác.

Đối với Quân Mẫn Đình, ngay từ hơn mười năm trước hấn đã tuyệt vọng rồi. Vốn tưởng rằng nàng ta không giống với những nữ tử khác, vốn tưởng rằng nàng ta sẽ giải thoát hấn khỏi đau khổ, sẽ mang lại cho hấn hạnh phúc suốt đời, nhưng mà hấn cũng chỉ là đồ chơi mới lạ nhất thời của nàng ta, nếu như không phải hấn có Nhượng Thủy nhất định hấn cũng sẽ giống như những phu thị khác, bị nàng ta bán hoặc trao tay. Từ đó, tim của hấn giống như nước trong giếng cổ, sóng nước chẳng xao.

Từ Trúc đứng ở một bên yên lặng trông chừng, thỉnh thoảng ngó ra bóng đêm sâu thẳm bên ngoài cửa sổ, bộ dạng tinh thần không yên.

"Từ Trúc, người lui xuống nghỉ ngơi trước đi, ta có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân mình." Liễu Miên nhìn nàng ta một chút, khẽ cười nói.

"Dạ, chủ tử, người cũng nên sớm nghỉ ngơi một chút." Từ Trúc gật đầu chào một cái, lui ra. Chỉ là nàng ta không trở về phòng mà lặng lẽ ra khỏi Thiên viện, đi dọc theo đường mòn đầy tiếng côn trùng kêu rì rả, đi tới chỗ ở của gia chủ Quân gia - Túy Hương Lâu.

Chắc, dựa theo cách thưởng thức thì cũng đã biết được phẩm hạnh của một người. Quân Mẫn Đình tham tài háo sắc, ngay cả chỗ ở của mình cũng viết đầy tên thanh lâu, nhuyễn ngọc ôn hương.

Lúc này hình như là cách bữa tối hơn một giờ, cũng không sai lệch nhiều lắm.

Lặng lẽ ẩn mình trong Túy Hương Lâu, gã sai vặt và bọn nha đầu đều đã lui ra, trong không gian hoàn toàn yên tĩnh chỉ nghe thấy Quân Mẫn lớn tiếng ca hát lung tung, ngũ âm đã không được hoàn chỉnh lại hát đến mức cực kì cao hứng. Bên cạnh là ba phu lang đang cười nham nhở, gương mặt ửng hồng,

ánh mắt mơ hồ không có tiêu cự.

Thời điểm Từ Trúc đẩy cửa đi vào, ba phu lang quay đầu nhìn nàng một chút giống như là đang nhìn không khí loại sau đó lại nở nụ cười vô nghĩa. Quân Mẫn Đình hí hóp nhìn nàng một cái, trầm giọng hỏi: "Người... người tới đây làm gì?"

Từ Trúc giật mình, quên nói chuyện mà Quân Mẫn Đình không đợi nàng trả lời đã tiếp tục cười ha ha với ba phu lang: "Ài, Tiểu Tam Nhi, có một nữ nhân đến đây, người nuôi dưỡng tình nhân sau lưng ta đúng không?"

Quả nhiên thần trí của phu nhân đã không còn bình thường, hoàn toàn không nhận ra nàng, lúc này lòng của Từ Trúc mới bình tĩnh lại.

"Ha ha." Ba phu lang cười hi hi: "Vậy sao, ở nơi nào?"

"A, không phải nữ nhân, phải..... Là một mỹ nhân." Nàng ta cười lớn bỏ nhào tới: "Mỹ nhân....."

Từ Trúc lạnh lẽo tránh thoát, nhớ tới lời tiểu thư nói, trong lòng nghĩ kè: "Phu nhân muốn sung sướng cùng ta không? Vậy hãy tới với ta đi nào."

"Được, ta tới đây, mỹ nhân." Quân Mẫn Đình cười hi hi, lệch trái lệch phải đi ra cửa.

Từ Trúc dẫn nàng ta đến thư phòng bên cạnh, cười nói: "Phu nhân viết tên của mình lên trang giấy này sau đó chúng ta ở chỗ này phong lưu khoái hoạt."

"Được, ta...ta viết." Quân Mẫn Đình cười dâm dăng, không kịp chờ đợi liền múa bút viết tên của mình xuống.

Lúc này trái tim thấp thỏm của Từ Trúc mới thả lỏng, nhìn Quân Mẫn Đình nói nhỏ giống như thôi miên: "Phu nhân, người rất mệt mỏi, rất cần nghỉ ngơi, ngủ đi, ngủ đi."

"Đúng vậy, ta mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi....." Ánh mắt của Quân Mẫn Đình đại ra, làm bầm lâu bầu nhấc lại sau đó nghe lời nhắm mắt lại, từ từ ngã xuống mặt đất, phát ra tiếng ngáy thật nhỏ.

Nhẹ nhàng thổi khô vết mực trên giấy, Từ Trúc lại lôi kéo tay Quân Mẫn Đình ấn một cái ở phía dưới, lúc này mới cất kỹ tờ giấy vào trong người, nhìn Quân Mẫn Đình té xuống đất, nàng ta hừ nhẹ rồi đá một cước.

Lần theo đường cũ đi về Thiên viện, hình như đường trở nên gần có lẽ là do tâm tình buông lỏng nên vui vẻ. Tất cả đều giống như tiểu thư đã nói, sùng bái của nàng ta đối với tiểu thư quả thật như nước sông cuộn cuộn liên miên bất tuyệt!

Nhưng mà thời điểm nàng ta đi tới Thiên viện thì nghe thấy âm thanh kim loại va chạm nhau, sau đó bị tình cảnh trước mắt làm sợ ngây người, lập tức núp ở sau một lùm cây sum xuê, cẩn thận theo dõi.

Có bốn người áo đen đang đánh nhau, hình như là hai nhóm người đang đánh tới đánh lui không ngừng. Dao kiếm trong tay bọn họ phản chiếu ánh trắng lạnh lẽo, ánh sáng lần lượt thay đổi làm cho mắt nàng ta hoa lên. Ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu chính là đánh cướp? Nội chiến? Nhưng mà ai đánh cướp lại tới thiên viện, tặc nhân này quả thật không có mắt mà!

Ngay sau đó nàng ta nhìn thấy gã sai vặt Tình Nguyệt và chủ tử Liễu Miên song song té ngã ở góc vườn dưới tàng cây Thanh Đồng, không nhúc nhích, hình như đã bất tỉnh nhân sự. Nàng ta kinh hãi, không nghĩ ngợi được nhiều, lập tức chạy thẳng về phía chủ tử. Đúng lúc ấy thì một người áo đen chiếm được tiên cơ, giống như một con diều hâu tung người đến bên cạnh Liễu Miên, một tay đẩy Tình Nguyệt ra, tay còn lại nâng Liễu Miên lên gánh trên vai sau đó phi thân đi. "Chủ tử!" Từ Trúc hoảng sợ, chạy như bay muốn tiến lên cứu. Đáng tiếc mặc dù thân thể của nàng ta cường tráng nhưng dù sao cũng không phải là người luyện võ, làm sao theo kịp được người áo đen kia?

Tơ mắt nhìn người áo đen công Liễu Miên phi thân nhảy ra khỏi tường viện, những người áo đen đang đánh nhau cũng dừng lại rồi đuổi theo, trong nháy mắt đã mất hút. Từ Trúc buồn bã lớn tiếng kêu chủ tử, cũng chỉ có thể đứng nhìn bọn họ càng lúc càng xa, hận mình không có võ nghệ để phòng thân tự vệ. Nhìn bầu trời đêm tối om om, bóng người từ từ biến mất, trong lòng Từ Trúc vừa hận vừa đau, hận mình vô dụng, trong đầu rối tung lộn xộn. Biến cố đột nhiên xảy ra khiến cho tâm tình đang vui mừng của nàng ta rớt xuống đáy cốc, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Là ai bắt chủ tử đi? Nàng ta phải giao phó với tiểu thư như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bị thương

Editor: coki (Mèo)

Gió đêm thổi qua mang theo cái se lạnh và mùi hương thoang thoảng của một loài hoa không biết tên. Quân Nhược Thủy ngồi một mình ở trong đình bát

giác bên cạnh hồ, lặng lặng nhìn trăng rằm trên bầu trời. Trăng như chậu bạc, sóng nước dập dờn. Tối nay, trăng tròn nhưng người thì có thể tròn hay không?

(trong cv thì tròn là viên có lẽ ý tác giả ở đây đoàn viên hoặc là viên mãn)

Bốn phía của đình toàn là hoa sen hồng cùng với là sen xanh biếc, tiếng ếch ộp vang lên liên tục trong đêm, thỉnh thoảng sẽ có con ếch nhảy từ lá sen tròn xuống mặt nước chơi đùa cùng với cá chép đỏ trên hồ. Trăng sáng sao thưa, bóng đêm dịu dàng, thật là một đêm hè yên tĩnh, an tường. Chỉ là sắc mặt của Quân Nhục Thủy vẫn bình tĩnh như thường, nhẹ nhàng dựa lan can trên đình nhưng trong lòng lại vô cùng sầu lo nặng nề.

Vốn là đã nắm chắc phần thắng nhưng lúc nửa đêm mí mắt nàng lại nháy liên tục, mặc dù nàng không tin những thứ mê tín kia nhưng tâm lại mất đi bình tĩnh, không khỏi hốt hoảng. Từ khi tới Vương triều Kim Bích đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy hoảng loạn như vậy khiến nàng không cách nào nắm chặt, tim giống như đang lơ lửng giữa không trung, phiêu phiêu荡荡, cho dù có làm như thế nào thì cũng không rơi xuống được.

"Tỷ tỷ, ở đây ngắm trăng à?" Quân Hiểu Phù ngồi ở bên cạnh Quân Nhục Thủy trêu ghẹo: "Sao lại không thấy tỷ phu đâu?"

Quân Nhục Thủy cười khổ nói: "Tại sao tỷ ở đâu muội cũng tìm được vậy? Muội thật sự là thích hợp làm đặc vụ."

"Đặc vụ? Đặc vụ là cái gì?" Quân Hiểu Phù cau mày không hiểu.

"Theo cách nói thông thường chính là gian tế." Khóe miệng Quân Nhục Thủy nâng lên, rất rộng rãi giải thích nghi hoặc.

"Gian tế?" Quân Hiểu Phù tức giọng chân, thờ phỉ phò nói: "Tỷ tỷ, tỷ làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé của ta!"

Quân Nhục Thủy liếc nàng ta một cái, nhạo báng nói: "Muội không còn nhỏ, nữ tử mười bốn tuổi đã tính là trưởng thành, cũng có thể cưới phu lang rồi."

"Tóm lại so với tỷ tỷ thì muội nhỏ hơn." Quân Hiểu Phù bĩu môi, cưỡng từ đoạt lý.

"Đúng vậy, cho nên bây giờ muội đang giả bộ là còn nhỏ trước mặt tỷ kìa!" Quân Nhục Thủy cười hi hi, đưa tay捏 gò má trắng nõn nà của nàng ta.

"Rất đau!" Quân Hiểu Phù khoa trương kêu la, nhưng mà nụ cười trên mặt lại rất ngọt ngào.

Quân Nhục Thủy tùy ý dựa vào lan can, dịu dàng cười. Ánh trăng trong sáng chiếu vào mặt mày thanh tú của nàng giống như mỹ ngọc, đồng thời cũng tôn lên ánh sáng bạc rục rờ của mặt trăng.

"Ai, tỷ tỷ, nếu như mà muội có một tỷ tỷ ruột như tỷ là tốt rồi." Hai mắt Quân Hiểu Phù giống như bị sương mù che khuất nhìn ánh trăng, dần dần sắc mặt có chút chán nản.

"Có hay không có tỷ tỷ ruột quan trọng như vậy sao? Vậy thì muội cứ xem tỷ như tỷ tỷ ruột, tỷ cũng sẽ xem muội như muội muội ruột của ta." Quân Nhục Thủy nắm lấy bả vai đơn bạc của nàng ta, cười nói: "Đột nhiên lại nói cái này, có phải ngại tỷ tỷ không đủ thân thiết, không cho muội cưới phu thị hay không?"

"Tỷ tỷ, tỷ vừa cười muội." Hiểu Phù làm nũng nói.

Đã rất lâu nàng không thấy bộ dạng này của Hiểu Phù nhưng lại cảm thấy rất thân thiết và quen thuộc.

Quân Nhục Thủy khôi phục nghiêm nghị, mỉm cười nói: "Hiểu Phù, thật ra thì giữa người với người thứ quan trọng nhất không phải quan hệ máu mủ mà sau khi ở chung, tình cảm sẽ từng chút từng chút một tăng dần lên. Chỉ cần trong lòng chúng ta có tình tỷ muội thì việc có phải là tỷ muội ruột hay không có quan hệ gì đâu?"

Quân Hiểu Phù nhìn Nhục Thủy thật lâu, cười gật đầu: "Tỷ tỷ nói rất đúng, Hiểu Phù hiểu rồi. Là do muội quá câu quan niệm thế tục."

Quân Nhục Thủy cười vỗ vỗ vai nàng ta, giơ mắt nhìn ra xa xa, cùng nàng ta dựa vào lan can ngắm nhìn ánh trăng dịu dàng, đẹp đẽ.

Đêm dần khuya. Hình như phía xa mơ hồ truyền đến tiếng Thanh Văn kêu gọi âm ỉ: "Thiếu phu nhân....."

Quân Nhục Thủy thu lại nụ cười, khẽ nhíu mày, từ trước đến giờ Thanh Văn luôn làm việc chững chạc, tại sao bây giờ lại hốt hoảng xúc động như vậy? Nàng vừa muốn trả lời thì Quân Hiểu Phù đã lớn tiếng kêu lên: "Bên này, thiếu phu nhân ở chỗ này!"

Thanh Văn vừa nghe tiếng đã thờ hồn hể chạy tới: "Thiếu... thiếu phu nhân, thiếu... thiếu gia mời người qua."

"Đi đâu?" Quân Nhục Thủy có chút kỳ quái hỏi, Tô Tử Bội chưa từng hỏi hành tung của nàng, vào buổi tối cũng sẽ không hỏi nàng lúc nào thì trở về phòng ngủ.

"Tổ Tâm Cư, hừ... hừ..." Thanh Văn vẫn chưa thở được.

Quân Nhục Thủy không hỏi thêm nữa, kiểm chế lại nghi ngờ trong lòng, ba người vội vã trở lại Tổ Tâm Cư.

Tổ Tâm Cư vẫn an tĩnh giống như trước kia. Thanh Văn canh giữ ở trước cửa Tổ Tâm Cư, Quân Nhược Thủy và Quân Hiểu Phù sai bước đi vào. Đèn trong phòng chiếu sáng, in bóng Tô Từ Bội và Thanh Phong lên cửa sổ.

Quân Nhược Thủy bảo Hiểu Phù chờ ngoài cửa còn mình thì đẩy cửa đi vào. Vừa vào cửa, Tô Từ Bội đã tiến lên đón, vui mừng nói: "Người đã tới. Mau đến xem một chút, ta sợ quá nhiều người biết nên không dám đi mời đại phu. Nhớ tới người có hiểu biết về độc chắc cũng sẽ biết về Kỳ Hoàng Chi Thuật, không bằng chính người đến xem một chút."

Lời nói của hấn Quân Nhược Thủy mờ mịt, chỉ là khi nàng nhìn thấy người đang ngủ mê man ở trên giường thì lập tức kinh ngạc mở to hai mắt, không dám tin từ từ đi lên phía trước, trong mắt không còn nhìn thấy những chuyện gì khác.

Người đang ngủ mê man, thế mà..... lại là phụ thân của nàng, Liễu Miên. Lúc này sắc mặt Liễu Miên hơi tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, sắc môi khẽ trắng bệch. Quân Nhược Thủy nhìn chăm chăm hấn, mặt rầu rĩ, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng tình trạng hiện giờ của phụ thân đã chiếm hết tâm trí của nàng, khiến nàng không thể chú ý đến những cái khác. Đây là người mà nàng yêu mến và quan tâm nhất ở thế giới này, trong lúc vô tình nàng đã thật tâm yêu thích và ý lại người phụ thân này. Tình cảm chân thành và tha thiết này làm cho nàng muốn hầu hạ bên gối, muốn bảo vệ hấn thật tốt, không muốn ưu thương xuất hiện trên gương mặt tuần nhã kia.

Quân Nhược Thủy lo lắng đặt tay lên mạch của hấn, chân mày nhíu chặt từ từ giãn ra. Là do trúng mê hương cộng thêm thường ngày thân thể yếu ớt lại bị hoảng sợ, cũng không đáng lo ngại, kê chút thuốc an thần là tốt rồi.

Nàng không chú ý đến những người khác mà chìm vào trong suy nghĩ của mình, phân phó Hiểu Phù cầm giấy, bút và mực đi vào, suy nghĩ tên thuốc rồi bảo Hiểu Phù viết phương thuốc lên giấy.

Mặc dù Hiểu Phù vẫn giữ kín như bưng lại lịch của nàng ta với mình và nàng cũng chưa từng hỏi nhiều nhưng nhìn chữ viết của Hiểu Phù giống như rồng bay phượng múa, rất có phong phạm danh gia thì cũng đã đủ để chứng minh xuất thân của nàng ta nhất định không giàu sang cũng phú quý.

Hiểu Phù vừa vào cửa đã thấy tình cảnh bên trong phòng, cũng không thấy kinh hãi, hình như đã sớm đoán được Quân Nhược Thủy sẽ bảo mình viết phương thuốc nên cực kỳ thông dong tự nhiên giống như tất cả đều nằm trong dự liệu.

Viết xong phương thuốc, Quân Nhược Thủy bảo Thanh Văn đi sắc thuốc, lúc này mới thở ra một hơi dài, xoay người lại nhìn thấy vẻ mặt Tô Từ Bội mệt mỏi, quần áo tóc tai lại lộn xộn hơn nữa thấy vết máu đỏ thẫm trên vai hấn thì không khỏi hoảng sợ. Đó vết máu tươi vừa mới khô! Quân Nhược Thủy hoảng hốt, vội vàng tiến lên lôi kéo hấn: "Tại sao lại bị thương?"

"Không có, không phải là máu của ta." Hấn cười cười, vẻ mặt hơi vẻ cô đơn.

Thanh Phong không nhìn được nói lớn tiếng: "Thiếu gia, người chính là vị phụ thân của nàng ta nên mới bị thương, tại sao lại không cho nàng ta biết?" Hấn ta chuyển bất mãn sang Quân Nhược Thủy, tức giận nói: "Thiếu gia vội vã chờ người đến, còn chưa có bồi thuốc !"

Quân Nhược Thủy kinh ngạc nhìn về phía Tô Từ Bội. Ánh mắt của hấn khẽ tránh né, không có giải thích chỉ trách cứ Thanh Phong nhiều chuyện. Quân Nhược Thủy cau mày, không cho phép cự tuyệt: "Cho ta xem thử." Vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói uy nghiêm.

Tô Từ Bội vội vàng lui về phía sau, quật cường nói: "Thật sự không có chuyện gì."

Quân Nhược Thủy không đếm xỉa đến việc hấn lui về phía sau, trầm giọng nói: "Hiểu Phù, muội đi nghỉ ngơi đi. Thanh Phong, người ở lại chỗ này chăm sóc phụ thân ta!" Nói xong thì không thèm giải thích lôi kéo Tô Từ Bội trở về phòng.

Nàng đang quan tâm hấn đấy! Phát hiện này khiến lòng hấn tràn đầy vui sướng. Làm sao hấn có thể nói ra mới vừa rồi vì thấy nàng chạy thẳng tới trước giường Liễu Miên, bỏ quên hấn cho nên trong lòng hơi ẽ ảm đấy?

Trở về phòng, Quân Nhược Thủy đề hấn ngồi xuống mép giường, muốn đưa tay cởi áo hấn ra.

Hấn không khỏi kinh hãi lui về phía sau, theo phản xạ níu chặt y phục, đôi mắt sáng mang theo kinh hãi cùng ngưng ngẩn nhìn nàng.

"Cho ta xem thử có được hay không?" Nàng nửa ngồi ở trước mặt hấn, chống lại đôi tròng mắt như sóng nước xao động của hấn, êm ái nói: "Nếu không làm sao ta có thể yên tâm cho được?"

Hấn nhìn tròng mắt dịu dàng sâu thẳm của nàng, sóng gợn mênh mông, nhu tình tựa như nước đường như muốn hòa tan hấn vào trong đó. Vì vậy hấn giống như bị mê hoặc ngờ ngác gật đầu một cái.

Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng kéo áo của hấn xuống dưới vai phải, quả nhiên nhìn thấy trên vai ónh nhuận như ngọc của hấn xuất hiện vết thương dài chừng một tấc, may mắn vết thương không sâu, máu đã sớm khô lưu lại vết máu đỏ sẫm. Quân Nhược Thủy trừng mắt liếc hấn một cái, trách cứ, rõ ràng bị thương lại còn cạy mạnh.

Mặt của hấn đã sớm ửng đỏ, ngay cả lỗ tai cũng đỏ đến mức nhỏ ra máu. Thành thân lâu như vậy, đây lần đầu tiên hấn phơi bày da thịt ở trước mặt nàng nên không khỏi cúi đầu thật thấp, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Sắc mặt Quân Nhược Thủy trầm xuống, bưng tới nước sạch tới giúp hấn rửa vết thương sau đó lấy thuốc trị thương mà mình đã chế tạo cẩn thận thoa cho hấn. Lúc này Tô Từ Bội giống như hải tử phạm phải sai lầm, dùng ánh mắt vô tội lại uất ức lặng lẽ nhìn nàng.

Tay của nàng có chút mềm, có chút lạnh, khẽ xoa nắn trên đầu vai bạch ngọc của hắn khiến cho làn da của hắn phảng phất cảm thấy độ ấm nóng rực, giống như có một ngọn lửa nhỏ đang thiêu đốt da thịt hắn, cảm giác đó có chút mềm mại, lại có chút tê dại làm cho hắn vừa thoải mái lại có chút khó chịu. Nhưng hắn..... Thích cảm giác như thế.

Quân Nhục Thủy không hề hay biết, vừa chuyên tâm cho thoa thuốc cho hắn, vừa dịu dàng hỏi thăm: "Đau không?"

Tô Tử Bội lắc đầu một cái, ánh mắt không khỏi có chút ngốc cùng si mê, trong lòng hình ảnh kia dần dần nhạt đi trong khi bóng dáng thanh tú của người trước mặt lại càng ngày càng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Kiêu ngạo của nàng.

Editor: coki (Mèo)

Quân Nhục Thủy bôi hết thuốc, nhẹ nhàng kéo áo xuống giúp Tô Tử Bội, trên mặt của nàng nhuộm một tầng ánh sáng nhu hòa, giống như hoa sen nhấp nhô trên mặt nước, óng nhuận sáng tỏ. Ánh mắt của nàng dịu dàng như vậy, không có khinh nhờn, không có tình dục, không có mê luyến, chỉ có ân cần và thương tiếc. Nhớ tới cử chỉ thường ngày của nàng, hình như..... nàng chỉ là coi hắn như một hài tử cho nên mới dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng làm bậy, cô tình gây sự của hắn. Nàng hoàn toàn không có coi hắn như là một nam nhân sao?

Quân Nhục Thủy bôi xong thuốc trị thương, sau đó ngồi ở trước mặt hắn ôn hòa hỏi: "Ta đoán tới nay ngươi đi Quân phủ phải không?"

Tô Tử Bội im lặng gật đầu một cái.

"Ngươi biết tới nay sẽ có người đi bắt phụ thân ta?" Hai mắt Quân Nhục Thủy sáng trong giống như trong lòng đã sớm biết.

Tô Tử Bội khẽ lắc đầu một cái, nói: "Ta không biết. Ta cũng chỉ đoán thôi."

Ánh mắt Quân Nhục Thủy lấp lánh giống như một hồ nước mùa xuân lặng lẽ nhìn hắn, lộ ra nét mặt rửa tai lắng nghe.

Loại ánh mắt này không khỏi làm cho Tô Tử Bội có chút ngượng ngùng, hắn mấp máy môi, nói: "Dựa vào tính tình của nhạc mẫu đại nhân, tất nhiên người sẽ nguyện ý dùng..... Nhạc phụ đổi lấy vàng bạc châu báu, nhưng mà hôm nay người lại kiên trì muốn mảnh đất kia khiến ta cảm thấy có chút kỳ lạ. Mặc dù mảnh đất kia rất lớn nhưng bởi vì cằn cỗi, vắng vẻ, không canh tác được nên nếu bán cũng không được giá cao. Hiển nhiên là nhạc mẫu sẽ không làm loại buôn bán lỗ vốn này cho nên tất nhiên là có người cho nhạc mẫu một cái gì đó tốt hơn."

Quân Nhục Thủy gật đầu liên tục, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Tô Tử Bội nhìn nàng một chút, nói tiếp: "Tuy ngươi không đồng ý yêu cầu của nhạc mẫu đại nhân ngay lúc đó nhưng hình như trong lòng đã có dự liệu trước."

Quân Nhục Thủy gật đầu lần nữa, đối với Quân Mẫn Đình, quả thật nàng cảm thấy nàng ta chỉ là một đĩa đồ ăn.

"Cho nên, tất nhiên nhạc mẫu sẽ có đề phòng với ngươi mà người phía sau so ra lại càng thiếu kiên nhẫn. Ta đoán tới nay bọn họ sẽ chọn lựa hành động, đưa nhạc phụ đi chỗ khác bởi vì bọn họ biết tầm quan trọng của nhạc phụ đối với ngươi, đề phòng ngươi tiên hạ thủ vi cường*." Nói tới chỗ này Tô Tử Bội không khỏi có mấy phần buồn bã. Nếu như là hắn không biết nàng có thể nguyện bỏ ra bất cứ giá nào hay không?

*Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Quân Nhục Thủy chợt giật mình, quả thật nàng đã đánh giá thấp đối thủ. Nếu như chỉ một Quân Mẫn Đình thì nàng có niềm tin tuyệt đối. Từ lúc Tế Thiện Đường khai trương nàng đã vạch ra kế hoạch này. Nhưng mà vì sao sự tình lại trở nên phức tạp như vậy?

"Ta suy đi nghĩ lại bèn cùng với Thanh Phong thừa dịp bóng đêm đi đến Quân phủ. Mặc kệ như thế nào trước tiên đón nhạc phụ ra vẫn an toàn hơn. Lúc tới thì thấy mấy người áo đen đang định vượt tường ra ngoài, một người trong đó khiêng nhạc phụ trên vai. Ta và Thanh Phong lập tức ngăn cản bọn họ. Mấy người áo đen kia chia làm hai phe, dĩ nhiên là chúng ta tập trung công kích người khiêng nhạc phụ. Có mấy người áo đen khác lại rất kì quái, giúp chúng ta cứu nhạc phụ, sau đó chúng ta vội vã mang nhạc phụ trở về."

Quân Nhục Thủy có chút kinh ngạc hỏi: "Thanh Phong cũng biết võ công?"

"Ừ, từ nhỏ Thanh Phong đã cùng ta luyện võ."

"Người áo đen chia làm hai phe?" Quân Nhục Thủy nhíu chặt chân mày, như vậy trừ bỏ thế lực phía sau Quân Mẫn Đình còn có một thế lực khác cũng đã tham dự mà thế lực này lại đứng sau lưng nàng. Thế lực này có mục gì đích đây?

Đang lúc này Thanh Văn gõ nhẹ một cái lên cửa, đứng bên ngoài bẩm báo: "Thiếu phu nhân, có Từ Trúc cô nương tới."

Không đợi mở cửa, Từ Trúc đã thất hồn lạc phách xông vào, khóc nói: "Tiểu thư, chủ tử đã bị người bắt đi. Hu..hu., Từ Trúc vô dụng, tới người bắt chủ tử đi là ai cũng không biết."

Quân Nhục Thủy khẽ mỉm cười: "Nếu muốn bắt người thì tất nhiên sẽ không để cho người nhìn thấy mặt thật."

"Tiểu thư?" Đôi mắt Từ Trúc đắm lệ mông lung nhìn Quân Nhục Thủy, không hiểu tại sao tiểu thư..... lại bình tĩnh như vậy?

"Chuyện ta phân phó người đã làm xong chưa?" Quân Nhục Thủy cười hỏi, bình tĩnh như cũ.

"Làm xong rồi." Từ Trúc hít hít mũi, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy, đưa cho Quân Nhục Thủy.

Quân Nhục Thủy mở ra nhìn một cái, thoả mãn gật gật đầu, nói: "Từ Trúc, về sau người không cần ở lại Quân phủ làm nha đầu nữa." Nhìn Từ Trúc lộ ra dáng vẻ bị thương và tự trách, Quân Nhục Thủy không khỏi cười trấn an nàng ta: "Đừng lo lắng, bây giờ phụ thân đang ở Tổ Tâm Cư."

Từ Trúc tròn to hai mắt, mờ mịt có chút không dám tin nhìn Quân Nhục Thủy.

"Ta biết rõ người có rất nhiều nghi vấn, ngày mai ta sẽ từ từ giải đáp cho người. Hôm nay người cũng mệt mỏi rồi, xuống nghỉ ngơi đi." Quân Nhục Thủy phân phó Thanh Văn dọn dẹp một gian phòng khách cho Từ Trúc rồi dẫn nàng ta đi xuống nghỉ ngơi.

Tô Từ Bội vẫn kinh ngạc nhìn nàng, lúc này mới lên tiếng hỏi thăm: "Người..... Lấy được thư từ hôn rồi?"

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, nhàn nhạt nói: "Mặc dù thủ đoạn không được trong sáng nhưng mà đối với tiểu nhân, không cần thiết phải quang minh lỗi lạc. Đạt được mục đích mới là quan trọng nhất."

Thì ra là nàng đã sớm có kế hoạch. Chỉ là không ngờ nửa đường lại nhảy ra hai đội người ngựa làm nhiều loạn kế hoạch ban đầu nhưng cũng coi như là trăm sông đổ về một biển, mặc dù có biến cố nhưng vẫn cứu được Liễu Miên.

"Làm sao người có thể khiến cho nhạc mẫu cam tâm ký tên được?" Tô Từ Bội tò mò hỏi.

"Đây là bí mật!" Quân Nhục Thủy bán úp úp mở mở, vui vẻ cười cười trêu chọc hân.

Tô Từ Bội lườm nàng một cái, gương mặt không vui, hừ nhẹ một tiếng, quay mặt qua chỗ khác.

"Năm xưa có một loại thuốc thất truyền được đặt tên là Ma Phí Tán. Thuốc này có khả năng làm cho người ta mê man, bất tỉnh nhân sự, mặc cho người chém giết cũng không biết đau, thích hợp trong việc chữa trị ngoại thương. Nếu dùng chung với rượu thì được tính sẽ tăng lên gấp nhiều lần. Nếu dùng với một lượng vừa đủ thì có thể xuất hiện ảo giác, tinh thần không còn tỉnh táo." Quân Nhục Thủy chậm rãi nói.

Tô Từ Bội bỗng dưng quay đầu lại, kinh ngạc và sùng bái nhìn nàng: "Người..... chế ra Ma Phí Tán này? Lợi dụng được tính của thuốc khiến nhạc mẫu mất đi tỉnh táo, dưới tình huống này ép người ký thư từ hôn?"

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, lộ ra nét mặt trẻ nhỏ dễ dãi.

Thật ra thì Hoa Đà Ma Phí Tán đã sớm thất truyền, trên sách sử cũng không có ghi lại cách điều chế của Ma Phí Tán. Theo thí nghiệm của đời sau, Ma Phí Tán được tạo thành từ hoa Mạn Đà La, Sinh Thảo Ô, Đương Quy, Hương Bạch Chi, Xuyên Khung bốn tiền, Sao Nam Tinh một tiền*. Nhưng đây cũng không phải là Ma Phí Tán nguyên gốc, Ma Phí Tán chân chính đã sớm thất truyền từ lâu. Nếu như..... Xuyên qua đến thời đại Hoa Đà chắc sẽ có khả năng lưu truyền Ma Phí Tán đến đời nay.

*Các vị thuốc trong đông y. Còn bốn tiền hay một tiền là cách định lượng các vị thuốc thời xưa.

Trong thời đại này không có thuốc tê của hiện đại cho nên Ma Phí Tán chính là thuốc mê tốt nhất dùng trong ngoại khoa hơn nữa tổ mẫu của Tôn Minh Huân từng là quân y, trong bút ký hành y của bà cũng có nghiên cứu và ghi lại đối với đối với các loại thuốc mê dành cho ngoại thương cho nên Ma Phí Tán mà Quân Nhục Thủy nghiên cứu và bào chế mặc dù không thể so sánh với Hoa Đà, chất lượng cũng kém xa thuốc tê hiện đại nhưng ở thời không này cũng xem như là tân tiến nhất rồi.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tô Từ Bội hăng hái dồi dào, vui mừng và sùng bái giống như hài tử nhìn thấy thứ đồ mình thích.

Quân Nhục Thủy không khỏi cười: "Tốt lắm, nên nghỉ ngơi thôi. Ta đi gọi Thanh Phong tới thay y phục giúp người."

Tô Từ Bội không khỏi có chút tiu nghỉu, lưu luyến nhìn nàng. Hân..... không muốn nàng tránh đi.

"Ai, nếu biết sẽ có đánh nhau tại sao lại không dẫn theo nhiều người? Tại sao lại để cho mình bị thương như vậy?" Quân Nhục Thủy nhìn đầu vai đỏ thẫm của hân, lắc đầu đứng dậy, hơi trách cứ.

Tô Tử Bội hất cằm lên nói: "Ta đoán bọn họ sẽ hành động thêm một bước nhưng mà ta cũng có lợi thế của mình."

"Có lợi thế gì?" Quân Nhược Thủy dừng bước lại, hoài nghi hỏi.

Tô Tử Bội tự đắc nói: "Ta mang theo khế đất."

Quân Nhược Thủy hoảng sợ nói: "Người định dùng khế đất trao đổi?"

"Âm mưu sau lưng khế đất thì ta không biết nhưng mà ta cảm thấy đây là phương pháp nhanh nhất để có được thứ mình muốn." Tô Tử Bội nói năng nhẹ nhàng giống như nước chảy mây trôi.

Mặc dù hắn nói rất bình thản nhưng làm sao Quân Nhược Thủy có thể không hiểu? Hắn là vì nàng nên mới nguyện ý lấy khế đất Tô gia ra. Quân Trong lòng Nhược Thủy cảm động nhưng vẫn ôn hòa mà kiên quyết nói: "Công tử, cảm ơn người. Nhưng ta lại không nguyện ý dùng khế đất làm vật trao đổi. Bởi vì đó là sản nghiệp của Tô gia."

"Người....." Tô Tử Bội cảm tức nhìn nàng. Nàng coi thường tâm ý của hắn như thế sao? Hắn muốn giúp nàng mà.

Quân Nhược Thủy cười cười: "A, người lại tức giận? Tính khí thật là không tốt."

"Ta không đủ dịu dàng, không đủ hiền thực, đã mạn, cường hãn lại tùy hứng, vậy thì thế nào?" Đột nhiên hắn rống to, sắc mặt khoa trương không cần thiết, giống như một con nhím cả người dựng lông chỉ vì muốn che giấu bi thương trong lòng.

Quân Nhược Thủy lắc đầu một cái, mỉm cười nói: "Công tử, ta vẫn còn nhớ vào đêm thành thân người đã nói, không được mơ tưởng đến sản nghiệp Tô gia. Ta cũng muốn nói cho người biết ta chưa bao giờ nghĩ tới đồ vật của Tô gia, bất luận là quá khứ, hiện tại hay là tương lai cũng đều như vậy. Ta cũng có khiếu ngạo của nữ nhi. Phụ thân của ta, ta sẽ dùng chính sức lực của mình để bảo vệ."

Tô Tử Bội ngơ ngác nhìn nàng, im lặng không lên tiếng. Nàng dùng lời của mình để chặn miệng mình, hắn còn có thể nói gì đây? Nhưng mà trong lòng lại đèn nén khó chịu vì những lời của nàng..., từng câu từng chữ đều bình tĩnh lạnh nhạt giống như hắn và nàng không có quá nhiều quan hệ. Nàng là thê chủ của hắn, phụ thân của nàng hiển nhiên cũng phụ thân của hắn mà.

Không ngờ rằng một câu nói trong lúc bốc đồng mà nàng lại ghi nhớ cho đến nay. Nhưng bây giờ hắn muốn thu lại câu nói kia, còn có thể sao?

Thì ra nàng cũng là một nữ nhân đầy kiêu ngạo, nể cảm lại tự tôn. Khi đó hắn đã làm tổn thương lòng tự trọng của nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đối lập

Đêm khuya, cây cối trong hoa viên mờ ảo. Một bóng dáng màu đen cao gầy đứng lặng yên, tựa hồ đang chờ đợi cái gì đó.

Không lâu sau, hai người người áo đen khắp khênh nâng đỡ lẫn nhau bước tới quý xuống: "Thuộc hạ làm việc bất lực, xin chủ tử trừng phạt."

Trong bóng tối, nữ tử áo đen thâm trầm khó lường, trong mắt từ từ dâng lên sát ý nồng đậm: "Người đâu?"

"Bị người khác ..... Cướp đi, hình như đối phương biết tối nay chúng ta sẽ hành động." Một người áo đen đáp.

"Ta hỏi là bây giờ người đang ở đâu?" Nữ tử áo đen hung hăng chặt đứt một nhánh cây khiến cho con chim đang ngủ ngon trong tổ ấm giật mình kinh hoàng bay thẳng lên trời, kêu lên một tiếng rồi biến mất trong màn đêm. Mà bóng đêm lại càng lộ ra vẻ yên lặng.

"Bẩm chủ tử, bị Tô gia Tam thiếu gia Tô Tử Bội mang đi." Một người áo đen cúi đầu run rẩy trả lời, cực kì sợ hãi.

"Thì ra là người của Tô gia?" Nữ tử áo đen âm trầm hỏi.

"Hình như không phải, hai người kia cũng mặc y phục dạ hành màu đen còn Tô Tử Bội mặc trang phục bình thường. Vốn thuộc hạ đang khiêng Liễu Miên đánh nhau với hai người kia, ai ngờ Tô Tử Bội nửa đường nhảy ra. Hai người kia giúp đỡ Tô Tử Bội ngăn cản thuộc hạ, cho nên.....". Người áo đen ngập ngừng nói.

"Nhiệm vụ thất bại chính là thất bại, không cần phải ngụy biện." Nữ tử áo đen lạnh giọng nói, khuôn mặt đẹp đẽ ẩn trong bóng tối phát ra khí lạnh.

Hai người người áo đen kinh hoàng vội vàng dập đầu: "Chủ tử tha mạng, thuộc hạ nguyện trung thành với chủ tử."

Nữ tử áo đen nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười lạnh không dễ dàng phát hiện. Nàng ta mềm giọng cười nói: "Ta sẽ cho các người cơ hội, các người lui xuống đi."

"Tạ chủ tử." Quả tim đang treo trên không của hai người như trở về trong lồng ngực, thiên ân vạn tạ đứng dậy rời đi.

Khi bóng lưng bọn họ còn chưa ra khỏi hoa viên thì một bóng người màu đen bay ra từ sau lưng nữ tử áo đen, trường kiếm trong tay người đó chột lóe ánh sáng lạnh lẽo, hai người kia bỗng nhiên ngã xuống, thất khiếu* chảy máu, trong nháy mắt bị mất mạng.

*Thất khiếu: 7 lỗ trên khuôn mặt gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Nữ tử áo đen hừ lạnh một tiếng, sắc mặt như bình thường, nhàn nhạt giao phó: "Cầm Âm, dọn dẹp cho sạch sẽ."

"Vâng" Triệu Cầm Âm cúi đầu cung tiễn nữ tử áo đen rồi đi sau đó mới đi xử lý hai thi thể kia. Hắn nhìn hai tử thi thể thối, trong lòng đột nhiên hơi phát rét. Bọn họ nào biết tất cả đều đã sắp xếp xong xuôi, bọn họ chỉ là một con cờ nhỏ nhỏ, ngoài ra không còn gì nữa. Bất luận là thành hay bại thì bọn họ đều không thể không chết. Bởi vì chỉ có người chết mới có thể tuyệt đối tin tưởng được.

Mà thật ra thì chính hắn cũng chỉ là một con cờ mà thôi.

Sáng sớm, Tô phủ cực kỳ náo nhiệt.

Bởi vì Quân Mẫn Đình hưng sư động chúng* tới chơi. Nàng ta mang theo mười người, khí thế hung hăng đi đến, ngồi xuống chính sảnh* Tô gia, âm ỉ muốn gia chủ Tô gia đi ra gặp nàng ta.

*Hưng sư động chúng: làm việc gì đó rùm beng, náo động khiến cho mọi người đều biết.

*Chính sảnh: giống phòng khách.

Quân Nhục Thủy khoan thai đi đến, ngồi xuống chủ vị. Tô Từ Bội không chút thay đổi, buồn vui đều không hiện lên trên mặt, ưu nhã ngồi ở bên cạnh Quân Nhục Thủy.

Thanh Văn đứng lúc dâng lên một ấm Lâm Giang bạch cúc. Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, ung dung nói: "Mẫu thân đại nhân, mời uống trà. Khó có được mẫu thân đại nhân đến thăm, Nhục Thủy cố ý phân phó hạ nhân pha một bình Lâm Giang bạch cúc, mời mẫu thân đại nhân nếm thử một chút."

Dĩ nhiên là Quân Mẫn Đình đã có nghe nói qua về Lâm Giang bạch cúc, đây là công trà*, ở trong dân gian rất khó mua được. Mặc dù còn có chính sự chưa làm nhưng nàng ta vẫn là không nhịn được nâng chung trà lên, tí mĩ thường thức.

*Công trà: hiểu đại khái là trà đưa vào trong hoàng cung, dâng lên cho vua.

Quân Nhục Thủy nhếch miệng lên, giọng nói âm áp giống như bình thường: "Không biết mẫu thân đại nhân có chuyện gì mà sáng sớm đã đến thăm hỏi?"

Quân Mẫn Đình đặt ly trà xuống, cười lạnh một tiếng: "Nhục Thủy, con càng lúc càng lợi hại rồi."

"Vì sao mẫu thân lại nói thế?" Quân Nhục Thủy cười nhạt một tiếng, khách khí hỏi.

"Chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, giao Liễu Miên ra đây." Quân Mẫn Đình trầm giọng nói.

Quân Nhục Thủy kinh ngạc nói: "Mẫu thân đại nhân, phụ thân là phu thị của người, tại sao lại tìm con đòi người? Lại còn nhìn một con mắt cho rằng hắn đang ở Tô gia?"

"Có ở đây hay không để cho ta lục soát một chút là biết liền." Quân Mẫn Đình lạnh lùng kiêu ngạo nhìn nàng, chờ nhìn thấy vẻ mặt hoang mang sợ hãi của nàng. Theo mặt báo cho biết đêm qua Liễu Miên đã được Tô Từ Bội mang vào Tô phủ, đến bây giờ vẫn có ra ngoài. Hừ, cho dù nàng phải đào ba thước đất cũng phải tìm cho ra Liễu Miên. Muốn dẫn người đi dưới mí mắt nàng, trừ phi là nằm mơ.

"Xin hỏi mẫu thân đại nhân có quyền gì mà tự ý xông vào nhà dân đây?" Quân Nhục Thủy uống một hớp trà, lạnh lạnh hỏi.

"Chỉ cần con không sợ gặp quan, tất nhiên ta sẽ cho con một tờ lệnh soát nhà." Sắc mặt Quân Mẫn Đình xanh mét, lạnh lùng nói. Nàng không ngờ đến một ngày mình lại cùng nữ nhi hai bên giằng co, mà lại là nữ nhi nàng chưa bao giờ coi trọng dù chỉ là một chút xíu.

Quân Nhục Thủy cười nhạt một tiếng, đã có tính toán từ trước: "Tất nhiên là con không sợ quan phủ tham gia."

Quân Mẫn Đình cười gian nói: "Ta đã sớm ngờ tới con sẽ mềm không được cứng không xong." Nàng ta quay đầu gọi một gã sai vặt tới: "Người đi ra ngoài cửa nhìn một chút, xem Lưu tri phủ đã tới hay chưa?"

"Vâng". Gã sai vật lĩnh mệnh đi.

Nghe nói Tri Phủ đại nhân tới, Tô Từ Bội có chút lo lắng nhìn Quân Nhục Thủy, Nhục Thủy gật đầu với hắn một cái, cười cười an ủi thì hắn mới hơi yên lòng. Từ xưa đến nay dân không đấu với quan, hắn sợ nàng thiệt thòi.

Ước chừng qua nửa nén hương mà bóng dáng Lưu tri phủ vẫn chưa thấy đâu. Quân Mẫn Đình không khỏi có chút lo âu, nhấp nhòm ngồi xuống đứng lên.

"Ai." Quân Nhục Thủy than nhẹ một tiếng, lười biếng vô lực dựa vào trên ghế dựa.

Tô Từ Bội cười một tiếng, biết nàng là đói bụng. Còn nhớ rõ hắn từng cười nàng ăn còn nhiều hơn heo thì nàng rất tự nhiên nói: có heo xinh đẹp như ta sao?

"Cười cái gì?" Quân Nhục Thủy sáng giọng.

Tô Từ Bội ngưng cười, nhẹ nhàng hỏi: "Người có nắm chắc không?"

"Yên tâm đi." Quân Nhục Thủy cười trấn an một tiếng.

"Vậy thì chịu đựng thêm một lát nữa, Thanh Phong đã đi báo phòng bếp chuẩn bị điểm tâm." Tô Từ Bội nhỏ giọng nói.

Quân Nhục Thủy vui mừng nhìn hắn, trong lòng dâng lên ấm áp nhàn nhạt. "Thật tốt quá, ta..... Quả thật là rất đói bụng. Ha...ha". Nàng có chút ngượng ngùng nói.

Lúc này, gã sai vặt kia vội vàng chạy vào bẩm báo: "Chủ tử, Lưu tri phủ đã đến."

Quân Mẫn Đình vội vàng đứng dậy đi ra ngoài cửa nghênh đón.

"Chúng ta cũng đi đi, dù sao cũng là quan phụ mẫu một phương, phải nể mặt người ta một chút." Quân Nhục Thủy đứng dậy: "Nếu như người mệt mỏi thì đi nghỉ ngơi trước đi, những chuyện này vốn không cần nam quyền phải ra mặt."

"Không được, ta nhất định phải đi theo." Tô Từ Bội ngẩng đầu lên, cương硬 nói.

Quân Nhục Thủy không khỏi buồn cười: "Được, mời đại gia ngài cùng đi thôi." Lắc đầu một cái, vẫn là ôn nhu nắm tay của hắn cùng nhau ra cửa đón người.

Lúc kiệu của Lưu tri phủ hạ xuống, mọi người đều hành lễ nói: "Bái kiến Lưu đại nhân!"

Chỉ thấy Lưu tri phủ này ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, mặt to mày rậm, ánh mắt nội liễm, thân hình cao lớn, rất có uy nghiêm của quan.

Về mặt của Lưu tri phủ tươi cười đi vào Tô phủ trong tiếng cung nghênh của mọi người.

"Tô phu nhân, tất cả sự tình ta đã nghe Quân lão phu nhân nói rồi, căn cứ vào luật pháp của vương triều Kim Bích thì cho dù người là nữ nhi của Liễu Miên cũng không thể không có sự cho phép của Quân lão phu nhân mà tự ý mang Liễu Miên xuất phủ, càng không thể vào phủ cướp người, tác phong này quả thật giống như cường đạo. Theo như luật pháp của vương triều Kim Bích là phải bị xử phạt." Lưu tri phủ nhìn thì giống như có ý tốt muốn khuyên bảo, kì thực là đang âm thầm ra oai.

Khỏe miệng Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng nâng lên, giống như rất sợ hãi lại ra vẻ vô tội nói: "Lưu đại nhân minh giám. Ta chỉ là một thảo dân, trời sinh mảnh mai, tay lại trời gả không chặt, làm sao dám lấy bản thân ra đùa giỡn đây?"

"Chẳng lẽ Liễu Miên không có ở trong phủ?" Lưu tri phủ trầm giọng hỏi: "Bốn quan sẽ phái quan binh lục soát ở trong phủ một lần, nếu như không có liên chứng minh Tô gia trong sạch."

Quân Nhục Thủy cau mày, Tô gia trong sạch? Xem ra người sau lưng Quân Mẫn Đình đã không thể chờ đợi muốn kéo cả Tô gia rơi xuống nước. Ngay sau đó nàng tỏ vẻ Ức nói: "Đại nhân, giờ phút này phụ thân ta đang Tô phủ, nhưng mà....."

Về mặt của Lưu tri phủ và Quân Mẫn Đình đều gian kế thực hiện được, rất hài lòng nói: "Nhưng mà cái gì?" Lưu tri phủ hỏi tới.

"Nhưng mà phụ thân ta đã nhận được thư từ hôn của mẫu thân. Phụ thân ta một mình lẻ loi hiu quạnh lại bị mẫu thân hù* cho nên vạn bất đắc dĩ mới đến tìm ta. Ta đây lại là nữ nhi duy nhất của người, tất nhiên là phải chiều cô cho phụ thân của mình để làm tròn chữ hiếu." Quân Nhục Thủy cúi đầu, lời nói hiển ngang lăm lệt, tình chân ý thiết.

*hù: dọa

Quân Mẫn Đình giận dữ: "Người nói vậy, ta viết thư từ hôn khi nào?"

"A, mẫu thân đại nhân, làm sao con biết được người viết khi nào? Chỉ sợ là từ rất lâu trước kia đã muốn vứt bỏ phụ thân rồi!" Quân Nhục Thủy giống như vô tâm nói.

"Con....."

"Tốt lắm tốt lắm, Quân Nhục Thủy, người nói phụ thân người bị hưu nên rồi phủ, như vậy người phải lấy thư từ hôn ra để làm bằng chứng." Lưu tri phủ ngăn cản Quân Mẫn Đình đang tức sùi bọt mép.

Quân Nhục Thủy cười nhạt, sai Từ Trúc đi lấy thư từ hôn ra.

"Đây... đây không phải là thư từ hôn do ta viết." Quân Mẫn Đình nói lớn tiếng.

Đĩ nhiên đây không phải nàng ta viết, chữ này là bút tích của Quân Hiếu Phù, rồng bay phượng múa, thanh lệ đầy ý nghĩa. Quân Mẫn Đình nào có phần bản lĩnh này?

"Nhưng mà mẫu thân đại nhân đã ký tên cũng đã ấn dấu tay lên trên đó." Quân Nhục Thủy tốt bụng nhắc nhở.

Quân Mẫn Đình nhìn phía dưới tờ giấy, nhìn thấy ba chữ Quân Mẫn Đình to rõ, đúng là bút tích của mình. Cái dấu tay đó chỉ cần so sánh là biết ngay thật giả. Làm sao có thể? Nàng kí thư từ hôn lúc nào, tại sao nàng không có một chút ấn tượng?". Không, không thể nào." Quân Mẫn Đình sợ hãi nhìn chữ viết của mình, dụi dụi con mắt, thật sự là không thể tin được.

Quân Nhục Thủy không thèm quan tâm nàng ta, chuyển sang Lưu tri phủ, bi thương nói: "Phụ thân ta ở Quân phủ chưa bao giờ có ngày tốt, hôm nay nếu mẫu thân đã hưu người thì cũng đến lúc ta nên hầu hạ dưới gối rồi."

Lưu tri phủ trầm ngâm chốc lát, đành phải nói: "Nếu Quân lão phu nhân đã hưu lệnh tôn thì tất nhiên là do Tô phu nhân phụng dưỡng, về sau đều nghe theo người."

"Ta Lưu đại nhân phán đoán sáng suốt." Quân Nhục Thủy làm ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt. Luật pháp Vương triều Kim Bích quy định rất rõ ràng về thư từ hôn, bởi vì suy tính đến việc rất nhiều nữ tử nhà nghèo khổ không có tiền học chữ nên thư từ hôn chỉ cần mời người khác viết theo mẫu đã được quy định, bản nhân ký tên in dấu tay là có hiệu lực. Cho nên lá thư từ hôn trong tay Quân Nhục Thủy rõ ràng là có hiệu lực pháp luật đồng thời hiển nhiên là Lưu tri phủ không thể nói thêm được gì nữa. Mà nam tử bị thế chủ hưu, nếu có nữ nhi thì nghe theo nữ nhi, nghĩa vụ gánh vác phụng dưỡng do nữ nhi thực hiện.

"Chuyện đến đây đã rõ ràng rồi, bốn quan xin cáo từ." Sắc mặt Lưu tri phủ không tốt đứng dậy.

Quân Nhục Thủy và Tô Từ Bội cũng những người liên can đều đứng dậy cung tiễn. Quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng Quân Mẫn Đình vẫn còn đang trong tình trạng bị kích thích, sắc mặt đầy giận dữ. Từ Trúc đã sớm thu hồi thư từ hôn, chỉ sợ Quân Mẫn Đình nổi điên sẽ xé nát nó.

"Tiểu thư, không phải gia chủ điên rồi chứ?" Từ Trúc lặng lẽ hỏi.

Quân Nhục Thủy vội vàng gạt đầu không dứt, nói: "Đúng vậy, nhanh đưa người trở về đi, nếu phát điên ở Tô gia sợ rằng người khác sẽ đổ lỗi lên đầu chúng ta!" Nàng chỉ chỉ những gia bộc sau lưng Quân Mẫn Đình kia, nói: "Các người còn ngây ngốc cái gì? Còn không mau đưa chủ tử các người về!" Trên khuôn mặt thanh tú dần hiện ra nụ cười thông minh: "Từ Trúc, tiễn khách!"

"Vâng" Từ Trúc được lệnh, đuổi khách không lưu tình chút nào.

Phía bên này, Quân Nhục Thủy vội kéo tay Tô Từ Bội, cười hi hi nói: "Chúng ta đi ăn điểm tâm đi. Ta đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi. Người đói chưa?"

Nàng nha..... Tô Từ Bội hé miệng cười cười, lặng lẽ nắm tay của nàng, cùng nhau đi về Tổ Tâm Cư.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thiệp mời.

Editor: Mèo coki

Trải qua việc Quân Mẫn Đình âm ỉ như vậy, Tô Từ Bội cũng cảm thấy bụng sôi lên sùng sục.

Mặt trời đã lên rất cao, nóng bức ập đến. Hai người ở trong phòng yên tĩnh ăn điểm tâm.

Quân Nhục Thủy ăn uống rất tùy ý, cắn một miếng lớn, vẻ mặt vui thích, giống như ăn là chuyện vui lớn nhất của đời người. Tô Từ Bội mỉm cười len lén

nhìn nàng một chút, ăn từng miếng từng miếng nhỏ, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên.

Điểm tâm rất phong phú, có bánh bao quán thang*, cao tảo đồ, bánh cuốn rán, sủi cảo hấp, cháo thịt. Hiển nhiên là Quân Nhục Thủy ăn uống cực kỳ vui vẻ.

*bánh bao quán thang: loại bánh bao này khi ăn phải cắn một lỗ nhỏ, hút nước canh trong đó ra rồi sau mới ăn bánh. Cắn không cẩn thận là nước canh chảy tè le vậy đó.

"Người nói thử xem..... Tại sao nhạc mẫu lại có thể mời được Lưu tri phủ Lưu đại nhân?" Tô Tử Bội suy nghĩ một chút, nhíu mày hỏi.

Quân Nhục Thủy không thèm động đậy mí mắt, cắn bánh rán, nói không rõ ràng: "Nàng ta cho rằng chỉ bằng mấy phần quan hệ của nàng ta và Lưu tri phủ là có thể mời được Tri phủ đại nhân. Thật ra thì là do người sau lưng nàng ta có năng lực mà thôi."

"Người biết người sau lưng là đó ai không?" Tô Tử Bội tò mò hỏi.

Quân Nhục Thủy lắc đầu một cái: "Không biết." Đoán thôi, chưa có chứng cứ rõ ràng thì không thể nào nói lung tung được. Họ đều là từ miệng mà ra.

Tô Tử Bội có chút nghi ngờ nhìn nàng.

Quân Nhục Thủy cười với hân một tiếng: "Ăn nhanh đi, nếu không ta sẽ ăn hết đấy."

"Người thích thì cứ ăn đi, chẳng lẽ ta lại đi giành với người sao?" Tô Tử Bội hất cằm lên, khinh thường nói.

Quân Nhục Thủy cười trêu ghẹo: "Nếu ta ăn hết rồi đợi lát nữa người có khóc cho ta xem thì cũng chỉ vô ích thôi, ta không phải là người biết thương hương tiếc ngọc đâu!"

"Ta khóc lúc nào?" Tô Tử Bội tức giận nhìn nàng chằm chằm, buồn bực nói.

Quân Nhục Thủy cười hi hi bỏ một cái sủi cảo hấp vào miệng, không nói lời nào, khí định thần nhàn nhìn bộ dạng tức giận của Tô Tử Bội.

Lúc này Tử Trúc đột nhiên chạy vào, vẻ mặt vui sướng, lớn tiếng la hét: "Tiểu thư, tiểu thư, chủ tử tỉnh!"

"Phụ thân ta đã tỉnh rồi hả?" Quân Nhục Thủy vừa nghe xong vui mừng vội vàng đứng dậy: "Đi, đi qua nhìn một chút." Nói xong liền cùng với Tử Trúc gấp gấp đi ra khỏi phòng.

Tô Tử Bội ở sau lưng bữu môi, trong lòng có chút cô đơn khi bị bỏ rơi nhưng mà ngay sau đó đứng dậy đi đến phòng khách nơi Liễu Miên đang ở tạm.

"Phụ thân, người đã tỉnh rồi hả?" Quân Nhục Thủy vừa vào cửa đã thân mật kêu lên.

"Thủy Nhi, thật sự là con? Ta đang ở nơi nào vậy?" Liễu Miên ngồi ở trên giường, vẻ mặt vui mừng nhìn Quân Nhục Thủy đi tới, có chút không dám tin, nắm tay khẽ run, chỉ sợ đây lại là một giấc mộng hư ảo.

"Phụ thân, đúng là con." Quân Nhục Thủy đi lên phía trước, ngồi ở mép giường, giang hai cánh tay ôm thật chặt lấy Liễu Miên giống như được trở lại một bên cánh ấm áp, trên mặt đều là hạnh phúc và thỏa mãn: "Về sau nữ nhi sẽ chăm sóc người, con muốn làm cho người trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới."

"Có con chính là hạnh phúc lớn nhất rồi." Liễu Miên từ ái sờ sờ đầu của nàng, nàng tựa như cún nhỏ được chủ nhân vuốt ve, dùng sức cọ cọ cổ Liễu Miên, chọc cho Liễu Miên không khỏi bật cười: "Được rồi, biết làm nũng như vậy từ khi nào? Giống y như con chó nhỏ."

"Phụ thân, chó nhỏ rất đáng yêu, con làm chó nhỏ của phụ thân nha!". Quân Nhục Thủy ngẩng đầu lên, cười híp mắt nói. Cổ nhân còn có thể hóa trang thành bướm bướm bảy màu, nàng hóa trang thành chó nhỏ chắc cũng có thể được khen rằng có hiểu chứ?

"Con đó." Liễu Miên lắc đầu cười, nhẹ nhàng gõ xuống đầu nàng.

Tô Tử Bội vừa vào cửa liền nhìn thấy hình ảnh phụ nữ tình thâm ấm áp tốt đẹp như vậy, trong lòng có vui sướng, có phiền muộn cũng có hơi ghen tuông. Phụ thân của hân ngay từ lúc hân còn bé vì mẫu thân có mối nối cũ, buồn bực sâu não mà chết. Hôm nay là nhi tử muốn phụng dưỡng phụ thân mà không thể được nữa rồi.

Hân lặng lặng nhìn Quân Nhục Thủy, nàng luôn làm cho người ta cảm thấy ấm áp hiền hòa, làm cho người ta giống như đang ở trong thán ba hoa nở, gió mát phe phẩy, lòng lặng lặng muốn say.

Mà nàng lại nói với Liễu Miên "Con muốn làm cho người trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới" khiến hân không tự chủ được nổi lên ghen tuông. Còn hân thì sao đây? Trong lòng nàng có chỗ cho hân hay không? Có phải nàng cũng muốn phụ trách đối với hạnh phúc của hân?

Những ngày gần đây hình như hân càng trở nên mềm yếu rồi. Hạnh phúc của hân không phải nên tự nắm giữ ở trong tay mình sao? Hân sẽ làm như vậy, cố gắng để cho mình được hạnh phúc mà không phải ngày ngày mong đợi người khác bố thí hạnh phúc.

"Thùy Nhi, tại sao ta lại ở chỗ này?" Liễu Miên lôi kéo tay Quân Nhục Thùy, hỏi kỹ.

Quân Nhục Thùy cười nhẹ nhàng, nũng nịu nói: "Con đón phụ thân tới Tô gia ở, phụ thân ở cùng với con có được hay không?"

"Tất nhiên là tốt rồi." Liễu Miên tròng mắt nhìn Nhục Thùy, sắc mặt mang chút ưu sầu: "Chỉ là mẫu thân con....."

"Con đã thay phụ xin mẫu thân thư từ hôn, phụ thân sẽ không trách con chứ?". Quân Nhục Thùy dùng cặp mắt mong đợi nhìn Liễu Miên: "Con chỉ là muốn phụ thân hạnh phúc."

Liễu Miên ngăn người, không xác định hỏi: "Nàng ta viết thư từ hôn?"

"Phụ thân, đừng trách con có được không?" Quân Nhục Thùy rơm mắt, ngay sau đó hai giọt nước mắt trong suốt nhỏ xuống, nhẹ nhàng rơi vào trên mu bàn tay thon gầy của Liễu Miên.

Liễu Miên hoảng sợ, vội vàng vươn tay lau nước mắt trên mặt Nhục Thùy: "Nữ nhi ngốc, khóc cái gì? Làm sao phụ thân trách con được. Mẫu thân con đối với ta mà nói đã sớm trở thành người xa lạ rồi; mà con mới là bảo bối ta trân ái nhất. Chỉ cần ta không liên lụy đến con....."

"Phụ thân, người nói cái gì vậy!" Quân Nhục Thùy ngẩng đầu giận trách nhưng lại hàm chứa nước mắt mà cười.

Liễu Miên cười gãi gãi cái mũi của nàng: "Vừa khóc vừa cười, thật là không biết ngượng ngùng!"

Hóa ra là nàng cũng biết rơi nước mắt. Lúc đầu nàng chịu đựng rơi quắt không có rơi lệ, nàng bị hạ nhân xem thường cũng chưa từng rơi lệ, mà giờ khắc này vì Liễu Miên, vì yêu thương quá tha thiết cho nên nước mắt cứ nhẹ chảy ra, trong suốt mà đáng quý. Tô Tử Bội đột nhiên cảm thấy mình càng ngày càng nhỏ nhen, càng ngày càng tính toán chỉ li, càng ngày càng kỳ quái, thế mà hắn lại ghen tỵ Liễu Miên, hắn lại hi vọng có một ngày nước mắt của nàng cũng sẽ vì hắn mà chảy.

Quân Nhục Thùy bị Liễu Miên trêu chọc có chút ngượng ngùng, quay đầu lại nhìn thấy Tô Tử Bội đang đứng sững sờ ở cửa, vội vàng cười nói: "Công tử, mau tới đây gặp phụ thân."

Tô Tử Bội phục hồi lại tinh thần, mỉm cười vội đi tới: "Tiểu tể bái kiến phụ thân."

"Đừng khách khí, Tử Bội." Liễu Miên kéo hắn cùng ngồi ở trên mép giường, từ ái nói: "Chớ gò bó, cứ giống như Thùy Nhi đi, xem ta như phụ thân của mình là được."

"Dạ." Tô Tử Bội gật đầu một cái, vội cười bên môi nhẹ nhàng lại ngượng ngùng.

Quân Nhục Thùy nhìn hắn một chút, ở trước mặt nàng hắn luôn tùy hứng điều ngoa nhưng thỉnh thoảng có đôi khi lại xấu hổ khiến nàng hắn thật đáng yêu.

"Tiểu thư, chủ tử, thuốc sắc xong rồi." Tử Trúc vui vẻ bưng một chén thuốc đi vào.

Liễu Miên vừa thấy nước thuốc đen sì sì thì không khỏi nhíu mày.

"Nhất định phải uống... " Quân Nhục Thùy nhìn vẻ mặt của hắn, không cho phép nghi ngờ nói: "Không có lý do gì để từ chối cả."

Liễu Miên cố làm ra vẻ cười khổ với nói Tô Tử Bội: "Tử Bội, thường ngày thê chủ nhà con rất ảm áp nhưng đến thời khắc máu chốt liền lộ ra bộ mặt thật."

Tô Tử Bội nhìn một chút nàng, buồn cười gật đầu nói phải.

"Con có bộ mặt thật gì?" Quân Nhục Thùy làm bộ gian ác nói, nói xong chính mình cũng không nhịn cười được đưa chén thuốc tới bên môi Liễu Miên, dụ dỗ nói: "Phụ thân nghe lời, uống ực một cái xong rồi sẽ có mứt hoa quả ăn nha."

Liễu Miên hết cách với nàng, cười cười, uống một hơi hết nước thuốc trong chén. Mới uống xong, Quân Nhục Thùy liền nhét một miếng mứt táo vào trong miệng hắn, cười tủm tỉm: "Không đắng chứ?"

"Không đắng, chỗ nào có Thùy Nhi thì chỗ đó sẽ không khổ." Liễu Miên cắn mứt táo, khẽ cười nói.

*Giải thích chỗ này xui: trong tiếng Trung thì từ đắng cũng có nghĩa là khổ. Nguyên văn là: Không khổ, chỗ nào có Thùy Nhi sẽ không khổ nhưng để hợp ngữ cảnh Mèo dịch thành đắng nên mấy bạn đừng thắc mắc tại sao trước nói đắng rồi sau lại chuyển qua đau khổ gì đó. Câu này tác giả chơi chữ nha.

Cả phòng hoà thuận vui vẻ ảm áp.

Uống thuốc xong, Liễu Miên hơi mệt mỏi. Quân Nhục Thùy biết trong đó có thuốc an thần liền đỡ Liễu Miên nằm xuống nghỉ ngơi một lát, dặn dò Tử Trúc nửa canh giờ sau đánh thức Liễu Miên dậy ăn một chút gì đó còn mình và Tô Tử Bội đi ra ngoài.

Đi chậm rì rì, đột nhiên Tô Tử Bội buồn buồn nói: "Từ nhỏ thân thể của ta đã rất tốt, chưa từng uống thuốc gì."

Quân Nhục Thủy buồn cười nhìn hắn, chẳng lẽ hắn rất muốn ngã bệnh sao? “Như vậy rất tốt, ngã bệnh chính là một việc khó chịu.”

Tô Tử Bội mím môi một cái, cúi đầu không nói.

"Thế nào?" Quân Nhục Thủy dừng lại, dịu dàng hỏi. Hắn nha, trong đầu không biết lại rối rắm cái gì nữa rồi. Tâm tư của nam tử nơi này quả thật là cẩn thận, thiên hồi bách chuyển*, khó có thể đoán được.

*Thiên hồi bách chuyển: dạng như sáng nắng, chiều mưa, trưa hâm hấp.

"Không có gì." Tô Tử Bội vẫn buồn buồn như cũ. Làm sao hắn có thể nói hắn muốn ngã bệnh, muốn nàng cũng dịu dàng dụ dỗ hắn uống thuốc như vậy được?

Lúc này, Thanh Phong cầm một tấm lịch thiệp mời thanh nhã đi tới đây, do do dự dự nhìn Tô Tử Bội và Quân Nhục Thủy.

"Thiệp mời của người nào?" Tâm tình Tô Tử Bội uất ức, tất nhiên là sắc mặt không tốt.

Thanh Phong nhìn vẻ mặt lạnh lẽo lại ngang ngạnh của thiếu gia, không dám do dự nữa, ngập ngừng nói: "Là thiệp mời của Tam vương gia đưa cho thiếu gia.."

Tô Tử Bội nhận lấy mở ra nhìn một cái, là mời ba ngày sau đi chèo thuyền trên hồ Minh Tuyết du ngoạn thưởng hoa sen. Đây là tập tục của thành Lâm Giang, hàng năm vào tháng Bảy, nam nữ trẻ tuổi ước hẹn chèo thuyền du ngoạn trên hồ, cổ tay mang hoa sen trắng là chưa thành thân, nam nữ chưa cưới còn có thể mượn hoa sen hồng để ước định chung thân cả đời. Năm ngoái vào thời điểm này thì hắn đang cùng Long Hạo Văn nắm tay nhau đứng trên mũi thuyền hoa, tay áo đón gió bông bênh, điều khiển một chiếc thuyền lá nhỏ đi vào ở sâu trong đám ngó sen, hái lá sen, đài sen, tiếng nói tiếng cười nhu tình mật ý giống như mới ngày hôm qua. Tim hắn không khỏi hơi đập mạnh, loạn nhịp cùng buồn bã.

Quân Nhục Thủy hơi hơi nhíu mày. Ở vương triều Kim Bích, nữ tử không thể đưa thiệp mời cho nam tử đã thành thân, cho dù muốn mời nam tử đến dự tiệc thì cũng phải đưa thư thiệp mời này cho thê chủ của nam tử đó và phải do thê chủ dẫn người đến dự tiệc. Nếu không như vậy thì nam tử đã thành thân sẽ mang tội bất trung, thậm chí còn có thể bị gán cho tội danh đòi phong bại tục, cùng người thông dâm. Tam vương gia này cũng quá trắng trợn rồi! Nàng ta đãth Tô Tử Bội ở chỗ nào? Quân Nhục Thủy che giấu nụ cười không vui.

Tô Tử Bội nghiêng đầu nhìn Quân Nhục Thủy một chút: "Hình như ngươi không vui về?"

"Không có." Quân Nhục Thủy cười hòa nhã với hắn: "Nếu như ngươi muốn đi thì ta sẽ đi với ngươi!"

Trong lòng Tô Tử Bội lạnh lẽo nhìn hai mắt thản nhiên trong vắt của nàng, không khỏi tự giễu cười cười. Hắn đang mong đợi cái gì? Mong nàng nói mình không vui về sao? Mong nàng nói không cho phép mình đi sao? Ha ha, nàng hoàn toàn không quan tâm đến việc mình và nữ tử khác có lui tới thân thiết hay không. Nàng đối với hắn là hào phóng hay là không có lòng?.

"Tất nhiên là ta sẽ đi. Không cần ngươi đi cùng, người Tam vương gia mời là ta." Tô Tử Bội nghiêng đầu, tức giận nói.

Quân Nhục Thủy không hiểu nhìn hắn một chút, người này lại bi sao rồi hả? Suy nghĩ một chút, nàng nói: "Nếu như ngươi muốn cùng cố nhân ôn chuyện, ngược lại không sao nhưng mà ta phải đi cùng với ngươi, cũng tránh được những lời đồn đãi nhảm nhí, sẽ tốt hơn một chút. Ngươi yên tâm, ta sẽ không gây trở ngại cho ngươi."

Tô Tử Bội nhíu chặt chân mày, khe cắn răng, chỉ cảm thấy trong lòng thất chặt khó chịu, hắn hừ lạnh một tiếng, thờ phỉ phò nói: "Thanh Phong, chúng ta đi!"

"Thiếu gia, đi đâu?" Thanh Phong đồng tình nhìn Quân Nhục Thủy một cái, hấp ta hấp tấp đi theo.

"Làm sao vậy?" Quân Nhục Thủy nhìn bóng lưng của hắn lăm bằm lăm bầu, không rõ chân tướng. Bốn phía yên lặng không tiếng động, không người nào có thể giải đáp nghi vấn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Hiệp vương.

Editor: Mèo coki

Quân Nhục Thủy trải qua ba ngày này cực kỳ bận rộn mà phong phú.

Nàng và Thanh Văn dọn dọn một tiểu viện bên cạnh Tổ Tâm Cư, tí mỉ bài trí một phen, đề tên là "Thanh Tâm tiểu trúc" làm chỗ ở cho Liễu Miên.

Rồi lại cùng Tôn Minh Huân thảo luận thương nghị các bước hoạt động kế tiếp của y quán, xác định một chút thuốc mới và cách điều chế rồi bắt đầu sản xuất mà Vương Hân thì ở phương Bắc mở một chi nhánh của Tế Thiện Đường, cũng rất là náo nhiệt.

Từ sau ngày đó Tô thiếu gia bắt đầu đối với nàng mắt to trừng mắt nhỏ lạnh lùng xa cách. Haiz, tâm nam nhi như kim dưới đáy biển. Quân Nhục Thủy bắt đầu đi lắc đầu, hần giống như con lừa quật cường, chỉ có cách sờ thuận lòng thì hần mới ngoan ngoan ngoãn ngoãn, vốn cảm giác rằng mình đã đại khái sờ thuận tính tình của hần, hiện tại xem xem, là nàng quá coi trọng mình rồi.

Thời tiết hôm nay có chút nóng bức âm trầm, sợ rằng ngày mai sẽ mưa. Ngày mai là ước hẹn thưởng sen, Tô Tử Bội có đi hay không đây? Hải tử ngọc kia nha, rõ ràng Tam vương gia là loại người không chịu nổi mà vẫn còn nhìn không rõ, còn phải giống như thiếu thân lao đầu vào lửa, phần đầu quên mình nhào tới, dù là cuối cùng là tự đã thương mình. Trong mắt người tình là Tây Thi, tuyệt đối không phải là giả.

Nằm trong sường phòng ở phía sau Tế Thiện Đường, Quân Nhục Thủy lười biếng phe phẩy cây quạt, thỉnh thoảng nàng đều lấy danh nghĩa tới đây châm cứu để nằm ý lười biếng. Người người đều biết thiếu phu nhân Tô gia nữ sinh nam tướng, thân thể yếu đuối, khí huyết không thông, vì vậy thân thể suy yếu cũng là chuyện đương nhiên.

Quân Hiếu Phù cũng nằm trên tháp mềm, học dáng vẻ lười biếng của nàng: "Tỷ tỷ, tỷ thật biết hưởng thụ đó, ngay cả ngủ ở trên giường cũng làm cho người ta hâm mộ không thôi."

"Haha, say những lúc khi ta hả hê, dưới trăng vàng chó đẻ chén không. Cuộc đời ngắn ngủi, cần phải tận hưởng lạc thú trước mắt." Quân Nhục Thủy uống trà hoa lai, mỹ mãn nói.

Quân Hiếu Phù lật người, hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ cảm thấy chuyện vui lớn nhất cuộc đời này là cái gì?"

"Phu lang, hải tử và chăn ấm, ha ha." Quân Nhục Thủy không khỏi nhớ tới câu nói thịnh hành của kiếp trước "Bà xã, đứa nhỏ và lò sưởi đầu giường", vui vẻ nói.

"Tỷ tỷ, tỷ nói chuyện nghiêm túc chút đi." Quân Hiếu Phù sắc giọng: "Nếu cho tỷ quan to lộc hậu, được cả danh và lợi thì tỷ có vui hơn hiện tại không?"

Quân Nhục Thủy cười nói: "Danh lợi đều là độc dược, đều là thứ hại người. Nếu có thể không chế được danh lợi thì quả thật có thể xem đó là chuyện vui nhất còn nếu như bị danh lợi bó buộc thì có thể cuộc sống quá bi thảm rồi."

Suy nghĩ một chút, nàng nói tiếp: "Tương lai không nhất định sẽ tốt đẹp hơn hiện tại cho nên chúng ta cũng không thể xác định được hiện tại và tương lai cái nào vui sướng hơn nhưng chắc chắn vui vẻ không vì quan trọng lợi lộc. Có câu nói: cùng người có tình làm chuyện vui vẻ, đừng hỏi là kiếp hay là duyên. Tựa như chuyện tỷ và muội gặp nhau, bây giờ là duyên, là chuyện vui nhưng tương lai cũng có thể là kiếp, cần gì suy nghĩ nhiều như vậy? Bây giờ vui vẻ là đủ rồi."

Quân Hiếu Phù thâm sâu nhìn nàng, nàng luôn có thể ở một lúc nào đó nói ra những lời sâu sắc, triết lý. "Tỷ tỷ nói rất đúng"

Quân Nhục Thủy bật cười, nói: "Đừng như vậy làm ra vẻ nghiêm trọng như vậy, tỷ ấy à, có lúc chỉ thích bịa chuyện mấy câu, chó bị tỷ dọa sợ."

"Đúng vậy:" Quân Hiếu Phù nở nụ cười, nửa thật nửa giả nói: "Có lúc tỷ tỷ thật sự là rất không đứng đắn đấy."

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên bên ngoài y quán truyền đến tiếng vỗ tay nhiệt liệt và tiếng ủng hộ.

"Chuyện gì vậy?" Quân Nhục Thủy thò người ra: "Là mái vó sao?"

Quân Hiếu Phù lắc đầu một cái: "Không biết."

"Đi xem một chút." Quân Nhục Thủy rất có hứng thú đứng dậy.

Đi tới đại sảnh, Quân Nhục Thủy và Quân Hiếu Phù thấy bên ngoài Tế Thiện Đường có rất nhiều người không ngừng vỗ tay, sự sùng bái và ủng hộ tình không lời nào có thể miêu tả nói được. Ở giữa đám người chính là Tam vương gia Long Hạo Vân văn thái phong lưu xuất chúng, lúc này nàng ta đang nhẹ nhàng tung hứng một hải tử ước chừng bốn năm tuổi, đôi tay đứa bé ôm cổ của Long Hạo Vân cười khanh khách, vui vẻ nói: "Chơi rất vui, di di, chơi nữa một lần có được hay không?"

Long Hạo Vân cười ôn hòa, sờ sờ đầu của nó nói: "Trò chơi này rất nguy hiểm, về sau không được chơi nữa, nghe không?" Nói xong nàng ta ngẩng đầu nhìn một nữ tử cường tráng trước mặt, nghiêm túc nói: "Làm mẫu thân của đứa bé thì nên biết đề đứa bé một mình ở trên lan can rất là nguy hiểm, nên cẩn thận chăm sóc nó, đã là phụ mẫu thì phải chịu trách nhiệm với nó."

Mẫu thân đứa trẻ gật đầu liên tục, lôi kéo đứa bé quý phịch xuống trước mặt Long Hạo Vân, lệ nóng doanh tròn, khóc không thành tiếng: "Tạ ân vương gia, Tạ ân vương gia!"

Đám người chung quanh nhất thời nghị luận ầm ĩ.

"Vương gia thật là hiệp nghĩa, khí phách!"

"Đúng vậy, Vương gia thế nhưng lại bình dị gần gũi như thế, vì dân suy nghĩ, thật là phúc khí của dân chúng chúng ta!"

.....

"Vương gia phong lưu phóng khoáng, văn võ song toàn, hiền năng vì nước, đức trị thiên hạ, thật là phúc đức của vương triều chúng ta?" Đúng là bọn nhà nho nghèo kiết , hủ lậu. Long Hạo Vân hiền ở nơi nào? Đức ở nơi nào? Thật đúng là không nhìn ra.

"Vương gia Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế!" Không biết người nào hô to một tiếng, mọi người như ở trong mộng tỉnh loại cùng hô to, quỳ xuống dập đầu, ủng hộ không dứt.

Long Hạo Vân vội ôm quyền với mọi người, khí độ ung dung: "Mời các vị đứng lên, Tiểu vương cũng chỉ là nhấc tay thôi, làm sao dám nói đến? Chuyện hôm nay cũng là cho mọi người một lời nhắc nhở, đứa bé còn nhỏ không hiểu chuyện, thiếu hụt ý thức an toàn cùng với năng lực tự bảo vệ mình, rất dễ dàng xảy ra chuyện bất trắc tổn thương, về sau mọi người nên cẩn thận chú ý nhiều hơn."

"Tạ ân vương gia!" Mọi người nghe mà trong lòng cảm thấy ấm áp vui vẻ, cảm động đến rơi nước mắt, cúi đầu khấu tạ.

Hiệp vương? Có làm hay không? Quân Nhưộc Thủy cau mày lặng lẽ lui về bên trong Tế Thiện Đường, bên ngoài đều là tiếng tung hô vang trời, một mình nàng ta giống như là hạc đứng trong bầy gà, rất dễ dàng nhìn thấy. Trở lại nội đường, nàng mới phát hiện Quân Hiểu Phù đã sớm đi vào, đang đứng đứng ngồi dành nghỉ ngơi ở trên ghế thái sư cho bệnh nhân.

"Làm sao muội lại chạy trốn còn nhanh hơn thỏ vậy?" Quân Nhưộc Thủy ngạc nhiên nói.

"Muội lại có không ngốc, chẳng lẽ đợi ở bên ngoài rồi quỳ xuống theo sao?" Quân Hiểu Phù khinh thường nói: "Dưới đầu gối nữ tử là vàng, muội chỉ lay trời, lạy phụ mẫu."

"Dân thấy quan luôn phải quỳ." Quân Nhưộc Thủy thờ dài nói.

Qua một lúc lâu mới thấy đám người dần dần tản đi, lúc này Tôn Minh Huân vẫn chưa thỏa mãn, không cam lòng từ bên ngoài đi vào.

"Tôn đại phu, người không làm tròn trách nhiệm của mình." Quân Nhưộc Thủy cười trừ nói: "Không tuân theo quy định của y quán."

Sắc mặt Tôn Minh Huân thoáng lúng túng: "Trong y quán không có ai sao?"

"Ah, chúng ta không phải là người sao?" Quân Hiểu Phù không chịu buông tha cho người ta.

"Được rồi." Quân Nhưộc Thủy cười, tròn mắt nhìn Quân Hiểu Phù một cái: "Tôn đại phu, bên ngoài mới vừa xảy ra chuyện gì vậy?"

Tôn Minh Huân nghe Quân Nhưộc Thủy hỏi chuyện này, lập tức hăng hái, thần thái phấn khởi: "Mới vừa rồi hả, nhi tử năm tuổi của lão bản ở tiệm trà đối diện chơi đùa trên lầu hai, đứa nhỏ này đúng là một con quỷ bướng bỉnh, thường ngày hay leo cây bắt chim lấy trứng, ai có thể nghĩ tới hôm nay lại không cẩn thận trật chân ở trên lan can, chỉ thiếu chút nữa là ngã xuống rồi. Đứa bé nhỏ như vậy mà ngã xuống, nhẹ thì thương gân động cốt, nặng thì bị mất mạng tại chỗ như chơi, chậc!"

"Cái này không cần người nói rồi thì chúng ta cũng biết." Quân Hiểu Phù liếc nàng ta một cái, tức giận nói: "Lúc sắp rơi thì như thế nào?" Tôn đại phu này nói chuyện luôn là nói năng nói cuối, không có trọng điểm.

"A, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, trong thời khắc như chỉ mảnh treo chuông, chỉ thấy Tam vương gia đột nhiên nhún người nhảy lên đỡ lấy đứa bé kia rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất, áo trắng bông bênh, phong thái tuyệt đẹp giống như là trích tiên." Tôn Minh Huân nói xong, như si như say vô cùng mê mẩn: "Thật đúng là Hiệp vương mà!"

"Đúng vậy! Lập gia đình là phải gả cho một nữ nhân oai hùng, anh khí, tư thế ung dung như vậy." Một đám sai vặt trong y quán tiếp lời, mê luyến không dứt.

Quân Hiểu Phù chậm rì rì nói: "Nghe nói Tam vương gia thường hay lưu luyến chỗ chỗ phong nguyệt, lại có quan hệ mật thiết với các hoa khôi đầu bài trong các thanh lâu lớn ở thành Lâm Giang còn trong Vương phủ cũng không thiếu phu hầu, phu thị."

"Vậy thì thế nào?" Một gã sai vặt hừ nhẹ một tiếng nói: "Nữ tử xuất chúng giống như Vương gia tất nhiên sẽ có vô số nam tử khuynh tâm ái mộ, nếu có ba phu tứ lang cũng là chuyện rất bình thường."

Thật là lời nói rộng lượng hiền huệ! Quân Nhưộc Thủy im lặng. Là do quan niệm một phu một thê của nàng quá lạc hậu rồi sao?

Xem ra Tam vương gia này còn là một sát thủ nam tử đây! Không chỉ Tô Từ Bội, chỉ sợ toàn bộ nam nhi chưa đính hôn ở thành Lâm Giang đều vì nàng ta mà ở trong khuê phòng hoài xuân, mong đợi làm người bên gối.

Hiệp vương? Từ những chuyện mà nàng ta làm với Tô Từ Bội thì nàng ta cũng chỉ là lừa đời lấy tiếng mà thôi. Một người nếu như ngay cả đối xử từ tế với người yêu mình cũng không có thì làm sao có lòng hiệp nghĩa cho được?

"Tỷ tỷ, tỷ đang nghĩ cái gì vậy?" Quân Hiểu Phù khó hiểu nhìn nàng.

Quân Nhục Thủy phục hồi tinh thần lại mới phát hiện ra là mình đang chau mày, sắc mặt tối tăm. Ngay sau đó nàng nở một nụ cười, nhàn nhạt nói: "Không có gì."

"Thật ra thì Tam vương gia có tên là Hiệp vương cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai." Quân Hiểu Phù đột nhiên nói.

Ánh mắt Quân Nhục Thủy thoáng nhìn sang, hình như Quân Hiểu Phù có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng? Vì vậy nàng lẳng lặng nhìn Hiểu Phù, chờ nghe tiếp.

"Năm ngoái Giang Nam nạn hạn hán, nàng ta nỗ lực chống lại ý của số đông, mở kho phát lương làm cho mọi người cảm động."

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, bất luận mục đích của chuyện này là vì cái gì thì đây cũng là việc có lợi cho dân. Người làm quan tất nhiên là phải lấy muôn dân thiên hạ làm trọng.

"Nàng ta đối với dân chúng rất hiền hòa, vui vẻ, hay cải trang đi tuần, trừng gian trừ ác, rất được dân tâm."

Trừng gian trừ ác? Nàng ta chính là gian ác thì có. Người càng đại gian đại ác ngược lại sẽ càng giả bộ lương thiện, làm cho người ta ủng hộ kính ngưỡng, giả bộ từ chối danh lợi những ở sau lưng lại tận sức sử dụng tất cả các mảnh khoe để hại người.

"Nghe qua thì hình như muội có vẻ không đồng ý?" Quân Nhục Thủy không biến sắc hỏi.

"Muội chỉ là cảm thấy sự việc quá hoàn mỹ đều là giả dối." Quân Hiểu Phù cười nhẹ nói.

Quân Nhục Thủy cười híp mắt nói: "Giống như ta vậy, không hoàn mỹ ngược lại lại là chân thật nhất, có thể tin, đúng không?"

"Tỷ tỷ." Quân Hiểu Phù cười to: "Tỷ thật không xấu hổ. Muội muốn xem xem rốt cuộc da mặt của tỷ dày bao nhiêu! Khó trách những ngày gần đây quan hệ của tỷ và Tô thiếu gia càng ngày càng tốt lên, xem ra nữ nhân vẫn là da mặt dày mới tốt!"

"Muội đó, dám trêu chọc tỷ!" Quân Nhục Thủy cười, véo gò má phẩn của nàng ta, oán hận nói.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thuyền hoa thưởng sen. (thượng)

Editor: Mèo coki

Quả nhiên là ngày hôm sau bầu trời cực kì âm u, xám xịt giống như lúc nào cũng có thể bắt đầu đổ mưa nhưng sáng sớm Tô Tử Bội đã rời giường rửa mặt, y phục cũng phải thay đổi mấy lần mới vừa lòng. Màu trắng, màu đen, màu thiên thanh, màu xanh ngọc..... Gần như tất cả y phục trong tủ đều phải thử một lần. Quân Nhục Thủy ngồi ở trên ghế đá trong sân Tổ Tâm Cư chống cằm chờ đợi, ngược lại rất là hiểu tâm tình "Nam vì người mình yêu mà trang điểm". Đã từng, nàng cũng đã từng vì cuộc hẹn với Lâm Tuấn mà ăn mặc tỉ mỉ, muốn khoe ra mặt đẹp nhất của mình để hấn kính ngạc.

"Công tử, rất đẹp." Quân Nhục Thủy nhìn hấn mặc trường sam màu tím thêu hoa bằng tơ bạc bước ra ngoài, trông mặt không khỏi sáng lên.

Tô Tử Bội hừ nhẹ một tiếng: "Có liên quan gì tới người?"

Quân Nhục Thủy nhún vai một cái, thay đổi tư thế, nhắm mắt dưỡng thần.

Đợi đến khi Tô Tử Bội trang điểm ăn mặc xong, Quân Nhục Thủy đã ngủ được một giấc ngon lành.

"Đừng theo ta, ta không muốn cùng đi với người." Tô Tử Bội mang theo Thanh Phong lên xe ngựa, ngăn cản Quân Nhục Thủy đang đứng ở ngoài xe.

"Công tử, chớ tùy hứng." Quân Nhục Thủy nghiêm mặt nói.

"Hừ, ta vốn là người cật lực tùy hứng, hôm nay người mới biết sao?" Gương mặt tuấn tú của Tô Tử Bội lạnh lẽo.

Sắc mặt Quân Nhục Thủy hơi trầm xuống, không để ý đến lời của hấn nữa, tự mình nhảy lên xe ngựa: "Thanh Phong, đi."

Thanh Phong cũng cảm thấy thiếu gia cổ tình gây sự, hướng chỉ lại là đi đến ước hẹn với Tam vương gia, ngược lại nếu đi cùng với thiếu phu nhân thì tương đối an tâm hơn một chút. Khó có được tính khí của thiếu phu nhân ôn hòa như vậy, không chỉ không trách cứ thiếu gia mà còn luôn suy nghĩ cho thiếu gia. Chắc, thiếu gia đúng là sống ở trong phúc không biết hưởng.

Cho nên lần đầu tiên Thanh Phong cam tâm tình nguyện nghe theo Quân Nhục Thủy phân phó, trả lời: "Vâng" sau đó bảo phu xe đánh xe lên đường.

Trong buồng xe, Tô Tử Bội ngồi quay mặt về một bên nhìn phía ngoài cửa xe. Trong lòng cũng rất là vui vẻ, nếu như nàng không đi, ngược lại hẳn thật sự không biết làm sao. Thật may là nàng không có bị mình chọc giận, lại còn đi theo, nghĩ tới đây, khóe miệng của hắn không tự chủ được nở một nụ cười không dễ dàng phát hiện.

Hồ Minh Tuyết hồ là hồ lớn nhất ở vương triều Kim Bích, chu vi hơn bốn trăm dặm, thủy sản phong phú, đất đai phì nhiêu, vì vậy đây là nơi nổi danh nhất đất lành không chỉ trong thành Lâm Giang mà còn ở cả vương triều Kim Bích.

Xe ngựa cách bờ sông không xa thì từ từ ngừng lại. Đầu tiên Quân Nhục Thủy nhảy xuống xe ngựa rồi xoay người lại đỡ Tô Tử Bội xuống xe. Tô Tử Bội mặt lạnh đưa tay ra khoác lên trong tay nàng, nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa.

Mặc dù thời tiết âm u nhưng trên mặt hồ Minh Tuyết đã có rất nhiều thuyền hoa xinh đẹp đủ màu sắc, xa xa còn có thể loáng thoáng nghe được tiếng đàn và tiếng hát uyển chuyển truyền đến. Trên mặt hồ là từng mảng hoa sen lớn đang đứng vào thời kì tươi đẹp nhất. Nếu như ở dưới ánh mặt trời thì nhất định sẽ càng thêm xinh đẹp không sao tả xiết, quả thật là rất giống với cảnh sắc trong câu thơ của Dương Vạn Lý: Liền trời sắc lá xanh xanh ngắt, nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng.*

*Nguyên văn: Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng

Bình thường thuyền hoa đều tương đối xinh xắn, thích hợp cho nam nữ trẻ tuổi du hồ tâm sự hoặc là cho tiểu quan thanh lâu đánh đàn trên sông. Cũng có loại thuyền bè lớn hơn một chút, chính là những nhà phú quý mang theo đông đảo gia quyến đến du ngoạn trên hồ, gấp gờ Tam vương gia người đại phú đại quý đến bậc nào, dĩ nhiên phải là thuyền lớn vừa rộng rãi lại vừa sang trọng rồi, có thể chứa được mấy chục người cùng uống rượu mua vui, xem ca vũ.

Quân Nhục Thủy và Tô Tử Bội vừa mới đi tới bờ sông thì một cái thuyền hoa nhỏ đã cập vào bờ ngay trước mặt, một gã sai vặt dạng ăn mặc theo kiểu hạ nhân trên thuyền hành lễ nói: "Tiểu nô gặp qua Tô công tử, Vương gia đợi Tô công tử đã lâu." Ngụ ý là không có để Quân Nhục Thủy vào trong mắt.

Tô Tử Bội nhú nhú mày, nhìn trộm Quân Nhục Thủy một chút, thấy sắc mặt nàng vẫn như thường thì mới hơi yên lòng.

"Tô công tử mời đi bên này." Gã sai vặt cúi đầu cung kính nói.

Tô Tử Bội cùng Quân Nhục Thủy và Thanh Phong ba người lên thuyền hoa, chậm chậm tiến về chiếc thuyền hoa to lớn sang trọng ở giữa hồ. Quân Nhục Thủy đứng ở mũi thuyền đón gió nhìn về phía thuyền hoa trên mặt sông xa xa một cái, khẽ nở nụ cười. Ban ngày du hồ chỉ là tham gia náo nhiệt nhưng nếu là ban đêm thì những ngọn đèn dầu trên hồ giống như ánh sao lóe lên trong bóng đêm mờ mịt, tiếng ca trái dài mệnh mông mõi càng có tình thơ ý họa. Chỉ là trên thuyền hoa hoa lệ vào ban đêm phần nhiều là thanh lâu đào kép. Gió đêm thổi nhẹ nhàng gọi lên loài dục vọng nguyên thủy nhất của người, ca múa mừng cảnh thái bình, choáng ngợp trong vàng son giống như ngàn năm trước bên sông Tần Hoài.

Trí nhớ về quê hương ấy rất rõ ràng nhưng vĩnh viễn chỉ có thể là nỗi nhớ mơ hồ mà thôi.

"Người..... Đang suy nghĩ gì?" Tô Tử Bội không nhịn được hỏi. Về mặt của nàng khiến cho hắn cảm thấy nàng đang ở một nơi rất xa, mơ hồ mông lung đến mức có thể rời hẳn mà đi bất cứ lúc nào. Nàng đang suy nghĩ đến người nào? Nàng từng ní non một người tên là Lâm Tuấn, là đang suy nghĩ đến người nam nhân kia sao?

"Không có gì." Quân Nhục Thủy nhàn nhạt trả lời. Chuyện cũ đã qua, đã từng và cũng chỉ là bóng dáng của kiếp trước. Nếu như cứ luôn rối rắm với quá khứ thì kiếp này sẽ bỏ lỡ rất nhiều vui vẻ.

Nhìn mặt mũi nàng bình thản, Tô Tử Bội có chút chán nản. Trong lòng của nàng, có lẽ cho tới bây giờ chưa từng có chỗ cho hắn.

Nam tử như hắn đã định là sẽ phải cô đơn. Hắn cường thế, tùy hứng, bá đạo, mặc dù có một khuôn mặt mỹ lệ, có tài sản khổng lồ nhưng lại vĩnh viễn không thể chiếm được tình yêu vẫn luôn khát vọng ở sâu trong nội tâm đó.

Thuyền lớn sang trọng kia có tên là Vân Hải, Quân Nhục Thủy nhìn vào trong khoang thuyền, đã có rất nhiều quan lại quyền quý ngồi ở trong đó ôm mỹ nam trong ngực chơi đoán số uống rượu, ở giữa bọn họ còn có một nam tử mặc áo trắng che mặt cũng bằng lụa trắng khảm đàn ngâm xướng, tiếng hát uyển chuyển, tiếng đàn du dương, nhưng phần nhiều mọi người đều không thường thức mà có dụng ý khác, người nghe đàn thì ít mà người tham luyến mỹ nhân thì nhiều.

Gã sai vặt dẫn Tô Tử Bội tới một bàn ở bên cạnh. Trên bàn đã chuẩn bị rượu ngon thịt say, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Người chung quanh đều chào hỏi với Tô Tử Bội. Nhiều người làm ăn trong thành Lâm Giang đều có lui tới làm ăn buôn bán với Tô gia, vì vậy cho dù sau lưng có phỉ nhổ hắn xuất đầu lộ diện, đối phong bại tục nhưng công phu ngoài mặt vẫn là mười phần vẹn toàn. Dù sao cũng không ai chê vàng bạc cả.

"Tử Bội hôm nay thật sự là đẹp giống như hoa sen trong hồ vậy, đúng là sắc đẹp thay cơm mà." Long Hạo Vân phong nhã cười cười đi tới.

Tô Tử Bội và Quân Nhục Thủy đứng dậy: "Bái kiến Vương Gia."

"Ồ, Tô phu nhân cũng tới sao?" Lúc này Long Hạo Vân mới nhìn thẳng về phía Quân Nhục Thủy, giống như là mới phát hiện ra nàng, kinh ngạc mà nói: "Chẳng lẽ Tô phu nhân không yên tâm về Tử Bội sao?"

Từ Bội... Từ Bội, thật là thân thiết mà, nàng là thê chủ cũng còn chưa có gọi như hần như vậy đây. Đúng là có cái có thể nhìn nhưng có cái không thể nhìn được.

"Từ Bội là phu lang của ta, ta là thê chủ dĩ nhiên là lúc nào cũng phải che chở hần rồi!" Quân Nhược Thủy cười nhạt một tiếng nói.

Long Hạo Vân cười ha ha, nói: "Ta cho rằng Từ Bội là một nam tử hiếm thấy trong thiên hạ, siêu thoát thế tục, cho nên mới gọi thư mời. Từ Bội sẽ không dễ tâm chứ?" Ngu ý là Tô Từ Bội đã không dễ ý thì cần gì Quân Nhược Thủy ngơoi phải xen vào việc của người khác đây?

"Vương gia đánh giá quá cao Từ Bội rồi, hôm nay Từ Bội đã là phu quân của người ta, tình ngay lý gian, tất nhiên là kiêng dè." Tô Từ Bội khẽ mỉm cười, thoái mái bình thân nói.

"Vậy là Bôn vương mạo muội rồi." Sắc mặt Long Hạo Vân thay đổi nhưng trong nháy mắt lại hiện lên chiêu bài bình dị gần gũi như thường: "Từ Bội còn nhớ cũng lúc này năm ngoái hay không, khi đó chúng ta còn ở trên thuyền hoa đối tửu đương ca, chèo thuyền trên hồ du ngoạn thưởng hoa sen? Khi đó thật là vui vẻ tựa như thân tiên nữ."

Thì ra là nàng ta vẫn còn nhớ. Lúc đó nàng ta chỉ nói nàng ta là cô nàng nhà giàu có ở kinh thành cho nên hai người mới tay trong tay ngao du sơn thủy. Lúc đó nàng ta khiến hần hiểu rằng cuộc sống ngoại trừ sổ sách phức tạp, ngoại trừ trên phương diện làm ăn ngơoi lờ ta gạt thì vẫn còn có một loại tình cảm tốt đẹp nhất thế gian, có thể làm cho người ta quên đi tất cả, nguyện ý vì dốc hết không cất giữ chút nào.

Tình thân Tô Từ Bội không khỏi hoảng hốt, ánh mắt mê ly, hình như đang hồi tưởng lại đủ loại chuyện vui ngày đó. Kỷ niệm quả thật là một thứ rất có lực sát thương, hơn nữa lại giống như là hình xăm trên người, càng muốn quên lại càng khắc cốt ghi tâm. Quân Nhược Thủy bất đắc dĩ suy nghĩ.

"Còn nhớ rõ hôm đó, ngơoi cũng mặc một bộ y phục màu tím, phiêu dật xuất trần, có dịu dàng của nam tử cũng có anh khí của nữ tử. Ta nhất thời kinh ngạc, nghĩ thầm không ngờ trên thế gian này lại có một nam tử tuyệt diễm như vậy." Long Hạo Vân giống như lọt vào trong dòng kí ức, trên mặt hiện ra một loại dịu dàng như mộng như ảo. Mà Tô Từ Bội nhìn xinh đẹp dịu dàng khuôn mặt của thấy nàng ta thì mắt đi tất cả tinh thần.

Cho dù mọi thứ đã trở thành quá khứ, vĩnh viễn không thể quay trở lại như xưa được nữa, nhưng vẫn không cách nào xóa bỏ sự tồn tại của nó, tình cũ lúc nào cũng có thể nảy mầm đơm hoa kết quả. Quân Nhược Thủy nở nụ cười nhạt nhưng trong lòng lại có một loại cảm xúc xa lạ đang lặng lẽ nảy sinh.

"Vương gia cũng nói đó là chuyện của những năm trước, thời gian đã qua không thể giữ lại được, hôm nay Từ Bội đã là phu lang của ta, nam nhi gia* rất trọng danh tiết, cho nên chuyện đã qua hãy lưu giữ ở trong ký ức thôi." Quân Nhược Thủy bình bình đạm đạm nói. Không có tức giận cũng không có khúm núm.

*Tương tự như nữ nhi gia đó: từ này hay gặp trong cổ đại.

Long Hạo Vân cười ha ha, nói: "Hôm nay mời Từ Bội đến du ngoạn hồ Minh Tuyết, tất nhiên là muốn ôn chuyện một chút, xin Tô phu nhân đừng trách."

Người ta đã nói như vậy, nếu Quân Nhược Thủy còn khó khăn thì chính là không biết phân biệt tốt xấu rồi. Mà vị chính chủ kia không nói lời nào thì nàng cần gì phải chọc vào người ta đây?

"Từ Bội, không bằng chúng ta lên thuyền hoa du ngoạn, cùng nhau thưởng thức cảnh trí hồ Minh Tuyết vào mùa hè, như thế nào?" Long Hạo Vân phe phẩy quạt, nhanh nhẹn hỏi.

Tô Từ Bội quay đầu lại xem xét Quân Nhược Thủy, Nhược Thủy dè dặt không vui trong lòng, cười nói: "Nếu như ngơoi muốn đi thì cứ đi đi. Dẫn Thanh Phong theo, ta tại đứng ở nơi này chờ ngơoi." Hai người muốn ôn chuyện cũ, nhất định là không cần đến sự tồn tại của nàng.

Tô Từ Bội mờ mịt nhìn một chút nàng, vui hay buồn trên mặt đều không rõ ràng. Sau đó hần hơi cúi đầu, đi cùng với Long Hạo Vân. Quân Nhược Thủy nhìn bóng lưng của hần, đột nhiên lại cảm thấy cô đơn tịch mịch.

Thanh Phong liếc nàng một cái nói: "Thiếu phu nhân, không phải là ta lăm mò, không phải là người đang đưa dê vào miệng cạp sao? Người thật là kỳ quái, chẳng lẽ ngơoi không thích thiếu gia?" Nói xong tức giận đi tới phía trước. Tam vương gia từng làm tổn thương thiếu gia bao nhiêu, hần là người rõ ràng nhất. Hần nhớ rõ Vương gia đã từng mắng thiếu gia già rạch, có thể chơi đùa nhưng không thể thú. Hần không hiểu, tại sao đối với người mình đã từng yêu mà nàng ta lại ác độc đến như vậy. Còn thiếu gia thì quá ngu ngốc, đối với nữ nhân như vậy mà còn nhớ mãi không quên, tình cũ chưa dứt. Theo cách nhìn của hần thì mặc dù thiếu phu nhân không hoàn mỹ lắm nhưng nếu so sánh cùng với Vương thì cao thấp có thể phân biệt được rất rõ ràng. Dĩ nhiên là thiếu phu nhân tốt hơn Vương gia gấp trăm ngàn lần.

Ngay cả hần cũng hiểu, tại sao thiếu gia lại cố tình nhìn không thấu đây? Lại còn đi tới ước hẹn với Vương gia, bỏ lại thiếu phu nhân, cùng với Vương gia ôn chuyện cũ. Hần tuyệt đối không thể biện minh cho thiếu gia được, nếu hần là thiếu phu nhân thì sẽ không tốt tính tốt khí như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thuyền hoa thưởng sen (trung)

Lúc Tô Tử Bội và Long Hạo Vân nắm tay rời đi, mọi người ngồi ở đó đều "chầu đầu ghé tai bàn luận xôn xao".

"Nghe đồn Tô tam thiếu gia từng là sủng thị của Vương gia, xem ra là có thật."

"Ha ha..., Vương gia phóng khoáng tuấn lãng, còn trẻ phong lưu vốn là chuyện bình thường thôi mà. Nhớ ta lúc đó..... Ha ha, còn không phải là....."

"Đây không phải là Tô phu nhân đã sớm đeo nón xanh đây đâu, lại còn là nón đặc biệt lớn hay sao?"

.....

Nơi có người, tất nhiên là có thị phi. Quân Nhục Thủy làm như không nghe thấy, mặc dù những người đó cố ý lớn tiếng giống như sợ nàng không nghe được.

Tiếng đàn như sóng gợn trên mặt nước từ từ dừng lại, nam tử mặc áo trắng gầy xong một khúc lặng lẽ thu dây đàn, đôi mắt sáng rù xuống, nhẹ nhàng gập đầu, ôm đàn đứng dậy đi vào nội thất.

Chúng nữ từ quần áo lụa là hiển nhiên là đã quên mất đề tài nghị luận mới vừa rồi, con mắt chăm chú đuổi theo bóng dáng của nam tử mặc áo trắng, cho đến lúc không thấy bóng hình xinh đẹp kia nữa thì lúc này mới thở dài một tiếng, thu hồi ba hồn bảy vía vừa bay ra vào trong cơ thể. So với một đóa hoa tươi thì nụ hoa chớm nở mới là xinh đẹp nhất, mà mỹ nhân lại còn ôm tỳ bà che nửa mặt, nửa là thẹn thùng nửa là phong tình, chọc người mơ màng như bị hút vào đôi mắt đó. Mặc dù nam tử mặc áo trắng có mang khăn che mặt, thể nhưng ngũ quan xinh đẹp, thân hình thướt tha lại như ẩn như hiện, giấu đầu hở đuôi. Chỉ tiếc vị mỹ nhân áo trắng này lại là ca linh* của Vương gia, là người thấy được nhưng không sờ được khiến lòng mọi người lại càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, giống như có tận mấy cặp móng vuốt không ngừng gãi nhẹ ở trong đáy lòng.

*ca linh: ca là ca hát, linh có nghĩa là đào kép.

Chỉ có một ngoại lệ duy nhất chính là Quân Nhục Thủy đang ngồi một mình một góc như có điều gì suy nghĩ.

Ban đầu, Long Hạo Vân và Tô Tử Bội từng có một đoạn tình duyên. Chỉ là Tử Bội yêu hấn còn Long Hạo Vân lại đa tình. Cuối cùng vì hấn quá si tình cho nên Tô Mộ Bình mới làm chủ xúc tiến hôn sự của hai người. Còn lòng của Tô Tử Bội thì một mực đặt trên người của Long Hạo Vân nhưng đến tốt cùng thì Long Hạo Vân đang có ý đồ gì đây? Nếu ban đầu đã vứt bỏ thì tại sao bây giờ lại hữu tình hữu ý, liên tiếp tới trêu chọc Tô Tử Bội, đây là thể loại gì? Là muốn nói lại tình xưa hay là có tính toán khác?

Không khí bên trong khoang thuyền ngọt ngào, bức người. Một đám vũ linh* nhẹ nhàng di chuyển liên tục, chậm rãi bước lên đài, vừa múa vừa hát. Quân Nhục Thủy không khỏi đi lên mũi thuyền, dựa vào lan can đón gió. Thời tiết hình như càng thêm âm u, làn gió mang theo mùi tanh của nước hồ thổi qua cùng với một chút lạnh lẽo thổi tan tới tẩm trong lòng nàng. Mặc dù thuyền hoa trên mặt hồ không ít, nhưng so với người bình thường thì thuyền hoa của Long Hạo Vân hoa lệ hơn rất nhiều, nạm vàng khảm ngọc, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra. Trên thuyền hoa, Long Hạo Vân và Tô Tử Bội ngồi đối diện nhau, còn hai người thị vệ cùng với Thanh Phong thì đang ngồi trên một cái thuyền hoa khác, đi theo không gần không xa.

*Trong truyện cổ đại bình thường thì hay gọi là ca kỹ với vũ kỹ hoặc vũ cơ. Còn trong truyện này tác giả dùng là ca linh với vũ linh. Là do tác giả dùng nên mấy bạn đừng có thắc mắc nhé.

Quân Nhục Thủy đi lên boong thuyền, muốn ngồi ở mũi thuyền hóng gió một chút. Bất chợt một bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng đi tới, lúc đi qua Quân Nhục Thủy thì đột nhiên trọ chân ngã xuống. Lòng Quân Nhục Thủy không yên theo bản năng đỡ hấn. Hấn kinh hoàng, đôi tay cũng nắm thật chặt lấy cổ tay của Quân Nhục Thủy.

Quân Nhục Thủy đỡ hấn đứng ngay ngắn, lúc này nàng mới nhìn rõ nam tử mặc áo trắng này chính là nam tử lịch sự tao nhã che mặt khay đàn mới vừa rồi. Giờ phút này hấn đã tháo khăn che mặt, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ như trăng sáng lộ ra khỏi sương mù, ánh trăng sáng tỏ chiếu vào lòng người. Nếu nói về đẹp thì so với Tô Tử Bội hấn lại càng đẹp hơn một bậc. Bởi vì trên người hấn có một loại phong cách ưu nhã quyến rũ, mị hoặc mà không thấp kém, thanh nhã mà ôn nhu hào phóng, làm cho lòng người kính trọng, ái mộ mà không dám khinh nhờn, mê hoặc lòng người.

"Công tử xin cẩn thận." Quân Nhục Thủy chỉ nhìn hấn một cái, liềm lui về phía sau một bước. Mà nam tử vẫn cầm lấy tay nàng không chịu buông lỏng như cũ.

"Công tử tự trọng." Quân Nhục Thủy cau mày nói.

Nam tử tựa như ngưng ngừng, buông tay ra, ngay sau đó ngã xuống trên mặt đất, ngập ngừng nói: "Ta..... Chân của ta bị trọ rồi."

Quân Nhục Thủy nhàn nhạt nhìn hấn: "Công tử là người của Vương gia, xin chờ trong chốc lát, ta đi mời thị vệ vương phủ tới đưa công tử trở về phòng."

"Tô phu nhân hiểu lầm, ta không phải là thị lang của Vương gia, chẳng qua chỉ là một ca linh thôi." Hấn đau thương nói, ánh mắt giống như vô tình quét tới, quyến rũ không nói nên lời.

"Ta nghĩ công tử hiểu lầm rồi, ta chỉ biết người là do Vương gia mời tới khay đàn, tất nhiên là người phải do Vương gia phụ trách rồi." Quân Nhục Thủy lui ra mấy bước, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi. Hoi gập đầu, xoay người đi tìm thị vệ vương phủ.

Nam tử mặc áo trắng nhìn theo bóng lưng của nàng, không khỏi có chút thất bại. Ngay cả Tam vương gia lần đầu tiên thấy hắn, cũng từng giật nảy mình, mà Quân Nhược Thủy lại nữ nhân đầu tiên nhìn thấy hắn mà không rung động. Hắn nhiu mày, chậm rãi kéo khăn lên che mặt.

"Cầm Âm." Một bóng dáng màu xanh dương nhạt từ khúc quanh đi ra, nhẹ nhàng gọi.

"Thư Ngâm, tại sao ngươi lại ra đây?" Cầm Âm kinh ngạc nhìn hắn, tự mình đứng lên.

Thư Ngâm không trả lời hắn, chỉ hỏi: "Người mới vừa rồi chính là Quân Nhược Thủy sao?"

Cầm Âm gật đầu một cái.

"Thì ra là nàng." Thư Ngâm tự lẩm bẩm: "Ngai như son thượng tuyết. Kiểu nhược vân gian nguyệt. Văn quân hữu lương ý. Cố lai tương quyết tuyệt.....
Nguyễn đắc nhất tâm nhân. Bạch đầu bất tương ly* ... .."

*Bạch thơ Bạch đầu ngâm của Trác Văn Quân.

Dịch nghĩa: Trắng như tuyết trên núi,

Sáng như trăng ở trong mây.

Nghe lòng chàng có hai ý,

Nên thiếp quyết cắt đứt

....

Mong có được người một lòng không thay đổi,

Đến khi đầu bạc chẳng xa rời.

"Ngươi đang nói cái gì vậy?" Cầm Âm không hiểu nhìn hắn, ân cần hỏi.

"Không có gì." Thư Ngâm khẽ mỉm cười, thần thái trong mắt rất khác thường.

Trên thuyền hoa, Tô Tử Bội và Long Hạo Vân ngồi đối diện nhau, tự dung hắn lại cảm thấy không yên lòng, đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng nhìn về phía xa xa, nhìn thấy Quân Nhược Thủy đi ra khỏi khoang thuyền, đi lên boong thuyền, sau đó..... Ôm một nam tử mặc áo trắng. Trong mắt của hắn thoáng qua tức giận, mới chỉ một lát mà nàng đã ôm mỹ nhân rồi sao?

"Tử Bội, dạo này tốt không?" Long Hạo Vân rót cho hắn một ly trà thơm, ánh mắt nhu hòa nhìn hắn.

"Ừ, rất tốt." Tô Tử Bội thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt trả lời.

Ánh mắt quan tâm của Long Hạo Vân giống như tình thánh, dịu dàng như nước: "Quân Nhược Thủy..... Đối xử với ngươi có tốt không?"

"Rất tốt." Tô Tử Bội đáp rất tự nhiên. Không trái lương tâm, không cậy mạnh, nàng thật sự đối xử với hắn rất tốt, có lẽ đúng như mẫu thân từng nói, trên thế gian này chỉ có nàng mới có thể bao dung hắn, hiểu hắn.

Trong mắt của Long Hạo Vân hiện ra vẻ lo lắng trong chốc lát, nhưng nàng ta vẫn tươi cười như cũ, xấu bụng hỏi: "Lần đầu tiên của ngươi là cho nàng ấy sao?"

Tô Tử Bội mở to hai mắt nhìn nàng ta, tức giận từ từ dâng lên ở trong lòng ngực.

Ngày đó, nàng ta cũng đã từng hoài nghi trong sạch của hắn. Từ khi ra đời trên ngực của nam tử ở vương triều Kim Bích đã có một nốt Chu Sa, tên là thủ cung sa, màu sắc đỏ thẫm, cho dù khi tắm có chà xát thế nào cũng không phai, nhưng chỉ cần sinh hoạt phụ thể với nữ tử thì sẽ tự nhiên biến mất. Mặc dù hắn xuất thân lộ diện từ nhỏ, không phải là thiếu gia hiền thực được nuôi dưỡng trong khuê phòng nhưng hắn vẫn hiểu được thế nào là tự ái tự trọng, luôn giữ mình trong sạch. Nhưng mà hắn cũng không hiểu, hắn chỉ nắm tay với Long Hạo Vân, tại sao thủ cung sa lại biến mất. Hắn kinh hoàng, lo sợ nghi hoặc, nhưng không cách nào nói ra khủng hoảng trong lòng, nếu như ngay đêm thành thân bị nàng phát hiện thì hắn phải giải thích như thế nào đây?

Sau đó, có một ngày Long Hạo Vân say rượu, mượn cảm giác say cường ngạnh muốn hắn. Lúc đó hắn nghĩ cả đời này đi theo nàng cũng tốt cho nên không có kháng cự. Huống chi hắn cũng có lòng riêng, hi vọng lúc nàng đang say sẽ không chú ý đến thủ cung sa đã biến mất. Nhưng khi nàng cời y phục của hắn, nhìn thấy lồng ngực trần trụi của hắn, cảm giác say liền biến mất, vô cùng thanh tỉnh chỉ vào hắn tức giận đùng đùng hỏi: "Thủ cung sa của ngươi đâu rồi?" Hắn bối rối, lắp bắp không thể giải thích mà hắn cũng không có cách nào giải thích được.

"Ta..... Ta cũng không biết." Hắn uất ức nói xong, nước mắt chảy xuống. Cho rằng nàng sẽ dỗ hắn, an ủi hắn, kết quả là nàng chỉ xanh mặt hỏi: "Người nợ là ai?"

"Không có ai, ta không có....." Hắn biện giải, lại bị nàng đánh cho một bạt tai, mắt nỏ đom đóm, khoe miệng chảy máu.

"Ta sẽ tra ra cho bằng được." Long Hạo Vân cắn răng nghiêng lợi, lãnh khốc nói: "Tiện nhân, cút!"

Hắn đã từng ăn nói khép nép cầu xin nàng tin tưởng, nhưng đổi lấy lại là tàn nhẫn chế nhạo cùng lăng mạ. Hắn biết nàng tức giận là bởi vì thương hắn. Yêu quá sâu thì hận cũng càng nhiều. Không phải hắn cũng yêu cầu đối phương trung trinh và chung tình sao?

Nhưng hắn sai lầm rồi. Nàng coi bỏ lóp vò ngực trang, ngồi lên xe ngựa vương phủ rêu rao khắp nơi, thân phận Tam vương gia đương triều được đưa ra ánh sáng, cao không thể chạm tới hơn nữa phu thị thành đoàn. Bên cạnh không có hắn thì cũng không có vấn đề gì mà có hắn cũng chỉ là thêm gắm thêm hoa mà thôi. Tình yêu trong nháy mắt bị hủy diệt khiến cho lúc đó hắn đau đến không muốn sống.

Thay đổi của hắn tất nhiên là không thoát khỏi ánh mắt của Tô Mộ Bình. Tô gia cũng là hào môn phú hộ, cũng cần mặt mũi. Cho nên đầu tiên Tô Mộ Bình tra xét thủ cung sa của hắn, quả nhiên đã biến mất. Sắc mặt của Tô Mộ Bình xanh đen, giận đến không ngừng run rẩy.

Khi đó hắn bốc đồng không giải thích. Sẽ không ai tin tưởng việc thủ cung sa tự nhiên biến mất, nếu hắn giải thích thì cũng quá yếu đuối rồi cho nên hắn bất cần nói: "Nếu như mà con ở dưới tình huống mất đi năng lực tự chủ mất đi trong sạch, con không cho rằng mình nên lấy cái chết để tạ tội; hơn nữa nếu như là con tự nguyện thì con càng không nên tự trách mình."

Tô Mộ Bình bị hắn chọc tức tới mức bệnh liệt giường. Cho dù mang bệnh trong người nhưng bà cũng đã nhanh chóng chọn Quân Nhược Thủy ở rể Tô gia. Khi đó hắn đã sớm mất đi lòng tin đối với tình yêu và nữ nhân, cho nên là Quân Nhược Thủy hay là những người khác thì cũng không sao cả.

Kí ức đó như một thanh kiếm bén nhọn, đào khét một cái hố sâu ở đáy lòng hắn, máu chảy không ngừng.

"Không có." Hắn nắm chặt quả đấm, cố nén phần nộ trong lòng.

"Không phải sao?" Long Hạo Vân lẩm bẩm tự nói: "Như vậy là còn chưa có viên phòng."

"Ngươi....." Tô Tử Bội cả giận nói.

Long Hạo Vân ép hỏi: "Lần đầu tiên của ngươi đến tột cùng là cùng với ai?" Nàng ta vẫn không trả được, mặc dù có rất nhiều nữ nhân vì công việc nên hay lui tới với hắn, thậm chí còn từng theo vào kỹ viện, nhưng không có chứng cứ chứng minh hắn viên phòng cùng với ai cả.

"Vương Gia, hình như chuyện này không liên quan đến ngươi?" Tô Tử Bội lạnh lùng nói, hoàn toàn thất vọng đối với nữ nhân mình đã từng yêu này.

"Tại sao lại không có?" Long Hạo Vân cười tà, bắt tay của hắn lại: "Chẳng lẽ nhanh như vậy mà ngươi đã quên những tháng ngày vui vẻ của chúng ta sao?"

Tô Tử Bội dùng sức rút tay ra, tức giận nhìn nàng ta chăm chăm. Lúc này hắn rất ghét nàng đụng chạm hắn như vậy.

"Thiếu gia!" Thanh Phong ngồi trên thuyền hoa cách đó không xa, lo lắng kêu to. Vương gia kiêu gì vậy nha, lại động tay động chân với nam tử đã thành thân, một chút phong độ cũng không có. Nhưng lập tức hắn đã bị hai người thị vệ bịt miệng, không lên tiếng được nữa.

"Ngươi thích Quân Nhược Thủy sao? Ngươi có biết, nàng ở sau lưng ngươi mở một y quán ở thành Nam đặt tên là Tế Thiện Đường hay không? Nàng ở rể Tô gia đơn giản là vì tiền tài mà thôi." Long Hạo Vân hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Mục đích nàng ở rể Tô gia tất nhiên là vì tiền bạc. Chỉ có ta là không phải, Vương phủ có rất nhiều trân bảo, đã như thế sao ta lại còn quan tâm đến tài sản Tô gia? Tử Bội, chỉ có ta mới là người thật lòng với ngươi mà thôi."

Tô Tử Bội kinh ngạc nhìn nàng ta: "Tế Thiện Đường là của Quân Nhược Thủy?"

"Ngươi đi hỏi nàng một chút, tự nhiên sẽ hiểu." Long Hạo Vân cười âm trầm, lại nắm tay của hắn.

Mưa chợt nặng hạt, gió lớn thổi ào ào, cắt đứt dây dưa của hai người. Thuyền hoa nhỏ nhỏ không chịu nổi trận cuồng phong vũ bão này, cộng thêm hai người kéo ta đẩy nên thuyền nhỏ không ngừng lay động. Chẳng biết từ lúc nào mà thuyền hoa đã chìm gần hết trong nước, mực nước không ngừng lên cao, mà thuyền hoa thì tại từ từ chìm xuống.

Long Hạo Vân kinh hoàng gọi thị vệ cách đó không xa, hai người thị vệ bỏ lại Thanh Phong, đề khí bay về phía Long Hạo Vân. Nhưng bởi vì còn cách một khoảng khá xa cho nên giữa đường hai người liền ngã vào trong nước, chỉ có thể ra sức bơi về phía Long Hạo Vân.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Thuyền hoa thương sen (hạ)

Mây đen ở chân trời càng ngày càng dày, sắc trời cũng càng ngày càng u ám, không ít thuyền hoa đã cập bờ, mà thuyền hoa của Long Hạo Vân vẫn đang lái về phía hoa sen nở rộ, càng lúc càng xa. Quân Nhựt Thủy cau mày, trong lòng dần dần dâng lên lo lắng. Còn chưa kịp làm gì thì theo một tiếng sét đánh xuống mưa đột nhiên nặng hạt, trên mặt hồ mưa rơi xuống như một tấm màn che khuất tầm mắt, mặt hồ trở nên mông lung mờ hồ trong màn hơi nước. Mấy chiếc thuyền hoa không kịp cập bờ giống như con bướm lay động theo gió, lao đảo trong cơn mưa to.

Thuyền hoa ở đây tương tự như lầu thuyền thời nhà Hán, hoa lệ thoải mái giống như lầu các to lớn, nhưng khuyết điểm ở chỗ không đủ linh hoạt. Chỉ là lập tức có ba chiếc thuyền buồm theo gió vượt sóng vội vã đi tới tìm cách cứu Long Hạo Vân. Lòng Quân Nhựt Thủy như lửa đốt, vội leo lên một chiếc thuyền nhỏ, cầm mái chèo, thuyền ngược gió nhanh chóng đi về phía trước. Mưa to đánh vào mặt làm cho người ta mở mắt không ra, tầm mắt mờ hồ tựa như có lẽ sẽ không tìm được bóng dáng con kia thuyền hoa kia nước. Các thuyền hoa khác đều gian nan cập bến. Long Hạo Vân và Tô Tử Bội lại giống như biến mất không thấy.

"Cứu mạng ..... Cứu mạng ....." Hình như là giọng của Thanh Phong, vô cùng lo lắng và đứt quãng, đang ở phía trước không xa.

Quân Nhựt Thủy vội vàng nói: "Ở phía trước, mau qua đó."

Bọn thị vệ Vương phủ càng thêm ra sức chèo. Nếu như Vương gia có chuyện thì họ hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, cho nên toàn thể nghiêm túc, dốc hết toàn lực. Ba chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng đi lên trước, quả nhiên nhìn thấy hai người thị vệ đang nâng Long Hạo Vân trôi lơ lửng ở trên mặt nước, Sắc mặt Long Hạo Vân trắng bệch, nhưng vẫn duy trì tỉnh táo cùng phong độ của Vương gia như cũ. Thị vệ vương phủ trên thuyền nhỏ mặt đều lộ ra vẻ vui mừng, lập tức ném dây thừng cho nằng, dùng sức kéo.

Thanh Phong đâu? Mới vừa hình như nàng đã nghe thấy giọng nói của hắn mà? Tô Tử Bội đâu? Hắn đang ở đâu vậy? Quân Nhựt Thủy lo lắng nhìn mặt hồ, trái tim lo lắng giống như muốn ngừng đập. Vào lúc này, có một cái đầu nhỏ ra từ mặt nước: "Thiếu gia..... Thiếu gia..... Van cầu các người cứu thiếu gia nhà ta....."

Tô Tử Bội vẫn còn ở trong nước? Quân Nhựt Thủy không kịp nghĩ suy nghĩ gì nữa, tung người nhảy vào trong hồ. Trên mặt nước dao động dữ dội theo gió, mà dưới nước lại cực kì im lặng. Đáng mừng chính là nước hồ trong vắt, nương theo ánh sáng trên mặt hồ nàng có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh trong đối rõ ràng. Nàng ở dưới nước lo lắng tìm kiếm, nhưng không thấy gì cả, cảm thấy phổi sắp nổ tung, vội vàng nổi lên trên mặt nước, hít sâu một hơi, không dám chậm trễ, lại tiếp tục lặn xuống. Trong lòng khẩn trương, sợ hãi, nhưng có một lực lượng chống đỡ nàng giúp nàng tiếp tục tìm kiếm. Thời gian càng nhiều thì càng thêm một phần nguy hiểm, có lẽ, vĩnh viễn không thấy được hắn nữa.....

Càng ngày nàng càng bị thương, càng ngày càng tuyệt vọng, đột nhiên, nàng cảm thấy hình như tay mình chạm vào một thứ mềm mại gì đó, là tóc người (tự nhiên nổi da gà mấy bạn). Quân Nhựt Thủy lặn sâu xuống một chút, nhìn khuôn mặt kia, có thể mơ hồ thấy được chính là Tô Tử Bội đã mất đi tri giác. Nàng vội lôi kéo tay của hắn, luồn tay mình vào dưới nách hắn, dùng quá kéo hắn nổi lên. Lúc nàng nổi lên trên mặt nước thì cũng vừa lúc về mặt Thanh Phong như đưa đám từ dưới nước nổi lên, động tác chậm hơn rất nhiều, hình như đã mệt mỏi kiệt sức. "Thiếu phu nhân! Thiếu gia!" Nhìn thấy Quân Nhựt Thủy mang theo Tô Tử Bội nổi lên trên mặt nước, hắn mừng như điên kêu to.

"Lên thuyền trước đi." Quân Nhựt Thủy thở hổn hển ra lệnh.

"Vâng". Thanh Phong thuận theo nói.

Mưa vẫn nặng hạt như cũ, hạt mưa đánh vào người cảm thấy đau đơn. Ba chiếc thuyền nhỏ tụt lại trong mưa gió, thuyền lớn cũng đã tới gần. Long Hạo Vân ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, khoác áo khoác thị vệ, mặt lạnh lẽo, tựa hồ đang trầm tư. Nhìn thấy Nhựt Thủy mang theo Tô Tử Bội nổi lên trên mặt nước, đột nhiên đứng dậy, ra lệnh: "Ném dây thừng."

Quân Nhựt Thủy bắt được dây thừng mà bọn thị vệ ném tới, một tay ôm thật chặt Tô Tử Bội, may mắn mép thuyền của loại thuyền nhỏ này không cao, dưới sự giúp đỡ của mọi người, Quân Nhựt Thủy rất dễ dàng leo lên thuyền nhỏ.

"Thiếu gia....." Thanh Phong nức nở, lập tức tới đỡ Tô Tử Bội.

Lúc này, hai mắt Tô Tử Bội khép chặt, sắc mặt tái xanh, đôi môi tím bầm, đã sẫm..... Không có dấu hiệu của sự sống.

"Thanh Phong, đứng qua một bên, nếu ta không cho phép thì không được lên tiếng." Quân Nhựt Thủy trầm giọng nói. Thanh Phong nhìn về mặt của Tô Tử Bội, khóc lóc lui về phía sau.

"Các người tránh ra hết." Dọn dẹp trên thuyền để chừa ra một chỗ trống nhỏ, nàng quỳ một chân trên đất, làm cho Tô Tử Bội gặp người ở trên đầu gối của nàng, dùng đầu gối thúc vào bụng hắn để hắn nôn nước ra. Nước hồ từ trong trong mũi miệng của hắn tràn ra nhưng hắn vẫn không có phản ứng gì như cũ. Ngay sau đó, Quân Nhựt Thủy đặt hắn nằm ở trên thuyền, cởi áo ngoài của hắn lộ ra lồng ngực, sau đó khẽ nâng đầu của hắn, khiến cho đầu hơi ngưỡng, một tay nâng cằm, một tay bóp mũi hắn, hít một hơi thật sâu, đôi môi nàng đặt lên đôi môi lạnh như băng của hắn, dùng sức thổi khí vào phổi. Sau đó lập tức rời ra, hít vào một hơi, môi lại dán chặt lần nữa, thổi khí vào. Sau hai lần, đôi tay Quân Nhựt Thủy để trên ngực của hắn, làm ép tim ngoài lồng ngực. Hoàn toàn không có chú ý đến thị vệ chung quanh đã tròn tròn cặp mắt, Thanh Phong che miệng, ngẩng ngốc nhìn, cặp mắt hơi đỏ lên, nước mắt tràn ra mấy lượt. Mà Long Hạo Vân lạnh lẽo nhìn nàng, sắc mặt tái xanh. Trước mặt mọi người, hành động của nàng đã là kinh thế hãi tục. Mà nàng, hẳn là không có phát hiện Tô Tử Bội không có thủ cung sa?

Quân Nhựt Thủy run rẩy, không ngừng làm hô hấp nhân tạo và ép tim ngoài lồng ngực, giống như một người máy đang lên dây cót, không thể ngừng, không thể ngừng..... Chỉ cần không ngừng thì vẫn còn một cơ hội sống.

Không biết qua bao lâu, lâu đến tất cả mọi người đã mất kiên trì thì rốt cuộc mí mắt Tô Tử Bội cũng có chút động đậy, từ từ mở mắt. Thấy môi Quân

Nhược Thủy rời khỏi môi mình, mà ngực lại lộ ra ngoài, nhất thời xấu hổ và giận dữ không thôi, đưa tay cho nàng một bạt tai.

Cũng may Tô Tử Bội mới vừa tỉnh lại, sức lực không nhiều lắm, cho nên bạt tai này cũng chỉ quét nhẹ qua đầu Quân Nhược Thủy. Mọi người càng thêm trợn to hai mắt, thì ra là hôn miêng cũng có thể cứu người?

Thanh Phong vui mừng đến phát khóc, chạy tới: "Công tử, người tỉnh rồi....."

Quân Nhược Thủy không nói gì, đưa tay nhẹ nhàng khép y phục Tô Tử Bội lại, sờ mạch đập của hắn, mặc dù mạch đập có chút yếu ớt, nhưng đã vững vàng, mặc dù sắc mặt của hắn trắng bệch, nhưng đôi môi đã từ từ khôi phục lại đỏ thắm. Lúc này Quân Nhược Thủy mới thở phào nhẹ nhõm, thấp thòm trong lòng biến mất, cả người mệt lã, vô lực ngã ngồi ở trên thuyền.

Gió lớn gào thét thổi qua, toàn thân ướt đẫm của Tô Tử Bội khẽ run. Hồi tưởng tình cảnh nguy hiểm lúc rơi xuống nước, sợ hãi vì sắp gần cái chết cùng với trước khi tỉnh táo lại bị Quân Nhược Thủy cợt nhả, hắn uất ức ôm Thanh Phong khóc sùi sụt.

Long Hạo Vân âm trầm nhìn Quân Nhược Thủy, chau mày. Nàng nhìn thấy trước ngực Tô Tử Bội không có thủ cung sa nhưng lại không có phản ứng gì. Nàng đã sớm biết, hay nàng chính là người đó?

"Lên thuyền thôi." Long Hạo Vân trầm giọng nói, phá vỡ yên tĩnh, lúc này mọi người mới như từ trong mộng tỉnh lại, dùng sức khua mái chèo, đến gần tàu lái.

Tô Tử Bội đang khóc khóc đột nhiên im lặng. "Thiếu gia, thiếu gia, người làm sao vậy....." Thanh Phong lắc lắc Tô Tử Bội không nhúc nhích trong ngực, hoang mang sợ hãi kêu lên.

Quân Nhược Thủy vội vàng xoay người lại bắt mạch cho hắn: "Mới vừa rồi bị kinh sợ lại bị đuối nước, thể lực tiêu hao nên ngất đi rồi. Không cần phải khẩn trương."

Thanh Phong nghẹn ngào gật đầu một cái, có thiếu phu nhân ở bên người cho nên hắn cảm thấy rất vững vàng cùng an tâm.

Lúc tàu lớn tới gần thì Long Hạo Vân trầm giọng nói: "Tô phu nhân, trước tiên lên tàu lớn thay quần áo đã."

"Không cần. Chúng ta về nhà." Quân Nhược Thủy lạnh lùng nói, đè nén tức giận trong lòng tùy thời đều có thể phun trào ra. Sắc mặt nàng không chút thay đổi, ngay cả xã giao cũng lười làm. Nếu không phải tại nàng ta, Tô Tử Bội sẽ không rơi xuống nước, không sẽ không gần sát với tử vong như thế.

Trong mắt Long Hạo Vân lóe lên ánh sáng lạnh, ra lệnh: "Đưa Tô phu nhân lên bờ."

Bọn thị vệ lĩnh mệnh, lại dùng sức chèo, thuận theo chiều gió, thuyền nhỏ nhanh chóng lại gần bờ. Quân Nhược Thủy đứng lên, mới vừa rồi tiêu hao thể lực quá độ, lại cộng thêm buồn lòng sau khi căng thẳng quá mức nên đôi chân không khỏi có chút mềm nhũn.

"Thiếu phu nhân?" Thanh Phong ngẩng đầu lo lắng nhìn nàng.

"Ta không sao." Quân Nhược Thủy cười cười với hắn, khom lưng ôm lấy Tô Tử Bội đang hôn mê bất tỉnh. Y phục bị ướt dán chặt vào người làm cản trở bước đi mà mưa thì vẫn tầm tã như cũ, gió lạnh thổi qua người liền không tự giác run rẩy bầy.

"Thanh Phong, người tự đi được chưa?" Nàng quay đầu ân cần hỏi Thanh Phong.

"Ta có thể tự đi được, thiếu phu nhân đi trước đi." Thanh Phong cảm kích nói. Hắn nhìn bóng lưng đơn bạc của Quân Nhược Thủy, lỗ mũi hơi ảm.

Xe ngựa đang đứng chờ ở dưới mái hiên. Quân Nhược Thủy ôm Tô Tử Bội leo lên xe ngựa, vì có buồng xe chặn gió lại nên người mới cảm thấy ấm áp một chút. Bên trong buồng xe không có y phục, chỉ có nệm êm. Dù sao trời đang rất nóng, sẽ không có người nào chuẩn bị chăn mền chống lạnh trước cả. Quân Nhược Thủy đánh phải ôm Tô Tử Bội thật chặt, dùng nhiệt độ của mình làm cho hắn ấm áp.

"Thanh Phong, mau vào đi." Xe ngựa đã bắt đầu đi về phía trước, Quân Nhược Thủy nhíu mày, lớn tiếng gọi.

"Thiếu phu nhân, ta ở bên ngoài cũng được, không quan trọng." Giọng nói của Thanh Phong run rẩy.

Quân Nhược Thủy thở dài, trầm giọng quát lên: "Mau tiến vào cho ta, nghe thấy không?"

Thanh Phong chân chò kéo màn xe ra, nghiêng người đi vào, cúi thấp đầu ngồi ở trong góc. Quả thật bên trong buồng xe ấm hơn bên ngoài rất nhiều.

Quân Nhược Thủy có chút buồn cười nhìn hắn một chút, xem ra vẫn không thể quá dịu dàng.

Đột nhiên, trong ngực người khẽ giật giật, mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, không có tiêu cự nhìn Quân Nhược Thủy một chút, đôi môi hơi hé mở: "Vân, vân....."

Trong lòng Quân Nhược Thủy hơi chấn động, trái tim dâng lên vài phần chua xót. Nàng đè xuống cảm giác quái dị trong lòng, nhẹ nhàng kêu: "Công tử?"

Tô Tử Bội bất an cử động mấy cái, sau đó nặng nề ngủ say. Quân Nhược Thủy vẫn ôm thật chặt hắn như cũ, trong lòng có chút mờ mịt. Chỉ cảm thấy đường trở về Tô phủ quá xa xôi, hình như vĩnh viễn cũng không đến được đích.

Chương 36: Suy nghĩ của mình.

Xe ngựa đến cửa Tô phủ, về mặt Quân Nhược Thủy nghiêm túc ôm Tô Từ Bội đang hôn mê trở lại Tổ Tâm Cư: "Thanh Phong, người tới giúp công tử đổi một bộ y phục sạch. Chính người cũng nhanh chóng thay một bộ khác đi."

"Vâng". Thanh Phong dịu ngoan giống như một con cừu nhỏ, vâng lệnh nghe theo Quân Nhược Thủy.

Quân Nhược Thủy cầm một bộ y phục sạch đi đến thư phòng, trước tiên dùng bút lông ngỗng viết một phương thuốc bổ dưỡng trừ lạnh rồi phân phó Thanh Văn đi lấy thuốc. Lúc này mới đóng cửa thay y phục ướt ra. Nàng ngồi xuống, từ từ hồi tưởng lại cái tên lúc Tô Từ Bội hôn mê đã lăm bằm nói thầm, nàng phát hiện ra mình để ý. Để ý? Để ý! Nàng có chút bất đắc dĩ cười cười, trong lòng cảm thấy có chút khổ sở.

Trên bàn sách, bên dưới nghiền mực có một tờ giấy. Quân Nhược Thủy vô tình cầm lên nhìn, là lối chữ cuồng thảo rất có phong phạm danh gia của Quân Hiểu Phủ: Tỳ tỳ, nhà có việc gấp, không chào mà đi, xin hãy tha lỗi. Còn nhiều thời gian, cuối cùng rồi sẽ gặp mặt. Hiểu Phủ.

Cuộc sống luôn tan hợp không định trước được, hôm nay từ biệt, có lẽ từ đó là núi cao sông rộng, biết ở nơi nào? Quân Nhược Thủy mở nụ cười nhạt nhòa, cắt tờ giấy đi.

Lo lắng phòng bếp ở quá xa, Quân Nhược Thủy nhìn mưa to ngoài cửa sổ, cân nhắc một chút rồi dặn dò hạ nhân đi lấy một cái lò than nhỏ đồng thời chuẩn bị luôn than củi và nước sạch. Thanh Văn mang thuốc tới, Quân Nhược Thủy bỏ thuốc vào trong ấm, đổ nước sạch vào, lại cho thêm than củi, trong chốc lát bếp lò nhỏ cháy rùng rục.

"Thiếu phu nhân, để ta làm đi." Thanh Văn xoa xoa tay, lo lắng nói.

"Để ta tự làm." Quân Nhược Thủy hơi mỉm cười, là người sắc thuốc cũng là một chuyện vui sướng, nghe mùi thuốc nhân nhậ, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp nhân nhậ cùng với bình thản.

Thanh Văn cúi đầu, lẳng lặng đứng chờ ở một bên.

Tô Từ Bội mở mắt, chờ cho sương mù trước mắt dần dần rõ ràng thì mới phát hiện ra mình đang ở trong phòng Tổ Tâm Cư, Thanh Phong đang ngồi bên giường chống cằm nhìn hắn, thấy hắn tỉnh thì nhếch môi cười mừng rỡ: "Thiếu gia, người có cảm thấy khỏe hơn chút nào không?" Vừa hỏi vừa tri ki lấy tấm đệm mềm lót sau lưng cho Tô Từ Bội dựa vào.

Đầu óc có chút nặng và choáng váng, toàn thân không còn chút sức lực nào. Hắn day day huyệt thái dương, hỏi: "Thê chủ đâu rồi?"

"Đang ở bên ngoài nấu thuốc !" Thanh Phong cười trả lời.

"Nấu thuốc?" Trong lòng Tô Từ Bội ấm áp. Hắn đại khái có thể đoán được là Quân Nhược Thủy đã cứu hắn. Còn nhớ rõ giây phút mưa gió, thuyền hoa dần dần chìm xuống, Long Hạo Văn lại lạnh lùng, ác độc..... đẩy hắn xuống nước, chỉ vì tri hoãn việc thuyền hoa chìm xuống, chờ đợi hai thị vệ bơi đến cứu nàng ta. Hắn không thể tin, không thể tin được, cho đến khi nước hồ tràn vào tai và mũi của hắn, hắn vẫn không muốn tin tưởng như cũ. Mãi cho đến giây phút nước hồ tràn vào mũi miệng, cướp đoạt đi hô hấp của hắn, ý thức dần dần mờ hồ.

Lúc tỉnh lại, hắn cảm thấy môi mình bị người ta sờ nhẹ, mà ngực lại bị phơi bày ở trước mặt mọi người, nhất thời xấu hổ không dứt, lỗ mông vung một bạt tai.

Nàng không có giận hắn, không có đẩy hắn ra, không có mặc kệ hắn, thật sự rất tốt, rất tốt.....

"Thiếu gia, Thanh Phong có lời muốn nói." Thanh Phong hát cảm lên, về mặt kiên quyết không nói không được.

Tô Từ Bội cảm thấy kỳ lạ nhìn hắn: "Người muốn nói gì?"

"Thiếu gia, người phải quan tâm đến thiếu phu nhân nhiều hơn. Nàng là nữ nhân ôn nhu nhất mà ta đã từng gặp, đối xử với thiếu gia cũng tốt, chưa bao giờ giận dữ, thật đúng là thế gian khó cầu. Nếu thiếu gia không nắm thật chặt thì nhất định người sẽ phải hối hận." Thanh Phong quan tâm nhắc nhở.

Không phải người thường nói nàng mềm yếu vô năng, không thích nhất là loại nữ nhân như nàng sao?" Tô Từ Bội nhẹ nhàng ho một tiếng, có chút vô lực tựa vào trên nệm êm, càng thêm kỳ quái hỏi.

Thanh Phong bĩu môi, nói: "Thiếu gia, thời gian người và thiếu phu nhân ở chung với nhau nhiều hơn ta nhưng tại sao người lại không tỉnh táo bằng ta đây?"

Đó là thiếu phu nhân dịu dàng tha thứ. Người cũng đã biết, lúc ấy mưa lớn như vậy, chỉ có thiếu phu nhân không chút do dự nhảy xuống hồ, ra sức cứu người lên, sau đó..... Cứu người tỉnh lại. Lúc người được cứu tỉnh dậy, sắc mặt đều tím thẫm, cả người lạnh lẽo, hoàn toàn giống như là một người chết, bị dọa ta sợ đến mức tim ngừng đập. Lúc ấy nếu không phải kiến thức của thiếu phu nhân rộng rãi, quyết định thật nhanh thì có thể người không tỉnh lại được nữa rồi. Thật vất vả mới kéo người từ Quỷ Môn quan trở về, vậy mà người lại khen ngược, vừa mở mắt ra cho người ta một cái tát. May mắn là tính khí của thiếu phu nhân tốt, không so đo, vẫn còn nhớ là phải khép y phục lại giúp người, giúp người bắt mạch, quan tâm an nguy của người, dọc đường chính nàng đã ôm người trở lại, ai ngờ người hôn mê kêu lại toàn kêu tên Vương gia. Ta hận tới mức không thể che miệng của người lại. Thiếu gia, ta cảm thấy người đã làm thiếu phu nhân tổn thương rồi, haiz. ..."

"Thật sao?" Tô Tử Bội chần chờ nói, nghe Thanh Phong kể lại, hần..... Quả thật hần rất đáng ghét. Nàng làm cho hần nhiều như vậy, mà hần chung quy lại luôn cả vũ lấp miệng em khinh bỉ nàng, tổn thương nàng, muốn làm gì thì làm. Nhưng hình như nàng chưa bao giờ tức giận với hần, đều là do hần tự chơi trò gian dối một mình.

"Thiếu gia, không phải là ta đe dọa đâu. Thiếu phu nhân dịu dàng quan tâm như vậy, chỉ cần cùng người khác ở chung không lâu nhất định sẽ có rất nhiều nam tử ái mộ nàng. Đến lúc đó, người có hối hận thì cũng quá đã muộn rồi. Dù sao cũng không có mấy người có tính khí tồi tệ như thiếu gia." Thanh Phong càng nói càng nhỏ. Dù sao, thiếu gia là chủ tử, hần có chút vượt qua khuôn phép rồi.

Tô Tử Bội trừng mắt liếc hần một cái, nhưng lại không thể không thừa nhận lời của hần là đúng. Nàng ở rể Tô gia, không có cơ hội quen nhiều hơn nam tử, nếu như ôn nhu của nàng bị khác nam tử hưởng..... Trong lòng thoáng qua ý tưởng này, trái tim hần liền cảm thấy đau đớn. Nếu như nàng thật sự bị tổn thương thì hần nên làm cái gì bây giờ?

Ở thời điểm hần vẫn còn đang cau mày suy tư thì Thanh Vĩ đã bung thuốc đi vào: "Thiếu gia, uống thuốc đi."

Trên mặt Tô Tử Bội toát ra vẻ thất vọng. Vốn tưởng rằng nàng sẽ đến dụ dỗ hần uống thuốc, giống như ngày đó nàng dụ dỗ Liễu Miên uống thuốc. Kết quả là ngay cả bóng dáng của nàng ở đâu cũng không thấy được. Nhất thời, trong lòng cảm thấy uất ức hốt hoảng, vừa chua vừa chát.

"Trước tiên cứ để đó đi." Tô Tử Bội lạnh giọng nói.

Thanh Vĩ nói: "Thiếu phu nhân nói phải uống khi còn nóng."

Nàng không tới đây, còn nói cái gì mà phải uống khi còn nóng? Hần hừ nhẹ một tiếng: "Biết rồi, người lui xuống trước đi."

Thanh Vĩ không nói gì, đành phải giao chén thuốc cho Thanh Phong, cúi đầu lui ra.

Thanh Phong bung chén thuốc lại, nhẹ nhàng nói: "Thiếu gia, uống thuốc thôi." Điều là do hần quá đen, tốt không thấy đâu mà hồng thì có thừa. Không phải thiếu phu nhân thật sự không đề ý tới thiếu gia đâu chứ?

"Để đó đi." Giọng nói của Tô Tử Bội có chút sa sút: "Lát nữa ta sẽ uống."

"Thiếu gia?" Thanh Phong lo lắng nhìn hần.

"Người lui xuống đi, ta muốn an tĩnh một lát." Tô Tử Bội mệt mỏi nhắm hai mắt lại, không để ý tới Thanh Phong nữa.

Thanh Phong than nhẹ một tiếng, nhưng cũng không thể làm gì thiếu gia. Không thể làm gì khác hơn là rón rén lui ra.

Lúc này Quân Nhục Thủy đang ở trong Di Tâm Cư. Khi Tô Mộ Bình biết được chuyện Tử Bội rơi xuống nước, nhất thời tức giận công tâm, thờ hờn hèn sau đó bất tỉnh. Hai đời chủ tử Tô gia đều bị bệnh liệt giường, chúng tôi tớ trong phủ lập tức như kiến bò trên chảo nóng, hốt hoảng không nói nên lời. Quân Nhục Thủy là đối tượng duy nhất mà bọn họ có thể dựa vào nên nghiễm nhiên trở thành Nhất Gia Chi Chủ. Tất cả mọi việc đều do nàng định đoạt.

Mà trong tiềm thức, đúng là nàng đang cố ý tránh ra Tô Tử Bội. Nàng vẫn luôn coi hần như đứa bé tùy hứng, đau lòng hần vì tình mà tự gây thương tích, lúc đối xử với hần vẫn luôn mang theo tha thứ và cưng chiều, giống như là đối xử với một đứa trẻ có tình gây sự. Nhưng hôm nay, khi hần đang hôn mê mà vẫn lầm bầm kêu tên Long Hạo Vĩ thì nàng đột nhiên cảm thấy tim của mình rất kỳ quái khó chịu. Giống như đáy lòng theo bản năng so đo với nữ nhân kia, thì ra là, dịu dàng nhiều hơn nữa, tha thứ nhiều hơn nữa, cũng không sánh nổi với người đã gây ra thương tổn cho hần.

Nghe nói thiếu gia không chịu uống thuốc, nghe nói thiếu gia ho khan dữ dội..... Thanh Vĩ như có như không tiết lộ một chút tin tức của Tô Tử Bội, hi vọng thu hút được sự chú ý của nàng. Nhưng nàng chỉ cười nhạt, mắt điếc tai ngơ. Có một số việc phải suy nghĩ kỹ càng, bây giờ trong lòng của nàng đã là một mớ bòng bong, mọi thứ đều cực kỳ rối rắm.

Bệnh tình của Tô Mộ Bình càng ngày càng nặng thêm, Tử Uyên mời tất cả các đại phu nổi danh ở thành Lâm Giang bao gồm cả Tôn Minh Huân sang đây xem bệnh, nhưng sau khi tất cả đại phu khám bệnh cho Tô Mộ Bình xong đều lắc đầu một cái, nặng nề nói: "Hết cách xoay chuyển, chuẩn bị hậu sự thôi."

Tô Mộ Bình lúc ngủ lúc tỉnh, thời gian tỉnh táo càng ngày càng ít. Rốt cuộc cũng có một lần tinh thần của nàng ta tỉnh táo, giùng giàng cố gắng ngồi dậy, nhìn Quân Nhục Thủy đang hầu hạ bên giường nói: "Tử Bội đã khá hơn chút nào chưa? Đi gọi nó đến đây, ta có lời muốn nói với nó."

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, sai Tử Uyên đi mời Tô Tử Bội.

"Nhục Thủy, con có còn nhớ rõ ngày đó con đã hứa với ta những gì không?" Tô Mộ Bình thờ hờn hèn, gian nan nói.

Quân Nhục Thủy gật đầu: "Con nhớ."

"Tốt. Ta đã quan sát con rất lâu rồi, tin tưởng một lời hứa của con đáng giá nghìn vàng." Tô Mộ Bình lục lọi dưới cái gối, lấy ra một hộp gấm sắc màu rực rỡ, run run rẩy rẩy mở ra, "Đây là con dấu đặc biệt của Tô gia mà ta chế tạo cho con, dùng Lam Điền Noãn Ngọc hiếm thấy trên đời điêu khắc thành nó, bản thân nó đã giá trị liền thành. Có on dấu này thì giống như Tử Bội, có thể quyết định mọi chuyện buôn bán của Tô gia."

Quân Nhục Thủy lắc đầu liên tục: "Phần quà này của nhạc mẫu đại nhân quá lớn, cứ như vậy, chẳng phải Nhục Thủy ngồi không mà tham lam tài sản Tô gia sao?"

"Nhục Thủy, sao ta lại không hiểu, con không phải là người để ý đến lời đồn." Tô Mộ Bình lại lộ ra vẻ mặt hài lòng của lão hồ ly, "Con quá kiêu ngạo, quá tự ái, quá nhạy cảm. Cuộc sống, sao lại không bừa bãi, không chấp nhặt một chút đây? Ta là người làm ăn, từ lúc đặt chân vào thương giới, cho tới bây giờ đều là hai bên bàn bạc thỏa thuận với nhau, lời hứa của con, đủ để dùng nửa tài sản Tô gia một lần trao đổi. Không phải lời hứa của mỗi người đều đáng giá như vậy đâu. Cát đi, đây là con nên có."

Quân Nhục Thủy khó từ chối, chỉ có thể đưa tay nhận lấy cái hộp gấm kia. Ai có thể cự tuyệt yêu cầu của một lão nhân sắp chết đây? Coi như là một vật kỷ niệm cũng tốt, nàng muốn cả đời nàng không đụng vào tài sản Tô gia.

"Mẫu thân!" Tô Tử Bội sai bước đi vào, vọt tới Bình bên giường Tô Mộ, bộ mặt sầu lo.

Tô Mộ Bình cười cười, hiền lành sờ đầu hấn một cái: "Bội Nhi, con nên trưởng thành, không thể tùy hứng làm bậy nữa. Mẫu thân cần phải đến nơi đó, không thể ở cùng với con cả đời. Mấy ngày này, ta giao sản nghiệp Tô gia cho con toàn quyền phụ trách, cũng là muốn cho con có một chút kinh nghiệm, thừa dịp ta còn ở đây, còn có thể dọn dẹp một ít cục diện rồi rảnh giúp con. May mắn là con không quá kém cỏi."

"Mẫu thân, người đừng nói như vậy....." Tô Tử Bội ghen ngào, hình như đã ý thức được đây là di ngôn trước khi lâm chung của Tô Mộ Bình.

"Bội Nhi, đừng nghĩ đến Tam vương gia nữa, đó không phải là hạnh phúc của con. Không nên buông tha trần châu trong tay mình để đi truy tìm con mắt cá u ám kia, đừng làm chuyện ngu xuẩn như vậy, con hiểu chưa?" Tô Mộ Bình lo lắng nhìn Tô Tử Bội, ân cần dặn dò.

"Mẫu thân, con hiểu rồi, người không phải cần phải lo lắng nữa." Tô Tử Bội nắm tay Tô Mộ Bình, lệ rơi đầy mặt.

"Vậy ta an tâm rồi." Nàng ta ngẩng đầu nhìn về phía Quân Nhục Thủy đang đứng nghiêm túc ở bên cạnh, "Nhục Thủy, con tới đây."

Quân Nhục Thủy im lặng đi tới trước mặt nàng ta.

Tô Mộ Bình lôi kéo tay của nàng đặt chung một chỗ với tay của Tô Tử Bội, trên dưới bao bọc lấy lên, khoe miệng nâng lên thành một nụ cười vui sướng mà thỏa mãn.

Đêm đó, Tô Mộ Bình đang ngủ lẳng lẳng rồi đi nhân thế, mặt nở nụ cười, an tường bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Tang chủ

Editor: Mèo coki

Sau khi lên thuyền lớn, Long Hạo Vân nhanh chóng thay đổi một bộ y phục sạch sẽ, uống trà nóng mà gãi sai vật đưa tới.

"Chủ tử, người tìm ta?" Triệu Cẩm Âm vẫn mặc một bộ y phục trắng hơn tuyết như cũ nhưng đã bỏ khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt tuyệt thế mà hấn vẫn luôn lấy đó làm kiêu ngạo.

Long Hạo Vân híp mắt nhìn hấn, trong mắt tràn ngập dục niệm, không che giấu chút nào. Cho dù là ai thì khi thấy một mỹ nhân như thế, tâm tình nhất định cũng sẽ tốt hơn. Nàng ta nhấp một ngụm trà, hơi mỉm cười, hỏi: "Người có dò hỏi được gì không?"

"Bẩm chủ tử, Quân Nhục Thủy tuyệt đối không có tiếp xúc với Cách Mị. Trong cơ thể nàng ta cũng không có nội lực, không phải là người luyện võ." Triệu Cẩm Âm trả lời chắc chắn.

Long Hạo Vân không chán chán lắm, hỏi lại: "Cách Mị, thật sự hiệu nghiệm như vậy sao?"

"Chủ tử, Cách Mị không phải là thứ dễ dàng bào chế thành thuốc, lúc chế tạo nhất định phải hao tổn nhân lực và vật lực rất lớn." Triệu Cẩm Âm nói.

Cách Mị này là do hấn hao tốn thời gian nửa năm, chế biến cho chính mình một liều vì muốn nữ nhân kia vĩnh viễn chỉ thích một mình hấn. Đáng tiếc.....

"Hình như Quân Nhục Thủy là người thâm tàng bất lộ, không đụng tới thì không biết, mới nhìn thì có vẻ mềm yếu vô năng, trên thực tế lại khôn khéo có năng lực, hơn còn có những thủ đoạn nhỏ đánh bất ngờ, là một người không thể khinh thường. Nếu có thể thu về dưới trướng ngược lại là một sự giúp đỡ lớn." Long Hạo Vân Liên cười một tiếng. "Cho dù không thể quy phục ta...ta cũng sẽ không để cho người khác sử dụng năng ta."

Tiếng gõ cửa vang lên.

Long Hạo Vân dùng ánh mắt ý bảo Triệu Cẩm Âm tránh đi, sau khi nhìn hấn biến mất ở cánh cửa bí mật trong phòng, lúc này nàng ta mới nói: "Vào đi."

Một thị vệ đi vào bẩm báo: "Vương Gia, thuyền hoa bị chìm đã vớt lên."

"Có phát hiện gì không?" Nàng ta trầm giọng hỏi.

Thị vệ cúi đầu trả lời: "Thuộc hạ phát hiện bên dưới thuyền hoa có rất nhiều lỗ nhỏ."

"Lỗ nhỏ?" Long Hạo Vân hừ nhẹ một tiếng, "Nếu như có lỗ nhỏ thì tại sao đi được một khoảng thuyền mới bắt đầu chìm?"

"Thuộc hạ suy đoán, có thể có người biết Vương gia muốn đi du hồ nên mới đục mấy cái lỗ nhỏ ở dưới thuyền hoa của Vương gia rồi dùng thuốc có thể hòa tan đắp vào những lỗ thủng đó, khi thuyền hoa ở trong nước, thuốc sẽ dần dần bị hòa tan, lỗ thủng bắt đầu từ từ thấm nước." Thị vệ cẩn thận giải đáp.

Về mặt Long Hạo Vân dần dần tối lại. Người này tất nhiên là biết rõ nàng ta không biết bơi nên mới bày ra cục diện này. Nhưng tất nhiên người này cũng biết thủ đoạn nhỏ này không thể đẩy nàng ta vào chỗ chết. Mục đích của người này chỉ là trừu nàng ta, hay là có dụng ý cảnh cáo nàng ta?

Trên dưới Tô phủ đều treo đầy văn hoa* màu trắng, trầm tĩnh nghiêm trang. Cả một đám người đều đứng im lặng, ngay ngắn. Tô Từ Bội ngồi ở chính đường, an bài tang lễ và các công việc khác.

Văn hoa: Hoa vải màu trắng trong đám tang hay thấy trên phim cổ trang.

Tô Mộ Bình đột ngột qua đời, từ đến cuối hấn không có khóc nhưng bị thương thật sự lại chính là im lặng không tiếng động. Mỗi lần nhớ tới những kỉ niệm vui vẻ với mẫu thân trong năm tháng trước kia, rồi lại nghĩ tới việc từ nay về sau sẽ không còn được gặp người nữa, hấn luôn cắn môi quật cường chịu đựng nỗi khổ sở mất đi người thân, mãi cho đến khi nước mắt đã chảy rơi xuống, khóe miệng tứa máu thì hấn vẫn không phát một tiếng nào như cũ.

Quân Nhục Thủy thở dài một hơi, cảm thấy bản thân mình rất kỳ quái, không khỏi mềm lòng và thương yêu mà không có lí do, vì vậy nàng tiến lên giúp hấn lau chùi vết máu trên môi cùng với nước mắt trên mặt.

Tô Từ Bội mặc cho nàng lau chùi, mí mắt hơi rũ xuống.

"Công tử, khóc lớn tiếng ra đi. Tích tụ trong lòng ngực sẽ sinh bệnh đó." Quân Nhục Thủy dịu dàng khuyên lơn.

Tô Từ Bội lắc đầu một cái, im lặng không nói. Đột nhiên hấn vòng tay ôm thật chặt lấy hông của Quân Nhục Thủy, nhẹ giọng cầu xin: "Để cho ta ôm một lát, một lát là tốt rồi." Mẫu thân qua đời khiến hấn cảm giác mình không còn hài tử bọc đồng nữa, không có người bao che, không có mẫu thân thương yêu. Từ này hấn phải tự chịu trách nhiệm cho cuộc sống của mình. Hấn giống như con mèo ở trong gió rét tìm kiếm ánh lửa ấm áp, ôm thật chặt lấy Quân Nhục Thủy, cảm thụ nhiệt độ của nàng, cho dù mùa này trời rất nóng, cho dù mồ hôi đầm đìa, thì cũng chỉ có thời điểm ôm nàng hấn mới cảm thấy lòng mình ấm áp và bình thản.

Giờ khắc này, hấn đột nhiên cảm thấy, thật ra thì yêu một người không phải là cần người đó làm gì cho mình, cuộc sống gió mưa thế nào chính mình phải tự đi trải nghiệm, nhưng bất luận ở nơi nào, thời điểm mình cảm thấy bị thương và khổ sở thì luôn có một người im lặng ở bên cạnh, không cần an ủi nhiều lời, chỉ cần nắm tay của người đó là có thể cảm thấy ấm áp, có thể ở trong cuộc sống lạnh lẽo cô đơn cảm nhận được một chút ánh sáng. Như vậy, như vậy cũng đủ rồi.

Quân Nhục Thủy có chút ngạc nhiên, hấn chưa bao giờ chủ động như thế này! Đưa tay vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng của hấn, nàng cảm nhận rõ ràng hấn đang run rẩy. Chắc là hấn đang khóc. Giờ phút này, có nói nhiều hơn nữa cũng đều là dư thừa, nàng siết hai cánh tay, ôm thật chặt lấy hấn, cho hấn biết hấn còn có nàng, nàng vẫn luôn ở bên cạnh hấn.

Sau hồi lâu, Tô Từ Bội mới ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ mờ mờ nhìn nàng.

"Sao rồi?" Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng lau nước mắt trên gương mặt hấn.

Hấn lắc đầu một cái, nói: "Mẫu thân đã nhập liệm, vào lúc này có thể đã có người tới phúng viếng, ta phải đi tán đường đáp lễ."

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái: "Ta đi với người."

"Người có thể đi nghỉ ngơi một chút, một mình ta đủ rồi." Tô Từ Bội buông ra cánh tay đang vây quanh eo nhỏ của nàng ra, sắc mặt tái nhợt bỗng có một chút đỏ ửng.

Quân Nhục Thủy cười cười, nói: "Vẫn là để ta giúp người thôi."

Tô Tử Bội cúi đầu không nói, nàng đang sấn sóc hắn, tại sao hắn lại không hiểu. Theo phong tục của Vương triều Kim Bích, nam tử không nên chủ tang. Cho nên, nàng mới kiên trì đi cùng với hắn. Nàng vẫn dịu dàng sấn sóc như vậy, chỉ trách hắn bị thành kiến che đôi mắt, bỏ qua tất cả đẹp tốt.

Dù sao Tô gia cũng là gia đình giàu có ở Thành Lâm Giang, người đến phúng viếng cũng không ít, không phải chỉ có người lui tới làm ăn mà còn có cả người trong quan phủ, nối liền không dứt. Chỉ là hai huynh đệ của Tô Tử Bội gả xa, không thể trở về, chỉ có thể gửi vật phúng viếng.

"Khụ khụ....." Tô Tử Bội quỳ trên mặt đất, ho khan đáp lễ.

Quân Nhục Thủy liếc hắn một cái, không vui nghĩ, hừ hừ, không chịu uống thuốc, đó là hậu quả của việc không yêu quý bản thân. Bây giờ biết khó chịu rồi chứ? Chỉ là, nàng không phải thật sự hà hê, bởi vì một giây kề tiếp tay của nàng đã đặt lên trên mạch của hắn.

Ánh mắt của Tô Tử Bội từ trên tay nàng chuyển qua trên mặt nàng, vẻ mặt mê mang, có chút ngây ngô: "Tề Thiện Đường..... Thật sự là do người mở sao?"

"Đúng vậy." Quân Nhục Thủy mỉm cười, thần nhiên nói, "Ta vẫn luôn rất bận rộn, mọi người đều biết mà."

"Người..... Lấy bạc ở đâu ra?" Tô Tử Bội dừng lại một chút, hỏi.

Sắc mặt Quân Nhục Thủy cứng đờ, giọng nói cũng lạnh xuống: "Xin công tử yên tâm, ta chưa từng lấy một văn tiền đồng của Tô gia."

Trong lòng nàng khẽ hừ một tiếng, có phải bất cứ chuyện gì cũng đều chú trọng về ngoài hay không? Có lẽ môn đăng hộ đối chính là câu châm ngôn trí tuệ nhất của cổ nhân cho nên cũng bởi vì nàng bình thường, nhỏ bé mà phải chịu đựng sự hoài nghi của hắn sao?

Nhìn sắc mặt nàng thay đổi, Tô Tử Bội biết mình đã nói sai. Hắn quýnh lên, đang muốn giải thích thì lại ho lên dữ dội. Không phải như nàng suy nghĩ, không phải như vậy. Hắn chỉ tò mò làm sao nàng có thể gom góp được một số bạc lớn như vậy hơn nữa còn kinh doanh y quán có thanh có sắc, cực kỳ thành công. Nàng thật sự là có thiên phú làm thương nhân.

Mặc dù chưa kịp giải thích gì cả nhưng hắn cảm thấy tay của nàng đang nhẹ nhàng vỗ lưng thuận khí cho hắn, lúc này gấp gáp giữa hai lòng mày mới hòa hoãn xuống. Rốt cuộc cũng ngưng ho khan. Thân hữu đến phúng viếng, người đến người đi khiến bọn họ không ngừng đáp lễ, cũng không có thời gian nói chuyện với nhau nữa.

Thình thoảng Tô Tử Bội sẽ nhìn trộm nàng, lại thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, lòng không có việc khác, thậm chí còn không muốn nhìn hắn. Tim của hắn không khỏi lạnh xuống, trầm mặc không nói.

"Tô phu nhân, Tô công tử, xin nén bi thương."

Tô Tử Bội nghe vậy không khỏi ngẩn đầu. Thông thường mà nói, người đến phúng viếng sẽ gọi Tô công tử trước, cho nên hắn mới cảm thấy kỳ quái. Chỉ thấy một nữ tử trẻ tuổi cùng một nam tử mỹ mạo, mặt mày nghiêm trang đang đứng trước mặt, người nói chuyện chính là nam tử xinh đẹp kia. Cho dù sắc mặt hắn buồn bã nhưng vẫn không giấu được phong tình ở chân mày, khỏe mắt như cũ, người này chỉ cần một ánh mắt là có thể mê hoặc trăm người, khiến mọi người chung quanh, kể cả mình cũng mất đi màu sắc.

Vẫn là áo trắng bông bênh, phong tình vạn chủng, giống như ngày đó ở thuyền lớn khuynh đảo chúng sinh. Quân Nhục Thủy thấy hắn cũng không khỏi kinh ngạc nhưng nàng thông dong đáp lễ, không lộ ra kinh ngạc. Mặc dù không biết đối phương đến có ý gì nhưng nếu hắn đến để phúng viếng thì đối với Tô Mộ Bình chính là tôn trọng và kính ý.

Hai người quen biết nhau? Tô Tử Bội nghi hoặc nhìn Quân Nhục Thủy và nam tử mặc áo trắng, trong lòng có chút ghen tuông.

Tướng mạo của nữ tử trẻ tuổi và nam tử kia giống nhau đến mấy phần, nhưng nếu so sánh với nữ tử bình thường thì có vẻ quá mức nhỏ bé và yếu đuối. Chỉ là nữ sinh nam tướng cũng là chuyện thường xảy ra, ngược nữ tử có tướng mạo tuấn mỹ thon dài cao lớn như vậy rất công tử được thế gia yêu thích.

"Tô phu nhân, Tô công tử, xin bớt đau buồn." Nữ tử đi lên phía trước hành lễ, nhẹ nhàng nói. Nàng mi nhục viễn sơn*, mắt hạnh như nước, có một loại đẹp dễ động lòng người phong tình hạnh.

Quân Nhục Thủy bình tĩnh đáp lễ như thường.

Nữ tử kia nhìn nàng một cái thật sâu sau đó mới cùng nam tử mặc áo trắng xoay người rời đi.

Tô Tử Bội có chút sững sờ nhìn bóng dáng màu trắng kia, nhớ lại lúc Thanh Phong nói những lời kia, tim dần dần rét run, lạnh lẽo giống như rơi vào hầm băng. Nàng ở nơi nào, quen biết người nào làm sao hắn có thể xen vào được? Là do hắn đẩy nàng ra trước. Nàng là vàng, dù có ở nơi nào cũng sẽ khiến người khác chú ý, nàng rất tốt, cuối cùng rồi cũng sẽ có người hiểu được mà quý trọng nàng. Còn hắn, chắc là đã bỏ lỡ mất nàng rồi?

Lại quay đầu nhìn về phía Quân Nhục Thủy, thấy nàng sóng nước chẳng xao động, lần đầu tiên hắn cảm thấy mình có chút tự ti mặc cảm.

Hắn biết tướng mạo của mình rất đẹp, nhưng mới vừa rồi dung mạo của nam tử mặc áo trắng kia xuất sắc đến mức hắn phải than thầm mình không bằng. Hơn nữa, ngực của hắn không có thủ cung sa, nàng đã biết. Như vậy có nghĩa là hắn đã thất trinh, làm sao có thể ở trước mặt nàng mà không tự ti không mặc cảm đây?

Chương 38

Chương 38: Ôn nhu của nàng.
Editor: Mèo coki

Quân Nhược Thủy không hiểu lắm về vấn đề tang lễ của vương triều Kim Bích cho nên tất cả công việc đều do Tô Tử Bội làm chủ. Chẳng qua ở nơi này, việc chôn cất tang lễ vẫn còn tương đối nhân tính hóa, nếu so sánh với Trung quốc cổ đại thì tốt hơn rất nhiều, ít nhất không cần tang chủ ba ngày không ăn không uống, lấy bi thương thay thức ăn. Thậm chí còn làm người ta đói chết, như vậy mà lại được liệt vào 《Hiếu hành truyền》 làm gương cho nhân thế.

Sau khi đưa tang xong thì cần phải túc trực bên linh cửu ba tháng. Ba tháng này phải mặc quần áo trắng, cấm thức ăn mặn, kị vui vẻ. Cho nên trên dưới Tô phủ hoàn toàn yên tĩnh nghiêm trang, bọn hạ nhân tới tới lui lui cũng không châu đầu ghé tai cười đùa như trước nữa.

Tô Tử Bội trầm mặc hơn rất nhiều, vẻ mặt cô đơn, uể oải không nói gì. Từ lần sau lần bị đuối nước, thân thể của hắn bị cảm lạnh, suy yếu dẫn đến viêm phổi, ho khan vẫn không thấy chuyển biến tốt. Có lúc mới nói được một nửa đã che miệng ho khụ khụ mấy tiếng, cuối cùng ngay cả giọng cũng có chút khàn khàn.

Rất may là trong phong tục túc trực bên linh cửu của Vương triều Kim Bích không có yêu cầu biến thái là "Xây nhà bên mộ", một bước không rời để tỏ rõ tấm lòng hiếu thảo. Cho nên sinh hoạt hàng ngày của Tô phủ vẫn như cũ. Mỗi ngày nếu Quân Nhược Thủy không phải ở Cổ Vận Các đọc sách thì chính là đến Tế Thiện Đường tra cứu dược liệu, nghiên cứu đơn thuốc, phối thuốc pha chế sẵn, ngược lại làm đến thích thú. Nếu Tô Tử Bội đã biết thì nàng cũng không cần phải giấu giếm nữa. Tô Mộ Bình có thể điều tra ra được nàng mở y quán thì tất nhiên Long Hạo Vân cũng có thể làm được. Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ khó ở lòng người. Nàng hơi cười cười.

Trong Tế thiện đường, Tôn Minh Huân đang ở sảnh trước xem bệnh, cực kì bận rộn. Kê đơn thuốc, cho thuốc, sắc thuốc, chế thành thuốc viên, trước Tế Thiện Đường có một hàng dài đang chờ khám chữa bệnh, hiển nhiên là đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người. Hai ngày này, Quân Nhược Thủy đã thu mua luôn cửa tiệm cách vách, treo biển lên, phía trên viết ba chữ to tướng sơn thiếp vàng "Dưỡng sinh đường", giữ độc quyền về thuốc pha chế sẵn cường thân kiện thể, mỹ dung trú nhan... linh tinh gì đó cùng với các loại dược thiện. Theo Quân Nhược Thủy thì nghề này có không gian phát triển rất lớn.

Mặc dù các y quán khác cũng muốn làm giống như vậy, nhưng mà lại không có cách thức điều chế thuốc độc quyền của Quân Nhược Thủy, hơn nữa Tế Thiên Đường đã có hiệu ứng nhãn hiệu, cho nên

đĩ nhiên kết quả chính là bắt chước bừa. Bởi vì dược hiệu của những thứ thuốc pha sẵn kia tương đối tốt cho nên bây giờ danh tiếng của Tôn Minh Huân ở Thành Lâm Giang giống như mặt trời ban trưa, người nghe danh hần đến khám bệnh đếm không hết. Tôn Minh Huân thường cảm thấy mình nổi danh quá mức nên rất lo lắng. Ngược lại, sùng bái đối với Quân Nhược Thủy càng ngày càng tăng, đối với dạn dò của Quân Nhược Thủy nhất định chính là khuôn vàng thước ngọc, vâng lệnh nghe theo.

Tế Thiện Đường cũng thường cứu giúp người nghèo, nhưng không phải là không hề có nguyên tắc. Trước kia có nha đầu tinh quái Quân Hiểu Phù, hiện tại thì có Tử Trúc khôn khéo được việc nên dĩ nhiên Tôn Minh Huân không thể tán gia bại sản giống như trước đây được nữa. Nàng còn liên tục thu nhận mấy hài tử nhà nghèo làm dược đồng, học tập y thuật, không chỉ có tiền công, về sau nếu học thành tài thì có thể làm đại phu hành y giúp đời.

"Tiểu thư, ở lại chỗ này dùng bữa sao?" Tử Trúc đẩy cửa đi vào, thấy Quân Nhược Thủy đang hết sức chuyên chú, loay hoay với dược liệu trong tay, Thanh Văn cũng ở một bên tò mò nhìn.

"Ừ." Quân Nhược Thủy ngẩng đầu, cười cười với nàng ta rồi quay đầu nói với Thanh Văn, "Ta bận rộn với mấy thứ này, quên mất người. Người ở nơi này cũng không có việc gì, đi ra ngoài giúp một tay đi, vui đùa một chút cũng tốt."

Thanh Văn vội nói: "Thiếu phu nhân, không có, ta không cảm thấy vậy."

Quân Nhược Thủy ôn hòa nói, "Ta không cần hầu hạ, người đi chơi đi. Tuổi của người và Thanh Phong không chênh nhau lắm nhưng hần lại là một con khi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng rồi."

"Thiếu phu nhân?" Thanh Văn chần chờ, có chút động lòng rồi.

Quân Nhược Thủy biết mặc dù Thanh Văn nhát gan, nhưng cũng chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi, bản tính thích vui đùa."Đi đi, Tử Trúc, người chăm sóc cho hần nha."

"Vâng, tiểu thư." Tử Trúc cười trả lời, "Thanh Văn, đi thôi."

Không khí của Tế Thiện Đường luôn luôn vui vẻ, Tôn Minh Huân hiền lành, Quân Nhược Thủy ấm áp, mọi người không có sâm nghiêm, phân chia cấp bậc, chung đụng hết sức hài hòa.

Quân Nhược Thủy nhìn hai người bọn họ đi ra ngoài, lại còn giúp nàng khép cửa phòng thì cười nhẹ, buông dược liệu và quyển sách trong tay xuống, khẽ thở dài một cái, đôi tay day day huyết thái dương.

"Có vấn đề gì khó khăn hay sao?" Tôn Minh Huân đẩy cửa đi vào, thấy nàng khẽ nhíu mày, hình như lòng có ưu phiền.

Quân Nhược Thủy thấy Tôn Minh Huân đi vào, cười với nàng ta một tiếng, nói: "Minh Huân, ngồi đi. Quả thật có chút việc nghĩ không ra nên đang định hỏi người."

"Nhược Thủy, người nói quá lời rồi. Mặc dù hôm nay danh tiếng của ta lan xa, nhưng đều là công lao của người, người khác không biết nhưng sao ta lại không biết." Tôn Minh Huân chấp tay, nghiêm mặt nói.

"Cũng không phải. Minh Huân, thật ra thì có người ở đây, ta cũng thu được ích lợi không nhỏ. Người không cần quá khiếm tốn." Quân Nhược Thủy thành khẩn nói, "Những thứ này cũng không cần ta nhiều lời nữa. Ta có một mạch tượng kì lạ nhưng nghĩ mãi cũng không thông. Mạch này thỉnh thoảng nhỏ, nhẹ, thỉnh thoảng mạnh, nảy, nếu chỉ là ngẫu nhiên bị cảm phong hàn thì sẽ không có mạch tượng kì quái đến mức này."

Tôn Minh Huân cũng trầm ngâm, suy nghĩ tỉ mỉ, nói: "Tăng tổ của ta lúc hành y từng đi du lịch thiên hạ, cũng có đi qua Nam Cương. Nàng có nói, mạch tượng kì dị, không thể giải thích theo lẽ thường có khả năng là do trúng độc. Tương truyền Nam Cương có kỳ độc, có thể xâm nhập qua da, vô hại đối với người trúng độc nhưng lại có thể làm thương tổn người thân cận với người trúng độc. Bởi vì vô hại đối với người trúng độc cho nên mạch tượng tương đối khác thường nhưng cũng không phải là mạch đặc trưng của người trúng độc."

"Thậm chí có loại độc như vậy sao?" Quân Nhược Thủy kinh ngạc nói.

"Khi còn bé ta tình cờ nghe tăng tổ nói đến, nàng cũng không nói gì. Dù sao thì Nam Cương cũng là một chỗ thần bí, tự thành nhất phái*, thậm chí không chịu quản lý của triều đình." Tôn Minh Huân cũng không xác định lắm, nói.

* Tự thành nhất phái: Tự mình lập thành một phái, như giờ là khu tự trị á.

"Trúng độc?" Quân Nhược Thùy cau mày trầm tư, làm sao có thể? Ai ở bên cạnh Cô Tì Bội có thể hạ độc như vậy?

Tôn Minh Huân nhìn bộ dạng lo lắng trùng trùng của nàng, biết người này nhất định có quan hệ không cạn với nàng, cho nên cũng chỉ có thể đè nén ham mê, si mê của mình, nuốt nước miếng một cái, không dám nói ra yêu cầu nghiên cứu mạch tượng một phen.

Lúc này, một dượt đồng gõ cửa đi vào, rất cung kính nói: "Tôn đại phu, chân của Thanh Văn bị đau, xin ngài đi qua nhìn một chút. Tì Trúc tỷ tỷ gấp đến độ dậm chân rồi."

Chân Thanh Văn bị đau? Quân Nhược Thùy cũng lập tức đứng lên, cùng Tôn Minh Huân đi đến hậu đường.

Thanh Văn ngồi ở trên thềm đá, chân trái đã sưng lên, mũi hài dựng lên cao, nhưng giày vớ vẫn chỉnh tề, ôm lấy chân mình không chịu cời, cây mệnh nói: "Ta không sao."

"Không có việc gì thì người để đại phu xem một chút đi!" Tì Trúc hung dữ nói, mặc dù giọng nói hung dữ nhưng lại khó có thể che giấu nóng nảy và quan tâm ở trong đó.

"Thanh Văn, cởi giày ra để cho đại phu xem một chút." Quân Nhược Thùy ôn hòa nói với hắn.

"Thiếu phu nhân?" Thanh Văn ngẩng đầu, tội nghiệp

nhìn nàng, sắc mặt mang theo van xin.

Quân Nhược Thủy hiểu rõ, chân của nam tì ở Vương triều Kim Bích không thể cho ai xem ngoại trừ thê chủ.

"Thanh Văn, để cho đại phu xem một chút, không sao đâu.

Không phải người muốn sau này trở thành người què đấy chứ?" Quân Nhược Thủy dịu dàng nói với Thanh Văn,

sau đó quay đầu lại nói với hai được đồng đứng bên cạnh,

"Hai người các người ở lại đây giúp Tôn đại phu một tay,

Tì Trúc, chúng ta nên tránh đi một chút."

"Vâng, tiểu thư." Tì Trúc gật đầu.

Những người không có nhiệm vụ đều lui ra.

"Tì Trúc, có chuyện gì xảy ra à?" Quân Nhược Thủy không hiểu hỏi.

"Vâng." Tì Trúc có chút ngượng ngùng, ấp a ấp úng nói,

"Đo ta hù hấn sợ."

Quân Nhược Thủy bình tĩnh hiểu ra, hé miệng cười

cười: "Ha ha, tiểu nha đầu muốn thú phu lang rồi hả?

Thích Thanh Văn rồi sao? Người phải hỏi ta trước mới đúng chứ!"

Tì Trúc kinh ngạc nói: "Tiểu thư, người muốn thu Thanh Văn?"

"Ừ!" Quân Nhược Thủy hừ với nàng ta một tiếng,

nghĩ đi đâu vậy. "Miệng chó không mọc ra được ngà voi.

Ta đang nói Thanh Văn đã ký khế ước cả đời với Tô gia,

người muốn thú hấn, đương nhiên trước tiên phải có được

sự đồng ý của ta."

"Tiểu thư." Tì Trúc vừa nghe vậy liền tươi cười rạng rỡ, lấy lòng nói, "Người sẽ giúp ta chứ?"

"Thanh Văn cũng phải có ý với người mới được! Người nói đi, vì sao lại dọa hấn thành như vậy?" Quân Nhược Thùy buồn cười nói.

"Ta...ta cũng không có nói gì, chỉ nói một câu: Ta thích người, ta muốn thú người, chỉ đơn giản như vậy thôi mà." Tì Trúc rất uất ức nói, "Ai ngờ hấn cơ cẳng bỏ chạy, bị vấp cục đá nên mới bị đau chân."

"Người nha, rốt cuộc có hiểu cái gì là thích hay không hả." Quân Nhược Thùy âm thầm lắc đầu.

Bôi thuốc xong, chân của Thanh Văn được Tôn Minh Huân dùng vài bao bột cực kỳ chặt chẽ. Quân Nhược Thùy trợn to hai mắt, nhìn sắc mặt có chút trắng bệch Thanh Văn, nhìn lại vẻ mặt không thể làm gì hơn của Tôn Minh huân, cuối cùng cũng chỉ đành gật đầu một cái.

Mấy được đồng hợp lực nâng Thanh Văn lên xe ngựa. Quân Nhược Thùy nói: "Thanh Văn, người ngồi trong xe đi."

"Thiếu phu nhân, ta không sao, ta ngồi ở bên ngoài là được rồi." Thanh Văn vội vàng nói.

"Nghe lời, mau vào đi. Ta ngồi bên ngoài." Quân Nhược Thùy hạ giọng trầm xuống khiến cho người ta tự giác phục tùng.

Mặc dù Thanh Văn còn muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Quân Nhược Thùy, biết mình không thể gây thêm phiền toái nữa, vì vậy cúi đầu, cất lực tiến vào trong buồng xe. Lúc này Quân Nhược Thùy mới cáo từ mọi người, lên xe ngựa, ngồi ở bên cạnh phu xe.

Thời điểm trở lại Tô phủ, chính là vào lúc giữa trưa. Bởi vì tình trạng của Thanh Văn nên không kịp ăn trưa ở Tế Thiện Đường. Nàng nhìn chân trái của hắn, tuy đã đau thu nhưng khí trời vẫn nóng bức như cũ, đã vậy còn bị bao thành một bánh chưng thì làm sao mà tốt cho được.

Để cho gã sai vặt đỡ mình đi, Thanh Văn cắn răng nhịn đau, không muốn tạo thêm phiền toái cho mọi người. Đến Tổ Tâm Cư, tuy hắn cậy mạnh chịu đựng đau đớn, nhưng vẫn không cẩn thận bị vấp vào cánh cửa một chút, người ngã về phía trước. Quân Nhược Thùy hoảng sợ, lập tức đưa tay ra đỡ lại, ôm lấy Thanh Văn, ngăn cản hắn ngã về phía trước.

Nghe thấy gã sai vặt kêu lên, Cô Tì Bội ho nhẹ đi ra ngoài: "Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì hả?"

"Hồi thiếu gia, ta không cẩn thận bị đau chân, cho nên gây thêm phiền toái cho thiếu phu nhân." Thanh Văn lập tức đứng thẳng người, cúi đầu, giống như đã làm sai chuyện gì đó, nhưng mà trên mặt lại hơi nóng lên.

"Mau vào đi thôi." Quân Nhược Thùy quan tâm nói, "Sau khi trở lại phòng thì mở hết những thứ đó ra, một lát nữa ta cho người mang thuốc qua."

"Thiếu phu nhân, không nên phiền toái, ta thật sự không có việc gì." Thanh Văn lắc đầu liên tục.

"Mau đỡ hấn vào đi thôi." Quân Nhược Thủy bỏ qua ý kiến của hấn, dặn dò. Nhìn tên sai vặt đỡ hấn đi vào hậu viên, lúc này nàng mới đi lên phía trước, nhìn Tô Tì Bội càng ngày càng hao gầy, sắc mặt trở nên tiêu tụy, khuôn mặt trái xoan đẹp mắt cũng gầy hấn đi, trong mắt thoáng qua vẻ buồn rầu, nét..... Là độc, thật sự là vô hại đối với hấn sao?

"Hơ khan có đỡ hơn chút nào hay không?" Nàng kéo tay của hấn, trong mắt nhuộm ánh sáng dịu dàng.

Tô Tì Bội gật đầu một cái, ánh mắt có chút mờ lung, hình như tinh thần có chút hoảng hốt, giống như không có ở đây. Quân Nhược Thủy dìu hấn đi vào trong phòng, ấn hấn ngồi xuống, buông tay ra rồi xoay người rót cho hấn một chén nước.

"Nhìn xem môi của người, đến khô nứt hết cả, uống nước đi." Quân Nhược Thủy dịu dàng nói.

Tô Tì Bội nhìn tay của mình vừa mới bị nàng nắm, cảm thấy vừa mềm mềm lại ấm áp, nhưng lúc nàng buông ra thì liền cảm thấy trong tay trống không, ngay cả trái tim cũng cảm thấy trống rỗng.

"Ngán người gì vậy, uống nước đi." Quân Nhược Thủy đưa nước tới trên môi hấn, hấn nhìn nàng một cái, sau đó từ chén nước trên tay nàng uống mấy ngụm nước. Hấn trầm mặc như vậy khiến nàng cảm thấy có chút đau lòng. Hấn nên là hài tử tùy hứng, bị tin mà kiêu căng, khôn

khéo mà cường hãn, vĩnh viễn luôn là bộ dạng phần khởi mới đúng.

Quân Nhược Thủy ngồi xuống bên cạnh hắn, đưa tay bắt mạch cho hắn, mày hơi cau lại. Lần đầu tiên nàng cảm thấy mình có chút luống cuống, đối với y thuật của mình, nàng tự nhận là đã dư dả để hành y ở vương triều Kim Bích rồi. Nhưng đối với người mình quan tâm lại bỏ tay hết cách cho nên trong lòng không khỏi cảm thấy khổ sở và thất bại.

Tô Tì Bội rũ mí mắt xuống. Hắn không hiểu, kể từ hôm du hồ trở lại, hình như nàng đối xử với hắn lạnh nhạt hơn rất nhiều, khiến lòng hắn mong đợi, mất mát, ưu sầu, không cách nào như cũ được. Cho nên khi hắn căn môi mình rỉ máu thì nàng lại lộ ra ôn nhu thương tiếc đã lâu không thấy làm cho hắn vui sướng, xúc động ôm lấy nàng, dùng sức hấp thu âm áp chi trên người nàng mới có, đau đớn lòng chậm rãi bình thản lại. Bây giờ nghĩ lại tình cảnh ngày đó, hắn cảm thấy trên mặt mình có chút nóng lên.

Nhưng mới vừa rồi nàng đối xử với Thanh Văn cũng ân cần dịu dàng như vậy, cho dù là ở dưới tình thế cấp bách, nàng vẫn ôm lấy Thanh Văn! Nghĩ đến cái ôm đó đáng lẽ chỉ thuộc về riêng mình hắn, chỉ có hắn mới được hưởng thụ thì tim giống như bị vuốt mèo cào cho chua xót đau đớn, hắn không muốn chia sẻ ôn nhu của nàng với bất cứ kẻ nào.

Thật ra thì đối với người nào nàng cũng dùng dáng vẻ ôn văn lễ độ, cho nên dịu dàng của nàng với hắn có phải cũng không có gì đặc biệt hay không?

"Công tử?" Quân Nhược Thủy khẽ gọi.

Tô Tử Bội ngược mắt nhìn nàng, đột nhiên có chút cảm xúc kích động nói: "Gọi ta là Bội Nhi, được không?"

Quân Nhược Thủy hơi ngẩn ra, sững sờ, ngay sau đó trong mắt Tô Tử Bội thoáng qua một chút bị thương:

"Thôi, coi như là ta chưa nói đi."

Quân Nhược Thủy nhìn hắn rồi cười khẽ, nhẹ nhàng kêu: "Bội Nhi."

Khóe miệng Tô Tử Bội hơi nâng lên, không dám nhìn nàng, khuôn trắng nõn đột nhiên đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 39: Gặp nhau quá muộn

Chương 39: Gặp nhau quá muộn.

Editor: Mèo coki

Quân Nhược Thủy biết bởi vì mẫu thân qua đời nên hắn mất nơi dựa vào, vì vậy mới sinh ra cảm giác ỷ lại không muốn xa rời đối với nàng. Đây chính là cái gọi là đời tình thì phải? Chẳng qua nếu có thể làm cho hắn quên bị thương thì cũng là chuyện tốt.

Cuối thu trời mát, hoa quế trong sân nở rộ, cả vườn sức nức hương thơm. Lúc này, gió thu thổi nhẹ, đưa mùi thơm của hoa quế vào trong phòng, từng đợt thơm ngát phả vào mũi vào mặt người khác.

"Hôm nay Tam vương gia có tới phủ báai phỏng." Tô Tử Bội suy nghĩ một chút, vẫn là nói rất nhỏ.

"Ừ." Quân Nhược Thủy gật đầu một cái, bày tỏ đã biết.

Nét mặt không quan tâm của nàng đâm vào tim hắn làm hắn đau đớn. Nhưng hắn vẫn cắn răng, nói tiếp: "Nàng ta là Vương Gia, quyền cao chức trọng, ta không thể từ chối nàng ta vào cửa."

"Vốn nên như vậy, có gì không ổn sao?" Quân Nhược Thủy nói đúng tình hợp lý, ánh mắt cười như không cười nhìn hắn, hắn muốn giải

thích chuyện gì sao?

"Đúng vậy, không có gì không ổn." Hấn cúi đầu, lẩm bẩm nói, vẻ mặt có chút chán nản. Tóm lại, coi như nàng không quan tâm thì hấn cũng không muốn nàng hiểu lầm hấn.

Quân Nhược Thủy bật cười, không hề trêu chọc hấn nữa, một tay chống cằm, nghiêng đầu mỉm cười nhìn hấn, hỏi: "Nàng ta tới có mục đích gì?"

Ánh mắt của nàng chuyên chú mà ấm áp đuổi đi chán nản trong lòng hấn. "Không có gì." Sắc mặt hấn ửng đỏ, trong mắt lóe lên vẻ rầu rĩ.

Quân Nhược Thủy cau mày, nhìn dáng vẻ của hấn hình như có điều gì giấu giếm, nên cũng không hỏi nhiều nhưng dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, Long Hạo Vân không phải tốt bụng tới an ủi Tô Tử Bội rồi.

Tô Tử Bội ngẩng đầu nhìn nàng thoáng che giấu nụ cười, cảm thấy thấp thòm trong lòng, có chút muốn nói rồi lại thôi.

Chẳng qua Quân Nhược Thủy đã thay đổi đề tài, mỉm cười hỏi: "Bội Nhi, dùng qua cơm trưa chưa? Ta đói rồi."

Tô Tử Bội lắc đầu một cái, không khỏi có chút mất mát.

"Được rồi, đừng cứ mãi phờ phạc rũ rượi như vậy, ta thích cá tính kiêu căng quật cường lại bốc đồng trước kia của ngươi hơn, vui vẻ lên một chút có được hay không?" Quân Nhược Thủy nâng mặt của hấn lên, ánh mắt ấm áp khích lệ nhìn hấn.

"Ngươi..... Yêu thích ta?" Hấn chần chờ hỏi, trong mắt mang theo một chút vui mừng.

Quân Nhược Thủy cười, người này rất biết cắt câu lấy nghĩa mà! Nàng gật đầu một cái: "Đúng vậy. Ta cũng thích Thanh Phong, Thanh Văn, Tử Trúc, ta yêu mến tất cả mọi người."

Trong nháy mắt vui sướng trên mặt Tô Tử Bội ảm đạm đi rất nhiều. Quả nhiên, hấn cũng không có gì khác với mọi người.

"Người chết thì cũng đã chết rồi, người sống còn phải tiếp tục sống. Đừng tự làm mình trở nên thảm hại như vậy, mẫu thân đại nhân cũng không vui vẻ gì. Người luôn hi vọng người vui vẻ hạnh phúc." Quân Nhược Thủy êm ái nói nhỏ, như gió mát nhẹ nhàng phất qua tim của hấn.

Nhưng mà hấn còn có hạnh phúc sao? Tại sao không gặp nàng sớm một chút đây? Quá khứ của hấn nghĩ lại mà kinh sợ, nàng rất tốt, khiến hấn rất muốn đến gần, rồi lại tự ti mặc cảm. Hấn hiểu là phải theo đuổi, cũng có dũng khí kiên quyết theo đuổi nàng. Nhưng hấn biết mình đã không xứng với nàng, không thể cùng nàng sống vai được.

Hấn thật sự hy vọng người mình gặp lần đầu tiên có thể là nàng, khi đó hấn hăng hái, thuần khiết không tì vết, trái tim cũng đầy đủ không sứt mẻ, có thể liều mạng dốc hết tất cả để yêu nàng. Nhưng

sự an bài của vận mệnh chưa bao giờ do con người, hôm nay nan đã không có tư cách để yêu nàng, để yêu cầu nàng, để có được nàng.

Hắn cười ảm đạm, nói: "Chúng ta dùng bữa thôi."

Biết trong một lát không cách nào khiến hắn hoàn toàn vui vẻ, Quân Nhược Thủy cũng không cưỡng cầu nữa, cười nói: "Được." Khuyên nhủ người khác là một công việc tinh tế, không thể một lần là xong. Vết thương lòng cần phải có thời gian để từ từ bình phục.

Sau khi ăn trưa xong, Quân Nhược Thủy bảo Tô Tử Bội ở trên giường nghỉ ngơi một lát, còn mình thì đi xem Thanh Văn, tặng cho hắn chút thuốc trị thương. Lúc trở về thì hái một ít hoa quế trong sân, dọn dọn phòng bếp làm chút Quế Hoa Cao. Trước kia nàng cũng thường hay xuống bếp, rửa tay làm canh thang cho Lâm Tuấn. Lâm Tuấn vốn hay bắt bẻ, nàng không thể làm gì khác hơn là mua một bộ sách dạy cách nấu ăn về nghiên cứu, cũng thường vào internet xem video dạy cách nấu ăn, dần dà tài nấu nướng của nàng trở nên rất tốt. Mặc dù không thể so sánh với đầu bếp chuyên nghiệp ở nhà hàng khách sạn, nhưng ở trong nhà mình thì cũng đủ để dùng rồi.

Nhớ lại chuyện cũ nhưng hoàn toàn không có đau lòng và phiền muộn. Nàng nghĩ nàng đã thích ứng với nơi này rồi. Ngửa đầu nhìn cây hoa quế nở nụ cười. Chỉ có buông xuống thì mới có thể tâm bình khí hòa nhớ lại quá khứ, mới có thể cảm thụ sự đẹp đẽ trong cuộc sống quá khứ và hiện tại.

"Thiếu phu nhân, có người đưa quyển sách này cho người." Thanh Phong đi tới đưa một quyển sách dùng tơ lụa màu tím nhạt gói rất kỹ cho Quân Nhược Thủy.

"Sách gì?" Quân Nhược Thủy kỳ quái nhận lấy, mở ra xem, thấy là《Đầu bạc không rời》thì không khỏi vui mừng nường mày, hưng phấn hỏi: "Người nào đưa? Người đưa sách là người nào?"

"Đã đi rồi." Thanh Phong không hiểu nhìn Quân Nhược Thủy đang kích động không thôi, một quyển sách thôi mà, cũng không phải là báu vật gì. Có cần phải vui mừng đến mức như vậy không?

Quân Nhược Thủy nghe người nọ vừa mới đi, trên mặt toát ra vẻ thất vọng. Nàng mở quyển sách mới tinh còn thoang thoang mùi mực trong tay ra, quả nhiên là chủ nhân của Trầm Hương Trai - Thư Ngâm đề chữ. Chữ nào cũng là châu ngọc, tài văn chương xuất chúng.

"<< Đầu bạc không rời 》? A, thiếu phu nhân người cũng thích loại phong hoa tuyết nguyệt gì đó sao? Gần đây quyển sách này rất nổi tiếng ở Thành Lâm Giang, phố xá khắp nơi đều thảo luận về quyển sách này. Mong lòng người chỉ một, đầu bạc cũng không rời, chắc, thật là người người đều có thể đọc thuộc lòng, ta nghe nhiều nên cũng thuộc luôn rồi." Thanh Phong nhìn thấy quyển

sách trên tay Quân Nhược Thủy thì chắc chắn luôn miệng.

"Người biết chuyện xưa này nói gì sao?" Quân Nhược Thùy trêu chọc hân.

"Đĩ nhiên là biết rồi." Thanh Phong ngẩng đầu uốn ngược, đắc ý nói, "Nói về câu chuyện truyền kỳ của Tư Mã Tương Như và Trác Văn Quân. Tư Mã Tương Như xuất thân nghèo khó nhưng cũng là tài nữ đương thời. Có tài nhưng không gặp thời nên buồn bực không vui. Mà thê chủ của Trác Văn Quân thì ngã bệnh qua đời, ở góa một mình. Một ngày họ Trác gia mở tiệc, Tư Mã Tương Như đàn một khúc Phượng Cầu Hoàng. Trác Văn Quân đã sớm nghe nói đến tài danh của Tư Mã Tương Như, vì vậy núp ở phía sau rèm len lén ngắm nhìn, vừa gặp đã thương. Lúc nghe tiếng đàn của Tư Mã Tương Như thì càng thêm ái mộ. Hai người tự định chung thân nhưng Trác phụ không đồng ý, vì vậy hai người liền nửa đêm bỏ trốn, thật là lãng mạn!" Thanh Phong nói xong, mặt mày hớn hờ.

* Vì là truyện Nữ tôn nên Trác Văn Quân đổi thành Nam, có gọi là hân thì mấy bạn cũng đừng thắc mắc nha.

"Người xem qua rồi hả?" Quân Nhược Thùy có chút háng hái hỏi.

"Thiếu phu nhân, người cười ta...ta không biết chữ nhiều lắm nên đọc không hiểu. Thời điểm thiếu gia đi tuần tra tiêu lâu Cô gia, nghe người ta nghị luận nên ra giá cao mua quyển sách này. Ta là nghe thiếu gia nói lại."

Thanh Phong háo hức bưng bưng, "Đáng tiếc lại không biết tác giả của quyển sách này là người nào, ta thật sự muốn gả cho nàng ấy nha." Ánh mắt của Thanh Phong tràn đầy mộng ảo cùng mê mẩn, chỉ kém không toát ra tim hồng phớt phớt nữa thôi.

Quân Nhược Thủy buồn cười, nếu hẳn biết tác giả là nàng, chỉ sợ chạy trốn còn nhanh hơn bay nữa là.

Mặc dù cảm thấy tình yêu của Trác Văn Quân không hoàn mỹ, nhưng cuối cùng cũng trở thành truyền kỳ trong lịch sử, đã động đến lòng người. Nàng rất bội phục nữ nhân chấp nhất cùng quyết tuyệt đối với tình yêu trong thế giới nam tôn mi ti hai ngàn năm trước này. Văn quân hữu lương ý, cô tởi tương quyết tuyệt*. Kiên quyết như vậy, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành.

*Hai câu trong bài Bạch đầu ngâm của Trác Văn Quân. Nghĩa là: Nghe lòng chàng có hai ý nên thiếp quyết cắt đứt.

Bọn họ bỏ trốn, Trác Văn Quân xuất đầu lộ diện, mở quầy bán rượu, ép Trác vương tôn sĩ diện hảo không thể không cho bọn hắn một số lớn bạc.

Nhiều năm sau, Tư Mã Tương Như coi trọng một nữ tì ở Mậu Lăng, muốn nạp nàng ta làm thiếp, lúc này mới dẫn tới bài thơ Bạch Đầu Ngâm* của Trác Văn Quân, văn quân hữu lương ý, cô tởi tương quyết tuyệt. Mong lòng người chỉ một, đầu bạc cũng không rời. Thì ra là cho dù truyền kỳ có tốt đẹp đến thế nào thì cũng có tỳ vết.

Cho nên nàng đã thay đổi rất nhiều. Đầu tiên là nam nữ diên đảo, tiếp theo chính là tình tiết hoàn mỹ, Trác Văn Quân hiểu làm Tư Mã Tương Như muốn nạp thiếp, cho nên làm một bài thơ đoạn tuyệt. Cuối cùng dĩ nhiên là hiểu làm được giải tức triều tan hiềm khích lúc trước, kết cục đoàn viên mỹ mãn.

Đồng thoại chỉ cần tưởng tượng cho hoàn mỹ là xong.

Quân Nhược Thùy nhìn quyển sách trên tay, nói thật, in ấn ở nơi này kém xa hiện đại, chẳng qua ở thời đại này có thể in ấn từ bản khắc chữ cũng đã là không tệ rồi.

Nghe mùi giấy nhàn nhạt, nàng suy nghĩ người tặng sách có thể là ai nhỉ? Vương Hân? Nàng ấy cũng thích mua những thứ này đưa cho phu lang nên sẵn tiện mua cho nàng một quyển sao? Nàng không khỏi bật cười.

Lúc này, từ trong sách bay ra một tờ giấy nhỏ, Quân Nhược Thùy nghi ngờ nhặt lên nhìn, phía trên đó là những hàng chữ tiểu triện xinh đẹp: Tô phu nhân, ngày mai giờ Thân, chờ khách ở Trâm Hương Trai. Thư Ngâm.

Thì ra là Thư Ngâm! Quân Nhược Thùy bình tĩnh hiểu ra, điều này cũng là tự nhiên, giống như ở hiện đại, trước khi xuất bản thì nhà xuất bản cũng đưa cho tác giả sách mẫu mà.

"Thiếu phu nhân, là ai vậy?" Con người Thanh Phong xoay vòng tay đồ nhón lên tờ giấy kia, làm hết phận sự thay thiếu gia nhà hắn dò xét tình hình. Đáng tiếc hắn không biết nhiều chữ, nhìn hồi lâu nhưng vẫn không hiểu gì.

"Haha, không nói cho người biết." Quân Nhược Thùy vui vẻ mà cười khế, gõ đầu của hắn một cái. Thanh Phong uất ức cong môi lên.

"Đi hầu hạ thiếu gia của người đi, ta phải đến phòng bếp." Quân Nhược Thùy vui vẻ giờ một túi hoa quế lên, đi đến phòng bếp làm Quế Hoa cao.

"Thiếu gia, chế ta ăn gì, thiếu phu nhân, vẫn là để ta theo người đi. Nhà tôi không gần nhà bếp, thiếu phu nhân, người đến phòng bếp làm cái gì?" .....

Quân Nhược Thiệu vừa đi vừa lắc đầu, hẳn thật sự rất ồn ào, cũng khó trách Tô Tật Bội không cần hắn ở bên cạnh.

Quế Hoa cao vừa mới ra lò thì sắc trời đã tối. Xem ra tài nấu nướng của nàng đã thụt lùi rồi, vậy mà lại dùng thời gian lâu đến thế.

Thanh Phong người thấy mùi thơm mê người liền không nhìn được cầm vài khối lên nhét vào trong miệng, ăn như hổ đói, chỉ sợ Quân Nhược Thiệu cướp về.

Quân Nhược Thiệu dở khóc dở cười, vỗ nhẹ nhẹ lưng của hắn, trách cứ nói: "Có người ăn như người sao? Người mới chết đói từ trong tù ra hả?" Nàng lắc đầu thờ dãi, rót một chén nước: "Uống nước đi, coi chừng mắc nghẹn."

Thanh Phong uống một hộp nước thật vất vả mới nuốt Quế Hoa Cao trong miệng xuống, xoa xoa miệng đầy vụn bánh, đỏ mặt ngượng ngùng.

"Ăn ngon không?" Quân Nhược Thiệu cười híp mắt hỏi.

Thanh Phong gật đầu một cái: "Ăn ngon, vừa xộp lại nhẩn nhụi, hương vị ngọt ngào ngon miệng, còn có mùi hoa quế nồng đậm thơm ngát." Xong rồi vẫn không quên nịnh hót, "Thiếu phu nhân, tài nấu nướng của người quá

thật rất tốt."

Quân Nhược Thùy không nhìn được cười khẽ, đưa tay gõ đầu hấn mọi cái thật mạnh.

"Ừ, cái giờ này, người đưa đến Tổ Tâm Cư, cùng ăn với thiếu gia nhà người đi." Quân Nhược Thùy đưa cho hấn một cái giỏ nhỏ, còn bản thân thì lại cầm một cái giỏ khác, "Ta đến Thanh Tâm tiểu trúc thăm phụ thân ta rồi ở lại nơi đó dùng bữa luôn."

Thanh Phong gạt đầu một cái, cao hứng phấn chấn xách giỏ thức ăn đi.

Cho đến khi trăng lên cao, bốn bề dần dần vắng lặng thì Quân Nhược Thùy mới đập ánh trăng như nước, từ Thanh Tâm tiểu trúc trở lại Tổ Tâm Cư. Trong phòng ánh nến chập chờn, Cô Tì Bội đang ngồi ở trên giường xem sổ sách, vẻ mặt nghiêm túc mà chuyên chú. "Khụ..... Khụ....." Một tay của hấn che miệng ho khan còn một cái tay khác thì vẫn lật sổ sách ở trên đầu gối.

Quân Nhược Thùy nhàu mày, rốt cuộc là hấn có uống thuốc hay không, tại sao lại không thấy khởi sắc?

"Bội Nhi ——" Quân Nhược Thùy nhẹ giọng kêu.

"Hả?" Cô Tì Bội quay đầu nhìn về phía nàng, trên mặt tràn ra nụ cười sáng rỡ. Ánh mắt hơi tối tăm sau khi thấy nàng liền trở nên trong sáng, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Quân Nhược Thùy đi tới bên giường, ôn hòa hỏi: "Bội Nhi, mỗi đêm người đều uống thuốc sao?"

"Có uống." Cô Tì Bội mặt không đổi sắc trả lời.

Quân Nhược Thủy nghi hoặc nhìn hần, đối với y thuật của mình, nàng vẫn rất có lòng tin. Nếu mỗi ngày kiên trì uống thuốc, tuyệt đối không có khả năng không hề khỏi sắc như vậy.

"Từ ngày mai trở đi ta xem người uống thuốc." Quân Nhược Thủy nhún mày một chút, không cho thương lượng mà nói.

Cô Tì Bội nghe xong, trong mắt hiện ra vui sướng, lúm đồng tiền như hoa."Được." Hần hớn hờ đáp.

"Đã muộn rồi, cất sổ sách đi, ngày mai lại xem, nghỉ ngơi đi." Quân Nhược Thủy cầm lấy sổ sách trong tay hần, để lên bàn, sau đó xoay người thổi tắt cây nến.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đáng giá

Chương 40: Đáng giá.
Editor: Mèo coki

Trong bóng tối nàng cảm thấy có một đôi tay đột nhiên ôm lấy hông của mình, áp sát mặt vào lưng mình. Nàng kinh ngạc nói: "Bội Nhi?"

Biết rất rõ là không nên cưỡng cầu, nhưng vẫn làm như vậy..... Không kìm chế được. Hần siết chặt hai cánh tay, không chịu nói lời nào, giống như chỉ cần không lên tiếng thì nàng sẽ không từ chối.

Quân Nhược Thủy vẫn không nhúc nhích, để mặc hần ôm, trong lòng khẽ thở dài một cái.

"Người phải thật tốt, người nhất định phải thật tốt." Hần tự lẩm bẩm.

Ban ngày, Long Hạo Vân tới chơi quả nhiên không phải là chuyện gì tốt. Nàng ta hoàn toàn xé rách cái khăn che mặt "ôn tình", yêu cầu

hắn giao ra khế đất thành Nam.

Vốn khế đất này đối với Tô gia mà nói cũng không có nhiều tác dụng lớn hơn nữa cũng không đáng bao nhiêu tiền, nếu là ngày trước, bất luận nàng ta muốn cái gì thì hắn đều tình nguyện dâng hai tay lên. Nhưng hôm nay, nhìn nữ nhân ngọc thụ lâm phong hơn người ở trước mặt, vẫn là mặt như ngọc mây như vẽ nhưng hắn lại cảm thấy chán ghét cùng ghê tởm. Người hắn đã từng yêu say đắm thật sự là nữ nhân trước mặt này sao?

Hận? Cũng không phải. Chẳng qua vì người như vậy, tình cảm chấp nhất cùng với sung sướng và khổ sở khắc cốt ghi tâm đều trở thành một câu chuyện cười, một vở hài kịch, không muốn nhớ lại. Tình cảm chân thành tha thiết nhất, thanh xuân xinh đẹp nhất mà hắn bỏ ra chỉ đổi lại bằng một cuộc tình dối trá cùng với trái tim tràn đầy vết thương. Đến khi hắn gặp đúng người thì lại phát hiện mình đã không có tư cách để đứng ở bên cạnh nàng. Cho nên bất luận như thế nào thì bây giờ hắn cũng không thể đổi diện với vẻ mặt ôn hòa của nàng được nữa.

"Tử Bội, người vẫn còn đang trách ta?" Long Hạo Vân mỉm cười, tác phong vẫn nhanh nhẹn giống như những ngày trước, giống như bất đắc dĩ nói, "Tình thế cấp bách, ta cũng không thể làm gì khác được."

Tô Tử Bội biết nàng ta đang nói đến chuyện hắn rơi xuống nước nên không khỏi cười lạnh.

"Thật ra thì, Tử Bội, nếu như người thật sự yêu ta thì tất nhiên sẽ nguyện ý xả thân vì ta, tự mình nhảy xuống nước, làm giảm bớt trọng lượng trên thuyền hoa. Trên thực tế, người và ta là cùng một loại người, cũng là vì lợi ích của riêng mình." Long Hạo Vân phe phẩy quạt giấy, cười nhạt, đường đường chính chính.

Còn có ai hèn hạ vô sỉ, thị phi điên đảo, đổi trắng hay đen hơn nàng ta hay sao?

"Hôm nay Vương gia tới chơi không phải chỉ vì muốn nói chút chuyện này thôi chứ?" Tô Tử Bội không cử động, miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh lùng.

Long Hạo Vân nhìn hắn lạnh nhạt, thở dài nói: "Tử Bội, ta hiểu rõ hôm nay người đã thay lòng, cùng Quân Nhược Thủy tương kính như tân, cầm sắt hài hòa, tất nhiên là sẽ quên ta, quên tất cả những chuyện của chúng ta. Cho nên người đối với ta như gần như xa. Rốt cuộc Quân Nhược Thủy có gì tốt?"

"Ít nhất ta tin tưởng trong bất kể trường hợp nào thì nàng ấy đều không bỏ rơi ta." Tô Tử Bội bình tĩnh nói, "Đúng là ta rất ích kỷ, nàng ấy rất tốt cho nên ta không muốn để cho người khác biết."

Có vài người, cho dù người ta không thương mình, nhưng một khi mình đã yêu người ta thì sẽ không hối hận, chỉ vì người đó đáng giá để yêu say đắm. Ví dụ như....Quân Nhược Thủy.

"Tử Bội, khế đất thành Nam vô dụng đối với người nhưng đối với ta thì có tác dụng rất lớn. Thành Lâm Giang là đất phong của ta, cả người và Tô gia đều đang nằm ở trong lòng bàn tay của ta, nếu như mà ta muốn thì chuyện người và Tô gia suy tàn trong một đêm cũng là chuyện dễ dàng. Nhưng ta không muốn. Nếu ta đã quyết định thì ta sẽ không đổi lòng."

ia chuyện de như trơ bàn tay. Nếu ta đã nói rõ với người di nhiên là hi vọng mọi người đều có thể chung sống bình an vô sự." Long Hạo Vân dùng nắp ly nhẹ nhàng gảy gảy lá trà trên mặt nước, chậm rãi uống trà, không nhanh không chậm nói rõ tình huống hiện tại.

Rốt cuộc cũng nói tới vấn đề chính, đây mới là mục đích của nàng ta. Tô Tử Bội lạnh lùng nhìn nàng ta, không nói lời nào.

"Ta chính là tiên lễ hậu binh*, Tử Bội, người nên suy nghĩ thật kĩ." Nói xong, nàng ta vỗ vỗ đầu, giống như nhớ tới cái gì đó, "A, đúng rồi, thê chủ nhà người nhỏ bé yếu đuối, tay trói gà không chặt, cả ngày lại đi ra khỏi nhà, nếu không cẩn thận thì có chút va chạm nhỏ cũng là điều khó tránh khỏi." Trong giọng nói ẩn chứa uy hiếp khiến Tô Tử Bội tức giận nhìn nàng ta, đôi tay nắm chặt tay vịn của ghế, xương ngón tay trắng bệch.
*Mềm trước rồi cứng sau đó.

"Vậy là được rồi, Tử Bội, ta tin người cũng đã hiểu điều mà ta nói..., vậy ta cáo từ." Thấy đã đạt được mục đích, Long Hạo Vân đứng dậy cáo từ, trước khi đi, lại còn giả mù sa mưa khuyên lơn, "Người chết không thể sống lại, Tử Bội, không nên quá bi thương."

Nói xong rồi dẫn mấy tên tùy tùng cười lớn rời đi. Tô Tử Bội oán hận nhìn chằm chằm bóng lưng nàng ta, trong nháy mắt ly trà trong tay bị biến thành mảnh vụn, nước trà còn nóng rót vào trên tay hắn mà hắn cũng không hề hay biết.

Thanh Phong vẫn luôn canh giữ ở ngoài cửa nhìn Long Hạo Vân rời đi, lúc này mới chạy vào, nhìn thấy cảnh này thì không khỏi kêu lên, "Thiếu gia, có bị bỏng hay không? Cần gì tức giận đến vậy, người bị phỏng thì thiếu phu nhân sẽ đau lòng."

Lòng ngực Tô Tử Bội đập phồng kịch liệt, siết chặt hai quả đấm, sắc mặt âm trầm.

"Thiếu gia?" Thanh Phong có chút sợ hãi nhìn hắn, tại sao thiếu gia lại xa lạ như vậy.

Nếu như mục tiêu của Long Hạo Vân là hắn thì hắn không có lời nào để nói, dù sao cũng là lỗi của hắn, yêu sai người. Nhưng nếu như nàng ta dám động vào Quân Nhược Thùy thì hắn tuyệt đối không dễ dàng tha thứ, sẽ không thoái lui, hắn sẽ đem hết nhân lực tài lực của Tô gia

ra để đáp trả lại nàng ta gấp bội lần.

Trong
vương phi to lớn hoa lệ.

"Chừ tì, Tô Tì Bội thật sự sẽ đưa khế đất tới của sao?"
Triệu Cẩm Âm dịu dàng đáng yêu cười hỏi.

"Tất nhiên. Hẳn là kẻ ngu, khi đã yêu một người thì hẳn sẽ nguyện ý trả giá, nguyện ý lị lều gạt." Tâm tình Long Hạo Vân hơi tệ, trong lòng đã có dự tính, nói.

"Như vậy, Tô Tì Bội đã yêu Quân Nhược Thùy rồi hả?"

"Hừ, đến tốt cùng là Quân Nhược Thùy có điểm nào tốt?" Long Hạo Vân càng nghĩ càng không cam lòng. Nàng ta vốn tưởng rằng có thể nắm chặt Tô Tì Bội trong lòng bàn tay, ai ngờ ở đâu nhảy ra một Quân Nhược Thùy, sau đó tất cả đều thay đổi. Từ trước đến giờ mị lực của nàng ta đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, làm sao có thể thua một Quân Nhược Thùy bình thường, không có gì nổi bật chứ?

Rượu phải uống lâu cũng giống như Quân Nhược Thùy luôn luôn dịu dàng, quan tâm Tô Tì Bội; từ sau khi Cẩm Âm dùng ám khí kinh động xe ngựa thì Tô Tì Bội càng thêm bảo vệ Quân Nhược Thùy. Chỉ sợ từ đó trở đi, lòng của Tô Tì Bội cũng đã dần dần nghiêng về phía Quân Nhược Thùy.

Nam nhân đều là thứ đứng núi này trông núi nọ, là lời ong bướm. Nàng ta háng ác, nham hiểm nghĩ.

Cho nên nàng ta cho rằng bọn họ đã cầm sắt hài hòa, vì vậy lúc này lòng mới như lửa đốt chất vấn Cầm Âm, tại sao Quân Nhược Thủy tiếp xúc với Cách Mị mà vẫn bình yên vô sự?

Xác định Quân Nhược Thủy chiếm một chỗ không nhỏ ở trong lòng Tô Tật Bội, nàng ta liền bắt đầu lợi dụng nhược điểm này, dùng Liễu Miên để trao đổi khế đất. Dựa theo hiểu biết của nàng ta đối với Tô Tật Bội, tất nhiên rất nhanh sẽ có được khế đất. Vậy mà, nàng ta thật sự không ngờ Tô Tật Bội lại nghĩ cách cứu Liễu Miên trước, còn người áo đen không rõ thân phận kia là thế lực sau lưng hẳn sao?

Triệu Cầm Âm cười khẽ, giọng nói ma mị đến tận xương: "Đĩ nhiên là Vương gia tốt hơn rồi. Vương gia có quyền có thế, phong lưu phóng khoáng, là người mà các nam tì đương thời luôn mong mỏi."

Long Hạo Vân rất hưởng thụ, cười ha ha, nói: "Cầm Âm, chỉ có người khéo hiểu lòng người. Không biết có phải trong lòng người cũng mong mỏi hay không?"

"Tim của Cầm Âm đã sớm không còn trên người, thân là tàn hoa bại liễu, làm sao mơ tưởng tới Vương gia đây?"

Triệu Cầm Âm u oán nói, Long Hạo Vân nghe được hoa tâm nội phóng*. Chẳng qua loại mỹ nhân cả người là độc này, nàng ta cũng không dám giữ lại bên gối. Bao nhiêu anh hùng hiệp nữ cuối cùng cũng bị hủy ở bên gối

của xà hạt mỹ nhân*, mặc dù mỹ nhân đáng quý nhưng tính mạng còn quan trọng hơn, đối mặt với sắc đẹp, từ trước đến giờ nàng ta đều rất cẩn thận.

*Hoa tâm nộ phóng: lòng nở hoa.

Xà hạt mỹ nhân: mỹ nhân rắn rết, chỉ người ác độc.

Một

buổi sáng tinh mơ, Cô Tì Bội dẫn theo Thanh Phong ra cửa. Khi Quân Nhược Thùy tỉnh lại thì cái gối đầu thêu hoa phù dung đã lâu không bị Cô Tì Bội ném tới đang ở trong tay của nàng. Nàng kinh ngạc nhìn gối đầu trong tay một chút, lại nhìn loạn trướng* đối diện một chút, miệng khẽ nhếch lên.

*Loan trướng: cái giường có màn che thời xưa.

Buổi sáng sau khi rửa mặt xong thì nàng đi tới hậu viện thăm Thanh Văn.

Quân Nhược Thùy đột nhiên tới làm Thanh Văn trong lúc bối rối chỉ kịp lấy một tấm khăn lụa che đầy chân trái. Dù sao thì khăn lụa rất mỏng nên vẫn có thể nhìn thấy chân trái của hắn vẫn đang sưng như cũ, dưới mắt cá chân mơ hồ hiện ra một vòng máu ứ đọng.

Cổ nhân có nói phi lễ chớ nhìn, Quân Nhược Thùy nhìn thoáng qua đã hiểu được đại khái tình trạng của Thanh Văn, lập tức thu hồi ánh mắt, mắt nhìn thẳng. Nàng đưa thuốc trị thương cho hắn sau đó lại phân phó gã sai vặt giúp hắn bôi thuốc, lúc này mới đi ra. Ngày mùa thu nên ánh mặt trời ít chói chang hơn mà lại rất ấm áp.

nung nung tại cầu mây am thêm cả tang. Về loại dục theo lời của Tôn Minh Huân, nàng không có chút đầu mối nào cả cho nên vô kế khả thi. Ấn điểm tâm sáng một cách qua loa sau đó nàng lập tức chui đầu vào trong Cổ Vận Các tra tài liệu, điển tịch, mãi cho đến giờ Thân, Quân Nhược Thiuy mới sửa sang lại y quan*, đi thăm viếng chủ nhân tài danh lan xa của Trầm Hương Trai - Thư Ngâm.

*Y quan: áo mũ

Đi bộ đến Trầm Hương Trai, nhẹ nhàng gõ cửa chính cổ xưa sơn son, người mở cửa vẫn là gã sai vặt thích hò hét lần trước. Chẳng qua lần này hắn không hề vênh váo há hê, lỗ mũi hướng lên trời nữa. Hắn cúi đầu hành lễ, rất cung kính nói: "Cô phu nhân, mời vào, chủ tì chờ đã lâu."

Quân Nhược Thiuy gật đầu một cái, mỉm cười nói: "Làm phiền công tử." Sau khi đi vào Trầm Hương Trai tràn ngập nét cổ xưa. Bên trong Trầm Hương trai, cảnh lá của cây Đoàn Tụ, cây Đan Quế, cây Thanh Đồng rậm rạp che khuất bầu trời, các loại hoa không biết tên tranh nhau khoe sắc, mùi thơm ngát phả vào lòng người. Lối nhỏ vào chôn vểng giống như đào nguyên tiên cảnh.

Nếu nói về sự hoa lệ, bố cục tinh tế, tất nhiên nơi này không thể so sánh với Tô phủ, nhưng Trầm Hương Trai lại làm cho người ta có một loại cảm giác tĩnh mịch, thân nhiên, chắc hẳn Thư Ngâm tiểu thư là một người có khí chất cao nhã, thoát tục xuất trần. Quân Nhược Thiuy mỉm cười nghĩ, nếu cuộc sống có được một tri kỷ thì đó cũng là một chuyện tốt.

Bước chậm chậm đi qua cây đan quế tỏa hương nồng nàn, cả người phảng phất đầu mũi hoa quế. lúc này mới thấy

thoáng nhìn thấy Trâm Hương tiểu trúc.

"Cô phu nhân, xin mời." Gã sai vật đứng ở cửa khách khi ra biểu hiện xin mời.

Quân Nhược Thùy nói tiếng cảm ơn, sau đó chậm rãi đi vào tiểu trúc.

"Cô phu nhân." Một giọng nói trầm thấp vang lên, Quân Nhược Thùy nhìn về phía tiếng nói thì thấy một thanh y nam tử* đang ngồi trên ghế đá ở bên nhà thủy tạ, cười nhạt giống như trăng sáng trong khe núi, chiếu rọi con suối, động tĩnh hài hòa làm tôn nhau lên một cách rực rỡ.

* Thanh y nam tử: nam tử mặc áo xanh.

Quân Nhược Thùy kinh ngạc nói: "Người là?"

"Ta chính là Triệu Thục Ngâm." Nam tử mỉm cười nói.

"Không phải là Thục Ngâm tiểu thư sao?" Quân Nhược Thùy vẫn chưa có lấy lại được tinh thần.

"Ai nói Thục Ngâm nhất định phải là tiểu thư?" Khóe miệng nam tử nâng lên, khoe mào một chút hứng thú.

Sau khi Quân Nhược Thùy ngạc nhiên thì không khỏi cười lắc đầu: "Là ta quá mức cổ hủ rồi." Cô Tì Bội có thể làm thương nhân thì tại sao Triệu Thục Ngâm lại không thể là tài tử viết sách?

Chương 41: Thư Ngâm

Chương 41: Thư Ngâm
Editor: Mèo coki

Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng vung vạt áo lên, tự nhiên ngồi ở phía đối diện Triệu Thư Ngâm, nhìn hần mấy lần, hơi cảm thấy quen mắt: "Triệu công tử, có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó hay không?"

Triệu Thư Ngâm mỉm cười gật đầu: "Nửa tháng trước, lúc Tô lão phu nhân cười hặc về tây thiên thì ta có đến Tô phủ phúng viếng."

Quân Nhược Thủy bừng tỉnh hiểu ra, cười gật đầu: "Đúng rồi, hôm đó người mặc trang phục nữ nhi, khôi ngô tuấn tú, đến cùng lúc với nhạc sư của vương phủ."

"Đó là đường huynh của ta, Triệu Cầm Âm." Thư Ngâm cười nhạt một tiếng, rót cho Quân Nhược Thủy một ly trà thơm, "Thời đại này, nếu nam tử muốn đi lại bên ngoài, có chút thành tựu, thì cải trang thành nữ nhân sẽ tương đối dễ dàng hơn một chút."

Quân Nhược Thủy nâng chung trà lên, một mùi thơm ngát xông vào mũi, nước trà mát lạnh chảy vào trong miệng, hàm răng thơm ngát, quả nhiên là trà ngon. Nàng khẽ nhấp một ngụm, cười gật đầu, nói: "Triệu công tử nói rất đúng, nhưng giấu giếm thân phận thì cũng không dễ thổ lộ tình cảm với người khác, khó tránh khỏi tịch mịch." Không khỏi nghĩ đến Tô Tử Bội lấy thân nam tử lẫn lộn bên ngoài, cũng rất cô đơn.

Triệu Thư Ngâm cười nhẹ nhàng nhìn Quân Nhược Thủy, nói: "Cho nên, ta cũng không có giấu giếm Tô phu nhân. Bởi vì đã là bằng hữu tất nhiên là phải đối xử thẳng thắn."

"Tất nhiên Triệu công tử là một bằng hữu đáng giá để kết giao." Quân Nhược Thủy thưởng thức nói.

"Không biết Tô phu nhân có nguyện ý kết giao bằng hữu với Thư Ngâm hay không?"

"Triệu công tử khách khí rồi, đối với tài hoa của công tử, Nhược Thủy thưởng thức đã lâu, có thể cùng công tử kết giao là vinh hạnh của ta."

Triệu Thư Ngâm mỉm cười nói: "Vậy chúng ta không cần khách khí, gọi thẳng tên là được. Người gọi ta Thư Ngâm là được rồi."

Khuê danh của nam tử ở Vương triều Kim Bích không thể gọi một cách tùy tiện, trừ mẫu tử, thê chủ và người thân ra, nếu có nữ nhân gọi thẳng tên nam tử thì đó sẽ bị coi là đùa giỡn vũ nhục. Cho nên Quân Nhược Thủy suy nghĩ một chút, sắc mặt do dự, tất nhiên là Triệu Thư Ngâm tâm sáng như gương, lập tức nói: "Nhược Thủy không cần cố kỵ, ta vốn không phải là người Giang Nam, ở quê hương của ta cũng không chú trọng đến những nghi thức xã giao thể tục này."

Quân Nhược Thủy cười tự giễu, chính mình là một nữ nhân hiện đại thế kỷ hai mươi mốt, lẽ nào giác ngộ lại không bằng một cổ nhân hay sao? "Cũng tốt. Phu nhân công tử cũng rất khó coi. Thư Ngâm."

chúng ta lấy trà thay rượu, vì hai chữ bằng hữu, cạn một chén."

"Được." Thư Ngâm cũng mỉm cười nâng chén, cách một khoảng cùng Quân Nhược Thủy làm động tác chạm cốc.

Không giống như sự quyến rũ hấp dẫn, tuyệt sắc khuynh thành của Triệu Cẩm Âm, Thư Ngâm giống như trăng rằm yên tĩnh sáng tỏ, lịch sự nho nhã, cả người mang theo phong độ của người trí thức, phong cách xuất chúng ngược lại làm cho người ta quên mất ngũ quan xinh đẹp, mắt ngọc mày ngài của hẳn.

"Không biết quê quán Thư Ngâm ở nơi nào?" Quân Nhược Thủy tùy ý hỏi.

Thư Ngâm cười nhạt: "Ở phía Nam hoang dã, chỉ vì ta muốn tới vùng Giang Nam sông nước phồn hoa nên cùng đường huynh rời nhà đi, tới hôm nay cũng đã hơn mấy năm rồi."

"Chưa từng về thăm nhà sao?"

"Chưa từng. Một khi trở về thì không còn tự do. Đây cũng là bi ai của thân nam tử." Mặt mày Triệu Thư Ngâm thoáng buồn, không biết là nhớ nhà hay là cảm thán cho thân thế.

Thế tục đối với nam tử còn quá nhiều gò bó, bao nhiêu nam tử sau khi được sinh ra vẫn luôn ở một chỗ chờ đợi, thành thân sinh con, cả đời

cứ chậm rãi trôi qua như vậy. Tự do, lý tưởng, theo đuổi, đối với bọn họ mà nói đều là xa xôi không tưởng!

"Thư Ngâm, người nói người sinh ra và lớn lên ở nơi hoang dã nhưng khí chất thanh cao tao nhã, tài văn chương lại xuất chúng như vậy, nếu là nữ tử, nhất định có thể đề danh bảng vàng, danh liệt tam giáp*." Quân Nhược Thủy thấy hẳn buồn, vội vàng đổi đề tài, an ủi nói.

*Có tên trong 3 người đứng đầu: Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa

Thư Ngâm lắc đầu: "Nhược Thủy chẳng lẽ người thật sự cho là như vậy hay sao? Ta rất tùy hứng, không thể gánh vác muôn dân thiên hạ, nếu nói truy đuổi danh lợi, không bằng giti gắm tình cảm cho núi non, sông nước, phiêu du phóng khoáng. Cho nên ta cảm thấy Tư Mã Tương Như dưới ngòi bút của người không nên say mê quan trường như vậy. Nếu như nàng ta chỉ là một tài nữ

khinh thường danh lợi thì ta sẽ càng thêm thường thức."

"Thư Ngâm, nam nữ trong thiên hạ ai cũng lấy đỗ đạt công danh làm vinh dự. Không chỉ làm cho gia đình mở mày mở mặt mà còn có thể phát huy được tài năng, khát vọng của mình, thực hiện lý tưởng chính trị. Có thể làm chút chuyện vì lẽ dân bách tính cũng là một loại tình cảm rộng rãi cao thượng." Mặc dù Quân Nhược Thùy không mưu cầu danh lợi chốn quan trường, nhưng Tô Thức, Bạch Cư Dị, Phạm Trọng Yêm..... Các văn nhân mà nàng ngưỡng mộ đều có tình cảm sâu đậm vì dân vì nước. Còn Đào Uyên Minh ngắm cúc thưởng hoa, tâm xa danh lợi thì lại là một loại tiêu sái khác. Thân ở triều đình, hoặc ẩn cư hái hương, đều là do mình lựa chọn phương thức sống, không thể phân rõ phải trái đúng sai.

*Đào Uyên Minh hay còn gọi là Đào Tiềm. Máy bạn muốn tìm hiểu có thể lên wiki vì bạn Mèo quá lười.

Thư Ngâm nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Có lẽ là ánh mắt của ta quá mức thiên cận. Bình thường thứ nam tì khát cầu nhất đều là hạnh phúc, mà hạnh phúc đơn giản chỉ là có thể cùng thê chi tương thân tương ái, nắm tay đến già. Không cầu thê chi tài hoa hơn người, quyền thế khuynh trời, cũng không cầu xin nàng chi yêu một mình mình mà chỉ hèn mọn cầu xin thê chi không có mối nối cũ là đứt rồi. Nhược Thùy, người mượn Trác Văn Quân để viết ra lời thề 'Mong người lòng chỉ một, dầu bạc cũng không rời', khiến nam tì trên thế gian tin tưởng sẽ có một nữ tì toàn tâm toàn ý cuồng dại không đổi, cũng có tồn tại loại chung tình như một, mãi mãi không rời."

Ánh mắt Thư Ngâm nhìn nàng như vậy, tràn đầy thường thức và ca ngợi. Trên mặt Quân Nhược Thùy

hơi nóng lên, rồi lại không cách nào làm sáng tỏ được. Bài thơ này vốn là bút tích của Trác Văn Quân. Làm sao nàng có thể xuất sắc tài tình như vậy được?

"Ta thật sự hâm mộ Trác Văn Quân, nam tì ở góa cũng có theo đuổi tình yêu và có quyền được hạnh phúc." Thư Ngâm không có nói ra câu tiếp theo là hẳn cũng rất hâm mộ Tô Tì Bội.

Đã thấy rất nhiều nữ tì trong nhà có tam phu tứ lang nhưng vẫn còn tâm hoan tác nhạc ở bên ngoài, lại còn tự cho mình là phong lưu thì câu nói "Mong người lòng chỉ một, dầu bạc cũng không rời" kia của Quân Nhược Thùy làm tim hẳn rung động. Rồi nhà mấy năm chính là vì muốn tìm kiếm loại tình yêu lý tưởng tuyệt đối này. Tại sao nam tì phải trung trinh chuyên nhất vì thế chỉ thi thân như ngọc còn nữ tì thì có thể phu thi thành đoàn, hàng đêm lưu luyến thanh lâu? Nếu không gặp được một nữ tì chung tình thì hẳn tình nguyện cô đơn một đời.

Chẳng qua ở thời điểm sai lầm gặp gỡ đúng người, chỉ có thể là tiếc nuối mà thôi. Có lúc chậm một bước liền bỏ lỡ cả đời.

Bát tri bất giác đã đến gần tối, mặt trời sắp lặn. Triệu Thư Ngâm cố gắng hết sức mời Quân Nhược Thùy ở lại dùng bữa, thỉnh tình khó chối, Quân Nhược Thùy thấy từ chối không được nên cũng kính không lãng tuân mệnh.

Chung đụng với Triệu Thư Ngâm hết sức thoải mái, hai người giống như láng hữu đã quen biết rất lâu, không có lạnh nhạt và gò bó, tùy ý nói chuyện với nhau, tự nhiên

mà thoải mái. Vừa tới đi qua, lúc này Quân Nhược Thiệu mới lễ phép cáo từ, Thục Ngâm có chút không nỡ, tiễn đưa tới cửa, nói: "Nhược Thiệu, coi như chúng ta đã trở thành bằng hữu rồi chứ?"

Quân Nhược Thiệu cười nói: "Không thể nghi ngờ."

Thục Ngâm cười đến vui sướng, mặt mày cong cong, giống như trăng sáng trên bầu trời. "Như vậy, Nhược Thiệu, có rảnh rồi thì thường xuyên đến đây, lúc nào Trầm Hương Trai cũng hoan nghênh người."

"Được. Thục Ngâm, xin đừng bước đi, không cần đưa tiễn nữa." Quân Nhược Thiệu cười, phát phát tay với hắn, xoay người rời đi.

Thục Ngâm tựa vào cạnh cửa, lẳng lẳng nhìn bóng dáng của Quân Nhược Thiệu càng lúc càng xa, dần dần biến mất ở trong màn đêm, khóe miệng háng lên thành một nụ cười thần nhiên.

Một bóng dáng màu đen như bướm đêm nhẹ nhàng đáp xuống đất yên lặng không một tiếng động, sau đó, giọng nói từ tính mang theo hài hước truyền đến: "Thục Ngâm, người đã đi xa, còn có gì mà nhìn?"

"Cầm Âm, người luôn không thích đi cửa chính mà lại thích leo tường vào. Người có ham mê làm tặc sao?" Thục Ngâm quay đầu lại, liếc hắn một cái, từ từ đi vào trong nhà.

"Thục Ngâm." Triệu Cầm Âm theo sau, cau mày hỏi, "Có phải người đã thích Quân Nhược Thiệu rồi hay không?"

không ! người nên biết rằng ta đã có phu tang rồi.

"Cầm Âm, ta không biết tại sao người phải làm việc cho Vương gia, ta cũng không muốn quản, đó là tự do của người nên xin người cũng không nên can thiệp vào tự do của ta." Thục Ngâm dừng bước lại, nghiêm túc nói với Cầm Âm.

Triệu Cầm Âm lộ vẻ mặt buồn rầu, ân cần nhìn hấn:

"Thục Ngâm, nữ nhân đều không đáng tin, người như vậy cuối cùng rồi sẽ phải chịu tổn thương. Ta không hy vọng người phải nếm trải thương đau giống như ta đã từng bị. Nỗi đau đó, một lần là đau thấu tim phổi, ruột gan đứt từng khúc, làm cho người ta giống như cái xác không hồn. Từ đó lòng của ta đã chết đi, cũng không sống được nữa, người có biết không?"

Triệu Thục Ngâm khẩn thiết nhìn hấn nói: "Cầm Âm, ta hiểu. Nhưng Quân Nhược Thùy không phải là nữ nhân bình thường."

Triệu Cầm Âm lắc đầu thờ dãi : "Đã từng, ta cũng đã từng ngây thơ giống như người vậy, bởi vì nàng ta là người đặc biệt, không giống với người khác. Ta cứ hăng khăng một mực, nếu biết kết quả cuối cùng là như vậy thì từ từ đầu ta đã chẳng làm thế. Ta khuyên người không nên thân thiết quá mức với Quân Nhược Thùy, bây giờ Cô gia đã là cái đinh trong mắt Vương gia, người không cần nhay vào vũng nước nước đục này, nếu không thì sẽ chẳng có gì tốt đẹp đâu."

"Đa tạ lời khuyên của người." Thục Ngâm nhàn nhạt nói, "Ta cũng không mong đợi gì. Cầm Âm, người nghe ta, đừng làm việc cho Vương gia nữa. Tộc anh của Triệu

thì, người đã quên rồi sao?"

Triệu Cẩm An chán nản, không trả lời. Hắn đã sớm bị trục xuất ra khỏi cửa, tộc quy đối với hắn mà nói đã sớm không còn ràng buộc gì. Những thứ hắn đang làm chẳng qua là dốc hết toàn lực cho Thục Ngâm một hoàn cảnh sinh hoạt an ổn. Thục Ngâm đọc đi thi thi thục, phong cách ôn nhã, tâm tư cẩn thận đơn thuần, giống như hắn lúc trước. Lúc đó hắn không biết trong cuộc sống có quá nhiều tối tăm, không tốt đẹp giống như trong sách miêu tả. Tình yêu thường trộn lẫn với ích lợi và tính toán, sau khi vô dụng liền tùy ý xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Dỗ dành hắn uống thuốc

Chương 42: Dỗ dành hắn uống thuốc.

Editor: Mèo coki

Nước thuốc đã lạnh mà nàng vẫn chưa về.

Tô Tử Bội lẳng lẳng ngồi ở mép giường, nhìn nước thuốc đen thui trên bàn đã dần dần lạnh đi, khổ sở dần dần xông lên đầu. Tối hôm qua, những gì nàng đã nói, nàng còn nhớ rõ không? "Khụ..... Khụ....." Hắn buồn bực ho khan, đột nhiên có chút tức giận, bưng chén thuốc đi tới bên cửa sổ, căn môi đổ hết nước thuốc.

Quân Nhược Thủy vừa đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy cảnh này. "Bội Nhi!" Gương mặt vốn đang tươi cười dịu dàng trong nháy mắt cứng đờ, tức giận hiện lên ở đáy mắt. Thì ra là như vậy. Khó trách uống nhiều thuốc như vậy cũng không thấy khởi sắc, thì ra là hắn hoàn toàn không có uống thuốc.

Tô Tử Bội có chút kinh ngạc nhìn nàng, quên giấu đi chén thuốc trong tay, cuối cùng một giọt nước thuốc chạy dọc theo chén từ từ nhỏ xuống.

Trong lòng Quân Nhược Thủy tức giận không thôi, không nói một chữ, nghiêm mặt cởi áo khoác xuống, nằm lên giường, nhắm mắt giả bộ ngủ. Mỗi ngày nàng đều điều chỉnh phương thuốc cho hắn, cả ngày nghĩ đến mạch tượng của hắn muốn hắn tốt

hơn nhưng hấn lại đổ sạch thuốc. Cũng được, tâm ý của nàng hấn không coi trọng cũng được; còn thân thể của hấn mà hấn không coi trọng thì nàng cũng chẳng quan tâm làm gì.

Tô Tử Bội thấy nàng lạnh nhạt như vậy thì cảm thấy hoảng hốt, tay chân luống cuống. Nàng chưa bao giờ như vậy cả. Cho dù ở thời điểm hấn tùy hứng ngang ngược nhất thì nàng cũng rất tốt bụng, nói chuyện dịu dàng, chưa bao giờ tức giận với hấn, cũng chưa từng lạnh nhạt như vậy. Hấn kinh ngạc ngây người tại chỗ, cảm giác như mình đang ở trong hầm băng, cả người lạnh thấu xương, hấn mang theo vài phần lo sợ nghi hoặc, mấy phần uất ức, nước mắt từ từ chảy ra, thân thể lại không nhin được mà run rẩy. Có phải nàng không cần hấn nữa hay không? Có phải nàng sẽ không quan tâm đến hấn nữa hay không? Nàng chán ghét hấn rồi sao? Chén thuốc từ trong tay rớt xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy, vỡ nát thành mảnh vụn rơi đầy đất. Sau đó hấn che miệng ho kịch liệt.

Quân Nhược Thủy đang cảm thấy kỳ quái là tại sao lại yên lặng như vậy, dựa theo tính tình của hấn thì phải ồn ào mấy câu mới đúng, tại sao một lúc lâu rồi mà chẳng có tí tiếng động nào? Đang trầm ngâm thì nàng nghe được tiếng chén rơi xuống đất vỡ vụn kèm theo tiếng ho khan kinh thiên động địa của hấn, trong lòng Quân Nhược Thủy hoảng sợ, lập tức mở mắt ngồi dậy thì nhìn thấy Tô Tử Bội đang đứng ở phía trước cửa, toàn thân run rẩy, khom người ho khan không ngừng, trên mặt tái nhợt đông đầy nước mắt. Nàng lập tức xuống giường, bước nhanh đến bên cạnh hấn, ôm lấy hấn, vỗ nhẹ nhẹ lưng của hấn, lo lắng hỏi: "Thế nào rồi? Mới vừa rồi còn rất tốt mà. Khó chịu ở chỗ nào hả?"

Tô Tử Bội giận dữ đẩy nàng ra, từ từ ngồi xổm người xuống, dựa lưng vào vách tường, vùi đầu ở giữa gối, buồn bực ho khan.

"Bội Nhi?" Quân Nhược Thủy đau lòng nhìn hấn, cũng ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ lưng của hấn, ân cần hỏi: "Đỡ hơn chút nào chưa?"

Tô Tử Bội im lặng không nói, từ từ ngừng ho khan. Quân Nhược Thủy thu tay lại, nhìn hấn một chút, sau đó đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Nghe tiếng bước chân rời đi, Tô Tử Bội đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng lưng nàng rời đi thì trái tim giống như bị người ta hung hăng nghiền nát, hấn đột nhiên cảm thấy mình sẽ mất nàng, hoang mang sợ hãi đứng lên, chân có chút tê dại nhưng hấn không nghĩ ngợi nhiều được, lao đảo nghiêng ngã xông lên ôm lấy nàng, lời nói hết hoảng không có mạch lạc: "Đừng đi, đừng như vậy đối với ta. Ta không tốt, ta sẽ thay đổi, đừng đối xử với ta như vậy."

Quân Nhược Thủy bị hấn ôm chặt, có chút không thở nổi. Chỉ là nàng không có né tránh, nếu không thì nhất định hài tử nhảy cảm này sẽ bị thương, co rúm lại. Nàng đưa tay ôm lấy hấn, dịu dàng nói: "Đừng khóc, ta đi lấy nước tới cho người rửa mặt thôi mà. Mau buông ra."

"Không cần, không muốn, ta muốn ôm người." Hấn bốc đồng không chịu buông tay.

Quân Nhược Thủy chỉ có thể thỏa hiệp. Chờ cảm xúc của hấn bình tĩnh lại chút ít, nàng mới lúi cúi kéo hấn ngồi xuống mép giường, nhẹ giọng hỏi thăm: "Tại sao lại đổ hết thuốc đi?"

"Người..... Ngày hôm qua người nói sẽ xem chừng ta uống thuốc, nhưng mà thuốc cũng đã lạnh." Hấn cúi đầu, mang theo uất ức.

Trong lòng Quân Nhược Thủy mềm nhũn, lại hỏi: "Tại sao mỗi ngày đều đổ thuốc đi?"

Hấn kinh hoàng ngẩng đầu nhìn nàng, lúc đối diện với ánh mắt trắng đen rõ ràng của nàng cùng với bộ dạng ta đã biết hết rồi thì lại đuối lý cúi đầu: "Không phải mỗi ngày..... Ta có uống thuốc....."

Nàng khẽ nhún mày, không để ý tới giải thích của hấn, vẫn ung dung hỏi: "Tại sao?"

"Ta....." Sắc mặt hấn ửng đỏ, trộm nhìn nàng, ấp a ấp úng nói, "Từ xưa tới nay chưa từng có ai đổ dành ta uống thuốc....."

Đầu tiên là Quân Nhược Thủy ngạc nhiên, sau đó không khỏi bật cười, đứa ngốc này, hấn đang đợi nàng đổ dành hấn uống thuốc sao?

"Nhưng hiện tại thuốc đã bị người đổ hết rồi....." Quân Nhược Thủy cố làm ra vẻ đáng tiếc đồng thời quan sát nét mặt của hấn.

Trên mặt của hấn lập tức dâng lên vẻ vui sướng rồi lại hơi ngượng ngùng hỏi: "Ngày mai, ngày mai có thể hay không?"

Quân Nhược Thủy nhìn hấn cười một tiếng. Bây giờ nàng cảm thấy trêu đùa hấn rất vui.

"Người....." Hấn thấy nàng cười, sắc mặt thoáng trắng bệch, thì ra là nàng đang chế nhạo hấn sao?

"Đứa ngốc, tại sao phải đợi đến ngày mai? Hôm nay phải uống thuốc." Quân Nhược Thủy cười nhẹ nhàng, ấn hấn nằm xuống, "Người nghỉ ngơi trước đi, ta đến phòng bếp sắc thuốc cho người, đợi lát nữa người tỉnh lại rồi uống. Ấm ỉ lâu như vậy, hóa ra là ta không xem chừng thì người sẽ không chịu ngoan ngoãn uống thuốc. Thật sự là rất kỳ quái, trước kia là người nào xem chừng người uống thuốc?"

Hấn vui vẻ nhìn dáng vẻ cầu nhàu của nàng, cười khe khẽ, bâng quang nói: "Không uống thuốc cũng sẽ tốt lên mà."

Quân Nhược Thủy nhún mày một cái, không vui nhìn

hắn, nhưng trong lòng thì tràn đầy thương tiếc và đau lòng. "Người ngời trước đi." Nàng đứng dậy nói.

"Người..... Hiện tại đi sắc thuốc cho ta sao?" Hắn ngây ngốc hỏi, trong lòng âm ập, ngọt ngào, có một loại tâm tình kích động muốn khóc lại muốn cười.

"Đúng vậy. Trước tiên trị hết bệnh đã, chuyện còn lại ta sẽ từ từ tính sổ với người." Nàng hừ nhẹ một tiếng, cố ý hung ác. Sau đó xoay người đi gọi Thanh Phong tới dọn dẹp chén bể còn mình thì đến phòng bếp sắc thuốc.

Nàng có chuẩn bị một số dược liệu thường dùng trong phải để nghiên cứu dược tính, thậm chí còn rất hào hứng trồng một ruộng thuốc nhỏ ở phía sau Tổ Tâm Cư để phục vụ cho việc ghi lại tập tính sinh trưởng của cây thuốc. Trước kia, toàn bộ sự chú ý của nàng đều đặt ở trên người Lâm Tuấn, ngoài công việc, nàng tình nguyện nghiên cứu sách dạy nấu ăn chứ không muốn nhìn thấy bộ sách chuyên ngành. Bây giờ có đầy đủ điều kiện vật chất, lại rảnh rỗi nên nàng có thể tập trung tinh thần làm chuyện mình thích rồi.

Bốc đũa thuốc sau đó phải nấu bằng lửa lớn khoảng nửa canh giờ, lửa nhỏ một canh giờ. Mượn ánh sáng yếu ớt nàng vừa chờ thuốc được vừa dùng bút lông ngỗng thấm mực nước ghi chép lại những tâm đắc gần đây của mình. Việc nghiên cứu điển tịch y học đã có chút thu hoạch nhưng về chuyện của Tôn Minh Huân đã nói thì nàng vẫn chưa tìm được bất kỳ ghi chép nào. Những đại phu nổi danh của thành Lâm Giang, nàng đều đến thỉnh giáo hỏi thăm nhưng ai cũng nói là chưa từng thấy qua mặt tượng kỳ quái như thế. Tuy nhiên việc Tôn Minh Huân

nói sẽ không có ảnh hưởng với người trúng độc thì có thể là thật. Bởi vì mỗi ngày nàng đều quan sát rất kỹ, cảm thấy Cô Tì Bội ngoại trừ cảm lạnh thì không có gì đáng ngại. Nhưng nếu như là độc thì giải trừ càng sớm càng tốt, dù nói thế nào thì đây cũng là độc, mạch tượng thay đổi đã nói lên không phải là không hề ảnh hưởng.

Thời điểm thuốc được thì đêm đã khuya. Một vầng trăng cong lẳng lẳng treo trên bầu trời đêm, ánh sáng dịu nhẹ, có mấy ngôi sao thưa thớt trên bầu trời. Gió đêm thấm lạnh, mặt đất có hơi ẩm ướt. Quân Nhược Thiuy cẩn thận bưng chén thuốc vừa mới sắc xong men theo đường mòn cây cối um tùm và tiếng côn trùng râm ran để trở lại Tổ Tâm Cư.

Trên giường, Cô Tì Bội nhắm hai mắt, hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp, giống như đã ngủ say. Quân Nhược Thiuy trước tiên đem chén thuốc đặt ở trên bàn, rồi đến bên giường nhẹ nhàng kêu: "Bội Nhi, đứng lên uống thuốc đi."

Cô Tì Bội mắt vẫn nhắm không lên tiếng như cũ, chẳng qua lông mi khẽ run khiến trong lòng Quân Nhược Thiuy sáng tỏ, miệng hơi nhếch lên. Khóe mắt liếc nhìn đôi giày trước giường, dưới đế giày còn dính lại bùn đất ẩm ướt ở trong hoa viên. Quân Nhược Thiuy nhíu lông mày, bàn tay nhẹ nhàng vuốt hai gò má của hân, man mát lạnh lạnh rồi chạm vào tay của hân, cũng lạnh lạnh. Nhất định vừa rồi hân đã đi ra ngoài.

"Đừng giả bộ ngủ, ta biết rõ là người vừa mới trở về phòng thôi." Quân Nhược Thiuy vừa giận lại không biết làm thế nào, "Mau dậy uống thuốc đi."

Lúc này Tô Tật Bội mới miễn cưỡng mở hai mắt ra, ngồi dậy, có chút xấu hổ khi bị phát hiện, hơi ngượng ngùng hỏi: "Làm sao người biết ta đi ra ngoài?"

"Nhìn thấy giày của người toàn là bùn đất, phía trên còn dính cỏ vụn, như vậy còn chưa rõ ràng sao?" Nàng thông minh cười cười nói, "Đi đâu vậy?"

"À..... Đi dạo bên ngoài." Hắn trả lời có chút không tự nhiên. Hắn không thể ngờ không biết xấu hổ nói rằng hắn không muốn nàng rời khỏi tầm mắt của hắn, hắn luôn muốn nhìn thấy nàng cho nên mới len lén đi theo phía sau nàng, đợi trong bụi cỏ sau phòng bếp, chịu đựng sự quấy nhiễu của mấy con muỗi, ngo ngoe nhìn nàng nửa canh giờ.

Thân thể của nàng quá nhỏ yếu, mặt của nàng cũng không phải là đặc biệt xinh đẹp, nhưng tại sao hắn lại cảm thấy nhìn mãi không chán đây?

"Nhất định là không có khoác thêm áo đúng không?"

Quân Nhược Thủy trừng mắt liếc hắn một cái, tức giận nói, "Tay và mặt đều lạnh như băng."

Thì ra là vậy rồi nàng vuốt mặt hắn là vì chuyện này. Một ý nghĩ ngọt ngào tràn ngập lòng.

Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng bao đôi tay của hắn lại, giúp hắn giữ nhiệt, cả giận nói: "Bệnh phong hàn của người còn chưa tốt đã chạy đi hứng gió, còn như vậy nữa ta sẽ cho người uống loại thuốc đắng nhất, cũng không chuẩn bị một hoa quả, để cho người 'chịu khổ'!"

* Trong tiếng Trung thì chữ đắng với khổ là một. Tác giả dùng 2 chữ khổ nhưng từ thứ nhất nghĩa là đắng, thứ 2

nghĩa là khô. Vì vậy từ khô thứ 2 mới đề trong ngoặc.

Nói chung là là tác giả đang chơi chữ nhé.

Tay của hắn từ từ nóng lên, tim cũng nóng hầm hập. Đột nhiên hắn cười lên, hai mắt sáng ngời, giống như những chấm nhỏ phát sáng rạng rỡ, nhẹ nhàng mang theo vẻ tinh nghịch hỏi: "Người nữ sao?"

Quân Nhược Thủy kinh ngạc nhìn hắn, từ khi nào mà "Miệng lưỡi trơn tru" như vậy? Khẽ cười, lắc đầu một cái, nàng nhận thua nói: "Đúng, không nữ cho nên đã chuẩn bị một hoa quả cho người rồi, thuốc uống lúc còn nóng cũng tốt, có thể xua tan khí lạnh trong người." Quân Nhược Thủy sẵn sàng nói đỡ hắn dựa lưng vào gối mềm, sau đó lưng chèn thuốc qua, thổi nhẹ rồi đưa tới trên môi hắn.

Hắn cau mày, nghĩ thấy thuốc này khó ngửi thì nghiêng đầu sang chỗ khác không chịu uống. "Đáng như vậy, ta không muốn uống." Hắn ăn vạ nói.

"A, người còn chưa có uống... thì làm sao biết sẽ đắng? Đây chính là tự tay ta sắc, ta bảo đảm không có đắng chút nào." Nàng nói lời thề son sắt.

"Làm sao có thể không đắng cho được?" Cô Tử Bội nửa tin nửa ngờ nhìn nàng.

"Nếu không ta ném trước một hộp rồi người uống?" Quân Nhược Thủy dịu dàng nói, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước thuốc đen nhánh, chân mày chưa từng nhíu một cái. Nàng chép chép miệng, thuốc đắng dã tật. "Người xem, ta uống rồi, thật sự không đắng."

"Nào, uống đi." Lại đưa chén thuốc đến bên miệng của hắn. Hắn không dám tin nhìn động tác uống thuốc của nàng, đối diện với ánh mắt dịu dàng mong đợi của nàng, hắn liền cảm thấy trong lòng mềm mại, nhưng lại không biết nói gì. Hắn rũ mí mắt xuống, đưa tay tiếp nhận chén thuốc, hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch. Bởi vì đắng mà gương mặt tuấn tú nhàu lại, còn chưa có giãn ra thì một miếng mít hoa quả đã bị nàng nhét vào trong miệng của hắn, trong miệng tràn ra vị ngọt, ngọt vào trong lòng.

"Như thế nào, không đắng đúng không?" Quân Nhược Thủy cười chống lại cái trừng mắt của hắn.

Thật ra thì cho dù nàng không nói gì, hắn vẫn sẽ uống, đây là thuốc do tay nàng sắc, có đắng hơn nữa hắn cũng sẽ uống hết.

Quân Nhược Thủy dịu dàng nhìn hắn, khẽ cười. Càng ngày càng cảm thấy hắn không muốn xa rời nàng, có lẽ là do gần đây tâm tình sa sút. Nàng cũng đã từng cố gắng điều chỉnh lại tâm tư hỗn loạn của mình, đối với người xung quanh, chung sống lâu như vậy nhất định sẽ có tình cảm, còn đối với Tì Bội, có lẽ là không giống nhau, bởi vì vừa mới bắt đầu thì nàng đã có nhận thức hắn là phu lang của nàng. Nàng không cách nào phủ nhận việc tim của mình thật sự vương lộn với hắn. Tạm thời nàng còn chưa biết được đây có phải là yêu hay không, nếu đã như vậy thì giao tất cả cho thời gian đi chứng minh đi, thuận theo tự nhiên là được.

Chương 43: Tim của Tử Bội

Chương 43: Tim của Tử Bội
Editor: Mèo coki.

Trời vừa sáng, nha môn thành Lâm Giang đã dán bố cáo, thái nữ hoăng*, cả nước cùng đau thương, trong ba tháng này ngừng vui chơi, cấm vui vẻ, cả nước đều phải treo vải trắng.

*thái nữ hoăng : ngang với thái tử

Lúc này, tất cả các thanh lâu tửu quán đều đóng cửa ngừng buôn bán, khắp thành nếu còn mở cửa buôn bán thì chắc chỉ có các hiệu thuốc và y quán mà thôi.

Mấy ngày nay, chân của Thanh Văn đã khá hơn rất nhiều, cũng đã hết sưng, chẳng qua máu ứ đọng bị tan ra nên lúc đi sẽ gặp đau đớn, mỗi ngày chỉ có thể ở trong phòng gọi tới gọi lui, vậy mà lại còn cật lực muốn xuống giường làm việc.

Quân Nhược Thủy thấy vậy thì cau mày, nghiêm mặt nói: "Ở trên giường cho ta. Ai cho phép người xuống giường? Người muốn què chân cả đời hay sao?"

Sau khi nàng khiển trách mấy câu thì Thanh Văn mới ngoan ngoãn ở trong phòng nghỉ ngơi. Thật ra thì không phải hấn sợ Quân Nhược Thủy, cho dù nàng nghiêm mặt nhưng trong giọng nói vẫn lộ ra ân cần và dịu dàng. Đối với người bên cạnh, từ trước đến nay nàng vẫn luôn quan tâm và lo lắng.

Quân Nhược Thủy thấy bóng lưng hấn cúi đầu nháy lò cò đi, không nhịn được cười trộm, nhớ tới ngày đó hấn bị Tử Trúc lỗ măng hù dọa, rốt cuộc Tử Trúc cố ý hay là vô ý đây?

Chẳng qua lấy thân phận chủ tử đi nhiều chuyện đời sống tình cảm gã sai vặt thì cũng quá nhàm chán rồi, cho nên nàng cũng không tiện hỏi nhiều. Chuyện tình cảm, cho tới bây giờ đều là như người uống nước, lạnh ấm tự biết, ai cũng không giúp được gì.

Chỉ mong người có tình thiên hạ có thể trở thành thân thuộc.

Tế Thiện Đường vẫn bận rộn như thường. Người có thể không đến tửu quán ăn cơm, không đi thanh lâu mua vui, nhưng lại không có khả năng không sinh bệnh. Cho nên, mỗi ngày Tử Trúc đều đi sớm về trễ, ở Tế Thiện Đường bận trước bận sau. Vốn thời gian gặp mặt Thanh Văn không nhiều lắm, Thanh Văn lại còn mỗi lần thấy Tử Trúc thì giống như chuột thấy mèo, tránh né không ngừng. Quân Nhược Thủy nhìn mặt của Tử Trúc khổ não không thôi thì không khỏi lắc đầu, muốn thắng được tâm của giai nhân thì phải từ từ, từ từ nha.

Nghe nói, trước khi bố cáo phát ra ngoài thì Long Hạo Vân đã sớm biết được tin tức, cả đêm chạy về Kinh Thành. Nếu vậy chắc các Vương gia khác cũng sẽ chạy thẳng về Kinh Thành, trình diện tiết mục tương tự "Huyền Vũ môn chi biến"* chứ? Ngôi vị hoàng đế tranh giành, trăm ngàn năm qua đều là chà đạp ai. Bình

thương dân chung nhà, đều là lay hiếu làm đau; một khi liên lụy hoàng tộc, liên hiếu đạo cũng như vậy giả dối. Giết huynh giết phụ thân đều là hoàng cung bí sử. Có thể thấy được quyền thế, là cắn nuốt lòng người độc được.

*Huyền Vũ môn chi biến: là sự kiện tranh giành quyền lực diễn ra vào ngày 2 tháng 7 năm 626 khi Tần vương Lý Thế Dân, một người con trai của Đường Cao Tổ (vị hoàng đế sáng lập nhà Đường), trong cuộc đua giành ngôi vị với anh mình là Thái tử Lý Kiến Thành đã tổ chức một cuộc phục kích trước cửa Huyền Vũ, trên con đường tới cung của Đường Cao Tổ, giết chết Lý Kiến Thành cùng em là Tề vương Lý Nguyên Cát. Sau khi biết chuyện, Đường Cao Tổ đã truyền ngôi cho Lý Thế Dân, tức Đường Thái Tông, còn mình làm Thái thượng hoàng cho đến hết đời. (Theo wiki)

Chuyện hoàng tộc thì do người trong hoàng tộc lo lắng là được, người nào chủ thiên hạ cũng không phải là chuyện Quân Nhược Thủy quan tâm, cho nên, nàng chậm rãi ăn điểm tâm, sửa sang lại áo mũ rồi chuẩn bị cùng Tử Trúc ra cửa.

"Hôm nay ta đi với người tới y quán có được không?" Tô Tử Bội thấy nàng đứng dậy, lập tức buông hành cuốn chưa ăn xong trong tay xuống, đứng lên nói, hết sức che giấu thấp thòm và mong đợi trong mắt mình, không muốn làm cho mình có vẻ hèn mọn như vậy, cũng không muốn làm khó nàng quá mức.

Quân Nhược Thủy nhìn hần cười cười, ấm áp nói: "Được. Đừng có gấp, người ăn thêm đi, ta chờ người."

Trong nháy mắt trong lòng căng đầy vui sướng, còn có thể ăn uống gì nữa? Hần gấp lung tung vài cái hành cuốn lên ăn rồi vội bảo Thanh Phong trang điểm cẩn thận cho hần. Thanh Phong che miệng cười, ngược lại tay chân rất nhanh nhẹn, một lát đã chải xong cho Tô Tử Bội một búi tóc đơn giản hào phóng, cài vào một cây trâm bạch ngọc, môi hồng răng trắng, diện mạo đào hoa, thật là một công tử tao nhã.

"Nhìn được không?" Hần cười hỏi nàng, mắt hằm chứa mong đợi.

Quân Nhược Thủy không che giấu tứ ý khen ngợi trong mắt, cười đáp: "Dĩ nhiên phu lang nhà ta là nam tử xinh đẹp đệ nhất thiên hạ."

Biết rất rõ rằng trên thế gian nam tử xinh đẹp hơn hần nhiều như mây trên trời nhưng bởi vì sự khen ngợi của nàng, Tô Tử Bội không nhịn được nhếch khóe miệng, nụ cười như sóng gợn tầng tầng lớp lớp tràn ra từ môi hần.

"Chúng ta đi thôi." Quân Nhược Thủy cười đứng dậy, đi ra ngoài cửa. Tô Tử Bội vui sướng đi theo phía sau nàng, Thanh Phong thì hớn hờ đi theo sau lưng Tô Tử Bội, Tử Trúc đi ở cuối cùng, nối đuôi mà đi, giống như một hàng củ cải dài. (cũng chẳng biết tại sao lại là củ cải nữa :v)

Quân Nhược Thủy đi được mấy bước, đột nhiên quay đầu lại, kỳ quái nói: "Tại sao lại đi phía sau ta?" Nhớ tới trước kia, hần đều vênh vác tự đắc đi ở phía trước còn nàng thì im hơi lặng tiếng

nhắm mắt theo đuôi ở phía sau. Lúc nào thì, nàng từ đây tớ thăng lên đến Tướng quân rồi?

"Thê chủ, vốn nên đi ở phía trước." Hãn uyển chuyển hàm xúc trả lời.

Quân Nhược Thủy cười, lắc đầu một cái, lôi kéo tay của hãn cùng hãn đi sóng vai. "Cái gì trước sau, cho tới bây giờ người cũng không phải là người tuân thủ quy cũ đạo đức, đối tính từ lúc nào vậy? Bội Nhi, người không cần phải cẩn thận như thế, ta không ngại người mạnh hơn ta. Chúng ta là phu thê, nên khoác tay sóng vai, cùng tiến cùng lùi, không cần ai phải phụ thuộc vào người nào."

Thật ra thì Tô Tử Bội cũng chỉ có chút xấu hổ mà thôi. Nghe nàng dịu dàng trấn an như vậy, hãn mím môi cười, nàng nói bọn họ là phu thê đấy. Cảm thấy ấm áp từ trên tay lan tràn đến đáy lòng, ấm áp hoà thuận vui vẻ.

Ngày mùa thu, thời tiết rất tốt, trời cao mây nhạt, ánh mặt trời ấm áp. Quân Nhược Thủy lôi kéo Tô Tử

Bội nói: "Không bằng chúng ta đi dạo một chút đi." Tất nhiên là Tô Tử Bội sẽ không phản đối, phân phó xe ngựa đi xa xa phía sau.

Đọc theo đường đi, ngẫu nhiên sẽ có những quản sự chào hỏi hãn, cũng có những thương nhân thường xuyên lui tới làm ăn tới hàn huyên. Sau khi Tô Tử Bội ứng phó xong thì có chút lơ đãng nhìn trộm nàng, thấy mặt nàng vẫn luôn mỉm cười, lúc này mới yên lòng lại. Suy nghĩ một chút, hãn giống như thương lượng hỏi: "Từ nay về sau, chúng ta cùng nhau quản lý Tô gia được không? Ngày mai là hội nghị thường kỳ mỗi tháng, ta chính thức giới thiệu người trước mặt tất cả các quản sự, có được hay không?"

Quân Nhược Thủy có chút kinh ngạc nhìn của hãn, biết tâm ý của hãn, cười lắc đầu, đáp: "Không tốt. Bội Nhi, ta không cần."

"Coi như là giúp ta, cũng không được sao?" Hãn hạ thấp tư thái, cầu xin hỏi.

"Ta sẽ giúp một tay, cho dù ta không nhập chui sản nghiệp
Cô gia* thì cũng sẽ cố hết sức giúp người; nếu không thể
ra sức thì cũng có thể ở phía sau lưng người ủng hộ người.
Người không phải cần phải để ý trong mắt mọi người có ta
hay không, thành tựu của người, cũng là kiêu ngạo của ta."
Nàng nhìn hắn, thành khẩn mà nói.

*nhập chui: gia nhập làm chui.

Thành tựu của hắn, cũng là kiêu ngạo của nàng sao? Hai
mắt Tô Tư Bột lóe sáng, nàng tuyệt đối không phải là
nữ tử bình thường, vì nàng có quan niệm khoáng đạt và
tâm lòng rộng rãi vậy mà lúc trước hắn vẫn luôn xem
thường nàng. Bàn tay đang nắm tay nàng hơi dùng dùng
sức, nụ cười thật tươi như ánh mặt trời sáng rõ ngày mùa
thu.

Quân Nhược Thủy nhìn hắn cười dịu dàng rồi ngẩng
đầu nhìn về phía chân trời quang đãng không có bóng mây,
trong lòng thở dài, có lẽ, chẳng mấy chốc thời tiết sẽ thay
đổi. Nữ hoàng đang dần dần già đi, mà quá Thái nữ lại
mất sớm (có phải thật sự là chết hay không thì vẫn chưa
biết được), tất nhiên là phải nhanh chóng lập Thái nữ
khác, làm yên lòng thiên hạ.

Long Hạo Vân ngựa không ngừng vó chạy về Kinh
Thành, vội về chịu tang là giả, tranh đoạt quá ngôi vị mới
là thật.

Dân gian đồn rằng năng lực và tài hoa của dương kim
Thái nữ cũng không hơn người bao nhiêu, chỉ bởi vì nàng
là do vị Quý quân* được Nữ hoàng sủng ái nhất sinh ra,
mặc dù không phải là dòng chính nhưng cũng là trưởng nữ,

còn lúc còn ở trong tã lót thì đã được phong hào Thái nữ, cho nên từ nhỏ, địa vị vững như thành đồng, cho dù chúng tỷ muội có ưu tú hơn nữa cũng không thể rung chuyển được địa vị của nàng ta. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, rõ ràng là chúng tỷ muội ghen tỷ oán hận, nên cái chết của nàng ta có rất nhiều nghi vấn.

*Quý quân tương đương Quý phi.

Trừ Thái nữ ra thì trong bốn vị Hoàng nữ*, Tam vương gia Long Hạo Vân là hoàng nữ được lòng người nhất, ở trong lòng người đời được xưng danh là Hiệp vương. Sau khi Thái nữ qua đời, đoán chừng nàng ta sẽ là thí sinh có khả năng kế vị nhất.

*Hoàng nữ tương đương Hoàng tử.

Nếu như Long Hạo Vân giành được giang sơn, thì nhất định nàng và Tô Tịch Bội sẽ là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt mà nàng ta muốn nhanh chóng diệt trừ nhất.

Nhẹ nhàng lắc đầu, thôi, không nên suy nghĩ nhiều như vậy nữa, tương lai có quá nhiều điều không thể đoán trước được. Vì chuyện không thể đoán được mà ưu phiền, là hành động ngu xuẩn đến dường nào.

Đi tới Tế Thiện Đường thì nhìn thấy tốp năm tốp ba bệnh nhân đang chờ Tôn Minh Huân bắt mạch kê đơn; khách ở Đường Sinh Đường bên cạnh cũng không ít. Vừa dùng được thiện, vừa nghị luận âm ỹ, não nhiệt giống như tiệm trà.

"Chắc, người nha, thân thể vẫn là quan trọng nhất. Thái nữ địa vị cao quý thì thế nào, chẳng phải cũng chết đó sau." Một quý phu nhân già nua ngoài năm mươi tuổi hai lọn

tóc mai hoa râm thờ đại nôi.

Nữ tử trẻ tuổi hơn một chút ở bên cạnh nhỏ giọng nói:
"Hừ, người nói nhỏ thôi, lời này là đại nghịch bất đạo
đấy."

"Đây đều là nói thật, tiền tài là vật ngoại thân, chúng ta
vẫn nên chú trọng dưỡng sinh thì mới có thể sống lâu trăm
tuổi."

"Haha, Lý phu nhân, chỉ cần người ít tới thành lâu tìm
tiểu quán nhi thì tự nhiên tinh lực sẽ dồi dào thân thể sẽ
kiện khang thôi." Một nữ cười phóng dăng nói.

Có người khác thở dài nói: "Dưỡng sinh là một chuyện,
chẳng qua nếu có người trăm phương ngàn kế hại người, tự
nhiên cũng là bạc mệnh mà thôi."

"Tiền phu nhân, lời này không thể nói lung tung được,
cẩn thận....."

"Đúng đúng đúng, xem như là ta chưa nói qua."

Quân Nhược Thiệu lắc đầu một cái, không thèm để ý các
nàng đang nghị luận những thứ gì, đều là tam cô lục bà
nhàm chán om sòm. Chẳng qua Cô Tử Bội bên cạnh lại
rất nghiêm túc lắng nghe.

"Biết gì chưa, ngọn núi trước mặt này kể cả mảnh đất
hoang lớn ở thành Nam đều trở thành bãi săn rồi, còn có
thị vệ của vương phủ canh giữ. Tam vương gia nói mùa
thu tới thì sẽ đi săn thú đấy."

"Đáng tiếc còn chưa kịp săn thú thì Thái nữ đã hoãn rồi.

Lặng lẽ chờ chờ chờ đợi chờ chờ chờ chờ chờ chờ chờ chờ chờ chờ,
Vương gia chỉ có thể ra roi thúc ngựa trở về Kinh
Thành."

"Người nói xem, nữ vị sẽ được truyền cho vị Vương gia
nào đây? Ta cá là Tam vương gia, trí dũng song toàn,
phong phạm hiệp nghĩa, thật sự là phúc của vạn dân."

"Vậy cũng không nhất định, đương kim Nữ hoàng cũng
chiều Thái nữ là điều mà thiên hạ đều biết. Ta cảm thấy
hai nữ nhi của Thái nữ cũng có cơ hội kế vị."

.....

Quân Nhược Thùy khẽ cau mày, lái sẵn thành Nam
sao? Long Hạo Vân muốn sẵn thú? Thật đúng là trò
cười lớn nhất thiên hạ.

"Bội Nhi, người đưa khế đất thành Nam cho Tam
vương gia thật sao?" Giọng nói Quân Nhược Thùy
lạnh nhạt, nghe không ra cảm xúc trong đó.

"Đúng, là ta đưa cho nàng ta." Tô Tì Bội ngay thẳng,
dám làm dám chịu.

Quân Nhược Thùy thở dài, muốn nói gì đó nhưng cuối
cùng lại không nói ra khỏi miệng, đứng dậy đi về sương
phòng phía sau Tế Thiện Đường. Bỏ lại Tô Tì Bội
và Thanh Phong hai mặt nhìn nhau.

"Nhược Thùy." Tô Tì Bội ở sau lưng nàng vội vàng
hô lên.

Quân Nhược Thùy có chút kinh ngạc dừng bước, xoay

người lại nhìn hấn. Đây là lần đầu tiên hấn gọi tên của nàng.

"Người đang tức giận sao?" Hấn do dự hỏi.

Quân Nhược Thùy lắc đầu một cái: "Không có."

"Vậy người....." Trong lòng Cô Tì Bội hơi chua xót, là hấn tự mình đa tình, cho rằng nàng sẽ để ý. Hấn nhàn nhạt nói: "Ta cùng Vương Gia, đã là quá khứ rồi."

Quân Nhược Thùy gật đầu một cái, khẽ mỉm cười, nói: "Không nên quá khổ sở, hiểu được lương tha, mới có thể có được."

"Ừ, ta đã biết." Cô Tì Bội nhìn nàng thật sâu, dùng sức gật đầu.

Ánh mắt kia, đắm đuối đưa tình, rồi lại thâm trầm như biển, tại sao hấn lại dùng ánh mắt kỳ quái như thế để nhìn nàng?

"Đi vào rồi nói tiếp." Quân Nhược Thùy liếc hấn nhìn, mặt hơi nóng lên, vội quay người lại tiếp tục đi về phía trước.

Cô Tì Bội yên lặng đi theo.

Tiến vào trong phòng, Cô Tì Bội khẽ ho khan vài tiếng. Quân Nhược Thùy thấy vậy, lấy một bình sứ men xanh nhỏ từ trên người ra, đưa cho hấn: "Đây là Xuyên bối tử hà cao, thời điểm ho khan, người liền ngậm một ngụm nhỏ, từ từ nuốt xuống, cổ họng sẽ thoải mái hơn rất

nhiều."

Tô Tìt Bội nhận lấy, hơi cúi thấp đầu: "Khé đất này....."

"Không cần giải thích với ta." Quân Nhược Thùy khôi phục nụ cười ôn hòa, "Vốn đây chính là tài sản của Tô gia, ta không có quyền xen vào."

Tô Tìt Bội vừa nghe xong, sắc mặt dần dần trở nên lạnh lẽo: "Người tội gì phải nói như vậy? Chính là vì muốn khiến ta khổ sở sao?"

"Bội Nhi?" Quân Nhược Thùy thấy hần sắc mặt không tốt, ân cần kéo tay của hần qua, "Sao vậy?"

Tô Tìt Bội đột nhiên ngẩng đầu lên, tức giận nhìn nàng nói: "Ta chán ghét người, ghét ở người cứ luôn khiêm tốn như vậy, chán ghét người đối với cái gì cũng không thêm quan tâm."

"Thiếu gia?" Thanh Phong gấp đến độ vội vàng kéo một cái ống tay áo của hần, ý bảo hần không nên nói lung lung.

Quân Nhược Thùy ngán người, sau đó gật đầu một cái, cười cười: "Thì ra là người nghĩ như vậy. Người đã ghét ta như vậy, về sau ta sẽ cố gắng ít chạm mặt với người."

"Người..... Người đang giận ta." Tô Tìt Bội giận đến trong lòng đau xót, trên mặt buồn rầu hỏi, "Người đã không để ý ta, thì tại sao lại đối xử tốt với ta như vậy? Chỉ là bởi vì ta là phu lang của người sao?" Hần có chút

hoảng hốt cười, "Ca hiệu rất rõ ta đã không có tư cách yêu người, ta có một đoạn tình cảm hồ thẹn, ngay cả thiếp cung sa cũng biết mất, chắc là người đang khinh thường ta đúng không? Đúng vậy, một nam tử không thuần khiết không trung trinh như ta đây, làm thế nào xứng đáng với người được?"

Tại sao lại liên quan đến thiếp cung sa? Mặc dù Quân Nhược Thùy đã biết nam tử sau khi sinh ra thì trên ngực sẽ được châm một nốt thiếp cung sa nhưng nàng cũng không hề để ý tới cái này. Vô số nữ tử cổ đại bị cái gọi là vô học trinh tiết này hại đi rồi, đối với thiếp cung sa nàng không hề có một chút hảo cảm. Trong lúc suy tư, nàng phát hiện Cô Tử Bội né tránh tay của nàng, hỗn hỗn độn độn đi ra ngoài cửa, nàng vội vàng nhanh chóng hỏi: "Người đi đâu vậy?"

"Không biết." Hắn mờ mịt đáp, hai mắt đầy sương mù không có tiêu điểm.

Trong lòng Quân Nhược Thùy đau xót, vội vàng tiến lên kéo hắn, cảm thấy hắn đang run rẩy, cùng với tự ti và tuyệt vọng ở chỗ sâu trong lòng hắn thì không khỏi đau lòng ôm lấy hắn. Hắn là một người đối với tình cảm quá mức nghiêm túc và cố chấp, cho nên một khi lâm vào tình cảm thì sẽ dốc hết tất cả không cất giữ chút nào. Yêu đến cuối cùng, bao giờ cũng là vết thương chồng chất.

"Bội Nhi, đừng khổ sở, là ta không đúng, ta không nên nổi giận với người." Quân Nhược Thùy tốt tình làm dịu không khí.

Cô Tử Bội lại đột nhiên dùng môi chiếm hữu nàng, dút hết hơi vào, cuồng nhiệt, bắt chộp tất cả trần trọc mát.

*không như vậy, chúng nhện, cái chụp lại cái vãn việc như
môi nàng, làm nàng cảm thấy đau đớn.*

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cách Mị chi độc

Chương 44: Cách Mị chi độc.
Editor: Mèo coki

Quân Nhược Thủy bị đau, cau mày hơi quay đầu đi chỗ khác. Tô Tử Bội sững sốt một chút, ngay sau đó xấu hổ cảm giác xông lên đầu. Sắc mặt hần từ đỏ chuyển sang trắng, lui về phía sau mấy bước, cười tự giễu: "Thật xin lỗi, là ta không biết xấu hổ."

Quân Nhược Thủy nhìn hần, hơi lắc đầu một cái, mỉm cười nói: "Bội Nhi, hôn không phải như thế." Nói xong, nàng đi lên trước, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt tuần mỹ của hần lên, dịu dàng hôn lên khóe mắt đầy nước của hần, da tay của hần bóng loáng mịn màng, lạnh lạnh mềm mềm giống như trái vải vừa mới được bóc vỏ; nước mắt của hần mặn mặn gợi lên sự mềm mại nhất trong đáy lòng nàng. Từ khi nào mà trong lòng của nàng lại pha trộn nhiều cảm xúc phức tạp đối với hần như vậy, thương thức, thương tiếc, quan tâm, đau lòng.....

Tô Tử Bội ngây ngốc nhìn nàng, có chút mờ mịt luống cuống.

Cảm giác mình được nàng ôm ấp ở trong ngực, môi của nàng êm ái mà trơn mềm, mang theo hơi thở mị hoặc khiến hần từ từ có chút ý loạn tình mê. Hần tham luyến nhu tình như vậy mềm mại như vậy, ở trong phòng tản ra hơi thở hòa hợp mà mị hoặc. Hần không thỏa mãn với sự đụng chạm của hai đôi môi, ngẩng mặt nâng đôi môi của mình lên, cùng với nàng kề sát nhau hết sức thân mật. Nàng hơi mỉm cười, nhẹ nhàng mút vào hương vị ngọt ngào mát mẻ của đôi môi hần.

Tô Tử Bội khẽ run lên, lồng ngực hơi phập phồng. Quân Nhược Thủy dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy hàm răng hần ra, dây dưa với lưỡi của hần, liếm mút miệng hần cùng với chỗ mẫn cảm ở đáy lưỡi, hết sức ôn tồn từ từ hướng dẫn đầu lưỡi của hần, cùng nhau truy đuổi dây dưa.....

Nụ hôn triền miên kết thúc, hai người tách nhau ra, có chút thở hổn hển, lúc này Tô Tử Bội mới lấy lại tinh thần, trong nháy mắt gương mặt tuần tú xung huyết đỏ bừng.

Ha ha, lúc này mới biết xấu hổ? Quân Nhược Thủy có chút hăng hái nhìn gương mặt đỏ giống như con tôm luộc của hần

"Có thể lấy phong hàn cho người không?" Tô Tử Bội đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lo lắng hỏi.

Đôi mắt của Quân Nhược Thủy xoay tròn, nói: "Có thể. Cho nên, người phải uống thuốc đúng hạn, sớm ngày khỏi hần. Nếu không, ta không dám hôn người rồi."

10 Từ Bội do mặt ngiem tục gặt đau một cái, sắc mặt khan trương khiến nàng không nhìn được muốn cười ra tiếng.

Tâm kết cời ra, phải nói đến chính sự rồi. Quân Nhược Thủy rút cho hần chén nước, nhẹ giọng hỏi: "Bội Nhi, người có biết, Tam vương gia muốn khế đất kia làm gì không?"

Tô Tử Bội hơi suy nghĩ một chút, nói: "Mảnh đất hoang này ở dưới chân núi Trần, sau núi chính là vách đá dựng đứng. Gần đó đều là núi đá hiểm trở, thích hợp phòng thủ. Tam vương gia muốn khế đất này, hiển nhiên là muốn mưu phản."

Quân Nhược Thủy vội vàng che môi của hần lại: "Có một số việc trong lòng biết rõ là được rồi, không cần phải nói ra ngoài, cẩn thận tai vách mạch rừng." Ngay sau đó lại không hiểu hỏi: "Bội Nhi, người đã hiểu rõ, tại sao lại đưa khế đất cho nàng ta?"

Tô Tử Bội cúi đầu không nói.

"Nếu người nguyện ý cho nàng thì không có gì đáng trách. Nhưng mà người biết không, nếu sau này tân hoàng lên kế vị, Tam vương gia ý vào địa thế hiểm trở này, an phận ở Giang Nam, đối kháng với triều đình. Hèn nhiên Tân hoàng sẽ cho là Tô gia cấu kết với nàng ta, mặc dù không phải nhưng cũng sẽ thù giết lẫn còn hơn bỏ sót. Chúng ta cần gì phải trở thành vật hy sinh dưới sự tranh đấu của hoàng tộc?"

"Nhưng mà ta không để ý nhiều được như vậy. Ta chỉ muốn người bình an." Tô Tử Bội đột nhiên nói lớn tiếng.

"Ta?" Quân Nhược Thủy nghi hoặc nhìn hần, "Long Hạo Vân dùng ta để uy hiếp người sao?"

Tô Tử Bội mím môi không nói lời nào.

Quân Nhược Thủy cực kì thông tuệ, liền đoán được đầu đuôi câu chuyện, trong lòng nàng thờ dài, đi tới chỗ Tô Tử Bội, ôm hần, "Ngu ngốc."

Tô Tử Bội vui đầu trong cổ nàng, hô hấp ấm áp phun tại cổ nàng, hơi ngứa một chút, làm cho nàng không nhìn cười được, đẩy hần ra. Hần cảm giác được ý đồ của nàng, đôi tay ôm nàng càng chặt hơn, giống như gấu koala ôm chặt cây khô, làm sao cũng không chịu buông ra.

Sau khi ở Tế Thiện Đường dùng cơm xong, Quân Nhược Thủy bảo Tô Tử Bội đến sương phòng của nàng ngủ trưa, còn mình thì đi đến tiền đường cùng Tôn Minh Huân chẩn mạch. Chẳng qua chữ của nàng thật sự làm cho người ta không dám khen tặng, còn phải nhờ một thư đồng đứng bên cạnh viết phương thuốc. Mỗi lần như thế này đều sẽ bị Tôn Minh Huân nhạo báng mấy câu, Quân Nhược Thủy cũng đã thành thói quen.

"Nhược Thủy." Một giọng nói quen thuộc thanh nhuận từ ngoài cửa truyền đến.

Quân Nhược Thủy ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Thư Ngâm tuần mỹ nho nhã. Nàng vui mừng đứng dậy: "Thư Ngâm, tại sao lại tới đây? Thân thể không thoải mái sao?"

"Không phải. Vù rồi đi ngang qua, tùy ý nhìn qua thì thấy người đang ngồi ở chỗ này, nhất thời mừng rỡ, liền đường đột tiến vào đây." Thư Ngâm cười nhàn nhát, sắc mặt nhu hòa, trong mắt giống như có dòng

nước đang chuyển động. Hắc vẫn mặc y phục nữ tử màu xanh nhạt, tóc dài được búi cao lên, cổ định bằng một cái trâm gỗ trâm hương, giản lược mà hào phóng.

Quân Nhược Thủy thường thức nhìn hắc, nói: "Thư Ngâm, xin mời vào nội đường ngồi một lát."

"Nhược Thủy, người cũng có nghiên cứu y dược sao?" Thư Ngâm vừa đi vừa hỏi.

Quân Nhược Thủy cười khiêm tốn nói: "Biết sơ một hai thứ mà thôi."

"Nhược Thủy, nếu có hứng thú, trong Trầm Hương Trai của ta cũng có lưu trữ một số sách y học, có rất nhiều quyển đều là sách quý. Lúc nhàn hạ, nếu không ngại thì mới tới Trầm Hương Trai ngồi một lát."

Quân Nhược Thủy có chút hiếu kỳ hỏi: "Thư Ngâm, người cũng có hiểu biết về y thuật sao?"

"Biết sơ một hai thứ thôi."

Quân Nhược Thủy nhìn hắc cười: "Học ta làm cái gì, thấy người bình tĩnh thông dong tính toán trước sau kỹ càng như vậy, tất nhiên sẽ không phải chỉ là đơn giản mà thôi."

Thư Ngâm lắc đầu một cái: "Ta đã sớm nghe nói Tế Thiện Đường có các loại thuốc viên được mọi người khen ngợi. Phương thuốc cho sẵn khó có được như vậy, Nhược Thủy làm sao sẽ chỉ biết một hai đây?"

Quân Nhược Thủy lắc đầu một cái, thở dài nói: "Vốn là ta cũng tràn đầy tự tin, nhưng gần đây gặp được một bệnh khó giải quyết, hơi cảm thấy vô lực."

"Hả? Không biết Nhược Thủy có thể miêu tả đơn giản một chút hay không, có thể ta sẽ giúp đỡ được gì đó." Thư Ngâm hiếu kỳ nói.

"Thật ra thì, triệu chứng cũng không có bao nhiêu, người bệnh gần như không có cảm giác gì bất thường, nhưng mà mạch tượng thỉnh thoảng nhỏ, nhẹ, thỉnh thoảng lại nảy chìm, ta đã tra rất nhiều sách y học điển tịch nhưng cũng không có cách nào giải thích được mạch tượng kỳ quái này."

Thư Ngâm nghe xong, chân mày hơi nhíu lại.

"Minh Huân nói, có thể là độc của Nam Cương chi độc. Chẳng qua Nam Cương là một chỗ thần bí, nên không có biện pháp đi thăm dò chứng thực." Quân Nhược Thủy

bất đắc dĩ nói, có vẻ bất lực và phiền muộn.

Vậy..... Hiển nhiên là Cách Mị rồi. Mạch tượng kỳ dị, rồi lại không có bao nhiêu ảnh hưởng đối với người trúng độc, bản thân người trúng độc cũng không có cảm giác gì lạ nào.

"Nhược Thủy, người nơi bệnh nhân là ai! Có thể để cho ta xem một chút không?" Thư Ngâm nhẹ giọng hỏi thăm.

"Tất nhiên có thể. Nhược Thủy, nếu đã từng thấy, thì có thể cho ta một chút ý kiến, vô cùng đa tạ." Quân Nhược Thủy cười dẫn hắn vào sương phòng, Cô Tì Bội đã ngồi rồi, khuôn mặt an tĩnh như đứa trẻ, hô hấp nhẹ mà vững vàng, lông mi thật dài giống như cánh bướm màu đen, theo hô hấp khẽ run rẩy, thỉnh thoảng lại không thoải mái mà cau mày. Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng vuốt vuốt vài sợi tóc rơi ở trên má hắn, ánh mắt mỉm cười, nhu phải hình như có thể nặn ra nước.

"Nhược Thủy, hắn chính là thiếu gia Cô gia sao?" Nhìn ánh mắt Quân Nhược Thủy dịu dàng, tim Thư Ngâm có chút đập mạnh và loạn nhịp, hỏi.

"Đúng, hắn chính là phu lang nhà ta, Cô Tì Bội. Người tới bắt mạch cho hắn đi." Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng rút tay của hắn ở trong chăn mỏng ra, Thư Ngâm trầm mặc vươn tay để lên mạch thượng của hắn. Thật sự đúng là..... Cách Mị. Lông mày hắn nhăn lại càng chặt hơn, Cách Mị là loại độc duy nhất của Nam Cương khiến kẻ bị trúng độc không bị thương tổn, lại còn có thể dồn độc lên người phu thê đã sinh hoạt với mình, khiến người đó độc phát bỏ mình. Loại độc này là ước nguyện ban đầu của bản thân hắn, là muốn khiến người yêu trung thành với mình.

Nếu là xì nữ, khi dùng qua Cách Mị, thì sẽ yêu say đắm cả đời, đến chết cũng không đổi đối với người đầu tiên đã sinh hoạt phòng the với mình. Nếu như không phải là xì nữ thì Cách Mị sẽ phóng độc vào trong máu người đó, nó cũng khiến người trúng độc yêu cuồng dại người đầu tiên

cũng không người cùng độc gần cũng vậy người khác cũng có quan hệ phòng the với mình. Sau đó nếu như người trúng độc xảy ra quan hệ thân mật với người khác thì tất nhiên người đó sẽ bị thất khiếu* chảy máu, mất mạng trong nháy mắt.

*Thất khiếu chảy máu: chảy máu từ bảy lỗ: hai mắt, hai lỗ mũi, hai tai và miệng.

Thư Ngâm biết từ lúc Cầm Âm rời khỏi Nam Cương thì đã dùng thời gian nửa năm để chế tạo Cách Mị. Không ngờ, lại dùng trên người của Tô Tì Bội.

Sau khi bắt mạch xong cho Tô Tì Bội, Thư Ngâm mới nói: "Nhược Thiệu, ta không muốn giấu giếm người. Đúng là trong người hắn có độc Cách Mị của Nam Cương."

"Cách Mị?" Quân Nhược Thiệu ngẩng đầu nhìn hắn, "Ta nghe nói Nam Cương có một loại độc không gây tổn thương cho người bị trúng độc, mà có thể khiến cho người thân mật với người đó trúng độc bỏ mình. Không biết có phải chính là Cách Mị hay không?" Quân Nhược Thiệu nhớ lại lời Tôn Minh Huân miêu tả, cùng Thư Ngâm giải thích, không mưu mà hợp.

"Đúng vậy. Thì ra là người đã liết." Thư Ngâm kinh ngạc nói.

"Ta không thể xác định chắc chắn." Quân Nhược Thiệu có chút rầu rĩ nói, "Thư Ngâm, người có thể xác định chắc chắn sao?"

"Xác định." Thư Ngâm gật đầu một cái.

Quân Nhược Thủy mừng rỡ như điên, tràn đầy hy vọng hỏi: "Vậy nhất định người có thể giải được? Đúng hay không?"

Thư Ngâm trầm ngâm chốc lát, khẽ lắc đầu một cái: "Nhược Thủy, ta cũng không chắc chắn được. Cách Mị, không có cách để chế nhất định, những người khác nhau có thể lựa chọn liều thuốc khác nhau, mục đích là vì phòng ngừa người khác có thể giải độc. Mà thuốc giải dùng lượng bao nhiêu thì phải phù hợp với lượng độc được đó, một khi có sai lệch thì ngược lại sẽ có hại đối với người trúng độc."

Nhìn bộ mặt thất vọng và ưu sầu của Quân Nhược Thủy, hắn cũng không khỏi vì nàng khổ sở. Suy nghĩ một chút, nói: "Mặc dù Tô thiếu gia trúng Cách Mị, nhưng cũng không có ảnh hưởng xấu đối với hắn. Loại độc này, không giải cũng được."

Quân Nhược Thủy cười khổ nói: "Nếu như ngay cả người cũng không có cách nào giải độc thì cũng chỉ có thể như thế. Chỉ cần xác định không có hại cho hắn là đủ."

"Điểm này người có thể yên tâm, hắn đã trúng độc này hơn nửa năm rồi, mặc dù mạch tượng có một chút thay đổi, nhưng mà không có hại đối với thân thể của hắn."

"Thư Ngâm, người cũng là Nam Cương người sao?" Quân Nhược Thủy suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi.

Thư Ngâm cũng không giấu giếm: "Đúng, ta đến từ Nam Cương." Ánh mắt của hắn trở nên mong lung mà xa xôi, giống như thấy được quê hương cách xa nghìn dặm.

"Như vậy, người hạ độc cũng là Nam Cường người?"
Quân Nhược Thủy lẩm lẩm nói.

Thư Ngâm hoảng sợ trong lòng.

"Là Triệu Cẩm Âm!" Quân Nhược Thủy đột nhiên bình tĩnh hẳn ra nói: "Các người cũng tới từ Nam Cường, hiển nhiên là hẳn có biết về Cách Mị. Mà hẳn lại là trợ thủ đắc lực của Tam vương gia, Tam vương gia muốn Tì Bội trung trinh với nàng ta để đạt được mục đích nào đó cho nên mới hạ độc Cách Mị cho Tì Bội."

Trong lòng Thư Ngâm cứng lại, "Cùng đến từ Nam Cường", chẳng lẽ nàng xem hẳn là đồng bọn của Cẩm Âm sao?

"Triệu Cẩm Âm đang nơi nào?" Giọng nói của Quân Nhược Thủy trở nên lạnh lẽo.

Thư Ngâm cười khổ sở: "Nhược Thủy, người không xem ta là bằng hữu của người sao? Có lẽ là Cẩm Âm làm, nhưng mà ta cũng chưa từng biết trước. Nếu ta biết thì hôm nay thì sẽ không nói nita chữ với người. Ta chưa từng có nita phần giấu giếm đối với người. Người không thể tin tưởng ta sao?"

Quân Nhược Thủy cũng cảm thấy mình quả thật có chút giận chó đánh mèo, nhìn thấy ưu thương giữa hai hàng lông mày của Thư Ngâm, trong lòng không nở, lòng đầy áy náy nói, "Thật xin lỗi, Thư Ngâm, chẳng qua là do tình thế cấp bách."

Thư Ngâm lắc đầu một cái, nói: " Ngày hôm trước Cẩm Âm đã theo Vương gia về kinh thành. Khoảng chừng mấy ngày nữa mới có thể trở về."

Quân Nhược Thủy gật đầu một cái, lại hỏi: "Thư Ngâm, hình như Cách Mị không có phát tác dụng của nó. Nếu không thì tại sao Tam vương gia đã hạ Cách Mị với Cô Tì Bội mà lại vứt bỏ hần? Ta có chút không rõ."

"Các người..... Còn chưa có viên phòng sao?" Thư Ngâm nghi ngờ hỏi.

Ngày đó Cô Mộ Bính cũng đã hỏi vấn đề này, có lẽ là do biết được Cô Tì Bội không có thời cung sa, cho nên nàng bắt phải cam kết. Nếu không có thời cung sa, như vậy hần hần và Long Hạo Vân đã..... Cho nên, Cách Mị khiến Cô Tì Bội yêu Long Hạo Vân đến chết không ngừng. Là như thế phải không? Như vậy, hần đối với mình, chẳng qua chỉ là không muốn xa rời mà thôi sao?

Quân Nhược Thủy hoảng hốt không nói gì, khiến Thư Ngâm hiểu đáp án. "Nhược Thủy, Cách Mị là loại độc rất bá đạo, vì người an toàn, tạm thời không nên sinh hoạt phụ thê."

Cô Tì Bội đứng ở phía sau cửa, nghe được tất cả, đôi tay từ từ siết chặt, cắn môi, hận ý từng đợt từng đợt xông lên đầu. Long Hạo Vân, thì ra nàng ta hèn hạ như vậy! Thiếu chút nữa, hần đã thất thân cho nàng ta, thiếu chút nữa đã bị Cách Mị không chế đến chết cũng không đổi đổi với nàng ta.

Đó phải viên thủ cung sa hiển mật có liên quan đến Cách

Cơ phải việc như cùng sự viên mãn cơ viên quán đến. Cách
Mị hay không? Tính ra, khi đó chính là nửa năm trước.

Như vậy, Cách Mị cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc
hắn và Quân Nhược Thủy viên phòng. Nếu như vậy
thì giải và không giải đâu có gì quan trọng? Là Quân
Nhược Thủy dùng dịu dàng hòa tan băng tuyết trong
lòng hắn, khiến hắn có dũng khí yêu lại lần nữa, tin tưởng
thế gian vẫn có hi vọng có ấm áp và tình yêu bền vững.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 45: Tâm tư khó hiểu

Chương 45: Tâm tư khó hiểu.

Editor: Mèo coki

Không có Long Hạo Vân thỉnh thoảng tới quấy rầy, cuộc sống thật là trời
xanh nước trong gió nhẹ thoải mái, vừa lòng thích ý. Mấy ngày nay, Tô
Tử Bội khó có được thanh nhàn, trừ cuộc họp thường kỳ mỗi tháng trong
tử lâu với các quản sự ra thì cơ bản là nhàn rỗi ở nhà. Quân Nhược
Thủy lại càng thêm rảnh rỗi, lười biếng, mỗi ngày nhàn nhã trò chuyện
cùng với Liễu Miên hoặc là đi đến ruộng thuốc thí nghiệm của mình nhìn
dược thảo, nếu thật sự không còn việc gì nữa thì chuyển tháp mềm
trong phòng ra hoa viên phơi nắng.

Thanh Văn đã có thể xuống đất đi lại. Trong mấy ngày mà vết thương ở
chân của hắn chưa lành thì Tử Trúc thỉnh thoảng lại mua cho hắn một ít
đồ chơi nhỏ, kể chuyện cười trêu chọc cho hắn vui, nhưng đều bị hắn
bày ra vẻ mặt bất động như tượng cho nên, cả Tô gia, chỉ có cảm xúc
của Tử Trúc là rơi xuống thấp nhất. Yêu mà không được, đau lòng buồn
rầu, trần trọc trở mình.

"Thiếu phu nhân, đây là Lâm Giang bạch cúc mà người thích. Phòng bếp
đang làm điểm tâm, sẽ đưa tới ngay." Thanh Văn vừa khỏe lại liền tự
động khôi phục công việc, Quân Nhược Thủy cũng không có cách nào ép
buộc hắn, người ta trời sinh cần cù, không giống nàng, trời sinh lười
nhác. Nữ nhân ở đây và hiện đại khác nhau rất lớn nhưng nàng lại
không tự chủ bày ra dáng vẻ mềm mại, yêu kiều của một tiểu nữ nhi
mà ngày trước thường dùng để làm nũng ăn vạ với Lâm Tuấn, nàng
thích nụ cười cứng chiu và bao dung như biển rộng của hắn.

Lắc đầu một cái, Quân Nhược Thủy nhận lấy Lâm Giang bạch cúc mà
Thanh Văn bưng tới, nhẹ nhàng nhấp một miếng. Nước vừa phải, ấm
mà không nóng, rất vừa miệng. "Thanh Văn càng ngày càng giống tri kỉ
của ta." Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng nhìn Thanh Văn

của ta. Nàng nhệ nhàng cúi mặt xuống, nhìn Thanh Văn.

Thanh Văn hơi ngượng ngùng cúi đầu: "Thiếu phu nhân giấu cợt Thanh Văn rồi."

"Thanh Văn, năm nay ngươi đã mười bốn tuổi rồi, cũng là tuổi yêu đương mơ mộng. Nếu thích cô nương nhà nào thì hãy nói với ta. Người đó, thông minh hiểu chuyện, điềm đạm dịu dàng, cực kì khiến người ta yêu thích, nhất định sẽ tìm được một thê chủ tốt." Không phải Tử Trúc là một người như vậy sao? Quân Nhược Thủy lười biếng lật người, cười hì hì nói.

Mặt của Thanh Văn đỏ hết lên giống như quả táo, hắn nhỏ giọng nói: "Thanh Văn không có thích người nào cả, Thanh Văn nguyện hầu hạ thiếu phu nhân."

Quân Nhược Thủy buồn cười liếc hắn một cái, trêu chọc hắn: "Có thật không? Nếu như ngày nào đó có cô nương người thích tới cầu hôn, vậy thì cũng đừng trách ta không đồng ý nha."

"Nếu thiếu phu nhân từ chối thì Thanh Văn sẽ không gả." Thanh Văn cúi đầu, giọng nói nhẹ nhàng nhưng cũng rất kiên quyết.

Quân Nhược Thủy có chút nghi ngờ nhìn hắn, chẳng lẽ hắn không thích nữ nhi? Hay là lực cần thanh tịnh, một lòng hướng Phật rồi? Quân Nhược Thủy không khỏi đồng tình với Tử Trúc, xem ra là vô vọng rồi.

Lúc này Tử Trúc đang cầm theo một giỏ quýt tươi mới đi ngang qua khúc quanh ở hàng lang thì nhìn thấy mặt Thanh Văn đỏ ửng, đồng thời cũng nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hắn và Quân Nhược Thủy, trong mắt từ từ dâng lên ánh sáng lạnh lẽo phần hận. Nhẹ nhàng thở ra một hơi, nàng ta mỉm cười đi lên phía trước: "Tiểu thư."

"Ha ha, Tử Trúc, ngươi đã đến rồi." Quân Nhược Thủy nhìn nàng ta một chút, lại nhìn Thanh Văn làm như không thấy Tử Trúc một chút, trong lòng khe khẽ thở dài.

"Tôn đại phu bảo ta trở lại báo cho tiểu thư, Vương lão bản phái người đưa tới ba xe dược liệu, có mấy loại dược liệu đặc biệt mà người yêu cầu. Ngũ phu lang của Vương lão bản sắp lâm bồn, nên nàng ta phải ở nhà, không cách nào tự mình đưa đi được." Tử Trúc tường tận hồi báo.

Quân Nhược Thủy gật đầu một cái, mặc dù đã sớm từ trong sách thuốc biết được sinh lý cùng với cách sinh đẻ của nam tử ở vương triều Kim Bích, nhưng khi chân chính nghe được người quen của mình có phu lang sắp sinh thì trong lòng vẫn còn có chút là lạ.

"Thanh Văn." Bẩm báo chính sự xong rồi, Tử Trúc cười lấy lòng đối với Thanh Văn, đưa giỏ quýt trong tay cho hắn, "Quýt rất ngon, chủ quan nói là mới hái sáng nay đấy."

Thanh Văn cúi đầu lui về phía sau, không có nhìn thẳng vào nàng ta, nhỏ giọng nói: "Cám ơn ý tốt

của người, nhưng ta không thích ăn quýt."

"Vậy người thích gì? Tại sao ta cho người thứ gì người đều nói không thích vậy?" Tì Trúc không khỏi có chút nóng lòng, cao giọng chất vấn, tay cũng không ngừng lôi kéo Thanh Văn, nhất định phải đưa giỏ quýt cho hắn.

Thanh Văn liền tiếp lui về phía sau, Tì Trúc lại từng bước tiến sát tới. Bên đây bên nường, quýt từ trong giỏ rớt xuống lăn đầy đất. Tì Trúc sững sờ, Thanh Văn tránh thoát khỏi tay của nàng ta, ngay sau đó lùi ra xa, về mặt phòng li nhìn nàng ta. Quân Nhược Thùy vốn muốn tự thôi miên mình thành một đóa hoa hoặc là một thân cây..., nhưng bây giờ nàng đã không có cách nào làm bộ như không nhìn thấy, lắc đầu một cái: "Tì Trúc, ta biết người rất nóng lòng nhưng Thanh Văn nhất gan, người đừng hù dọa hắn."

Ngay lúc đó Thanh Văn trốn sau lưng Quân Nhược Thùy, mím môi không nói lời nào. Mặt của Tì Trúc trầm xuống, cúi đầu chào Quân Nhược Thùy một cái: "Tiểu thư, Tì Trúc về Tế Thiện Đường trước." Nói xong u oán nhìn Thanh Văn một cái rồi xoay người rời đi.

Trong hoa viên đột nhiên yên tĩnh trở lại, không khí có chút xấu hổ.

"Khụ." Quân Nhược Thùy hắng giọng một cái, không biết nói gì cho phải, "Thanh Văn, người....."

"Thiếu phu nhân, nước trà đã lạnh, ta đi pha thêm trà." Thanh Văn không đợi nàng nói xong, vội vàng vàng cúi đầu lui xuống. Hắn đi rất nhanh, vết thương trên chân lại chưa hoàn toàn khỏi hẳn cho nên có chút đau đớn, đi

đứng hơi khập khễnh.

Quân Nhược Thủy nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của hắn, không khỏi lắc đầu thở dài một cái. Tình yêu, lương tình tương duyệt mới là ngọt ngào tốt đẹp nhất. Nàng bắt đầu nghĩ, lười biếng chuyển tháp mềm tới dưới một gốc cây đoàn tụ trong góc của hoa viên, nhàn nhã nhắm hai mắt lại, hưởng thụ ánh mặt trời nhẹ nhàng xuyên qua dưới tàng cây đoàn tụ.

Một đôi tay thon dài mềm mại lướt qua gò má của nàng, nhẹ nhàng xoa bóp huyết Thái Dương, khóa miệng nàng hơi cong lên thành một nụ cười. Ngay sau đó đôi tay thon kia từ từ chạy đến vai thơm của nàng, thoáng tăng thêm sức lực xoa bóp. Ha ha, rất thoải mái, chẳng qua là hơi ngứa một chút, nàng không nhìn được bật cười. Vì vậy, lúc này nàng mới từ từ mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy Tô Tiếu Vôội mặc trường sam màu xanh thẫm. Chỉ là mặc dù tay của hắn nhẹ nhàng, nhưng sắc mặt lại rất không tốt. Là tên nào xui xẻo trên chóc hắn vậy?

Đôi mắt thông minh của nàng thông minh nhìn chăm chăm hắn, cười trêu ghẹo nói: "Tại sao sắc mặt lại kém như vậy? Có người nào trên chóc Tô thiếu gia của chúng ta à?"

Đôi tay đang xoa bóp ở trên vai nàng đột nhiên tăng thêm lực, hung hăng nhéo nàng một cái, nàng bị đau, kêu lên thành tiếng, giờ mới hiểu được cái tên xui xẻo đó chính là mình. Nàng không khỏi cười khổ, nhớ tới sáng sớm hôm nay mình còn chưa có nhìn thấy hắn mà, như vậy cũng có thể chóc tới hắn sao?

Quân Nhưộc Thùy cười ngời dậy, lời kéo Cô Tì Bội đang khó chịu ngồi xuống bên cạnh, ấm áp hỏi: "Người đang tức giận? Là ta chọc người tức giận sao?"

Cô Tì Bội không chút do dự gạt đầu, khẽ hừ một tiếng.

Hắn thật sự không khách khí. Quân Nhưộc Thùy dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác hơn là trầm ngâm nhớ lại, hôm nay mình đã làm những gì, có chuyện gì có thể khiến hắn..... Tức giận như vậy?

Cô Tì Bội im lặng không nói, tựa đầu ở trên vai của nàng. Gió thụ thổi qua khiến tán cây đoàn tụ nhẹ nhàng đung đưa, ánh mặt trời xuyên qua khe hở giữa cành lá, tạo nên ánh sáng loang lổ. Thỉnh thoảng, trên đỉnh đầu sẽ truyền đến tiếng hót thanh thúy của vài con chim.

Một hồi lâu, hắn đột nhiên nửa giận nửa oán nói: "Ta không có trẻ tuổi như Thanh Văn, không có dịu dàng như Thanh Văn, cũng không có thông minh hiểu chuyện như hắn, sẽ không có ai thích ta, có phải hay không?"

Quân Nhưộc Thùy ngạc nhiên, hắn tức giận, chính là vì cái này? Nàng không khỏi bật cười, nhẹ nhàng ôm lấy vai hắn, nói: "Đúng, người không dịu dàng, không hiền huệ, không hiểu chuyện..... Ai u....." Nàng lại không nhìn được kêu lên thành tiếng, bởi vì cái tay đang để ở trên eo nàng của hắn không chút thương tiếc nhéo nàng một cái, hai mắt trong suốt hàm chứa tức giận, trừng mắt nhìn nàng. Nàng cười, nói tiếp: "Nhưng ta lại thích người nào đó cường hãn lại tùy hứng như thế này."

Lửa giận trong mắt Cô Tì Bội tiêu tan trong nháy mắt, đôi mắt lấp lánh, nhấp nháy, lộ ra vẻ dịu dàng như ánh

ánh mắt vẻ sáng, nhẹ nhàng, công mà cũng giống như cánh bướm khẽ run lên. Lòng nàng giống như bình mặt bị đổ, ngọt đến phát ngán, gương mặt không tự chủ lây nhiễm một chút hồng hồng. Hắn ngượng ngùng cúi đầu, trong lúc vô tình nhìn thấy một quyển sách thuốc rớt xuống đất thì không khỏi bật cười, nhẹ giọng trêu chọc: "Còn tưởng rằng người đang nghiêm túc đọc sách! Tại sao sách rơi xuống đất lúc nào mà cũng không biết chứ?"

"Thấy mỹ nhân, tự nhiên không có tâm tình đọc sách."
Quân Nhược Thùy cười ha ha, không đứng đắn nói.

Còn má Tô Tì Bội đỏ bừng, câu giận lườm nàng một cái. Quân Nhược Thùy nhìn hắn cười.

"Xuyên bối tỳ là cao tã đưa đã dùng xong hay chưa?"

Tô Tì Bội gật đầu nói: "Dùng xong rồi. Hình như hai ngày nay không thấy ho nữa."

"Trong phòng ta còn một bình, một lát sẽ đưa cho người."

"Nhược Thùy, thuốc này có hương vị ngọt ngào, làm cổ họng mát mẻ, hiệu quả rất tốt, tại sao không bán ra bên ngoài?"

Quân Nhược Thùy xoa xoa chóp mũi đã ướt một tầng mồ hôi mỏng của hắn không để ý lắm nói: "Được liệu để chế ra Xuyên bối tỳ ba cao không phải là dễ có được. Bối mẫu Tử Xuyên, Trường sa tố đều chỉ sinh trưởng ở phía Tây Bắc, đường xá xa xôi, sản lượng cũng không cao, khó có thể sản xuất quy mô lớn. Huống chi, ta thấy người ho lâu không lành nên mới làm nó cho người."

Trong lòng Tô Tịch Bội từ từ tràn ra cảm động, cảm thấy vừa ngọt lại vừa ấm, khóe miệng không tự chui nhẹ nhàng nâng lên, hơi sùng bái hỏi: "Nhược Thủy, tại sao người lại hiền biết nhiều như vậy?"

"Thiếu gia người quá đỗi mất đến kẻ hèn này rồi, ta cũng chỉ là đọc mấy quyển sách thuốc mà thôi." Quân Nhược Thủy cười dí dỏm, khiêm tốn nói rồi khom lưng nhặt quyển sách kia lên.

"Nhược Thủy....." Tô Tịch Bội nhìn gò má thanh tú của nàng, ánh mắt bình tĩnh mà ung dung, không kiềm hãm được nhẹ giọng hô lên.

"Hà?" Quân Nhược Thủy nhặt quyển sách lên, ngẩng đầu lên nhìn hắn cười thân nhiên.

Ánh mắt Tô Tịch Bội mê ly, giống như bị mê hoặc chậm rãi tới gần nàng, đôi môi đỏ mọng đột nhiên dán lên môi nàng, cái lưỡi mềm mại vươn ra vụng về liếm môi nàng, vội vàng muốn tiến vào thăm dò trong miệng của nàng.

Cặp mắt Quân Nhược Thủy trừng lớn, hơi kinh ngạc sau đó tự nhiên đáp lại nụ hôn của hắn. Nàng khẽ hé đôi môi đỏ mọng, để cho đầu lưỡi của hắn tiến vào, người tới ta đi, dây dưa truy đuổi, mãi cho đến khi tiếng thở dốc của hắn càng ngày càng nặng nề, ngón tay thon dài từ từ thăm dò vào trong đồ lót của nàng, trức trặc vuốt ve từng tác da thịt sáng bóng sau lưng nàng. Lúc này nàng mới chợt tỉnh ngộ, đưa tay dùng sức đẩy hắn ra.

Tô Tịch Bội mở mắt nhìn nàng, trong mắt còn mang theo tình dục. Sau đó, vẻ mặt của hắn dần dần bình tĩnh lại, trong mắt mang theo bi thương, hắn chán nản cúi đầu, đau

đón hỏi: "Quả nhiên là người xem thường ta sao?"

Quân Nhược Thủy dịu dàng nâng cằm của hắn lên, đối diện với ánh mắt né tránh của hắn, nghiêm túc hỏi: "Bội Nhi, người thật sự hiểu trái tim của chính mình sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thổ lộ

Chương 46: Thổ lộ.

Editor: Mèo coki

"Ta....." Tô Tử Bội có chút tâm hoảng ý loạn, hai mắt mờ mịt nước mang theo nét thẹn thùng nhìn nàng, như có thiên ngôn vạn ngữ, muốn nói rồi lại thôi. Chưa kịp nói gì thì gã sai vặt gác cổng đã vội vã chạy tới thông báo, phá vỡ không khí mập mờ tình cảm giữa hai người: "Thiếu phu nhân, có Triệu Thư Ngâm tiểu thư tới chơi."

"Thư Ngâm? Mau mời hắn vào." Quân Nhược Thủy vừa nghe Thư Ngâm tới chơi liền cảm thấy vui mừng. Thư Ngâm hai lần ba lượt muốn mời nàng đến Trầm Hương Trai tiểu trú nhưng nàng đều quên mất, bỏ ở ngoài chín tầng mây cho nên có chút tiếc nuối.

Lời nói bị đánh gãy, cảm xúc bị đứt đoạn, không khí cũng bị phá hỏng, hình như cũng không cách nào tiếp tục được nữa. Tô Tử Bội chán nản rũ mắt xuống, trầm mặc không nói lời nào.

Chỉ chốc lát sau, gã sai vặt đã dẫn theo Triệu Thư Ngâm chậm chậm đi tới. Triệu Thư Ngâm mặc một bộ trường sam màu xanh dương nhạt, cổ tay áo và eo đều thêu hoa lan màu lam nhạt, phong cách tao nhã thoát tục. Bất kể lúc nào thì hắn đều nở nụ cười dịu dàng, lịch sự nho nhã. Giờ phút này, hắn nhàn nhạt cười một tiếng, nói: "Nhược Thủy, đường đột tới chơi, nếu có quấy rầy, xin hãy tha lỗi."

Trên mặt Quân Nhược Thủy mừng rỡ, nói: "Thư Ngâm có thể tới, ta vô cùng vui mừng, cực kì hoan nghênh."

"Mấy lần mời người tới Trầm Hương Trai của ta, đáng tiếc người lại mãi bận rộn không nhàn hạ, cuối cùng ta không thể làm gì khác hơn là tự mình bước tới trước." Thư Ngâm giống như oán trách cười nói, "Biết người thích nghiên cứu y học điển tịch, mấy bản này là sách quý của Trầm Hương Trai ta, người xem một chút xem thử có hợp ý hay không?"

Quân Nhược Thủy mừng rỡ không thôi, nhận lấy vừa nhìn, đều là sách

có của vương triều Kim Bích, viết về tạo mực và phương thuốc chữa bệnh trên giấy đã có chút ố vàng, nhưng vẫn được bảo tồn hết sức sạch sẽ đầy đủ. Nàng không khỏi kích động kéo tay Thư Ngâm, vui mừng nói: "Cám ơn người, Thư Ngâm, ta sẽ mau chóng đọc xong, sau đó tới nhà trả lại."

Thư Ngâm cười nhạt một tiếng, lắc đầu nói: "Đã cho người, cần gì phải trả?"

"Cho ta?" Quân Nhược Thủy vui mừng nhìn hần, có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình. Bộ sách trân quý như vậy, cứ thế mà đưa cho nàng sao? Nói thật, nếu như là nàng thì nàng tuyệt đối không bỏ nó được.

Thư Ngâm vẫn cười bình tĩnh như cũ: "Đối với người có lòng, nó là bảo bối, giá trị liên thành. Đối với người không thích thì nó cũng chỉ là một đồng giấy vụn mà thôi. Bảo kiếm tặng dũng sĩ, phần đồ tặng giai nhân. Ta cũng chỉ là dùng mấy quyển sách cổ để tặng tri kỷ mà thôi."

Lời này khiến Quân Nhược Thủy hiểu ý nở nụ cười.

Hai người vui vẻ nói chuyện, thật sự đã quên còn có một người chán nản đang ngồi ở bên cạnh.

Mặc dù trong lòng Tô Tử Bội tràn đầy cô đơn và không vui, nhưng hần vẫn yên lặng lui xuống. Hần thích nàng, tất nhiên là muốn học cách tôn trọng nàng, đồng thời cũng tôn trọng bằng hữu của nàng.

Khi hần vừa định thốt ra lời nói đó thì hần đã hiểu rõ trái tim của mình rồi, vô cùng rõ ràng. Thứ hần không hiểu chỉ có lòng của nàng thôi! Nàng không phải vì thích hần mới thành thân với hần, nàng đối xử tốt với hần cũng chỉ bởi vì tính tình của nàng ôn hòa bao dung, nàng không rời đi, cũng bởi vì lời hứa với mẫu thân hần.

Mà Quân Nhược Thủy, giờ phút này đang vui ngất trời đất xem mấy quyển sách thuốc trân quý Thư Ngâm mang tới, thậm chí không có chú ý tới việc hần lặng lẽ rời đi.

Tô Tử Bội không có cách nào che giấu mất mát và buồn bã trong lòng, dọc đường đi đều cúi đầu, cảm xúc xuống thấp trở về Tổ Tâm Cư, hần có cảm giác mình có chút mờ mịt luống cuống, không biết theo ai. Từ nhỏ, vì muốn lấy được sự chú ý và thương thức của mẫu thân mà hần đã cố gắng học tập buôn bán, cố gắng khiến cho chính mình trở nên cường đại, rốt cuộc, mẫu thân cũng đã coi hần là kiêu ngạo cả đời của bà, cũng sẽ không bởi vì mình ko có nữ nhi mà mà canh cánh trong lòng. Rồi sau đó, hần yêu Long Hạo Vân, yêu những thứ nàng ta yêu, thích những thứ nàng ta thích, giống như nàng ta chính là trung tâm cuộc sống của hần, tất cả những thứ hần đang có đều vây quanh nàng ta. Kết quả, tình yêu tan biến, cõi lòng tan nát. Hôm nay, Quân Nhược Thủy từ từ tiến vào chiếm giữ trong tim của hần, khiến tình thần hần bất ổn, sống chung lâu ngày, mỗi ngày lại càng tương tư nhiều hơn. Ngay cả việc nàng nói chuyện với một nữ nhân khác, hần cũng cảm thấy có chút ghen ghét. Hần không có tiền đồ như vậy sao? Từ lúc chào đời tới nay, hình như hần chưa bao giờ nghĩ tới mình thích làm cái gì, mình có ước mơ gì cả.

Nếu như trong mắt trong lòng tất cả đều là nàng, thì có thể, trở thành gánh nặng của nàng hay không đây?

Nhìn mình trong gương, hắn đã từng tự nhận mình là có dung nhan diện nhược đào hoa, tú sắc khả xan*, vậy mà hôm nay hắn lại nhận ra mình cũng chỉ như người bình thường thôi. Có phải nếu yêu một người thì sẽ đột nhiên tự ti, cảm thấy cho dù mình như thế nào cũng không đủ tốt, không đủ đẹp đúng không?

*Diện nhược đào hoa, tú sắc khả xan: đẹp như hoa đào, sắc đẹp thay cam. Tím lại là đẹp.

"Thư Ngâm, Nam Cương cách nơi này rất xa hả? Tại sao người lại xa xứ, đến một nơi mà phong tục, khí hậu khác biệt một trời một vực với quê hương vậy?" Quân Nhược Thùy bảo gã sai vặt pha một ly trà Lâm Giang bạch cúc cho Thư Ngâm, không hiểu hỏi.

"Coi là xa đi, phải ngồi xe ngựa hơn hai tháng mới có thể đến nơi." Đuôi lông mày Thư Ngâm thoáng qua một tầng sương mù nhàn nhạt buồn, "Người có nghe nói tới Triệu Gia Bảo ở Nam Cương không? Ta là người của Triệu Gia Bảo."

"A." Quân Nhược Thùy nhẹ nhàng lên tiếng, thật ra thì, nàng là người ở thế giới khác, tất nhiên là không biết Triệu Gia Bảo ở Nam Cương rồi, chẳng qua nàng cảm thấy, ở thời đại này, nam tử rời quê hương, đi tới địa phương ngàn dặm xa xôi hẳn là một chuyện rất kinh hãi thế tục. Mà rời đi rồi lại ở nơi này mỗi ngày nhìn về phương hướng quê hương, mặt mày ngậm buồn, là như thế nào?

Thư Ngâm nhếch mép lên, nở nụ cười nhạt nhòa, nói:

"Nam Cương theo như lời của người Kim Bích là chỗ

man di mọi rợ, nơi đó người dân cõi mở, nam tì đều hoạt bát hào phóng, không bằng khuê tú Giang Nam dịu dàng uyển chuyển hàm xúc như vậy. Ta nhỏ nhất trong nhà, khi còn bé thân thể không được tốt, vẫn cứ luôn ở trong viện nhà mình nghỉ ngơi, mỗi ngày rảnh rỗi đến mức phát khùng nên đi đến thư phòng phụ thân tìm chút sách để giải trí. Trong thư phòng phụ thân cất giữ rất nhiều bộ sách, bao gồm địa lý, lịch sử, các loại tiểu thuyết truyền kỳ, lúc đó ta mới biết thế giới rất to lớn, trừ Nam Cương bát ngát thì còn có Trung Nguyên xa xôi vô ngần, có thi phú phân hoa, có văn hóa nhiều đời tốt đẹp, cũng có tình yêu tuyệt vời. Cho nên, ta mới len lén cùng Cẩm Âm chạy trốn khỏi Nam Cương."

"Thì ra là người là tài tì của Nam Cương." Quân Nhược Thủy nhìn hần, cười trên gheo nói.

"Người Người Nam Cương không chú trọng học thức." Thư Ngâm mỉm cười lắc đầu, "Huống chi ta cũng không được xưng là tài tì."

"Thư Ngâm, người khiêm nhường rồi, chẳng phải là người không biết, trai chủ Trầm Hương Trai viết sách, người người tranh nhau mua, cũng không đi cầu." Quân Nhược Thủy nhớ tới ngày đó thấy người ta tranh nhau mua sách rầm rộ, tị đấy lòng không khỏi khen thầm.

"Nhưng mà thú mọi người hưởng ứng lớn nhất, khiến ta không thể không in thêm sách chính là quyển □ Dầu bạc không rời > > của người, thậm chí ngay cả các thư trai khác cũng trộm in ấn xuất bản. Mong người lòng chỉ một, dầu bạc cũng không rời. Nhược Thủy, ta nếu viết thêm tên tác giả ra ngoài, người sẽ lập tức trở thành văn nhân

nổi tiếng nhất thành Lâm Giang."

Các thư trai khác cũng trộm in ấn xuất bản, đó không phải là vi phạm bản quyền sao? Nghe Thư Ngâm nói câu cuối cùng, Quân Nhược Thiệu lắc đầu liên tục, giống như là đang ôm một củ khoai lang phồng tay, e sợ tránh không kịp: "Thôi đi, Thư Ngâm, người đừng hại ta. Xin tha cho kẻ bất tài này."

Thư Ngâm cười to, nói: "Nhược Thiệu, ta thích người như vậy nhất, bình tĩnh thông dong, không quan tâm hơn thua."

"Thư Ngâm, người quá khen ngợi ta rồi. Thật ra thì, ta thích mùi sách nhỏ hơn trên người người hơn, mang theo mùi mực nhân nhất, so sánh với mùi hoa thì lại càng làm cho tinh thần người ta sáng khoái hơn rất nhiều. Người ta nói trong bụng có thơ thì người tự nhiên thơm, Thư Ngâm, người chính là như thế đó."

Trên mặt Thư Ngâm khẽ nổi lên một rặng mây hồng, nói: "Nhược Thiệu, người mới là người quá khen rồi."

Quân Nhược Thiệu có chút hăng hái nhìn khuôn mặt đỏ ửng của hắn, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, đùa giỡn nói: "Ngược lại ta thật sự muốn đến Nam Cương xem một chút, xem thi nơi Thư Ngâm lớn lên, đồng thời xem thi nơi nào lại sinh ra được một nam tử xinh đẹp tuyệt trần như người vậy?"

Mặt Thư Ngâm càng đỏ ửng: "Cầm Âm mới là đệ nhất mỹ nhân của Nam Cương." Hắn ngượng ngùng cúi đầu, lấy một tờ ngân phiếu từ trong ngực ra: "Nhược Thiệu,

đây là thù lao viết sách của người.

Quân Nhược Thùy đã sớm quên mất việc này rồi, nàng có chút bất ngờ nhận lấy một ngàn lượng bạc, ha ha, cũng không ít. "Sớm biết viết sách kiếm được nhiều tiền như vậy thì ta đã không cần bỏ ra tinh lực lớn để mở Tế Thiện Đường rồi. Đệ nhất, đây là buôn bán không cần tiền vốn mà."

Thư Ngâm bị nàng trêu chọc nên cười to: "Nhược Thùy, trên người người không có hơi tiền, chỉ có một mùi thuốc nhàn nhạt như có như không, lúc trước ta còn suy đoán có phải người bị bệnh lâu năm nên người mới nhuộm mùi thuốc hay không!"

"Thật sao?" Quân Nhược Thùy giơ tay lên, ngửi ống tay áo một cái, nghi ngờ nói, "Có phải quá nhạt hay không, ta không ngửi thấy được."

Thư Ngâm cười không kiềm chế được: "Nhược Thùy, người thật rất thú vị."

"Ta mà chỉ có thú vị thôi sao?" Quân Nhược Thùy cố ý bày ra vẻ mặt đau khổ, làm bộ như vô cùng đáng thương hỏi.

Thư Ngâm cười đến ôm bụng kêu to. Quân Nhược Thùy cũng không nhịn được nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ lưng của hắn: "Được rồi, được rồi, đừng cười nữa."

Thư Ngâm từ từ ngừng cười, hai người nhìn nhau, hình như có một loại ẩn ý và hiểu nhau dao động quanh hai người.

"Các thư trai khác trộm in ấn sách của Trầm Hương Trai, quan phủ mặc kệ sao?" Quân Nhược Thủy nhớ tới chuyện ăn trộm bản quyền, không nhìn được hỏi.

" Mặc dù quan phủ có trông nom, nhưng rất nhiều tiệm sách lén lén lút lút làm việc, cũng không phải là thư trai chính quy được quan phủ cấp phép, cho nên việc quản lý rất phiền toái. Vương triều Kim Bích về phương diện này luật pháp cũng không phải là rất đầy đủ." Thư Ngâm giải thích.

*Về tiệm sách và thư trai ở đây tác giả dùng hai từ khác nhau hoàn toàn nhé. Thư trai và thư thương. Về nghĩa là nhà xuất bản và chỗ in sách lậu á. Nên Mèo dùng thư trai và tiệm sách để phân liệt nha.

Quân Nhược Thủy gật đầu một cái, về vấn đề đạo nhái thì cho dù luật pháp ở hiện đại đã hoàn thiện cũng không thể giải quyết được, hướng chỉ cổ đại lạc hậu.

"Thư Ngâm, nếu muốn kiếm tiền, thì người nên giới hạn số lượng sách bán ra, rồi rồi ta sẽ nói cho người một số điểm quan trọng, nhất định người có thể trở thành thư trai thành công nhất vương triều Kim Bích, còn có thể tạo ra một nhóm tác giả nổi tiếng, tài nguyên cuộn cuộn." Quân Nhược Thủy tràn đầy tự tin nói, trong đầu bắt đầu phác thảo kế hoạch. Ai, cổ nhân vẫn chưa có công nghệ lăng xê, quảng cáo.

Mặc dù không hiểu rõ lời nói của Quân Nhược Thủy, nhưng nhìn bộ dạng phấn khởi của nàng, khóe miệng Thư Ngâm cong lên, tạo thành một đường cong hoàn mỹ."Được, ta vô cùng mong đợi."

Tiền Thục Ngâm đi, Quân Nhược Thùy trở lại Tổ Tâm Cư thì bất ngờ nhìn thấy Tô Tì Bội đang dựa vào cửa sổ, hình như như có điều suy nghĩ. Quân Nhược Thùy cảm thấy rất kì quái nhìn hắn, đến gần từ phía sau lưng vỗ nhẹ nhẹ vai hắn. Hắn mờ mịt quay đầu lại, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Nhược Thùy."

"Đang suy nghĩ gì đây? Mất hồn như thế." Quân Nhược Thùy kéo hắn ngồi xuống bàn, vuốt vuốt tóc rơi xuống trên trán hắn.

"Nhược Thùy, ta hiểu rõ lòng của ta." Tô Tì Bội nhìn nàng, kiên định nói.

Một câu nói không đầu không đuôi, khiến Quân Nhược Thùy nhất thời không biết làm sao. "Hả?"

"Hồi nãy người hỏi ta có phải ta thật sự hiểu rõ lòng của mình hay không? Nhược Thùy, ta sớm đã hiểu rõ rồi."

Tô Tì Bội mở to cặp mắt trong trẻo, không hề chớp mắt nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm túc thành kính, "Ngày ấy, ta đã nghe thấy cuộc nói chuyện của người và Triệu tiên thư, ta thật sự trúng Cách Mị sao?"

Quân Nhược Thùy sáng sủa một chút: "Người biết rồi?"

"Người tin không? Giữa ta và Vương gia chưa từng xảy ra gì cả. Thân thể của ta, vẫn còn trong sạch." Con người ướt át của hắn mang theo nhân nhật u buồn, lẳng lẳng nhìn nàng, giống như đã chuẩn bị chịu đựng kết quả xấu nhất.

"À." Quân Nhược Thùy ngây ngốc đáp một tiếng, sắc

mặt không hề dao động. Sự bình tĩnh của nàng làm trái tim Tô Tì Bội đau nhói.

Có lẽ quan niệm hiện đại của nàng cởi mở hơn so với cổ nhân rất nhiều. Yêu luôn kèm theo dự vọng, hai người yêu nhau tất nhiên sẽ muốn thân cận nhau, đây chẳng qua cũng là chuyện bình thường mà thôi. Nếu như hấn và Long Hạo Vân từng có mây mưa thì cũng chỉ là vì yêu quá tha thiết.

Tô Tì Bội cảm thấy tim giống như bị vô số cây kim đâm vào, đau đến mức hấn sắp không chống đỡ được nữa.

"Nhược Thiệu, ta hiểu rõ lòng của mình, ta yêu người.

Ta thừa nhận, ta yêu người. Nhưng ta lại không hiểu rõ lòng của người. Cho nên, ta từ từ, ta giãi giụa, ta lo được lo mất." Hấn khổ sở lắc đầu, "Ta không chịu nổi đau khổ như vậy, nếu như người không thích ta, như vậy xin người không nên đối xử tốt với ta nữa, cũng quên lời hứa với mẫu thân của ta đi, ta có thể..... Cho người tự do."

Đây có được tính là hấn đang thổ lộ hay không? Quân Nhược Thiệu hơi kinh ngạc nhìn hấn, nhưng trong lòng lại đột nhiên cảm thấy ngọt ngào. Hấn nói yêu nàng, hấn đã hiểu rõ tim của mình, còn nàng thì sao đây? Tại sao nàng lại cảm thấy mình có chút hỗn loạn không rõ chút?

Nhìn rõ sự chần chừ của nàng, Tô Tì Bội từ từ rũ mắt xuống, gương cười, trong trời cười mang theo khổ sở vô hạn, hấn nói: "Ta biết rồi."

Quân Nhược Thiệu nhìn hấn xoay người rời đi lộ ra bóng lưng cô đơn, tịch mịch thì ngực giống như bị cái gì đó chặn lại, đè nén khó chịu. Nàng hơi hé miệng, muốn gọi

hắn lại, nhưng lại không biết nên nói những gì, cuối cùng chỉ có thể chán nản từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Đến khám bệnh tại nhà

Chương 47: Đến khám bệnh tại nhà.

Editor: Mèo coki

Tinh thần có chút hoảng hốt, Quân Nhược Thủy ngồi xuống cầm lấy bình trà trên bàn tự rót cho mình một ly trà, ngửa đầu uống một hơi rồi thở ra thật sâu để bình ổn lại những cảm xúc phức tạp khó khống chế trong lòng mình. Từ lúc không giải thích được mà xuyên tới vương triều Kim Bích nữ tôn nam ti này, nàng chưa từng chờ mong tình yêu sẽ nảy sinh. Bởi vì đã từng bị đau đớn thấu tim phổi, cho nên nàng không tự chủ mang theo tâm tình trốn tránh, không muốn nhớ lại bi thương đã trải qua, chỉ mong cứ ẩn cư thế ngoại giống như vậy, được chẳng hay chớ.

Nhưng mà chung đụng với nhau, tất nhiên sẽ sinh ra tình cảm, tựa như nàng với Liễu Miên, với Tử Trúc, đối với Thanh Văn Thanh Phong, với Thư Ngâm, và..... Tô Tử Bội.

Tình cảm của nàng đối với Tô Tử Bội rất phức tạp, không giống với Lâm Tuấn là cực kì lệ thuộc và yêu say đắm. Đối với Tử Bội, lúc bắt đầu, nàng cảm thấy hắn là một thiếu niên bị thời kì phản nghịch làm hư hỏng, mặc dù tính khí không tốt, nhưng bản tính không hư, cho nên nàng mới nguyện ý bao dung hắn, thương tiếc hắn. Từ từ, tình cảm này trở nên phức tạp, thương thức, thương tiếc, yêu thích, đau lòng..... Khiến nàng cũng không biết mình xem hắn như một người bạn, người thân, hay là một người yêu nắm tay nhau đến già nữa. Nàng có chút mơ hồ, tình cảm như vậy, đến tột cùng là tình thân hay là tình yêu. Nhưng mà nàng phải thừa nhận, nàng không bài xích việc cùng hắn thân cận, cùng hắn..... hôn môi. Thời điểm môi và môi dính vào nhau, không chỉ có mình hắn kích động, mà chính nàng cũng vậy.

"Thiếu phu nhân." Gã sai vặt gác cổng vội vàng vàng chạy tới, sợ hãi nói, "Tri phủ đại nhân muốn gặp người."

Quân Nhược Thủy kinh ngạc không hiểu: "Tri phủ đại nhân muốn gặp ta? Nàng ta đang ở đâu?"

"Đang chờ ở tiền sảnh." Gã sai vặt run run rẩy rẩy trả lời.

Ngày hôm nay là ngày hoàng đạo sao? Ngay cả Tri phủ đại nhân có địa vị cao nhất ở đây mà cũng nhường trước người có địa vị thấp như nàng, tự mình đại giá quang lâm. Quân Nhược Thủy nhíu nhíu mày, đứng dậy sửa sang lại áo mũ, sau đó dời bước đến tiền sảnh Tô phủ. Lý quản gia thông suốt lối đời đã sớm chỉ huy gã sai vặt dâng nước trà và điểm tâm lên, còn mình thì chào hỏi Tri phủ Lâm Gianq - Lưu Minh Tuê.

Chỉ là mặt sắc Lưu Minh Tuệ lo âu và chờ đợi, giống như trông mòn con mắt, ngẩng đầu chờ đợi sự xuất hiện của nàng. Từ khi nào thì nàng trở nên quan trọng như vậy?

Khi Quân Nhược Thủy vừa mới xuất hiện ở đại sảnh, Lưu Minh Tuệ lập tức đứng lên: "Tô phu nhân."

"Thảo dân bái kiến Lưu đại nhân." Quân Nhược Thủy chào một cái, cười nhạt, khách khí nói, "Không biết Lưu đại nhân quang lâm hàn xá* có gì chỉ giáo?"

*quang lâm hàn xá: đến ngôi nhà nghèo, cách nói khiêm tốn.

"Tô phu nhân không cần phải khách khí." Lưu Minh Tuệ cười hòa ái, có chút nóng nảy nói, "Hôm nay ta đến đây, đúng là có chuyện muốn nhờ, kính xin Tô phu nhân giúp một tay."

Trong lòng Quân Nhược Thủy kỳ quái, nàng có năng lực gì mà được Tri phủ đại nhân xem trọng như vậy? Trong hồ lô của Lưu Minh Tuệ nàt bán thuốc gì? Nàng bình tĩnh nói: "Lưu đại nhân không cần phải khách khí, cứ nói đừng ngại. Nếu có thể giúp được, Nhược Thủy nhất định sẽ làm hết sức."

"Vậy ta xin nói thẳng. Nghe nói Tô phu nhân có thể chế ra một loại thuốc, gọi là xuyên bối tỳ bà cao, đối với ho khan lâu ngày rất có hiệu quả. Chẳng biết Tô phu nhân có thể bán cho ta một ít hay không? Ta nguyện trả giá cao để mua." Lưu tri phủ cười rất thân thiện, hoàn toàn khác biệt với khí thế hung hăng ngày đó. Xem ra, có việc cầu người, tất nhiên sẽ tự giác cúi đầu.

Trong lòng Quân Nhược Thủy kinh ngạc, xuyên bối tỳ bà cao, nàng chỉ làm mấy bình nhỏ cho Tô Tử Bội mà thôi, tại sao lại được lưu truyền rộng rãi như vậy, thậm chí còn truyền tới tai Lưu tri phủ đây? Nàng đề xuống kinh ngạc trong lòng, sắc mặt như thường, khẽ cười nói: "Đây chẳng qua là một thuốc nhuận hầu*, không có thần kỳ như lời Lưu đại nhân nói đâu. Hơn nữa, Lưu đại nhân tới trễ rồi, vốn ta chỉ chuẩn bị cho phu lang nhà ta một chút xiu, mấy ngày nay hắc ho khan rất dữ nên dùng hết rồi. Không biết Lưu đại nhân nghe nơi nào nói?"

*nh nhuận hầu: trôn cổ.

Về mặt Lưu Minh Tuệ thất vọng cùng cực, nhưng cũng không tức giận, chỉ hơi buồn bực nói: "Khuyến tử Tử Phi từ thuở nhỏ thể chất đã yếu đuối, một năm bốn mùa đều phải uống thuốc, nhưng vẫn không thấy tốt hơn. Mỗi lần bị cảm lạnh liền ho khan không ngừng, kéo dài không dứt. Mấy ngày nay, ho khan càng càng dữ dội, lại không thấy tốt hơn, đêm hôm qua còn ho máu. Dù thể chất yếu ớt không cách nào chữa trị, thì ít nhất ta cũng muốn làm cho nó dễ chịu hơn một chút, thoải mái hơn một chút. Cho nên, ta mới đường đột tới xin thuốc." Nàng ta khẽ nhăn mày, trong mắt là ưu thương khó tả cùng với ân cần và yêu thương.

Lưu Minh Tuệ coi như là đánh trúng xương sườn mềm của Quân Nhược Thủy. Lòng yêu thương nhi tử của mình như vậy khiến nàng nhớ tới Liễu Miên dịu dàng hiền thực, trong lòng không khỏi rung động, trầm ngâm nói:

"Không dối gạt Lưu đại nhân, được liệu cần thiết để làm

xuyên lối tỳ bà cao đều đến từ Tây Bắc, đường xá xa xôi, số lượng cũng không nhiều, cho nên ta mới không sản xuất số lượng lớn. Hiện tại trong phòng thuốc của ta cũng chỉ còn một bình nhỏ, vốn là để cho phu lang nhà ta dùng, bây giờ thấy sốt ruột Lưu đại nhân vì ái tì* cho nên ta tặng nó cho người thôi."

* ái tì: con yêu

"Như thế này sao được? Thuốc này quý giá như thế, không thể lấy không được." Lưu tri phò mừng rỡ như điên, "Ta nguyện trả trăm lượng bạc trắng."

"Không cần." Quân Nhược Thiuy lạnh nhạt nói, "Ta vốn cũng không phải là vì bạc, Tô gia mà còn thiếu bạc sao?"

"Đúng, đúng, tất nhiên." Lưu tri phò luôn miệng nói, "Nếu như Tô phu nhân có yêu cầu gì, xin cứ việc nói. Nếu bốn quan có thể làm được, nhất định hết sức thỏa mãn người."

Quân Nhược Thiuy nói Lưu tri phò chờ trong chốc lát, còn mình thì đi đến phòng thuốc xuyên lối tỳ bà cao. Sau khi Lưu tri phò đạt được ước muốn thì hưng phấn không thôi, nhưng vẫn chần chừ không muốn rời đi.

"Có phải Lưu đại nhân còn có chuyện gì hay không?" Quân Nhược Thiuy kỳ quái hỏi.

"Bốn quan còn có một yêu cầu quá đáng, không biết Tô phu nhân có thể đồng ý không." Lưu Minh Tuệ muốn nói lại thôi.

Đường đường là một Tri phôi đại nhân, tại sao lại ấp a ấp úng thận trọng như vậy? Quân Nhược Thiuy cười nói: "Lưu đại nhân cứ nói, nếu Nhược Thiuy có thể giúp được thì tất nhiên sẽ không từ chối."

"Ta nghĩ nếu Tô phu nhân có thể chế ra được thuốc này, hiển nhiên là cũng tinh thông y thuật. Không biết có thể mới Tô phu nhân đến phôi chẩn bệnh cho khuyển tì được không?" Mặc dù nhiều năm qua, nàng đã mời vô số danh y cho nhi tì, đều không thấy khởi sắc, nhưng nàng chưa bao giờ ngừng hi vọng. Chỉ cần nghe nói nơi nào đó có đại phu y thuật cao minh, nàng đều sẽ ra giá cao mời người ta về phôi chẩn bệnh cho nhi tì. Nhưng Quân Nhược Thiuy lại khiến nàng có chút khó xử, bởi vì nàng đã từng vì mệnh lệnh của Tam vương gia mà có va chạm với Nhược Thiuy, huống chi, Tô gia không bao giờ thiếu bạc. Cho nên nàng mới thấp thỏm bất an trong lòng, nhắm mắt đưa chân tìm tới cửa.

Quân Nhược Thiuy có chút suy nghĩ, nói: "Ngược lại Nhược Thiuy rất hi vọng Lưu công tì có thể sớm ngày khỏe mạnh, nhưng ta cũng không phải thần y, không nhất định có thể giúp được."

Lưu tri phôi vừa nghe thấy nàng không từ chối, mặt ì mảy mễ lập tức biến mất, thay vào đó là vui sướng không lời nào có thể miêu tả được. "Vậy thì tốt, xem trước một chút rồi nói tiếp, chúng ta đi thôi."

Quân Nhược Thiuy rất bị động bị nàng ta lôi kéo vội vã đi ra ngoài, không khỏi buồn cười, Tri phôi đại nhân thật là nôn nóng nha.

"Lưu đại nhân, ta cảm thấy rất kỳ quái, không biết làm sao người biết được xuyên bối tỳ bà cao?"

"A, ta nghe gã sai vặt trong phủ nói, còn hẳn thì nghe gã sai vặt Tô phủ, hình như tên là Thanh Phong nói.

Thanh Phong đó nói, Tô gia thiếu gia uống thuốc này xong, ho khan giảm rất nhanh, hơn nữa thuốc này ngọt lại trơn cổ, tư âm nhuận phổi*, quả thật là thuốc thần." Lưu tri phủ tâm tình vui vẻ, tự nhiên đối với nàng biết gì đều nói hết không giấu diếm.

*tư âm nhuận phổi: làm cho giọng nói phát ra dễ dàng và trơn phổi. Từ trong đông y nên dịch nó cũng khó hiểu như không dịch. Mấy bạn thông cảm.

Thanh Phong miệng rộng. Quân Nhược Thùy mừng thầm trong lòng.

*

Nghe thấy gã sai vặt báo cáo, Lưu tri phủ muốn dẫn Quân Nhược Thùy đi, Tô Tật Bội lòng như lửa đốt, vội vã chạy tới cửa, muốn ngăn cản Lưu Minh Tuệ và Quân Nhược Thùy.

Tô Tật Bội kéo Quân Nhược Thùy đến bên cạnh mình, sắc mặt trầm xuống, khí thế bức người, hấn ngẩng đầu nói: "Lưu đại nhân, không biết người mang thê chủ nhà ta đi là vì chuyện gì?" Nếu không nói ra nguyên do thì cũng đừng nghĩ đến việc ra khỏi cửa.

Lưu Minh Tuệ ngẩn người, người người đều nói Tô gia Tam thiếu gia cường hãn bá đạo, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền. Chuyện của nữ nhân, nam nhân có quyền chen vào hay sao? Hôm nay quả thật là được mở rộng tầm mắt. Nàng đồng tình nhìn Quân Nhược Thùy.

trong tam mai. Hàng dọc nhìn nhìn Quân Nhược Thủy một chút, nhà có cạp đực, quả thật là cuộc sống một cực kì kì ai.

Quân Nhược Thủy buồn cười tiếp nhận ánh mắt đồng tình của nàng ta, ôn hòa nói: "Lưu đại nhân, mời ra ngoài cửa chờ trong chốc lát, Nhược Thủy sẽ tới ngay."

Lưu Minh Tuệ gật đầu không ngừng, đi ra cửa chính Cô phi trước.

"Nhược Thủy, nàng ta tìm người làm gì?" Cô Tì Bội hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng Lưu Minh Tuệ, lo lắng hỏi. Ngày đó nàng ta giúp đỡ Quân Mẫn Đình, tình cảnh nàng ta hùng hổ đến Cô phi muốn lục soát Liễu Miên vẫn còn như mới trong ký ức của hắn. Hôm nay lại tìm tới cửa, tất nhiên cũng sẽ không có chuyện gì tốt. Người như vậy, không thể không đề phòng.

Quân Nhược Thủy cười giải thích: "Cũng không phải là chuyện lớn gì, chẳng qua là đi bắt mạch cho công tì Tri phi đại nhân mà thôi."

Cô Tì Bội nhìn nụ cười sáng rõ của nàng, đẹp mắt hơn cả ánh mặt trời thì tim không khỏi đập mạnh và loạn nhịp: "Là người nguyện ý đi sao?"

"Đúng, ta đã đồng ý với nàng ta. Đừng lo lắng, ta sẽ nhanh chóng trở lại." Quân Nhược Thủy nhìn vẻ mặt khẩn trương lo lắng của hắn, miệng không khỏi nhếch lên, trong lòng đầy tràn vui sướng.

Cô Tì Bội hơi đỏ mặt, hắn hừ nhẹ một tiếng, ăn ở hai lòng ai ai thích: "Người nào lo lắng cho người?"

Quân Nhược Thủy nhếch miệng, nửa thật nửa giả nói:
"Nếu không lo lắng cho ta vậy thì tốt hơn, ta có thể tự do
tự không cần nhớ thương, không cần sợ người nào lo lắng."

"Người....." Hấn ghen lời, kinh ngạc nhìn bóng lưng
nàng rời đi, đột nhiên trong lòng cảm thấy có chút bi
thương, hấn đã từng được nàng nhớ thương sao?

Quân Nhược Thủy vội vã theo Lưu Minh Tuệ tới
Lưu phi. Ở lâm viên Tô phi đã lâu nên nàng đi tới đâu
cũng cảm thấy các phi đệ khác chẳng qua cũng chỉ có thế.
Cho nên, nàng không có tâm tình để ý đến bố trí của Lưu
phi mà đi thẳng tới khuê phòng của Lưu gia công tử.

Lưu Tì Phi là nhi tử độc nhất của Tri Phi Lưu
Minh Tuệ. Mặc dù Lưu Minh Tuệ phu thi đông đảo,
nhưng con nối dõi lại không vượng, mệnh không nhi nữ,
chỉ có một nhi tử là Lưu Tì, cho nên nàng ta coi Tì
Phi là hòn ngọc quý trên tay, toàn bộ tình thương yêu đều
đặt lên trên người hấn. Từ nhỏ thể chất Tì Phi đã yếu
đuối, luôn nuôi dưỡng trong khuê phòng, năm nay vừa
mới mười lốn tuổi. Bởi vì yếu ớt nhiều bệnh cho nên
người tới của cầu hôn rất ít, dù sao cũng không có người
nào nguyện ý cưới một người bệnh về nhà để cung phụng;
mà Lưu Minh Tuệ lại muốn ái tử cả đời hạnh phúc cho
nên cũng cực kỳ bất lực, vì vậy đến giờ vẫn chưa đính hôn.

Mặt mày Lưu Tì Phi thanh tú, bởi vì rất ít ra cửa nên
làn da giống như đồ sứ sáng bóng trong suốt. Đôi mắt của
hấn to, tròn xoe, sáng ngời như nước tinh khiết khiến cho
người ta yêu thương. Nhìn thấy nữ nhân xa lạ là Quân
Nhược Thủy, hấn cúi đầu ngượng ngùng, trên má lây

chút đỏ ửng." Khụ..... Khụ....." Hắn hơi ho khan, từ từ đưa ra một cánh tay trắng nõn gầy nhỏ, Quân Nhược Thiuy nhẹ nhàng đặt tay mình lên mạch của hắn.

Chỉ chốc lát sau, Quân Nhược Thiuy thu hồi tay của mình. Lưu Minh Tuệ nóng nảy lập tức hỏi: "Như thế nào rồi?"

"Lưu công tử là tiên thiên khí chưa đủ, dẫn đến tạng phổi suy yếu, chức năng hoạt động bị giảm sút nên thể chất vô lực cuối cùng tạo thành tổn thương. Khí huyết chưa đủ, không thể nuôi phổi tạng kinh lạc âm áp. Cho nên, thân thể càng suy yếu."

* Khúc này nói về từ chuyên môn đông y. Có mấy từ bạn Mèo cũng không biết đó là cái gì.

Lưu Minh Tuệ gật đầu: "Rất nhiều đại phu đều nói nhi tử là tiên thiên chưa đủ, chỉ có thể kê chút thuốc bổ điều dưỡng, làm hết khả năng còn lại là nghe theo ý trời."

"Thân thể tinh thần của con người đều gắn liền với tiên thiên, nếu chịu khó nuôi dưỡng hậu thiên, điều dưỡng hợp lý thì cũng có thể bổ sung thêm tiên thiên, tẩm bổ phổi tạng kích lạc. Lưu đại nhân không cần phải lo lắng như thế." Quân Nhược Thiuy nói.

Lưu Tử Phi mở to con ngươi xanh đen, tràn đầy hy vọng hỏi: "Ý tứ của đại phu là ta có thể khỏe lên giống như người bình thường sao?"

"Nuôi dưỡng hậu thiên không thể thay thế hoàn toàn được tiên thiên, ta chỉ nói là nếu như công tử điều dưỡng cho tốt thì không cần lo lắng đến tính mạng, cuộc sống cũng giống

như người bình thường. Nhưng thể chất vẫn sẽ có chút suy yếu như cũ, nếu so sánh với người bình thường thì dễ bị ảnh hưởng cảm xúc cộng thêm ăn uống không tốt sẽ dễ bị bệnh tà xâm nhập, chức năng phổi tạng, kinh lạc, khí huyết đều rối loạn." Quân Nhược Thùy nhìn cặp mắt đen tinh khiết kia thì cảm thấy nó đơn thuần giống như gương sáng, có thể chiếu rọi tất cả dối trá và tà ác, lại vừa sáng trong hiểu rõ thế sự.

*Lời của bạn Mèo: sau một hồi edit thì tạm hiểu tiên thiên là cái sẵn có, trời sinh ra đã vậy còn hậu thiên là cái ko sẵn có, phải tự mình tạo ra

Cặp mắt sáng ngời của Lưu Tử Phi mờ đi: "Vậy thì có ích lợi gì? Ta vẫn phải bị nhốt ở trong bốn góc phòng này, thậm chí không thể đi phơi nắng mặt trời một lần."

"Không phải như thế." Lưu Minh Tuệ tâm thương nói: "Đừng nản chí, vẫn có hy vọng."

Lưu Tử Phi lập tức dùng nụ cười ngọt ngào che giấu thất vọng trong lòng, làm bộ như không thèm để ý, an ủi mẫu thân: "Mẫu thân, con không sao, con đã quen rồi. Người đừng khổ sở."

Quân Nhược Thùy đứng bên cạnh khẽ thở dài một cái, thoáng trầm ngâm, nói: "Lưu đại nhân, ngày mai hãy đến Tế Thiện Đường bốc thuốc."

Trong cuộc sống, tình cảm chân thật đều khiến lòng nàng tràn đầy cảm động, thật ra thì tình không chỉ tổn thương người ta, ngược lại nó càng có thể mang lại ấm áp.

Chương 48: Động tình

Khéo léo từ chối ý tốt của Lưu Minh Tuệ muốn chuẩn bị xe ngựa đưa mình về nhà, lúc Quân Nhưộc Thủy từ cửa chính Lưu phủ ra ngoài thì một bóng đen lập tức tiến lên ngăn cản ở trước mặt nàng, dọa nàng giật mình.

“Thanh Phong, ngươi không ở nhà hầu hạ thiếu gia cho tốt, chạy tới nơi đây dọa người làm gì.” Quân Nhưộc Thủy tức giận nói.

Thanh Phong rất uất ức bĩu môi: “Thiếu phu nhân, người cho rằng ta không muốn ở nhà lười biếng sao, còn không phải là do thiếu gia bức bách. Ai, chủ tử có lệnh, không thể không từ chối. Thiếu phu nhân, người trách thì phải trách thiếu gia, chớ có trách ta.” Hắn cố ý nhấn mặt, bày ra dáng vẻ hết cách rồi.

Quân Nhưộc Thủy buồn cười, nhẹ nhàng gõ đầu của hắn một cái: “Đi thôi, lúc nào đó ta phải khâu mồm ngươi lại mới được.”

Thanh Phong cười ha ha, cũng không tin lời nàng nói. Hắn phụng mệnh thiếu gia, theo đuôi thiếu phu nhân đi tới cửa Lưu phủ, rồi lẳng lặng chờ đợi, thời gian càng dài, hắn càng nóng nảy và lo lắng, phận không thể bay vào bên trong cứu thiếu phu nhân ra. Tri phủ đại nhân và Tam vương gia là cá mè một lứa, vừa nhìn đã biết là không phải người tốt. Còn tính tình Thiếu phu nhân thì lại quá tốt, đối lại hắn, hắn mặc kệ thiếu gia nhà Tri phủ có bệnh hay không.

“A, thiếu phu nhân, đây không phải là đường trở về Tô phủ, ngươi phải đi đâu hả?” Thanh Phong kỳ quái nhìn Quân Nhưộc Thủy, nhận ra nàng đi ngược đường về nhà thì vội vàng la lớn.

“Ai nói bây giờ chúng ta phải về Tô phủ hả?” Quân Nhưộc Thủy quay đầu, xấu bụng cười với hắn một tiếng, “Không phải ngươi rất rảnh rỗi sao, phải tìm cho ngươi một chút chuyện làm thì ngươi mới không thấy nhàm chán.”

“Ta không rảnh rỗi, thật sự không rảnh rỗi, mỗi ngày ta đều có rất nhiều chuyện phải làm, thiếu gia đang ở nhà chờ ta đấy, thiếu phu nhân.....” Thanh Phong biết rõ không thể cứu vãn, nhưng không buông tha hy vọng, vùng vẫy giãy chết.

Quân Nhưộc Thủy cười liếc hắn một cái, không nói lời nào, hai tay chấp ở sau lưng sai bước đi về phía trước. Thanh Phong không thể làm gì khác hơn là đau khổ đi theo phía sau nàng.

Đến Tế Thiện Đường, Quân Nhưộc Thủy “cường bức lao động”đuổi Thanh Phong đi làm việc vặt, còn mình thì đi đến phòng thuốc kiểm tra lại dược liệu, suy nghĩ phương thuốc và liều thuốc. Tiên thiên của Lưu Tử Phi yếu ớt, lại bị phong hàn, dùng thuốc phải nhẹ, không nên hấp tấp, nếu không sẽ gây ra hậu quả xấu, chữa không hết bệnh, lại có hại với thân thể.

Về phần mọi người Tế Thiện Đường thì rất vui mừng vì có thêm một chân chạy vặt, đỡ được không ít chuyện. Cho nên, Thanh Phong chỉ có thể chấp nhận chạy trước chạy sau, Thật ra thì thiếu phu nhân..... rất gian trá!

Khi về nhà, mặt trời đã sắp lặn. Ngày mùa thu, gần tối, mặt trời đỏ rực từ từ chìm xuống dưới chân trời, chỉ để lại một mảng trời đầy sắc hồng đỏ. Thành Lâm Giang đắm chìm trong ánh sáng màu đỏ tím, yên tĩnh mà an tường, trong nháy mắt, thậm chí nàng có chút ảo giác hoảng hốt, giống như nàng chỉ đang dừng chân du lịch ở một tòa thành cổ ngàn năm, mà mình, còn mình là một thành phần trí thức của ngàn năm sau, đứng trước tòa thành cổ xưa thần bí mà than thở, nhớ lại lịch sử.

Trong lòng có chút buồn bã, không muốn ăn uống gì cả, sau khi trở về phủ nàng liền vội đầu vào phòng thuốc sau Tổ Tâm Cư đọc sách thuốc, lúc cảm thấy mệt mỏi không còn chút sức lực nào thì tựa vào trên tháp mềm ngủ thiếp đi.

Đêm đã khuya mà vẫn không thấy Quân Nhưộc Thủy trở về phòng ngủ, Tô Tử Bội kinh ngạc ngồi ở đầu giường, nhìn tháp mềm không có một bóng người, hắn hồi tưởng từng ly từng tý từ khi quen biết nàng tới nay, không khỏi có chút bi thương muốn rơi lệ. Còn nhớ rõ nàng đã từng nói: “Trong suy nghĩ của ta, ngươi giống như vầng trăng trên bầu trời, sáng tỏ, cho dù ta có lòng thì cũng không có cách nào hái xuống, cho nên ngươi có thể yên tâm.” Nhưng cuối cùng, hắn lại động lòng. Rốt cuộc ai mới là trăng sáng trên bầu trời kia, người người muốn có được, rồi lại không có cách nào chạm đến?

Thanh Phong nói nàng ở phòng thuốc, là bởi vì hắn cho nên nàng mới không muốn trở về phòng sao? Sợ nhìn thấy hắn thì cả hai sẽ lúng túng? Hắn cười tự giễu, đi tới bên cửa sổ, nhìn trăng rằm sáng tỏ trên bầu trời sâu thẳm đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hôm nay hắn đã đến Trầm Hương Trai tìm Triệu Thu Ngâm.

Thời điểm Triệu Thu Ngâm nhìn thấy hắn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc. Đúng vậy, hắn là một người nam tử, còn là một nam tử đã thành thân, một thân một mình đến cửa tìm một nữ tử, người ta không kinh ngạc không miệt thị ngược lại cảm thấy kỳ quái là đã may mắn lắm rồi. Hắn đã sớm tạo thành thói quen với các loại ánh mắt đó.

Ngay sau đó Triệu Thu Ngâm che giấu kinh hãi trong mắt, khách khí mời hắn ngồi xuống uống trà. Lúc ở Tô phủ chỉ nhìn sơ qua một chút, giờ phút này hắn mới quan sát cẩn thận. Triệu Thu Ngâm giống như Quân Nhưộc Thủy, cũng là nữ sinh nam tướng, nàng ta cực đẹp, làn da nõn nà, mặt như hoa sen, mắt ngọc mây ngai, càng nhìn càng đẹp, nếu là nam tử, hiển nhiên là tuyệt sắc khuynh thành. Tô Tử Bội nhìn không được than thở ở trong lòng.

“Không biết Tô thiếu gia tìm ta có chuyện gì?” Thư Ngâm khách khí hỏi.

“Ta muốn biết những chuyện có liên quan đến Cách Mị.” Tô Tử Bội nói ngay vào điểm chính.

Thư Ngâm kinh ngạc nhìn hần: “Nhược Thủy đã nói cho người biết rồi hả?”

“Ngày ấy, ta đã tỉnh, cũng có nghe được cuộc nói chuyện của hai người. Ta muốn biết, nếu như ta vẫn là xử nữ thì sẽ không có ảnh hưởng gì đối với nàng ấy đúng không?”

Thư Ngâm gật đầu một cái, trịnh trọng nói: “Đối với nàng ấy thì không có ảnh hưởng gì, nhưng mà sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của người, từ đó về sau, người sẽ phải chịu sự khống chế của Cách Mị, tình cảm của người sẽ bị nàng ấy khống chế, giống như con rối mặc cho nàng ấy giật dây điều khiển, đến chết cũng không đòi.”

“Vậy thì như thế nào? Bây giờ không phải tình cảm của ta cũng đã bị nàng trói buộc rồi sao?” Tô Tử Bội lẩm bẩm, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Thư Ngâm, trầm giọng hỏi, “Người nói, ta trúng Cách Mị đại khái hơn nửa năm?”

“Đúng vậy.”

“Như vậy, thủ cung sa của ta biến mất có liên quan đến Cách Mị hay không?” Tô Tử Bội nhìn hần, mang theo vài phần mong đợi và khẩn trương.

Thư Ngâm kinh ngạc nhìn hần: “Thủ cung sa?”

“Người không biết thủ cung sa sao?” Tô Tử Bội nhìn Thư Ngâm giống y hệt như đang nhìn quái vật, không xác định hỏi.

“Ta không biết Cách Mị có thể khiến thủ cung sa biến mất hay không.” Sau khi Triệu Thư Ngâm đến Giang Nam mới biết thủ cung sa. Nam Cương không có thủ cung sa, người dân nơi đó thuần phác, nam tử trinh tiết, không cần thủ cung sa để chứng minh. Mà Cách Mị là bí truyền của Nam Cương, không có ghi lại nó có thể tạo thành ảnh hưởng với thủ cung sa, cho nên, hần chỉ có thể nói xin lỗi, hần không biết.

Sắc mặt của Tô Tử Bội ảm đạm xuống, mắt sáng cũng mất đi sáng rỡ. Thư Ngâm không đành lòng, nói: “Tô thiếu gia, người đừng thất vọng, nếu như Cách Mị là nguyên nhân, như vậy chỉ cần giải Cách Mị thì có lẽ thủ cung sa sẽ tự động có lại.”

Đúng vậy, chỉ có giải Cách Mị, mới có thể xác định được. Nhưng mà thuốc giải đâu? Nếu muốn giải độc, nói dễ vậy sao?

Hình như Thư Ngâm nhìn thấu ý nghĩ của hần, an ủi: “Ta nghĩ tới một chuyện. Thật ra thì, nếu như người vẫn còn là thân xử tử, giải hay không giải độc có khác gì? Nhược Thủy sẽ không ngại chuyện này đâu. Nhưng mà...” Thư Ngâm nói tới chỗ này, trong ánh mắt tràn đầy ân cần và lo lắng, “Cách Mị thật sự là loại độc rất bá đạo, hi vọng người không cần mang an toàn của nàng ra nói giỡn.”

Không biết tại sao, trong lòng Tô Tử Bội lại có một loại cảm xúc đối địch đối với Thư Ngâm, chính hần cũng không hiểu, hình như đó là một loại trực giác bản năng. Nhận ra sự quan tâm của nàng ta với Quân Nhược Thủy, cùng hoài nghi đối với hần, làm hần càng thêm uất ức trong lòng, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Chuyện này không cần người nhắc nhở, nàng là người ở bên cạnh ta cả đời, tất nhiên ta sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện.”

Thật ra thì, hần rất chột dạ lúc nói ra những lời này. Hần đã đồng ý, cho nàng tự do, nếu như nàng muốn rời đi thì hần sẽ buông tay.

Cả đời, cả đời, thời gian dài như vậy, làm sao hần lại không chột dạ cho được? Hần không đủ tốt, không đủ thân thiết, không đủ bao dung, hần có rất nhiều khuyết điểm, mà nàng thì lại quá tốt quá dịu dàng, làm cho hần không nhận được mà tự ti mặc cảm, cảm giác mình hèn mọn nhỏ bé, không xứng cùng sống vai với nàng.

Nghe được câu trả lời mang theo gai của hần, Triệu Thư Ngâm chỉ mỉm cười gật đầu, giống như nàng đã nhìn thấu hần, khiến cho hần càng thêm giận dữ.

Vì vậy, tan rã trong không vui.

Không biết, nếu Quân Nhược Thủy biết hần tùy hứng đến Trầm Hương Trai thì nàng có trách hần hay không.

Gió thu chợt nổi lên, từng cọng cây ngọn cỏ trong vườn cũng lay động theo gió, cành lá sum xuê rì rào như đang nói chuyện, trăng sáng lẳng lẳng treo trên bầu trời đêm, yên tĩnh không nói gì. Chẳng biết từ lúc nào, mây dần dần dày thêm, ánh sáng của mặt trăng cũng bị nó che lấp trong đó, bóng đêm từ từ tối tăm. Hần khe khẽ thở dài, thổi tắt ánh nến chập chòn, từ từ nằm lại trên giường. Buồn ngủ không chịu ghé thăm, hần càng muốn ngủ thì lại càng tỉnh táo, càng trần trọc trở mình, khó có thể ngủ được.

*

Sáng sớm, trên người lạnh lẽo khiến Quân Nhược Thủy không thoải mái mở mắt, phát hiện mình đang cuộn thành một cục, bên tai là tiếng gió gào thét và tiếng mưa rơi tí tách. Trời mưa sao? Nàng nhồm dậy, mới phát hiện ra mình ngủ cả đêm ở trong phòng thuốc. Hôm qua tương đối mệt mỏi, ngủ cũng rất sâu. Ban đêm không biết thời tiết thay đổi lúc nào, gió thu xào xạc từ không chút kiêng kỵ thổi vào từ cửa sổ mở rộng, vì không có đắp chăn nên trên người cảm thấy lạnh lẽo. Nàng ngồi dậy, cảm thấy đầu có chút choáng váng, ngứa họng muốn ho khan, lỗ mũi cũng không thở được, chẳng lẽ là bị gió thổi cả đêm nên bị cảm rồi? Nàng cười khổ, thân thể này thật đúng là không chịu được giày vò.

Cảm thấy có chút chóng mặt khó chịu, vì vậy nàng đứng dậy đi tới bên cửa sổ, đóng cửa sổ lại, sau đó xoay người trở về nằm lại trên giường êm, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Thời điểm tỉnh lại lần nữa, Quân Nhục Thủy phát hiện mình đang ngủ trên một chiếc giường vừa xa lạ vừa quen thuộc. Đầu óc vẫn có chút mơ hồ, nàng quay đầu lại thì nhìn thấy thấp mềm quen thuộc ở phía đối diện, lập tức hoảng sợ ngồi dậy, nàng ngủ ở trên giường Tô Tử Bội từ lúc nào? Khó trách vừa mềm mềm lại thoải mái, còn có hương thơm nhàn nhạt.

“Ngươi đã tỉnh rồi hả?”

Lúc này Quân Nhục Thủy mới nhìn thấy Tô Tử Bội đang ngồi trên ghế cạnh đầu giường, lẳng lặng nhìn nàng, trong đôi mắt sáng ngời xinh đẹp như sao nhỏ tràn đầy ân cần.

“Ta..... Tại sao ta lại ở chỗ này?” Quân Nhục Thủy nói lắp bắp, cái giường này khiến nàng có cảm giác giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Bởi vì những lời hán đã từng nói vẫn còn vang vọng ở bên tai. Trong tiềm thức, chắc hẳn nàng là một người quá nhạy cảm và tự ái.

Tô Tử Bội nói: “Là ta ôm ngươi qua đây.”

“À?” Nàng có chút không phản ứng kịp.

“Ngươi bị bệnh. Mình là đại phu nhưng lại không biết chăm sóc chính mình.” Tô Tử Bội dùng trách cứ ánh mắt nhìn nàng, “Tôn đại phu đã tới khám rồi, cũng đã kê đơn thuốc, thuốc sắp xong rồi, lập tức bùng lại đây.” Hắn nói xong rồi đưa tay qua sờ sờ trán nàng, nói, “Cũng may, không nóng lắm.”

Nhớ tới hôm qua nam tử tuần mỹ tùy hứng lại có chút không được tự nhiên này chân thành thổ lộ với mình, lúc đối mặt Lưu Minh Tuệ thì hán lại liều mình bảo vệ nàng, đột nhiên trong lòng dâng lên một chút ngọt ngào. Hẳn thật sự yêu nàng. Hải tử gốc này, sau khi đã trải qua tình yêu đau đớn thê thảm như vậy mà vẫn còn có thể dùng trái tim tinh khiết đi yêu một người, theo đuổi và tin tưởng vào cuộc sống vào tình yêu, là khó có được đến cỡ nào. Giờ khắc này, trong lòng của nàng tràn đầy dịu dàng, mỉm cười nhẹ nhàng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hắn, nhẹ nhàng vỗ giường một cái nói: “Ngươi lại đây ngồi đi.”

Tô Tử Bội không hiểu ý của nàng, dùng ánh mắt hoang mang nghi hoặc nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích.

Quân Nhục Thủy bắt mắt nhìn hắn, nũng nịu nói: “Ta bị bệnh, toàn thân không có hơi sức, ngươi không thể nhường nhìn một người bị bệnh sao?”

Tô Tử Bội rừ mí mắt xuống, theo lời nàng ngoan ngoãn ngồi ở trên mép giường. Sau đó, không có cử động nào, đột nhiên Quân Nhục Thủy đưa hai tay ra ôm lấy hông của hắn, đầu để ở trên vai hắn, trên mặt lộ ra nụ cười hả hê, nàng dùng giọng nói mềm mại, ôn hòa nói với hắn: “Đừng động đây, để cho ta ôm một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Hạnh phúc nho nhỏ

Tô Tử Bội cứng ngắc bởi vì cái ôm của nàng, nhiệt độ thân thể nàng có chút nóng xuyên qua y phục thật mỏng truyền tới người hắn khiến hắn cảm thấy cả người nóng lên, trong lòng như có nai con chạy loạn, tay giờ lên, lại..... Không dám vươn tới ôm nàng.

Quân Nhục Thủy ôm thân thể cứng còng của hắn, oán trách ở trong lòng, tại sao lại giống như cọc gỗ không hiểu phong tình vậy? Khóe miệng nàng nhếch lên, lẳng lẽ tiến sát tới bên tai của hắn, khẽ cắn cắn vành tai mềm mại của hắn. Rõ ràng cả người hắn run lên một cái, sau đó lỗ tai nóng lên, đổ đến độ muốn nở ra máu.

Vành tai là chỗ nhạy cảm khiến Tô Tử Bội không tự chủ được khẽ run, sau đó máu trong cả người xông lên đỉnh đầu, mặt lập tức hồng đến cả cổ, nàng..... Đang làm gì?

Quân Nhục Thủy cười khẽ một tiếng, vui đầu ở trong hán cổ mè nheo, cười đến run rẩy hết cả người.

“Ngươi.....” Mặt của hắn đột nhiên biến sắc, “Vừa rồi ngươi đang trêu chọc ta sao?”

Bộ dạng của hắn rất trẻ trung thật đáng yêu, Quân Nhục Thủy buông tay đặt bên hông hắn ra, ôm cổ hắn, ghé vào lỗ tai hắn, thở ra hơi thơm như hoa lan: “Ta không trêu chọc ngươi, ta..... Yêu ngươi.”

Những lời này tựa như cây gậy ma pháp trong thần thoại gõ lên đỉnh đầu Tô Tử Bội, hắn giống như hóa đá, cả người căng thẳng cứng còng, không dám nhúc nhích. Nhất định là ảo giác, nhất định là hắn đã nghe lầm, làm sao nàng có thể nói..... Thương hắn?

“Thì ra là ngươi không muốn.” Quân Nhục Thủy cố ý chán nản, rồi hai tay buông lỏng, làm bộ như muốn rút trở về.

Lúc này Tô Tử Bội đột nhiên giật mình, có chút kinh hoảng lập tức đưa tay ôm chặt lấy nàng, không cho phép nàng rời đi. Tim đập thình thịch, vừa vội vừa loạn, hắn như đã điều không dám hỏi nàng, mới vừa rồi hắn không phải là đang nghe nhầm chứ, nàng thật sự nói thương hắn sao? Mặc dù hắn cực

kì mong đợi nhưng cũng không dám tin tưởng là có thể lấy được tình yêu của nàng. Nàng tốt như vậy, xứng đáng với những nam tử tốt hơn hẳn.

Nhưng nếu như nàng đã nói yêu hẳn, hẳn sẽ không chịu buông tay. Không bao giờ như vậy nữa.

Quân Nhục Thủy cười khê, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hai mắt ngấn nước của hẳn. Nếu làm cho tâm tình hẳn thấp thỏm khó yên, nói không chừng mình cũng đau lòng đó.”Ta yêu ngươi, Bội Nhi, ngươi không có nghe lắm” Giọng như biết trong lòng hẳn không chắc chắn, nàng cười rồi lại nhẹ giọng thổ lộ vô cùng kiên định lần nữa.

“Nhục Thủy.....” Hẳn nghẹn ngào, rốt cuộc cũng đã tin tưởng, nàng thật sự nói thương hẳn, ánh sáng lấp lánh tích tụ trong mắt hẳn càng nhiều, sau đó nước mắt vui sướng từ khóe mắt rơi xuống.

“Ai da, nếu để người khác thấy chắc họ tưởng rằng ta đang ức hiếp ngươi đấy!” Quân Nhục Thủy cười dịu dàng, nâng tay phải lên dùng ống tay áo nhẹ lau sạch vệt nước mắt nơi khóe mắt hẳn.

Cặp mắt Tô Từ Bội lóe sáng như ngôi sao sáng nhất trong đêm tối, lấp lánh ánh nước, phát sáng rạng rỡ. Các loại cảm xúc vui vẻ, cảm động, sung sướng đan xen, hẳn thâm tình nhìn Nhục Thủy chăm chú, môi từ từ tiến đến gần.

Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng quay đầu: “Đừng.”

“Tại sao?” Ánh mắt Tô Từ Bội âm trầm xuống, tay ôm lấy nàng cũng hơi thả ra.

Quân Nhục Thủy nhìn hẳn, dùng ngón tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi hình thoi của hẳn. Môi hẳn như cánh hoa hồng kiêu diễm đỏ thắm, khiến lòng người chộn rộn, muốn hôn nó một phen. Nhưng giờ phút này không được. “Bội Nhi, không phải là ta không muốn, ngươi bị cảm lạnh vừa mới khỏi, đừng để bị ta lây bệnh lần nữa.” Giọng nói của nàng từ tính mê hoặc lòng người.

“Ta không sợ bị cảm lạnh, vừa lúc có thể cùng ngươi đồng cam cộng khổ.” Tô Từ Bội cười thư thái, ôm nàng chặt hơn, bỗng đồng nói sau đó dùng sức hôn nàng một cái.

Quân Nhục Thủy hết cách với hẳn, nhưng trong lòng tràn đầy nhu tình và vui sướng.

“Bội Nhi, giữa phu thê quan trọng nhất là cái gì, ngươi có biết không?”

“Là lương tình tương duyệt, là hiểu nhau, thông cảm cho nhau, là nước chảy đá mòn cũng không thay đổi.”

Quân Nhục Thủy khẽ vuốt cằm: “Ngươi nói không sai, những thứ này đều rất quan trọng, nhưng mà giữa phu thê, quan trọng nhất vẫn là tha thứ, hiểu và tin tưởng. Cho nên, nếu ta đã nói yêu ngươi thì bất cứ lúc nào ngươi cũng đừng hoài nghi. Nếu như ngươi hoài nghi sẽ làm ta đau lòng.”

Tô Từ Bội lại nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái, sau đó trịnh trọng gật đầu. Làm sao hẳn không hiểu được, nàng sợ hẳn lo được lo mất, cho nên nàng đang an ủi trái tim của hẳn.”Nhục Thủy, ta sẽ không làm cho người thương tâm.” Hẳn cam kết.

“Thiếu gia, thuốc đã sắc xong rồi.” Thanh Phong gõ cửa kêu to.

“Vào đi.” Tô Từ Bội nói.

Sau tiếng cọt kẹt, cửa bị đẩy ra, Thanh Phong bước nhanh đến, Thanh Văn cẩn thận bưng chén thuốc đi theo ở đằng sau.

Quân Nhục Thủy vừa thấy, lập tức hiểu ra, hiển nhiên là Tô Từ Bội sai Thanh Phong đi sắc thuốc, mà khẳng định là tên tiểu tử xảo quyệt này đã bảo Thanh Văn làm.

“Thanh Phong, ngươi thật là lười biếng” Quân Nhục Thủy lạnh lạnh nói.

Sớm hiểu rõ tính tình của nàng cho nên Thanh Phong không có e ngại chút nào, cười hi hi, khắp khuôn mặt đều là đắc ý. Hừ, đây chính là hậu quả khiến thiếu gia vườn không nhà trống. Hẳn không thèm đồng tình đấy.

“Thiếu phu nhân, là ta muốn đi sắc thuốc.” Thanh Văn cúi đầu, dịu dàng nói.

Quân Nhục Thủy lắc đầu, chỉ đành phải thôi. Thanh Văn, quá dịu ngoan nhát gan, dễ dàng bị ức hiếp.

Tô Từ Bội tiến lên nhận lấy chén thuốc, trong đôi mắt nhu tình như nước chỉ có một mình Quân Nhục Thủy. Hẳn nhẹ nàng nói: “Nhục Thủy, uống thuốc trước đi. Còn lại đợi lát nữa nói tiếp.”

Quân Nhục Thủy cười, nũng nịu nói: “Không được, ngươi phải uống trước một hớp.”

Vốn tưởng rằng sẽ thấy hẳn bày ra gương mặt khổ qua, ai ngờ hẳn lại mặt không đổi sắc đưa chén thuốc đến bên môi, nhấp một miếng, từ từ nuốt xuống, sau đó cười một tiếng với nàng, nói: “Không đáng.” Sau đó sờ soạng trên người mình, lấy ra một miếng mút hoa quả, “Nhìn đi, ta còn chuẩn bị cho ngươi rất nhiều mút hoa quả đấy.”

Quân Nhục Thủy cười, ngọt ngào giúp hẳn lau khóe miệng còn dính lại tí thuốc, sau đó lấy miếng mút hoa quả trong tay hẳn nhét vào miệng của hẳn,

cười khẽ nói: “Ngươi cũng ăn một miếng mứt hoa quả mới công bằng.”

Đối với nàng mà nói, thuốc đắng không thấm vào đâu, dù sao cả ngày nàng đều loay hoay với những thứ này, làm sao sợ đắng cho được? Nàng bung chén, mỉm cười uống một hơi cạn sạch. Lúc thả chén xuống, một miếng mứt hoa quả đã đến bên môi, nàng khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng cắn một cái, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt ân cần thâm tình đang tràn đầy vui sướng của hắn, nụ cười như gợn sóng tầng tầng lớp lớp tràn ra.

Thanh Phong cười ha hả lôi kéo Thanh Văn đang sững sờ ở một bên lui ra. Thiếu gia và thiếu phu nhân nhu tình mật ý, vậy mà lại quên còn có hai con kị đà bọn họ ở đây, cứ khảnh khảnh ta ta như vậy, thật là làm cho người ta đỏ mặt. Chỉ là hắn cực kì vui mừng thay thiếu gia, cuối cùng thiếu gia đã không bỏ qua người tốt nhất.

“Thanh Văn, làm gì thất hồn lạc phách như vậy? Nhìn thấy thiếu gia và thiếu phu nhân phu thê ân ái, không phải ngươi nên cảm thấy vui mừng sao?” Thanh Phong nhìn bộ dạng bất ổn của Thanh Văn, không hiểu hỏi.

Thanh Văn miễn cưỡng cười một tiếng, nói: “Dĩ nhiên là vui mừng rồi.” Đúng, vui mừng, nhưng cũng cảm thấy đau lòng. Biết rất rõ ràng là người đó cao không thể với tới, nhưng trái tim vẫn rơi vào trong tay giặc. Nếu đã như vậy, tất cả đau lòng và khổ sở đều là tự làm tự chịu, không oán được người nào. Nếu như có thể vẫn được ở lại bên cạnh nàng phục vụ nàng, đó chính là tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này.

Phía bên này, Quân Nhục Thủy uống thuốc xong, dần dần cảm thấy hai mí mắt trĩu lại, buồn ngủ đánh tới. Tôn Minh Huân này, không biết đã cho bao nhiêu thuốc an thần đây.

Nhìn nàng cố gắng mở to cặp mắt buồn ngủ mờ mịt, Tô Tử Bội không khỏi cười mà nói: “Nếu mệt nhọc thì nằm ngủ một lát. Ta luôn luôn ở đây.”

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, không hề chống lại cơn buồn ngủ nữa, an tâm nhắm hai mắt lại, lâm vào bóng tối ngọt ngào.

Giấc ngủ này rất sâu, cũng rất an ổn. Giống như đã ngủ thật lâu, cho đến khi cảm thấy trên mặt, trên môi có vật thể gì đó không rõ êm ái đụng chạm, ngứa một chút mới làm cho nàng gắng gượng mở hai mắt ra thì thấy được gương mặt tuấn tú phóng đại ở trước mắt, cùng với đôi mắt đen có chút hoang mang sợ hãi.

“Ta..... Ta không biết là ngươi đã tỉnh.” Hắn lắp bắp nói, trên mặt đỏ ửng.

Lúc này, trời đã sáng choang, mưa cũng đã ngừng, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim chiêm chiếp kêu to. Giấc ngủ này thật là lâu, nàng cười khe khẽ với người trước mặt, nói: “Cũng nên tỉnh lại rồi.” Sau đó in trên môi hắn một nụ hôn chào buổi sáng, lúc này mới đứng dậy xuống giường.

Tô Tử Bội cũng rời giường ngay sau đó, nói: “Nhục Thủy, ngươi có đói bụng không? Ta đã dặn phòng bếp hâm cháo, vẫn còn nóng.”

Quân Nhục Thủy thay quần áo khác, quay đầu cười thân thiện với hắn: “Cám ơn.”

“Không nên nói cảm ơn với ta.” Tô Tử Bội đi lên trước, từ phía sau lưng dịu dàng ôm lấy nàng, nói, “Ngươi sẽ nói cảm ơn với chính ngươi sao? Nói với ta cũng là nói với chính ngươi. Chúng ta, tuy hai mà một.”

Thì ra là lời tâm tình nhỏ nhỏ như thế này cũng làm động lòng người như vậy. Khóe miệng Quân Nhục Thủy cong cong, trong lòng cảm động, quay đầu lại hôn lên gương mặt như ngọc của hắn một cái.

Tô Tử Bội cười ngu, nếu như muốn cảm ơn, vẫn là phương thức như vậy tương đối tốt hơn.

Điểm tâm sáng, phòng bếp nấu cháo trắng nắm hương thanh đậm, hợp với măng sợi ướp gia vị vừa thơm vừa giòn, vốn miệng nàng rất nhạt thế nhưng cũng bị khơi lên khẩu vị.

“Ta đã bảo phòng bếp nấu như cháo, biết sau khi bệnh sẽ không đói bụng, cho nên đã chuẩn bị thêm măng sợi cay.” Tô Tử Bội vừa đưa chén cháo tới trước mặt nàng, vừa giải thích.

Quân Nhục Thủy ngồi ở trước bàn, một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn hắn, cười hỏi: “Ngươi cũng chỉ ăn cái này thôi sao?”

“Đúng vậy, chúng ta nên đồng cam cộng khổ, không phải sao?” Hắn nháy mắt mấy cái với nàng, nàng nhìn bộ dạng thông minh mà bướng bỉnh của hắn cười một tiếng.

Hạnh phúc sao mà đơn giản thế, một bữa cháo hoặc một bữa cơm, một cái nhăn mày hoặc một nụ cười, chỉ như thế mà thôi. Chỉ cần ở bên cạnh mình đúng là người đó, bây giờ mỗi thời mỗi khác, từng ly từng tý kỷ niệm, đều là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tin Tưởng

Hai người ngọt ngào ăn xong điểm tâm, Quân Nhược Thủy đứng dậy sửa sang áo mũ, chuẩn bị ra cửa. Thanh Văn đã ở ngoài cửa cúi đầu chờ.

“Bị cảm lạnh còn chưa khỏi hẳn đâu, người định đi nơi nào?” Tô Từ Bội quan tâm hỏi.

“Đã tốt hơn nhiều rồi.” Quân Nhược Thủy cười với hắn một tiếng: “Ta phải đi đến chỗ Lưu tri phủ, xem bệnh tình cho Lưu công tử một chút.”

Tô Từ Bội gật đầu, mỉm cười tiến lên hôn ở trên má nàng một cái, mặt đắc ý nói: “Đóng dấu xong, người mới có thể đi ra ngoài.”

Quân Nhược Thủy buồn cười nói: “Hình như thiếu gia ngài quá mức chuyên chế rồi.”

“Quá mức chuyên chế? Chẳng lẽ người còn tâm tư nào khác?” Tô Từ Bội nhìn nàng chăm chăm, hung ác nói.

“Vi thể không dám.” Quân Nhược Thủy thờ dãi xin tha, sau đó thừa dịp bất ngờ, đặt một cái hôn lên mặt hắn, lúc này mới cười ha hả nhanh chân đi ra khỏi Tô Tâm Cư, để lại Tô Từ Bội ở sau lưng si ngốc nhìn bóng lưng nàng, trong lòng ngọt giống như rơi vào trong hủ mật.

*

Lưu Từ Phi còn có chút ho khan nhẹ, nhưng đã không khạc ra máu nữa. Tinh thần khí sắc đều điều chuyển biến tốt hơn so với trước đó. Lưu Minh Tuệ vô cùng vui vẻ lôi kéo tay của nàng, cảm động đến rơi nước mắt mà nói: “Tô phu nhân, y thuật của người thật là cao minh.”

“Không dám nhận, Lưu đại nhân quá khen.” Còn kém xa so với Hoa Đà tái thế hay Biển Thước sống lại. Quân Nhược Thủy rất biết rõ, tự nói lời khiêm tốn.

“Tô phu nhân cần gì khiêm tốn, nhi tử ta mới uống hai lần thuốc mà đã tốt hơn rất nhiều.” Lưu Minh Tuệ vui mừng đến không nói nên lời, giống như trong đêm tối nhìn thấy ánh rạng đông.

Quân Nhược Thủy thờ dãi, nói: “Lưu đại nhân, có nhớ là ta đã nói với người, Lưu công tử là tiên thiên yếu ớt, ngũ tạng lục phủ đều suy nhược, chỉ cần điều dưỡng thỏa đáng thì không cần lo lắng sống chết. Nhưng cho dù là vậy thì cũng không có cách nào cỡi ngựa bắn tên như người thường bình thường, hoặc là làm các hoạt động hao tổn sức lực được.”

“Ta hiểu rất rõ, nhưng cho dù là như vậy thì ta cũng không nhịn được mà vui mừng, bởi vì nhi tử không phải khổ sở để sống sót nữa.” Lưu Minh Tuệ cười từ ái, trên khuôn mặt bình thường tản ra hào quang tình thương của người làm mẫu thân, khiến cả khuôn mặt nàng ta vô cùng sinh động xinh đẹp.

Quân Nhược Thủy vì vậy mà sinh lòng cảm động. Từ Phi, người có biết người có rất nhiều may mắn không? Mặc dù số mạng xấu bụng an bài như thế, khiến thân thể người suy nhược mỗi ngày phải chịu đựng ốm đau, nhưng người lại có rất nhiều người yêu thương người, đây chính là bù đắp quý giá, khó có được nhất cuộc đời này.

Theo thường lệ nàng chẩn mạch cho Từ Phi, sau đó ghi chép lại các triệu chứng bệnh tật rồi dựa vào bản ghi chép đó để điều chỉnh phương thuốc. Giống như bệnh án ở trong bệnh viện ngày trước. Mặc dù phiền toái nhưng cũng rất có hiệu quả thực tế. Mỗi ngày so sánh với nhau, xem bệnh tình có chuyển biến tốt hay không, cũng dễ dàng điều chỉnh phương thuốc mỗi ngày.

“Cám ơn người, Tô đại phu.” Lưu Từ Phi dùng cặp mắt xinh đẹp, trắng đen rõ ràng kia nhìn nàng, cảm tạ từ trong thâm tâm.

Quân Nhược Thủy cười hi hi một tiếng: “Từ Phi, ta không phải họ Tô. Người phải gọi ta là Tô phu nhân, ừ, nếu không thì cứ kêu ta là Nhược Thủy cũng được.”

“Nhược Thủy.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của hắn lộ ra nụ cười đơn thuần không nhiễm bụi trần, vui vẻ và mừng rỡ trực tiếp biểu hiện ra ánh mắt. “Người không phải họ Tô, tại sao mẫu thân ta lại gọi người là Tô phu nhân?”

Quân Nhược Thủy lơ đãng, rất tự nhiên nói: “Bởi vì ta ở rể Tô gia, cho nên phải gọi theo họ phu lang.”

“À.” Đôi mắt to như nước vẫn trong veo như thế, trong suốt giống như đáy dòng suối nhỏ, không có bất kỳ bụi trần thế tục nào.

Ai da, hài tử này từ nhỏ đã được bảo hộ quá tốt. Lưu Minh Tuệ thân ở quan trường, tất nhiên là biết lòng người hiểm ác, việc đời khó đoán, sao có thể dạy được nhi tử ngây thơ đơn thuần như thế này đây? Nhưng nếu như dạy hắn lục đục đấu đá, người lừa ta gạt, chỉ sợ sẽ lấy đi tánh mạng của hắn sớm hơn. Chẳng qua là ai có thể vĩnh viễn bảo vệ hắn được?

“Nhược Thủy, xuyên bối tỳ bà cao của người quả thật rất hữu hiệu, mỗi lần ho khan ngậm một ngụm nhỏ, từ từ nuốt xuống thì cảm thấy trong cổ thoải mái hơn rất nhiều, sau này ho khan càng ngày càng ít. Cộng thêm thuốc ở Tế Thiện Đường, cảm lạnh kéo dài nửa tháng đã tốt hơn nửa, người cũng có tinh thần hơn rất nhiều.” Từ Phi vui vẻ cười nói: “Bình thường nếu ta nói nhiều như thế này, sẽ thờ hớn hên đấy.”

Quân Nhược Thủy bị đơn thuần vui vẻ của hắn làm cho vui sướng lây, dịu dàng mỉm cười với hắn, nói: “Từ Phi, tiên thiên yếu ớt là chuyện không thể thay đổi, nhưng hậu thiên cố gắng cũng có thể cải thiện được chút ít. Huống chi, người yêu của người, cũng không có yêu cầu người phải biết cỡi ngựa bắn tên, bọn họ chỉ hi vọng người có thể sống sót thật tốt.”

“Nhược Thủy, thật ra thì ta thường hay hâm mộ người khác, có thể ở dưới ánh mặt trời chói chang chơi đùa hết mình, có thể cỡi tuần mã như gió dong ruổi khắp nơi, mà ta, vĩnh viễn bị giam cầm tại một phương trời nhỏ bé, ngăn cách với bên ngoài.” Từ Phi cười, trong ánh mắt đều là cô đơn và mong mỏi: “Ta thường nghĩ tới, nếu ta cũng có thể giống như bọn họ, cho dù ta lập tức chết đi cũng cam nguyện.”

“Ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy.” Quân Nhược Thủy nhủ lòng mảy, nghiêm mặt nói: “Bất cứ lúc nào, cũng không được dễ dàng buông tha sinh mạng. Còn sống là chuyện đáng quý đến cỡ nào. Chỉ cần sinh mạng vẫn còn, sẽ có hi vọng. Tựa như lúc trước ngươi không biết tại lúc nào đây sẽ gặp được ta, có lẽ trong tương lai, ngươi có thể gặp đại phu giúp ngươi cưỡi ngựa bắn tên cũng không chừng.”

“Ừ.” Hắn dựa vào nệm mềm mại, cười nói: “Còn sống, cũng là một loại trách nhiệm, không buông hay buông, có lúc không phải là mình có thể làm chủ.”

Quân Nhược Thủy suy nghĩ một chút, nói: “Tử Phi, thật ra thì thân thể của ngươi cũng không có kém đến nỗi phải hạn chế ở nơi nhỏ nhỏ này. Chờ ngươi dùng thêm mấy thang thuốc nữa, chọn một ngày có thời tiết tốt, ta sẽ dẫn ngươi ra ngoài đi dạo.”

Tử Phi vui mừng tròn to hai mắt: “Có thật không? Có thể không? Ta lớn như vậy, số lần đi ra khỏi nhà có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

“Chỉ cần ngươi uống thuốc cho tốt, trừ vận động mạnh, tất cả đều có thể như người bình thường.” Quân Nhược Thủy cười, cực kỳ chắc chắn.

Tử Phi hưng phấn cầm tay của nàng, cực kì vui vẻ nói: “Như vậy thì quá tốt, cảm ơn ngươi, Nhược Thủy.”

*

Những ngày gần đây Quân Nhược Thủy rất chuyên cần tới lui chỗ Lưu tri phủ, chuyên cần đến mức Tô Tử Bội phát ghen.

“Có phải Lưu công tử đó rất đẹp hay không? Làm cho ngươi lưu luyến quên về như vậy?” Một nam tử rất bất mãn hừ nhẹ một tiếng, vị chua mòi phần.

Quân Nhược Thủy cười ngồi ở bên cạnh hắn, hai cái tay vòng qua cái eo nhỏ của hắn, nhẹ nhàng đặt lên trên mặt hắn một nụ hôn, nói: “Ngươi quên rồi hả, phu lang nhà ta mới là nam tử đẹp nhất thiên hạ.”

Tô Tử Bội quay mặt qua chỗ khác, len lén cười, miệng vẫn bất mãn nói: “Không hề có thành ý.”

“A, muốn thế nào mới xem như có thành ý đây?” Quân Nhược Thủy tiến tới bên tai của hắn, rất khiếm tốn hỏi, khoe mắt đuôi mảy đều là ý cười.

“Bản thân mình tự biết.” Hắn có chút ngượng ngùng nói.

Quân Nhược Thủy cau mày, giống như phí sức suy nghĩ, sau đó bừng tỉnh hiểu ra nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn ta đi nói cho mọi người biết, Tô thiếu gia là nam tử xinh đẹp nhất thiên hạ? Điều này thì ta làm được.” Nàng gắng sức gật đầu, bộ mặt phớt tình bảo đảm.

Tô Tử Bội có chút tức giận: “Không phải, không phải, ngươi có ý.”

“Ngươi không nói cho ta biết thì ta làm sao biết đây?” Quân Nhược Thủy rất “uất ức” nói.

Tô Tử Bội đỏ mặt, có chút nhăn nhó nói: “Ngươi hôn ta là có thành ý.”

“Không phải ta vừa mới hôn sao?” Quân Nhược Thủy nhủ mảy, trong mắt mang theo ý cười hiểu rõ

Hắn bật thốt lên phản bác: “Ngươi hôn mặt.”

“A, ngươi muốn ta hôn nơi nào?” Quân Nhược Thủy cười hi hi nhẹ nhàng hôn lên cái cổ thon dài, xương quai xanh đẹp đẽ, đôi vai mượt mà trơn bóng. Mũi mềm đến mức khiến hắn run rẩy.

“Còn chưa đủ.” Hắn khẽ run nói.

Khóe miệng Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng nâng lên, môi ở bên gáy từ từ dời lên bên trên, nụ hôn êm ái khiến thân thể Tô Tử Bội từ từ nóng lên, hắn nhắm hai mắt, lông mi dài rung động nhẹ nhẹ, trong môi bật ra một tiếng than nhẹ khó nhin. Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng liếm môi mòng của hắn, sau đó từ từ mút vào. “Như vậy được chưa?” Nàng mỉa mai hỏi.

Tô Tử Bội mở cặp mắt mê ly ra, lắc đầu một cái, đôi tay ôm cổ của nàng, chủ động dán môi tới, học nàng nhẹ nhàng mút cắn, Quân Nhược Thủy khẽ mỉm cười, đổi khách thành chủ, làm nụ hôn này sâu hơn. Cả phòng xuân triều bắt đầu khởi động, tràn ngập hương thơm tình dục.

Tô Tử Bội bị hôn đến chóng mặt, không kiềm hãm được vụng về đưa tay cời đai lưng của mình và Quân Nhược Thủy, muốn cời hết những vật cản trở, trên người không khỏi nóng ran, muốn..... Tiến xa hơn một bước nữa.

Đột nhiên, một cái tay nắm thật chặt cái tay rục rịch chộn rộn của hắn, hắn giương mắt, nhìn đôi mắt sáng ngời của nàng. “Tại sao?” Hắn run rẩy hỏi, đáy mắt bi thương: “Chúng ta đã sớm thành thân, ngươi cũng nói yêu ta. Không phải sao?”

Quân Nhược Thủy dịu dàng hôn một cái lên khóe mắt của hắn, giọt nước mắt tràn mi vào trong miệng, nước mắt ấm áp, có chút mặn mặn, cũng có chút ngọt, khiến trong lòng nàng mềm mại. “Đúng, Bội Nhi, nhưng ta không hy vọng sau này ngươi phải chịu sự khống chế của Cách Mị, ta càng không hy vọng ngày sau ngươi là vì Cách Mị mà không thể rời bỏ ta.”

“Không có quan hệ, ta chưa từng muốn rời khỏi ngươi, trừ khi, ngươi không cần ta. Người có biết không?” Đôi mắt Tô Tử Bội mong đợi nhìn nàng.

Quân Nhục Thủy ôm hân, lắc đầu một cái, nói: “Bội Nhi, ta sợ ngươi sẽ hối hận.”

“Ngươi không tin ta? Vậy là ngươi ghét bỏ ta sao?” Tô Tử Bội lạnh nhạt nói, trong nháy mắt ánh mắt và thân thể cũng trở nên lạnh nhạt, hân chợt đẩy ngực của nàng ra, môi mòng mang theo đùa cợt: “Ngươi khiến ta tin tưởng ngươi, nhưng cho tới bây giờ ngươi chưa từng tin tưởng ta đúng không? Như vậy, ngươi còn đáng giá để ta tin tưởng sao?” Hân hất tay, tông cửa xông ra.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Mật đàm

Hân..... Tức giận. Quân Nhục Thủy nở nụ cười khổ.

Nàng không phải là Phật không có thất tình lục dục, thời điểm ôm hân, thân thể của nàng cũng sẽ nóng ran khó nhịn, cũng sẽ có sóng tình xao động, đó là phản ứng bản năng nhất, trực tiếp nhất khi hai người lưỡng tình tương duyệt tiếp xúc thân thể. Nhưng mà không thể được.

Cho dù là kiếp trước, đối mặt với thanh mai trúc mã Lâm Tuấn, nàng cũng sẽ không đồng ý dùng Cách Mị để kiểm hãm tim của hân. Tình yêu, một khi thay đổi thì không có cách nào挽回. Hao hết sức lực để cứu vãn một tình yêu không chung thủy thì còn có ý nghĩa gì? Ngược lại để tình yêu đó biến mất theo gió thì những năm tháng sau này thỉnh thoảng còn có thể nhớ lại những kỉ niệm tốt đẹp ban đầu.

Cho nên nàng tuyệt đối không thể tiếp nhận một người yêu bị thuốc khống chế tâm thần. Yêu một cách tự nhiên, phát ra từ tâm can, xuất xứ từ sâu trong nội tâm mới là loại tình cảm tốt đẹp nhất. Giống như bây giờ từng cử động của Tô Tử Bội đều là khó khăn đối với nàng. Nghĩ tới Tô Tử Bội, trong mắt của nàng không tự chủ được tràn ra mềm mại dịu dàng.

Thanh Văn đang chờ ngoài cửa nhìn thấy Tô Tử Bội đá cánh cửa đi ra thì gõ cửa một cái rồi đi vào, hân đứng lặng yên, có chút lo lắng nhìn Quân Nhục Thủy.

Quân Nhục Thủy nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thanh Văn thì không khỏi cười nói: “Giữa phu thê có chút va chạm nhỏ là điều khó tránh khỏi, không cần nhìn ta như vậy, chải sơ búi tóc cho ta, một lát nữa ta phải tới chỗ Lưu tri phủ.”

Thanh Văn nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười thân thiện. Hân từ từ đi tới búi tóc cho Quân Nhục Thủy. Tay Thanh Văn rất mềm mại, khéo léo, dưới bàn tay khéo léo của hân, mái tóc dài đen nhánh, trơn mềm của Nhục Thủy cam chịu phục tùng, hân thuần thực búi thành Lưu Vân Kế, cài thêm một cây trâm ngọc, để lại vài sợi tóc mai hai bên để tăng thêm mấy phần quyến rũ phong tình.

Quân Nhục Thủy có chút hăng hái nhìn chính mình ở trong gương, cảm thấy hình ảnh này rất là phù hợp thẩm mỹ của mình, nhưng mà người ở vương triều Kim Bích lại không cho là như thế. Vốn trước đây nàng đã bị nói là mềm yếu vô năng, bây giờ lại trang điểm mềm mại đáng yêu như vậy, nàng không nhịn được cười, nói: “Thanh Văn, ngươi không cảm thấy như vậy có chút kì lạ sao?”

“Không có, thiếu phu nhân như vậy rất đẹp, giống như..... là một hoa nhĩ.” Thanh Văn nhẹ nhàng cắn môi nói.

Ha ha, cuối cùng cũng có một người tình mắt! Quân Nhục Thủy cười vui vẻ. Thật ra thì bất luận ở thời đại nào thì tiêu chuẩn đối với cái đẹp vẫn sẽ không có sự thay đổi quá lớn. Các mỹ nam từ cổ đại được công nhận là Phan An Tống Ngọc thì thân thể đều không phải là dạng cường tráng oai hùng to lớn, mà đều là vóc dáng thon dài, ngũ quan tinh xảo, nếu ở hiện đại, chắc chắn sẽ là một mỹ nam xinh đẹp như hoa. Từ xưa xinh đẹp chính là từ dùng để hình dung nữ tử xinh đẹp, thế nhưng cũng có thể dùng để miêu tả vẻ đẹp của nam tử.

Cho nên, ở vương triều Kim Bích, nữ tử mềm mại, xinh đẹp, yếu đuối một chút, cũng không nên coi là kỳ quặc quái gở mới đúng.

Trang điểm xong xuôi, Quân Nhục Thủy rất tự đắc nhìn mình trong gương một chút, vui sướng mang theo Thanh Văn đến Lưu phủ.

Lưu Tử Phi là một bệnh nhân rất phối hợp, rất nghe lời, trải qua khoảng thời gian trị liệu này, thân thể của hân đã khá hơn nhiều, cũng đã có thể ở trong sân hóng gió, hơi phơi nắng mặt trời một chút. Cho nên, khi vừa thấy Quân Nhục Thủy đến thì hân hưng phấn không thôi, mắt to ngập nước giống như muốn hút ánh mặt trời, đột nhiên lóe sáng, rực rỡ vô cùng.

“Nhục Thủy, ngày hôm qua ngươi không có tới thăm ta đấy.” Tử Phi hơi oán trách nói, mà nụ cười mừng rỡ của hân thể hiện rõ nội tâm hân đang rất vui sướng, cũng không phải là oán giận thật sự.

“Ta đến đây mỗi ngày đều được nhưng mà phu lang nhà ta sẽ ghen.” Quân Nhục Thủy đùa giỡn nói.

“Phu lang của Nhục Thủy, chính là Tô Tam thiếu gia sao?” Tử Phi tròn to hai mắt trong suốt hoàn mỹ, tò mò hỏi.

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, cười trừ gheo nói: “Đúng vậy, xem ra hân nổi tiếng hơn ta nhiều. Tử Phi công tử của chúng ta được nuôi dưỡng trong khuê phòng vậy mà cũng biết hân.”

Từ Phi có chút ngượng ngùng cười cười, nói: “Nhược Thủy, có thể nói cho ta một chút về hấn được không?”

“Hấn ư?” Quân Nhược Thủy cười khê, ánh mắt trở nên cực kỳ dịu dàng: “Có lúc hấn rất tùy hứng, rất mạnh mẽ, có lúc lại rất yếu ớt, rất trẻ con, hấn độc lập, kiên cường, có chủ kiến, dám yêu dám hận, biết mình muốn cái gì.....”

“Nhược Thủy, nghe ngươi nói thì hình như hấn là một nam tử hiếm thấy trong thiên hạ, ta thật sự muốn gặp hấn một lần.” Trong mắt Từ Phi chứa đựng hâm mộ và mong đợi nhìn Quân Nhược Thủy, vẻ mặt dịu dàng, thẳng thắn này của nàng giống như là muốn dùng hết những từ ngữ tốt đẹp nhất của thế gian để hình dung Tô Tử Bội. Thì ra đây chính là tình yêu!

Quân Nhược Thủy có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng nói: “Cũng chỉ là người tình trong mắt hóa Tây Thi thôi.”

“Người tình trong mắt hóa Tây Thi là gì?” Từ Phi tò mò hỏi.

Quân Nhược Thủy búng tỉnh hiểu ra, đây là cách nói chuyện của hiện đại mà. Nàng gật đầu cười một cái, ti mi cho hấn giải thích.

Đã yêu nhau thì cái gì của người yêu cũng đều xinh đẹp cả. Tô Tử Bội, bất tri bất giác đã trở thành phong cảnh đẹp nhất trong mắt nàng.

Ngồi ở trong sân hơn nửa canh giờ, Từ Phi hơi mệt mỏi, Quân Nhược Thủy liền bảo Thanh Văn đỡ hấn trở về phòng còn mình thì đi đến tiền đường chào Lư Minh Tuệ.

Trong chính sảnh, Lư Minh Tuệ đã chuẩn bị trà bánh, hạ nhân cũng đã lui hết ra ngoài, giống như đã yên lặng chờ đợi nàng từ rất sớm.

“Mấy ngày nay không cần phải điều chỉnh phương thuốc, tiếp tục uống như vậy là được.” Quân Nhược Thủy không chút khách khí ngồi xuống uống một hớp trà.

Lư Minh Tuệ gật đầu một cái, cười cảm kích: “Tô phu nhân, cảm ơn ngươi.”

“Lư đại nhân khách khí rồi, dù sa Tế Thiện Đường bán thuốc miễn phí cho ngươi. Nếu đã là buôn bán thì mọi người đều có lợi, không cần khách khí như thế.” Quân Nhược Thủy hơi mỉm cười nói.

Lư Minh Tuệ biết nàng đang cố ý giữ một khoảng cách với mình, cũng không để ý, không biến sắc cười nói: “Gần đây Tô phu nhân có kế hoạch đi xa hay không?”

Trong lòng Quân Nhược Thủy có chút kinh ngạc nhưng trên mặt vẫn mỉm cười như cũ: “ Tại sao Lư đại nhân lại hỏi như thế?”

“Thái nữ đã chết hơn nửa tháng, triều đình vẫn chưa lập hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) để chiêu cáo thiên hạ, tại sao vậy?” Lư Minh Tuệ không trả lời vấn đề của Quân Nhược Thủy, ngược lại nhàn nhạt hỏi.

“ Chuyện của triều đình, ta lại là một thường dân nhỏ bé, làm sao xen vào được?” Quân Nhược Thủy cũng cười nhạt một tiếng, về triều đình, về chính trị, nàng vẫn luôn không muốn dính dáng đến mấy thứ đó. Những thứ đó quá hắc ám, tàn khốc và phức tạp, người bình thường như nàng thì không cách nào ứng phó được.

Lư Minh Tuệ lắc đầu một cái: “Tô phu nhân, ngươi nên buông xuống phòng bị của ngươi đối với ta. Thật ra thì ta cũng không có cách nào khác. Tuy thành Lâm Giang là đất phong của Tam vương gia, nhưng nàng ta không có quyền thay thế hay cách chức quan viên triều đình; ta là môn sinh của thiên tử, là tri phủ được Nữ hoàng phái đến Lâm Giang nhận chức. Dựa vào sự thông tuệ của ngươi, tất nhiên là có thể nhìn ra được Tam vương gia có lòng muốn tranh ngôi vị Nữ hoàng. Ta không có chứng cứ chính xác, hơn nữa Tam vương gia đã sớm phái người giám thị ta, cho nên, ta không có cách nào báo lên cho triều đình được. Nhưng mà dựa vào mưu lược và tâm lòng của Tam vương gia bây giờ thì nàng ta không có cách nào đảm đương được trách nhiệm nặng nề là gác vác thiên hạ. Ta nghĩ nếu nàng ta không tranh được ngôi vị Nữ hoàng, tất nhiên sẽ khởi binh mưu phản, mà Thành Lâm Giang lại có địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, rất có thể nàng ta sẽ chiếm lấy vùng đất Giang Nam này, an phận một phương, cắt đứt xưng hùng.”

Quân Nhược Thủy kinh ngạc nhìn nàng, vậy mà phân tích của nàng ta lại tương tự như suy nghĩ của mình.

“Một khi đã như thế, dù sao ta cũng là môn sinh của Nữ hoàng, mà lại ở đất phong của Tam vương gia, hiển nhiên là khó có thể rửa sạch được tội danh đồng lõa. Đến lúc đó, triều đình và Tam vương gia đều không tha cho ta, ta chỉ có một con đường chết.” Lư Minh Tuệ cực kỳ bình thản nói.

Nàng ta chỉ nói tình cảnh của mình, nhưng Quân Nhược Thủy biết, tình cảnh Tô gia tương tự như nàng ta. Long Hạo Văn đã sớm lên kế hoạch mưu quyền soán vị, cho nên Tô Tử Bội chỉ là một phần kế hoạch của nàng ta mà thôi. Nếu thật sự đến nông nỗi phải khởi binh, địa thế hiểm trở của dãy núi Trần chính là phòng tuyến tốt nhất, mà Tô gia, chính là kho bạc lớn nhất của nàng ta. Chiêu binh mãi mã, quân lương, quân dụng, chẳng phải những thứ đó cần rất nhiều bạc sao? Ngay cả như vậy, cũng chưa chắc Long Hạo Văn có thể dung được Tô gia, mà hiển nhiên là triều đình cũng sẽ truy cứu tới cùng, không chỉ một đám vây cánh, ngay cả hơi có quan hệ, đều sẽ bị liên lụy cứu tộc. Đối với những người mưu phản, từ trước đến giờ triều đình đều nhỏ cỏ tận gốc, không chút lưu tình.

“Hôm nay thế cục triều đình khẩn trương, ngôi vị thái nữ lại chậm chạp chưa được định đoạt, tất nhiên sóng ngầm trong kinh thành sẽ chuyển động.” Lư Minh Tuệ bình tĩnh nói: “Các vị hoàng nữ ở trong triều đều có thể lực của mình, hiện tại phải xem ai có thể lực lớn hơn một chút. Vốn ta không muốn bị cuốn vào trong đó nhưng cũng không còn cách nào khác. Hôm nay, chỉ hy vọng nhi tử không phải chịu liên lụy. Ta là mệnh quan triều đình, không có cách nào từ quan rồi đi, nếu Tô phu nhân cũng có tính toán này, hi vọng ngươi có thể giúp ta chăm sóc nhi tử.”

Quân Nhược Thủy cười khổ lắc đầu, gốc rễ của Tô gia ở thành Lâm Giang, làm sao nàng và Tô Tử Bội có thể rời khỏi nơi này, đi đến chân trời góc bể

được? Huống chi, thân thể Lưu Từ Phi như vậy, làm sao có thể chịu được đường xá lác lác, ngựa xe mệt nhọc?

“Lưu đại nhân suy nghĩ quá nhiều rồi, không tới thời khắc cuối cùng thì không nên buông tha hi vọng. Chuyện trên thế gian nhìn thì giống như son cùng thủy tận, hóa ra lại là liễu rũ hoa cười.”* Quân Nhưộc Thủy an ủi: “Trước mắt, vẫn là yên lặng theo dõi thôi.”

*Ý nói là ghê gớm kinh khủng lắm, như son cùng thủy tận nhưng cuối cùng thì lại rất nhẹ nhàng, giống như liễu rũ hoa cười.

Giờ khắc này, Lưu Minh Tuệ và Quân Nhưộc Thủy nhìn nhau, tầm mắt giao nhau, trong đó có được một loại đồng bệnh tương liên không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tức giận

Trời mọc trắng lặn, cứ như vậy mà đã mấy ngày trôi qua.

Quân Nhưộc Thủy không ngờ Tô Từ Bội sẽ không để ý tới nàng trong thời gian dài như vậy, cũng không ngờ rằng hắn sẽ tức giận lâu như vậy. Chẳng lẽ đây chính là chiến tranh lạnh sao?

Gặp phải một phu lang tình tình như hải tử lại thích đùa giỡn, tùy hứng, có lúc thật đúng là không thể làm gì được.

Theo thời gian trôi qua, rất nhiều tửu lâu trong thành đã bắt đầu khôi phục lại buôn bán, dù sao trời cao Nữ hoàng xa, thành Lâm Giang lại cách xa kinh thành, ngoài tầm tay với của Nữ hoàng. Rất nhiều thanh lâu không dám lộ liễu quá mức, liền bắt đầu buôn bán lén lút. Những nữ tử quần áo lụa là kia đã sớm không có cách nào nhẫn nại được nữa, tất nhiên là lũ lượt kéo đến, hàng đêm sinh ca, tiêu dao khoái hoạt. Thiên hạ thì có liên quan gì đến các nàng? Tận hưởng lạc thú trước mắt là tốt nhất.

Quân Nhưộc Thủy lật người, hải lòng duỗi lưng một cái, từ trên tháp mềm ngồi dậy. Trước đó vài ngày, nàng vừa mới được phép ngủ ở trên giường, hôm nay lại luân lạc tới ngủ ở tháp mềm rồi. Ai, từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ trở lại tận tiện thì khó đến dường nào. Mới ngủ trên giường đệm mềm mại mấy ngày, vậy mà đã bắt đầu cảm thấy đau lưng khi ngủ trên tháp mềm rồi.

Tô Từ Bội lẳng lặng ngủ ở trên giường đối diện, đưa lưng về phía nàng, mỗi ngày đều giống nhau, hờ hững với nàng. Cuối cùng là hắn muốn tức giận trong bao lâu đây?

Quân Nhưộc Thủy nhìn chăm chú bóng lưng của hắn, suy nghĩ làm thế nào để dành hắn thì bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói huyền ảo, xen lẫn tiếng khóc thút thít, tiếng mắng chửi, làm cho không khí mát mẻ an tĩnh sáng sớm trở nên ngột ngạt. Quân Nhưộc Thủy nhíu mày, đứng lên nói: “Bội Nhi, bây giờ còn sớm, người ngủ một lát, ta đi ra ngoài xem một chút.”

Biết hắn còn chưa có hết tức giận, không đợi câu trả lời, Quân Nhưộc Thủy đã tự đi ra bên ngoài, tới chỗ phát ra âm thanh.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Xa xa, chỉ thấy Thanh Phong đang ngăn cản Từ Trúc, gương mặt đầy căm phẫn, hận không được ăn tươi nuốt sống Từ Trúc. Quân Nhưộc Thủy đến gần, mới nhìn thấy y phục của Từ Trúc xộc xệch, đầu tóc rối bời, đáng vẻ hơi hốt hoảng. Quân Nhưộc Thủy nhìn bọn họ, bắn khoăn một hồi, sau đó cau mày hỏi: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Từ Trúc, tại sao người lại ở chỗ này?”

“Thiếu phu nhân, mới vừa rồi ta đi ngang qua đây, nghe Thanh Văn ở trong phòng khóc rất đau lòng, đang chuẩn bị tiến lên gõ cửa thì đã nhìn thấy nàng ta từ trong phòng Thanh Văn chạy ra ngoài. Tối hôm qua, nàng ta.....” Hai mắt Thanh Phong rung rung, tức giận nói, ánh mắt nhìn về phía Từ Trúc tràn đầy hận ý.

“Thanh Văn? Thanh Văn đâu?” Quân Nhưộc Thủy bị hắn làm cho rối rắm.

“Tiểu thư, ta đã nói với người. Tối hôm qua, ta muốn Thanh Văn.” Về mặt Từ Trúc xem thường: “Ta sẽ cưới hắn.”

Thanh Phong hận không thể tát nát mặt nàng ta: “Thiếu phu nhân, nàng ta cưỡng bức Thanh Văn.”

“Người muốn Thanh Văn?” Quân Nhưộc Thủy lặp lại, có chút không có thể tin được: “Thanh Văn có đồng ý không?”

Từ Trúc ngẩng mặt, ra vẻ đương nhiên nói: “Tiểu thư, Thanh Văn ký khế ước bán thân cả đời, không có quyền tự quyết định hôn sự. Chỉ cần người hứa gả hắn cho ta là được rồi. Những năm này ta luôn đi theo người, chẳng lẽ muốn một gã sai vặt cũng không được sao?”

“Thanh Văn có đồng ý không?” Quân Nhưộc Thủy không cử động, kiên trì hỏi, giọng nói dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Ta nói là sẽ lấy hắn. Gạo đã nấu thành cơm chín, chẳng lẽ hắn còn không muốn. Ta có thể bảo đảm, hắn là chính phu.” Từ Trúc nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, không hề biết mình đã làm sai cái gì.

“Ký khế ước bán thân cả đời thì phải bị người khác tùy ý đùa giỡn sao? Làm hạ nhân thì không phải là người sao? Người đừng quên, chính người cũng là nô tỳ.” Thanh Phong tức giận không ngời, lồng ngực gầy yếu phập phồng kịch liệt, kinh miệt nhìn Từ Trúc nói. Cả nhà hắn đều làm nô tỳ, từ sinh ra đã là nô tỳ của Tô gia, cũng không có quyền tự chủ. Lời nói của Từ Trúc, giống như cái gai bén nhọn, tàn nhẫn cắm vào trái tim của hắn.

Từ Trúc cười, mặt đắc ý nói: “Khế ước bán thân của ta, từ rời Quân gia đã bị tiểu thư xé bỏ. Bây giờ ta đã là quân sự của Tế Thiên Đường, là ta chủ nhân của chính mình.”

Tròng mắt đen của Quân Nhược Thủy u ám, nhìn sắc mặt khoe khoang của Từ Trúc, từ từ đi tới trước mặt nàng ta, đột nhiên dùng sức đánh nàng ta một bạt tai Thanh Phong ngã người tại chỗ, từ không biết thiếu phu nhân trời sinh dịu dàng cũng có thời điểm lạnh lẽo, mạnh mẽ như vậy.

Từ Trúc bị đánh đến lệch mặt, khóe miệng rỉ ra một vệt máu. Nàng ta che khuôn mặt đau đớn bông rớt của mình, dùng ánh mắt không dám tin nhìn Quân Nhược Thủy: “Tiểu thư? Người đánh ta?”

“Đây chính là yêu của người sao? Cừ chi của người, không khác nào cầm thú.” Sắc mặt Quân Nhược Thủy trầm xuống, giống như bị bao phủ một tầng sương lạnh lẽo vô tình. Nói xong, nàng không nhìn Từ Trúc nữa, lướt qua bên người nàng ta, lòng nóng như lửa đốt đi tới trước phòng Thanh Văn, nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong phòng không có một giọng nói nào cả. Dưới tình thế cấp bách, Quân Nhược Thủy đẩy cửa vào. Bên trong phòng hỗn loạn. Trên mặt đất toàn là y phục, ga giường, chăn màn rách nát, y phục của Thanh Văn xốc xếch, tóc xõa rối tung, ánh mắt đờ đẫn, sững sờ nhìn trần nhà, không nhúc nhích, giống như là đã chết rồi.

“Thanh Văn.” Quân Nhược Thủy đau lòng gọi hắn.

Nghe được tiếng của nàng, ánh mắt trống rỗng của Thanh Văn dần dần có tiêu điểm, đến khi thấy rõ ràng người trước mặt là nàng thì đột nhiên khóc lớn, dùng sức đẩy nàng ra ngoài: “Người đi đi, người đi đi!”

Từ Trúc là do nàng dẫn vào Tô phủ, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, nàng cũng khó chối khỏi tội này. Thanh Văn trách nàng, cũng là dễ hiểu. Quân Nhược Thủy áy náy muốn đưa tay đỡ hắn dậy, thế nhưng hắn lại lập tức co rút thành một cục, cuộn mình ở trong góc, giống như muốn ngăn cách mình với bên ngoài thế giới.

Quân Nhược Thủy có thể hiểu được sâu sắc nỗi khổ sở, nhục nhã và tuyệt vọng của hắn. Bởi vì, ở kiếp trước, nữ tử là người ở thế yếu, nữ tử là người phải chịu khổ sở này. Đó sẽ là ám ảnh vĩnh viễn không thể thoát khỏi trong suốt cuộc đời, tâm hồn đã bị tổn thương thì có dùng cả đời cũng khó mà phai mờ được.

“Thanh Văn, đừng như vậy, quên hết tất cả có được hay không?” Quân Nhược Thủy dịu dàng an ủi. Nàng vẫn luôn xem hắn như một tiểu đệ đệ, bình thường cũng hay quan tâm và chăm sóc hắn, giờ phút này nhìn hắn bị thương mà nàng lại bất lực như vậy, khiến nàng đau lòng không thôi. Vương triều Kim Bích có quá nhiều luật pháp không hợp lý, bởi vì khế ước Thanh Văn ký là khế ước cả đời, cho nên cả đời hắn chỉ có thể bán cho Tô gia. Chỉ cần Tô gia không truy cứu trách nhiệm của Từ Trúc, thì Từ Trúc không hề có lỗi. Cho dù có truy cứu thì cũng chỉ đánh mấy hèo xong việc, bởi vì Thanh Văn chỉ là một nô tỳ không có quyền tự chủ.

Thân phận địa vị quyết định cấp bậc của một con người, thế giới vĩnh viễn không có công bằng như người ta vẫn nói.

“Thanh Văn, Từ Trúc nói nàng sẽ phụ trách.....”

Thanh Văn từ từ xoay đầu về phía nàng, bị thương sâu sắc nhìn nàng, nói gần từng chữ: “Ta tình nguyện tìm đến cái chết.” Nói xong, đột nhiên cầm cây kéo lên trên bàn thêu thùa may vá đâm vào ngực mình. Thời điểm Quân Nhược Thủy phản ứng lại thì đã không kịp đoạt lấy cây kéo sắc bén, chỉ là đẩy lệch nó để nó không đâm về phía quả tim. Máu đỏ tươi từ ngực của hắn văng tung tóe ra ngoài, bắn lên người Quân Nhược Thủy.

Đây là một thiếu niên mười bốn tuổi nhu nhược, nhát gan mà nàng vẫn hay thấy sao, tại sao lại cương liệt, kiên quyết đến như thế, không chừa lại đường để quay về?

“Thanh Văn.....” Quân Nhược Thủy hoảng sợ ôm lấy hắn, đau đớn kêu lên,

Khóe miệng của hắn tràn ra vết máu, nhưng mà trên khuôn mặt thanh tú lại lộ ra nụ cười sung sướng: “Thiếu phu nhân, có thể chết ở trong ngực của người, ta..... Cảm thấy rất hạnh phúc.”

“Đừng nói bậy bạ.” Trong lòng Quân Nhược Thủy vừa vội vừa đau, nước mắt tràn mi, không khỏi quay đầu lại lớn tiếng kêu lên: “Thanh Phong, mau vào đây.”

Thanh Phong đang oán hận nhìn chằm chằm Từ Trúc ngoài cửa, đề phòng nàng ta chạy vào. Nghe thấy Quân Nhược Thủy kêu lên gấp gáp thì không khỏi hoảng hốt, lập tức vọt vào. “Thiếu phu nhân, chuyện này..... Đây là như thế nào?” Nhìn Thanh Văn đầm đìa máu tươi đang hấp hối trong ngực Quân Nhược Thủy, hắn ngây dại, ngây ngốc hỏi.

“Còn lo lắng cái gì, mau tới đây bảo vệ tâm mạch của hắn.” Quân Nhược Thủy khôi phục tỉnh táo, trầm giọng nói.

“Vâng.” Lúc này Thanh Phong mới thật sự tin tưởng sự thật trước mắt, lập tức xông tới điểm mấy huyệt vị trên ngực Thanh Văn, nước mắt rơi xuống là chảy.

Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng đặt Thanh Văn lên giường, xoay người muốn đi đến phòng thuốc nhưng vật áo lại bị Thanh Văn nắm chặt.

“Thanh Văn, nghe ta, đừng buông tay. Có được hay không?” Quân Nhục Thủy ảm áp, cúi người nhìn hắn, dịu dàng nói: “Ta không muốn ngươi chết.”

Thanh Văn rũ mí mắt xuống, từ từ buông lỏng tay ra.

“Thanh Phong, bảo người đi mời Tôn đại phu tới đây.” Quân Nhục Thủy dặn dò xong rồi đi đến phòng thuốc lấy một ít đồ vật cấp cứu, lại lấy nhân sâm ngâm năm cho Thanh Văn ngâm trong miệng để giữ lại hơi thở.

Trầm ngâm một hồi lâu, Quân Nhục Thủy hạ quyết tâm nói: “Thanh Phong, không chờ được Tôn Minh Huân rồi. Ngươi ở bên cạnh giúp ta một tay, ta tự làm.”

Cho Thanh Văn uống Ma Phí Tán (thuốc mê của Hoa Đà) rồi dùng nước thuốc kháng viêm trừ độc do chính mình nghiên cứu bôi ở mặt ngoài vết thương, máu tươi vẫn chảy như cũ, nàng dùng nước sôi nấu khăn vải, sau đó cầm máu bằng cách dùng chỉ ruột dê tự chế khâu lại vết thương. Tất cả mọi thứ đều còn ở trong giai đoạn thí nghiệm, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể dùng nó để cứu cấp.

Nhìn mặt ngoài vết thương đầm đìa máu tươi, máu thịt be bét, sắc mặt Thanh Phong không nhìn được mà trắng bệch, quay đầu nhìn Quân Nhục Thủy đang hết sức chăm chú khâu vết thương cầm máu, hắn không khỏi tràn đầy sùng bái: “Thiếu phu nhân, người rất lợi hại.”

“Đừng nói chuyện, chú ý và phản ứng hô hấp của hắn.” Quân Nhục Thủy trách mắng.

Thanh Phong hoàn toàn tâm phục, gật đầu.

Ước chừng sau một nén nhang, Tôn Minh Huân vội vã chạy tới. Nàng ta nghiêm túc bước vào bên trong, dùng nước thuốc rửa tay, sau đó lên trước làm trợ thủ cho Quân Nhục Thủy.

Sau hơn nửa canh giờ, vết thương của Thanh Văn đã được băng bó xong, lúc này Quân Nhục Thủy mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống.

“Nhục Thủy, tài nghệ của ngươi, gần như đạt tới đỉnh cao nhất của trị liệu ngoại thương ở vương triều Kim Bích rồi. Ta cảm thấy không bằng. Ngươi luyện được tay nghề này từ lúc nào?” Y sĩ Tôn Minh Huân hiếu kỳ không thôi hỏi.

“Minh Huân, ta cũng chỉ là gan lớn mà thôi. Tình huống nguy cấp, ta là lâm nguy ra trận, đâu để ý gì nhiều.” Nàng không phải là bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp, may mắn mặc dù vết thương sâu, nhưng không có thương tổn đến các mạch máu lớn, chỉ cần khâu vá đơn giản là được, nếu không nàng cũng bó tay mà thôi. Quay đầu nhìn sắc mặt và đôi môi trắng bệch của Thanh Văn một chút, tác dụng của Ma Phí Tán còn chưa hết, hắn vẫn còn đang ngủ say.

Nàng thừa nhận, quả thật nàng rất hi vọng có một “con chuột bạch” tới để nghiệm chứng thành quả nghiên cứu những ngày gần đây một chút, nhưng mà nàng cũng không có hy vọng người đó là người bên cạnh mình.

Nhìn thấy tình huống đã Thanh Văn ổn định lại, Quân Nhục Thủy đứng dậy tiễn Tôn Minh Huân ra cửa, cũng phải giả vờ theo nàng ta đến Tế Thiện Đường lấy thuốc. Khi trở về thì nhìn thấy Từ Trúc đã đi vào từ lúc nào, đang quỳ gối đầu giường, lo lắng đau lòng nhìn sắc mặt Thanh Văn không còn chút máu.

“Ngươi đi vào làm gì?” Quân Nhục Thủy lạnh lùng hỏi.

“Tiểu thư, hắn..... Sẽ không có chuyện gì chứ?” Từ Trúc nhẹ giọng hỏi, chỉ sợ quấy rầy đến người đang ngủ mê man, cặp mắt tràn ngập vẻ chờ mong.

Quân Nhục Thủy lắc đầu một cái: “Tạm thời bảo vệ được tính mạng, nhưng còn chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm. Bây giờ sợ nhất chính hắn nóng lên, một khi không khống chế được, như vậy, hắn liền.....”

“Tiểu thư, người nhất định sẽ chữa khỏi hắn, có phải hay không? Phải hay không?” Từ Trúc nắm chặt tay Quân Nhục Thủy, giống như bị bệnh thần kinh hỏi.

“Ta sẽ cố hết sức, nhưng cũng phải xem ý chí của chính bản thân hắn.” Quân Nhục Thủy chán ghét nhẹ nhàng rút tay ra, trong lòng vẫn không thể tha thứ cho nàng ta. Theo ý nàng, cường bạo chính là hành động ác liệt nhất, vô sỉ nhất. Từ Trúc trơ trẽn như vậy khiến nàng khinh thường.

“Tiểu thư, nhất định là người đã nói cái gì đó kích thích hắn, sau khi hắn thấy người thì mới tự sát, là bởi vì hắn thích người, cho nên khi ở trước mặt người, hắn có cảm giác mình đã là tàn hoa bại liễu. Vốn ban đầu người muốn thu nhận hắn, hiện tại hắn đã trở thành người của ta, tiểu thư, không bằng tác thành cho chúng ta đi.”

Quân Nhục Thủy cười lạnh: “Ngươi có biết cái gì mới gọi là tác thành không? Tác thành cho ngươi, cũng không khác gì đẩy Thanh Văn vào tình cảnh bất hạnh. Ta chưa từng nghĩ tới việc thu hắn làm thi, chỉ có trong lòng ngươi mới có ý tưởng xấu xa như thế. Mấy ngày nay ngươi ở lại Tế Thiện Đường đi, đừng để cho ta nhìn thấy ngươi, nếu không, ta sẽ không nhìn được mà muốn giết chết ngươi.”

Từ Trúc sợ hãi nhìn khuôn mặt lạnh như băng sương của Quân Nhục Thủy, người ôn hòa như vậy, vậy mà cũng sẽ trở thành..... lạnh lẽo vô tình. Đối với Quân Nhục Thủy lúc này, trong lòng tràn Từ Trúc tràn đầy sợ hãi. Nàng ta không dám cãi lại, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, phần hận lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Hòa hảo

Lúc nửa đêm, quả nhiên Thanh Văn bắt đầu nóng lên. Không có nhiệt kế nên không biết hần sốt bao nhiêu độ, Quân Nhục Thủy chỉ có thể lấy tay sờ trán của hần để cảm giác độ nóng, hai gò má của hần ửng hồng, đôi môi khô khốc nứt ra, cái trán nóng giống như bị thiêu.

Từ buổi sáng cho đến giờ, Quân Nhục Thủy vẫn luôn ở lại trong phòng Thanh Văn trông chừng hần hần, nửa bước cũng không dám rời đi, sợ bệnh tỳ lúc sẽ có biến hóa. Nơi này không có thuốc kháng sinh, theo ghi chép hành y gia truyền của Tôn Minh Huân thì rất nhiều bệnh nhân bị thương tử vong không phải bởi vì thương thế quá nặng mà là bởi vì nóng lên, vết thương thối rữa dẫn tới cái chết.

Bây giờ cũng chỉ có thể hi vọng thảo dược kháng viêm mà nàng nghiên cứu có thể phát huy hiệu quả.

Dặn dò mấy gã sai vặt thay phiên nhau trực đêm, không ngừng đắp khăn lông lạnh lên trán cho Thanh Văn và lau ẩm toàn thân cho hần. Quân Nhục Thủy tựa vào trên bàn, cảm thấy cực kì buồn ngủ đồng thời bắt đầu hồi tưởng lại từng hình ảnh lúc ban ngày trong đầu. Thanh Văn..... Vậy mà lại thích nàng?

Nàng tự suy xét mình, tuyệt đối không có lưu tình khấp nôi, tại sao lại chọc phải hoa đào vậy? Mà với Thanh Văn nhả nhận lịch sự, nàng chỉ có thể quan tâm hần như bằng hữu và đau lòng vì không có cách nào đáp lại mà thôi.

Mới vừa rồi Liễu Miên có tới thăm Thanh Văn. Thanh Văn đang còn ngủ mê man, Liễu Miên nhẹ nhàng nắm tay hần, chảy nước mắt thờ dài: “Hài tử đáng thương!” Tiếng thờ dài giống như đang nghĩ đến cuộc sống ở thanh lâu bán rẻ tiếng cười của mình, đau buồn khiến Quân Nhục Thủy không thể không an ủi một phen mới khiến hần ngừng chảy nước mắt.

“Thủy Nhi, con sẽ xử trí Tử Trúc như thế nào?” Liễu Miên xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, hơi lo lắng hỏi, trong lòng tràn đầy mâu thuẫn. Hần cảm thấy Thanh Văn rất đáng thương, nhưng Tử Trúc cũng bán mình làm nô đi theo bên cạnh hần từ nhỏ, ở trong hoàn cảnh Quân gia ác liệt như vậy mà vẫn trung thành hầu hạ hần và Nhục Thủy. Sống chung nhiều năm, tình cảm cũng là chân thành.

Quân Nhục Thủy cười miễn cưỡng, nói: “Phụ thân, con cũng không biết nữa. Trước tiên cứ chờ Thanh Văn tốt hơn đã rồi hãy nói.”

Liễu Miên gật đầu một cái, cũng biết trong lòng nàng rất rối rắm, an ủi: “Thủy Nhi, bất luận con xử lý chuyện này như thế nào thì ta đều đứng ở bên cạnh con.”

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, nhếch khóe miệng, đôi tay ôm lấy hông của Liễu Miên, ở trong ngực hần mà nheo một lát mới lưu luyến không rời buông ra. Liễu Miên đau lòng vỗ vỗ vai của nàng: “Thủy Nhi, đừng quá mệt mỏi. Có chuyện gì thì đừng giấu ở trong lòng, hãy nói cho phụ thân nghe.” Nhục Thủy cười gật đầu, bảo gã sai vặt đưa Liễu Miên trở về Thanh Tâm tiểu trúc.

Đêm yên tĩnh lại. Bên trong phòng, dưới ánh nến, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của Thanh Văn. Một hồi đánh úp tới, Quân Nhục Thủy dựa vào bàn ngủ gật.

Tô Tử Bội khe khẽ đẩy cửa đi vào, gã sai vặt canh giữ ở bên giường vừa muốn chào hần thì Tô Tử Bội đã vội vàng khoát tay, sử dụng ánh mắt bảo hần đừng đánh thức Quân Nhục Thủy. Hần đã nghe Thanh Phong kể tường tận mọi chuyện một lần, biết nàng sẽ không yên lòng, nhất định sẽ canh giữ trong phòng Thanh Văn. Trong lòng hần hơi có chút ghen tị nhưng hần biết đây không phải là thời điểm để hần cáu kỉnh. Hần yên lặng đứng bên cạnh Quân Nhục Thủy, xoay người nhận lấy áo choàng Thanh Phong đưa qua, muốn phủ thêm cho Quân Nhục Thủy. Ngày mùa thu, ban đêm ngủ như vậy rất dễ bị cảm lạnh.

Lúc này, Quân Nhục Thủy dựa vào cạnh bàn, không thoải mái gật gật thân thể, đột nhiên từ trên mép bàn tuột xuống. Thanh Phong kêu lên một tiếng, giọng còn chưa dứt thì Tô Tử Bội đã tiến lên một bước, đưa tay ra đỡ, một giây kế tiếp, Quân Nhục Thủy đã ngã vào trong ngực của hần. Đã vài ngày chưa có tiếp xúc thân thể với nàng, giờ phút này đầy cõi lòng nhuyễn ngọc ôn hương khiến lòng hần không khỏi run rẩy một hồi.

Quân Nhục Thủy mở cặp mắt mờ mịt ra, con ngươi như một loại hắc ngọc dịu dàng phản chiếu ánh nến chập chờn, đối diện với ánh mắt có hơi kinh ngạc của hần, nàng từ từ nở nụ cười dịu dàng. “Bội Nhi.” Nàng nhẹ giọng nỉ non, rất tự nhiên đưa tay ôm lấy hông của hần, lúm đồng tiền như hoa.

Tô Tử Bội vui sướng khi bị khuôn mặt dịu dàng của nàng đầu độc, si ngốc nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, giống như đây là hình ảnh đẹp nhất trong cuộc sống. Tim hần lập tức mềm ra, tất cả tức giận, tất cả oán giận, trong nháy mắt đều tan thành mây khói.

“Ta không muốn tức giận với ngươi nữa, Nhục Thủy, ta chỉ muốn cứ ôm ngươi như vậy. Ta nhận thua.” Tô Tử Bội thờ dài nói.

“Cho tới bây giờ ta chưa từng tức giận với ngươi.” Quân Nhục Thủy khẽ gật đầu một cái, nói: “Không hề có thắng thua. Chẳng lẽ ngươi không biết, ngươi tức giận không vui, ta cũng sẽ khó chịu như vậy sao?”

Tô Tử Bội nhắm mắt lại, ôm nàng thật chặt. Một hồi lâu, Tô Tử Bội mới buông nàng ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt lông mày đang nhíu lại của nàng, nhẹ giọng an ủi: “Đừng lo lắng như vậy, Thanh Văn sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Ta không biết nên xử lí Tử Trúc như thế nào, Bội Nhi.” Lần đầu tiên, nàng vô cùng mềm yếu nói. Vùi đầu ở trước ngực hắn, giọng nói nghẹn ngào.

“Đừng khổ sở, Nhược Thủy, không phải là lỗi của ngươi. Ngươi không cần đau lòng như thế, như vậy ta cũng sẽ đau lòng.” Hắn ôm nàng vào lòng mình, khe khẽ hôn lên gò má của nàng, lẩm bầm.

Hắn hiểu khổ sở và đau lòng trong lòng nàng, Tử Trúc là nha hoàn của nàng, là do nàng dẫn vào Tô phủ, xảy ra chuyện như vậy, nàng khó chối tội này. Lần đầu tiên nàng cảm thấy hắn ôm mình như vậy làm cho lòng người trở nên an tĩnh, giống như bất cứ lúc nào nàng cũng có một bến cảng để nghỉ ngơi tránh gió, làm cho trái tim buống xuống đủ loại gánh nặng, chỉ đơn giản là nghỉ ngơi. Nàng cười, khe khẽ tựa vào trong ngực của hắn, cảm thấy ấm áp mà an toàn.

Thanh Phong nhìn thấy hai vị chủ tử mập mờ như thế, đã sớm cáo già chạy ra canh ngoài cửa. Ngược lại ở trong phòng, gã sai vặt coi chừng Thanh Văn không thể làm gì khác hơn là mặt đỏ tới mang tai, già cầm vò điếu, không nghe không thấy không nghĩ đến, hi vọng thiếu gia thiếu phu nhân coi hắn như một bối cảnh không quan trọng là được rồi.

“Bội Nhi, ngươi đi nghỉ ngơi đi, ta còn phải canh ở chỗ này.” Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của hắn, mỉm cười nói.

Tô Tử Bội khó có được không cãi lời mà gật đầu một cái, cúi người hôn lên má nàng một cái, mới mang vò mặt thực hiện được gian kế cười cười rồi đi.

Quân Nhược Thủy đứng ở sau lưng hắn mỉm cười lắc đầu một cái, mới vừa rồi còn cảm thấy hắn trưởng thành lên được chút ít, nhưng ngay sau đó lại trẻ con như cũ. Sở nơi được hắn hôn qua, giống như còn mang theo chút hơi nóng bỏng, nàng nhếch miệng cười. Bên cạnh gã sai vặt bên cạnh nhìn trộm bộ dạng cười khúc khích của nàng một chút, cũng không khỏi hé miệng cười trộm.

Sáng sớm, ánh sáng vừa ló dạng, sương mù vẫn còn dày đặc, khắp nơi trong vườn Tô gia đều là mờ mịt mờ hồ. Quân Nhược Thủy đứng dậy duỗi lưng một cái, hoạt động tay chân đã bị tê cứng, sau đó đi tới trước giường, sờ sờ cái trán của Thanh Văn, nhiệt độ đã hạ xuống. Thở phào một cái thật dài, nàng đặt tay lên trên mạch của hắn, mạch tượng vững vàng có lực, tính mạng không còn gì đáng ngại nữa, lúc này mới yên lòng lại.

“Đợi lát nữa hắn sẽ tỉnh lại, ngươi đổi ca, đi nghỉ trước đi.” Quân Nhược Thủy nói với gã sai vặt trực đêm rồi đẩy cửa đi ra ngoài, ngay lập tức nhìn thấy khuôn mặt tươi cười xinh đẹp như hoa tường vi của Tô Tử Bội, sau đó nhiệt tình hôn hắn. Hải tử ngu ngốc này, hình như rất thích dính lấy nàng. Dĩ nhiên nàng cũng rất ưa thích hắn thẳng thắn biểu lộ tình cảm của mình như vậy. Tình yêu mà phải đoán tới đoán lui, hành hạ lẫn nhau thì thật sự là quá mệt mỏi, nên thẳng thắn bộc trực, trong sáng giống như hắn mới phải.

“Tại sao lại thức dậy sớm như vậy?” Quân Nhược Thủy thân thiết kéo tay của hắn, đi ra ngoài cửa.

“Nghĩ tới việc ngươi ở nơi này, chân của ta không tự chủ được muốn đi sang bên này.” Hắn hơi đỏ mặt liếc nàng một cái, oán hận mà nói: “Sáng sớm dậy không thấy được ngươi, cảm giác thật sự không tốt. Trong lòng có chút lo lắng.”

Quân Nhược Thủy cười vui vẻ: “Nhiệt độ của Thanh Văn đã hạ, bây giờ tình huống cũng đã ổn định rồi, chúng ta cùng đi ăn điểm tâm thôi.”

“Ngươi còn chưa nói ngươi có nhớ ta hay không? Có hay không?” Tô Tử Bội như hải tử đòi kẹo đường, nhất quyết không chịu buông tha, bắt nàng phải trả lời.

Quân Nhược Thủy buồn cười: “Tô thiếu gia, đây là ngươi đang vu oan giá hoạ sao!”

“Mặc kệ, vu oan giá hoạ cũng được, chỉ cần kết quả, mặc kệ quá trình.” Tô Tử Bội liếc xéo nàng một cái, há hê đắc ý nói.

Quân Nhược Thủy bất thành linh hôn lên môi hắn một cái, cười lôi kéo tay hắn bước nhanh về phía trước. Tô Tử Bội sừng sốt một chút, ngay sau đó mỉm môi cười, lập tức quên đi vấn đề không có câu trả lời mới vừa rồi.

Hai người đang hoà thuận vui vẻ ăn điểm tâm thì có gã sai vặt chạy tới báo cáo: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, Thanh Văn tỉnh rồi.”

“Thật sao? Ta lập tức tới ngay.” Quân Nhược Thủy mừng rỡ nói, tỉnh lại có nghĩa là có chuyển biến tốt: “Bội Nhi, đi cùng với ta không?”

“À, ngươi trước đi đi, lát nữa ta sẽ tới.” Tô Tử Bội hơi chột dạ nói.

“Được.” Quân Nhược Thủy gật đầu một cái, không nghi ngờ gì.

Sau khi Quân Nhược Thủy rời đi không lâu, Thanh Phong cười hi hi bụng một chén thuốc chạy tới: “Thiếu gia, thuốc sắc xong rồi.”

“Được rồi, đặt ở bên cạnh đi, một lát nữa nguội rồi uống.” Nhìn nước thuốc đen sì mà sắc mặt Tô Tử Bội vẫn như thường. Mấy ngày trước hắn còn cần nàng dụ dỗ mới bằng lòng uống thuốc đấy. Nhớ tới nàng, ánh mắt hắn bất giác nhuộm lên ánh sáng dịu dịu.

“Thiếu gia, đây rốt cuộc là thuốc gì vậy? Là thiếu phu nhân kê sao?” Thanh Phong để chén thuốc xuống, đi tới trước mặt hắn, tò mò hỏi.

Tô Tử Bội thuận miệng ứng phó nói: “Là thuốc dưỡng sinh bổ khí.”

“A.” Thanh Phong búng tỉnh hiểu ra loại, vẻ mặt gian xảo mỉm cười: “Là vì muốn sinh tiểu bảo sao?”

Tô Tử Bội không có phủ nhận, chỉ cười gõ đầu hắn, trong ánh mắt lại hàm chứa vẻ cô đơn.

Nhìn nước thuốc màu đen một chút, mùi thuốc khó ngửi bốc lên khiến hắn cảm thấy hơi buồn nôn. Nhưng hắn vẫn kiên trì bưng chén thuốc lên, giữa đầu uống một hơi cạn sạch. Trong miệng lưu lại mùi thuốc làm cho hắn muốn nôn mửa. Hắn lập tức che miệng lại, cố gắng hết sức dè cảm giác buồn nôn này xuống.

Thanh Phong thấy thế thì nhanh chóng mở hộp đựng thức ăn, lấy một miếng mứt hoa quả từ bên trong ra, đưa đến bên môi Tô Từ Bội.

Tô Từ Bội lắc đầu một cái, ý bảo Thanh Phong bỏ mứt hoa quả lại trong hộp. Thuốc này, trước và sau khi dùng thuốc nửa canh giờ không thể ăn gì. Thanh Phong không hiểu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy vẻ buồn rầu. Tô Từ Bội cười với Thanh Phong, nói: “Không sao, chút khổ này ta vẫn chịu được.”

Thanh Phong vô cùng sùng bái nhìn Tô Từ Bội, ai da, thiếu gia nhà hắn rất kiên cường, hắn rất cảm động nha.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Một mối

“Thanh Văn.” Quân Nhược Thủy nhìn con người đen nhánh của Thanh Văn, đôi mắt vốn rất sáng kia lúc này giống như hồ nước sâu thẳm, sâu không thấy đáy, sóng nước chẳng xao, giống như một hồ nước chết.

Thanh Văn bây giờ giống như không còn hy vọng, tâm như tro tàn. Nghe được giọng nói của Quân Nhược Thủy, đôi mắt hắn nhẹ nhàng chuyển động, từ từ quay đầu về phía Quân Nhược Thủy, ánh mắt kia cực kỳ phức tạp, có mê mang, có bi ai có tuyệt vọng sâu sắc. Trong lòng Quân Nhược Thủy không khỏi thờ dài, thiếu niên dịu ngoan, làm người ta hài lòng như thế tại sao lại chẳng may mắn? Mà bất hạnh thì lại cứ bám dính đeo đuổi?.

Tại sao lại Từ Trúc làm ra chuyện không bằng cảm thù như vậy? Cho dù là đoạt lấy thân thể Thanh Văn, thế nhưng hắn thà rằng chết cũng không muốn nương thân chỗ nàng ta mà.

Chuyện này tạm thời chỉ có mấy người là nàng, Tô Từ Bội, Thanh Phong Từ Trúc, Minh Huân biết được, sau đó Quân Nhược Thủy lập tức phong tỏa tất cả mọi tin tức. Nàng rất rõ ràng ở nơi này, danh tiết đối với một nam tử là rất quan trọng.

“Thanh Văn, còn đau nhức không? Có đói bụng hay không?” Quân Nhược Thủy mỉm cười ân cần hỏi.

Dịu dàng rất quen thuộc. Nàng không vì hắn đã bị vấy bẩn mà xa lánh hắn, xem thường hắn. Hắn biết nàng không phải là người như thế. Chẳng qua hắn lại tự mình cảm thấy tự ti mặc cảm. Trước kia hắn cảm thấy mình còn có thể đứng ở bên cạnh nàng, làm gã sai vặt thân cận cả đời. Hiện tại..... Hắn cảm giác mình không xứng với nàng rồi, hắn không bao giờ xứng được đứng ở bên cạnh nàng nữa. Bởi vì hắn đã là một người không trong sạch.

“Hôm nay trong phòng bếp đặc biệt hầm cháo cho ngươi, cháo rất thơm, ăn một chút có được hay không?” Quân Nhược Thủy cười nhìn hắn, dịu dàng khiến người ta không thể từ chối. Thanh Văn khẽ gật đầu một cái.

Quân Nhược Thủy cười rất vui mừng. Chỉ cần hắn chịu ăn, tất nhiên có thể mau khỏe hơn một chút. Về phần nút thắt, nàng sẽ nghĩ biện pháp từ từ cởi bỏ.

Thanh Văn luôn nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, đột nhiên cảm thấy mình còn có thể làm gì đó cho nàng, đó chính là không để cho nàng lo lắng vì mình. Từ Trúc là nha hoàn của nàng, mà hắn lại là người bị hại, mà nàng đối xử với tất cả mọi người bên cạnh ôn hòa bao dung, nhất định nàng sẽ cảm thấy không yên lòng vì hắn. Thay vì khiến nàng lo lắng cho mình, không bằng mình gượng cười, để đổi lấy sự an lòng của nàng.

Quân Nhược Thủy không biết nhưng trần trở của Thanh Văn, rất là vui mừng bảo gã sai vặt đến phòng bếp bưng cháo tới đây.”Ăn cháo xong, chốc lát nữa rồi uống nữa. Ta chuẩn bị đường phèn mai tử mà ngươi thích.”

“Cám ơn.” Thanh Văn khẽ nói, giọng nói hơi khàn khàn. Hắn vốn là người không có tương lai, có thể nhìn nàng cười như vậy, cũng đã rất tốt rồi. Nếu như nàng không hy vọng hắn chết, thì hắn sẽ vì nàng mà sống tiếp. Hắn chết đi, tất nhiên nàng sẽ đau lòng. Hắn không muốn nàng đau lòng, cho dù là vì hắn đi nữa, hắn không bỏ được.

Vết thương ở ngực lại không cảm thấy bao nhiêu đau đớn, chỉ mơ hồ có chút khó chịu mà thôi, thời điểm không chú ý có thể quên mất. Hắn biết, nguyên nhân là do thuốc của nàng dụng. Nàng luôn luôn suy nghĩ chu toàn, sẽ không để cho hắn quá khó chịu.

Lúc ấy là một lòng muốn chết, không muốn sau khi mất đi trình tiết còn tham sống sợ chết ở nhân thế. Bây giờ suy nghĩ lại một chút, là hắn quá vội vàng động rồi, làm hại nàng lo lắng cho mình, canh giữ bên cạnh hắn một ngày một đêm. Khỏe mất, đuôi lông mày của nàng đều là mỏi mệt, dưới mắt còn có quầng thâm nhợt nhạt.

Rất nhanh gã sai vặt đã bưng cháo tới.

“Thiếu phu nhân, ta không sao, ngươi đi nghỉ ngơi đi.” Thanh Văn nhỏ giọng nói.

“Có sao không, có việc gì phải nói cho đại phu ta nghe đây.” Quân Nhục Thủy mỉm cười nói: “Trước tiên ăn cháo đã.” Nàng bảo gã sai vặt đỡ hần lên, dựa vào tấm nệm êm sau lưng, sau đó đút cho hần từng muỗng cháo.

Chưa bao giờ được người hầu hạ như vậy, Thanh Văn vô cùng lo lắng nhìn gã sai vặt đang đút cháo cho mình ở trước mặt, lại nhìn Quân Nhục Thủy đang cười dịu dàng ở bên một chút, không khỏi có chút quần bách nhẹ giọng cầu xin: “Thiếu phu nhân, ta tự ăn được rồi.”

Quân Nhục Thủy ngồi ở trước bàn lắc đầu một cái: “Tự ngươi ăn sẽ động tới vết thương, thật vất vả vết thương mới tốt lên, đừng để nó rách ra nữa. Ngoan ngoãn nghe lời, chờ lúc nào tốt hơn một chút sẽ để cho ngươi tự ăn.”

Thanh Văn không thể làm gì khác hơn là lúng túng nhìn bằng hữu thường ngày làm việc chung với mình đút mình ăn cháo. Nhìn đáng vẻ không được tự nhiên của, Quân Nhục Thủy không nhịn được cười cười.

Sau khi nhìn thấy Thanh Văn uống thuốc xong rồi ngủ thì Quân Nhục Thủy mới đi ra khỏi phòng. Nụ cười trên mặt biến mất, lộ ra vẻ mệt mỏi.

Lúc này đang là giờ tỵ*, ánh sáng mặt trời ấm áp của ngày mùa thu chiếu lên trên người nàng, vô cùng thoải mái.

*Giờ tỵ: từ 9 đến 11 giờ trưa.

Quân Nhục Thủy suy nghĩ, không tự chủ được đi tới vườn thuốc của mình. Trong ruộng thuốc, mấy loại thuốc quý hiếm mà Vương Hân đã tìm giúp nàng đang phát triển rất tốt, rất nhanh sẽ có thể thu hoạch được rồi. Nhìn những sinh mệnh tràn đầy sức sống trên mảnh đất, khoe miệng Quân Nhục Thủy không khỏi nâng lên, xoay người đi tới phòng thuốc lấy xéng nhỏ và bình nước, ngồi xỏm người xuống, tỉ mỉ chăm sóc ruộng thuốc tươi tốt.

Nàng đứng ở trong ruộng thuốc, thân thể biến mất ở trong ruộng thuốc và những bụi cỏ rậm rạp chung quanh. Bốn phía cực kì yên tĩnh một.

Nơi này vốn là một góc tương đối vắng vẻ của Tô phủ nên rất ít người đến đây. Không gian yên tĩnh như vậy, tất nhiên một chút xú giọng nói rất nhỏ cũng sẽ trở nên vô cùng rõ ràng.

“Ngươi đã nghe gì chưa? Thanh Văn bên cạnh thiếu phu nhân và Từ Trúc Tế quản sự của Thiện Đường.....” Là một vú già có ý đề thấp giọng nói.

“Có thật không? Chưa kết hôn đã thất thân? Nhìn bộ dạng của hần thường ngày dịu ngoan hiền thực, còn tưởng rằng nhân phẩm cao thượng đến mức nào, không ngờ cũng là đồ đi nhỏ vụng trộm. Ha ha.” Một người khác vú già không trẻ tuổi nữa, trong giọng nói lộ ra bi ối.

“Đúng vậy, nghe nói thiếu phu nhân giận dữ, còn đánh Từ Trúc đấy.”

“Này, có phải đồ đi nhỏ Thanh Văn này cũng có dính một chân với thiếu phu nhân hay không?”

“Thiếu phu nhân là người ôn hòa vậy mà lại có thể vì hần giận dữ ra tay đánh Từ Trúc, ngươi nói có phải hay không?”

“Thanh Văn đúng là có bản lĩnh nha. Không biết Từ Trúc có lấy hần hay không đây? Hay là thiếu phu nhân sẽ thu hần?”

“Thiếu phu nhân nào dám thu hần? Thiếu gia của chúng ta hung hãn thế nào cũng không phải người không biết. Thiếu phu nhân cũng không phải là không muốn sống.”

“Ngươi còn có điều không biết, bây giờ thiếu phu nhân đã thuần phục thiếu gia thành con cừu nhỏ rồi. Thiếu phu nhân muốn cái gì, thiếu gia sẽ không phản đối.” Nàng ta nói chắc chắn giống như còn hiểu rõ hơn cả người trong cuộc.

“Chúng ta cứ nhìn xem, nếu như đến lúc đó thiếu phu nhân và Từ Trúc đều không muốn hần, như vậy chúng ta cũng có thể ném thử một chút. Ha ha.” Hai người đề ép tiếng cười cực kỳ đậm đặc.

Quân Nhục Thủy dừng công việc xới đất trong tay lại, chân mày nhíu thật chặt, sắc mặt đóng băng lạnh lẽo. Từ Trúc không thể chờ đợi được nữa sao? Nàng ta nhất định phải bức Thanh Văn đến đường cùng sao? Đều là người bên cạnh nàng, nàng đều quan tâm và chăm sóc mọi người như nhau. Đến vương triều Kim Bích, nàng một thân một mình nên luôn cảm thấy vô cùng cô đơn và tịch mịch, thường hay thức tỉnh lúc nửa đêm, cảm thấy đây có phải là mình hay không, mọi thứ như một giấc mộng. Nhưng chính những người luôn bên cạnh đã khiến cho nàng cảm thấy mình được quan tâm và yêu thương, giúp nàng dần dần dung nhập vào thế giới xa lạ này.

Hôm nay, hành động của Từ Trúc không chỉ làm tổn thương Thanh Văn mà cũng làm thương trái tim nàng. Không phải nàng muốn bênh vực Thanh Văn, đây cũng không phải đơn giản chỉ là vấn đề đúng sai, mà đây là chính là quan niệm của nàng từ kiếp trước, hành động của Từ Trúc là tội ác không thể nào tha thứ, là phẩm chất đạo đức bại hoại, đáng bị phi nhô khinh bỉ. Nếu là kiếp trước, chừng này đã đủ để nàng ta vào nhà lao ăn cơm tù. Làm sao còn được tiêu điều tự tại như lúc này?

Ngẩng đầu lên, Quân Nhục Thủy nhìn bầu trời xanh trong một chút, ánh mặt trời vẫn chói mắt như cũ. Thì ra vẫn có những nơi tăm tối mà ánh mặt trời không chiếu tới được.

Nàng vỗ vỗ bụi đất trên người, cất công cụ xong thì ra lệnh cho Lý quản gia lập tức chuẩn bị xe đi đến Tế Thiện Đường ở thành Nam.

Tế Thiện Đường vẫn người đến người đi như cũ, Dưỡng Sinh Đường bên cạnh cũng cực kỳ náo nhiệt. Xe ngựa dừng ở trước cửa Tế Thiện Đường, gã sai vặt bên trong Tế Thiện Đường vui vẻ chạy ra đón, giúp Quân Nhục Thủy vén rèm xe lên, diu nàng xuống xe. Thật ra thì nàng cũng không có ý định

che giấu vĩnh viễn, vì dù sao, trên đời này không có bí mật vĩnh viễn. Cho nên, dần dần tất cả mọi người đều biết Tế Thiện Đường là sản nghiệp Tô gia, tất nhiên Tô phu nhân cũng là chủ nhân của nơi này. Người ngoài tất nhiên không biết thật ra thì Quân Nhục Thủy mới là chủ nhân chân chính của Tế Thiện Đường.

Quân Nhục Thủy cũng không để ý, nàng cho rằng bất luận là kiếp trước hay là hiện tại, nữ tử đều phải có kinh tế độc lập. Ở Tô gia, chi tiêu cho sinh hoạt hàng ngày, dùng xe ngựa thay đi bộ, nàng đều sử dụng bạc của mình. Tô Tử Bội có cho nàng ngân phiếu nhưng nàng khéo léo từ chối; Tô Mộ Bình cho nàng con dấu của Tô gia, không chỉ giá trị liên thành mà con có thể tùy ý quyết định thu chi ở Tô gia, nhưng mà nàng khinh thường như thế. Dựa vào thu nhập của Tế Thiện Đường và Đường Sinh Đường, nàng đã sớm chuộc lại ngọc bội lúc trước, cũng tích góp được không ít bạc. Nếu như nàng chịu bỏ ra thêm chút nữa, tất nhiên sẽ đạt được thành quả không hề tầm thường. Chỉ là nàng quá lười, quá tùy ý.

Xuống xe ngựa, Quân Nhục Thủy đi vào Tế Thiện Đường. Từ Trúc đang bế bọn bên trong, vội vàng bên ngoài, thấy nàng đến thì cực kỳ vui mừng; Tôn Minh Huân đang bắt mạch cho người ta, chỉ dùng ánh mắt tỏ vẻ không rảnh chào hỏi nàng. Nàng đi vào đại đường, nhân nhạ nói: “Từ Trúc, người đi theo ta.” Nói xong tự động tiến vào sương phòng phía sau. Đã sớm có gã sai vặt rót bình trà hoa hồng mang vào, rót cho Quân Nhục Thủy một ly trà sau đó lui xuống.

Gần đây Đường Sinh Đường đã cho ra hàng loạt trà hoa cùng với bánh ngọt để cung cấp cho những phu nhân phú quý nhà sau buổi trưa đến đây làm đẹp, tâm chuyện.

Quân Nhục Thủy bụng chén sứ lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng, mùi hoa nhân nhạ phả vào mặt, giống như mùi thơm ngào ngạt của hoa hồng trong buổi sáng sớm.

“Tiểu thư, người tìm ta sao.” Từ Trúc gõ cửa đi vào, đầu cúi xuống. Đối mặt với Quân Nhục Thủy, trong lòng nàng ta vẫn có mấy phần sợ hãi.

“Từ Trúc, sự kiện kia, vốn chỉ có người, ta, Từ Bội, Thanh Phong và Minh Huân biết, hôm nay mọi người trong Tô phủ đều biết, ta không thể không cho rằng người đang cố ý truyền ra ngoài.” Quân Nhục Thủy nhân nhạ hỏi, đôi mắt dịu dàng như hắc ngọc toả ra ánh sáng mạnh mẽ nhưng Từ Trúc nhìn vào đó thì chỉ cảm thấy lạnh lùng.

Từ Trúc âm thầm hoảng sợ, nàng càng ngày càng không hiểu tiểu thư. Hôm nay tiểu thư không còn là tiểu nữ tử bị hai tỷ tỷ ở Quân gia ức hiếp không biết phản kháng như lúc trước nữa, mà là một người tinh thông kỳ hoàng chi thuật*, là một nữ tử thông tuệ hiểu biết sách lược buôn bán, một một nữ tử âm áp mà ở thời điểm cần thiết thì có thể trở nên cứng rắn, lạnh lẽo. Giờ phút này, nàng ta có chút khiếp đảm, có chút chần chờ.

*Sách y kinh điển.

“Phải hay không? Há?” Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng hỏi, giọng nói mềm mại mà dịu dàng, giống như chỉ đang tùy tiện nói việc nhà. Nhưng Từ Trúc biết không phải chỉ đơn giản như vậy, nàng nghe ra được tức giận đang ần núp trong sự dịu dàng đó, nếu không, nàng sẽ không đặc biệt tới Tế Thiện Đường tìm mình.

“Đúng, đúng là ta. Là ta nói chúng ta khó kim lòng nổi, nói ta sẽ lấy hấn.” Từ Trúc biết nói dối không được nên chỉ có thể thành thật, kể lại chi tiết.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Quân Nhục Thủy nhuộm ánh sáng lạnh, đôi mắt đó nhìn chằm chằm nàng ta, giống như nhìn thấy nội tâm của nàng ta, khiến nàng có chút sợ và co rúm lại. “Người muốn giết chết hấn sao? Hấn đã tự sát một lần, người muốn hấn chết lần thứ hai sao?”

“Tiểu thư, chỉ cần người hứa đưa hấn cho ta...ta cưới hấn, tất cả liền tốt lên ngay.” Trong mắt Từ Trúc dâng lên cuồng nhiệt, vội vàng nói.

Quân Nhục Thủy lắc đầu một cái: “Từ Trúc, cái này không phải là yêu, người chỉ là muốn đoạt lấy. Cho tới bây giờ người cũng chưa từng nghĩ tới cảm nhận của Thanh Vãn, không nghĩ tới phải đối đãi từ tế với hấn.”

“Tiểu thư, không phải vậy.....” Từ Trúc vội vã biện bạch.

Quân Nhục Thủy lạnh lùng cắt đứt nàng ta: “Từ nay về sau, không có sự chấp thuận của ta, người không được trở về Tô phủ nữ Không được tổn thương Thanh Vãn, cũng không nên khiêu chiến sự nhẫn nhịn, chịu đựng cực hạn của ta. Ta rất mệt mỏi, người ra ngoài trước đi.”

Từ Trúc còn muốn nói điều gì đó nhưng nhìn khuôn mặt lạnh nhạ của Quân Nhục Thủy thì không dám lỗ mãng, không thể làm gì khác hơn là cắn môi lui xuống. Quân Nhục Thủy ngồi một mình trước bàn, trên mặt dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi. Nàng từ từ uống hết ly trà hoa hồng thơm ngào ngạt rồi nằm xuống nghỉ ngơi trên tháp mềm.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Thổ lộ tình cảm

Thời điểm mở mắt thì sắc trời đã gần tối. Lúc này đang là hoàng hôn, trong sương phòng ánh sáng mờ mờ không rõ. Quân Nhục Thủy nheo mắt lại, sau khi thích ứng với ánh sáng lơ mờ này thì mới phát hiện r bên cạnh có thêm một người. Hấn mặc trường sam màu tối, lẳng lặng ngồi ở trên tháp mềm, lưng

quay về phía nàng, không biết là đang nhìn cái gì đến xuất thần, yên lặng không nói gì, gần như là hòa làm một với hoàng hôn. Quân Nhượng Thủy cười khẽ một tiếng, vươn tay ra, ôm lấy eo nhỏ của hắn, rất tự nhiên gối đầu ở trên đùi hắn, lẩm bẩm hỏi: “Tại sao lại tới đây?”

Eo của Tô Tử Bội bị nàng ôm lấy, hắn lấy lại tinh thần, nụ cười không tự chủ được tràn ra khoe miệng. Hắn nghiêng người, để cho nàng nằm thoải mái hơn một chút, ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp má dịu dàng tinh tế của nàng, trả lời: “Buổi chiều đi tuần tra tuần lâu một chút, nghe Lý quản gia nói buổi trưa người tới Tế Thiện Đường, cho nên thuận đường tới đón người.”

Quân Nhượng Thủy cười, cọ xát bên hông hắn. Không có chuyện thuận đường, tuần lâu ở thành Đông, mà Tế Thiện Đường ở thành Nam, thật ra là hắn cố ý tới đón nàng. Thật là một hài tử không được tự nhiên.

“Sắc trời đã tối, Nhượng Thủy, chúng ta trở về thôi.” Tô Tử Bội nhìn ánh sáng càng ngày càng mờ, chịu đựng ngựa ngáy bên hông, khẽ cười nói.

Quân Nhượng Thủy ôm hông của hắn không chịu buông, tiếp tục cọ xát bên hông hắn, giọng nũng nịu: “Chờ một lát nữa, để ta ôm người một cái.”

Khoe miệng Tô Tử Bội nâng thành một nụ cười nghịch ngợm, yên lặng vươn tay xuống dưới người Quân Nhượng Thủy, ôm lấy nàng. Trong giây lát Quân Nhượng Thủy cảm thấy thân thể của mình đang lơ lửng giữa không trung thì không khỏi phát ra tiếng kêu, ôm chặt cổ Tô Tử Bội. Tô Tử Bội nhìn về mặt kinh hoàng của nàng, đắc ý cười lớn.

Quân Nhượng Thủy bắt mắt trừng mắt nhìn hắn, hừ, sao có thể để cho hắn hà hiếp được? Nàng hơi nhíu mày, đôi tay ôm lấy cổ của hắn, đột nhiên hôn lên đôi môi kiều diễm của hắn, nuốt hết tất cả tiếng cười vào trong môi.

“Ừm.....” Hắn kinh ngạc, cặp mắt trừng lớn, xúc cảm mềm mại trên môi khiến suy nghĩ của hắn đột nhiên ngừng trệ, cái lưỡi ướt át linh hoạt của nàng tiến vào đôi môi khẽ hé mở của hắn, hết sức dịu dàng dẫn dắt lưỡi hắn, khiến cái lưỡi mềm mại của hắn không tự chủ được mà truy đuổi, nhảy múa cùng nàng. Cơ thể nóng ran, sức lực toàn thân giống như bị nàng rút hết. Hắn cố gắng quay đầu, tách môi nhau ra, lưu luyến, thờ hồn hên nói: “Nhượng Thủy, hình như chân của ta có chút nhũn ra.”

“Vậy để ta xuống đi.” Nụ cười trong mắt Quân Nhượng Thủy mang theo nhu tình và đầu độc, nàng từ từ bình ổn hơi thở của mình, khẽ nói.

Tô Tử Bội nhẹ nhàng đặt nàng xuống, nàng vừa chạm đất liền đưa tay ôm eo của hắn, cười dịu dàng, dắt hắn đi về phía trước, trên mặt là nụ cười thỏa mãn.

Tế Thiện Đường đã đóng cửa, bọn sai vặt đang quét dọn, Tôn Minh Huân cũng đã về phòng của mình nghiên cứu phương thuốc. Từ trong sương phòng ra đến ngoài cửa, bọn sai vặt thấy bọn họ đều dừng công việc trong tay lại, cung kính gọi “thiếu gia, thiếu phu nhân.” Quân Nhượng Thủy gật đầu một cái, nói: “Nói với Tôn đại phu một tiếng, chúng ta đi trước.”

“Vâng”

Lúc ra tới cửa, Thanh Phong lập tức từ trên xe ngựa nhảy xuống: “Thiếu gia, người nói chờ một lát, người xem, bây giờ trời đã tối rồi.”

“Xem ra Thanh Phong oán than đây đất nhà.” Quân Nhượng Thủy trêu nói.

“Nhất định là thiếu gia thấy thiếu phu nhân nên quên mất ta rồi.” Thanh Phong lộ ra nét mặt ta biết ngay mà, bĩu môi nói.

Quân Nhượng Thủy buồn cười, Tô Tử Bội cũng cười xin lỗi. Thanh Phong này là quỷ linh tinh, nói giống như tận mắt hắn nhìn thấy vậy. Tô Tử Bội vào sương phòng của Quân Nhượng Thủy, thấy nàng ngủ say, biết hai ngày nay nàng mệt mỏi về cả thể xác và tinh thần cho nên không đành lòng đánh thức nàng dậy, vì vậy mới yên tĩnh ngồi ở một bên, đợi nàng tỉnh lại, làm sao còn nhớ rõ Thanh Phong đang chờ ở bên ngoài? Nhìn khuôn mặt điềm tĩnh lúc nàng ngủ say, khi nàng ngủ, hai hàng lông mày giãn ra, hơi nhíu khóe môi lên, tất cả nàng, hắn đều rất thích.

Hai người giúp đỡ nhau lên xe ngựa, xuyên qua cửa xe, nhìn các gian hàng nhỏ đang dọn dẹp, trong không khí tràn ngập hơi thở khói lửa nhân gian, khiến trong lòng Quân Nhượng Thủy tràn đầy ảm áp, không khỏi đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Tô Tử Bội, mười ngón tay quấn quýt, cặp mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa xe như cũ, dưới màn đêm thành Lâm Giang hiện ra nhờ những ngọn đèn dầu lấm tấm. Tô Tử Bội quay đầu nhìn nàng một chút, ánh sáng mờ ảo của đèn đuốc bên đường chiếu vào khuôn mặt thanh tú của nàng, mờ mờ ảo ảo, trầm tĩnh không màng danh lợi, thế mà lại có một loại xinh đẹp khiến hắn không thể hình dung.

Dục vọng muốn chiếm nàng làm của riêng khiến hắn bỗng nhiên siết chặt tay lại, nàng nhất thời bị đau, quay đầu lại nghi hoặc nhìn hắn.

“Nhượng Thủy, người..... có phải là trong lòng người còn có một người hay không?” Vấn đề đã hành hạ hắn rất lâu cứ như vậy mà hỏi ra miệng.

Quân Nhượng Thủy nhíu mày nhìn hắn, nghi ngờ trong mắt càng sâu, hắn đang nói đến Thanh Văn sao? Lúc trước biểu hiện của hắn rất rộng lượng khiến nàng không khỏi thay đổi cách nhìn, thì ra là do che giấu quá tốt sao?

“Còn ai vào đây chứ?” Nàng cười, cố ý trêu đùa hắn.

“Lâm Tuấn.” Hắn nhìn ánh mắt của nàng, nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Lâm Tuấn? Lâm Tuấn! Quả thật là cái tên quen thuộc cũng rất xa xôi, Quân Nhượng Thủy ngẩn người, trong nháy mắt trí nhớ cách một đời ủa tới dồn dập, ánh mắt của nàng trở nên mê ly, giống như sương mù mờ mờ, làm cho hắn không thấy rõ cảm xúc được che giấu ở bên trong.

Đã rất lâu rồi nàng không có nghĩ tới hắn, không có nàng, chắc hẳn cuộc đời của hắn cũng sẽ không có gì khác biệt đúng không?

“Nhược Thủy.” Hắn có chút hoảng hốt, nhỏ giọng kêu lên.

Quân Nhược Thủy nhắm mắt lại, từ trong tay hắn rút tay của mình về. Kí ức xa xôi như vậy, mỗi lần nhớ tới, lại khiến lòng nàng xúc động bi thương như cũ.

Nhìn lòng bàn tay trống trải của mình, Tô Tử Bội ngờ ngác nhìn cặp mắt đang khép lại của Quân Nhược Thủy, trong lòng thấp thỏm và hối hận. Là hắn nhỏ mọn, phá hủy không khí ấm áp vui vẻ như vậy, nhưng cái tên đó, không biết bắt đầu từ khi nào đã là cái gai trong lòng của hắn, hắn thừa nhận hắn bụng chuột ruột gà (hẹp hòi ích kỉ), thừa nhận hắn là một đồ phụ (giống đồ phụ: người đàn bà ghen tuông) không hơn không kém, thậm chí hắn không có cách dễ dàng tha thứ cho một cái tên.

Quân Nhược Thủy nhắm mắt suy ngẫm một hồi lâu, đột nhiên hai mắt như hắc ngọc ôn hòa mở ra, bất ngờ nhìn thấy Tô Tử Bội đang tựa vào một góc trong buồng xe, đôi tay ôm đầu gối, thân thể co rút, sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh sáng của ngọn đèn dầu chiếu vào cô đơn sầu bi trong mắt hắn, không thấy rực rỡ vui vẻ như lúc trước nữa.

“Bội Nhi?” Trong lòng nàng hơi lo sợ, biết hắn nhạy cảm, vừa rồi mình đã tổn thương hắn sao?

Tô Tử Bội nghe được nàng gọi, ngược lại càng co rút người vào trong góc hơn.

Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đưa tay hơi dùng sức kéo hắn vào trong ngực. “Trong lòng ta đã từng có một người, nhưng mà hắn đã chết.” Ở trong thế giới của Lâm Tuấn, nàng là một người đã chết, như vậy ở trong thế giới này, Lâm Tuấn cũng không tồn tại. Nàng cũng có thể cho rằng hắn đã chết.

“Thật xin lỗi.” Tô Tử Bội hoảng sợ, hai mắt long lánh nước tràn đầy áy náy nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Là ta không đúng, làm người đau lòng.”

“Ta không có đau lòng.” Quân Nhược Thủy dịu dàng đáng yêu cười nhìn hắn: “Có người rồi, làm sao ta còn đau lòng cho được?”

“Hắn..... Rất tốt sao? Ta không tốt bằng hắn, đúng không?” Tô Tử Bội hỏi tiếc, tự thương hại mình mà nói: “Quá khứ của ta.....”

Quân Nhược Thủy bịt kín miệng của hắn, hơi tức giận: “Bội Nhi, người phải biết, không phải là người không tốt, mà là có người không biết quý trọng người.”

“Nhưng hắn đã chết mà vẫn còn chiếm cứ lòng của người.” Biết rõ không nên ghen tỵ với một người bị chết, nhưng hắn vẫn không nhịn được mà nói ra miệng: “Chắc hẳn các người đã từng có những kỉ niệm rất tốt đẹp đúng không?”

“Quá khứ của chúng ta đã từng rất tốt đẹp, nhưng cũng có đau lòng và tuyệt vọng.” Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng trấn an hắn: “Trong lòng của ta, đã sớm không có hắn. Hắn chỉ là một bằng hữu đã chết. Người mới là người quan trọng nhất trong lòng ta.” Quân Nhược Thủy lấy tay của hắn đặt ở trên ngực mình, cười dịu dàng với hắn.

Tô Tử Bội nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, biết nàng đang an ủi và giải thích với hắn, nếu như đây dựa tiếp nữa, chính là hắn cố tình gây sự.

“Ta thật sự tốt sao? Có đáng giá không?” Hắn lo lắng hỏi.

Nàng không chút do dự gật đầu, cười hài hước nói: “Thế gian nào có ai hoàn mỹ? Beethoven mất đi thính giác, Venus bị cụt tay, Tô Tử Bội từng bị tổn thương, bởi vì không có hoàn mỹ, cho nên mới cực kì đáng quý.”

Tô Tử Bội không hiểu lắm nhìn nàng, đại khái biết là nàng đang ca ngợi hắn, khoe miệng không tự chủ được mà nâng lên.

“Không nên vì quá khứ mà buồn rầu ảo não, thật ra mọi chuyện đều có ý nghĩa của nó. Tất nhiên lúc đó người sẽ không yêu thích nữ nhân như ta vậy. Có một số việc, trải qua mới hiểu, hiểu rồi mới biết quý trọng. Nếu chúng ta gặp nhau quá sớm, nhất định chỉ là thoáng qua.”

Nếu như, làm sao còn nếu như nữa đây? Nếu như không có những biến số chưa biết thì làm sao hiểu nhau, gần nhau được.

*

Cuối thu ở Giang Nam, ngoại trừ thỉnh thoảng có gió lớn mưa rào thì hầu hết đều là trời trong nắng ấm. Mà kinh thành ngoài ngàn dặm thì đang gió rét thấu xương, ở đó đã phải mặc áo ấm rất dày rồi. Trong kinh thành, tất cả các thanh lâu, lầu đều nghỉ buôn bán, chỉ có những khách điếm là vẫn còn buôn bán cầm chừng, để cho những người ngao du nay đây mai đó có nơi đặt chân.

Thái nữ đã chết gần hai tháng, mà hình như Nữ hoàng vẫn chưa hết đau buồn, bi thương vì phải để tang nữ nhi như cũ. Bốn tỷ muội Long Hạo Vân cũng đều ngoài mặt đau thương, duy trì lễ độ và hòa ái giữa tỷ muội như cũ, án binh bất động, nhưng trên thực tế thì ai cũng đã sớm có tính toán và hành động của mình. Trong các tỷ muội, ngoại trừ lão Nhị Long Mộ Vân từ nhỏ đã không để ý đến ngôi vị hoàng đế, chỉ nom nớp lo sợ bo bo giữ mình, thì những người còn lại đều nhìn chằm chằm vào chiếc ghế kia. Dù sao cũng là thiên tử cao cao tại thượng, nắm giữ quyền sinh sát trong tay, là quyền lợi chí cao vô thượng.

Cho nên mặc dù ngoài mặt kinh thành yên ổn, bình thường nhưng sau lưng lại là vô số sóng ngầm đang mãnh liệt dao động. Quan viên triều đình đều hết sức lo sợ, chỉ sợ vào lúc này mà chọn nhầm tướng, đến lúc đó tần đế ngồi vào ngai vàng thì sẽ bắt đầu tính hết sổ sách, chỉ sợ tính mạng bản thân khó giữ

được.

Lúc này Long Hạo Vân đang ở trong phủ cũ trước khi rơi kinh, nàng ta ở trong trạch viện, uống rượu ngon, ôm mỹ nhân, nghe đàn sao, huyền cầm, nhìn đào kếp nhẹ nhàng tung bay, cực kì hài lòng. Bi thương ư? Nàng ta vui mừng còn không kịp nữa là, chỉ hận những tỷ muội khác không cùng nhau chết mới được. Thế cục hôm nay, những tỷ muội còn lại cũng không đáng phải lo sợ, chỉ có một người duy nhất đáng được xưng là đối thủ của nàng ta, chính là trưởng nữ của Thái nữ (con gái lớn của thái nữ, Thái nữ = Thái nữ), Long Ngâm Phong mười bốn tuổi. Không thể bởi vì tuổi nàng ta còn nhỏ mà coi thường nàng ta, nhớ năm đó, Nữ hoàng bệ hạ cũng mới mười ba tuổi mà đã lên kế hoạch lật đổ Nhiếp Chính vương, tự mình chấp chính, xưng bá thiên hạ. Bây giờ Nữ hoàng đã lớn tuổi, cũng mất đi vài phần nhuệ khí thiếu niên lúc đó rồi. Hơn nữa, Thái nữ lại là nữ nhi mà Nữ hoàng yêu thương nhất, yêu ai yêu cả đường đi, hiển nhiên Long Ngâm Phong cũng sẽ thương thừa hưởng vài phần cung chiêu. Cộng thêm ở trong triều, Thái nữ cũng có một chút thế lực, bởi dường không ít thủ hạ, những thứ này, đều là ưu thế của Long Ngâm Phong.

Tại sao nàng hao hết sức lực, khổ tâm tính toán mà lại không thể đạt được ước muốn? Còn người ta chỉ dựa vào sự sủng ái của phụ phi (= mẫu phi), không cần tốn nhiều sức lực đã có được thì mình muốn trong tay. Cực kì không công bằng. Trong mắt Long Hạo Vân thoáng ánh sáng âm u lạnh lẽo, tay hơi dùng sức, trong nháy mắt ly rượu đã bể tan tành. Nam tử xinh đẹp trong ngực nàng ta bị dọa sợ đến run rẩy, hoảng hốt nhìn nàng ta. Nàng ta nhàn nhạt nhìn hấn một cái, nói: “Đổi lại ly rượu khác.”

“Vâng.” Nam tử kia hoảng loạn lĩnh mệnh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Gởi thư

“Vương Gia, cần gì phải tức giận như vậy?” Triệu Cẩm Âm thút tha mềm mại đi tới, ngồi ở bên cạnh Long Hạo Vân, mị nhãn như tơ.

“Gần đây lão Tử lão, Ngũ có động tĩnh gì không?” Sắc mặt Long Hạo Vân âm trầm hỏi.

Triệu Cẩm Âm mềm mại đáng yêu cười một tiếng, nói: “Mặc dù có động tác nhỏ, nhưng không đáng nhắc tới. Rất dễ xử lý.”

“Chuyện ta giao cho người làm như thế nào rồi?” Long Hạo Vân gật đầu một cái, tiếp tục hỏi.

“Đã làm xong rồi, xin Vương gia chờ tin tốt lành.” Triệu Cẩm Âm nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó một mưu sĩ góp lời: “Vương Gia, Triệu công tử tình thông dùng độc, chỉ cần dùng độc.....?”

“Ngu ngốc, người có thể dùng độc để bít miệng người trong thiên hạ sao?” Long Hạo Vân khinh bỉ nhìn mưu sĩ một cái, trách mắng.

Triệu Cẩm Âm nhìn vị mưu sĩ kia giống như nhìn một đứa ngốc, mềm mại đáng yêu cười một tiếng, tự rót cho mình một ly rượu nhạt, ngửa đầu lên, uống một hơi cạn sạch, tư thế cực kì xinh đẹp. Các mưu sĩ chung quanh đều nhìn hấn chăm chăm, không dám chế được dùng sức nuốt nước miếng.

Triệu Cẩm Âm nhẹ nhàng nhú mày, cười quyến rũ với mọi người một cái. Trong lòng những người ở đây không khỏi hiện lên một từ: cười một tiếng khuyếch thành.

Long Hạo Vân cũng không khỏi nhìn hấn nhiều thêm một cái, quả nhiên là mỹ nhân tuyệt sắc, tiếc là chỉ có thể đứng xa nhìn, không thể khinh nhờn.

Từ trước đến giờ Triệu Cẩm Âm không hề keo kiệt việc biểu diễn sức quyến rũ của mình ở trước mặt mọi người, nữ nhân đều giống nhau, háo sắc, bạc tình, phụ nghĩa. Vì vậy nam nhân cũng không cần chung tình, hấn xem việc đùa bỡn nữ nhân như là một trò vui giải trí.

“Cẩm Âm, không bằng người thi triển mỹ nhân kế.....” Long Hạo Vân nửa thật nửa giả nói.

Trong mắt Triệu Cẩm Âm lóe lên ý lạnh, nhưng hấn lại cúi đầu, giấu đi cảm xúc trong mắt, sau đó cười thản nhiên, nhàn nhạt nói: “Có gì không thể?”

Long Hạo Vân cười ha hả, nói: “Cũng chỉ là nói giỡn mà thôi.”

Đây không phải là lần đầu tiên nàng ta đưa ra chủ ý này, chẳng qua nàng ta không có niềm tin tuyệt đối với Triệu Cẩm Âm. Những mưu sĩ này đều là kỳ nhân dị sĩ tử mà nàng ta tìm được ở giang hồ, đều là vì ích lợi sai khiến mà đến đây. Triệu Cẩm Âm chỉ là một người trong đó. Quan hệ duy trì bằng ích lợi thường rất yếu ớt. Không tới cuối cùng, nàng ta cũng không muốn trở mặt với hấn.

Huống chi đầu óc Triệu Cẩm Âm khôn khéo giỏi tính toán, nếu như hấn đổi ý định, phản bội nàng ta chạy tới bên cạnh Nữ hoàng hoặc là Long Ngâm Phong, như vậy nàng ta không chỉ khó lòng phòng bị mà càng thêm tiền mất tật mang.

Nàng ta đã từng may giá y cho người khác, hôm nay, nàng ta lại càng không muốn trộm gà không được mà còn mất nắm gạo nữa.

Mắt thấy sắp được hai tháng rồi, sự kiên nhẫn của nàng ta cũng đã bị tiêu tan hầu như không còn, cũng không muốn chờ đợi khổ sở nữa.

Triệu Cầm Âm nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mắt, cười vô vị, tay thon nhẹ nhàng gảy dây đàn. Tiếng nhạc đẹp đẽ từ đầu ngón tay của hắn tuôn ra róc rách, giống như nước suối trong suốt trong khe suối chậm rãi chảy qua nội tâm mọi người. Tất cả những người ở đây đều không yên lòng, thỉnh thoảng liếc trộm hắn mấy lần.

Long Hạo Vân ngẩng đầu thì thấy nam tử xinh đẹp kia đã trở lại, sợ hãi quỳ gối bên chân nàng ta, cúi đầu, không dám thở mạnh một tiếng. Long Hạo Vân cầm lấy cái ly trong tay hắn, nói: “Người trước đi xuống đi.” Nam tử như được đại xá, hoảng hốt lui ra.

Trong tiểu hoa viên, tiếng đàn sáo huyền cầm vẫn ngân nga không dứt, chỉ là sắc mặt của Long Hạo Vân vẫn tối tăm nóng nảy như cũ.

*

Thành Lâm Giang, Tô phủ.

Sau buổi trưa, trong hoa viên, hai nữ ba nam đang ngồi thưởng thức trà ở trong vườn hoa cúc màu vàng kim. Ánh mặt trời ngày mùa thu chiếu xuống những bông hoa cúc muôn hình vạn trạng, đủ chủng loại khiến chúng tùy ý nở xòe ra, nhìn thoáng qua là cả một màu vàng tươi đẹp, cực kỳ chói mắt. Hoa tươi mỹ nhân, thật sự là cảnh đẹp.

Thật ra thì, nói chính xác phải là một nữ bốn nam. Người mặc y phục nữ tử màu xanh nhạt chính là Thư Ngâm, giống như bụi trúc xanh biếc trước nhà, mát mẻ, cao lớn, tràn đầy sức sống mạnh mẽ và tinh thần phấn chấn. Người mặc áo vải màu xanh dương nhạt chính là Quân Nhược Thủy, đơn giản hào phóng, tự nhiên thoải mái. Thư Ngâm ngồi bên cạnh Thanh Văn thương thế vừa mới khỏi, hắn mặc một bộ y phục màu xanh lam, an tĩnh nở nụ cười nhạt nhòa nghe Thư Ngâm nói chuyện với hắn, có vẻ có chút thận trọng. Bên trái Quân Nhược Thủy là Tô Tử Bội mặc một bộ y phục màu trắng muốt. Thư Ngâm mặc đồ màu trắng thì giống như trắng sáng trong núi còn Tô Tử Bội thì bởi vì thân thể yếu đuối, được nuôi dưỡng ở khuê phòng, hình như thân thể còn chưa có trở mã hoàn toàn nên có nhỏ hơn rất nhiều về so với tuổi thật, ánh mắt của hắn trong suốt sáng ngời không tạp niệm làm cho những người thấy hắn không nhận được mà yêu thích và thương tiếc hắn. Lúc hắn mặc áo trắng, phong cách hoàn toàn không giống Thư Ngâm, màu trắng thuần nổi bật lên làn da trắng nõn trong suốt của hắn, khiến cho hắn càng thêm lộ ra vẻ suy nhược, cực kì hồn nhiên. Ngồi ở bên phải Quân Nhược Thủy dĩ nhiên là phu lang nhà nàng, Tô Tử Bội rồi. Hắn mặc trường sam màu tím, đai lưng màu tím đậm bó chặt cái eo nhỏ nhắn, đai lưng vừa vặn vòng quanh cái eo xinh đẹp.

Trên bàn là một bình trà trái cây nóng hổi. Phần lớn nam tử ở vương triều Kim Bích đều thích mùi vị ngọt ngào, hiển nhiên trà trái cây sẽ rất được bọn họ hoan nghênh.

Tướng mạo của bốn nam tử đang ngồi ở đây đều xuất chúng hơn người, thật sự là vui tai vui mắt. Quân Nhược Thủy nhếch khóe miệng, lúc không đề phòng thì đuôi bị người ta nhéo một cái, cảm giác hơi đau truyền đến khiến nàng không thể không nhìn sang bên phải thì thấy Tô Tử Bội mới vừa làm chuyện xấu xong đang cười nhàn nhạt, bộ dạng giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Quân Nhược Thủy nở nụ cười bất đắc dĩ, phu lang nhà nàng đang ghen nha.

Kể từ sau khi Thư Ngâm khuyên nhủ Thanh Văn, Thanh Văn liền sáng sủa hơn rất nhiều. Mặc dù vẫn rất là yên tĩnh, nhưng so với trước kia thì nói nhiều hơn, cũng đã mỉm cười với mọi người rồi.

Trước đó vài ngày, Quân Nhược Thủy nghĩ đến Thư Ngâm đọc đủ thứ thi thư, chỉ cần hắn kể cho Thanh Văn nghe một ít chuyện xưa, khích lệ hắn kiên cường tự lập, nhất định sẽ có hiệu quả rất tốt. Mà Thư Ngâm lại là nam nhi, điều này càng khiến Thanh Văn cảm thấy thân thiết hơn. Hôm nay xem ra hiệu quả rất tốt.

Hôm nay, thời tiết sáng sủa, ánh nắng tươi sáng, nàng liền cùng Tô Tử Bội tới Lưu phủ dẫn Tô Tử Phi ra ngoài một chút, sau khi ba người ngồi trên xe ngựa đi dạo một vòng Thành Lâm Giang thì tới Tô phủ ngồi một lát. Đúng lúc này Thư Ngâm cũng đang ở trong hoa viên phơi nắng nói chuyện với Thanh Văn, hẹn nhau không bằng tình cờ gặp được, vì vậy Quân Nhược Thủy rất có hứng thú pha một bình trà trái cây có hương vị ngọt ngào ngon miệng để năm người cùng nhau tán dóc vài câu.

“Thư Ngâm, gần đây Trầm Hương Trai có tác phẩm nào mới không?” Quân Nhược Thủy theo thói quen rót cho mỗi người một ly trà trái cây màu hồng phách, mùi thơm tỏa ra bốn phía, cười hỏi.

“Sau ‘Đầu bạc không rời’ thì chưa có tác phẩm mới. Các loại sách không viết về tài tử giai nhân thì không được hoan nghênh.” Thư Ngâm mỉm cười nhìn Quân Nhược Thủy, chậm rãi nói. Giọng của Thư Ngâm hơi trầm thấp, giống như mang theo từ tính làm cho người ta cảm thấy cực kì dễ nghe.

Quân Nhược Thủy cười nhạt, nói: “Thư Ngâm quá khen 《Đầu bạc không rời》 rồi.”

“Không đúng, không đúng.” Thanh Phong đang đứng hầu sau lưng Tô Tử Bội cướp lời: “Nhất định tác giả Tô Tâm kia là một nữ tử phong lưu phóng khoáng, bụng đầy thi thư, si tình chung thủy.”

Lời này cũng khiến mọi người cười to, Tô Tử Bội buồn cười nói: “Tại sao lại giống như người tận mắt nhìn thấy vậy?”

“Mọi người đã đọc qua truyện này đều cho rằng như vậy.” Thanh Phong ngây thơ nói.

Tô Tử Phi tiếp lời nói: “Quyển sách này ta chưa có xem qua, nghe các người nói, ta ta cũng muốn đọc thử một lần cho biết.”

“Thiếu gia có quyển sách này đây.” Thanh Phong lại cướp lời, cực kì hưng phấn trả lời.

Thư Ngâm hài hước nhìn Quân Nhục Thủy một cái, nói: “Nếu như Từ Phi muốn biết, có thể bảo Nhục Thủy kể cho người nghe.”

“Nhục Thủy cũng đã đọc qua sao?” Từ Phi nghe vậy quay đầu, đôi mắt to trong suốt nhìn Quân Nhục Thủy, tràn ngập mong đợi.

Tô Từ Bội nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Sách, dĩ nhiên là phải vừa đọc vừa thưởng thức mới được. Nếu Từ Phi muốn đọc, ta có thể cho người mượn.” Không đợi Từ Phi trả lời, hần liền dặn dò: “Thanh Phong, đến thư phòng của ta lấy sách ra đây.”

Từ Phi rất biết điều gật đầu một cái, mắt to chớp chớp, lộ ra một nụ cười đơn thuần.

Hiển nhiên là Thư Ngâm và Quân Nhục Thủy biết tâm tư của Tô Từ Bội, không khỏi nhìn nhau cười.

Lúc trước nàng có nói mong người lòng chỉ một, đầu bạc cũng không rời. Sau đó, nàng lại ký tên là Tô Tâm, tức xuất phát từ Tô Tâm Cư của bọn họ. Tô Từ Bội cực kì thông minh, tất nhiên biết tác giả là nàng.

“Thanh Văn đã nghe qua chuyện xưa này sao?” Quân Nhục Thủy nhìn Thanh Văn đang ngồi an tĩnh một bên, mỉm cười hỏi.

Bởi vì thân phận gã sai vặt của mình nên lúc Thanh Văn ngồi chung một bàn chủ tử rất là câu nệ, thẳng lưng nghiêm chỉnh. Nghe vậy, hần gật đầu một cái trả lời: “Thư Ngâm đã kể cho ta nghe.”

“Chuyện xưa này rất thú vị sao?” Từ Phi lập tức chớp chớp đôi mắt to, tò mò hỏi.

Thanh Văn cũng biết chút ít thơ văn, năng khoe miệng, gật đầu nói: “Ừ, Từ Phi, người biết chữ, từ từ thưởng thức thì hay hơn.”

Đang khi nói chuyện thì Thanh Phong đã cầm quyển sách《Đầu bạc không rời》tới. Quyển sách kia dùng gấm màu tím nhạt tí mĩ bao quanh, được bảo vệ cực kỳ gọn gàng sạch sẽ, đủ để nhìn ra chủ nhân quyển sách này coi trọng nó như thế nào.

Quân Nhục Thủy kinh ngạc nhìn Tô Từ Bội một cái, lại thấy hần sau khi nhận lấy quyển sách trong tay Thanh Phong thì yêu thích không rời, cầm ở trong tay, vuốt ve một hồi lâu, mới nói: “Từ Phi, đây là quyển sách ta thích nhất, hi vọng thời điểm người xem nó cũng quý trọng nó giống như ta.”

“Cám ơn Từ Bội ca ca, ta biết quyển sách này là vật ca ca yêu thích nhất, ta sẽ cố gắng hết sức.” Từ Phi gật đầu, thành kính nhận lấy.

Trà trái cây màu hồng phách hòa quyền với hồng trà thơm thuần, lại có rất nhiều trái cây có hương vị ngọt ngào, thật sự rất ngon, mấy người đang ngồi ở đây đều uống cực kỳ vui vẻ.

“Trà chiều mới sản xuất ra gần đây được mọi người rất là yêu thích, Nhục Thủy cực kì vui mừng.” Quân Nhục Thủy nhìn các vị mỹ nhân cười nói.

Thư Ngâm nhân nhả uống một ngụm trà, khẽ mỉm cười: “Vậy ta chỉ hy vọng Nhục Thủy thường xuyên mời chúng ta tới nếm thử sản phẩm mới, chúng ta cũng rất là vui lòng.”

Mấy người còn lại đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Quân Nhục Thủy luôn có thể làm ra những thứ mới lạ, sau đó quảng bá rầm rộ ở Đường Sinh Đường thành Nam, rất được hoan nghênh, mặc dù giá tiền đắt, nhưng cung vẫn không đủ cầu. Cho nên bọn họ vô cùng tin tưởng Quân Nhục Thủy.

Lúc này, một gã sai vặt canh cửa vội vã chạy tới, bẩm báo nói: “Thiếu phu nhân, có người tìm ngài.”

“Ai vậy?” Quân Nhục Thủy nhàn nhạt hỏi.

“Tiểu nô không biết. Hần chỉ nói muốn gặp riêng thiếu phu nhân.” Gã sai vặt cúi đầu trả lời.

Quân Nhục Thủy khẽ nhíu mày một cái, không nghĩ ra người nào lại có ra vẻ thần bí như vậy. Nhưng nàng vẫn đứng dậy, nói với bốn người đang ngồi: “Nhục Thủy đi một chút sẽ trở lại, Bội Nhi, người và Thanh Văn ở lại tiếp Thư Ngâm và Từ Phi.”

Tô Từ Bội cũng không hỏi nhiều, gật đầu nói: “Được.”

Trong tiền thính, một nữ tử mặc áo xám quay mặt về phía cửa sổ, lẳng lặng chờ đợi. Mặc dù nước trà bên cạnh tràn ngập mùi thơm ngát, nhưng nàng ta vẫn không động vào chút nào.

Quân Nhục Thủy không biến sắc cho gã sai vặt lui, nhìn bóng dáng to lớn của nữ tử áo xám kia, chậm rãi nói: “Không biết các hạ tìm Nhục Thủy có chuyện gì?”

Nữ tử áo xám từ từ xoay người lại. Khuôn mặt vô cùng bình thường xuất hiện tại trước mặt Quân Nhục Thủy. Về mặt nàng ta xám xịt, không hề đặc sắc, mắt lại không có linh khí, lông mày không đậm không nhạt, lỗ mũi không lớn không nhỏ, đôi môi cũng không dày không mỏng, nhìn tổng thể mà nói thì nàng ta chính là người một khi đi lẫn vào trong đám người thì không thể tìm ra được nữa.

“Chủ tử sai tiểu nhân đưa lá thư này cho Tô phu nhân. Xin Tô phu nhân nhanh chóng xem xong rồi trả lại cho tiểu nhân tiêu hủy.” Nữ tử áo xám thông dong nói, sau đó lấy một phong thư từ trong tay áo ra giao cho Quân Nhục Thủy.

Quân Nhục Thủy có chút nghi ngờ nhận lấy, xé lá thư được niêm kín ra, mở ra nhìn một cái, không khỏi kinh ngạc, cặp mắt trừng lớn nhìn về phía nữ tử

áo xám. Chữ viết rồng bay phượng múa, khí thế bất phàm này, rõ ràng là..... bút tích của Quân Hiệu Phù!

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Có mỹ nhân cùng xe

Trên đường lớn rộng rãi, một chiếc xe ngựa rất bình thường nhưng bên trong lại rất rộng rãi, thoáng mát vội vã chạy qua. Phu xe khỏe mạnh có lực, nhìn qua liền biết là một người có tay nghề tốt, điều khiển tuấn mã màu đỏ thẫm dừng hẳn, đi cứ như cười gió.

Buồng xe khá lớn, nhóm năm người Quân Nhục Thủy ngồi ở trong xe cũng không cảm thấy quá chật chội. Thanh Văn và Tử Phi đang ngủ ở một bên, phía dưới được lót một cái đệm da chồn thật dày, đắp chăn tơ lụa mềm mại, ấm áp, nhìn hai người giống như hai cái kén màu trắng. Thư Ngâm ngồi ở bên cạnh chăm sóc hai người, sắc mặt bình tĩnh, giống như chỉ là ngồi xe ngựa đi dạo bình thường. Quân Nhục Thủy ngồi gần cửa sổ, thỉnh thoảng lộ đầu ra ngoài cửa nhìn ánh trăng mờ ảo chọt lóe chọt tắt trên núi một chút. Tô Tử Bội ngồi yên tĩnh ở bên cạnh của nàng, chẳng biết bàn tay ở trong tay áo rộng rãi đã nắm thật chặt tay nàng từ lúc nào, muốn tránh thoát cần phải dùng sức mới làm được. Quân Nhục Thủy âm thầm buồn cười, cũng không nói ra, chỉ làm như không biết.

Mới chỉ có nửa ngày trôi qua, bọn họ từ một nhóm rảnh rỗi nhàn nhã ngồi vườn hoa uống trà, đột nhiên phải vội vã ngồi lên xe ngựa tiến về kinh thành, ngay cả phương hướng cũng chưa biết, chỉ có thể đi về phía trước.

Nhưng mà lại không có ai do dự.

Lúc ban đầu, Quân Nhục Thủy tính toán chỉ đi cùng với Thư Ngâm. Nhưng Tô Tử Bội lại không đồng ý với sắp xếp của nàng, không muốn ở nhà. Mặc dù Thanh Văn cúi đầu không nói, nhưng dáng vẻ nhu nhược bất lực của hắn lại làm cho nàng có chút không đành lòng, thứ nhất để hắn ở nhà thì nàng không yên lòng, thứ hai hắn cũng cần một hoàn cảnh mới để bắt đầu lại lần nữa, cho nên nàng quyết định mang theo Thanh Văn. Mà Tử Phi lại là do trịnh trọng giao phó Lưu tri phủ. Cho nên, cuối cùng vẫn là năm người cùng đi, không thiếu một ai.

Nhớ lại lúc ấy, nàng nghi ngờ mở bức thư màu tín ra, chỉ có vón vện vài chữ: tỷ, muội gặp nạn, thân ở trong nhà tù, tỷ tinh thông y thuật, giỏi giải độc, mong tỷ nhanh chóng tới giúp đỡ. Hiệu Phù.

Nếu không phải là chuyện khẩn cấp, Hiệu Phù cũng sẽ không phái người đến Tô gia ở thành Lâm Giang, Giang Nam. Chỉ có hai hàng chữ ngắn ngủi nhưng trong lòng Quân Nhục Thủy đã hiểu được phần lớn mọi chuyện.

Sau đó nữ tử áo xám nhận lại phong thư, cầm ở trong lòng bàn tay, hơi dùng sức một chút, sau khi mở tay ra thì bức thư chỉ còn là một đồng tro bụi rơi ra từ trong kẽ tay của nàng ta.

Quân Nhục Thủy có chút kinh ngạc nhìn nàng ta, lần đầu tiên nàng nhận thức nội lực thâm hậu trong tiểu thuyết võ hiệp đã nói. Thì ra thật sự thế giới này có võ công tuyệt thế. Phi diêm tâu bích đập tuyệt vô ngân*, có lẽ cũng sẽ không là truyền thuyết. Nàng không khỏi ở trong lòng than thở, tại dạng này trong thế giới, tay nàng sức trời gà không chặt, muốn tự vệ hình như cũng có mấy phần khó khăn thôi.

*Bay qua nóc tường, đi trên tuyết không để lại dấu vết.

Lúc này đột nhiên nữ tử áo xám quỳ một gối xuống, nói: “Chủ tử đã phái ta cùng với Oanh làm ám vệ cho phu nhân, từ nay về sau phu nhân chính là chủ nhân của ta và Oanh.”

“Ám vệ?” Quân Nhục Thủy trầm ngâm nói, khó trách nữ nhân trước mặt nhìn như bình thường, không làm người khác chú ý, vậy mà võ công lại cao như thế.

“Hôm nay tình cảnh của Thế nữ* nguy cấp, Tĩnh kính xin chủ nhân sớm sắp xếp, vào kinh giúp đỡ Thế nữ thoát khỏi khốn cảnh.” Nữ tử áo xám vẫn quỳ dưới đất như cũ, lời nói khẩn thiết.

Quân Nhục Thủy suy nghĩ một chút, hỏi: “Tĩnh, người nói bây giờ Oanh đang ở nơi nào?”

“Bên cạnh chủ nhân có người theo dõi, Oanh dụ các nàng ta ra chỗ khác, ta mới có thể đi vào.” Tĩnh cúi đầu trả lời.

“Có người theo dõi?” Lòng này Quân Nhục Thủy nhủ lại, không cần phải nghĩ, nhất định là Long Hạo Văn. Cho tới bây giờ nàng ta vẫn không buông lỏng cảnh giác và mơ ước đối với Tô phủ.

Lúc nào cũng có người của Long Hạo Văn ở bên cạnh theo dõi, như vậy tất nhiên việc ra khỏi thành không phải là chuyện dễ.

Quân Nhục Thủy có chút trầm ngâm, lúc ngẩng đầu lên thì trông mắt đen lóe ra ánh sáng trong trẻo, lạnh lùng, thông minh: “Ta sẽ sắp xếp tối nay ra khỏi thành, tiến về kinh thành. Người đi theo ta, về phần Oanh ta sẽ có sắp xếp khác.”

Tĩnh liếc nhìn nàng một cái, biết Thế nữ không có nhìn làm người. Vị Quân Nhược Thủy này, cả người vẻ bình thản lười biếng, không tranh quyền thế, nhưng nàng lại là người một khi nghiêm túc thì ánh mắt rất chăm chú, tựa như sao lạnh, ánh sáng khiến người. Mặc dù sắc mặt vẫn rất ôn hòa bình thản nhưng lại khiến cho người khác không thể khinh thường.

Thời điểm Quân Nhược Thủy trở lại vườn hoa, bốn vị nam tử đang chuyện trò vui vẻ. Thấy nàng tới đây, tất cả đều lộ ra nụ cười yêu kiều, nhìn về phía nàng.

“Chỉ mới có chốc lát, hình như mọi người đều rất mong đợi ta trở lại nha.” Quân Nhược Thủy cười với bọn họ, nhạo báng.

Tô Tử Bội cười, gắt nàng một tiếng: “Người nào mong đợi ngươi, không biết xấu hổ.”

“Người khác thì ta không biết, nhưng phu lang nhà ta nhất định là có, có phải hay không?” Quân Nhược Thủy cười hài hước, mang theo vài phần bồn cợt.

Mặt của Tô Tử Bội đỏ lên. Nếu hai người đang ở khuê phòng thì thôi đi, nhưng bây giờ lại ở ngay trước mặt Thụ Ngâm, Thanh Văn, Tử Phi, nàng lại không nghiêm chỉnh như vậy, dù hấn là nam tử hay xuất đầu lộ diện thì vẫn thẹn đến muốn chui xuống đất. Nhưng sau khi xấu hổ, trong lòng lại dâng lên ngạo ngạo và kiêu ngạo. Thật ra thì hấn rất thích nàng thân mật như vậy.

Thanh Văn có chút đỏ mặt khẽ cúi đầu, Tử Phi lại mở to đôi mắt ngập nước đơn thuần nhìn Quân Nhược Thủy, Thụ Ngâm thì thấy nhưng không thể trách, giống như đã sớm biết nàng chính là như vậy, thích hành động theo ý mình, không thích che che giấu giấu, chẳng qua hấn không cách nào kiềm chế được chút ghen tuông ở trong lòng. Trên đời chỉ có một Quân Nhược Thủy, đáng tiếc, chỉ có một Quân Nhược Thủy mà thôi.

“Thụ Ngâm, ta có chút chuyện muốn nói riêng với ngươi.” Quân Nhược Thủy cười nói với Thụ Ngâm: “Chúng ta đến đình bát giác bên kia đi.”

Thụ Ngâm gật đầu một cái, tuy nàng nói nhẹ nhàng như gió thổi nước chảy, nhưng hấn có thể cảm thấy chuyện nàng muốn nói không hề đơn giản.

Quả nhiên tất cả giống như hấn đã dự đoán.

Quân Nhược Thủy không quanh co, rất trực tiếp mà nói: “Thụ Ngâm, ta cần sự giúp đỡ của ngươi. Ngươi nghe ta nói hết rồi hãy quyết định. Bất luận là có giúp hay không thì ta đều tôn trọng quyết định của ngươi.”

“Là cái gì?” Thụ Ngâm nở nụ cười nhạt, ung dung hỏi.

“Giúp ta giải độc. Chẳng qua một khi giúp ta, có thể ngươi sẽ phải phản bội Triệu Cẩm Âm.” Quân Nhược Thủy nói.

Thụ Ngâm khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói: “Ta sẽ theo ngươi vào kinh thành.”

“Ngươi biết ta muốn vào kinh thành?” Quân Nhược Thủy có chút kinh ngạc, hơi nhíu mày.

Khóe môi Thụ Ngâm vẫn nở một nụ cười nhạt như cũ, nói: “Việc dính dáng đến Cẩm Âm, dĩ nhiên là chuyện có liên quan đến kinh thành. Ta nghĩ chậm nhất là tối nay ngươi sẽ xuất phát thôi.”

Quân Nhược Thủy gật đầu một cái, tán dương hấn: “Nói chuyện với Thụ Ngâm, quả thật không tốn sức chút nào, giống như đang nói chuyện với ‘chính mình’. Nhưng nàng nhìn hấn chăm chú, hỏi nghiêm túc: “Thật sự không sao chứ?”

“Ta sẽ tự xử lý. Nếu đã đồng ý với ngươi, tất nhiên sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.” Ánh mắt Thụ Ngâm trong trẻo lẳng lẳng nhìn nàng.

Nếu như nói lúc này còn không hiểu lòng của Thụ Ngâm, như vậy Quân Nhược Thủy cảm thấy mình quá đối trá. Nhưng mà nàng cần đến sự giúp đỡ của Thụ Ngâm. Tuy nàng không ép buộc, nhưng nàng sẽ hết sức tranh thủ. Người nào làm chủ thiên hạ, không chỉ liên quan đến muôn dân trăm họ mà cũng ảnh hưởng đến số mạng của Tô gia. Mà nàng, còn có người phải bảo vệ.

Việc lẳng lẽ ra khỏi thành rất cần tới sự giúp đỡ của Lưu Minh Tuệ. Chẳng qua điều kiện của Lưu Minh Tuệ là khiến Quân Nhược Thủy rất khó xử. Quân Nhược Thủy bắt đầu dĩ đồng ý. Thừa dịp gần tối, lúc binh lính canh cửa thành sắp thay ca, năm người Quân Nhược Thủy đều núp ở trong xe ngựa của Lưu tri phủ để ra khỏi thành, sau khi ra ngoài thành, Tĩnh đã sớm chuẩn bị xe ngựa, yên lặng chờ đợi. Ánh sao mờ ảo, nhóm năm người Quân Nhược Thủy từ biệt Lưu Minh Tuệ, lên xe ngựa của Tĩnh rời đi.

Tử Phi biết mẫu thân muốn tốt cho mình nên ngoan ngoãn lên xe ngựa, nhưng nước mắt lại không cầm được mà rơi xuống. Mãi cho đến khi cách thành Lâm Giang rất xa, hấn vẫn còn khóc sục sùi không ngừng. Thụ Ngâm ôm lấy hấn, vỗ nhẹ lên lưng của hấn để an ủi. Quân Nhược Thủy lấy một bình sứ men xanh nhỏ từ bên vách phải thùng xe trong ngăn kéo nhỏ ra, mở nắp bình, đổ một chút vào trong chén bạch ngọc, sau đó một ít nước từ trong túi nước vào đó, khuấy nhẹ nhàng đều đặn. Nhất thời mùi thơm ngát xông vào mũi. Mấy người ngửi thấy mùi hương thì mắt cũng không thèm chớp nhìn nàng. Tô Tử Bội nhẹ nhàng hít hà, suy nghĩ một chút, nói: “Rất giống mùi vị của nước hoa quả.”

“Đừng nghĩ nữa.” Trong mắt Quân Nhược Thủy lóe lên nụ cười xấu xa: “Đây chính là dành cho Tử Phi khả ái nhất của chúng ta.”

“Vậy có gì cho ta không?” Tô Tử Bội cười như không cười nhìn nàng.

Ha ha, tiểu bằng hữu này rất thông minh nha. Quân Nhược Thủy cố ý không nhìn hấn, đưa ly bạch ngọc cho Tử Phi. Tử Phi quên khóc thút thít, trên mặt vẫn còn mấy giọt nước mắt, cặp mắt sòng nước mênh mông mừng rỡ nhìn nàng, đưa tay nhận lấy, cúi đầu khẽ ném một hớp: “Thơm quá, rất ngọt,

Nhược Thủy, đây là cái gì?”

“Nước hoa quả.” Quân Nhược Thủy cười, thuận miệng lên tiếng, tay cũng không dừng lại, lấy một cái ly bạch ngọc khác từ trong ngăn kéo nhỏ ra, lặp lại hành động giống như hồi nãy, rót một ly đưa cho Thanh Văn đang dựa vào một góc trong buồng xe.

Thanh Văn có chút kinh ngạc nhìn Quân Nhược Thủy, tay khẽ run nhận lấy, chậm rãi uống. Khi nước hoa quả vào miệng thì mùi thơm ngát, ngọt mà không ngán, mặc dù không biết nó là cái gì, nhưng không thể phủ nhận là uống rất ngon.

Tô Tử Bội nhìn hành động của Quân Nhược Thủy, sắc mặt trở nên lạnh lẽo. Hắn nằm xuống, đưa lưng về phía nàng, nhắm mắt lại.

Từ Phi và Thanh Văn uống xong nước thuốc thì từ từ ngủ say. Hai người chen chúc trong chăn mềm nhưng to đáng yêu giống như con mèo nhỏ. Thư Ngâm dúi chân giúp bọn hắn, chính mình cũng đắp chăn mỏng, nằm xuống bên cạnh bọn họ.

Bóng đêm từ từ sâu hơn. Cho dù đi cả ngày cả đêm thì nhanh nhất cũng phải mất gần ba ngày mới có thể đến kinh thành. Quân Nhược Thủy rèm xe vén lên, nhìn đêm đen bên ngoài một chút, trong lòng không khỏi dâng lên một chút tang thương và mờ mịt. Ánh sao chiếu vào khuôn mặt lạnh nhạt mờ mịt của nàng, khiến Tô Tử Bội đang nhìn trộm nàng không khỏi hoảng sợ, nàng như vậy giống như cách hắn rất xa, lúc nào cũng có thể mọc cánh thành tiên mà bay đi, không thể với tới được nữa. Hắn không tự chủ được vươn tay ra, nắm chặt lấy bàn tay hơi lạnh của nàng.

Quân Nhược Thủy khôi phục lại tinh thần, quay đầu lại nhìn, dưới ánh sáng yếu ớt nàng thấy được vẻ mặt lo lắng của Tô Tử Bội nên nở nụ cười ấm áp với hắn, cầm ngược lại tay của hắn. Nhược Thủy ấm áp hòa nhã đã quay trở lại. Tô Tử Bội yên lòng, cười thần nhiên, đôi mắt xoay tròn, nhẹ nhàng kéo nàng nằm xuống, sau đó ở trong bóng tối chui vào trong ngực nàng, len lén dán môi mình lên môi của nàng. Quân Nhược Thủy khẽ cười, dịu dàng cắn cắn môi hắn, nhỏ giọng nói: “Nghỉ ngơi đi, đường còn dài.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Vào kinh thành.

Editor: Mèo coki

Càng đi về phía Bắc, khí hậu càng trở nên lạnh lẽo. Không biết từ lúc nào gió nhẹ đã trở nên lạnh thấu xương, cảnh sắc ngoài cửa xe chỉ có một vài thân cây tiêu điều và lá rụng xào xạc. Hình như đã vào khu vực thay đổi thời tiết, mọi người vội vàng không kịp chuẩn bị bước vào ngày đông giá rét.

Tốc độ của xe ngựa nhanh rất nhiều so với Quân Nhược Thủy dự đoán, gần tới ngày thứ nhất lên đường, sáng sớm ngày thứ ba đã vào kinh thành, thời gian chỉ là hai đêm một ngày, trên đường cũng đã đổi qua mấy lượt ngựa. Rõ ràng những tuần mã đó đều là ngựa tốt ngày đi ngàn dặm. Như vậy lại lịch của Thế nữ này lớn bao nhiêu, nàng có đoán được sơ sơ vài phần.

Mỗi ngày Từ Phi và Thanh Văn đều uống thuốc an thần Quân Nhược Thủy cho, sau đó chìm vào giấc ngủ cho nên xe ngựa lắc lư cũng không cảm thấy. Chỉ là hình như tinh thần của Tô Tử Bội cũng không còn tốt nữa, không cần uống thuốc thì cũng buồn ngủ mòng lung cả ngày. Chỉ có Thư Ngâm, mặc dù sắc mặt hơi lộ ra uể oải, nhưng vẫn rất có tinh thần, dọc đường luôn chăm sóc hai người bị bệnh.

Quân Nhược Thủy kéo Tô Tử Bội dựa vào trong ngực mình, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, trong lòng rất xin lỗi để vì khiến bọn họ đi theo, lắc lư lại vất vả. Ánh mắt tràn đầy áy náy nhìn về phía Thư Ngâm, ánh mắt của Thư Ngâm có chút tịch tịch nhìn lại nàng, trong nháy mắt liền hiểu cảm xúc ở trong mắt nàng, nhếch môi lên khẽ mỉm cười, cho nàng một ánh mắt an ủi dịu dàng, ý bảo nàng không cần đau lòng, tất cả những gì xảy ra, hắn đều vui vẻ chịu đựng.

“Là xe ngựa xóc nảy quá nhiều sao? Hay là người cũng uống thuốc an thần rồi ngủ, có được hay không?” Quân Nhược Thủy ôm Tô Tử Bội từ phía sau, đầu tựa lên trên vai hắn, dịu dàng hỏi, hơi thở ấm áp của nàng làm cho cổ hắn tê tê ngứa ngứa một chút, nàng..... Nhất định là cố ý.

Tô Tử Bội an tâm dựa vào trong ngực nàng, khẽ mở miệng hơi nâng lên, mỉm cười lắc đầu, không nói gì.

Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng cắn vành tai màu hồng của hắn, khẽ nói: “Đừng cậy mạnh.”

Tô Tử Bội cười khẽ một tiếng, oán hận mà nói: “Ta nào dám cậy mạnh, chẳng qua “nước hoa quả” kia của người là để dành cho Từ Phi đáng yêu nhất, Thanh Văn hiền lành nhất. Lãng phí ở trên người ta, không đáng giá.”

“Có vị chua nha.” Quân Nhược Thủy vui đùa ở trong cổ hắn, giọng nói buồn bực.

“Hừ.” Tô Tử Bội hừ nhẹ một tiếng, nhưng trên cổ ngứa ngáy làm cho hắn không nhịn được cười khẽ một tiếng.

“Mặc dù ta mang theo “nước hoa quả” cho Từ Phi và Thanh Văn, nhưng ta lại dành đồ tốt nhất cho người nhà.” Quân Nhược Thủy nhếch miệng, lộ ra nụ cười xấu xa.

“Có không?” Tô Tử Bội không thèm cử động, miễn cưỡng hỏi.

Quân Nhục Thủy thoảng nghiêng đầu, ngậm vành tai mềm mại của hắn vào trong miệng, nhẹ nhàng mút cắn làm Tô Tử Bội cảm thấy máu toàn thân đều xông lên trên đầu, thân thể khẽ run lên, gương mặt tuần tú đỏ như tôm luộc, lỗ tai cũng nóng lên.

“Ngươi còn không biết sao? Ta mang ta cho ngươi, hiện tại không phải ngươi đang xem ta như đê mệ thịt mà dựa sao?” Nàng kẻ sát ở bên tai của hắn, hơi thở thơm như hoa lan.

Tô Tử Bội mặt hồng tím đập, nàng..... chính là hoa hoa tiểu thư (= hoa hoa công tử, ý chỉ phong lưu), tình trường đặc ý. Nàng dịu dàng như vậy, tình ý như nước, muốn không động lòng cũng rất khó khăn. Tô Tử Bội nhìn trộm Thư Ngâm đang nghiêng người dựa vào đê mệ nhắm mắt dưỡng thần ở một bên, tin chắc hắn không nghe thấy những lời tâm tình của Quân Nhục Thủy. Quay đầu lờn nàng một cái, trong lòng vừa vui vừa thẹn vừa cáu, nữ nhân này, rõ là.....

“Tại sao không nói chuyện?” Nàng tiếp tục cắn vành tai của hắn, mơ hồ không rõ hỏi.

Con mắt Tô Tử Bội xoay tròn, cười hài hước nói: “Ngươi chắc chắn ta muốn ngươi sao?”

“Thì ra là ngươi không muốn.” Quân Nhục Thủy kéo dài giọng, cố gắng hạ thấp giọng nói: “Vậy là ta tự mình đa tình, ta đi hỏi người khác một chút, xem thử người ta có muốn hay không.”

“Không cho phép. Nếu như đã cho ta thì chính là của ta.” Tô Tử Bội vừa nghe, lập tức bảo vệ quyền lợi của mình.

“Ah, không phải là ngươi nói không cần sao?” Quân Nhục Thủy nhạo báng hỏi.

Dĩ nhiên là Tô Tử Bội phủ nhận, hắn quay đầu nhìn nụ cười tràn đầy dịu dàng của nàng một chút, nâng lên cằm, rất khí phách nói: “Sau này ngươi là tài sản riêng của ta.”

“Được rồi.” Quân Nhục Thủy giống như rất uất ức đồng ý, vẫn vui đùa ở cổ hắn như cũ, cười dịu dàng yếu ớt. Trong lòng Tô Tử Bội tràn ra ngọt ngào, nhẹ nhàng xê dịch thân thể, tìm một tư thế thoải mái nhất, an ổn dựa vào trước ngực nàng.

Vào lúc sáng sớm, cửa thành vừa mới mở ra, rất nhiều người vào thành bán hàng rong, những lũ khách phong trần mệt mỏi, sáng sớm đều tập trung ở đây chen chúc tiến vào thành. Mặc cấm vệ quân giữ thành sẽ kiểm tra mỗi người, nhưng xe ngựa Quân Nhục Thủy chỉ ngừng một chút, cấm vệ vén rèm xe lên hơi liếc mắt nhìn, liền thuận lợi tiến vào cửa thành.

Bên trong thành, đường phố rất rộng rãi, bốn phía thông nhau, hai bên là hiệu buôn, từ lâu mọc lên như nấm, Tô Tử Bội có chút hiếu kỳ vén rèm xe lên, quan sát phố xá nhà cửa ở kinh thành một chút. Mãn xe mới hơi vén lên, gió lạnh đã thổi vào, khiến Tô Tử Bội không khỏi run lên, rụt cổ một cái. Quân Nhục Thủy cười lắc lắc đầu, dùng chân bông nhung tơ bao bọc hắn cực kỳ kỹ, lại nhẹ nhàng vén màn xe lên một góc, nói: “Từ nơi này nhìn một chút là được rồi.”

Xe ngựa đi một lúc ở trên đường chính rộng rãi sau đó đi vào một con đường nhỏ thưa thớt người ở, cong cong queo queo, cũng không biết vòng vèo bao nhiêu, cuối cùng cũng tiến vào một cái hẻm nhỏ huyền ảo.

“Chủ nhân, ngõ hẻm hẹp, chỉ có thể đậu xe ở chỗ này, kính xin chủ nhân xuống xe đi bộ.” Tinh dừng xe ngựa lại, vén rèm xe lên cung kính nói.

“Tinh, ngươi gọi ta Tô phu nhân là được rồi.” Quân Nhục Thủy nghe thấy hai chữ chủ nhân thì cảm thấy rất kỳ cục, nàng không có thói quen làm chủ nhân của người khác, dù sao ở trong mắt nàng không có phân biệt lớn nhỏ giàu nghèo, nàng đối xử với mọi người chung quanh đều ngang hàng thật lòng. Đối với Thanh Văn như thế, mà đối với Tinh cũng như thế.

“Dạ, phu nhân.” Tinh thuận theo, nhưng vẫn tự động bỏ bớt một chữ Tô.

Trước tiên Quân Nhục Thủy buộc áo choàng màu tím nhạt của Tô Tử Bội lại, sau đó đỡ hắn xuống xe ngựa. Thư Ngâm đánh thức Tử Phi và Thanh Văn đang ngủ mơ mơ màng màng, hắn cũng mặc áo bông dày vào, buộc chặt áo choàng rồi mới từ từ xuống xe.

Trước mắt là một cái ngõ hẻm thật sâu, chung quanh đều là những ngõ hẻm cực kỳ bình thường tĩnh mịch khác, hình như đây là nơi ở của những người bị liệt vào tầng lớp nghèo khó. Người đến người đi, huyền huyền nao nao, hiệp khách lãng du, tên ăn xin, thư sinh nghèo túng, kẻ nát rượu, côn đồ..... Dù loại hạng người ra vào chỗ này. Có lẽ là đã thấy quá nhiều loại người cho nên không có ai chú ý đến sự xuất hiện của bọn họ. Phần lớn là hờ hững liếc nhìn một cái hoặc là nhắm mắt làm ngơ.

Cái gọi là thờ ơ với sự việc, chắc cũng như vậy mà thôi.

“Tinh, đây là nơi nào?” Quân Nhục Thủy nghi ngờ hỏi.

Tinh thu dọn hành lý, cúi đầu nói: “Phu nhân, xin mời đi theo ta, Mục đại nhân đã chờ người rất lâu rồi.”

“Mục đại nhân?”

“Đúng, phu nhân gặp sẽ biết.” Tinh nói xong liền đi ở phía trước dẫn đường, mấy người Quân Nhục Thủy đuổi theo ngay sau đó. Đi dọc theo một cái ngõ hẻm không người vào trong, cong cong queo queo không biết bao xa, rốt cuộc cũng dừng lại ở một ngôi nhà vô cùng bình thường, cửa sơn loang lổ.

Tĩnh gõ nhẹ nhàng vài cái lên cửa, cửa gỗ cũ kỹ liền cọt kẹt, từ từ mở ra. Một lão bộc phụ tóc nâu trắng đứng yên một bên.

“Tĩnh mang phu nhân đi gặp Mục đại nhân, Kim thăm sẽ dẫn gia quyến bằng hữu của phu nhân đến sương phòng nghỉ ngơi.” Tĩnh ra dấu tay xin mời, mời Quân Nhược Thủy đi trước. Quân Nhược Thủy liếc mắt nhìn Kim thăm mặt mày hiền hòa, nhẹ nhàng cười một tiếng nói: “Vây ta tới sương phòng rửa mặt trước, bây giờ vừa mới đi đường long đong mệt mỏi, đầu tóc rối bù mà đến gặp Mục đại nhân, chẳng phải thất lễ hay sao? Kim thăm, xin dẫn đường thôi.”

Lão bộc phụ gọi là Kim thăm nghe thấy Quân Nhược Thủy nói, hơi gật đầu, cung kính nói: “Phu nhân, xin mời đi theo ta.”

Tĩnh cúi đầu, tự động lui ra. Tất nhiên nàng ta hiểu được nếu đã là ám vệ của Quân Nhược Thủy thì phải vâng lệnh nghe theo Quân Nhược Thủy.

Nhìn từ phía bên ngoài thì ngôi nhà này cực kì bình thường, bình thường như những ngôi nhà nhỏ của người nghèo khác, nhưng sau khi đi vào trong thì mới phát hiện không giống nhau. Mặc dù cây cỏ sum suê, hình như rất ít được dọn dẹp, nhưng tòa nhà rất lớn, cổ kính mà an tĩnh. Đám người Quân Nhược Thủy đi theo Kim thăm xuyên qua con đường mòn trải đầy lá vàng rơi, đi qua hành lang cong cong tới phòng khách hình như đã sớm chuẩn bị xong. Có rất nhiều phòng khách, Quân Nhược Thủy và Tô Tử Bội ở một gian, Tử Phi và Thanh Văn gần bằng tuổi nhau nên ở cùng một gian, cũng thuận tiện cho việc chăm sóc lẫn nhau. Thư Ngâm thì một mình ở một gian.

Phòng khách được dọn dẹp rất sạch sẽ, đầy đủ mọi thứ. Trong phòng tràn ngập hương nhang hoa lải nhải, là mùi Tô Tử Bội thích. Trên tủ âm tường đặt bộ trà cụ bạch ngọc mà Quân Nhược Thủy thích, trên bàn sách để mấy cái nghiên mực mà Tô Tử Bội yêu tha thiết, trên giá sách thì để thi từ văn xuôi, các loại tiểu thuyết truyền kỳ khiến Thư Ngâm vừa thấy vui mừng nường mày, yêu thích không buông tay. Trong phòng Tử Phi trang trí các đồ vật tinh xảo thú vị mà hần chưa bao giờ nhìn thấy, lập tức hấp dẫn sự chú ý của hần; trên bàn có một xấp hình vẽ thuê thừa tình xảo khó gặp, Thanh Văn lập tức giống như gặp bảo bối, mừng rỡ không thôi.

Quân Nhược Thủy không khỏi bội phục Mục đại nhân trong lời nói của Tĩnh. Có thể trong một thời gian ngắn mà đã nghiên cứu thấu đáo mấy người bọn họ như thế, ngay cả sở thích nhỏ nhỏ của mỗi người cũng rất rõ ràng. Lại nói việc nàng rất yêu thích trà cụ bạch ngọc ngay cả Tô Tử Bội sống chung lâu ngày cũng chưa từng chú ý đến, vậy mà người này lại biết, thật sự là tỉ mỉ đến..... Đáng sợ.

Đối với một người xa lạ có thể hiểu được người rõ ràng như thế, ngoại trừ đáng sợ, còn có thể là cái gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Kỳ nhân Tĩnh Tuyệt.

Editor: Mèo coki.

Buổi sáng ở kinh thành, thời tiết cực kì lạnh lẽo. Gió lạnh thổi phất ở trên mặt, cảm giác đau đớn giống như bị đánh một bạt tai. Khách quan mà nói, Quân Nhược Thủy vẫn tương đối thích khí hậu ẩm ướt của Giang Nam hơn, những cơn mưa thấm ướt áo, gió thổi mang theo mùi dương liễu. Phương Bắc lạnh thấu xương, không thích hợp để lâu dài ở.

Quân Nhược Thủy nhìn thấy đám người Tô Tử Bội đã thu xếp xong, lúc này mới nhú mày lại, theo Tĩnh đi tới đại sảnh.

“Xem ra Tô phu nhân không thích những gì Tĩnh Tuyệt đã chuẩn bị.” Một giọng nói hiền hòa vang lên, giống như gió nhẹ thổi lát phất trên mặt biển, nhu hòa nhưng không mất khí thế ngập trời.

Quân Nhược Thủy ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một nữ tử mặc áo vải màu xanh dương nhạt, ngọc thụ lâm phong, đang cười nhẹ nhàng. Ánh mắt của nàng ta đen bóng thâm thúy, giống như một giếng cổ sâu thăm có khả năng hút tất cả tia sáng, sâu không thấy đáy, ngoài mặt lại nhuộm ánh sáng ôn hòa. Lúc này nàng ta đang nở nụ cười nhạt nhìn Quân Nhược Thủy, chăm chú mà mang theo chút suy tính. Không thể phủ nhận, đây là một nữ tử tuấn mỹ bất phàm.

Quân Nhược Thủy cũng nhàn nhạt nhìn nàng ta, hai người ánh mắt giao nhau, im lặng nhìn nhau, quan sát đối phương.

Sau đó, nữ tử kia khẽ nhếch miệng cười, thần nhiên chào hỏi như bằng hữu, nói: “Tô phu nhân, tại hạ là Trung Thư Xá, Mục Tĩnh Tuyệt.”

“Mục đại nhân.” Quân Nhược Thủy bình thản đáp lễ. Nếu đối phương đã chào hỏi như bằng hữu, tất nhiên nàng cũng đáp lại giống vậy, cho dù đối phương là chính ngũ phẩm, Trung Thư Xá đại nhân.

“Mời ngồi, xin Tô phu nhân cứ tùy ý.” Mục Tĩnh Tuyệt dùng tay ra dấu mời.

Quân Nhược Thủy nói tiếng cảm ơn, sau đó thần nhiên ngồi xuống. Trên bàn là một bình trà hoa hồng nóng hổi vừa mới pha. Đóa hoa nho nhỏ màu đỏ hồng từ từ bung ra ở trong nước, mùi thơm nhàn nhạt ở trong hơi nước dần dần tản ra. Vây là chắc nàng ta cũng hiểu rõ chuyện Dưỡng Sinh Đường, dù sao các loại trà hoa được Quân Nhược Thủy tung ra rất phức tạp, chưa từng có ở vương triều Kim Bích, hiện nay đang cực kỳ thịnh hành tại thành Lâm

Giang. Xem ra sự hiểu biết của Mục Tinh Tuyết đối với nàng cực kỳ thấu đáo .

Nàng lại ngẩng đầu nhìn Mục Tinh Tuyết lần nữa, mắt hạnh trong vắt, lông mày cong nhẹ như ngọn núi, cái mũi khéo léo, môi mỏng, da trắng nõn nà, tuổi chừng hai mươi. Trẻ tuổi như vậy mà đã là chính ngũ phẩm, nếu không phải tài hoa xuất chúng, tuổi trẻ tài cao thì chính là một nữ nhi của đại thần ngầm thia vàng ra đòi. Mặt Quân Nhục Thủy không biến sắc nghĩ tới, rất tự nhiên ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi đối phương nói tiếp.

“Tô phu nhân, người tới kinh thành với thân phận là danh y của Giang Nam. Giờ Ty, tại hạ sẽ dẫn người vào cung bắt mạch cho Nữ hoàng.” Mục Tinh Tuyết nở nụ cười nhạt, ánh mắt thâm thúy như không có chuyện gì xảy ra nhìn nàng, giống như nàng nên biết tất cả, nên bị người ta đùa giỡn xoay quanh, nên cúi cung tận tụy.

“Mục đại nhân chê cười, Nhục Thủy chưa bao giờ là danh y, như vậy chẳng phải là khi quân, lừa dối Nữ hoàng sao? Huống chi nếu vì vậy mà làm chậm trễ bệnh tình của Nữ hoàng, tội càng thêm không thể tha. Đây chẳng phải là Mục đại nhân đang làm khó ta sao?” Quân Nhục Thủy nhấp nhẹ một hớp trà hoa hồng, nước trà ấm áp chảy vào bụng, cả người cũng trở nên ấm áp. Sống lâu ở Giang Nam, một khi đến phía Bắc thì có chút không thích ứng kịp.

Rất hay, tội khi quân, lừa dối Nữ hoàng là không thể tha, nàng lại kéo Mục Tinh Tuyết trở thành đồng mưu, cùng nhau dính líu vào trong đó. Mục Tinh Tuyết có chút hăng hái nhếch miệng lên, trong mắt dâng lên ánh sáng thông minh. “Ty tỷ mà Ngâm Phong thích và tin tưởng, quả thật có chút khác biệt.”

Là một câu xã giao thông thường, Quân Nhục Thủy cũng không thêm để ý, thứ nàng để ý chính là cái tên Ngâm Phong này. Long Ngâm Phong, trưởng nữ của Thái nữ vương triều Kim Bích, năm nay mười bốn tuổi, xinh đẹp tài trí, rất được Nữ hoàng yêu thích. Thì ra là nàng chính là Quân Hiếu Phù. Mà Mục Tinh Tuyết lại có thể lên lút gọi thẳng tên húy, tất nhiên là giao tình không bình thường.

Nhìn vẻ mặt trầm tư của Quân Nhục Thủy, Mục Tinh Tuyết nói tiếp: “Tên tự của Ngâm Phong là Hiếu Phù, bởi vì nàng ấy được sinh ra vào gần sáng mùa hè, là thời khắc mà hoa sen trong hồ ở phủ Thái nữ nở đẹp nhất.”

Quân Nhục Thủy không nói gì. Nét mặt của nàng bình thản giống như ngày thường, không có ngạc nhiên, không có nghi ngờ, thậm chí cũng không có vui buồn gì cả.

“Tô phu nhân đã biết?” Mục Tinh Tuyết không đoán ra được gì dưới biểu tình lạnh nhạt bình tĩnh của Quân Nhục Thủy, cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì. Nhưng việc nàng trấn tĩnh, bình thường như không có chuyện gì xảy ra làm cho Mục Tinh Tuyết có chút khó nắm bắt.

Tất nhiên Quân Nhục Thủy biết từ trước đến giờ hoàng tộc tranh giành nhau đều là vì cái ghế cao cao tại thượng đó, mặc dù Thái nữ không có đức hạnh, nhưng nếu chỉ dựa vào việc Nữ hoàng yêu ai yêu cả đường đi mà cho người đó tọa vị thì quá không công bằng. Mấy vị hoàng nữ còn lại hiển nhiên là sẽ trăm phương ngàn kế chờ đợi thời cơ, tranh đoạt ngôi vị thái nữ này. Nếu như Thái nữ chết thì Hiệp vương Long Hạo Vân là người có khả năng kế vị nhất. Cho nên đồng thời nàng ta cũng là đối tượng bị hiểm nghi lớn nhất.

Ngày đó Ngâm Phong tới thành Lâm Giang, có thể là vì lên lút điều tra đã tâm và âm mưu của Long Hạo Vân, sau đó Thái nữ lại bị bệnh, nàng nhận được mật báo nên nóng lòng trở về, vì vậy mới để thư lại từ biệt. Thái nữ mất, tất cả các vương gia đều trở lại kinh thành đưa tang, ngôi vị Thái nữ lại chậm chạp chưa được quyết định. Chắc hẳn trong lòng Nữ hoàng còn do dự, khó có thể lựa chọn. Rốt cuộc cũng có người không thể chịu được nữa, bày cục thế khiến Long Ngâm Phong rơi vào trong đó. Mà việc Long Ngâm Phong hành thích vua, soán vị chính là tử tội. Người thắng lớn nhất dĩ nhiên là những người muốn tranh đoạt ngôi vị Thái nữ.

Đáp án được miêu tả rất sinh động, Long Hạo Vân.

“Bây giờ Thế nữ như thế nào rồi?” Quân Nhục Thủy nhàn nhạt hỏi.

“Vẫn còn ở Tông Nhân phủ chờ đợi xử lý.” Mục Tinh Tuyết nhìn Quân Nhục Thủy một chút, nói tiếp: “Mấy năm gần đây, thân thể Nữ hoàng ngày càng sa sút, vẫn luôn uống phương thuốc bổ dưỡng do Thái Y Viện kê cho, trong đó có một vị là nhân sâm. Năm ngày trước, sau khi Nữ hoàng uống phương thuốc này xong, sắc mặt biến thành màu đen, tinh thần không tỉnh táo. Sau khi Thái Y Viện xem qua thì xác định là trúng độc. Chỉ trúng loại độc như, trung độc như thế nào thì mọi người đều không biết. Hôm đó Thái Y Viện đã kiểm tra tất cả các vị thuốc được sử dụng, xong khi thẩm tra thì thấy hôm đó phòng bếp sử dụng nhân sâm ngàn năm mà Thế nữ dâng lên, mà nhân sâm ngàn năm này lại có cho thêm độc được. Cho nên Phụng Hậu (= Hoàng hậu) hạ lệnh bắt Thế nữ tới Tông Nhân phủ tra hỏi, đến nay vẫn chưa được nhìn thấy. Mỗi ngày Diêu quý quân đều ở trong cung than thở khóc lóc, hi vọng Phụng Hậu sớm ngày trừng phạt Thế nữ, mà các đại thần thì có người bảo vệ Thế nữ, có người yêu cầu xử tội theo luật pháp, có mượn gió bẻ măng, gió chiều nào theo chiều ấy nên ta đã tiến cử người ở trước mặt Phụng Hậu, danh y Giang Nam Quân Nhục Thủy.” Hình như là sợ Quân Nhục Thủy không hiểu, nàng ta lại giải thích tiếp: “Ngày đó trước khi Thế nữ bị bắt vào Tông Nhân phủ đã phái ám vệ đến thành Lâm Giang tìm người.”

Mục Tinh Tuyết mặt không đổi sắc, không giống như những thuộc hạ bình thường, thấy chủ tử ngã xuống liền lập tức tản ra giống như khi rụng lông. Bởi vì nàng ta biết chắc chắn Long Ngâm Phong sẽ bình yên vô sự hay là thật tâm tận tụy, trung thành không đổi đây?

Trên thư Hiếu Phù có viết hi vọng nàng tới giải độc, dĩ nhiên giải độc cho Nữ hoàng, sau đó chỉ ra Long Hạo Vân lòng muông dạ thú. Kể từ đó số mạng của nàng và Hiếu Phù xem như cột chung một chỗ, muốn không đếm xỉa đến là chuyện không thể nào, chỉ có thể cầu rút lui toàn thân mà thôi.

“Tô phu nhân, sắp đến giờ Ty rồi, để Tinh dẫn người đi thay quần áo khác thôi.” Mục Tinh Tuyết khẽ mỉm cười, giống như tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay nàng ta: “Sau đó chúng ta vào cung.”

Rất kỳ quái, Quân Nhục Thủy cảm thấy Mục Tinh Tuyết mang theo một chút địch ý đối với nàng. Không thể nói là vì sao, chỉ là trực giác. Nhưng nhất định nàng ta là bằng hữu của Hiếu Phù, mặc dù lòng dạ khá sâu, khôn khéo, giỏi về tính toán, nhưng cũng là một bằng hữu có thể tin tưởng được.

Thấy một bộ trường bào có đai lưng màu đỏ tươi, chân đi đôi giày ủng màu đen, ngắn, trên đầu cài trâm màu hổ phách sáng long lanh, Quân Nhục Thủy đi chậm chậm từ nội thất ra ngoài. Trường bào màu đỏ làm nổi bật lên da thịt vốn trắng nõn của nàng, làm nó càng thêm hơn sương trắng tuyết, đai lưng cùng màu ôm lấy vòng eo mềm mại mảnh khảnh của nàng, mi thanh mục tú, mặt mũi trầm tĩnh. Mục Tĩnh Tuyết nhìn nàng không khỏi lộ ra ánh mắt tán thưởng, khẽ vuốt cằm, nói: “Tô phu nhân, chúng ta đi thôi.”

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, nói: “Ta đã nói Tĩnh mang theo hòm thuốc của ta chờ ở bên ngoài rồi.”

Lúc ra cửa, quả nhiên là trông thấy Thư Ngâm mặc quần áo màu xám tro của nô bộc, đeo hòm thuốc, ăn mặc giống như gã sai vặt đang đứng chờ. Mặt mày không son phấn, không phải để cho mình càng thêm môi hồng răng trắng, mà là để che giấu dung nhan khuynh thành, vui tai vui mắt. Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, hoàn toàn là một gã sai vặt bình thường không khiến người ta chú ý đến, rất tốt.

“Nhục Thủy.” Tô Tử Bội đứng ở một bên tiến lên đón, đôi mắt trong suốt rõ ràng hơi lo lắng nhìn nàng: “Ta hiểu rõ có vài chuyện không thể không làm, không cách nào tránh khỏi, nhưng mà người nhất định phải cẩn thận. Ta chờ người.”

Hắn vô cùng kiên định và thâm tình, đôi dịu dàng như nước khiến Quân Nhục Thủy đột nhiên nghĩ tới một câu thơ xa xưa: Hai con mắt lơ lửng ở trên mặt sông \ đột nhiên sáng lấp lánh \ nhìn về phía đường mòn trải đầy đá đen \ nước chảy ta ở trong nước chờ người \ lửa tới ta ở trong tro bụi chờ người*. Trong lòng dâng lên cảm động ảm áp, ở nơi kinh thành phượng Bắc gió lạnh thấu xương này, nó như gió xuân phất qua, ảm áp hoà thuận vui vẻ.

Bài này là bài: Nữ nhân phân phương, có nghĩa là hương thơm nữ nhân.

Tô Tử Bội hiểu, hoàng thành là đất quyền thế, tràn đầy âm u, tính toán, mưu lược, máu tanh, nếu như có thể, hẳn hi vọng Nhục Thủy không bước vào hoàng thành này nửa bước. Chẳng qua nàng là nữ tử, tất nhiên có chuyện nên làm, bất luận là tự nguyện hay là bắt buộc, đều không thể tránh khỏi. Mà hắn sẽ tiến lùi cùng nàng. Một chữ chờ, nàng sẽ hiểu được nó nặng bao nhiêu.

“Thân thích đẹp như hoa, Tô phu nhân thật là hạnh phúc.” Mục Tĩnh Tuyết dùng giọng nói trầm thấp từ tính, nhàn nhạt nói ra, mặc dù khen Quân Nhục Thủy hạnh phúc, trong mắt hoàn toàn không có vẻ hâm mộ.

Sắc mặt Quân Nhục Thủy vẫn như thường, cười nhàn nhạt một tiếng, nói: “Cảm ơn Mục đại nhân quá ai, nhà ai mà có người thân như hoa vậy thì đều là chuyện hạnh phúc thôi.” Nói xong cười dịu dàng với Tô Tử Bội: “Chờ ta.”

Tô Tử Bội gật đầu một cái, đến gần một bước, nhẹ nhàng véo cánh tay của nàng một cái, hạ thấp giọng ở bên tai nàng, ngang ngược nói: “Người mà trở về thì mau giải thích cho ta tại sao Thư Ngâm lại là nam nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Oan gia ngõ hẹp.

Năm ngày đã qua mà Quân Nhục Thủy và Thư Ngâm vẫn chưa về.

Mục Tĩnh Tuyết cũng không có trở lại. Nhà to như vậy, chỉ có Tĩnh và Kim thăm cùng với mấy người Tô Tử Bội, vắng vẻ không một tiếng động.

Dù sao thân thể của Thanh Văn và Tử Phi cũng suy nhược, mặc dù được uống thuốc an thần, từ thành Lâm Giang đến đây đều ngủ ngon giấc nhưng vẫn tổn thương nguyên khí nặng nề, lúc tới đây hai người đều yếu ớt nằm ở trong phòng bệnh. Tô Tử Bội ngồi một mình ở trong phòng, dựa vào cửa sổ, nhìn rừng mai ở bên ngoài. Còn chưa tới thời điểm hoa mai nở rộ, cỏ cây thưa thớt, trống rỗng lọt vào trong tầm mắt. Gió vẫn lạnh lẽo như cũ, Tô Tử Bội mặc áo trong màu trắng đứng đón gió, hình như chỉ có thân thể rét lạnh mới có thể làm vui bớt khăn trương và lo lắng trong lòng hắn.

Hoàng cung xanh vàng rực rỡ đó, đừng nói hắn không có cách nào đi vào, cho dù là mấy vị hoàng nữ cao quý cũng không có cách nào tiến vào tầm cung của Nữ hoàng. Tất cả tin tức trong cung đều đã bị phong tỏa, phổ lớn ngõ nhỏ, quan viên và dân chúng cũng chỉ phỏng đoán nói mò.

Nữ hoàng triển miên trên giường bệnh, không cách nào vào triều, tạm do Phụng Hưu thay mặt xử lý triều chính.

Triều thần cẩn thận nom nớp lo sợ vẫn như cũ, nếu như giao cho một vị hoàng nữ thay mặt xử lý triều chính, như vậy họ sẽ biết hướng nào và dựa vào. Hôm nay tình thế vẫn không rõ như cũ, không khí trong triều đình cũng rất khẩn trương căng thẳng, nói nhiều sai nhiều, làm nhiều lỗi nhiều, tất cả mọi người đều ngậm miệng im lặng, nếu không có chuyện lớn gấp gáp, thì không ai muốn viết tấu chương cả.

Này năm ngày, mặc dù Tĩnh nói Quân Nhục Thủy ở lại trong cung chữa bệnh cho Nữ hoàng, nhưng từ xưa đến nay Quân Vương thay đổi sắc mặt như lật sách, nếu bệnh của Nữ hoàng đang ở thời kỳ cuối, không đủ sức xoay chuyển cả đất trời, vậy Quân Nhục Thủy có thể bị giận chó đánh mèo, bị giáng tội hay không đây? Nàng ở trong cung có tốt hay không? Nàng có thể an toàn trở lại đây hay không? Tô Tử Bội ngày đêm lo lắng, mỗi ngày đều bảo Tĩnh ra ngoài tìm hiểu tin tức. Nhưng tất cả đều là vô ích, tin tức trong cung bị phong tỏa đến một giọt nước cũng không lọt.

Thanh Văn hầu ở bên cạnh Tô Tử Bội, nước mắt lưng tròng nhìn Tĩnh, hi vọng nàng có thể mang nhiều tin tức trở lại, thậm chí hi vọng nàng có thể mang

theo Quân Nhục Thủy trở lại. Từ Phi đơn thuần, nhưng cũng từ từ cảm thấy một số khác biệt.

Cuối cùng, lại là Tô Từ Bội cười an ủi bọn họ: “Đừng lo lắng, Nhục Thủy chỉ chẩn bệnh cho Nữ hoàng mà thôi. Chúng ta phải tin tưởng y thuật của nàng.”

Từ Phi gật đầu một cái, đồng ý nói: “Đúng vậy, kể từ khi ta uống thuốc Nhục Thủy cho, thân thể tốt hơn rất nhiều.”

Thanh Văn miễn cưỡng cười cười. Tất nhiên cũng hiểu không có tin tức chính là tin tức tốt nhất. Chẳng qua không thấy Quân Nhục Thủy trở lại, dĩ nhiên là khó có thể an tâm.

Một mình hần đứng nghiêm phía trước cửa sổ, gió lạnh thổi vào làm sắc mặt Tô Từ Bội có chút trắng bệch, hần nhẹ nhàng ho khan một cái, cổ họng xông lên mùi vị ngai ngái. Trong lòng hần khẽ run sợ, sau đó dùng khăn lụa che mũi, nhìn lại thì khăn lụa đã dính vết máu đỏ tươi. Hần có chút kinh hoàng nhìn khăn lụa trên tay, trong ánh mắt toát ra buồn bã mơ hồ. Sững sờ thật lâu, hần xoay người lại phủ thêm một cái áo choàng màu trắng, chậm chạp ra khỏi phòng.

“Tĩnh, đừng theo ta.” Tô Từ Bội nói với Tĩnh đang đi theo mình không xa không gần.

Tĩnh gật đầu, ngay sau đó lui ra.

Tô Từ Bội bảo Kim thăm lập tức chuẩn bị xe, ngồi xe ngựa đến tửu lâu Kim Triều Túy.

Tô gia cũng có hai cửa hàng ở kinh thành, một là tiệm trà, Lăng Vân kinh doanh trà do chính mình làm ra, là cửa hàng mới mở vào năm nay, còn lại là tửu lâu Kim Triều Túy, là chi nhánh của tửu lâu Kim Triều Túy ở thành Lâm Giang. Hai nhà thương hào Mỗi ba tháng quản sự của hai cửa hàng này sẽ tới Thành Lâm Giang hồi báo tình hình kinh doanh và nộp sổ sách lên. Tính ra, bây giờ đã cách cuộc họp quản sự lần trước hơn hai tháng. Đúng lúc này, Tô Từ Bội có thể đi dò xét xuống. Trước kia thỉnh thoảng hần cũng sẽ theo mẫu thân ra ngoài kiểm tra các cửa hàng của mình. Bây giờ mẫu thân đã qua đời, hần muốn dùng vai của mình để gánh vác gánh nặng của Tô gia.

Mờ mịt nhìn quang cảnh kinh thành chợt lóe lên bên ngoài xe ngựa, lần đầu tiên hần biết cái gì gọi là nóng ruột nóng gan ăn ngủ không yên, kinh thành có phồn hoa hơn nữa thì ở trong mắt hần cũng là mờ mịt, khắp nơi chẳng qua là cảnh hoang tàn. Chỉ vì, không có người kia ở bên cạnh, nhìn thấy gì cũng không hăng hái được, tất cả đều trở nên đáng ghét.

Nhục Thủy, bây giờ ngươi đang làm gì? Lúc nào thì có thể trở về? Ta chờ ngươi, vẫn luôn chờ đợi ngươi.

Có phải chữ chờ đó đã nói sai rồi hay không, một câu thành sấm, chờ đợi sẽ chẳng bao giờ thành. Một ngày lại một ngày trôi qua, trong lòng Tô Từ Bội càng hốt hoảng, lo sợ, nghi hoặc. Mặc dù Tĩnh vô cùng trấn định nói cho bọn hần biết, phu nhân sẽ bình an vô sự trở về. Nhưng mà có thể tin tưởng ai đây? Tĩnh, đủ để tin tưởng sao?

Dưới tình huống khăn trương như thế, cho dù là tửu lâu cũng tương đối yên tĩnh. Chẳng qua là nhiều hay ít thì vẫn còn có chút hi vọng, có thể nghe được một chút tin tức về triều đình.

Kim Triều Túy quản sự Mạnh Giáo mang theo một xấp sổ sách tiến vào một nhà gian độc lập ở lầu ba, đặt lên bàn: “Thiếu gia, đây là sổ sách của gần hơn hai tháng, mời xem qua.”

“Mạnh di, ta cũng chỉ tới đây ngồi một chút mà thôi.” Tô Từ Bội dựa vào song cửa sổ, quay đầu cười nhẹ với Mạnh Giáo. Khuôn mặt của hần hơi tiều tụy, sắc môi có chút nhạt màu, nụ cười xinh đẹp lại có vẻ bị thương và u sầu. Mạnh Giáo có chút đau lòng nhìn hần, nói: “Thiếu gia, đóng cửa sổ lại đi. Thời tiết ở phương Bắc rất lạnh, thân thể nam tử lại yếu đuối, chịu không nổi gió rét này.”

“Cám ơn ngươi, Mạnh di, ta rất khỏe, chỉ là không hợp khí hậu một chút mà thôi.” Tô Từ Bội trấn an nàng ta. Mạnh Giáo là người quen cũ của Tô Mộ Bình, từng được Tô gia giúp đỡ, sau đó lại trở thành quản sự cho Tô gia, ở hai cửa tiệm ở kinh thành. Đối với Tô Từ Bội mà nói, nàng ta cũng coi là người rất gần gũi.

Mạnh Giáo dùng vẻ mặt lo lắng nhìn hần một chút: “Vậy thiếu gia xem sổ sách đi, ta đi làm việc trước.”

Tô Từ Bội gật đầu một cái. Giờ phút này hần chỉ muốn ngồi yên lặng chờ đợi một mình.

Từ cửa sổ nhìn xuống, người ở dưới lầu rất thưa thớt, việc kinh doanh của các tửu lâu cửa tiệm khác cũng rất ảm đạm. Trên bàn là một bình trà Trần sơn ngân châm nóng hổi, do gió lạnh thổi vào mà dần dần trở nên lạnh lẽo. Tô Từ Bội dờ dẩn dựa vào cửa sổ, không nói gì nhìn mấy người đi đường, suy nghĩ lại càng bay xa.

Đột nhiên, cửa nhà gian bị đẩy ra một cách thô lỗ, cắt đứt suy nghĩ của Tô Từ Bội. Hần có chút ngây ngô chậm chậm quay đầu lại, nhìn Long Hạo Vân chậm rãi từ ngoài cửa đi tới, rót cuộc ánh mắt dờ dẩn, không có thần thái cũng khôi phục, trong nháy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Không ngờ lại là ta ư, Từ Bội?” Long Hạo Vân khẽ nhếch mép lên, ưu nhã ngồi xuống đối diện với Tô Từ Bội. Mấy người tùy tùng đều theo ánh mắt của nàng ta lui ra ngoài giữ cửa.

Sau khi kinh ngạc trong chốc lát thì Tô Từ Bội bình tĩnh lại, lạnh lùng nhìn nữ tử xinh đẹp như hoa, phong lưu tuấn mỹ trước mặt. Trong mắt của hần không còn nhớ nhung như trước, không còn si mê mà mang theo khoảng cách, lễ phép và hờ hững, khiến Long Hạo Vân Tâm không cam lòng và tức giận, trong mắt nàng ta không khỏi thoáng qua ánh sáng âm u. Nàng ta hơi hít một hơi, quan sát nam tử ở trước mặt, sắc mặt tái nhợt tiều tụy, vẻ mặt tiều

điều uest oải, giữa hai lòng này mang theo sầu lo, khiến vẻ cường hãn lộng quyền thường ngày biến thành nhu nhược vô dụng. Hãn yêu Quân Nhược Thủy nhưng lại không có được tình yêu của nàng sao?

“Quả thật không ngờ lại gặp Vương Gia ở chỗ này.” Tô Từ Bội nhàn nhạt nói, hình như nàng ta chỉ cũng chỉ là một người qua đường, không có gì khác nữa. Thì ra là ở trong mắt của hãn, nàng ta đã trở thành một người xa lạ.

Long Hạo Vân tự rót cho mình một ly trà ngân châm thơm ngát, giờ tay nhấc chân cũng ưu nhã vô cùng. Sau đó, nàng ta khẽ nhấp một cái, hơi nhếch miệng, nhẹ nhàng cười, nói: “Cách ngàn dặm lại gặp được cố nhân, chẳng phải là nên nói chuyện gì vui vui sao? Tiểu nhị, cho một bầu Kim Triều Túy.”

Kim Triều Túy, Kim Triều Túy, hôm nay có rượu hôm nay say. Tô Từ Bội cười nhạt, không có phản đối. Vốn không muốn mượn rượu giải sầu, chẳng qua hôm nay như vậy, hãn cảm thấy mình rất vô dụng, ngoại trừ lo lắng và chờ đợi thì hãn không tìm được bất kỳ cách nào để giúp nàng. Có lẽ giờ phút này nàng đang bị hành hạ và đau khổ ở trong hoàng cung, cho nên hãn nguyện ý chịu gió rét, nguyện ý tự giã vò mình, chỉ vì không muốn mình tốt hơn nàng.

Hãn vốn không phải là nam nhân hiền thực lương đức không uống rượu, nếu Long Hạo Vân muốn uống rượu, như vậy hãn sẽ theo đến cùng.

Tiểu nhị rất vui vẻ đưa lên một bầu rượu Kim Triều Túy. Nhẹ nhàng mở bình rượu ra liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc xông vào mũi.

Long Hạo Vân mỉm cười, rót cho Tô Từ Bội và mình một ly, sau đó nâng chén nói: “Từ Bội, vì chúng ta vô tình gặp gỡ, cạn một ly.”

Tô Từ Bội không nói gì, bung ly rượu lên, biết rõ lúc này thân thể không thể uống rượu, nhưng lý trí đã không cách nào gò bó được chính mình. Uống cạn một ly, lại rót thêm cho mình một ly nữa, uống một hơi cạn sạch. Khóe mắt liếc nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của Long Hạo Vân, bộ dạng nàng ta giống như đang vận sức chờ phát động. Hãn hơi nghiêng người lui về phía sau, khó khăn né tránh tay của nàng ta.

“Từ Bội, theo ta trở về đi.” Mặt Long Hạo Vân không đổi sắc, tự nhiên giống như việc mặt trời mọc ở phía Đông.

Tô Từ Bội cười nhạt: “Ta là người đã có thể chủ, xin hỏi Vương Gia, ta lấy thân phận gì đi theo người đây?”

“Một tờ hưu thư*, lập tức có thể cắt đứt quan hệ của người và Quân Nhược Thủy. Chuyện này có khó khăn gì?” Long Hạo Vân khinh thường, rất tao nhã nâng chén, ngửa đầu uống cạn.

*= giấy ly hôn

“Nhưng ta đã là người của Quân Nhược Thủy.” Khóe miệng Tô Từ Bội nở một nụ cười châm chọc, giống như rất đáng tiếc nói.

Long Hạo Vân hơi dừng lại.

Giữa cột trong mắt Tô Từ Bội càng thêm rõ ràng, hãn nói tiếp: “Chắc hãn Vương gia cũng biết ta đã trúng Cách Mị. Chẳng qua Cách Mị đồng thời cũng khiến cho thủ cung sa của ta biến mất. Cho nên thời điểm gả cho Quân Nhược Thủy, ta vẫn còn là xử nữ.”

“Khó trách, người đối với nàng ta..... Thì ra là tác dụng Cách Mị.” Long Hạo Vân bừng tỉnh hiểu ra, hung hăng nhìn hãn, âm u nói.

Tô Từ Bội không phủ nhận, chỉ có cách làm cho nàng ta nghĩ hãn và Quân Nhược Thủy đã có da thịt thân thiết thì mới có thể bảo vệ mình an toàn. Nếu như bị nàng biết bây giờ hãn vẫn còn là xử nữ, như vậy hậu quả có thể đoán được. Từ trước đến giờ nàng ta vẫn là người vì đạt được mục đích mà không từ một thủ đoạn nào.

Long Hạo Vân cười âm trầm: “Như vậy người thì càng có chỗ hữu dụng rồi. Hãn người cũng muốn biết, đối với nàng ta, người chỉ là một nam nhân có cũng được không có cũng được hay là người quan trọng nhất trong lòng nàng ta.” Lời còn chưa dứt, chướng của nàng ta đã quét về phía hãn.

Nàng ta muốn bắt hãn? Trong lòng Tô Từ Bội thoáng hiểu rõ, thân thể nhẹ nhàng tránh khỏi. “Người muốn dùng ta để uy hiếp nàng?”

Long Hạo Vân cũng không trả lời, sửa sang lại vạt áo, nhàn nhạt gọi ra ngoài cửa: “Cầm Âm.”

Triệu Cầm Âm nghe tiếng đẩy cửa đi vào, phong thái mềm mại, thời tiết rét lạnh, thế nhưng hãn lại chỉ mặc một bộ y phục lụa mỏng màu đỏ tím, mắt sáng long lanh, cực kì quyến rũ. Hãn cười xinh đẹp, yếu ớt, nhưng nụ cười kia lại khiến cho thần kinh của Tô Từ Bội căng thẳng, cảnh giác nhìn hãn. Nam tử này là hoa hồng có độc, đẹp thì đẹp thật nhưng toàn thân lại lộ ra hơi thở âm u nguy hiểm.

Triệu Cầm Âm cười đến gần, sau đó thình lình ra tay nhanh như tia chớp, Tô Từ Bội lập tức đưa tay ra ngăn cản, sau đó hai người giao đầu ở trong gian phòng nhỏ nhỏ. Vô công của Triệu Cầm Âm xuất xứ từ Nam Cung, rất quái dị, rõ ràng Tô Từ Bội rơi vào thế yếu, bị Cầm Âm đánh một chưởng vào ngực. Hãn khạc ra một ngụm máu tươi. Ngực đau nhức khiến đầu óc hãn choáng váng, trước mắt tối đen, mơ hồ không rõ. Hãn dùng lực vịn lấy bàn, cố gắng tỉnh táo, không để cho mình ngã xuống. Vậy mà Triệu Cầm Âm lại không cho hãn cơ hội thở dốc, chỉ thấy hãn ta cười mềm mại đáng yêu một tiếng, ngay sau đó đánh một chưởng mạnh mẽ, rốt cuộc Tô Từ Bội chống đỡ không được nữa, từ từ té xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Cuối thu tiêu điều.

Bầu trời mờ mờ, gió lạnh xen lẫn với mưa phùn đập vào mặt, thỉnh thoảng có vài chiếc lá vàng khô rời khỏi cành, cảnh tượng tiêu điều. Gió lạnh chui thẳng vào trong cổ áo khiến mọi người đi đường không khỏi co vai rụt cổ, vội vã tìm chỗ tránh gió uống ly trà nóng để cho cả người ấm áp lại.

Vì vậy khách đến các quán trà từ từ nhiều lên. Mặc dù không có lớn tiếng ồn ào nhưng quả thật là náo nhiệt không ít.

“Nghe nói không phải Nữ hoàng ngã bệnh mà là bị trúng kịch độc, nghe nói còn là do Thế nữ hạ độc !” Một nữ nhân buôn bán trang kiện ra về thân bí nói với những người bên cạnh.

“Này, nhỏ giọng một chút, bây giờ đầu đường cuối ngõ ai không biết, ai không hiểu. Nghe nói Thế nữ đã bị tống vào Tông Nhân phủ, chờ đợi xử lí.” Mặc dù người nói làm động tác nhỏ giọng một chút, nhưng nàng ta trời sinh đã có giọng nói to khiến mọi người chung quanh đều nghe thấy rất rõ ràng.

Từ trước đến giờ nhiều chuyện là thiên tính của nữ nhân, hiển nhiên ở chỗ này cũng không ngoại lệ. Vì vậy một đồng người tụ lại, vênh tai trầm ngâm lắng nghe.

Một nữ tử ngây ngô mặc đồ nho màu trắng không nhận được mở miệng hỏi : “Tại sao không công bố trên Hoàng bảng ? Ta thấy chủ yếu vẫn là lời đồn thổi thôi.”

“Người bị ngu hử, đây là bí mật cung đình, tôn nữ mưu hại tổ mẫu, chẳng lẽ lại là chuyện về vang? Huống chi đây chính là âm mưu soán vị, chắc chắn sẽ bị chém đầu.” Người ở bên cạnh đặt tay lên cổ, lộ ra vẻ mặt hài tử không thể dạy.

“Chắc vậy. Chắc hẳn kết quả Thế nữ sẽ rất thê thảm, vào Tông Nhân phủ còn có khả năng đi ra không? Không có Thế nữ, ta thấy người có khả năng làm Thái nữ nhất.....”

“Hừ, không nên tùy tiện nghị luận chính sự của triều đình, nếu bị quan sai nghe được thì sẽ phải ngồi tù đấy.”

Đầu đường cuối ngõ, khắp nơi đều đang sôi nổi thảo luận. Người nào thừa kế ngôi vị Nữ hoàng không ảnh hưởng nhiều đến bọn họ, chỉ cần những ngày sau này bình yên tốt đẹp, người nào đi quan tâm là ai chứa tể thiên hạ đây? Cũng chỉ là xem một chút kịch hay của người khác mà thôi. Đối với bọn họ mà nói có thêm chuyện để nói sau khi trà dư tửu hậu cũng tốt.

Mục Tinh Tuyết nhân nhả ngòi bên trong nhả gian ở lầu hai, cách tám màn nghe mọi người nói chuyện. Trên bàn là một bình trà trần sơn ngân châm mới vừa đưa lên, vẫn còn bốc hơi nóng hổi. Nàng ta tự rót cho mình một ly, khẽ nhấp một cái, tùy ý dựa vào nệm êm ở sau lưng, nhắm mắt lại, trong miệng cảm thấy vừa ngọt vừa đắng, dư vị tốt vô cùng. Giang Nam, quả thật là một địa phương tốt. Khí hậu nóng ẩm, sản vật phong phú. Giang Nam, đích thật là một vùng đất màu mỡ.

Thanh Văn yên lặng đứng ở phía sau nàng, nhìn từng cử động của Mục Tinh Tuyết.

Nàng mặc một bộ y phục màu ánh trắng có hoa văn thêu chỉ bạc, cao quý sang trọng, phong cách ung dung, đúng là loại nữ tử mà vô số nam t trong khuê phòng muốn lấy thân báo đáp. Chẳng qua lòng của Thanh Văn hoàn toàn không có ở trên người của nàng. Hắn nghe mọi người bên ngoài nhả gian nghị luận, mặt buồn rười rượi, lo lắng vô cùng. Hắn sợ hãi nhìn Mục Tinh Tuyết một chút, muốn nói cái gì đó rồi lại cắn chặt môi.

Khí chất, dung mạo của Mục Tinh Tuyết đều là trăm người có một, chẳng qua trong mắt của nàng luôn có một chút âm trầm, sâu không thấy đáy, giống như lúc nào cũng đang tính toán cái gì đó. Mà ánh mắt của Quân Nhược Thủy thì sáng rực rỡ làm người khác cảm thấy ấm áp, muốn đến gần.

“Muốn nói gì thì cứ nói đi.” Mục Tinh Tuyết ngược mắt nhìn thấy hắn muốn nói lại thôi, có chút buồn cười, hăng hái hỏi.

“Mục đại nhân, rốt cuộc thiếu gia nhà ta ở nơi nào?” Thanh Văn lấy dũng khí, nhìn thẳng vào ánh mắt của Mục Tinh Tuyết thâm trầm, đè nén xuống khiếp đảm trong lòng, lộ ra vẻ mặt kiên quyết.

Mục Tinh Tuyết cười khẽ, khẽ nhấp một hớp trà, ra vẻ việc không liên quan đến mình nói: “Làm sao ta biết được?”

“Người ——” Khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Văn giãn đến đỏ bừng. Không phải là người nói sẽ tìm ra thiếu gia sao?”

“Ta nói là đến nghe ngóng tin tức, lại không có nói là nhất định sẽ tìm được.” Mục Tinh Tuyết lơ đãng, không lo lắng, vui vẻ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thanh Văn cắn chặt môi dưới, có chút tức giận cúi đầu đứng ở một bên, trầm mặc im lặng.

Mục Tinh Tuyết khẽ liếc hắn một cái, len lén cười, đứng dậy nói: “Được rồi, nghe cũng được kha khá rồi, nên đi về thôi. Chắc Tô phu nhân cũng đã trở lại.”

Thanh Văn chợt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nàng, quên mất vừa rồi mình đang tức giận, rất tha thiết hỏi: “Thiếu phu nhân đã trở về?”

“Trở về xem một chút chẳng phải sẽ biết hay sao?” Mục Tinh Tuyết tự nhiên đứng dậy, sửa sang lại vạt áo, chấp tay sau lưng, đi ra ngoài cửa.

Thanh Văn lập tức đi tới vén rèm xe lên giúp nàng, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, rốt cuộc thiếu phu nhân cũng đã bình yên vô sự trở lại, chỉ cần nàng trở lại, thiếu gia nhất định sẽ không có chuyện gì. Thần kinh căng thẳng của Thanh Văn được buông lỏng, lúc này trên mặt mới lộ ra một chút vui vẻ.

Lên xe ngựa, Mục Tinh Tuyết không khỏi nhẹ nhàng xoa xoa huyết Thái Dương của mình. Có chút nhức đầu.

Quả nhiên, ở nhà cũ trong con hẻm chỗ sâu đó, Quân Nhục Thủy và Thư Ngâm đã trở lại.

Khi Mục Tinh Tuyết trở về liền nhìn thấy Tinh quý gối trước mặt Quân Nhục Thủy, mà vẻ mặt của Quân Nhục Thủy lạnh như băng sương, phụ thân này, không nói một lời, giống như đang trầm tư.

Tinh đã hướng báo cho nàng biết chuyện Tô Tử Bội bị bắt đi. Ngày đó, bởi vì Tô Tử Bội không cho nàng ta đi theo nên nàng ta mới núp ở trong chỗ tối, đi theo xa xa. Ở tửu lâu Kim Triều Túy, lúc Tô Tử Bội vào nhà gian thì nàng ta chờ ở hành lang dưới lầu. Chỉ chốc lát sau, Long Hạo Văn mang theo mấy tên nam thị* lên lầu hai. Không bao lâu, Long Hạo Văn chỉ mang theo một nam thị đi xuống lầu. Chẳng biết tại sao Tinh đột nhiên có cảm giác, lập tức chạy lên lầu thì đã không thấy bóng dáng Tô Tử Bội. Cho nên mấy ngày nay nàng ta luôn cảm thấy áy náy và tự trách. Đúng lúc Quân Nhục Thủy trở lại liền tự động quý xuống xin tội. Cho dù Quân Nhục Thủy muốn nàng ta chết, nàng ta cũng sẽ không nói hai lời.

*nam = đàn ông, thị = hầu hạ. Gần giống thị thiếp

Thấy Mục Tinh Tuyết tới, lúc này Quân Nhục Thủy mới dời tầm mắt ra khỏi người Tinh, mặt không tỏ vẻ gì nói: “Tinh, người đi xuống trước đi.”

“Dạ, phu nhân.” Tinh cúi đầu, im lặng đứng dậy rời đi.

Lúc này Thanh Văn không kiềm nén nổi nữa, chạy đến trước người Quân Nhục Thủy, nước mắt lưng tròng, trong giọng nói cũng mang theo tiếng khóc nức nở: “Thiếu phu nhân, thiếu gia..... Thiếu gia mất tích.”

Quân Nhục Thủy vỗ vỗ vai hân, sắc mặt nhu hòa lạ, mỉm cười trấn an hân nói: “Không có chuyện gì, Thanh Văn, có ta ở đây. Người đi nghỉ ngơi trước đi, ta có việc muốn nói với Mục đại nhân.”

“Dạ.” Thanh Văn khéo léo gạt đầu một cái, thấy Quân Nhục Thủy, rốt cuộc trái tim vẫn luôn thấp thỏm của hân đã được thả lỏng. Chỉ cần nàng nói không có việc gì thì nhất định sẽ không có chuyện gì. Giọng nói của nàng êm ái, lại có khả năng trấn an lòng người.

Thanh Văn lui ra sau, trong chính đường chỉ còn lại Quân Nhục Thủy và Mục Tinh Tuyết.

Bảo táp luôn phải tới, Mục Tinh Tuyết khẽ cười, giống như không có chuyện gì xảy ra, xoay người ngồi xuống, vẫn ung dung nhìn Quân Nhục Thủy, nói: “Tô phu nhân có chuyện gì muốn thương lượng cùng với Tinh Tuyết sao?”

“Người biết Tử Bội ở trong tay của Long Hạo Văn.” Sắc mặt Quân Nhục Thủy cực kỳ bình tĩnh, xoay người lại ngồi xuống ở trên ghế thái sư sau lưng, bình tĩnh tự nói. Không phải phải là đang hỏi thăm, mà là đang kể lại một sự thật.

Mục Tinh Tuyết cũng không kiêng dè, nhìn thẳng Quân Nhục Thủy, nói: “Đúng vậy, ta biết.”

“Như vậy, có phải người nên cho ta một lời giải thích hay không?” Quân Nhục Thủy vẫn nhàn nhạt hỏi như cũ. Chỉ là ánh mắt dịu dàng như nước mùa xuân thường ngày của nàng đã trở nên lạnh lẽo tĩnh mịch.

“Mục đích Long Hạo Văn bắt hân rất đơn giản, chính là vì muốn nắm giữ một lợi thế có thể uy hiếp người, khiến người không thể tận tâm giải độc cho Nữ hoàng. Đồng thời cũng có thể đoạt tài sản Tô gia vào trong tay. Cho nên Tô Tử Bội sẽ không có nguy hiểm.” Mục Tinh Tuyết không biến sắc phân tích.

Quân Nhục Thủy khẽ hừ một tiếng nói: “Đúng vậy, nàng ta muốn uy hiếp ta, nhưng ta đã bị người khác giam lỏng ở thâm cung, tin tức này người cũng không có nói cho ta biết. Cho nên ta vẫn còn đang tận tâm giải độc cho Nữ hoàng, hoàn thành mục đích của các người. Nhưng Tử Bội sẽ như thế nào, người đã nghĩ qua chưa?”

“Là Phụng Hạo giữ người lại, ta cũng không ngờ lại như vậy.” Mục Tinh Tuyết giải thích: “Hơn nữa không phải là ta không phải người cứu hân, chẳng qua người của ta không thể quang minh chính đại xông thẳng vào phủ Vương gia. Huống hồ ta cũng sợ hành động thiếu suy nghĩ như vậy sẽ khiến nàng ta làm ra hành động điên cuồng gì đó.”

“Long Hạo Văn là một nhân vật nguy hiểm, đối với sở thích của chúng ta người cũng nắm rõ như lòng bàn tay, không thể nào không biết ân oán rồi rắm giữa Long Hạo Văn và Tử Bội. Người cảm thấy hân có thể an toàn sao?” Giọng nói vẫn lạnh nhạt không hề gấp gáp như cũ nhưng Mục Tinh Tuyết đã có thể nhận ra cảm giác bị áp bức trong giọng nói đó.

Nàng không khỏi cười khổ nói: “Nhục Thủy, chúng ta phải lấy đại cục làm trọng.”

“Đại cục là của các người, ta chỉ là một dân chúng bình thường của vương triều Kim Bích, ta không quan tâm đến quốc gia đại sự, ta chỉ quan tâm đến người ta yêu.” Ngón tay thon dài Quân Nhục Thủy gõ trên mặt bàn, trong giọng nói bình tĩnh đã từ từ lộ ra tức giận và quyết tâm trong lòng nàng.

“Hai ngày nay Long Hạo Văn tự biết thế cục bất lợi nên đã phái người ở phố thả ra lời đồn đãi, hiện tại ở phố xá, trên triều đình và dưới dân gian, đều đang đàm luận chuyện Nữ hoàng bị trúng độc và âm mưu oán vị của Thế nữ. Chẳng qua Nữ hoàng đã không còn đáng ngại, không lâu nữa Thế nữ sẽ

được Tông Nhân phủ thả ra ngoài, cơ hội của Long Hạo Vân đã mất, Thế nữ sẽ nhanh chóng cứu Tô thiếu gia ra ngoài.” Mục Tình Tuyết khuyên giải nói: “Đến lúc đó, người muốn ban thưởng cái gì cũng được.”

“Ta không muốn nghe những thứ này, cái gọi là đại cục, là chuyện của các người. Ta cũng không cần ban thưởng cái gì cả, ta chỉ muốn Bội Nhi an toàn.” Quân Nhục Thủy kiên quyết nói.

Mục Tình Tuyết có chút nghi hoặc nhìn nữ tử trước mặt, trên khuôn mặt thanh tú là đôi đen bóng thông minh, hiểu rõ việc đời, bình tĩnh thông dong, không đếm xỉa, không quan tâm đến hơn thua. Nàng có tài năng, nhưng không có cách nào dùng chức quan và ngân lượng để thu mua được.

“Nếu như người không chọn lựa hành động, ta không thể làm gì khác hơn là tự mình đi làm. Nhưng nếu như tạo thành những ảnh hưởng không thể tránh khỏi đối với đại cục mà các người nói, ta cũng chỉ có thể nói xin lỗi.” Quân Nhục Thủy lẳng lặng ra oai, ánh mắt thâm trầm.

Mục Tình Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu: “Nhục Thủy, tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay, người không nên kích động.”

“Xin hãy nhớ, ta sẽ không lấy sinh mệnh của Từ Bội để làm tiền đặt cược.”

*

Lúc Tô Từ Bội mở hai mắt ra, trước mắt là một vùng tăm tối. Đau nhức ở ngực truyền tới khiến hắn cắn răng, nhắm mắt lại, sau khi mở mắt ra lần nữa thì đã hoàn toàn thích ứng với bóng tối. Hình như hắn đang ở trong địa lao có cửa sắt kiên cố bị khóa chặt, bốn phía âm u ẩm ướt, yên tĩnh đáng sợ, thỉnh thoảng mới có một tiếng vang thật nhỏ do giọt nước rơi xuống đất, càng lộ vẻ trống trải.

Hắn đã bị nhốt bao lâu rồi? Khắp nơi là khoảng không gian đen kịt, cũng không biết là ban đêm hay là ban ngày. Hắn không biết mình hôn mê đã bao lâu, chỉ cảm thấy toàn thân không có sức lực, muốn động tay chân một chút cũng khó khăn, hao hết sức lực toàn thân mới ngồi dậy dựa vào tường đọc. Đói bụng khiến dạ dày cực kì khó chịu, ngực đau đớn khó chịu làm cho hắn hổ hập chậm lại. Mà không khí ẩm ướt càng làm cho hắn ho khan, hắn che miệng ho, cảm giác ngái ngái khi có chất lỏng sền sệt chảy ra từ miệng. Hắn sắp chết rồi sao? Nhưng hắn thật sự không muốn chết ở trong địa lao âm u ẩm ướt như vậy, nếu nhất định phải chết, hắn hy vọng có thể chết ở trong lòng ngực ấm áp của Quân Nhục Thủy.

Việc tiếc nuối nhất, tuyệt vọng nhất là sẽ không còn được gặp lại nàng. Hắn còn có tâm nguyện chưa được hoàn thành! Rất muốn, thật sự muốn có thể sinh ra một hài tử giống như nàng. Tô Từ Bội vừa ho khan vừa cười bất đắc dĩ. Có lẽ Long Hạo Vân chính là người cướp đi vận mệnh của hắn? Hắn không thể trốn thoát khỏi tên cướp này.

“Cạch” một tiếng, cửa sắt bị mở từ phía ngoài, tiếng bước chân nhẹ nhàng ở trong địa lao an tĩnh có vẻ đặc biệt rõ ràng. Là ai tới đây?

Đột nhiên nền được đốt lên, soi sáng bầu trời hoàng hôn. Long Hạo Vân, Triệu Cầm Âm cùng với mấy tên thị vệ đi từng bước từng bước tới trước mắt hắn.

“Từ Bội, ta vốn không muốn làm khó dễ người, nhưng thế chủ nhà người hoàn toàn để ý đến sống chết của người, cho nên ta lại cho thêm người một cơ hội, giao con cháu của Tô gia cho ta, ta liền thả người ra ngoài.” Long Hạo Vân đứng ở trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống nói.

Khóe môi Tô Từ Bội nhếch lên thành một nụ cười trào phúng, nhàn nhạt nói một tiếng: “Ta không có ý định đi.” Dù sao cũng là người sắp chết, hắn sẽ không liên lụy đến Quân Nhục Thủy nữa.

“Người ——” Vẻ mặt Long Hạo Vân lạnh lẽo, chân mày phụ thân chặt, cặp mắt lạnh lùng âm trầm nhìn hắn trong chốc lát, nói: “Từ Bội, người đừng rượu mồi không uống chỉ muốn uống rượu phạt. Mặc dù ta không cần thân thể của người nữa, nhưng thị vệ của Vương phủ rất nhiều, bọn họ đều rất muốn biết thiếu gia Tô gia có mùi vị như thế nào.”

“Trên người ta có Cách Mị, người gần ta chỉ có một con đường chết.” Tô Từ Bội không có lộ ra chút khiếp đảm nào, nhàn nhạt nói.

Long Hạo Vân ngửa đầu cười lớn: “Từ Bội, người biết không, quả thật người rất đẹp. Phần lớn nữ nhân trong thiên hạ nhìn thấy người đều nguyện ý làm quỷ phong lưu.”

Lúc này Tô Từ Bội mới ngẩng đầu, có chút hoảng sợ nhìn nàng ta. Nữ nhân trước mặt này, vì đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn nào, chuyện gì cũng có thể làm được.

“Đi gọi mấy người tới đây.” Long Hạo Vân nói với một thị vệ sau lưng: “Mỹ nhân như ngọc, Tô công tử da mịn thịt mềm lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, tốt hơn rất nhiều so với những kỹ nữ thô tục trong thanh lâu kia.”

Ánh mắt Tô Từ Bội thù hận hung hăng nhìn chằm chằm nàng ta, cắn thật chặt môi dưới, kiên nhẫn không nói một chữ. Mở miệng chính là nhận thua. Nàng ta sẽ càng tệ hại hơn thôi. Dù sao có khả năng hắn cũng sống được lâu nữa, thay vì bị người ta cưỡng bạo, thân thể khuất nhục, không bằng tự sát. Nghĩ như vậy, ánh nến chiếu lên hai tròng mắt lóe sáng của hắn, dần dần lộ ra vẻ mặt kiên quyết.

“Vương gia.” Triệu Cầm Âm cười híp mắt, giọng nũng nịu nói: “Nhiều người như vậy không có ý nghĩa. Ta có một loại thuốc, để cho hắn ăn, đợi đến khi thuốc phát tác, hắn sẽ tự chủ động ôm ấp yêu thương người khác. Như vậy không phải tốt hơn sao?”

“Cũng tốt.” Long Hạo Vân cười ha ha nói: “Nhìn hắn cứ ra vẻ kiên trinh không đổi thì ta liền cảm thấy ghê tởm, cho hắn uống thuốc đi, ta cũng muốn nhìn thử hắn biến thành bộ dáng dâm ô thì tiêu hồn thực cốt đến cỡ nào.”

“Vương gia, thuốc của ta là mị dược đặc biệt của Nam Cương, cần mấy canh giờ mới có thể phát huy hiệu lực. Vương gia đi nghỉ trước đi, lúc đặc sắc hãy trở lại xem xét.” Triệu Cầm Âm thần thiết giảng giải, giọng nói mềm mại đáng yêu tận xương khiến tâm trí của mấy tên thị vệ không khỏi mê mẩn.

Long Hạo Vân gật đầu một cái, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tử Bội, nếu như người ngoan ngoãn giao con dâu ra đây, ta sẽ không bạc đãi người, dù sao chúng ta đã từng.....”

“Người nên từ bỏ ý định này đi.” Tô Tử Bội ngắt lời nàng ta, cười lạnh nói.

“Được, rất tốt, người chờ để hầu hạ dưới thân nữ nhân đi.” Long Hạo Vân thẹn quá hóa giận, nói một câu nói đó phẩy tay áo bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Phong thưởng.

Hôm đó, Quân Nhược Thủy cùng Thư Ngâm và Mục Tĩnh Tuyết, ba người ngồi xe ngựa đi từ cửa Thượng Vũ ở phía Bắc vào hoàng cung.

Thần Liễm Cung, Tẩm cung của nữ hoàng. Sau khi cung thị* thông báo, Quân Nhược Thủy, Thư Ngâm theo Mục Tĩnh Tuyết tiến vào bên trong điện.

*Cung thị = cung nữ.

Giờ phút này Nữ hoàng đang lẳng lặng nằm ở trên long sàng, hai lọn tóc mai hoa râm điểm trắng. Sắc mặt, đôi môi biến thành màu đen, hai mắt nhắm nghiền, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng nhẹ vô cùng. Phụng Hằng nhẹ nhàng nắm tay Nữ hoàng, an tĩnh ngồi trên đầu giường. Hắn mặc cung trang phụng hoàng màu vàng sáng thêu tơ vàng, mặt mũi tiêu tụy, thân thể héo mòn, đôi mắt đã từng rất xinh đẹp sáng ngời lúc này lại lờ mờ xuống thật sâu, không hề có ánh sáng.

“Hạ quan tham kiến Phụng Hằng.” “Thảo dân tham kiến Phụng Hằng.” Ba người quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ.” Phụng Hằng trầm tĩnh nhìn lên nữ tử bình tĩnh như lúc trước mặt, giọng nói trầm thấp mà nghiêm túc: “Vị này chính là đại phu y thuật siêu quần mà Ngâm Phong nói sao?”

“Thảo dân Quân Nhược Thủy. Thế nữ khen sai rồi.” Quân Nhược Thủy khiêm tốn trả lời, vẻ mặt thản nhiên, không kiêu ngạo không tự ti.

Phụng Hằng gật đầu một cái, trong đôi mắt khôn khéo, thấu hiểu lộ ra mấy phần tán thưởng.

“Nếu như người có thể trị hết bệnh cho Nữ hoàng, Bồn cung có thể đáp ứng người một yêu cầu bất kì.” Phụng Hằng nhìn Quân Nhược Thủy, trịnh trọng hứa hẹn, sâu bi trên mặt vô cùng rõ ràng.

Quân Nhược Thủy không khỏi cảm động, gật đầu nói: “Thảo dân sẽ làm hết sức.”

Phụng Hằng được cung thị đỡ đứng dậy, bảo Quân Nhược Thủy và Thư Ngâm đến trước giường bắt mạch chẩn bệnh cho Nữ hoàng.

Hai người tiến lên, bắt mạch kĩ càng, sau đó trao đổi. Quân Nhược Thủy phụ thân mảy, lông mày như ngọn núi của Thư Ngâm cũng hơi phụ thân lại, hai người tập trung tinh thần, ánh mắt giao nhau, sau đó, Thư Ngâm khẽ gật đầu một cái với Quân Nhược Thủy.

“Như thế nào? Quân đại phu?” Phụng Hằng vô cùng lo lắng, giọng nói từ phía sau lưng truyền đến.

“Bẩm Phụng Hằng, không phải Nữ hoàng ngã bệnh, mà là bị trúng độc, là Nam Cương kỳ độc. May mắn y thuật của thái y trong triều tinh thông, đã tạm thời bảo vệ tâm mạch cho Nữ hoàng, vì vậy mới kéo dài được mấy ngày.”

“Quân đại phu, người có thể giải độc này không?” Phụng Hằng vội vàng hỏi, trong mắt tràn đầy khẩn trương và mong đợi.

Quân Nhược Thủy hơi cúi đầu, nói thẳng thắn: “Dù sao Nữ hoàng cũng đã trúng độc vài ngày, tất cả cơ quan nội tạng trong thân thể đã bị độc xâm nhập, giải độc phải cần một khoảng thời gian rất dài, hơn nữa, cho dù sau khi giải hết độc, thân thể Nữ hoàng cũng sẽ không bằng được lúc trước.”

Ánh mắt Phụng Hằng thoáng mờ đi, nhưng ngay sau đó khoe miệng nâng lên thành một nụ cười vui mừng, nhàn nhạt nói: “Nếu nhất thời không giải được được thì Quân đại phu hãy ở lại trong hoàng cung vài ngày đi.”

Đột nhiên Quân Nhược Thủy ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh sáng chột lóe lên trong mắt của Phụng Hằng. Quả nhiên gừng càng già càng cay. Sự tình trong hoàng cung thay đổi liên tục, nếu như không có lòng dạ thâm sâu, âm mưu tính toán thì làm sao leo lên tới địa vị cao nhất hậu cung được? Xem ra nếu như không giải được độc cho Nữ hoàng, nàng và Thư Ngâm cũng không thể ra khỏi hoàng cung này được. Mặc dù Quân Nhược Thủy lo lắng cho đám người Tử Bội, nhưng giờ phút này nàng không có quyền tự quyết. Khó trách người đời đều phải học tập gian khổ, chỉ cầu một bước lên mây. Hai chữ quyền thế thật sự là hấp dẫn rất lớn, làm cho người ta siêng năng hơn, cũng tha thiết mơ ước.

Mấy ngày tiếp theo, Quân Nhược Thủy và Thư Ngâm bị giam lỏng trong hoàng cung, chuyên tâm giải độc cho Nữ hoàng. Mặc dù việc giải độc đối với Thư Ngâm mà nói thì không phải là vấn đề gì lớn lao, nhưng thuốc giải lại cần mấy vị thảo dược của Nam Cương nên giải quyết có chút khó. Từ kinh thành đến Nam Cương, nhanh nhất cũng phải hơn một tháng, dựa vào tình trạng thân thể của Nữ hoàng hiện giờ thì không đợi được thời gian dài như vậy.

Mỗi ngày Quân Nhược Thủy và Thư Ngâm đều bắt mạch cho Nữ hoàng, nghiên cứu phương thuốc thích hợp nhất, phái người đi tìm kiếm những dược liệu cần thiết, cũng thay phiên đến Thái Y Viện tra cứu sách vở. Sự yêu thích đối với y học khiến Quân Nhược Thủy dần dần trầm mê ở trong đó, tràn đầy hứng thú và ý chí chiến đấu giống như đang nghiên cứu một vấn đề y học trọng đại. Sách thuốc ở Thái Y Viện vô cùng phong phú, cũng có đề cập đến độc dược của Nam Cương. Trải qua quá trình quan sát cẩn thận của mấy vị Ngự y, họ cho rằng cũng một loại độc của Nam Cương thì triệu chứng trúng độc rất giống nhau. Nhưng dù sao chưa từng thấy qua ở thực tế cho nên dám khẳng định.

Chẳng qua sau khi dùng thuốc, ngày thứ hai Nữ hoàng đã tỉnh táo trong chốc lát, ngày thứ ba đã có thể mở miệng nói mấy chữ, ngày thứ tư có thể dựa vào nệm êm uống chút canh bổ, ngày thứ năm thì vẻ mặt khá hơn trước rất nhiều, ngoại trừ lúc nói chuyện có hơi thở dốc thì gần như không khác gì những người thường.

Thấy Nữ hoàng đã không còn đáng ngại, Quân Nhược Thủy lo lắng cho mấy người Tử Bội Tử Phi, cho nên mạo hiểm làm trái lời Phụng Hoàng Hậu, quỳ xuống kính xin Nữ hoàng cho nàng xuất cung để gặp mặt người nhà.

Nữ hoàng trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên trầm giọng hỏi: “Quân Nhược Thủy, người biết Ngâm Phong đúng không? Quen ở đâu?”

“Bẩm Nữ hoàng, ngày đó ở thành Lâm Giang, Thế nữ bị trúng độc Mạc Ly thì được thảo dân cứu, từ đó quen biết nhau. Chỉ là thảo dân cũng không biết thân phận của Thế nữ.”

“Có giải được hoàn toàn Mạc Ly không?” Con người giống như Hắc Diệu Thạch của Nữ hoàng lộ ra mấy phần bén nhọn. Ánh mắt thâm trầm sắc bén tràn đầy cảm giác bị áp bức như vậy, chỉ có một vương giả chân chính mới có.

Quân Nhược Thủy thoáng cúi đầu, bình thần trả lời: “Mạc Ly là độc của Trung Nguyên, so với độc Nam Cương mà bệ hạ bị trúng thì dễ giải hơn rất nhiều.”

“Độc Nam Cương?” Chân mày Nữ hoàng nhíu chặt, tựa như đang trầm tư.

“Vâng, Nam Cương là đất nhiều chủng khí, rất nhiều thực vật sinh trưởng ở Nam Cương đều mang độc tính. Cho nên nhiều người Nam Cương đều biết về dùng độc.”

Ánh mắt Nữ hoàng sắc bén nhìn về phía nàng, mang theo nghiêm nghị và lạnh lẽo: “Tại sao người lại am hiểu độc dược của Nam Cương?”

“Bởi vì từ nhỏ thảo dân đã rất thích đọc sách thuốc, cũng sưu tầm rất nhiều sách thuốc và bút ký hành y của tiền nhân. Có vị tiền bối lúc đi qua Nam Cương đã ghi chép một chút về độc dược Nam Cương cùng với phương pháp giải độc. Lần này thảo dân cũng không nắm chắc hoàn toàn. Trước khi vào kinh thành, thảo dân không hề biết thân phận Thế nữ, cũng không biết người trúng độc là Nữ hoàng.”

Nữ hoàng không nói thêm gì nữa, chỉ dùng ánh mắt thăm thẳm lạnh lẽo nhìn nàng một hồi lâu, sau đó đột nhiên cười ha hả, nói: “Mấy ngày nay Quân đại phu cực khổ rồi. Trầm lập tức phong người là Ngự y của Thái Y Viện, ngày mai tới thăm cung Trẫm bắt mạch cho Trẫm. Bởi vì chân bệnh có công, đặc biệt ban thưởng một tòa phủ đệ, ngàn lượng bạc trắng.”

Quân Nhược Thủy muốn từ chối khéo, nhưng trông mắt đen bóng của Nữ hoàng mang theo uy nghiêm và kiên quyết làm cho nàng biết người này là chí cao vô thượng, nắm quyền sinh sát trong tay, không đắc tội nổi, không từ chối được. Cho nên nàng chỉ có thể khấu đầu tạ ơn, sau đó tính toán tiếp.

Sau khi Quân Nhược Thủy xuất cung, trong cung liền truyền ra tin tức Nữ hoàng đã khỏe lại, Thế nữ luôn ở bên cạnh chăm sóc, tổ tông tình thâm.

Nghe tin tức mà thị vệ thăm dò được, sắc mặt của Long Hạo Văn đột nhiên thay đổi, nàng ta vẫy tay cho thị vệ lui ra, ánh mắt âm u đến đáng sợ.

Kinh thành vốn là phạm vi thế lực của Thái nữ. Ban đầu mấy vị hoàng nữ bị Nữ hoàng cắt đứt tất cả liên lạc với trọng thần trong triều, điều đến đất phong Vương của mình mình, mục đích chính ta gạt bỏ tất cả các chủng ngại trên con đường kế vị của Thái nữ.

Lão Tứ ở đất phong của dân Man hoang dã vùng Tây Bắc, lão Ngũ thì đất phong ở tại cực Bắc, băng thiên tuyết địa, đều là đường xá xa xôi, không giàu có cũng chẳng đông đúc. Ngược lại lão Nhị rất thông minh, từ rất sớm đã tỏ vẻ mềm yếu vô năng, không để ý đến chuyện tranh giành quyền thế. Vì vậy đất phong của nàng ta càng thêm xa xôi, ở vùng duyên hải biên giới Tây Nam, nhưng cũng giàu có. Nàng ta ở nơi đó nhàn nhã trải qua cuộc sống đánh cá bắt tôm, đi bộ trên bãi cát vàng dưới ánh mặt trời, cuộc sống vừa lòng đắc ý. Bản về đất phong thì Long Hạo Văn chiếm ưu thế cực lớn.

Vào kinh thành đã được hai tháng, phần lớn giao thiệp của lão Tứ lão, Ngũ đều bị nàng tiêu diệt dần dần, làm suy yếu lực ảnh hưởng của bọn họ ở kinh thành.

Đối với Long Ngâm Phong, Long Hạo Văn vốn định dùng kế một hòn đá bắn hạ hai con chim. Nữ hoàng trúng độc bỏ mình, Long Ngâm Phong sẽ vì vậy bỏ mạng, còn sót lại lão Tứ lão Ngũ không đủ để gây nên chuyện gì cả. Ai ngờ vậy mà Ngự y của Thái Y Viện lại có thể kéo dài thời gian cho Nữ, chờ cứu binh từ thành Lâm Giang đến. Độc mà Cẩm Âm dùng là độc dược bí mật của Nam Cương, Thư Ngâm có thể giải thì cũng phải cần thảo dược đặc biệt sinh trưởng tại Nam Cương mà Thư Ngâm vội vàng rời khỏi Nam Cương, lúc ra đi, thậm chí ngay cả y phục cũng không mang theo cái nào. Cho nên, bất luận như thế nào, Nữ hoàng cũng không có thuốc nào chữa được nữa rồi. Long Hạo Văn cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Chẳng qua ngàn tính vạn tính, nàng ta lại không có tính đến Quân Nhục Thủy và Triệu Thu Ngâm thần không biết quỷ không hay vào kinh thành, mà sau khi Quân Nhục Thủy vào cung được hai ngày thì nàng ta mới nhận được tin tức. Vì thế, nàng ta giận dữ mắng mỏ Cầm Âm quá mức vô năng. Nếu như phát hiện sớm thì đã có thể chặn đường, tiêu diệt Quân Nhục Thủy, mà không phải là đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than như bây giờ.

Đúng lúc này nàng ta mới phát hiện thế lực của Thái nữ và Long Ngâm Phong ở kinh thành rất lớn, đã vượt qua tường tượng của nàng ta.

Đại đa số nguyên lão tam triều, trọng thần của triều đình đều theo phe Thái nữ, hôm nay Thái nữ đã chết, họ liền thuận nước đẩy thuyền trở thành thủ hạ của Thế nữ; mấy vị đại tướng quân anh dũng uy phong giết địch vô số trấn thủ ở Tây Bắc và Nam Cương chính là do một tay Nữ hoàng nuôi trồng cho Thái nữ, đều là do một tay Thái nữ đề bạt đi lên, tất nhiên là sẽ cảm kích trung thành đối với Thái nữ. Vì chuyện kế vị của Thái nữ, có thể nói là Nữ hoàng đã mưu tính sâu xa, độc hết tâm huyết, Nữ hoàng biết Thái nữ lương thiện thuần phác nên thiếu đi một phần lạnh lùng và khí phách của đế vương. Nhưng đất đai của vương triều Kim Bích, dưới sự mở rộng của Nữ hoàng đã tiến vào thời kỳ phồn vinh cường thịnh, biên cảnh yên bình, quốc thái dân an cho nên năng lực của Thái nữ cũng đã đủ để giữ vững sự nghiệp. Mà Thái nữ cũng chỉ cần giữ vững sự nghiệp là đủ rồi.

Ly trà trong tay Long Hạo Vân bị bóp nát bấy, cái bàn ở trước mặt đột nhiên bị nàng ta lật đổ, đồ vật trên bàn rơi đầy trên đất. Nàng ta oán hận nghĩ tới Tô Từ Bội, Quân Nhục Thủy đã phá hỏng tất cả, nhất định nàng ta phải từ từ trả lại cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Nữ hoàng phái một cung thị chờ ở bên ngoài. Quân Nhục Thủy kết thúc cuộc nói chuyện với Mục Tĩnh Tuyết, nàng dẫn theo Thanh Văn, Từ Phi theo sự chỉ dẫn của cung thị dọn tới phủ đệ mà Nữ hoàng mới vừa ban cho.

Phủ đệ mới nằm ở thành Nam của Kinh thành, trong khu dinh thự dành cho quan Ngũ Phẩm trở lên. Gần giống biệt thự ở khu nhà giàu của hiện đại, bố cục tự do phóng khoáng, yên tĩnh sạch sẽ, những người không có liên quan thì không được tới gần, rất giống với một câu nói ở hiện đại: Đến Bắc Kinh mới biết quan nhỏ. Ở nơi kinh thành phồn hoa này, quan to trên ngũ phẩm cả một bó lớn, từ ngũ phẩm trở xuống chỉ được coi là chức quan bé như hạt vừng.

Đi tới trước cửa dinh thự thành Nam, Quân Nhục Thủy xuống xe ngựa ngẩng đầu nhìn lên, cửa chính được sơn son mới tinh, khóa cửa bằng đồng xanh cũ kỹ, mặc dù không được coi là tráng lệ nhưng cũng là một tòa nhà vô cùng lịch sự tao nhã. Ở thành Nam kinh thành, tấc đất tấc vàng, muốn mua một tòa nhà như vậy, cũng không phải là nàng mua không nổi, chẳng qua là đã quen với cuộc sống bình dân, không thích phung phí bạc như vậy lại càng không muốn trở thành một con cừu đen trong đám cừu trắng.

“Cung nghênh chủ tử.” Cung thị cung kính mở cửa chính ra, cả một đám sai vặt, vú già sắp hàng chỉnh tề ở hai bên cửa chính. Quân Nhục Thủy liếc mắt, khoảng chừng hơn mười người. Nàng khẽ nhếch miệng, Nữ hoàng thật đúng là tận tâm, tặng nàng một tòa nhà lớn cộng thêm một đám hạ nhân.

“Chủ tử.” Một nữ nhân có vóc người trung bình, bộ mặt khôn khéo lão luyện đứng ở đầu tiên nói: “Ta là Mạc Ngôn, là quản gia của người. Những người này đều là của người, tổng cộng mười lăm người. Trong sương phòng còn có năm mỹ nhân, là Nữ hoàng bệ hạ ban thưởng cho người làm phu thị.”

Mạc Ngôn vừa dứt lời, Thanh Văn, Từ Phi, Thu Ngâm không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn Quân Nhục Thủy. Sắc mặt Quân Nhục Thủy vẫn như thường, mỉm cười gật đầu, nhìn về mặt chúc mừng của Mạc Ngôn, chỉ cảm thấy huyết Thái Dương nhảy lên một cái, bắt đầu có chút nhức đầu.

Nữ hoàng đối với nàng thật đúng là săn sóc tỉ mỉ. Nếu là người khác, có lẽ sẽ mở cờ trong bụng, cảm động đến rơi nước mắt, hận không thể cúc cung tận tụy với Nữ hoàng, đến chết mới thôi nhưng đối với Quân Nhục Thủy mà nói, đây chỉ là phiền toái và gánh nặng.

“Nhục Thủy.” Từ Phi nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo của nàng, sóng mắt trong suốt, mang theo vài phần do dự: “Về sau chúng ta sẽ ở nơi này sao?”

“Đúng vậy, tạm thời nơi này chính là nhà của chúng ta.” Quân Nhục Thủy mỉm cười nói, nhưng mà trong nội tâm lại rất rõ ràng, những người trong nhà này đều là tai mắt mà Nữ hoàng đã sắp xếp, mấy ngày này, nàng phải sống dưới sự giám thị nghiêm ngặt của Nữ hoàng.

“Mạc quản gia, người sắp xếp công việc cho bọn họ đi.” Quân Nhục Thủy nhân dịp dẫn dò: “Sau này mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đều giao cho người xử lý, nếu thật sự không xử lý được thì hỏi lại ta. Ta tin tưởng năng lực của người.”

“Dạ, cảm ơn chủ tử, nhất định thuộc hạ sẽ làm tròn bổn phận.” Mắt Mạc Ngôn mang theo vui sướng: “Chủ tử, quan phục của người đã đặt ở trong phòng rồi. Có cần thuộc hạ mang ngài qua xem thử không?”

“Không cần, các người đều lui ra đi.” Quân Nhục Thủy lắc đầu, cảm thán một chức quan nhỏ nhoi, không có thực quyền mà lại nguy hiểm như vậy, chính Bát phẩm Ngự y, so quan thất phẩm tể riêu còn nhỏ hơn nữa. Chẩn bệnh cho người trong hoàng tộc, nếu như là bệnh nặng không trị được thì khó bảo toàn không bị dính líu, cuối cùng đầu mình cũng không giữ được. Nàng lắc đầu một cái, hai tay chấp sau lưng, hơi nặng nề đi dọc theo hành lang: “Thanh Văn, người và Từ Phi đi nghỉ ngơi đi, Thu Ngâm và Tĩnh đi theo ta.”

Thư Ngâm yên lặng đi theo sau lưng Quân Nhục Thủy, cảm xúc hơi bị lắng xuống.

“Thế nào rồi?” Quân Nhục Thủy dừng bước lại, ân cần hỏi.

“Không có gì.” Thư Ngâm cố gắng nở nụ cười, làm ra vẻ điềm nhiên như không có việc gì.

Quân Nhục Thủy ầm ập nhìn hấn, êm ái hỏi: “Đang lo lắng cho Cầm Âm sao?”

“Không có.” Thư Ngâm cúi đầu nói.

“Thật xin lỗi, Thư Ngâm, làm người khó xử rồi.” Quân Nhục Thủy hơi áy náy nói.

Có lẽ Cầm Âm sẽ trách hấn, nhưng mà hôm nay hấn và Cầm Âm mỗi người đều có lập trường riêng, hấn chỉ có thể tuân theo trái tim của mình.”Không có, Nhục Thủy, ta cũng không khó xử.”

Quân Nhục Thủy biết hấn nói vậy chỉ vì muốn làm cho nàng an tâm mà thôi, nàng thở dài, vỗ nhẹ nhẹ lên vai hấn.

“Tình, mấy ngày nay người có đến phủ Tam vương gia tra xét không?” Quay đầu, Quân Nhục Thủy nhìn Tình đang cúi đầu không nói.

Tình áy náy nói: “Thuộc hạ có đi, nhưng vương phủ được bảo vệ nghiêm ngặt, bên cạnh Vương gia cũng có rất nhiều cao thủ võ lâm, thuộc hạ vô năng, không thể dò xét tình huống của Tô thiếu gia.”

Quân Nhục Thủy nhú chặt chân mày, trong lòng nóng như lửa đốt nhưng lại không có cách nào. Nếu như chỉ dựa vào sức của một mình nàng, muốn cứu Tô Tử Bội ra là chuyện khó như lên trời. Nhưng nếu Tử Bội ở vương phủ lâu thêm một khắc thì nguy hiểm sẽ nhiều hơn một phần.

*

Phủ Tam vương gia.

Đột nhiên Vũ Lâm quân đến bao vây quanh vương phủ, phong tỏa đến gió thổi cũng không lọt, thậm chí cả một con ruồi cũng không lọt vào được. Long Hạo Vân ở trong phủ giống như con thú bị vây khốn, chỉ dựa vào mấy cao thủ võ lâm mà muốn đột phá vòng vây thì gần như là không thể nào.

Vũ Lâm quân! Thậm chí ngay cả Vũ Lâm quân Long Ngâm Phong cũng nắm giữ ở trong lòng bàn tay rồi. Lần đầu tiên Long Hạo Vân cảm thấy thiếu nữ mười bốn tuổi này thật sự rất đáng sợ.

Vũ Lâm quân là binh lính riêng của Nữ hoàng, chức trách chủ yếu là bảo vệ Nữ hoàng và hoàng gia, hôm nay lại bị Long Ngâm Phong sai khiến. Long Hạo Vân giống như tỉnh lại từ trong mộng, nhận ra lực lượng của mình quá mức nhỏ bé, hoàn toàn không đủ để tranh đoạt thiên hạ. Long Ngâm Phong đã nắm trong tay một nửa triều đình, cũng nắm giữ cấm quân, mà những đại tướng ở biên cảnh, phần lớn đều là thủ hạ do một tay Thái nữ, mẹ nàng ta cất nhắc lên. Hôm nay Long Ngâm Phong dùng Vũ Lâm quân, liền đủ để chứng minh nàng ta không muốn giấu tài nữa, quyết tâm đưa Long Hạo Vân vào chỗ chết, cướp thiên hạ.

Chỉ là, khỏe miệng Long Hạo Vân nở một nụ cười tàn khốc, hình như cũng không để ý nhiều lắm.

“Đốt đạn tín hiệu.” Nàng ta trầm giọng phân phó, tính trước kỹ càng.

Một thân tín gật đầu, theo lời đi làm.

Long Hạo Vân ngồi ở trên ghế thái sư, nhẹ nhàng uống một hớp trà. Vũ Lâm quân nhiều nhất cũng chưa tới một vạn người, mà mấy hôm trước hai vạn đại quân của nàng ta đã dựng lều cắm trại ở ngoài thành ba mươi dặm, nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉ chờ nàng ra lệnh một tiếng sẽ đánh vào hoàng thành.

Từ sau khi Nữ hoàng trúng độc, trong triều đình luôn suy đoán nghị luận, hỗn loạn lộn xộn. Mà trong dân chúng thì lời đồn đãi lan truyền rộng rãi, lòng người bàng hoàng thì hai vạn đại quân của nàng ta đã hành quân khẩn cấp, chạy tới cắm trại ở ngoài kinh thành. Lúc này Nữ hoàng muốn điều binh trợ giúp, sợ là đã quá muộn rồi.

Cầm Âm lặng lẽ đợi một bên, sắc mặt bình tĩnh như thường. Bởi vì chuyện giải độc cho Nữ hoàng, hấn biết Long Hạo Vân đã nổi lên nghi ngờ với hấn rồi. Mà hấn lại hoàn toàn không biết Thư Ngâm giải độc như thế nào.

Chẳng qua xem tình thế trước mắt thì cây to Long Hạo Vân này có thể sẽ bị nhổ tận gốc, không nhờ và được.

Nhớ tới nửa canh giờ trước, Long Hạo Vân biết được Nữ hoàng đã tỉnh, không có gì đáng ngại liền lập tức tiến về phía địa lao, chuẩn bị hành hạ Tô Tử Bội cho hả giận. Chỉ là chưa kịp làm gì thì vương phủ đã bị Vũ Lâm quân vây quanh tầng tầng lớp lớp. Cung thủ đã đứng vào vị trí, tên cũng đã lắp vào cung, hướng về phía vương phủ, hết sức căng thẳng.

Long Hạo Vân cười âm trầm, chuyện nên tới cũng sẽ tới, đây là thời điểm quyết một trận thắng thua rồi.

“Tam hoàng di*, đi ra đi, ta sẽ chữa cho người một chút mặt mũi, sẽ không để cho người bị thua đến mức quá chật vật.” Long Ngâm Phong dùng nội lực truyền giọng nói vào trong vương phủ. Giọng nói cũng không lớn, nhưng lại giống như đang lượn lờ ở bên tai mỗi người.

*Tam hoàng di: đi ba, vì là hoàng gia nên thêm chữ hoàng. Giống tam hoàng thúc vậy đó.

Long Hạo Vân nhẹ giọng chê cười, cho tiểu nha đầu này đặc ý trong chốc lát cũng tốt, đợi đến đại quân của nàng ta công thành, thế cục xoay chuyển thì tiểu nha đầu này mới biết, ai mới là vương giả cuối cùng.

“Tam hoàng di, chắc ngươi còn đang chờ hai vạn đại quân đóng ở ba mươi dặm ngoài thành Nam tới ứng cứu đúng không, chẳng qua ta rất tiếc nuôi nói cho ngươi biết không cần chờ nữa, quân đội của ngươi sẽ không tới.” Giọng nói thiếu nữ của Long Ngâm Phong giòn tan, mang theo một loại đơn thuần không tạp niệm lại pha thêm chút nũng nịu của thiếu nữ, giống như đang làm nũng với trưởng bối thân thiết của mình.

Long Hạo Vân hoảng sợ, trực giác cho biết tuyệt đối không có khả năng này, làm sao hai vạn đại quân của nàng ta lại bị diệt không máu, không một tiếng động trong khi Long Ngâm Phong đang chuyện trò vui vẻ ở đây cơ chứ?

“Ha ha ha, Ngâm Phong, ngươi muốn cùng hoàng di độ tâm kế sao? Tiểu nha đầu, muốn đấu với ta.....”

“Nếu Tam hoàng di không ngại thì chờ xem, ta có thể cho ngươi một canh giờ.” Long Ngâm Phong vẫn ung dung nói: “Chẳng qua đến lúc đó, nếu như ngươi không mở cửa nghênh đón thì ta không thể làm gì khác hơn là tự mình xông vào.” Giọng nói của nàng thanh thúy như Hoàng Oanh xuất cốc, cực kỳ dễ nghe. Chỉ là trong bình tĩnh dễ nghe này lại mang theo sát ý mơ hồ.

Long Hạo Vân trầm mặc, mặc dù miệng nàng ta không thừa nhận, trên tâm lý cũng không chấp nhận, nhưng nàng ta vẫn mơ hồ hiểu ra trong thời gian ngắn có thể xảy ra chút biến cố. Nếu không giờ phút này Vũ Lâm quân sẽ phải đi thủ thành chứ không phải vây quanh phủ của nàng ta, mắt nhìn chăm chăm, sát ý nặng nề.

“Vương Gia, ta đi ra ngoài xem một chút.” Một nữ nhân trong giang hồ, mặc áo xám ôm quyền, tự đề cử mình nói.

Long Hạo Vân hài lòng cười: “Được, Phạm đại hiệp, vậy thì xin làm phiền.”

Phạm đại hiệp ngao nghể gật đầu một cái, hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng đi ra ngoài.

Cầm Âm ngồi ở một góc an tĩnh trong đại sảnh uống trà xanh, nhìn bóng lưng Phạm hiệp nữ, khẽ lắc đầu một cái. Cho dù võ công có cao cường hơn nữa, lấy sức lực của một người để đối địch với một đội quân, chẳng phải là lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết sao? Bên ngoài đã bị vây khốn đến một giọt nước cũng không lọt, lần này Long Ngâm Phong đến đây hẳn có tính toán không chừa lại một người sống sót. Chẳng qua trong tình cảnh hỗn loạn, hẳn muốn thoát thân cũng không phải việc khó gì. Cho nên, hẳn cũng vui vẻ sống chết mặc bay.

Quả nhiên sau khi tiếng binh khí chạm nhau thì một tiếng hét thảm thiết truyền đến, Long Hạo Vân biến sắc, biết Phạm hiệp nữ đã bỏ mình. Hiện nay danh tiếng của Phạm hiệp nữ ở trên giang hồ cũng không nhỏ, không phải là hạng người không có năng lực, vậy mà chỉ mấy chiêu đã bị giết, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Có thể thấy được thực lực đối phương cực kỳ đáng sợ.

Ngược lại việc này đã ở trong dự đoán của Cầm Âm, sắc mặt hẳn không thay đổi, nhẹ nhàng nhấp ngụm trà xanh trong ly. Mặt của mấy vị mưu sĩ xám như tro tàn, gan mật đều vỡ, toàn thân phát run.

“Cầm Âm, ngươi nói nên làm cái gì?” Long Hạo Vân cũng có chút tâm hoảng ý loạn rồi.

“Vương gia, chúng ta chờ như vậy cũng không phải là biện pháp, không bằng bảo bọn hắn tạo ra một chút hỗn loạn, chúng ta thừa dịp trốn ra ngoài.” Cầm Âm nhẹ nhàng cười một tiếng, giọng nói vẫn êm ái kiều mỵ như cũ: “Đến lúc đó, Vương gia và thị vệ thay quần áo khác, thừa dịp hỗn loạn chạy đi. Trở về thành Lâm Giang chinh đồn binh mã, nghỉ ngơi lấy lại sức, ngày khác phát cờ trở lại.”

Chân mày Long Hạo Vân dần dần giãn ra, gật đầu một cái, khẽ miệng hơi nâng lên: “Đúng, Cầm Âm nói rất hợp ý ta. Hơn nữa, chúng ta còn có một con cờ chưa dùng.” Nàng ta quay đầu lại âm trầm ra lệnh: “Người tới, đi ra ngoài nói với Long Ngâm Phong nói, ta muốn gặp Quân Nhục Thủy. Nói cho các nàng biết, Tô Tử Bội đang ở trong tay ta.”

Thị vệ lĩnh mệnh rời đi.

Long Ngâm Phong nếu có khiến cho Quân Nhục Thủy đi cả ngày cả đêm vào kinh giúp đỡ thì tất nhiên là giữa hai người có giao tình không tầm thường. Nếu không thì tình cảnh lúc ấy, Long Ngâm Phong ở vào hoàn cảnh bất lợi, một nửa triều thần đều đứng đưa hai bên, xem xét ách chừng, người bình thường đều nhượng bộ lui binh, chỉ sợ chọc phải tổ ong vô vể, chỉ có Quân Nhục Thủy lại ngựa không ngừng vó, đi cả ngày cả đêm vào kinh thành. Chắc Long Ngâm Phong sẽ phải kiêng dè, mà đó cũng chính là cơ hội chạy trốn của nàng ta.

Lùi một bước mà nói, có lẽ Tô Tử Bội không có bất cứ quan hệ gì với Long Ngâm Phong nhưng tình cảm của Quân Nhục Thủy với Tô Tử Bội lại rất sâu đậm, tất nhiên sẽ ra tay cứu giúp. Vì vậy nàng ta đặt cược cơ hội trên người Quân Nhục Thủy. Nàng ta tin tưởng Quân Nhục Thủy âm áp khiêm tốn, kín kẽ không phô trương, hình như lại có năng lực không thể lường trước được.

“Cầm Âm, mị được mà ngươi cho Tô Tử Bội uống đã phát huy tác dụng chưa?” Long Hạo Vân nhún mày, quay đầu hỏi.

“Tối nay mới phát huy tác dụng.” Cầm Âm cúi đầu nói.

Long Hạo Vân hừ nhẹ một tiếng: “Đề Quân Nhục Thủy được lợi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Cứu người

“Tỷ tỷ.” Nhìn thấy Quân Nhục Thủy đi theo Mộc Tĩnh Tuyết tới đây, trong giọng nói của Long Ngâm Phong mơ hồ lộ ra mấy phần vui sướng và áy náy. Từ lúc rời đi đã được gần ba tháng, Quân Nhục Thủy vẫn làm cho nàng cho nàng cảm thấy thân thiết và ấm áp như gió nhẹ ngày xuân phả vào mặt như cũ.

Trước mặt Quân Hiểu Phù, không, hiện tại phải gọi là Long Ngâm Phong, nàng ta mặc một bộ quan phục màu tím thêu hoa lan màu bạc, tóc đen dùng tơ kim quan buộc lên, quanh thân lộ ra loại quý khí bức người. Ba tháng không thấy, hình như nàng ta lại cao thêm một chút, vóc người lại càng cao gầy thon dài, dung nhan xinh đẹp bớt đi chút ngây thơ, nhiều hơn mấy phần thành thực. Quân Nhục Thủy nhìn thẳng nàng ta, gật đầu một cái, giống như là lần đầu tiên gặp mặt, nàng cung kính chào một cái: “Thảo dân bái kiến Thế nữ.”

“Tỷ tỷ ——” Long Ngâm nghe thấy, trong nháy mắt thoáng qua một chút bi thương. Quân Nhục Thủy..... Là đang trách cứ nàng sao? Nhưng mà nàng cũng chỉ do tình thế vội vã, bất đắc dĩ mà thôi.

“Thế nữ xưng hô như thế, Nhục Thủy không dám đương nổi, kính xin Thế nữ không cần hại chết Nhục Thủy là được rồi.” Quân Nhục Thủy bình thân xa cách nói, ôm tay vải một lần.

Long Ngâm Phong hơi cúi đầu, trong lòng dần dần có chút khó chịu.

“Long Hạo Vân, ta tới đây, ngươi muốn thế nào?” Quân Nhục Thủy cách cửa mà hỏi.

“Ta chỉ muốn biết ngươi có thể làm ra được chuyện gì vì Từ Bội.” Giọng nói trầm trầm của Long Hạo Vân truyền ra.

“Vậy sao, vậy ta không thể để cho Vương gia thất vọng được.” Quân Nhục Thủy cười khẽ, bình tĩnh thong dong, giống như tất cả mọi chuyện trước mắt đều không liên quan đến nàng: “Vương gia muốn ta làm cái gì?”

“Rất đơn giản, bảo Vũ Lâm quân rút lui.” Long Hạo Vân nói.

Quân Nhục Thủy không khỏi cười ha ha: “Vương gia nói đùa sao, ngươi không khỏi quá đề cao Quân mỗ rồi. Ta có năng lực sai khiến Vũ Lâm quân sao?”

“Chắc chắn Long Ngâm Phong sẽ cho ngươi mặt mũi.” Long Hạo Vân cười âm u, nói một cách chắc chắn.

Long Ngâm Phong trầm mặc không nói. Quân Nhục Thủy lại cười nhạt, không để ý mở miệng: “Vương gia, Thế nữ cũng không đồng ý. Cho nên rất xin lỗi phải khiến ngươi thất vọng rồi.”

“Ngươi không quan tâm đến sống chết của Tô Từ Bội sao?” Long Hạo Vân ngạc nhiên hỏi, không tin những gì mà lỗ tai mình nghe được.

“Ta rất quan tâm. Đúng là ta rất thích hắn, chẳng qua ngươi cũng biết nam nhân xinh đẹp nhiều như mây trên bầu trời, ta cũng không phải là không có Tô Từ Bội thì không được. Huống chi nếu như Từ Bội không còn thì sản nghiệp Tô gia chính là vật trong túi của ta. Như vậy hình như ta còn được nhiều lợi ích hơn một chút. Ngược lại ta còn phải cảm tạ Vương gia đã giúp ta một việc lớn.” Quân Nhục Thủy khẽ mỉm cười, nhưng bàn tay dưới ống tay áo lại không tự chủ mà có chút run rẩy nhẹ.

“Khá lắm.” Long Hạo Vân cắn răng, nhìn về phía cánh cửa kia, sắc mặt tái xanh, phần hận nói: “Ngươi điên rồi.” Nàng ta không ngờ thì ra Quân Nhục Thủy và nàng ta lại là cùng một loại người. Nếu như là nàng ta, nàng ta cũng sẽ có suy nghĩ giống như Quân Nhục Thủy.

“Ha ha ha, da thịt Tô Từ Bội tươi non, có thể tắm rửa sạch rồi nấu một nồi nước để uống..., mùi vị nhất định không tệ. Ngươi nói đi? Quân Nhục Thủy.” Long Hạo Vân nhếch miệng lên thành một nụ cười lạnh lùng, cực kỳ tàn nhẫn nói.

“Kính xin Vương gia chớ quên chia cho ta một chén súp.” Quân Nhục Thủy không khỏi nghĩ tới Hán Sở tranh hùng, Lưu Bang bất chấp đạo lý nói một câu nói, vì vậy bây giờ trích dẫn nó thì cũng cảm thấy hơi buồn cười: “Chẳng qua chỉ sợ Vương gia không có thời gian nữa rồi.”

Long Ngâm Phong nghe Quân Nhục Thủy nói như vậy, mặc dù trong lòng không có lời giải và do dự, nhưng lúc này cũng trầm giọng nói: “Tam hoàng đi, thử cho Ngâm Phong bắt kính. Người tới, phá cửa cho ta.”

“Quân Nhục Thủy, ngươi thật sự muốn ta cắt Tô Từ Bội thành tám khúc sao?” Long Hạo Vân hoảng loạn nói.

“Đương nhiên không muốn, Từ Bội cũng là một mỹ nhân, lại tiêu hương ngọc vẫn một cách bi thảm như vậy, rất đáng tiếc. Nhưng yêu cầu của ngươi, ta thật sự không thể đáp ứng được, cho nên ta không thể làm gì khác hơn là lựa chọn báo thù cho Từ Bội.” Quân Nhục Thủy thờ dãi, ra vẻ tiếc nuối nói.

Tướng sĩ Vũ Lâm quân đã xông lên trước phá cửa. Cửa chính son son thật dày bị va chạm mạnh mẽ đã bắt đầu lung lay muốn đổ.

“Tỷ tỷ, thật sự mặc kệ Tô thiếu gia sao?” Long Ngâm Phong khẽ hỏi. Nàng biết, nàng biết Quân Nhục Thủy không phải người như vậy, nếu không cũng sẽ không vì một phong thư của nàng mà long đong một đời đi tới kinh thành.

Quân Nhục Thủy không nói gì, cặp mắt ưu buồn giống như xuyên qua cánh cửa chính son son thật dày, nhìn vào trong vương phủ..... Trên khuôn mặt luôn nở nụ cười nhàn nhạt dần dần toát ra mấy phần khăn trương lo lắng.

Không bao lâu, cửa chính vương phủ bị sụp đổ, ngay sau đó Vũ Lâm quân cầm kiếm tiến vào, chém giết với người hầu trong vương phủ, máu tươi không ngừng chảy ra, tiếng kêu la thảm thiết, không ngừng có người ngã xuống đất không dậy nổi. Trong lòng Quân Nhục Thủy không khỏi cảm khái, từ xưa tới nay, mỗi vương vị đều dùng vô số máu tươi và sinh mạng để đổi lấy. Cho dù máu chảy thành sông thì như thế nào, trước mặt quyền thế cũng không đáng giá nhắc tới.

Trong vương phủ, Long Hạo Vân và một mưu sĩ hoang mang sợ hãi lui về hậu viện. Lúc này nàng ta mới tin tưởng, Quân Nhục Thủy và nàng ta thật sự là cùng một loại người, đủ tàn nhẫn vô tình, chẳng qua do Quân Nhục Thủy che giấu sâu hơn, ý nghĩ kín đáo hơn.

Nhưng bây giờ, cho dù có phải dùng nhiều đấm lưng hơn nữa thì nàng ta cũng không muốn chết ở chỗ này. Định mạnh tay yếu, nàng ta nên làm cái gì?

Cầm Âm cười nhạt, hình như tình huống trước mắt càng ngày càng thú vị. “Vương Gia, người nên nhanh chóng đổi quần áo với thị vệ, chúng ta có thể chờ đợi thời cơ, thừa dịp hỗn loạn chạy trốn. Còn nữa, chúng ta phải xử lý Tô Tử Bội như thế nào?”

Long Hạo Vân vội vã bảo thị vệ bên cạnh cởi áo khoác xuống, mặc qua loa lên người, nói: “Giết hắn thì lại có lợi cho Quân Nhục Thủy, mang hắn theo cùng.”

“Vương Gia, Vũ Lâm quân đông đảo, chỉ sợ không dễ dàng ra ngoài như vậy. Chờ người của mình phá vòng vây, chúng ta còn có thể thừa dịp hỗn loạn chạy trốn. Nếu như mang theo Tô Tử Bội, ngược lại là gánh nặng.” Cầm Âm dùng giọng bình thản phân tích tình thế trước mắt.

“Vậy thì giết hắn.” Long Hạo Vân nheo mắt lại, ánh mắt hung ác nhìn về phía Tô Tử Bội mới được hai thị vệ mang tới. Việc này không quan trọng, quan trọng là nàng ta chợt nhận ra hai người thị vệ đã ngã xuống đất không dậy nổi từ lúc nào, mà Tô Tử Bội đã không cánh mà bay.

Long Hạo Vân tức giận không hiểu, ánh mắt hoài nghi của nàng ta quét qua mỗi người ở hiện trường.

“Vương Gia, Vũ Lâm quân đã tấn công tới đây.” Lúc này, một thị vệ bị trọng thương, khắp người đầm đìa máu tươi, dùng một tay che ngực chạy tới báo cáo.

Vốn thị vệ vương phủ cũng không hơn một trăm người, lúc giao chiến, hầu hết đều chết hết. Vòng vây của Vũ Lâm quân càng ngày càng nhỏ, Long Hạo Vân giận dữ nhìn thị vệ trước mắt, quả đấm nắm chặt từ từ buông ra, trong lòng không khỏi trào dâng cảm giác buồn bã, anh hùng mạt lộ, chẳng lẽ hôm nay chính là ngày chết của nàng ta? Nàng ta không cam lòng, không cam lòng.

Khóe môi Cầm Âm nâng lên thành một nụ cười bốn cợt. Từ trong tay áo lấy ra một bình nhỏ màu trắng, quay đầu nói với Long Hạo Vân: “Vương gia, sau khi vậy Vụ Hà phân của ta thì sẽ tạo thành sương mù dày đặc, mọi người liền thừa dịp sương mù dày đặc nhanh chóng phá vòng vây. Chúng ta phá vòng vây nhiều chỗ, phân tán sự chú ý của bọn họ, làm cho bọn họ không biết đâu là giả, đâu là thật.”

“Nghe cho kỹ, mọi người phá vòng vây ở nhiều chỗ, phá vòng vây xong thì các người cứ thoát ra ngoài, gặp nhau ngoài thành.” Đôi tay Long Hạo Vân bỗng nhiên nắm chặt, trầm giọng ra lệnh. Không tới giây phút cuối cùng thì vẫn sẽ có cơ hội thay đổi căn khôn.

*

Khi nhìn thấy Tình mang theo Tô Tử Bội từ trong sương mù dày đặc đi ra, khăn trương treo trong lòng Quân Nhục Thủy mới chậm rãi rơi xuống. Chẳng qua đáng về tiêu tụy yếu ớt của Tô Tử Bội khiến cho ngực của nàng giống như bị ai đó siết chặt, hô hấp cứng lại, trong nháy mắt đau đớn lan tràn ra. Chỉ có mấy ngày, rốt cuộc là hắn đã phải chịu bao nhiêu cay đắng? Chỉ thấy y phục của hắn bẩn rách xóc xếch, tóc dài xơ rối tung, sắc mặt trắng bệch, môi thâm đen, hai mắt không có tinh thần. Trước ngực còn có một vết máu màu đỏ sẫm đã khô lại.

“Bội Nhi.” Giọng nói của Quân Nhục Thủy khẽ run, nhẹ nhàng vươn tay về phía Tô Tử Bội, cực kỳ đau lòng.

Nhưng Tô Tử Bội giống như không biết nàng, cúi đầu, đứng rất xa, thậm chí không nhìn nàng một cái.

Quân Nhục Thủy nóng nảy đi tới trước mặt hắn, nhẹ nhàng kéo hắn vào trong ngực, vỗ vỗ lưng của hắn: “Bội Nhi, người chịu khổ rồi. Chúng ta trở về thôi.”

Tô Tử Bội không nói lời nào, cắn thật chặt môi dưới, người cứng ngắt nhưng lại không thể không chế được mà run rẩy dữ dội, mấy ngày bị đói cộng với thương thể khiến hắn không kiên trì nổi nữa, trước mắt tối đen, thân thể nhẹ đi sau đó mềm nhũn ngã xuống dưới đất.

Quân Nhục Thủy hoảng sợ, ôm hắn thật chặt để hắn không trượt xuống, đồng thời dùng một tay bắt mạch, cho hắn chân mày càng nhíu càng sâu. Sau đó, nàng dịu dàng ôm lấy Tô Tử Bội, không quan tâm tới giết chóc trước mắt, không để ý đến sự ngạc nhiên của Long Ngâm Phong, tự trở về phủ. Vốn tất cả những hỗn loạn này không có quan hệ gì với nàng, giờ phút này thứ quan trọng nhất trong mắt nàng chỉ có Tô Tử Bội mà thôi.

Mạch của hắn rất yếu, rõ ràng khác với trước kia, hình như sau khi trúng độc bị nội thương nghiêm trọng lại chịu thêm gió rét. Rốt cuộc là Long Hạo Vân đã làm cái gì với hắn?

Ra roi thúc ngựa trở về phủ, trước tiên Quân Nhược Thủy đặt Tô Tử Bội lên giường, sau đó trầm ngâm cởi vạt áo của hắn ra, giao cho gã sai vặt đi bốc thuốc, sau đó dặn vú già chuẩn bị nước nóng rồi vén tay áo lên rửa sạch thân thể giúp Tô Tử Bội.

“Thiếu phu nhân, để ta đi cho.” Thanh Văn ở bên cạnh khẽ nói. Ở vương triều Kim Bích, nữ tử là trời, địa vị của nam tử rất thấp. Một nữ nhân không thể rửa sạch thân thể cho nam nhân, việc này bị cho là điếm xấu, là rui ro.

“Không cần, người lui ra trước đi.” Quân Nhược Thủy cười ôn hòa với hắn một tiếng, mặc dù giọng nói bình thản nhưng lại làm cho người ta kính sợ. Thanh Văn hơi chán nản, cúi đầu chào một cái, theo lời lui ra.

Nước nóng trong thùng gỗ bốc hơi mờ mờ. Quân Nhược Thủy đưa tay thử một chút, nhiệt độ vừa phải, không nóng không lạnh.

Nàng đi tới bên giường, nhìn Tô Tử Bội đang hôn mê, khuôn mặt thon gầy trắng bệch, đôi môi đã từng đỏ tươi bây giờ lại thâm đen, hai hàng lông mi màu thon dài đen giống như cánh bướm đang nghỉ ngơi. Nàng cúi người, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên đôi môi hơi lạnh của hắn, sau đó vô cùng dịu dàng từ từ cởi y phục của Tô Tử Bội, thân thể mảnh mai thon dài mà trơn bóng của nam nhân hiện ra trước mắt. Chẳng qua trên ngực lại có một mảng bầm tím hình bàn tay vô cùng nổi bật trên da thịt trắng muốt. Có thể trước đó hắn đã trúng độc, sau đó lại trúng một chủng này khiến nội tạng bị tổn thương, ngay sau đó độc tố xâm nhập vào phủ tạng, trúng độc cũng theo đó mà nặng thêm.

Trước mắt là mỹ nhân như ngọc, nhưng lúc này Quân Nhược Thủy một lòng lo lắng cho thương thể của hắn, không quan tâm đến cái khác. Nàng đè xuống đau lòng khó tả, lại không chế không được mà nước mắt tràn mi. Nhẹ nhàng ôm lấy Tô Tử Bội, cẩn thận bỏ hắn vào trong thùng tắm, nước không tới ngực của hắn. Trong khi khí nóng bốc lên, nàng nhẹ nhàng gội sạch mái tóc dài cho hắn, chà lau thân thể, ánh mắt dịu dàng như nước, cẩn thận giống như đang cầm bảo bối quý giá nhất trên đời. Sau khi tắm xong nàng cũng cẩn thận ôm hắn ra ngoài, dùng khăn tắm tỉ mỉ lau khô thân thể của hắn, sau đó đặt hắn ở trên giường, kéo cái nền bằng tơ lụa mềm mại qua bao kỉ người hắn.

“Cốc... cốc... cốc.” Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Thời tiết cuối Thu vốn rất lạnh, mà người Quân Nhược Thủy lại vì nước tung tóe mà ướt hơn phân nửa, lúc mở cửa gió thổi vào mặt thì không khỏi hắt hơi một cái.

“Thiếu phu nhân, thuốc đã sắc xong rồi.” Thanh Văn ân cần nhìn Quân Nhược Thủy rồi lại nhìn Tô Tử Bội đang nằm trên giường một chút, nhỏ giọng nói.

Quân Nhược Thủy gật đầu một cái, ý bảo Thanh Văn để chén thuốc xuống, nhẹ giọng hỏi: “Thư Ngâm đâu?”

“Hắn đang bên ngoài.” Thanh Văn chỉ Thư Ngâm đang đứng một mình ở dưới ánh trăng cách đó không xa, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trên người của hắn, giống như một loại ngọc được mài dũa tinh xảo, quanh thân tỏa ra sắc ngọc sáng ngời, lại giống như tiên tử dưới ánh trăng, nhẹ nhàng mỏng lung, tay áo bông bênh. Vốn nên là hình ảnh rất xinh đẹp, tuy nhiên nó lại khiến người ta cảm thấy ưu sầu nồng đậm quanh quẩn chung quanh hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy tràn đầy bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Mộng uyên ương.

“Thư Ngâm.” Quân Nhược Thủy mỉm cười nhỏ giọng kêu hắn.

Hắn xoay đầu lại, nở nụ cười với nàng, ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng mờ ảo làm cho hắn chợt giống như tiên tử dưới ánh trăng, tay áo bông bênh, phong thái như ngọc.

Quân Nhược Thủy đi tới, dừng lại bên cạnh hắn, ân cần nói: “Trời lạnh, tại sao lại đứng ở bên ngoài?”

“Ta không lạnh.” Thư Ngâm cười nhạt một tiếng: “Tô công tử đã khỏe chưa?”

“Không ảnh hưởng đến tính mạng, chẳng qua thân thể suy yếu, cần phải điều dưỡng hơn một năm rưỡi.” Giữa hai lông mày của Quân Nhược Thủy mơ hồ đượm buồn, không che giấu được lo lắng.

“Nhược Thủy, độc Cách Mị của Tô công tử cũng đã tìm ra cách giải, chẳng qua cách giải độc Cách Mị này sẽ tạo thành tổn thương đối với thân thể Tô công tử, dù sao nó cũng không phải là thuốc giải chính xác. Cũng bởi vì như thế nên võ công của hắn như vậy mà lại dễ dàng bị bắt.” Thư Ngâm áy náy nói: “Gây ra tình trạng như hôm nay, ta cũng khó chối tội này.”

Nghe lời nói của Thư Ngâm, trong lòng Quân Nhược Thủy tràn đầy hối tiếc, tự trách mình lúc trước đã nói không muốn hắn bởi vì Cách Mị mà yêu mình. Hải tử ngọc này, tình nguyện thương tổn tới thân thể mình cũng muốn giải hết Cách Mị. Là nàng quá bảo thủ cổ hủ rồi, nếu đã biết tâm ý của hắn thì cần gì chú ý đến Cách Mị nữa? Chẳng lẽ Cách Mị không thể giải thì cả đời này nàng đều phải giữ lễ đối xử với hắn sao?

“Thư Ngâm, người ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy.” Quân Nhục Thủy an ủi: “Tư Bội rất bướng bỉnh và kiên trì, chỉ sợ không người nào có thể khuyên bảo hắn. Hiện tại mọi người chúng ta đều bình yên vô sự, Tư Bội cũng không có gì đáng ngại, đã tốt hơn nhiều rồi. Không cần để ý đến nó nữa, Triệu Thư Ngâm mà ta biết chính là một nam nhân thẳng thắn, rộng rãi, tùy ý, coi mờ, phóng khoáng!”

Thư Ngâm có chút ngượng ngùng rũ mí mắt xuống, nhưng trong lòng lại ngọt như mật. Thì ra là ở trong lòng nàng hắn có đáng về đó, hình như nàng rất tán thưởng hắn. Đáng tiếc, chỉ là thường thức, không phải là thích. Nghĩ tới đây, trên mặt Thư Ngâm không khỏi dâng lên phiền muộn nhàn nhạt.

“Nhục Thủy, nếu như có một ngày ta rời khỏi đây, người có nhớ ta không? Thành thật nhớ tới ta?” Thư Ngâm ngược mắt lên, ánh mắt hắn sáng ngời trong suốt, hình như hàm chứa mong đợi và khát vọng nào đó.

Không phải là không hiểu tim của hắn, không phải là không biết vẻ đẹp của hắn được, chỉ là gặp nhau quá muộn.

“Thư Ngâm, trong lòng ta người là tri kỷ, có thể mở lòng nói chuyện với nhau, có thể sống chết cùng nhau. Nếu người rời đi, đương nhiên ta sẽ thường xuyên nhớ đến người. Trong lòng cũng sẽ cầu nguyện cho người, hi vọng ở bất cứ nơi đâu người cũng được hạnh phúc.”

Thư Ngâm cười thư thái, có câu nói này của nàng cũng đã đủ rồi. “Nếu có kiếp sau, ta hi vọng mình là người thứ nhất gặp người.”

Chỉ là hạnh phúc xa xôi như vậy, cuộc đời này không có người làm bạn, làm sao ta còn có thể hạnh phúc đây?

* * *

Tô Tư Bội cảm thấy người nóng lên, nóng ran không khỏi làm cho hắn mở cổ áo, đôi môi phát khô, trên mặt tái nhợt hơi nổi lên đỏ ửng. Lúc này ánh mắt hắn khép hờ, mồ hôi mê ly, sắc mặt ửng hồng, môi mòng hé mở, không biết là mình mê người đến cỡ nào. Thân thể nóng hổi của hắn dựa vào trong ngực nàng, giấy dựa không ngừng, nhiệt độ thuộc về nam nhân vuốt ve thân thể nàng, cách quần áo, da giống như bị đốt, lại giống như có đám lửa nhỏ đang nhảy nhót ở trên đó. Bản năng nguyên thủy nhất của con người bị thức tỉnh, Quân Nhục Thủy không khỏi cười khò, Tư Bội, người không thể nào yêu cầu ta làm Liễu Hạ Huệ được. Thấy cô bé quàng khăn đỏ, nói không chừng chính nhân quân tử cũng sẽ hóa thân thành bà ngoại sói.

Có lẽ là thuốc mà Cẩm Âm ép buộc hắn uống đã có tác dụng rồi, Tô Tư Bội rất tỉnh táo, nhưng thân thể đã không chịu nổi khống chế của mình nữa, nóng ran xa lạ làm cho hắn muốn cởi hết quần áo trên người, mà trên người nàng lại truyền tới hương thơm, thân thể mềm mại và hơi thở ấm áp làm cho máu nóng của hắn dâng trào, gò má nóng lên, da thịt trắng nõn phản ánh ánh sáng phần hồng hồng lộng lẫy. Hắn giờ phút này chỉ cảm thấy khắp người tràn đầy dục vọng muốn nàng, dục vọng này mãnh liệt như thể làm cho hắn mất lý trí, muốn nghe theo nguyện vọng nguyên thủy nhất của thân thể.

Hắn ôm chặt nàng, không kịp chờ đợi in lên môi của nàng, dùng lực mút vào, liếm cắn. Nhưng không nghĩ tới nàng lại nhẹ nhàng đẩy hắn ra. Trong nháy mắt hắn ngây ngẩn, sau đó trong lòng hiểu ra nàng đang từ chối hắn.

Thân thể hắn căng thẳng, cắn chặt môi dưới, cố gắng ức chế thân thể kích động của mình, ngay sau đó cảm giác xấu hổ xông lên đầu, nàng có thể cho rằng hắn đang cố ý dụ dỗ nàng hay không, nàng có thể cảm thấy hắn như vậy không khác gì kỹ nữ (= kỹ nữ) hay không, nàng có thể coi thường hắn hay không?

Quân Nhục Thủy nhìn vẻ mặt hắn mang theo uất ức, quật cường và tình dục tràn ngập, thở dài một tiếng: “Bội Nhi, hi vọng giờ phút này người biết mình đang làm cái gì.” Nàng nhẹ nhàng kéo thân thể hắn nóng hổi đang run lên của hắn. Thân thể của hắn giống như môi lửa, lúc chạm vào giống như bị đốt cháy. Hắn có chút uất ức, đột nhiên ôm lấy nàng, không cho nàng thời gian suy tư và từ chối nữa, dùng sức hôn lên môi của nàng, đôi tay vội vã cởi y phục của nàng. Quân Nhục Thủy có chút buồn cười nhìn đáng vẻ vội vàng luống cuống của hắn, khẽ cười rồi lắc đầu một cái, tự mình cởi đai lưng, sau đó hôn nhẹ hắn, nhẹ nhàng cởi y phục của hắn. Thân thể của hắn thon dài mà cân xứng, da nhẵn nhụi trắng nõn, bởi vì luyện võ từ nhỏ nên bắp thịt của hắn rất bền chắc, không có một chút thịt thừa. Quân Nhục Thủy không khỏi than thở ở trong lòng.

Mặc dù kiếp này thân thể của nàng còn chưa biết mùi xử nữ, nhưng kiếp trước nàng đã thành thân với Lâm Tuấn, đã có phu thê thân thiết. Mà Tô Tư Bội thì vẫn là thiếu niên chưa biết mùi đời, chỉ biết hôn môi nàng, cạo xát ở trên người nàng, cả người tựa như bắt lửa, càng ngày càng nóng, lại không biết làm thế nào để thoải mái hơn. Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng đè hắn xuống, cởi sạch áo lót và quần lót còn sót lại, động tình hôn môi của hắn, một tay vuốt sau lưng, một tay nhẹ nhàng xoa nắn hạt đậu trước ngực hắn, cho đến môi hắn bật ra tiếng than nhẹ thỏa mãn. Da thịt trắng nõn lộ ra màu hồng, có tầng mờ hơi mịn thấm ra, trước ngực có một nốt màu đỏ nhàn nhạt, điểm sắc màu tình dục đẹp đẽ. Thủ cung sa! Quân Nhục Thủy thở dài đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve nốt đỏ này một chút, Tô Tư Bội nhắm chặt hai mắt, khẽ run, hoàn toàn lọt vào trong tình dục.

Quân Nhục Thủy hôn khoe môi hắn, sau đó hôn gáy của hắn, hôn lên xương quai xanh trước ngực, hôn dọc xuống bụng dưới, mãi cho đến giữa hai chân hắn. Có lẽ là do bị dục khiến thân thể hắn đặc biệt nhạy cảm, lúc này vật giữa đùi hắn đã ngẩng đầu lên.

Đầu của hắn ngửa ra sau, lông mi rung động nhẹ nhàng, hô hấp càng thêm gấp gáp, ngực phập phồng thờ dốc.

Quân Nhục Thủy lấy tay khuấy động vật giữa hai chân hắn, nhìn thấy thân thể của hắn đã hoàn toàn chuẩn bị xong, rồi mới từ từ ngồi xuống thứ đang dâng trào của hắn, hắn kêu lên một tiếng, hơi khò sở nhân này, mờ mờ mịch cặp mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn Quân Nhục Thủy một cái, sau đó an tâm nhắm lại.

Quân Nhục Thủy chú ý những thay đổi nhỏ nhất trên mặt hắn, cố gắng nhẹ nhàng để giảm bớt đau đớn cho hắn. Trong thế giới này, nữ tử không có màng trinh, đêm đầu tiên cũng sẽ đau đớn, không chảy máu, nhưng nam tử sẽ đau, hơn nữa sau đêm đầu tiên, thủ cung sa trên ngực sẽ tự động biến mất.

Đau đớn ban đầu chậm rãi qua đi, sau đó thứ chờ đón chính là một loại khoái cảm trầm luân chưa bao giờ được thể nghiệm làm cho người ta bị lạc trong đó, mồ hôi tuôn ra trên gương mặt tuần tú tái nhợt lộ ra đỏ ửng, đầu hắn ngửa ra sau, trong cổ bật ra tiếng than nhẹ bị đè nén.

Lúc này Quân Nhục Thủy mới buông lỏng mình, hôn lên đôi môi mềm mại hơi lạnh của hắn.

* * *

Khi tỉnh lại đã là ngày sáng sớm ngày hôm sau, hắn nhẹ nhàng mở hai mắt ra, bởi vì ánh sáng chiếu vào mà hơi nhú mắt. Mà thê chủ của hắn, giờ phút này đang lười biếng tựa vào gối mềm ở đối diện, trong tay cầm quyển sách, khoe miệng khẽ nâng lên, đọc rất chăm chú. Tóc dài đen nhánh của nàng còn chưa được chải chuốt, tùy ý rũ xuống trước ngực trên da thịt trắng nõn, càng làm cho làn da thêm trắng nõn nà, xinh đẹp động lòng người.

Tô Tử Bội có chút sững sờ nhìn Quân Nhục Thủy đang chăm chú đọc sách, dần dần nhớ lại một số hình ảnh trước lúc ngủ say. Là thật sao, hắn và nàng đã có phu thê thân thiết sao?. Nhưng không có khả năng, Cách Mị của hắn còn chưa giải hết hoàn toàn. Hắn quyết được ăn cả ngã về không, tự nguyện mạo hiểm vứt bỏ tánh mạng để giải hết Cách Mị, nhưng vẫn bất lực. Như vậy, những hình ảnh làm cho hắn mặt đỏ tím đập chi là tưởng tượng của hắn thôi sao?

“Khụ khụ.....” Hắn ho khan mấy tiếng, Quân Nhục Thủy lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía này, lại nhìn thấy ánh mắt có chút ngượng ngùng, chột vạt né tránh của hắn.

Độ cong trên khoe miệng nàng càng tăng lên, đôi mắt sáng ngời tràn ra nụ cười dịu dàng, “Tĩnh chưa?” Nàng đứng dậy đi tới, giọng nói âm áp giống như gió nhẹ ngày xuân phất qua nột tâm.

Trong cổ có cảm giác ngai ngái khiến hắn nhớ lại từng cảnh tượng lúc trước, hắn nhắm lại, cố gắng nuốt xuống chất lỏng sền sệt ngai ngái dâng lên trong cổ, mở mắt lần nữa, hoàn toàn là lạnh lẽo và hồ hững.

Quân Nhục Thủy có chút kinh ngạc nhìn hắn một chút, ngay sau đó lại tiếp tục mỉm cười, nói: “Sao vậy, lại tức giận rồi hả ? Phía dưới..... Còn đau không?”

Có đau hay không? Tô Tử Bội có chút không rõ cho nên nhìn Quân Nhục Thủy một cái, sau đó hình như đã hiểu rõ ràng, trong nháy mắt khuôn mặt mấp cở đỏ bừng.

“Ngươi..... Có sao hay không? Cách Mị.....” Trong mắt hắn đọng đầy lo lắng.

Quân Nhục Thủy cắt đứt hắn, nói: “Thư Ngâm nói Cách Mị trên người ngươi đã được giải, nhưng vẫn còn sót lại chưa hết hoàn toàn, lại còn bị thương, điều dưỡng thật tốt thì sẽ không có gì đáng ngại.”

“Đã được giải.” Tô Tử Bội có chút không dám tin tưởng, vui sướng hiện trên mặt đột nhiên mất đi. Trầm mặc một hồi lâu, lại ngẩng đầu lên lần nữa, vẻ thân thiết trên mặt đã biến mất: “Ngươi đi đi, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

“Ta đi đâu đây? Đây là phòng của hai chúng ta đấy.” Quân Nhục Thủy cười trêu đùa.

Phu thê vốn là chim trong rừng, lúc đại nạn tới thì mỗi người bay một ngã. Cho dù là phu thê, thì trong tương lai cũng có lúc sẽ phải chia ly, khoe miệng Tô Tử Bội mang theo nụ cười tự giễu nói, nói: “Ngươi đã từng nói, chỉ cần ta không đề cập tới chia lìa, thì ngươi sẽ không rời đi.”

“Đúng, ta đã nói vậy.” Quân Nhục Thủy nhú mày nhận ra hắn có chút khác thường, trong mắt nghi ngờ, như có điều suy nghĩ.

“Như vậy, nếu như ta nói muốn chia lìa thì ngươi cũng sẽ không có dị nghị gì chứ?” Hắn nhìn thẳng nàng, lời nói kiên quyết.

Quân Nhục Thủy có chút ngạc nhiên nhìn nam tử suy nhược lại quật cường trước mắt, không hiểu ý nghĩ của hắn. Rõ ràng lúc này trên mặt hắn còn tràn đầy vẻ lo lắng ân cần thể mà chỉ một lúc sau đã tuyệt tình như vậy.

“Ngươi muốn chia lìa?” Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng hỏi, gương mặt thanh tú vẫn không thay đổi.

“Đúng vậy.” Tô Tử Bội cực kì kiên quyết.

Quân Nhục Thủy nhìn vẻ mặt kiên quyết của hắn, đột nhiên có cảm giác tâm lạnh như nước, nàng nở nụ cười nhạt nhòa, nói: “Ta không thích miễn cưỡng, nếu như chia lìa là điều ngươi muốn thì ta có thể chấp nhận.”

Có chút ngoài ý muốn khi nghe được Quân Nhục Thủy trả lời như vậy, tim Tô Tử Bội co rút đau đớn, trong nháy mắt hắn cảm thấy hô hấp cũng dừng lại, đau đớn trên ngực truyền đến rõ ràng như vậy, đau thấu tim phổi. Câu nói kia của hắn có vài phần tức giận, nhưng nàng lại không do dự, không hoảng, không khuyên nhủ mà đồng ý ngay lập tức. Thì ra là nàng thật sự không thương hắn.

Đau đớn khiến cho trước mắt của hắn có chút mờ hồ, hắn không nhìn rõ bóng lưng Quân Nhục Thủy rời đi, nhưng nghe được tiếng cửa phòng nhẹ nhàng khép lại. Hắn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cố gắng từ từ nằm xuống, chìm vào trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Lương xử nhàn sâu*

Năm Khánh Nguyên thứ ba của Vương triều Kim Bích, Tam vương gia Long Hạo Vân làm phản, Hoàng thái tôn bày mưu nghi kế, không tổn người nào mà lại thu phục được mười vạn quân phản loạn, Long Hạo Vân muốn vượt Mẫn Giang trốn về ẩn nấp ở Giang Nam, trên đường khoác lên hoàng bào, tự phong là vua, niên hiệu Tĩnh Văn Đế. Lúc vượt sông thì bị quân đội triều đình phục kích, bị thương nặng, ngã vào sông Mẫn Giang, không rõ tung tích. Mừng bảy tháng mười một năm Khánh Nguyên thứ ba, Nữ hoàng hạ chiếu viết tuổi tác đã cao, thân thể suy yếu, không thể lo lắng cho quốc sự nên thoái vị nhường ngôi cho Hoàng thái tôn Long Ngâm Phong. Mừng tám tháng mười một năm Khánh Nguyên thứ ba, Hoàng thái tôn lên ngôi, đổi quốc hiệu là Vi Phù, lịch sử ghi lại niên hiệu là Kiến Vũ Đế.

—————《Quốc thư Kim Bích》

Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng đùa nghịch chén ngọc quýnh tương ở trong tay, than củi trong lò đang cháy rùng rục, làm cho cả gian phòng đều ấm áp.

“Tỷ tỷ ——” Đương kim nữ đế, chính là Hiếu Phù lúc trước, bây giờ là Ngâm Phong, giờ phút này không có chút nào gọi là khí phách của người nắm giữ thiên hạ đang cải trang đi tới Quân phủ, giọng nói cẩn thận mang theo chút làm bộ đáng thương kéo dài ra.

“Nữ hoàng xưng hô như thế, thật là ngại chết vì thần rồi.” Quân Nhục Thủy để ly ngọc xuống, ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt lạnh nhạt, trong giọng nói mang theo cung kính.

“Tỷ tỷ, tỷ vẫn còn đang trách ta sao? Ta cũng là bất đắc dĩ mà thôi.” Ngâm Phong mở to mắt hạnh long lanh, mặt tràn đầy cầu xin nhìn nàng.

“Bất đắc dĩ? Bao nhiêu trong đó thật sự là bất đắc dĩ? Thật ra thì ta có thể thuận lợi vào kinh đã đủ để chứng minh thế lực to lớn của Nữ hoàng. Tuy Nữ hoàng đang ở trong Tông Nhân phủ, nhưng Phụng Hậu vẫn luôn yêu thương có thừa đối với người, hẳn lại tuyệt đối tin tưởng người, nhất định sẽ nghĩ cách giúp người. Huống chi dựa vào thế lực của Nữ hoàng thì cũng đủ để thoát thân, bức vua thoái vị đoạt vị, cướp lấy thiên hạ.” Rốt cuộc Quân Nhục Thủy cũng chậm rãi mở miệng, tỉ mỉ kể lại chuyện ngày đó: “Nữ hoàng không làm như vậy, chẳng qua là bởi vì không muốn gánh chịu cái danh hành thích vua soán vị, lưu lại vết nhơ trong sử sách. Cho nên, không bằng tương kế tựu kế, dụ Long Hạo Vân kéo quân vào kinh, sau đó lấy tội mưu phản bắt nàng ta đền tội. Chắc hẳn lúc còn ở Lâm Giang thì người cũng đã bố trí xong thiên la địa võng rồi, chỉ chờ nàng ta khởi binh mưu phản mà thôi.”

Ngâm Phong lẳng lẳng lắng nghe, khóe miệng từ từ nâng lên thành một nụ cười. Suy luận của Quân Nhục Thủy không sai chút nào, quả thật nàng có thể mượn cơ hội này để bức vua thoái vị, nhưng mà Long Hạo Vân cứ luôn nhìn chằm chằm ngôi vị Nữ hoàng, hơn nữa nàng ta lại là kẻ thù giết mẫu thân nàng, điều này giống như một cây gai luôn cắm rễ ở trong lòng nàng, không bỏ không được, chưa diệt trừ thì không thể ổn định thiên hạ. Cho nên nàng tương kế tựu kế, dụ nàng ta kéo quân vào kinh thành cũng chộp cho tội danh mưu phản. Mà trong đại quân của nàng ta, nàng đã sớm cài vào không ít người của mình. Lúc xảy ra chuyện thì quay lại đâm ngược cho một dao, tiêu diệt Long Hạo Vân chỉ trong một lần hành động. Mà Nữ đế, bởi vì trúng độc nên thân thể suy yếu, tuổi tác đã cao, vừa lúc có thể “thoái vị” an hưởng tuổi già, không phải sao? Vì vậy nàng lấy phong thái hoàn mỹ ngồi lên ngón vị chí tôn.

“Nhưng Hiếu Phù, ngay cả ta mà người cũng tính kế, kéo ta vào cuộc tranh giành ngôi vị Nữ hoàng này, Từ Bội cũng vì vậy mà lâm vào nguy hiểm. Có đáng giá không?” Quân Nhục Thủy ngừng đầu lên, ánh mắt trong suốt, lẳng lẳng nhìn về phía Ngâm Phong.

Ánh mắt trong suốt lại thấu hiểu khiến trong lòng Ngâm Phong dâng lên mấy phần bứt rứt, giọng nói cũng mang mấy phần bất đắc dĩ, mấy phần buồn bã: “Tỷ tỷ, người không phải không hiểu, ở trong hoàng tộc có quá nhiều tình huống bất đắc dĩ, không thể làm gì khác được.”

Quân Nhục Thủy bình thần cười, nhấp một ngụm rượu, không có trả lời. Kiếp trước nàng đã xem qua nhiều rất nhiều phim về tranh đoạt ngôn vị, trên sách sử lại càng thêm nhiều vô số kể, tại sao lại không hiểu? Trong sự biến Huyền Vũ môn, Đường Thái Tông giết chết huynh đệ Lý Kiến Thành, đoạt được ngôn vị chí tôn; Khang Hi Đế vì muốn đoạt dòng chính mà máu tanh trải rộng khắp nơi, làm gì có huynh đệ tình thâm? Ở hoàng tộc, vốn không có thân tình đáng nói, bởi vì khi người có thân tình thì đồng nghĩa là có xương sườn mềm (điểm yếu), không cách nào hạ quyết tâm độc ác giành thiên hạ được.

“Tỷ tỷ, chẳng quan ta cảm thấy quá cô đơn, muốn có một giống như tỷ tỷ ở bên người. Ta hiểu rất rõ, lúc ở Thành Lâm Giang, tỷ tỷ đối xử thật lòng với ta, ta cũng biết rõ, tỷ tỷ không muốn cuốn cuộc tranh giành này, nhưng nếu ta không có nắm chắc hoàn toàn thì làm sao đồng ý để tỷ tỷ bị cuốn vào trong nguy hiểm được? Tỷ tỷ, hãy giống trước kia, dung túng cho sự ích kỷ của ta một lần thôi.” Khuôn mặt Long Ngâm Phong uất ức mang theo vài phần nũng nịu nói, giống như lại trở về Tô phủ Lâm Giang ngày đó, không có cường thế, không có khí phách, có chỉ là dáng vẻ của tiểu nữ nhi, làm cho lòng người trở nên mềm mại.

“Nữ hoàng, hôm nay người đã là vua, ta là thần, thần nhất định sẽ dốc sức vì Nữ hoàng, cúc cung tận tụy, đến chết không từ.” Quân Nhục Thủy không thể phủ nhận mình mềm lòng, mặc dù trên mặt lạnh nhạt, nhưng thân thể lại buông lỏng ngã ra sau, lười biếng tựa vào trên nệm êm sau lưng.

Long Ngâm Phong cười, Quân Nhục Thủy lộ ra tính tình thật như vậy khiến nàng cảm thấy quen thuộc và thân thiết, tất nhiên bản thân nàng vẫn luôn nhớ đến tình nghĩa ngày đó. Nếu như Quân Nhục Thủy nịnh bợ lấy lòng khúm núm, ngược lại nàng sẽ cảm thấy Quân Nhục Thủy và nàng có khoảng cách khó có thể vượt qua. “Tỷ tỷ.” Nàng nũng nịu khẽ kêu lên: “Ta biết tỷ tốt nhất mà.”

“Tỷ tỷ, người có biết, dựa vào quan hệ của Tô thiếu gia và Tam Hoàng đế, ta có thể mượn cái đó để làm việc của mình, dò xét Tô gia, hạ lệnh lưu đầy cả nhà Tô gia. Như vậy có thể thu hết tài sản của phú hộ giàu nhất Giang Nam vào quốc khố, dù sao việc có người giàu phú khả địch quốc thì đời nào cũng là điều kiêng kỵ hoàng gia.” Long Ngâm Phong sâu không lường được nói: “Nhưng mà vì tỷ tỷ, ta không có làm như vậy. Bởi vì Tô Từ Bội là phu lang của tỷ tỷ, là người mà tỷ tỷ coi trọng. Nói đến việc này, ta chỉ muốn làm cho tỷ tỷ hiểu, ta có thể tàn nhẫn với rất nhiều người, nhưng tuyệt đối sẽ không

như vậy đối với tỷ tỷ.”

Quân Nhục Thủy thở dài khe khẽ, biết nàng không nói dối. Nàng hiểu, truyền thư bảo nàng vào kinh giúp đỡ, cũng sợ dò xét của Ngâm Phong. Không có nàng, Ngâm Phong vẫn có thể ngồi lên ngôi vị Nữ hoàng, nàng tới chỉ là thêm gắm thêm hoa, khiến cho kế hoạch càng hoàn mỹ hơn mà thôi. Theo Ngâm Phong, nàng có thể làm việc nghĩa không chùn bước vào kinh, đã có thể chứng minh nàng là người có thể tin được. Nữ tử này còn nhỏ tuổi nhưng đã trải qua vô số tranh đấu mưa máu gió tanh trong hoàng tộc, mỗi một bước của nàng đều có thâm ý. Thiên hạ như quân cờ được Long Ngâm Phong nắm giữ trong tay, tất cả mọi người cũng chỉ là con tốt nhỏ, mặc cho nàng chơi đùa.

Về mặt Quân Nhục Thủy có chút tiêu điều, mặc dù muốn trải qua cuộc sống bình thường, không tranh quyền thế, nhưng vẫn bị cuốn vào những thứ kia. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, rất nhiều việc không thể do mình quyết định. Chỉ hi vọng đời này không có phản bội, không có thương hại, cùng người yêu nhau nắm tay đến già.

*

Thanh Văn cẩn thận đặt chén thuốc lên bàn, đỡ Tô Từ Bội ngồi dậy dựa vào giường, sau đó đưa chén thuốc còn ấm hân, mặt vẻ đầy buồn rầu nhìn Tô Từ Bội, không hiểu tại sao thiếu gia lại bỏ rơi thế chủ. Theo như luật pháp ở Kim Bích, nam tử có quyền viết cách thư (giống như giấy ly hôn từ một phía) cho thế chủ ở rể, tức là bỏ thế chủ. Mặc dù hợp pháp, nhưng hành động này cực kỳ kinh thế hãi tục, hiếm có nam tử làm như vậy. Cái này không chỉ là vũ nhục rất lớn đối với nữ tử, mà cũng là tổn hại cực lớn đối với danh tiếng của mình.

Nhưng bây giờ đã không còn có thể cứu vãn được nữa. Ngày đó, thiếu gia chống thân thể ốm đau, tức giận, quyết tuyệt viết cách thư, rời khỏi Quân phủ, dọn vào ở “Tều lâu Kim Triều Túy” của Tô gia ở kinh thành. Thiếu phu nhân liền bảo hân đi theo chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho thiếu gia, dặn bảo ngày nào cũng phải báo lại tình huống thân thể của thiếu gia để kê đơn thuốc cho thiếu gia uống..., lại không cho phép hân nhắc tới trước mặt thiếu gia. Hân lo lắng nhìn gương mặt gầy gò tái nhợt của thiếu gia, không biết vì sao thiếu gia lại trở nên như vậy.

Tô Từ Bội từ từ uống thuốc, đắng chát trong miệng tràn vào trong lòng, nước mắt không tự chủ tràn ra khỏi khóe mắt. Còn nhớ rõ dáng vẻ của nàng lúc đồ dành hân uống thuốc, nhớ rõ ngọt ngào và vui vẻ khi được nàng cưng chiều.

Nàng không tới tìm hân, cho dù biết hân đang ở nơi này, cũng chỉ bảo Thanh Văn tới chăm sóc hân. Thì ra là vẫn là do hân đơn phương, tự mình đa tình mà thôi. Chưa bao giờ muốn yêu nàng, nhưng vì cái gì mà cuối cùng tim của hân vẫn không tự chủ được đắm chìm trong đó?

Thì ra là hân và nàng, chẳng qua chỉ là hai người xa lạ bị lệnh của phụ mẫu phải buộc chung một chỗ, không hơn không kém.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân có đồ bảo ta giao cho người.” Thanh Văn nhỏ giọng nói, sợ đã quấy rầy Tô Từ Bội đang đắm chìm trong những suy nghĩ xa xôi của chính hân.

Nàng đưa đồ? Tô Từ Bội ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Văn, trong lòng không khỏi dâng lên mấy phần mong đợi. Nàng đang tặng quà để dụ dỗ hân sao? Nàng cũng đang nhớ nhung hân sao? Đề nén thấp thỏm và mong đợi trong lòng, trên mặt khuôn mặt tái nhợt vẫn là sóng nước chẳng xao, vẻ mặt lạnh nhạt như cũ: “Thứ gì vậy?”

Thanh Văn trình lên một gói đồ màu xanh thẫm, nhìn hình dáng thì là một cái hộp nhỏ.

Tô Từ Bội nhận lấy, ý bảo Thanh Văn lui ra, nhìn đồ vật được gắm vóc quý giá bao bọc trong tay, kinh ngạc sửng sốt một hồi lâu, lúc này mới vươn tay, hơi run rẩy cởi bỏ nút thắt, một hộp gỗ làm bằng trầm hương được điêu khắc tinh xảo hiện ra trước mắt. Tô Từ Bội không khỏi kinh ngạc không thôi, tại sao hộp gỗ này lại quen mắt như vậy, rõ ràng là đồ vật của Tô gia. Trong tay hân cũng có một cái, là đồ dùng để đặt con dấu của Tô gia.

Đầu óc Tô Từ Bội có chút hỗn loạn, hân nghi ngờ cầm hộp gỗ lên, mở nắp hộp ra, quả nhiên là con dấu làm bằng ngọc bích sáng bóng tỏa ra ánh sáng dịu dàng đang nằm lẳng lẳng ở trong hộp, hân yên lặng không nói gì nhưng lại giống như hoa sen trên mặt nước trong con giong bão, từng đợt, từng đợt sóng đánh vào nội tâm hân.

Con dấu của Tô gia? Tại sao nàng lại có con dấu của Tô gia?

Tay Tô Từ Bội run run cầm con dấu làm bằng ngọc bích lên, khiếp sợ cẩn thận xem xét, quả nhiên, con dấu này và con dấu của hân giống nhau như đúc. Tuy nhiên con dấu của hân là ngọc lục bảo phi thúy, còn cái này là lam điền ngoạn ngọc, đều là thứ hiếm thấy trên đời, giá trị liên thành.

Hân vội vàng gọi Thanh Văn tới, hỏi: “Thanh Văn, nàng..... Có nói gì không?”

“Thiếu gia, thiếu phu nhân nói, đó là lúc lâm chung lão phu nhân để lại cho nàng, hôm nay vật trả về chủ cũ.”

Đây là ân oán thanh toán xong, không thiếu nợ lẫn nhau sao? Nàng thật sự muốn cùng hân nữ cưới nam gả đều không có quan hệ rồi sao? Là do hân viết cách thư bỏ thế, nhưng tại sao đau lòng giống như xé rách cũng là hân đây? Hân nhìn con dấu ngọc bích đang tỏa ánh sáng dịu dàng trong tay, ngây người không nói. Là hân trách làm nàng, là hân không có điều tra rõ đã dứt khoát viết cách thư, nhưng nàng cũng không có giữ lại, không có chần chờ, cũng không có tha thứ. Không lẽ nàng đã sớm muốn thoát khỏi hân sao? Lúc bắt đầu, hân đã không phải là nam nhân nàng muốn. Nam nhân không tuân theo chuẩn mực phép tắc giống như hân, nếu như không phải có gia tài bạc vạn thì có nữ tử nghiêm chỉnh nhà nào cam nguyện ở rể đây?

Chìm đắm trong lo được lo mất, ăn năn hối hận, tự ti hối tiếc thì sắc trời đã tối muộn. Rời khỏi cuộc sống của nàng, hình như chỉ có tịch mịch và hư vô vô tận. khiến hân không biết làm thế nào, trở nên không phải là mình.

“Thanh Văn, chúng ta trở về thành Lâm Giang thôi.” Dù sao kinh thành cũng không phải là quê hương, mùa đông ở kinh thành tới cực kì sớm, cũng cực

kì lạnh, hấn bắt đầu nhớ nhưng không khí ẩm áp, ướt át của thành nhỏ Giang Nam. Mặc dù không có phồn hoa giàu có như kinh thành, nhưng khắp nơi đều là cảm giác an lòng, vẫn tốt hơn hấn hiện giờ, giống như u hồn phiêu đảng, không tìm được phương hướng.

“Thiếu gia.” Thanh Văn cúi đầu, không đành lòng: “Bây giờ thành Lâm Giang đang bị giới nghiêm. Tam vương gia trốn ở trong thành Lâm Giang, tự phong là vua, bị đại quân triều đình phục kích tiêu diệt ở bờ sông Mẫn Giang, sau khi bị thương thì rơi xuống Mẫn Giang, sống chết chưa biết. Hôm qua, Hoàng thái tôn đã lên ngôi, bây giờ là thay đổi niên hiệu rồi.”

Tô Từ Bội kinh ngạc mở to cặp mắt, chẳng qua chỉ nằm ở trên giường mấy ngày, mà triều đình đã xảy ra thay đổi lớn như vậy? Như vậy phủ đệ Tô gia trong thành Lâm Giang, còn có phụ thân của Quân Nhục Thủy thì như thế nào?

“Nàng..... Có khỏe không?” Biết nàng rất yêu thương phụ thân mình cho nên nhất định sẽ lo lắng khổ sở.

“Thiếu phu nhân viết thư báo bình an về Lâm Giang, tất cả người ở Tô gia đều mạnh khỏe.” Trên khuôn mặt thanh tú của Thanh Văn nở nụ cười thần nhiên.

Tô Từ Bội nhìn Thanh Văn dịu dàng thanh tú, trong lòng dâng lên mấy phần chua xót. Tất cả tin tức của nàng Thanh Văn đều biết; mà hấn, đã bị nàng từ chối rồi sao? Cứ như vậy, không hề có quan hệ nữa rồi..... Nhận ra điều này khiến ngực hấn giống như bị vỡ nát đau đớn. Hấn che ngực, trên khuôn mặt tái nhợt toát ra một lớp mồ hôi mịn.

“Thiếu gia!” Thanh Văn kêu lên một tiếng, tiến lên đỡ lấy thân thể xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ của hấn.

Tô Từ Bội lắc đầu một cái, lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, nói: “Ta không sao, ngại đi xuống trước đi, để cho ta tĩnh một lát thôi.”

Chưa bao giờ có tâm tư của một tiểu nam nhân (= tiểu nữ nhân), từ nhỏ đã một lòng muốn thừa kế gia nghiệp, làm Thiếu chủ Tô gia. Hấn không tin nam tử không thể có năng lực vượt trội, không tin nam tử chỉ có thể giúp đỡ thế chủ, dạy dỗ nữ nhi, phải phụ thuộc nữ tử cho nên chưa bao giờ để nữ tử thế gian vào trong mắt. Cho dù là mẫu thân mà hấn đã sùng bái từ nhỏ, cũng là tam phu tứ lang, có mới nói cũ, ngoại trừ tự mình cố gắng, làm sao có thể kỳ vọng thế gian có thể có nữ tử toàn tâm toàn ý, coi hấn ngang hàng, tôn trọng tình yêu? Nhưng mà Quân Nhục Thủy lại khác với mọi người, chỉ mấy tháng ngắn ngủi, nàng đã xâm nhập vào nội tâm hấn, tâm tư cùng cảm xúc của hấn. Mà nàng, thậm chí không phải là loại nữ tử mà hấn ngưỡng mộ, yêu thích. Nàng quá nhu nhược, tính tình lại dịu dàng như nước. Chỉ là trong lòng đã đắm chìm, cho tới bây giờ đã không còn do mình quyết định nữa. Lòng đã bị thương, chỉ biết lao tới phương hướng có ẩm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Vô tình gặp được

Gần tới mùa xuân, đây là thời điểm phố xá kinh thành náo nhiệt nhất. Phố lớn ngõ nhỏ, người người nhón nha nhón nháo, chen vai xô đẩy. Trong một năm, lúc này chính là lúc mọi người chọn mua đồ tết, vui vẻ chuẩn bị thời khắc đón năm mới, cũng là thời cơ thương gia kiếm chác được nhiều nhất. Đầu đường bán quả vỏ cứng ít nước, bán đậu rang, bán ngọc bội, đồ trang sức, bán món ăn dân dã, bán tranh chữ, đôi liễn, tóm lại là đồ đặc được bày bán cực kì phong phú. Tất cả mọi người đều mong mỗi bán được giá tốt, vui vui về về trải qua một cái tết.

Đối với mọi người mà nói, sự thay đổi của triều đình không có gì quan trọng. Dù sao bất luận người nào đứng ở đỉnh núi của quyền lực thì những thứ này cũng không liên quan đến bọn họ, thứ họ muốn là an an ổn ổn trải qua cuộc sống của mình.

“Nhục Thủy!” Một tiếng kêu vui mừng truyền đến từ xa xa. Quân Nhục Thủy theo tiếng kêu nhìn lại, là Vương Hân, nhất thời cảm thấy vui mừng: “Hân tỷ!”

Đội Vương Hân đến gần, Quân Nhục Thủy vừa định đưa tay ra nắm tay nàng ta, nhưng không nghĩ Vương Hân lại nhanh tay hơn một chút, vui vẻ dùng sức vỗ vỗ bả vai của nàng. Vương Hân vốn là rất trắng kiện, lúc này lại dùng sức vỗ, khiến vai Quân Nhục Thủy hạ thấp xuống. Quân Nhục Thủy không khỏi cười khổ, so với nam tử nơi này, nàng không tính là người khỏe mạnh, nếu so sánh với nữ tử lại càng... Nghĩ đến có chút bị ai nha.....

“Hân tỷ, gần sang năm mới, tại sao không trở về nhà với phu lang, còn bận buôn bán sao?” Trên mặt Quân Nhục Thủy tràn ra nụ cười từ trong thâm tâm

Vương Hân cười to: “Muội tử nói đùa, ta tới kinh thành để chọn mua vài món hàng tết, lại mua thêm vài món đồ cho phu lang và nữ nhi nhà ta, năm mới vui vẻ.”

“Hân tỷ đối với phu lang và hài tử thật tốt đấy.” Quân Nhục Thủy mỉm cười nói, nhớ tới Tô Từ Bội, đáy lòng không khỏi dâng lên vẻ khổ sở.

Vương Hân cười hào sảng nói: “Nếu đã tình cờ gặp nhau, không bằng chúng ta đi uống rượu chúc mừng, như thế nào?”

“Được, Hân tỷ muốn đi tầu lâu nào, tiểu muội sẽ mời.” Quân Nhục Thủy hớn hờ đồng ý. Vô tình gặp gỡ Vương Hân ở kinh thành, cũng coi là xa quê gặp được người thân. Người luôn luôn lý trí như nàng cũng khó có được kích động muốn say sưa một lần.

Vương Hân cười thần bí, hỏi: “Hôm nay muội tử không mang người nào theo hả?”

“Không có.” Quân Nhục Thủy có chút không rõ.

“Vậy thì tốt.” Mặt mày Vương Hân hớn hơ: “Tỷ tử muốn đi xem đệ nhất mỹ nhân của kinh thành, hoa khôi Vạn Hoa lâu. Như thế nào, muội tử có đồng ý đi với ta không?” Nói xong, nàng ta dùng ánh mắt trêu chọc nhìn chăm chăm Nhục Thủy, lộ ra dáng vẻ xem muội có dám hay không.

“Có gì không thể?” Quân Nhục Thủy nụ cười nhạt: “Hân tỷ, xin mời!”

Vương Hân có chút ngạc nhiên, nhìn nàng kỹ một chút, cười nói: “Muội tử nghĩ thông suốt rồi sao? Tô lão bản nhà muội là bình dấm chua đây!”

Tô Từ Bội..... Quân Nhục Thủy không khỏi có chút hốt hoảng, nàng đã bị hấn bỏ rơi, thân thể tự do, tất nhiên là nên hưởng thụ nhân thế phồn hoa này. Nàng nhún lông mày cười khê: “Nếu Hân tỷ đã đề nghị, dĩ nhiên là Nhục Thủy liều mình bồi quân nữ rồi.”

“Ha ha, vậy thì tốt quá, chúng ta đi thôi!” Vương Hân lại vỗ vai của nàng, cười ha hả nói: “Theo ta thấy cái gì mà một lòng của muội tử, quá mức cổ hủ rồi. Nữ nhân chúng ta, không phong lưu là không hiểu phong tình. Nữ nhân nào không tam phu tứ lang, nơi giải một tốt nhất là thanh lâu, người tình ta nguyện, gặp dịp thì chơi, cũng là chuyện vui của đời người.”

Quân Nhục Thủy nghe Vương Hân truyền thụ kinh nghiệm, dờ khóc dờ cười, gật đầu liên tục. Vương Hân thấy nàng tán thành, không khỏi mặt mày càng thêm hớn hơ.

Không phải là Nhục Thủy tán thành, chỉ là nhìn Vương Hân hăng say nói xong, lễ phép gật đầu một cái mà thôi. Dù sao nàng cũng là người của thế giới khác, hoàn cảnh lớn lên khác với Vương Hân, có rất nhiều thứ không thể tiếp nhận được.

Thật vất vả mới đến được Vạn Hoa lâu. Mặc dù đã gần tới năm mới, nhưng Vạn Hoa lâu vẫn cực kỳ náo nhiệt. Khắp nơi giăng đèn kết hoa, vui mừng hân hoan chào đón khách đến. Nàng suy nghĩ một chút rồi thấy cũng phải, những người này là đào kép, thân gửi ở thanh lâu, đã sớm không có nhà để về. Cũng chỉ có thể ở trong thanh lâu này tìm náo nhiệt.

Thấy Quân Nhục Thủy và Vương Hân vào cửa, lập tức có tiểu quan thanh tú, tô son đánh phấn, lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, là lướt đi tới, cười híp mắt tựa vào vai Vương Hân, nhẹ nhàng thổi khí vào lỗ tai nàng ta: “Phu nhân tới tìm ta sao?” Giọng nói như hoàng oanh dễ nghe, mang theo nũng nịu, khiến tim người ta mềm đi.

Một tiểu quan khác muốn dựa vào người Quân Nhục Thủy, Nhục Thủy lại nhẹ nhàng tránh ra, từ trong túi lấy ra một thỏi bạc tử, nói: “Sắp xếp cho chúng ta một nhà gian, có vị công tử này hầu hạ là tốt rồi.”

Gặp Quân Nhục Thủy chỉ vào tiểu quan như giống như không có xương đang tựa vào trên người Vương Hân, tiểu quan kia nhận lấy bạc, bĩu môi, sáng giọng: “Tiểu thư cảm thấy ta không đủ xinh đẹp sao?”

“Không phải, người rất đẹp.” Quân Nhục Thủy mỉm cười, mặc dù nụ cười kia ảm áp, nhưng lại mang theo áp lực làm cho người ta lùi bước: “Làm phiền công tử sắp xếp cho chúng ta một nhà gian.”

Tiểu quan có chút phật ý liếc nàng một cái, không cam lòng nói: “Đi theo ta.”

Vương Hân ở một bên đã cười đến mức mắt cong như trăng lưỡi liềm. Quân Nhục Thủy lườm nàng ta một cái. Đến thanh lâu mà lại không gọi tiểu quan, quả thật sẽ khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Vào nhà gian, tiểu quan này vẫn có chút cảm giác bất bình như cũ, lúc đi qua bên cạnh Quân Nhục Thủy thì có ý làm bộ như bị vấp cái ghế, bất ngờ nhào vào ngực Quân Nhục Thủy. Nhục Thủy không nghĩ ngờ gì, đưa tay đỡ lấy hấn, ân cần hỏi: “Không sao chứ? Có bị đau ở đâu không?”

“Ai u, ta bị trật chân rồi.” Giọng nói mềm mại mang theo vài phần oán giận, mấy phần làm nũng: “Thật là đau.”

“Người ngồi xuống trước đi, để ta xem chân người một chút.” Quân Nhục Thủy nói nghiêm túc, không nhìn thấy nụ cười trên mặt tiểu quan.

Vương Hân cười lên ha hả: “Muội tử, người thật đúng là toàn cơ bắp*, vị tiểu công tử này, muội tử nhà ta không hiểu phong tình, người đừng phí hơi sức nữa.”

*ý chỉ không hiểu gì cả

Tiểu quan bị Vương Hân vạch trần, liền cười mềm mại đáng yêu một tiếng, ngồi thẳng người: “Chẳng vui chút nào. Ta thấy vị tiểu thư này xinh đẹp tuyệt trần như nam tử, còn tưởng rằng là thiếu gia nhà nào già gái!”

“Hiện tại đã biết chưa?” Vương Hân rất không phúc hậu, bỏ đá xuống giếng, bộ dạng cười không thể kim chế được thật đúng là cần ăn đòn. Quân Nhục Thủy không thể làm gì được, lườm nàng ta một cái, im lặng.

Tiểu quan che môi cười ha ha nói: “Biết rồi, là nữ nhân thứ thiệt, khó có thể gặp được tiểu thư tuấn tú lại dịu dàng như vậy.”

Bị hấn trêu chọc như thế, mặt của Quân Nhục Thủy hơi đỏ lên. Nhìn dáng vẻ bối rối của nàng, Vương Hân biết điều, cũng không trêu chọc nàng nữa,

nghiêm mặt nói: “Nếu muội từ nhà ta còn chưa quen thì ngày hôm nay hãy tha cho nàng đi, công tử có thể đi nghỉ ngơi trước.”

Tiểu quan vẫn còn nhìn chằm chằm Quân Nhược Thủy, sau khi nghe Vương Hân nói liền vén áo thì lễ rồi cáo lui.

Lúc này Quân Nhược Thủy mới thờ phào nhẹ nhõm, dựa lưng vào tháp mềm để bình tĩnh lại.

“Sắc đẹp trước mặt, muội từ có thể ngồi mà trong lòng không loạn, định lực đúng là vượt xa người thường !” Vương Hân cười nói.

“Hân tỷ chê cười rồi.”

Lại không nói những thứ sắc đẹp này không phù hợp với thẩm mỹ của nàng, cho dù những nam nhân này có đẹp hơn nữa, trừ khi là người nàng yêu, nếu không thì cũng chỉ là một đóa hồng trong vạn đóa hồng, chỉ để thưởng thức mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, rượu và thức ăn cũng đã được dọn lên bàn, tiểu quan ngồi đối diện đang ân cần mời rượu và món ăn với Vương Hân, dĩ nhiên là Vương Hân rất thích thú, đắm chìm ở điệu dàng của tiểu quan nọ.

Vừa ăn vừa nói chuyện, thời gian dần dần trôi qua. Hình như Vương Hân vẫn chưa thỏa mãn, tất nhiên Quân Nhược Thủy cũng thức thòi, đứng dậy nói cáo từ: “Hân tỷ, sắc trời đã tối, Nhược Thủy xin cáo từ trước, Hân tỷ cứ tiếp tục đi.”

“Ha ha, muội từ, người sợ phu lang tìm tới cửa sao?” Vương Hân cười trêu ghẹo nói: “Nếu Tô công tử biết, nói không chừng sẽ xách đại đao tới đây đấy!”

Quân Nhược Thủy không khỏi bật cười, quả thật Tô Từ Bội có thể làm chuyện này. Chẳng qua hôm nay đã chia ly, không thể nào xảy ra chuyện như vậy được. Quân Nhược Thủy cười nhẹ, đẩy cửa đi ra ngoài.

Lúc này Vạn Hoa lâu đã rất ồn ào nhộn nhịp, đủ loại nữ tử quần áo lụa là ôm các tiểu quan mềm mại đi về phía sương phòng, hơi thở dâm mỹ tràn ngập trong đó. Quân Nhược Thủy cúi đầu đi về phía trước, lại thấy một nam tử áo trắng bị một nữ tử có vẻ mặt dự tợn hùng hục hổ hổ kéo ra ngoài, người chung quanh đều câm như hến không nói được lời nào.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Quân Nhược Thủy không khỏi hỏi thăm. Một tiểu quan đang đứng bên cạnh, trên mặt tỏ vẻ thương hại nói: “Ai, Tiêu Trúc đó là một người đáng thương, bị tê chủ bán vào Vạn Hoa lâu, lại còn mang theo nhi tử mới ba tuổi, thật là tê thảm. Hắn muốn chết, rồi lại không đành lòng bỏ lại hài tử, không thể làm gì khác hơn là cắn răng ở thanh lâu bán rẻ tiếng cười. Nhưng bá chủ một phường ở kinh thành này coi trọng hắn, nhất định phải chuộc thân cho hắn, mang về phủ.”

“Vậy không phải là hoàn lương sao?” Bên cạnh có người vây xem hỏi.

“Làm sao lại là hoàn lương, mỗi tháng tiểu bá vương này đều đưa chết mấy đào kép, vào phủ hắn, cũng xem như là bước một chân vào âm tào địa phủ rồi.” Một nữ tử nói tiếp, mắt nhìn về phía nam tử mặc áo trắng đã khóc đến hoa lệ đái vữa* kia, không thể không tiếc than.

*Hoa lệ trong mưa, chỉ khóc nhưng vẫn đẹp.

Tiểu quan khơi chuyện khế xì một tiếng, nói: “Vào nhà nào mà không giống nhau. Lăn lộn trong chốn phong trần, thân phận hèn mọn dễ tiện, một khi bị chuộc thân thì cũng chỉ làm một tiểu thị, mới mẻ qua đi thì lại bị bán vào thanh lâu. Đây đều là mệnh nam nhi ti tiện của chúng ta.”

Quân Nhược Thủy sinh lòng thương hại, do dự, giúp hay là không giúp đi. Coi như lòng người dễ thay đổi nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại gặp phải chuyện này, không có cách nào làm như không nhìn thấy. Nếu đi giúp, mình không quyền không thế, lại không biết võ công, lấy cái gì để giúp người ta đây?

Nam tử mặc áo trắng kia nắm chặt khung cửa Vạn Hoa lâu, không muốn đi theo nữ tử kia, khóc lóc cầu xin: “Tiểu thư, van cầu người, tha cho ta đi.”

Nàng kia xoay người lại cho hắn một cái tát, mắng: “Tiểu tiện nhân, bản tiểu thư để ý ngươi là phúc phận kiếp trước mà ngươi tu được, tiểu thư ta đã nộp tiền chuộc thân cho ngươi, khế ước bán thân của ngươi cũng đã ở trên tay ta rồi, ngươi sống hoặc chết đều là người của ta, ngoan ngoãn đi theo bản tiểu thư đi, đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.”

Mặt của nam tử mặc áo trắng kia bị đánh đến mức lệch về một bên, lúc này Quân Nhược Thủy mới nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của hắn, nhất thời khiếp sợ, trừng mắt, giống như nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ gì đó không thể tưởng tượng nổi.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 67: Vô tình gặp được.

Editor: Mèo coki

Gần tới mùa xuân, đây là thời điểm phố xá kinh thành náo nhiệt nhất. Phố lớn ngõ nhỏ, người người nhốn nha nhốn nháo, chen vai xô đẩy. Trong một năm, lúc này chính là lúc mọi người chọn mua đồ tết, vui vẻ chuẩn bị thời khắc đón năm mới, cũng là thời cơ thương gia kiếm chác được nhiều nhất. Đầu đường bán quả vỏ cứng ít nước, bán đậu rang, bán ngọc bội, đồ trang sức, bán món ăn dân dã, bán tranh chữ, đôi liễn, tóm lại là đồ đặc được bày bán cực kì phong phú. Tất cả mọi người đều mong mỏi bán được giá tốt, vui vui về về trải qua một cái tết.

Đối với mọi người mà nói, sự thay đổi của triều đình không có gì quan trọng. Dù sao bất luận người nào đứng ở đỉnh núi của quyền lực thì những thứ này cũng không liên quan đến bọn họ, thứ họ muốn là an an ổn ổn trải qua cuộc sống của mình.

“Nhược Thủy!” Một tiếng kêu vui mừng truyền đến từ xa xa. Quân Nhược Thủy theo tiếng kêu nhìn lại, là Vương Hân, nhất thời cảm thấy vui mừng: “Hân tỷ!”

Đội Vương Hân đến gần, Quân Nhược Thủy vừa định đưa tay ra nắm tay nàng ta, nhưng không nghĩ Vương Hân lại nhanh tay hơn một chút, vui vẻ dùng sức vỗ vỗ bả vai của nàng. Vương Hân vốn là rất trắng kiện, lúc này lại dùng sức vỗ, khiến vai Quân Nhược Thủy hạ thấp xuống. Quân Nhược Thủy không khỏi cười khổ, so với nam tử nơi này, nàng không tính là người khỏe mạnh, nếu so sánh với nữ tử lại càng... Nghĩ đến có chút bị ai nha.....

“Hân tỷ, gần sang năm mới, tại sao không trở về nhà với phu lang, còn bận buôn bán sao?” Trên mặt Quân Nhược Thủy tràn ra nụ cười từ trong thâm tâm

Wương Hân cười to: “Muội tử nói đùa, ta tới kinh thành để chọn mua vài món hàng tết, lại mua thêm vài món đồ cho phu lang và nữ nhi nhà ta, năm mới vui vẻ.”

“Hân tỷ đối với phu lang và hài tử thật tốt đấy.” Quân Nhược Thủy mỉm cười nói, nhớ tới Tô Từ Bội, đáy lòng không khỏi dâng lên vẻ khổ sở.

Wương Hân cười hào sảng nói: “Nếu đã tình cờ gặp nhau, không bằng chúng ta đi uống rượu chúc mừng, như thế nào?”

“Được, Hân tỷ muốn đi tẩu lâu nào, tiểu muội sẽ mời.” Quân Nhược Thủy hớn hơ đồng ý. Vô tình gặp gỡ Vương Hân ở kinh thành, cũng coi là xa quê gặp được người thân. Người luôn luôn lý trí như nàng cũng khó có được kích động muốn say sưa một lần.

Wương Hân cười thần bí, hỏi: “Hôm nay muội tử không mang người nào theo hả?”

“Không có.” Quân Nhược Thủy có chút không rõ.

“Vậy thì tốt.” Mặt mày Vương Hân hớn hơ: “Tỷ tử muốn đi xem đệ nhất mỹ nhân của kinh thành, hoa khôi Vạn Hoa lâu. Như thế nào, muội tử có đồng ý đi với ta không?” Nói xong, nàng ta dùng ánh mắt trêu cợt nhìn chằm chằm Nhược Thủy, lộ ra dáng vẻ xem muội có dám hay không.

“Có gì không thể?” Quân Nhược Thủy nụ cười nhạt: “Hân tỷ, xin mời!”

Wương Hân có chút ngạc nhiên, nhìn nàng kỹ một chút, cười nói: “Muội tử nghĩ thông suốt rồi sao? Tô lão bản nhà muội là bình dấm chua đấy!”

Tô Từ Bội..... Quân Nhược Thủy không khỏi có chút hốt hoảng, nàng đã bị hấn bỏ rơi, thân thể tự do, tất nhiên là nên hưởng thụ nhân thế phồn hoa này. Nàng nhún nhún mày cười khê: “Nếu Hân tỷ đã đề nghị, dĩ nhiên là Nhược Thủy liều mình bồi quân nữ rồi.”

“Ha ha, vậy thì tốt quá, chúng ta đi thôi!” Vương Hân lại vỗ vai của nàng, cười ha hả nói: “Theo ta thấy cái gì mà một lòng của muội tử, quá mức cổ hủ rồi. Nữ nhân chúng ta, không phong lưu là không hiểu phong tình. Nữ nhân nào không tam phu tứ lang, nơi giải một tốt nhất là thanh lâu, người tình ta nguyện, gặp dịp thì chơi, cũng là chuyện vui của đời người.”

Quân Nhược Thủy nghe Vương Hân truyền thụ kinh nghiệm, dở khóc dở cười, gật đầu liên tục. Vương Hân thấy nàng tán thành, không khỏi mặt mày càng thêm hớn hơ.

Không phải là Nhược Thủy tán thành, chỉ là nhìn Vương Hân hăng say nói xong, lễ phép gật đầu một cái mà thôi. Dù sao nàng cũng là người của thế giới khác, hoàn cảnh lớn lên khác với Vương Hân, có rất nhiều thứ không thể tiếp nhận được.

Thật vất vả mới đến được Vạn Hoa lâu. Mặc dù đã gần tới năm mới, nhưng Vạn Hoa lâu vẫn cực kỳ náo nhiệt. Khắp nơi giăng đèn kết hoa, vui mừng hân hoan chào đón khách đến. Nàng suy nghĩ một chút rồi thấy cũng phải, những người này là đào kép, thân gửi ở thanh lâu, đã sớm không có nhà để về. Cũng chỉ có thể ở trong thanh lâu này tìm náo nhiệt.

Thấy Quân Nhược Thủy và Vương Hân vào cửa, lập tức có tiểu quan thanh tú, tô son đánh phấn, lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, là lướt đi tới, cười híp mắt tựa vào vai Vương Hân, nhẹ nhàng thổi khí vào lỗ tai nàng ta: “Phu nhân tới tìm ta sao?” Giọng nói như hoàng oanh dễ nghe, mang theo nũng nịu, khiến tim người ta mềm đi.

Một tiểu quan khác muốn dựa vào người Quân Nhược Thủy, Nhược Thủy lại nhẹ nhàng tránh ra, từ trong túi lấy ra một thỏi bạc tử, nói: “Sắp xếp cho chúng ta một nhà gian, có vị công tử này hầu hạ là tốt rồi.”

Gặp Quân Nhược Thủy chỉ vào tiểu quan như giống như không có xương đang tựa vào trên người Vương Hân, tiểu quan kia nhận lấy bạc, bĩu môi, sáng giọng: “Tiểu thư cảm thấy ta không đủ xinh đẹp sao?”

“Không phải, người rất đẹp.” Quân Nhược Thủy mỉm cười, mặc dù nụ cười kia ảm áp, nhưng lại mang theo áp lực làm cho người ta lùi bước: “Làm phiền công tử sắp xếp cho chúng ta một nhà gian.”

Tiểu quan có chút phật ý liếc nàng một cái, không cam lòng nói: “Đi theo ta.”

Wương Hân ở một bên đã cười đến mức mắt cong như trăng lưỡi liềm. Quân Nhược Thủy lườm nàng ta một cái. Đến thanh lâu mà lại không gọi tiểu quan, quả thật sẽ khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Vào nhà gian, tiểu quan này vẫn có chút căm giận bất bình như cũ, lúc đi qua bên cạnh Quân Nhục Thủy thì cố ý làm bộ như bị vấp cái ghế, bất ngờ nhào vào ngực Quân Nhục Thủy. Nhục Thủy không nghĩ ngờ gì, đưa tay đỡ lấy hắn, ân cần hỏi: “Không sao chứ? Có bị đau ở đâu không?”

“Ài u, ta bị trật chân rồi.” Giọng nói mềm mại mang theo vài phần oán giận, mấy phần làm nũng: “Thật là đau.”

“Ngươi ngồi xuống trước đi, để ta xem chân ngươi một chút.” Quân Nhục Thủy nói nghiêm túc, không nhìn thấy nụ cười trên mặt tiểu quan.

Vương Hân cười lên ha hả: “Muội tử, ngươi thật đúng là toàn cơ bắp*, vị tiểu công tử này, muội tử nhà ta không hiểu phong tình, ngươi đừng phí hơi sức nữa.”

*ý chỉ không hiểu gì cả

Tiểu quan bị Vương Hân vạch trần, liền cười mềm mại đáng yêu một tiếng, ngồi thẳng người: “Chẳng vui chút nào. Ta thấy vị tiểu thư này xinh đẹp tuyệt trần như nam tử, còn tưởng rằng là thiếu gia nhà nào giàu có!”

“Hiện tại đã biết chưa?” Vương Hân rất không phúc hậu, bỏ đá xuống giếng, bộ dạng cười không thể kim chế được thật đúng là cần ăn đòn. Quân Nhục Thủy không thể làm gì được, lờ mờ nhìn ta một cái, im lặng.

Tiểu quan che môi cười ha ha nói: “Biết rồi, là nữ nhân thứ thiệt, khó có thể gặp được tiểu thư tuấn tú lại dịu dàng như vậy.”

Bị hắn trêu chọc như thế, mặt của Quân Nhục Thủy hơi đỏ lên. Nhìn dáng vẻ bối rối của nàng, Vương Hân biết điều, cũng không trêu chọc nàng nữa, nghiêm mặt nói: “Nếu muội tử nhà ta còn chưa quen thì ngày hôm nay hãy tha cho nàng đi, công tử có thể đi nghỉ ngơi trước.”

Tiểu quan vẫn còn nhìn chằm chằm Quân Nhục Thủy, sau khi nghe Vương Hân nói liền vén áo thì lễ rồi cáo lui.

Lúc này Quân Nhục Thủy mới thở phào nhẹ nhõm, dựa lưng vào tháp mềm để bình tĩnh lại.

“Sắc đẹp trước mặt, muội tử có thể ngồi mà trong lòng không loạn, định lực đúng là vượt xa người thường!” Vương Hân cười nói.

“Hân tỷ chê cười rồi.”

Lại không nói những thứ sắc đẹp này không phù hợp với thẩm mỹ của nàng, cho dù những nam nhân này có đẹp hơn nữa, trừ khi là người nàng yêu, nếu không thì cũng chỉ là một đóa hồng trong vạn đóa hồng, chỉ để thưởng thức mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, rượu và thức ăn cũng đã được dọn lên bàn, tiểu quan ngồi đối diện đang ân cần mời rượu và món ăn với Vương Hân, dĩ nhiên là Vương Hân rất thích thú, đắm chìm ở dịu dàng của tiểu quan nọ.

Vừa ăn vừa nói chuyện, thời gian dần dần trôi qua. Hình như Vương Hân vẫn chưa thỏa mãn, tất nhiên Quân Nhục Thủy cũng thức thòi, đứng dậy nói cáo từ: “Hân tỷ, sắc trời đã tối, Nhục Thủy xin cáo từ trước, Hân tỷ cứ tiếp tục đi.”

“Ha ha, muội tử, ngươi sợ phu lang tìm tới cửa sao?” Vương Hân cười trêu ghẹo nói: “Nếu Tô công tử biết, nói không chừng sẽ xách đại đao tới đây đây!”

Quân Nhục Thủy không khỏi bật cười, quả thật Tô Tử Bội có thể làm chuyện này. Chẳng qua hôm nay đã chia ly, không thể nào xảy ra chuyện như vậy được. Quân Nhục Thủy cười nhẹ, đẩy cửa đi ra ngoài.

Lúc này Vạn Hoa lâu đã rất ồn ào nhộn nhịp, đủ loại nữ tử quần áo lụa là ôm các tiểu quan mềm mại đi về phía sương phòng, hơi thở dâm mỹ tràn ngập trong đó. Quân Nhục Thủy cúi đầu đi về phía trước, lại thấy một nam tử áo trắng bị một nữ tử có vẻ mặt dự tợn hùng hống hổ hổ kéo ra ngoài, người chung quanh đều cảm như hèn không nói được lời nào.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Quân Nhục Thủy không khỏi hỏi thăm. Một tiểu quan đang đứng bên cạnh, trên mặt tỏ vẻ thương hại nói: “Ài, Tiểu Trúc đó là một người đáng thương, bị thê chủ bán vào Vạn Hoa lâu, lại còn mang theo nhi tử mới ba tuổi, thật là thê thảm. Hắn muốn chết, rồi lại không đành lòng bỏ lại hài tử, không thể làm gì khác hơn là cắn răng ở thanh lâu bán rẻ tiếng cười. Nhưng bá chủ một phường ở kinh thành này coi trọng hắn, nhất định phải chuộc thân cho hắn, mang về phủ.”

“Vậy không phải là hoàn lương sao?” Bên cạnh có người vây xem hỏi.

“Làm sao lại là hoàn lương, mỗi tháng tiểu bá vương này đều đưa chết mấy đóa kếp, vào phủ hắn, cũng xem như là bước một chân vào âm tào địa phủ rồi.” Một nữ tử nói tiếp, mắt nhìn về phía nam tử mặc áo trắng đã khóc đến hoa lệ đái vữa* kia, không thể không tiếc than.

*Hoa lệ trong mưa, chỉ khóc nhưng vẫn đẹp.

Tiểu quan khơi chuyện khế xỉ một tiếng, nói: “Vào nhà nào mà không giống nhau. Lăn lộn trong chốn phong trần, thân phận hèn mọn dễ tiện, một khi bị chuộc thân thì cũng chỉ làm một tiểu thị, mới mẻ qua đi thì lại bị bán vào thanh lâu. Đây đều là mệnh nam nhi ti tiện của chúng ta.”

Quân Nhục Thủy sinh lòng thương hại, do dự, giúp hay là không giúp đi. Coi như lòng người dễ thay đổi nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại gặp phải chuyện này, không có cách nào làm như không nhìn thấy. Nếu đi giúp, mình không quyền không thế, lại không biết võ công, lấy cái gì để giúp người

ta đây?

Nam tử mặc áo trắng kia nắm chặt khung cửa Vạn Hoa lâu, không muốn đi theo nữ tử kia, khóc lóc cầu xin: “Tiểu thư, van cầu người, tha cho ta đi.”

Nàng kia xoay người lại cho hắn một cái tát, mắng: “Tiểu tiện nhân, bản tiểu thư để ý người là phúc phận kiếp trước mà người tu được, tiểu thư ta đã nộp tiền chuộc thân cho người, khế ước bán thân của người cũng đã ở trên tay ta rồi, người sống hoặc chết đều là người của ta, ngoan ngoãn đi theo bản tiểu thư đi, đừng rượu mồi không uống chỉ thích uống rượu phạt.”

Mặt của nam tử mặc áo trắng kia bị đánh đến mức lệch về một bên, lúc này Quân Nhục Thủy mới nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của hắn, nhất thời khiếp sợ, trừng mắt, giống như nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Thanh Thanh Tử Khâm.

Thật ra thì cũng không được coi là quá kì lạ, dù thế nào thì cũng chỉ là một nam tử mà thôi. Chẳng qua đáng về của người này lại có bảy tám phần giống Tô Tử Bội, nhất là cặp mắt hơi xếch kia, gần như khiến nàng nhận sai người.

Đợi đến lúc nàng tỉnh táo lại, Tiêu Trúc này đã bị Tiểu bá vương kia nhét vào xe ngựa, chuẩn bị cho xe rời đi. Quân Nhục Thủy quyết định thật nhanh, hét lớn một tiếng: “Dừng lại!”

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía nàng, trong lúc nhất thời nàng trở thành tâm điểm của mọi người. Ngay cả tiểu bá vương Trần Dữ kia cũng bối rối, giận dữ không kiềm chế được, nói: “Người nào không có mắt, dám xen vào chuyện tốt của cô nãi nãi người?”

Quân Nhục Thủy thản nhiên bước về phía trước, đáng vẻ thong dong trấn định khiến Trần Dữ trong hơi do dự, nói: “Người là người phương nào? Hãy xưng tên ra.”

“Tại hạ Quân Nhục Thủy.” Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng gật đầu, hơi mỉm cười nói: “Tiểu thư xưng hô như thế nào?”

Cả đám tiểu quan đều dùng ánh mắt sùng bái và hâm mộ nhìn nàng. Lúc này Quân Nhục Thủy mặc một bộ trường bào màu xanh, khiêm tốn kín kẽ, nhưng những người sáng suốt đều nhận ra đó vài vóc của vô cùng quý giá của Cẩm Tú phường ở Giang Nam, tóc dài được búi lên bằng một cây trâm ngọc màu xanh nhạt, vô cùng đơn giản nhưng cũng cực kỳ lịch sự tao nhã.

So sánh với Trần tiểu bá vương ăn mặc sặc sỡ, bộ mặt dâm dăng, chỉ cần người có mặt đều phân biệt được cao thấp rõ ràng. Một người tính cách bi ối, diện mạo đáng ghét, một người quân nữ khiêm tốn, dịu dàng như ngọc.

Lúc này, chung quanh đã có người đang nghị luận nho nhỏ.

“Quân Nhục Thủy? Không phải thần y đó sao?”

“Chính là Quân đại phu, Quân Nhục Thủy, người đã chữa khỏi bệnh cho Thái thượng hoàng đó hả?”

“Nói cho người biết, không phải Thái Thượng Hoàng ngã bệnh, mà là bị trúng kịch độc hiếm thấy, tất cả thái y ở Thái Y Viện cũng bó tay hết cách đây. Mà Quân đại phu chỉ cần liếc mắt đã đoán ra được bệnh, thật sự là thần y.”

“Ha ha, xem ra Quân đại phu không phải chỉ là thần y, mà còn là một nữ tử xinh đẹp đấy!”

Mặt Quân Nhục Thủy không khỏi đen thui. Nàng kém xa thần y có được hay không, huống chi con mắt nào của mấy người đó nhìn thấy nàng là một nữ tử xinh đẹp? Mặc dù nàng rất muốn trở thành một mỹ nữ tuyệt sắc nhưng nàng hiểu rõ thân thể này chỉ có thể xem là thanh tú thôi.

Một người bên cạnh Trần Dữ tiến tới bên tai nàng ta nói nhỏ nói mấy câu, Trần Dữ vừa nghe lại vừa quan sát Quân Nhục Thủy mấy lần, nói: “Chẳng qua chỉ là một thái y nho nhỏ mà thôi, vậy mà cũng dám phá hỏng chuyện tốt của ta.”

“Nhục Thủy không dám. Nhuqng mà vị công tử cực kì giống như một người quan cũ của ta, tiểu thư hao phí bao nhiêu ngân lượng, Nhục Thủy nguyện bồi thường gấp mười lần, cũng tặng thêm hai đoạn gấm thiên thanh của Cẩm Tú phường. Ý tiểu thư như thế nào?” Quân Nhục Thủy tâm bình khí hòa nói.

“Gấm thiên thanh? Cũng là đồ tốt. Chẳng qua nam nhân mà Trần Dữ ta coi trọng, lại bị người khác cướp mất, chẳng phải là rất mất mặt sao? Chờ sau khi ta chơi đùa xong sẽ đưa đến phủ của người!” Trần Dữ làm bộ giống như đã cực kì nhường nhịn rồi, giọng nói ra vẻ nhịn đau cắt thịt.

Trong lòng Quân Nhục Thủy hơi giận nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi, trầm giọng nói: “Trần tiểu thư, đây là người quen của Nhục Thủy, kính xin tiểu thư nể mặt Nhục Thủy, như vậy đi, Nhục Thủy nguyện bồi thường gấp hai mươi tiền chuộc, người thấy có được không?”

“Ha ha, Quân thái y, người cũng quá coi thường Trần Dự ta rồi. Trần gia thiếu bạc sao?” Trần Dự cười ha ha: “Dựa vào cái chức quan Bát phẩm nhỏ của người, người cho là ta sẽ nể mặt người sao?”

Mặt của Quân Nhựt Thủy trầm xuống, ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo.

“Hừ, một thái y nhỏ nhò lại dám xen vào chuyện của ta?” Trần Dự khinh thường nhìn nàng một cái, nháy mắt với tùy tùng sau lưng, bình thường mấy tên tùy tùng này làm mưa làm gió đã quen, lưng hùm vai gấu, bộ mặt dữ tợn, giống như bức tường người vây quanh Quân Nhựt Thủy, hung thần ác sát, chà sát tay, ra vẻ phải hung hăng dạy dỗ người không thức thời này một phen.

Mất thấy quả đấm sắp rơi xuống, Quân Nhựt Thủy không biết mình lấy dũng khí từ đâu ra, vậy mà lại không lùi bước, không cầu xin tha thứ, rõ ràng nàng chính là người vô cùng nhát gan, vô cùng sợ đau nha.

“Dừng tay.” Theo tiếng quát nhẹ truyền đến, một bóng dáng thon dài màu trắng vạch mọi người đang vây xem ra, đi vào phía trong vòng. Bên cạnh nàng ta là một thị vệ áo xám, sắc mặt lạnh lẽo như băng. Ánh mắt nhàn nhạt quét qua mấy người đang có ở đây, lộ ra dáng vẻ ngạo nghễ, không để người khác vào trong mắt.

“Người là ai?” Trần Dự không kiên nhẫn hỏi: “Nãi nãi ơi, chẳng qua bản tiểu thư chỉ chơi một kỹ tửu thanh lâu thôi, tại sao lại có nhiều bộ chó không thức thời ra nhảy ngoài như vậy? Giải quyết hết bọn chúng cho ta.” Nói xong nàng ta đứng dậy muốn lên xe ngựa.

Trong nháy mắt hình như khắp nơi tỏa ra tia lửa, không có ai thấy rõ thị vệ áo xám đó ra tay như thế nào, chỉ thấy một cái bóng lóe lên, trong chớp mắt bóng dáng đó đã đáp xuống đất, xách cổ áo Trần Dự, vẫn không nói lời nào như cũ, nhưng quanh thân lại tản ra hơi thở lạnh lẽo, làm cho người ta không tự chủ được mà nhượng bộ lui binh.

Trần Dự đã nhũn như con chi chi, giống như con cóc bị thị vệ áo xám xách lên, tùy tùng cũng theo đuôi nàng ta đều sợ hãi, nhìn tiểu thư nhà mình, muốn tiến lên lại không dám tiến lên. Mới vừa rồi không có người nào trong họ thấy rõ ràng động tác của người áo xám, nàng ta nhanh như tia chớp, trong lòng hoảng sợ, tất cả đều hiểu võ công của người trước mặt này cao tới đáng sợ, không phải là người mà võ mèo quào ba chân như bọn họ trêu chọc nổi.

“Nữ hiệp, đại anh hùng, cô nãi nãi.....” Trần Dự bị sợ đến tè ra quần: “Tha cho ta đi. Ta sẽ đưa mỹ nam cho người mà. Ta... trong nhà ta còn rất nhiều, đều đưa cho người hết.....”

Nữ tử áo tím cười nhạt: “Chỉ cần một người này thôi.”

“Được, được, cô nãi nãi, ngài muốn cái gì cũng được hết, chỉ cần chừa mạng nhỏ của ta ra. Ngoại mạng nhỏ của ta, cái gì cũng có thể cho người được.” Trần Dự lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng run sợ nói.

Nữ tử áo tím khẽ gật đầu với thị vệ áo xám.

“Khoan đã ——” Quân Nhựt Thủy vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Đề lại khế ước bán thân của vị công tử này.”

“Được được, ta đưa.” Trần Dự luống cuống tay chân, mò tay vào trong vạt áo trước ngực, lấy ra một xấp ngân phiếu, run rẩy đưa toàn bộ cho Quân Nhựt Thủy, lấy lòng nói: “Nữ hiệp, đều ở nơi này, tự ngài tìm đi, ngân phiếu cũng hiểu kính cho ngài luôn.”

Quân Nhựt Thủy không tỏ thái độ gì, nhìn kỹ từng tờ từng tờ. Xấp ngân phiếu này tới mấy ngàn lượng, quả nhiên có khế ước bán thân của Vạn Hoa lâu ở bên trong. Quân Nhựt Thủy nhìn tên ở phía trên, không phải Tiêu Trúc, mà là Tô Tử Khâm. Nàng rút khế ước bán thân ra, đặt trước mắt Trần Dự, trong lòng có thể xác định chắc chắn, nhưng vẫn hỏi một câu: “Có phải cái này hay không?”

“Đúng đúng đúng.” Trần Dự liếc mắt nhìn, sau đó gật đầu liên tục: “Chính là tờ này.”

Quân Nhựt Thủy cắt khế ước bán thân xong, còn lại trả hết cho Trần Dự, chẳng thèm liếc nhìn nàng ta một cái.

Lúc này thị vệ áo xám mới buông cổ áo Trần Dự ra, quát lên: “Còn không mau cút đi.”

“Đúng, đúng, ta biến, ta cút.” Trần Dự ngã xuống đất, không để ý đến chân còn đang mềm nhũn, lăn một vòng chạy trốn chết, ngay cả xe ngựa cũng không cần. Tất nhiên một đám tùy tùng cậy mạnh cũng chạy theo, tan tác như chim muông. Trong chớp mắt, tất cả người xem náo nhiệt đều giải tán sạch sẽ, chỉ còn lại Quân Nhựt Thủy, nữ tử áo tím, thị vệ áo xám, và một chiếc xe ngựa đơn độc. Giờ phút này chỉ có tuấn mã màu đỏ thẫm là không biết chuyện gì, nhẹ nhàng thở phì phì, hình như không muốn chờ đợi, mà muốn thỏa sức chạy băng băng.

Quân Nhựt Thủy cười nhạt rồi, nói: “Cám ơn.” Bất luận như thế nào, cũng nên nói tiếng cảm ơn với Mục Tĩnh Tuyết.

Mục Tĩnh Tuyết không biến sắc, nét mặt lộ ra vẻ hài hước, cười nói: “Không biết là dạng gì nam tử mà lại khiến Quân đại nhân không sợ cường bạo mà ôm mỹ nhân về nhà đây?”

Quân Nhựt Thủy có chút kỳ quái nhìn nàng ta một cái, cho dù mình không có giao tình gì với nàng ta nhưng hình như cũng ko có thù oán gì mà? Rồi nàng ta nói này có ý châm chọc, khiêu khích nàng. Chẳng qua Quân Nhựt Thủy cũng không tỏ thái độ gì, khẽ mỉm cười, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ Mục đại nhân cũng muốn ôm mỹ nhân sao?”

“Người.....” Khuôn mặt xinh đẹp của Mục Tĩnh Tuyết thoáng ửng hồng: “Hừ, không cần lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.” Nói xong, phát tay áo

rời đi.

Quân Nhục Thủy hứng thú nhìn bóng lưng xa dần của nàng ta, chỉ sợ thiên hạ không loạn mà nói: “Mục đại nhân, ngài xác định không hề đi nhầm phương hướng sao? cửa chính Vạn Hoa lâu ở chỗ này này!” Quả nhiên, đúng như dự đoán nhìn thấy bóng dáng màu trắng kia dừng lại một chút, sau đó bước đi thật nhanh, biến mất trong tầm mắt Quân Nhục Thủy. Quân Nhục Thủy không khỏi có chút buồn cười, hình như Mục Tĩnh Tuyết này còn rất trong sáng, nói không chừng còn là một xử nữ. Phát hiện được một nhục điểm của người này, tâm tình Quân Nhục Thủy khá hơn rất nhiều.

Từ từ bước đến trước xe ngựa, Quân Nhục Thủy hơi bối rối, dù sao cũng chưa tiếp xúc với nam tử xa lạ, chỉ đành phải nhỏ giọng hỏi: “Ô công tử, đã khá hơn chưa?”

“Đa tạ tiểu thư.” Trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc cũng có một giọng nam thật nhỏ truyền ra từ xe ngựa, sau đó Tiêu Trúc khom lưng đi ra: “Tiểu thư vẫn nên gọi ta là Tiêu Trúc đi.”

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, biết trong lòng hắn có kiêng dè, không muốn dùng tên thật.

“Khế ước bán thân của công tử đây.” Quân Nhục Thủy đưa khế ước bán thân cho hắn.

Cặp mắt đen bóng, đầy hơi nước của Tiêu Trúc ngưng nhìn chằm chằm Quân Nhục Thủy: “Cho ta sao?”

“Dĩ nhiên là cho ngươi.” Quân Nhục Thủy cười trấn an hắn.

“Vậy...” Tiêu Trúc nửa mừng nửa lo, do dự hỏi: “Muốn ta cảm ơn ngươi thế nào?”

“Không cần cảm ơn, thật ra thì người giúp ngươi hôm nay cũng không phải là ta... sao ta có thể thân nhiên tiếp nhận cảm ơn của ngươi được?” Quân Nhục Thủy cười nói: “Hải tử của ngươi đang ở đâu?”

“Trầm Nhi.....” Tiêu Trúc nhớ tới nhi tử, trên mặt lộ ra vẻ mặt lo lắng: “Ta phải đi tìm Trầm Nhi.”

“Ta đưa ngươi đi.” Quân Nhục Thủy khe khẽ thở dài. Mặc dù nàng chỉ một nữ tử yếu đuối, nhưng so với việc để một nam tử như hắn đi lại một mình trong đêm khuya, thì hai người vẫn có cảm giác an toàn hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Mặc Trầm.

Ngồi trong xe ngựa mà Trầm Dị bỏ lại, đi trong màn đêm thật lâu, rốt cuộc cũng đến một ngõ hẻm vắng vẻ cũ nát. Phòng ốc tan hoang, dơ dáy, đường đi bẩn thỉu, chật hẹp, trong góc tối có mấy người quần áo lam lũ nghèo túng, chán nản đang ngồi cạnh nhau, cả một xóm nghèo. Gió lạnh thấu xương, gào thét ở trong con hẻm nhỏ, khiến Quân Nhục Thủy không khỏi dậm chân, xoa đôi tay vào nhau để sưởi ấm.

“Ngươi để một mình hải tử ở lại chỗ này?” Quân Nhục Thủy nhìn căn nhà gỗ rách nát xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ trước mắt, không dám tin hỏi.

“Ta..... Ta không có cách nào khác.” Tiêu Trúc cúi đầu xuống, nước mắt tràn ra, ánh trăng chiếu giá tạo thành những giọt ngọc long lanh: “Nàng ta bán ta vào Vạn Hoa lâu, nhưng Vạn Hoa lâu không cần hải tử nhỏ như vậy. Họ, họ muốn vứt bỏ Trầm Nhi.....”

Quân Nhục Thủy nhớ tới thế giới cổ đại trước kia, trọng nam khinh nữ, xem nữ nhi như tiền bồi thường, nếu trong nhà gặp nạn, hoặc là thời điểm nghèo đến mức không có gì ăn thì đều bán nữ nhi để vượt qua cửa ải khó khăn. Ở chỗ này lại hoàn toàn khác biệt, người bị bán đều là nam tử. Mà Trầm Nhi của hắn vẫn chưa tới ba tuổi, không chỉ không thể phục vụ người khác mà còn phải cần người lo lắng chăm sóc, hiển nhiên là sẽ không có người mua. Vạn Hoa lâu cũng sẽ không giữ lại một phiền toái nhỏ như vậy.

“Hu hu.” Trong căn phòng tối đen truyền đến tiếng khóc hoảng sợ của hải tử: “Phụ thân, phụ thân, con sợ, hu hu.....”

“Trầm Nhi.” Tiêu Trúc lão đảo nghiêng ngã đẩy cửa vọt vào, tìm kiếm bóng dáng hải tử ở trong bóng tối: “Trầm nhi, phụ thân đã trở lại.....”

“Phụ thân.....” Một bóng dáng nho nhỏ lung lung lay lay từ trong góc chạy ra, Tiêu Trúc vội vàng ngồi xổm xuống, đón lấy Mặc Trầm đang chạy tới, ôm thật chặt ở trong ngực, mềm giọng thì thầm: “Đừng sợ, đừng sợ, phụ thân trở lại rồi.” Nếu không phải bởi vì tiểu Mặc Trầm, hắn đã không còn dũng khí để tiếp tục sống nữa. Ôm thân thể mềm mại nho nhỏ của Mặc Trầm, nghĩ tới thời gian lận đận lênh đênh này, hắn đau buồn không nhịn được, khẽ khóc ra tiếng.

Nhìn hai phụ tử ôm nhau khóc, trong lòng Quân Nhục Thủy khe khẽ thở dài, lẳng lặng đứng ở một bên. Không muốn quấy rầy đôi phụ tử này, cũng không có thân phận gì để khuyên lơn. Mỗi thế giới đều sẽ có rất nhiều bi thương và bất đắc dĩ. Mà một cá thể ở trong thế giới này thì nhỏ bé như hạt bụi, chỉ có thể bị vận mạng hô mưa gọi gió.

Có lúc, hạnh phúc bình thường nhìn thì dễ như trở bàn tay nhưng hóa ra lại xa xôi đến vậy.

“Phụ thân, con đói.” Mặc Trầm nức nở, làm bộ đáng thương nói.

“A, phụ thân đi mua đồ cho con ăn.” Tiêu Trúc vội vàng đứng lên, dùng ống tay áo xoa xoa mặt, ôm Mặc Trầm đi ra ngoài, sau đó giống như nghĩ tới điều gì, đột nhiên dừng bước lại.

“Phụ thân chúng ta đi nhanh lên, con muốn ăn mì thịt bò, tô lớn.” Tiểu Mặc Trầm uốn éo ở trong ngực Tiêu Trúc, muốn nhòai người về phía cửa.

Quân Nhược Thủy nhìn Tiêu Trúc, hiểu bối rồi cùng áy náy và tự trách của hắn, mỉm cười nói: “Ta mời các người ăn mì.”

Mặc Trầm rút người ở trong ngực Tiêu Trúc, nhỏ giọng hỏi: “Phụ thân, người này là ai vậy?”

“Ta là bằng hữu của phụ thân con, con phải gọi ta là Quân đi.” Quân Nhược Thủy ôn hòa nói với nó.

“Quân đi.” Mặc Trầm núp ở trong ngực phụ thân, sợ hãi nói: “Quân đi, người sẽ dẫn con đi ăn mì thịt bò sao?”

Quân Nhược Thủy cười ấm áp, gật đầu: “Mời cả con và phụ thân con. Ngoại trừ mì thịt bò còn có thể ăn những món khác nha. Mặc Trầm, con muốn ăn cái gì?”

“Có thật không?” Khuôn mặt nho nhỏ vui mừng, thận trọng hỏi: “Con còn muốn ăn vịt nướng, có thể không?”

Quân Nhược Thủy có chút chua xót, gật đầu. Hải tử nhỏ như vậy, vốn đây nên là thời điểm ngây thơ hồn nhiên, được mọi người cưng chiều, vậy mà lại cẩn thận dè dặt với yêu cầu nhỏ bé như vậy, trong lòng Quân Nhược Thủy không khỏi dâng lên yêu thương và đau lòng.

“Đi thôi.” Nàng cười, nhẹ nhàng nói với Tiêu Trúc.

Theo Quân Nhược Thủy lên xe ngựa, dọc đường đi, Mặc Trầm hưng phấn vén màn cửa lên nhìn kinh thành về đêm, gió lạnh thổi xuyên qua cửa sổ xe khiến Tiêu Trúc ăn mặc mỏng manh không khỏi rùng mình. Quân Nhược Thủy Mặc Trầm cũng đang ăn mặc mỏng manh giống vậy, khắp khuôn mặt nhỏ nhỏ đều là tò mò và thỏa mãn, ánh mắt đen láy chớp chớp, giống như ánh sao lấp lánh trên bầu trời. Cặp mắt kia hơi xéch lên, giống phụ thân hắn như đúc. Quân Nhược Thủy cười nhẹ, đưa tay kéo Mặc Trầm vào trong ngực, bao lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của nó, ấm áp nói: “Tiểu Trầm Nhi, bên ngoài rất lạnh, lần sau nhớ mặc nhiều một chút, nhất định sẽ cho con ngắm cảnh chán thì thôi.”

Mặc Trầm ngẩng đầu vui mừng nhìn nàng: “Có thật không? Quân đi, người sẽ còn cho con ngồi xe ngựa sao?”

“Đó là đương nhiên, tiểu Trầm Nhi đáng yêu như thế mà.” Quân Nhược Thủy cưng chiều vỗ vỗ tấm lưng gầy trơ cả xương của nó. Hải tử đáng yêu này, còn nhỏ tuổi mà không biết đã phải chịu bao nhiêu đau khổ.

“Nhưng...” Ngay sau đó Mặc Trầm lại buồn rầu nói: “Con không có nhiều y phục.”

Quân Nhược Thủy có chút đau lòng ôm chặt nó, an ủi: “Không sao, Quân đi sẽ mua cho tiểu Trầm Nhi rất nhiều y phục mới xinh đẹp.”

“Vậy Quân đi cũng mua cho phụ thân nhiều y phục mới sao? Y phục của phụ thân vừa rách lại vừa cũ, phải vá rất nhiều chỗ.” Mặc Trầm nói nghiêm túc.

“Trầm Nhi——” Tiêu Trúc hơi lúng túng, quát nhẹ một tiếng.

Quân Nhược Thủy quay đầu nhìn hắn một chút, cười ấm áp, cũng nghiêm túc gật đầu một cái.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Quân phủ. Quân Nhược Thủy đi trước, nhảy xuống xe ngựa, xoay người lại ôm Mặc Trầm xuống, rồi đưa tay đỡ Tiêu Trúc Hạ xuống xe. Ở thế giới nữ tôn, đã là thân nữ tử thì phải tự giác, phải thoải mái thể hiện ra cái gọi là “phong độ thân sĩ”. Cũng có lẽ là lúc trước được Tô Tử Bội huấn luyện ra.

“Đây là?” Tiêu Trúc ngẩng đầu nhìn cửa chính đồ sộ của Quân phủ, nghi ngờ hỏi.

“Nơi này là nhà của ta. Người và Mặc Trầm tạm ở đây đi, người là nam nhi lại theo hải tử ở bên ngoài rất không an toàn. Người yên tâm, ta sẽ nói với người trong phủ người là thân thích của ta.” Quân Nhược Thủy thành khẩn nói. Bây giờ đã không chỉ là vì Tô Tử Bội, mà nàng thật lòng muốn giúp đôi phụ tử đáng thương này, đúng lúc nàng lại có năng lực để giúp đỡ.

Trong ánh mắt Tiêu Trúc nhìn nàng đã không còn đề phòng, mà là tin tưởng và cảm kích. Quân Nhược Thủy cười cười, khom người ôm lấy tiểu Mặc Trầm, tiến lên gõ cửa. Cửa chính cột kết mở ra, quân gia cung kính nghênh đón nàng vào cửa.

Bảo quân gia dặn dò phòng bếp chuẩn bị mì thịt bò và vịt nướng, ôm lấy tiểu Mặc Trầm nhẹ giống như lông chim, Quân Nhược Thủy cười nói: “Tiểu Trầm Nhi, ta muốn nuôi con trắng trắng lại tròn tròn, để khi ôm lại vừa thơm vừa ấm.”

“Trắng trắng tròn tròn, đó không phải là bánh màn thầu sao? Quân đi, con không muốn làm bánh màn thầu.” Mặc Trầm cau mày, dùng sức lắc đầu, rất là buồn rầu nói.

Quân Nhược Thủy cười hi hi một tiếng, nói: “Ai nói tiểu Trầm Nhi sẽ giống như bánh màn thầu, rõ ràng là bánh trôi nước.”

Mặc Trầm phồng má, cong cái miệng nhỏ nhắn, uất ức nói: “Con cũng không muốn làm bánh trôi nước, rất khó coi.”

“Ha ha, tiểu Trầm Nhi sẽ là bánh trôi nước đẹp mắt nhất.” Quân Nhục Thủy vui vẻ cười to.

Tiêu Trúc yên lặng đi theo sau lưng Quân Nhục Thủy, nhìn dáng vẻ thân mật của nàng và Mặc Trầm, lỗ mũi có chút chua, bỗng dưng nước mắt tràn đầy hốc mắt. Mặc Trầm đáng thương, chưa từng được hưởng một chút yêu thương nào từ mẫu thân ruột thịt, thậm chí Nghiêm Từ Khanh cũng không thừa nhận Mặc Trầm là huyết mạch của nàng ta. Mà Mặc Trầm, mặc dù có sự chăm sóc và yêu thương của hắn nhưng lại thiếu đi cảm giác an toàn và tình thương của mẫu thân. Hắn cảm tạ nàng, có thể đối xử tốt với Mặc Trầm như thế, vừa hay có thể bổ sung sự thiếu thốn tình thương mẫu thân trong lòng nó. Chỉ cần nàng đối xử tốt với Trầm Nhi như vậy thì bảo hắn làm gì cũng được. Cái gì cũng có thể.....

“Mau tới đây, Tiêu Trúc.” Quân Nhục Thủy quay đầu lại nhìn Tiêu Trúc đang cúi đầu đi chậm rãi ở phía sau: “Bữa tối sắp chuẩn bị xong rồi.”

Bữa tối hết sức phong phú, Từ Phi và Thư Ngâm đã chờ ở trên bàn. Nhìn thấy Quân Nhục Thủy ôm một hài tử khoảng hai ba tuổi đi vào, sau lưng còn có một mỹ nhân liễu yếu đào tơ, đứng đưa theo gió thì không khỏi kinh ngạc, mắt trừng lớn.

Quân Nhục Thủy cười với bọn họ, nói: “Tiểu Trầm Nhi, kêu thúc thúc đi.”

Mặc Trầm rất ngoan ngoãn kêu một tiếng thúc thúc, sau đó xấu hổ cúi đầu vào trong ngực Quân Nhục Thủy.

“Từ Phi, Thư Ngâm, đây là Mặc Trầm, thật sự là một hài tử rất đáng yêu.” Quân Nhục Thủy nói xong, đưa tay kéo Tiêu Trúc đang đứng cúi đầu im lặng một bên tới đây: “Đây là phụ thân Mặc Trầm, Tiêu Trúc.”

Từ Phi và Thư Ngâm rất nhiệt tình đứng dậy, mời Tiêu Trúc ngồi xuống. Tiểu Trầm Nhi xấu hổ, vẫn ôm chặt cổ Quân Nhục Thủy không chịu xuống như cũ. Tiêu Trúc vừa muốn lên tiếng trách cứ, Quân Nhục Thủy lại lắc đầu với hắn một cái, dung túng nói: “Hôm nay Quân đi đứt tiểu Trầm Nhi ăn cơm có được hay không?”

Mặc Trầm lộ đầu nhỏ ra từ trong ngực Quân Nhục Thủy, nhìn bàn đầy thức ăn làm người ta thêm nhỏ dãi, vui mừng nói được luôn miệng.

“Tiêu Trúc công tử, dung mạo của ngươi rất giống với Tô thiếu gia.” Từ Phi nhìn Tiêu Trúc mặt mày như tranh vẽ một chút, không nhịn được nói một câu. Tiêu Trúc nghe vậy thì sững sờ, trong nháy mắt khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt.

Thư Ngâm nhìn Tiêu Trúc một cái, gấp một cái móng heo cho Từ Phi, nói: “Từ Phi, ăn nhanh lên một chút, không phải người nói lát nữa muốn đến phòng ta xem bản vẽ thêu hoa sao?”

“Đúng vậy.” Từ Phi đơn thuần như giấy trắng, kím đồng tiền như hoa: “Vậy chúng ta ăn nhanh lên một chút. Đều do Nhục Thủy trở về quá muộn.”

“Đừng, đừng, đều là lỗi của kẻ hèn này.” Quân Nhục Thủy cười nhận lỗi, gấp một cọng rau cải vào trong chén hắn: “Đừng chỉ lo ăn nhanh, ăn no mới được đi.”

Từ Phi như đưa đám nhìn rau cải xanh biếc trong chén, kháng nghị nói: “Ta không muốn ăn rau cải.”

Vừa dứt lời, một giọng nói non nớt vang lên Quân Nhục Thủy trong ngực: “Con ăn. Con muốn ăn rau cải, Quân đi gấp cho con đi.”

Quân Nhục Thủy sững sờ một chút, hài hước nhìn Từ Phi, nói: “Tiểu Trầm Nhi thật biết nghe lời, thúc thúc không ăn thì để tiểu Trầm Nhi ăn. Tiểu Trầm Nhi trắng trẻo mềm mềm, xinh đẹp hơn thúc thúc rất nhiều.”

Từ Phi trợn mắt hung ác nhìn Quân Nhục Thủy, lại nhìn cái miệng của tiểu Trầm Nhi đang vui vẻ nhai cọng rau cải thì có chút bất đắc dĩ gấp rau cải trong chén bỏ vào trong miệng, mặt ủ mày ê giống như uống thuốc.

Thư Ngâm nhìn khuôn mặt không cam lòng lại không biết nên làm thế nào của Từ Phi, mím môi cười khe khẽ. Ngay cả Tiêu Trúc cũng nở nụ cười. Một bữa cơm, chủ và khách đều vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Quân Nhục Thủy gọi quản gia tới, nói ngay trước mặt Từ Phi và Thư Ngâm: “Tiêu Trúc công tử là họ hàng của ta, hắn không có nhà, về sau Quân phủ chính là nhà của hắn. Tiêu Trúc, nếu như ngươi muốn thì vẫn có thể rời khỏi đây. Quản gia, ngươi đi sắp xếp cho Tiêu Trúc và Mặc Trầm một tiểu viện.”

Quản gia gật đầu liên tục, trong lòng cho rằng đây là tiểu thị của chủ tử, ngầm hiểu trong lòng cười cười với Quân Nhục Thủy, lĩnh mệnh rời đi. Quân Nhục Thủy nhìn dáng vẻ của nàng ta cũng biết là nàng ta nghĩ sai, lắc đầu một cái, lười giải thích.

Trong thế giới này, nữ tử phong lưu đa tình là cực kỳ bình thường. Chỉ cần không phải là một gia đình nhỏ, nghèo đến mức không mảnh đất cắm dùi thì đều có hai ba phu lang. Nữ tử hơi có quyền thế thì lại càng thêm phu thị thành đoàn. Nếu chỉ có một phu lang, ngược lại sẽ bị người khác xem thường, hoặc là bị nhạo báng rằng phu lang quân nghiêm. Thậm chí sẽ bị kẻ nhiều chuyện hoài nghi có phải có vấn đề ở phương diện kia hay không. Cho nên khi quản gia thấy nàng dẫn theo nam nhân trở lại, dĩ nhiên coi đây là một việc nhỏ bình thường. Chẳng qua là có thêm một hài tử thì không được tốt lắm.

Từ Phi và Thư Ngâm đi vào phòng thảo luận vấn đề thêu thùa, Mặc Trầm ngủ thiếp đi trong ngực Quân Nhục Thủy. Tiêu Trúc ngẩng đầu hơi có thâm ý hỏi: “Từ Phi công tử nói Tô thiếu gia..... Là ai?”

Quân Nhục Thủy nhìn kỹ vẻ mặt của hắn, nhàn nhạt nói: “Tam thiếu gia Tô Tử Bội của Tô gia ở Lâm Giang.”

“Tô Bội.....” Thân thể Tiêu Trúc chấn động, lảo lảo lặp lại, ánh mắt giống như xuyên qua thời gian không gian nhìn về một phương xa vô định nào đó.

“Đôi mắt của ngươi rất giống Tô Bội.” Quân Nhục Thủy nhìn ánh mắt mê mang của hắn, nói tiếp.

Tiêu Trúc từ từ rũ mí mắt xuống, hai hàng nước mắt trong suốt lăn xuống. Trầm mặc một hồi lâu, hắn nhẹ nhàng nói: “Chúng ta là huynh đệ ruột thịt, làm sao lại không giống cho được? Ngươi biết Tô Bội sao?”

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, cười khò nói: “Thực không dám giấu diếm, kẻ hèn bất tài chính là thê chủ bị bỏ lệnh đệ Tô Tử Bội.”

“Thê chủ bị bỏ?” Mắt Tiêu Trúc trừng lớn, kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt hoàn toàn không tin tưởng nổi.

“Lúc chung ta thành thân, mặc dù ngươi không trở về tham dự, nhưng chắc cũng biết Tô Tử Bội lấy một thê chủ ở rể. Mà nửa tháng trước ta đã nhận được cách thư của lệnh đệ. Nói cách khác ta đã bị lệnh đệ của ngươi bỏ.” Quân Nhục Thủy dùng giọng hài hước pha bất đắc dĩ nói.

Tiêu Trúc cũng chính là Tô Tử Khâm cười khe khẽ, nói: “Đây quả thật giống như chuyện Tam đệ làm.”

“Không, đây chính xác là chuyện mà hắn đã làm.” Quân Nhục Thủy tốt bụng sửa chữa.

“Nhưng hình như ngươi cũng không quan tâm lắm?” Tô Tử Khâm nghi ngờ hỏi.

Quân Nhục Thủy không trả lời. Ai nói không quan tâm? Có lẽ là bởi vì quá quan tâm cho nên thật lâu cũng không thể quên được. Nàng tiến lên, nhẹ nhàng đặt Mặc Trầm xuống giường, đắp kín mền cho hắn rồi xoay người lại khẽ mỉm cười nói: “Đại ca, an tâm ở lại đi, hôm nay gặp nhau, cũng là duyên phận của chúng ta, mặc dù ta là thê chủ bị bỏ của Tô Tử Bội, nhưng ta vẫn xem ngươi như đại ca của mình, xem Mặc Trầm như chất nhi (cháu) của ta. Còn ngươi cứ xem ta như người một nhà, cũng đừng khách khí.”

Tô Tử Khâm kinh ngạc nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lòng không khỏi thờ dài vì Tô Tử Bội. Rất nhiều người đến cuối cuộc đời cũng không gặp được thê chủ tốt như vậy, Tô Bội quá mức tùy hứng, không hiểu được quý trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Lời đồn đãi

Ngày hôm sau, trong triều đình và dân chúng đều truyền ra lời đồn đãi thái y vừa mới được sắc phong, Quân Nhục Thủy vung tay tranh đoạt tiểu quan với người ta ở Vạn Hoa lâu, đại náo Vạn Hoa lâu, cuối cùng ôm được mỹ nhân về. Lời đồn rất sinh động, giống như tận mắt nhìn thấy khiến Quân Nhục Thủy lú lẫm, không thể tin được mình chính là nữ chính phong lưu trong tin đồn đó. Bởi vì danh tiếng “Thần y” nổi bật mà có không ít người mạng tâm lý hiếu kỳ, cho nên tranh nhau “Tán dương” cũng chẳng có gì lạ. Huống chi từ trước đến nay chuyện tranh giành người tình, phong lưu bóng bẩy ở thanh lâu này đều là đề tài cho người ta nói chuyện say sưa. Chẳng qua Quân Nhục Thủy cũng không phải là người coi trọng danh tiếng, hơn nữa, nàng cũng không có ý định vào triều làm quan, một bước lên thẳng mây xanh. Cho nên nàng cũng giống như người ngoài cuộc, đứng nghe người ta bàn luận xôn xao, hoặc là rỉ tai thì thầm, kì thực giọng nói lại lớn như tiếng sấm, chỉ hận không thể phá vỡ màng nhĩ của nàng.

Quân Nhục Thủy bình tĩnh như thường, rót một ly trà cầu kỳ hoa cúc, nhàn nhã ngồi trên bàn lật xem sách thuốc, đồng thời cũng hờ hững thú tiếp nhận ánh mắt khác thường đến từ các vị đồng liêu.

Dù sao Thái Y Viện cũng là trung tâm y học của cả nước, tập trung rất nhiều tài liệu, sách y, mỗi ngày đọc sách uống trà, vừa thanh nhàn lại vừa đắc ý. Giống như viên chức kiếp trước, sáng chín chiều năm*, một tờ báo một ly trà chính là một ngày trôi qua. Mỗi tháng thành thạo nhận bổng lộc. Chắc, đi nơi nào tìm được công việc tốt đẹp như vậy đây?

*9 giờ đi làm, 5 giờ tan làm.

Ngày hôm đó, trên đường từ Thái Y Viện trở về phủ thì tình cờ gặp Mục Tĩnh Tuyết. Nàng ta luôn bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, bây giờ lại nở nụ cười khó có được, hòa khí hỏi: “Gần đây Quân đại nhân có tốt không?”

Nhìn nét mặt xem kịch hay của nàng, Quân Nhục Thủy hiểu ở trong lòng, tin đồn truyền nhanh như vậy, và lại cứ luôn thêm dầu thêm mỡ làm cho người ta suy nghĩ viễn vông, đương nhiên là có một phần công lao của nàng ta.

“Nhục Thủy ‘một đêm thành danh’, ngược lại phải cảm ơn Mục đại nhân đã dốc sức giúp đỡ.” Quân Nhục Thủy cười ha hả, ánh mắt thâm thúy.

“Ha ha, Quân đại nhân khách khí rồi, một cái nhấc tay mà thôi, không đáng nhắc đến.” Mục Tĩnh Tuyết nhàn nhạt nói, chẳng qua khóe mắt đuôi mày đều mang nụ cười hài hước.

Quân Nhục Thủy không khỏi có chút dở khóc dở cười. Hình như nàng chưa từng đắc tội với người này. Chỉ là có thể thuận lợi cứu được Tô Từ Khâm cũng phải cảm ơn Tình Tuyết. Nếu không phải nhờ nàng ta thì sức nàng trời gà không chặt lại là một thái y nhỏ nhỏ, không quyền không thế, có thể không cứu được Tô Từ Khâm mà khiến cho chính đây thương tích. Cho nên, nàng thu hồi nụ cười trên mặt, nghiêm mặt nói: “Tình Tuyết, cảm ơn ngươi.”

Hình như Mục Tình Tuyết có chút kinh ngạc, không thích ứng kịp việc nàng đột nhiên nghiêm túc lại. Sau đó, khóe miệng nàng ta hơi nâng lên: “Không cần tạ, ta cũng chỉ là thích xem náo nhiệt mà thôi.”

Người này..... Khóe miệng Quân Nhục Thủy không nhịn được mà co giật, hình như trên cột nàng là thú vui của nàng ta. Mà nàng lại không biết mình đã làm gì để đến mức này.

Xuyên qua phố xá ồn ào náo nhiệt, ung dung thong thả đi bộ về Quân phủ. Nàng thích xem tiểu thương và khách hàng cò kè mặc cả, thích nghe tiếng gào thét của lão bán bánh nướng, thích ngửi mùi thơm của thức ăn bay ra từ các ngôi nhà, đây chính là mùi vị khói lửa nhân gian. Nơi nơi phồn hoa, đây chính là hạnh phúc bình dị nhất. Điều này không khỏi làm nàng nhớ tới Lâm Tuấn, nam tử anh tuấn không câu nệ đó, là trượng phu của nàng. Bây giờ hắn đã quên nàng chưa? Có phải nữ nhân kia đã thay thế nàng trở thành nương tử của hắn hay không? Mà nàng, sẽ theo thời gian trôi qua từ từ bị chôn vùi trong ký ức của hắn. Giống như nàng đã từng đau đến khắc cốt ghi tâm, rồi cuộc cũng dần dần bình thường trở lại, dần dần có thể không còn hận thù khi nhớ tới hắn. Bắt đầu từ khi nào, dáng vẻ của hắn đã từ từ mờ hồ trong trí nhớ của nàng, mà hình bóng của Tô Từ Bội lại dần dần rõ ràng lên?

*

Ánh mặt trời giữa trưa mùa đông mang theo một chút ấm áp nhưng gió vẫn mang theo hơi lạnh thấu xương như cũ. Tô Từ Bội khoác áo ngoài bằng lông chồn, ngồi ở nhà gian trên lầu hai của tửu lâu Kim Triều Túy, bên cạnh là một bình trà thơm đang tỏa ra hơi nóng. Trên bàn bày ra mấy quyển sổ sách, hắn vừa nhìn sổ sách vừa nhìn người đang đi lại trên đường phố qua khung cửa sổ. Từ khi tới kinh thành, đây là lần đầu tiên hắn nhàn nhã ngồi ở tửu lâu nhìn ngắm kinh thành phồn hoa như vậy.

Mơ màng ngủ thiếp đi, hình như thời gian đã trôi qua cực kì lâu, lâu đến không biết bây giờ là mấy giờ, lâu đến mức không muốn nhớ tới những chuyện xưa cũ trước kia nữa. Vừa nghĩ tới, lại cảm thấy bên ngực trái dâng lên từng đợt từng đợt đau đớn không thể ức chế được, hô hấp trở nên trì trệ.

Lúc này, đối diện Tô Từ Bội là một nữ tử trẻ tuổi, tuấn tú trắng nõn, mặt mày cong cong, cũng không phải là dáng vẻ dàng hoàng mà là bộ dáng bất cần đời. Nàng ta mặc trường sam tay áo rộng màu xanh ngọc, nổi bật lên màu da cực kỳ trắng nõn, giống như màu sắc của trân châu. Màu xanh ngọc là màu cực kì kén người mặc nhưng khi mặc ở trên người nàng ta thì lại hoàn toàn phù hợp. Ngón tay thon dài trắng nõn lộ ra khỏi tay áo, bung ly trà xanh lên khê nhấp một ngụm, khóe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười có chút vô lại nhưng mà lại hàm chứa một loại phong lưu không nói nên lời. Cái ghế nàng ta đang ngồi cũng không phải là vật tầm thường, mà là một cái xe lăn gỗ được khắc hoa cực kỳ tinh xảo. Hai chân của nàng ta vô lực đặt ở trên bục để chân của xe lăn, hiển nhiên là không thể đi được. Một nữ tử phong lưu tuấn tú như vậy nhưng thân thể lại không trọn vẹn làm cho người ta không khỏi sinh lòng tiếc hận.

“Chắc, trà ngon nhưng lại không thích hợp với ngươi.” Nàng ta thả lỏng dựa vào xe lăn, không chút kiêng kỵ chuyển bình trà qua trước mặt mình: “Tam thiếu gia cần gì phải tranh giành với ta đây?”

Trà ức chế tác dụng của thuốc, vết thương của Tô Từ Bội còn chưa khỏi hẳn, mỗi ngày đều phải uống thuốc điều dưỡng thân thể, vốn không nên uống trà. Chẳng qua hắn hoàn toàn không để ý đến.” “Chỉ là một bình trà mà thôi, chẳng lẽ Lam chương quý lại keo kiệt như vậy?”

“Tam thiếu gia, người muốn uống trà cũng đừng nên uống ở đây nha.” Lam Linh giống như buồn rầu, mở tay ra: “Một lát Thanh Văn lại đến la rầy ta.”

“Hả? Từ khi nào mà Lam chương quý lạo e dè người khác như vậy?” Tô Từ Bội xem thường, liếc nàng ta một cái, cười nói: “Có ta ở đây, Thanh Văn không dám nói gì đâu. Cùng lắm thì ta giúp ngươi phạt hắn.”

“Đừng, đừng làm vậy.” Vẻ mặt Lam Linh đau khổ thờ dài, liên tiếp xin tha: “Ta tình nguyện bị hắn nói vài câu cũng không muốn ngươi phạt hắn. Thôi đi, Tam thiếu gia người muốn làm sao thì làm! Tất cả đều theo người!”

Tô Từ Bội nhìn dáng vẻ không đứng đắn của nàng ta, trong đầu lại nhớ đến khuôn mặt luôn luôn tươi cười ấm áp ôn hòa của Quân Nhục Thủy, đột nhiên cảm thấy cảm giác có người bảo vệ thật là tốt.

Lúc này, Thanh Văn nhẹ nhàng gõ cửa, bưng một chén nước thuốc màu đen đi vào: “Thiếu gia, tới giờ uống thuốc rồi.”

Tô Từ Bội nhận lấy chén thuốc, mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, khiến dạ dày hắn không nhịn được mà sôi trào. Mấy ngày nay việc uống thuốc thật là đáng sợ, nhưng vì thân thể nên không thể qua loa được, chỉ đành bóp lỗ mũi rót vào miệng. Hắn nhú nhú mồm, nín thở uống cạn chén thuốc, Thanh Văn rất nhanh nhẹn đưa một miếng mứt hoa quả cho hắn. Tô Từ Bội nhận lấy mứt hoa quả, nhưng không có bỏ vào trong miệng, trầm mặc chốc lát, đột nhiên như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Thanh Văn, nàng dần kỹ từ thanh lâu về phủ thật sao?”

Thanh Văn hoảng sợ, lập tức quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Lam Linh. Lam Linh vô tội lắc đầu một cái, bộ mặt uất ức, khóc không ra nước mắt, không phải nàng làm mà. Tại sao chuyện xấu dạ dày cũng oán trách nàng, chuyện tốt gì cũng không có phần của nàng là sao? Từ lâu lớn như vậy, chính là nơi thu thập tin tức tốt nhất, cả thành đều biết rõ, Tô Từ Bội cũng không phải là người điếc, có thể không nghe được sao?

Thanh Văn nhìn sắc mặt thiếu gia nhà mình không thay đổi, cúi đầu, có chút run rẩy, nhỏ giọng trả lời: “Thanh Văn không biết.”

“Thật sao?” Tô Từ Bội nhẹ nhàng nhưm lông mày, cười như không cười: “Không phải mỗi ngày ngươi đều tới chỗ nàng sao?”

Từ nhỏ đã ở lớn lên Tô gia, Thanh Văn biết thiếu gia bình tĩnh như vậy tức là trong lòng đã sớm tức giận sôi trào. Hắn bèn vội giải thích: “Là do thiếu phu

nhân quan tâm thân thể của thiếu gia cho nên mới bảo ta mỗi ngày đều trở về báo lại tình trạng cơ thể của thiếu gia, sau đó thiếu phu nhân sẽ điều chỉnh phương thuốc mỗi ngày.” Những lời đồn đãi gièm pha kia, không phải là hấn không biết, chẳng qua hấn chỉ là một gã sai vặt, thân phận thấp kém, làm sao dám hỏi thiếu phu nhân?

“Thật sao? Chỉ là như vậy mà thôi?” Tô Tử Bội nhìn hấn, nhàn nhạt hỏi, nhưng trong lòng lại dễ chịu hơn một chút. Dù sao nàng cũng đang quan tâm hấn. Thanh Văn trời sinh hiền lành, tính tình dịu ngoan ngoãn, sẽ không biết lừa dối, chẳng qua bây giờ chủ tử mà Thanh Văn trung thành nhất lại chính là Quân Nhược Thủy. Nam tử một khi động tình thì trong mắt trong lòng chỉ có nữ tử kia thôi. Cho dù là hấn, lúc nghĩ đến nàng cũng sẽ có chút ghen tị với Thanh Văn.

Nàng sẽ không bởi vì hấn là người thừa kế Tô gia mà khen hấn hoặc là nghe lời hấn, cũng sẽ không bởi vì thân phận của Thanh Văn thấp kém mà coi thường hấn, vì vậy, hấn lo được lo mất, không biết làm như thế nào mới có thể khiến mình trở nên đặc biệt ở trong lòng nàng.

Huống chi trong cơn tức giận, hấn đã viết cách thư, dù sao cũng làm tổn thương lòng của nàng, làm nhục mặt mũi của nàng. Hấn phải làm như thế nào mới có thể cứu vãn được đây?

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, người đi đường nhộn nhạo, năm mới gần tới, cả kinh thành đều có vẻ cực kỳ náo nhiệt và vui mừng. Hấn rũ mí mắt xuống, khuôn mặt tiêu tụy. Rời khỏi nhà cũ ở Giang Nam, một thân một mình tha hương ở nơi đất khách, cho dù kinh thành có phồn hoa như thế nào đi nữa thì hấn cũng chỉ thấy cô đơn và vắng lạnh như cũ.

Nhẹ nhàng khoát tay áo, bảo Thanh Văn đi xuống, về mặt chán nản.

Mẫu thân không có ở đây, Tam vương gia mà hấn luôn yêu thương cũng chỉ muốn mượn tài sản Tô gia để khởi binh tạo phản, bây giờ thế chủ của hấn cũng rời khỏi hấn mà đi, chỉ còn lại một mình hấn cô đơn, một mớ không chỗ dựa trong thế giới to lớn này.

Hấn chỉ có Tô gia, hấn muốn nắm giữ quyền thừa kế Tô gia. Vì Tô gia, hấn không quan tâm đến gì cả. Nhưng tại sao trong lòng hấn lại ghen tị điên cuồng với nam tử được nàng chuộc thân ở thanh lâu, ghen tị với tất cả nam nhân ở bên cạnh nàng? Tại sao lúc rời khỏi hấn, nàng lại không lưu luyến chút nào?

Lam Linh thấy đáng về mặt hôn của hấn, lắc đầu một cái, tự đẩy xe lăn từ từ ra khỏi nhĩ gian. Bánh xe gỗ trượt trên mặt đất phát ra tiếng vang ken két cũng không làm cho Tô Tử Bội tỉnh lại từ trong trầm tư.

Không biết đã qua bao lâu, Tô Tử Bội đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì đó, ánh mắt sáng lên, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên thành một nụ cười. Hấn, Tô Tam thiếu gia, từ trước đến giờ là người hiểu rõ mình muốn gì, cũng là một người không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua. Quân Nhược Thủy, ta không tin duyên phận của chúng ta cạn như vậy. Chỉ cần ta nguyện ý, người cũng đừng nghĩ tới việc rời đi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Ác nhân cáo trạng trước.

Lúc Quân Nhược Thủy trở về phủ, sắc trời còn sớm. Ánh mặt trời phủ một tầng ánh sáng màu vàng nhạt lên mùa đông của kinh thành khiến nàng hoảng hốt trong nháy mắt, giống như mình vẫn là một cô gái thành thị đang đấu tranh anh dũng trong cuộc chiến công việc, chẳng qua là cảnh tượng du lịch ngắn ngủi mấy ngàn năm trước kia đan xen với kiếp này, như ảo như thật. Nàng không khỏi bật cười, không biết là Trang sinh mộng điệp hay là điệp mộng sinh Trang* đây?

*Bắt nguồn từ bài thơ của Trang Tử về bướm. Bạn Mèo copy dịch thơ cho dễ hiểu:

Có một lần kia

Trang Chu mộng thấy mình là bướm

Thế là pháp phối bay, bướm mà

Tự mình thích chí lắm!

Không còn biết gì Chu

Bỗng nhiên rồi thức giấc

Thì lạ lùng chưa, lại là Chu

Không biết giấc mơ Chu đã làm ra bướm

Hay giấc mơ bướm đã làm ra Chu?

Chu và bướm ắt phải khác phận

Đấy gọi là vật hóa [3]

Bài thơ này có đến hai giấc mộng:

Trang Chu – Bướm – Trang Chu.

Bướm – Trang Chu – Bướm.

Và một cái tự cười lạ thường: Ngay cả khi tỉnh mộng, Trang Tử cũng không rõ mình là Chu hay bướm.

Gần đây tâm tình của nàng khá tốt, nghe Thanh Văn tới báo, tình hình vết thương của Tô Tử Bội đã hơn khá nhiều, tinh thần không tồi, lại còn tự đi bắt mạch, chỉnh lại phương thuốc.

Bước chân nhanh nhẹn đi về phủ đệ, lòng tràn đầy vui vẻ. Nàng không ngờ tới giờ phút này trong nhà lại có một vị khách không mời mà đến đang chờ nàng khiến cho tâm tình vui vẻ của nàng trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc.

“Phu nhân, có khách đến thăm hỏi. Đang chờ trong thiên sảnh.” Quân gia nghênh đón nàng vào cửa, cung kính báo cáo.

Quân Nhục Thủy hơi nhíu mày, không nghĩ ra là có bằng hữu nào của mình đến thăm viếng. “Ai vậy?”

“Thiếu chủ Nghiêm gia, Nghiêm Tử Khanh, Nghiêm phu nhân.” Quân gia trình lên bái thiếp.

Thông thường mà nói nếu như không phải bằng hữu có giao tình sâu đậm, quen biết hơi hợt hoặc là nghe danh mà tới thăm hỏi thì theo lễ nên đưa bái thiếp trước, đợi lúc chủ nhân rảnh rồi mới tới cửa thăm hỏi. Hành động của Nghiêm Tử Khanh lần này quả thật là rất vô lễ. Chân mày Quân Nhục Thủy nhíu lại, khá lắm, Nghiêm Tử Khanh, ta còn chưa tới tìm người tính sổ mà người đã tự mình tìm tới cửa rồi.

Nàng bước chậm rãi, thong thả đi vào thiên sảnh. Trong sảnh có một nữ tử mặc đồ màu trắng thêu tơ vàng phú quý, mặt mũi tầm thường, vẻ mặt kiêu căng, đang cầm một ly trà, dùng nắp trà nhẹ nhàng gảy gảy, ngẩng đầu nhìn thấy Quân Nhục Thủy đi vào thì khinh thường rừ mí mắt xuống, nhẹ nhàng hóp một hóp, lúc này mới ngao mạn đứng dậy, nhẹ nhàng chấp tay nói: “Quân đại nhân.”

“Vị này chính là Nghiêm phu nhân sao?” Quân Nhục Thủy khẽ mỉm cười, mặt mày ôn hòa, đáng vẻ vô hại.

“Nghe nói phu thị bị ta trục xuất khỏi cửa đang ở trong phủ của đại nhân?” Nghiêm Tử Khanh cắn răng tặng thêm hai chữ đại nhân, trên mặt tỏ vẻ khinh miệt.

Thấy nàng ta không thể chờ đợi được mà đi thẳng vào vấn đề, Quân Nhục Thủy cũng không muốn xã giao có lệ với nàng ta, mặt sắc vẫn ôn hòa như trước, nhưng mà ôn hòa này lại không làm cho người ta cảm thấy thân thiết mà chỉ cảm thấy lạnh nhạt xa cách: “Nếu Nghiêm phu nhân nói đã trục xuất người ta ra khỏi cửa thì hẳn ở nơi nào, sống chết ra sao đâu có liên quan gì đến phu nhân chứ?” Mặc dù đáng vẻ của nàng rất khách khí nhưng lại chỉ ra trọng điểm, nàng ta đã vứt bỏ, bán Tiêu Trúc vào thanh lâu, chuyện ác độc vô tình vô nghĩa như vậy đều cũng đã làm rồi, còn có tư cách gì hỏi việc của Tô Tử Khâm?

“Ha ha ha.” Nghiêm Tử Khanh cuồng vọng cười to: “Xem ra Quân đại nhân rất che chở cho tiểu tiện nhân đó. Ta không biết là Quân đại nhân thích nhất giày rách của người khác đây. Không bằng ngày khác ta lại tặng mấy nam tử đã chơi chán cho người, như thế nào?”

Trong lòng Quân Nhục Thủy biết rõ nàng chỉ là một đại phu nho nhỏ, cho dù có chút công lao chữa bệnh cho Thái Thượng Hoàng, nhưng hôm nay người đứng đầu triều chính lại là Long Ngâm Phong, công lao này cũng đã mất tác dụng, cho dù nhậm chức ở Thái Y Viện thì như thế nào? Cho nên ngay cả một thương nhân như Nghiêm Tử Khanh cũng có thể tới cửa điều võ dương oai. Chẳng qua nàng vẫn cười nhạt như cũ, xoay người ngồi xuống, nói: “Chẳng lẽ Nghiêm phu nhân đã quên còn có Tô gia ở Giang Nam sao?”

“Tô gia ở Giang Nam? Ha ha ha, Tô Mộ Bình đã chết, Tô Tử Bội là một nam tử thì có thể làm được gì? Nam tử xuất đầu lộ diện, cũng chỉ là mất mặt xấu hổ mà thôi.” Nghiêm Tử Khanh cất tiếng cười to, lời nói cực kỳ khinh miệt: “Tô gia ở trong tay một nam tử, cuối cùng cũng sẽ xuống dốc.”

Quân Nhục Thủy liếc nàng tamột cái, không muốn nhiều lời.

“Nghiêm phu nhân, mặc kệ Tô Tử Khâm như thế nào, ta chỉ biết hiện nay khế ước bán thân của hắn đang ở trên tay ta, hắn chính là người của ta. Người chỉ cần nhớ hắn đã không còn bất kì quan hệ gì với người nữa. Nhục Thủy chỉ nói đến thế thôi, thứ cho không tiến xa được.” Mặt Quân Nhục Thủy âm trầm như nước, nụ cười luôn luôn hiện diện ở trên mặt giống như bị giam trong cái lồng sương mù nhân nhật, nhiệt độ chợt giảm xuống.

Sắc mặt Nghiêm Tử Khanh u ám, chưa bao giờ bị người ta không nể mặt mũi mà hạ lệnh đuổi khách như vậy, đôi tay nắm lại thành quyền, bực tức nói: “Quân đại nhân, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.” Rồi phát tay áo bỏ đi, trong đôi mắt hẹp dài mang theo ác độc.

Quân Nhục Thủy nhìn theo bóng lưng nàng ta, không khỏi đưa tay day day huyệt thái dương, ai, tà chọc quân tử chứ không chọc tiểu nhân. Nàng chỉ là người ở rể Tô gia nhưng lại không thể không gánh vác những trách nhiệm kia. Mặc dù, nàng cảm thấy mình cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối.

Thở ra một làn khói mỏng, nhẹ nhàng xoa xoa đôi bàn tay, Quân Nhục Thủy thong thả đi về tiểu viện. Xa xa, trong viện vang lên tiếng đàn róc rách như suối trên núi, như gió xuân phất qua, nâng không tự chủ được mà nở nụ cười. Đứng lặng ở trước cửa tiểu viện một lúc lâu, nhìn ba mỹ nhân trong viện như tranh vẽ, cười như hoa nở mùa xuân. Còn có một cục bột nhỏ nhỏ đang loay hoay ở đám hoa thủy tiên nở rộ bên cạnh tường.

Đàn xong một khúc, cục bột nhỏ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Quân Nhục Thủy đang đứng mỉm cười ở bên cánh cửa bên, nụ cười thật tươi tràn ra ở trên khuôn mặt phấn điêu ngọc mài, sau đó nó giang hai cánh tay, vui mừng chạy như bay tới, còn vừa lớn tiếng kêu: “Quân đi!” Cục bột chân ngắn lại chạy quá nhanh nên lao đảo nghiêng ngã, giống như sắp té tới nơi. Quân Nhục Thủy lập tức đẩy cửa đi vào, ôm lấy cục bột nhỏ mềm mại. Trái tim vẫn còn hoảng sợ, đập bang bang ở trong ngực, cục bột nhỏ này vẫn không biết gì, cười khanh khách không ngừng, cứ luôn chui vào trong ngực Quân Nhục Thủy. Quân Nhục Thủy lắc đầu một cái, ôm hân đứng lên, mới phát hiện ba mỹ nhân cũng đã đứng dậy, ba đôi mắt trong suốt sáng ngời đều nhìn về phía nàng. Trong lúc nhất thời Quân Nhục Thủy quên mất tất cả không vui, trong lòng chỉ có một câu: mỹ nhân như ngọc.

“Ba vị công tử thật có nhã hứng nha!” Quân Nhục Thủy ôm Mặc Trầm, cười tủm tỉm nhìn Thư Ngâm, Từ Phi và Tô Từ Khâm.

Tô Từ Khâm hơi bối rối đứng ở trước bàn, nhìn thấy Mặc Trầm vẫn còn ở trong ngực Quân Nhục Thủy không chịu xuống, vội vàng quát lớn: “Mặc Trầm, tại sao lại không lễ phép quy củ như vậy, mau xuống đây.”

“Con không muốn.” Ý cô Quân Nhục Thủy làm chỗ dựa, cục bột nhỏ dùng sức ôm cổ Quân Nhục Thủy, thân thể nhỏ bé giống như kẹo kéo uốn qua uốn lại, nũng nịu nói không muốn xuống. Cục bột nhỏ chưa bao giờ biết tùy hứng là gì, lần đầu tiên không lời nghe phụ thân nói. Bởi vì nó biết Quân đi thương nó, sẽ luôn cưng chiều nó.

Quả nhiên, Quân Nhục Thủy cưng chiều nói: “Được, không xuống, Quân đi ôm cục bột nhỏ nha.”

Mặc Trầm dựa vào ngực Quân Nhục Thủy, cười khanh khách, vui vẻ đến không kiềm chế được.

Tô Từ Khâm cau mày, nhẹ nhàng nói: “Nhục Thủy, người đừng cưng chiều nó quá.”

“Cục bột nhỏ nên được cưng chiều.” Quân Nhục Thủy cười ha ha mà nói. Mặc Trầm ở trong ngực nàng nhô đầu ra, non nớt nói: “Đúng vậy. Đúng vậy nha, cục bột nhỏ nên được cưng chiều.” Chọc cho mọi người đều cười to. Tô Từ Khâm cũng cười lắc đầu một cái.

“Từ Phi, gần đây có cảm thấy thân thể tốt hơn không?” Quân Nhục Thủy nhìn Lưu Từ Phi cao lớn hơn một chút, cũng mập mạp hơn một chút, ân cần hỏi.

“Ta rất khỏe, chẳng qua ngày nào cũng uống thuốc bổ, đáng muốn chết.” Từ Phi nói đến thuốc, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần nhăn nhúm như khổ qua.

Quân Nhục Thủy bị hân chọc cười: “Đáng nữa cũng phải uống, thân thể mới quan trọng.” Rồi nhìn về phía Thư Ngâm: “Mới rồi Từ Khâm đánh đàn, Thư Ngâm cảm thấy như thế nào?”

“Từ Khâm là thế gia công tử, kỹ thuật đánh đàn vượt xa Thư Ngâm.” Thư Ngâm cười nói.

“Thư Ngâm, người quá khiêm tốn rồi.” Quân Nhục Thủy đi đến chỗ cây mai trong sân, ngửi mùi hương hoa mai nhàn nhạt, nói: “Còn nhớ rõ lần đầu tiên khi ta thấy người, dáng vẻ người đánh đàn ở dưới ánh trăng giống như trích tiên, tiếng đàn như mộng.”

Thư Ngâm cúi thấp đầu xuống, lẩm bẩm nói: “Nhưng lại không thể vào trong mộng của người.....”

“Cái gì?” Quân Nhục Thủy không nghe rõ, cười hỏi lại hân.

“Không có gì.” Thư Ngâm vẫn mỉm cười như cũ, giống như ưu sầu trong mắt chưa từng thoáng qua.

“Vào trong nhà đi, bên ngoài lạnh như thế, các người lại không mặc nhiều đồ. Từ Phi, ta sẽ kê đơn thuốc trừ lạnh cho người.”

Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Phi buồn rầu nhăn nhó, lẩm bẩm: “Tại sao chỉ có ta?”

“Mọi người uống chút canh gừng là được, thân thể người yếu ớt, phải uống thuốc, không có thương lượng gì cả.” Quân Nhục Thủy độc tài tuyên bố, không cho thương lượng. Có lúc cảm giác làm gia chủ tốt vô cùng.

Nhường cục bột nhỏ lại cho Thư Ngâm và Từ Phi chơi đùa với nó, Quân Nhục Thủy ra hiệu bảo Từ Khâm đi đến thư phòng với nàng.

Dọc đường đi, dáng vẻ Quân Nhục Thủy trầm mặc như có điều suy nghĩ, Từ Khâm có chút lo lắng hỏi: “Nhục Thủy, người gặp phải chuyện gì khó khăn sao? Có phải ta ở đây mang tới phiền toái cho người không?”

Quả nhiên là một người cực kì thông minh, đáng yêu, khéo hiểu lòng người, chỉ là quá mức nhạy cảm. Quân Nhục Thủy cười trấn an hân: “Người nghĩ quá nhiều rồi. An tâm ở nơi này, về sau chúng ta là người một nhà, không có gì gọi là phiền toái hay không phiền toái.”

Tô Từ Khâm khẽ gật đầu một cái, trong mắt bắt đầu ngấn lệ.

“Từ Khâm, ta chỉ muốn hỏi người một vài chuyện, có thể sẽ khiến người nhớ lại một chút chuyện không vui.” Quân Nhục Thủy có chút hơi khó nói: “Nếu như người không muốn trả lời.....”

“Không sao đâu.” Tô Từ Khâm cắt đứt nằng, đôi mắt ngập nước được ánh đèn treo trên ngọn cây chiếu vào tòa sáng lấp lánh: “Người hỏi đi, quá khứ đau lòng sẽ không vì lãng tránh mà trở nên không tồn tại được.”

Trong lòng Quân Nhược Thủy không khỏi tán thưởng hấn, hấn không chỉ có nhu nhược, hấn càng giống một ngọn cỏ nhỏ trong bão táp mưa sa, mặc dù không thể ngăn được gió lớn, mặc dù chỉ có thể đứng dựa theo gió, nhưng lại bền bỉ, ương ngạnh, gió thổi không ngã. Nghiêm Từ Khanh không xứng với hấn, hấn xứng đáng có được một nữ tử tốt hơn.

“Tô Khâm, ngày đó Tô gia và Nghiêm gia là môn đăng hộ đối, tại sao người lại là phu thệ?” Chính phu khác với phu thệ, cũng giống như sự khác nhau giữa dòng chính và dòng thứ, cách biệt một trời một vực. Nếu là chính phu thì sẽ được luật pháp bảo vệ, nếu như phạm vào thất xuất* thì có thể bị bỏ, nhưng không khả năng tùy ý mua bán, thậm chí bị bán vào thanh lâu.

*Bảy lí do bỏ vợ thời phong kiến: Không con, dâm, không thờ cha mẹ chồng, lăm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa. (Theo Wiki)

Tô Từ Khâm trầm mặc một hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Ta là chính phu được tám kiểu lớn nghênh đón vào Nghiêm gia, chẳng qua hôn sự giữ thương gia, cuối cùng không so sánh được với cành cây cao quan gia. Năm Trầm Nhi ra đời, nằng ta đã lấy thứ tử của Tả Tướng dưới danh phận bình phu* vào phủ.....” Tô Từ Khâm giống như lọt vào trong ký ức vô tận.

*Bình phu = bình thê: lấy vào thì ngang hàng với người đã cưới trước.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 72: Chuyện cũ như mây khói.

Lúc đó là tháng ba hoa nở, cỏ dài chim bay, hấn và nằng ta bắt đầu quen biết nhau.

Một năm kia, Tô Từ Khâm mười sáu tuổi, chính là độ tuổi đẹp như hoa mùa xuân, dịu dàng, nhã nhặn, người tới cửa mai mối không ít, thiếu chút nữa đập nát cửa chính Tô gia.

Một năm kia, Nghiêm Từ Khanh vừa mới hai mươi tuổi, hào hoa phong nhã, hăng hái, lần đầu tiên đại diện cho Nghiêm gia tới Giang Nam buôn bán, gặp được mỹ nhân nổi danh thành Lâm Giang, Tô Từ Khâm, vừa thấy đã yêu.

Vì vậy, mỗi ngày tương tư, ngày ngày trông mong được gặp nhau.

Có lẽ đó là mùa xuân đẹp nhất trong cuộc đời của Tô Từ Khâm. Mỗi ngày hấn đều nghĩ hết tất cả biện pháp để ra cửa, hoặc là mua chút chi tiêu, hoặc là mua chút sơn phấn, mà nằng ta luôn bình tĩnh chờ hấn ở tiệm trà chỗ ngã rẽ, cặp mắt rạng rỡ, chỉ chờ nhìn thấy bóng dáng của hấn, nụ cười sung sướng sẽ nhanh chóng tràn ra trên gương mặt, sáng rõ đẹp mắt, đè ép tim của hấn.

Có lẽ nằng ta yêu hấn sớm hơn nhưng chính hấn mới là người hăm sâu hơn. Mỗi giây mỗi phút đều hy vọng được ở chung một chỗ với nằng ta, một ngày không thấy giống như xa cách ba năm. Tương tư đã xâm nhập vào trong xương tủy, như hình với bóng.

Hai nhà Tô Nghiêm cũng vui vẻ tác thành cho tình cảm của hai người. Có lẽ mục đích Nghiêm Từ Khanh tới Giang Nam chính mà muốn kết thân. Có lẽ trong lòng Tô Mộ Bình nhìn xa trông rộng cũng đã biết rõ, chỉ là làm người thứ ba đứng xem, thỉnh thoảng giúp đỡ một chút mà thôi.

Thời điểm gió nhẹ mùa hè từ từ thổi đến, Nghiêm Từ Khanh mang sính lễ phong phú đến Tô gia cầu thân. Tô Mộ Bình ra vẻ hỏi thăm ý định của Từ Khâm, tất nhiên là Từ Khâm vạn lần đồng ý cộng với mong đợi. Vì vậy, Tô gia ở nam, Nghiêm gia ở bắc, hai đại phú hộ nam bắc của vương triều Kim Bích chính thức kết thân.

Lễ thành thân năm đó của hai nhà chính là lễ thành thân long trọng nhất của thành Lâm Giang từ khi khai quốc tới nay. Lúc đó vô cùng náo nhiệt khiến vô số khuê nữ, tiểu công tử hâm mộ và ước mơ, đến nay vẫn là đề tài bàn luận ở thành Lâm.

Chẳng qua phồn hoa phú quý cũng chỉ là mây bay, đảo mắt đã biến mất. Cuối cùng hấn và nằng ta không chiến thắng được thời gian và việc đời, quay đầu lại tình yêu đã thành cát bụi.

Khoảng thời gian tân hôn đã từng lời ngon tiếng ngọt, cảm sát hài hòa. Mặc dù trước khi hấn vào cửa, trong nhà đã có hai phu thệ nhưng từ nhỏ hấn đã đọc thuộc 《Nam giới》, chưa bao giờ nghĩ tới việc cả đời này nằng ta chỉ có một phu lang là hấn. Hấn đã sớm chuẩn bị tâm lý sẽ chung sống hòa thuận khi gả vào đại gia tộc, phu thệ đông đảo của thê chủ. Hấn biết nhất định hấn sẽ gặp phải những lục đục đầu đá rắc rối phức tạp trong nhà cao cửa rộng, nhưng lại không sợ hãi chút nào, bởi vì tình yêu của nằng ta khiến trong lòng hấn tràn đầy dũng cảm, tự tin và dũng khí.

Huống chi hấn cảm thấy mình may mắn đến dường nào, lệnh của phụ mẫu, lời người mai mối định chung thân trước cả chục năm, thậm chí những công tử nhà khác, trước khi thành thân, ngay cả mặt mũi thê chủ mình thế nào cũng không biết, mà hấn lại có thể gả cho người mình thích, sao lại không cảm thấy may mắn? Mỗi lần nghĩ tới đó, hấn sẽ hạnh phúc tới mức cười tình từ trong giấc mộng, thành kính cảm tạ trời xanh đã ưu ái.

Tô - Nghiêm kết thân, đối với việc buôn bán của hai bên đều rất có lợi, hai nhà giúp đỡ lẫn nhau khiến địa vị của Tô - Nghiêm ở thương giới càng thêm vững chắc. Mà hắn cũng nghĩ rằng có thể bình an hạnh phúc như vậy cho đến cuối quãng đời. Hắn lại không biết, bên ngoài Nghiêm Từ Khanh mang tiếng đi bàn việc làm ăn nhưng lại ra vào kỹ viện từ lâu, khắp nơi oanh ca yến vũ, hồng nhan tri kỷ vô số. Đã vậy còn bắt đầu liếc mắt đưa tình với tiểu công tử thứ xuất của phủ Tả Tướng.

Năm thứ hai sau khi thành thân, Tô Từ Khâm mang thai, trong lòng tràn đầy vui sướng. Nghiêm Từ Khanh cũng là vui mừng như đóa mây, dù sao đây cũng là hài tử đầu tiên của nàng ta, lần đầu được làm mẫu thân nên vô cùng vui mừng và hưng phấn. Đoạn thời gian đó nàng ta giống như lúc hai người mới quen nhau, mỗi ngày đều làm bạn ở bên cạnh hắn, hết sức săn sóc và dịu dàng. Mặc dù hắn cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc, nhưng vẫn luôn thúc giục nàng ta lấy sự nghiệp làm trọng, xử lý tốt việc buôn bán, không nên đặt tất cả tinh lực ở trên người hắn mà làm trễ nãi việc buôn bán. Mỗi lần nói như vậy, nàng ta đều sẽ ôm hắn, trong mắt đều là nhu tình mật ý, nàng ta nói không có gì quan trọng hơn so với hắn.

Không phải là không cảm động, mỗi đêm nàng ta ôm hắn ngủ, nàng ta sẽ hôn lên mặt và môi của hắn, nghe tiếng hô hấp của nàng ta, cảm thấy thân thể nóng ran của nàng ta, hắn biết nàng ta đã sớm dấy lên dục vọng như muốn phun trào. Chẳng qua nàng ta cực kỳ cố gắng kiềm chế chính mình, ngoại trừ thỉnh thoảng hỏi môi thì chưa bao giờ tiến thêm bước nữa với hắn.

Sau đó, thân thể hắn dần dần nặng nề, mà việc buôn bán cũng không thể chậm trễ quá lâu. Thời gian nàng ta ra ngoài xã giao dần dần nhiều hơn. Nghe nói nàng ta hàng đêm lưu luyến ở Vạn Hoa lâu, mặc dù trong lòng hắn đau nhói nhưng trên lý trí vẫn có thể tha thứ cho nàng ta. Trên sinh lý, dục vọng của nữ tử mạnh mẽ hơn nam tử rất nhiều, không liên quan đến tình yêu, chỉ là bản năng của thân thể cần phải giáo phóng mà thôi. Bởi vì yêu nàng ta cho nên không nỡ để nàng ta khó chịu vì cấm dục. Hắn chưa từng oán nàng ta, giận nàng ta, trách nàng ta.

Về sau, thời gian nàng ta đến thăm hắn càng ngày càng ít. Nói vài chuyện linh tinh vụn vặt rồi đi, nghe nói nàng ta sẽ nhanh lấy tiểu công tử Tướng phủ vào cửa. Về mặt hắn cô đơn vuột cái bụng bự đang nhô lên, nhìn là rơi là tả ngoài cửa sổ, trong lòng tiêu điều như lá rụng mùa thu. Hắn không tin những lời đồn kia, trong lòng khê xì một tiếng, cho dù công tử Tướng phủ là thứ xuất nhưng làm sao có thể gả cho một kẻ thương nhân làm phu thi? Chẳng qua lấy cái gì để giải thích cho thời gian nàng ta tới thăm hắn càng ngày càng ít? Cho dù hắn đã mang thai tháng chín, gần sanh rồi.

Vượt qua đau bụng cửu tử nhất sinh, rốt cuộc hắn cũng đã thuận lợi sinh ra một nam hài khỏe mạnh xinh đẹp, nàng ta liếc mắt một cái, sắc mặt âm trầm vội vã bỏ đi, thậm chí không có an ủi hắn đang mệt mỏi vì vừa mới sinh hài tử. Nhạc mẫu nhạc phụ trước đó luôn ân cần hỏi han cũng đột nhiên thay đổi, thất vọng rồi đi.

Hắn quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hài tử đang ngủ say, khoe miệng cứng ngắc, lộ ra một nụ cười mím khó coi. Một sinh mệnh mới ra đời vốn là điều vui mừng, thế nhưng lúc này cả phòng lại lạnh lẽo, yên tĩnh không một tiếng người. Thân thể cực kỳ mệt mỏi, tim vô cùng đau đớn. Niềm vui sướng được làm phụ thân đã sớm biến mất hầu như không còn, chỉ còn hiu quạnh và mờ mịt đối với tương lai.

Chẳng lẽ sinh nhi tử thì tình nồng mật ý trước kia chỉ là mây khói thoảng qua sao? Hay là lòng người thay đổi, cho tới bây giờ đều là sâu không lường được?

Lúc Mạc Trầm được ba tháng, Nghiêm Từ Khanh lấy tiểu công tử Tả Tướng, Trần Vũ Sinh với danh phận bình thê vào phủ. Tô Từ Khâm không ngu ngốc, hắn hiểu ra, Nghiêm Từ Khanh có thể nảy sinh tình yêu với mỗi nam tử xinh đẹp, cũng có thể lấy những nam tử mang lại lợi ích cho Nghiêm gia. Có lẽ nàng ta có yêu hắn, có lẽ cũng yêu Trần Vũ Sinh, nhưng nguyên nhân nàng ta cưới bọn họ, quan trọng nhất không phải là bọn họ mà là gia tộc phía sau bọn họ.

Sĩ nòng công thương, cấp bậc nghiêm khắc. Địa vị xã hội của thương nhân rất thấp, làm quan mới là lựa chọn sáng suốt nhất để làm cho cả nhà nở mặt. Cho nên tất cả thương nhân đều sẽ tìm mọi cách để trong nhà có một sĩ tử, hoặc là bỏ ra một món tiền lớn để mua chức quan nhỏ. Có thể kết thân với nhà quan, nhất là quan to như Tả Tướng, dĩ nhiên là chuyện cực tốt, làm sao Nghiêm Từ Khanh lại không nắm lấy cơ hội ngàn năm một thuở như vậy được? Trần gia bỏ ra một thứ tử, đổi lấy sự ủng hộ về mặt tài phú của Nghiêm gia, có sao mà không làm?

Mỗi một bước đi đều là trao đổi lợi ích và tính toán. Chỉ trách ban đầu hắn quá đơn thuần, cho rằng tình yêu chính là tất cả.

Sau khi Trần Vũ Sinh vào cửa liền trở thành tân sủng trong nhà, mà hắn và Trầm Nhi ở trong một góc của Nghiêm gia, sống nương tựa lẫn nhau. Thỉnh thoảng Nghiêm Từ Khanh cũng sẽ tới thăm hắn và hài tử, thế nhưng dịu dàng đã ít lại càng ít hơn, giống như cát bụi trong trời đất, không đủ gọi lên gợn sóng trong lòng hắn.

Khi đó hắn còn không biết hắn này đã sớm trở thành phu quân bị thất sủng, cũng là cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt người khác. Mặc dù bình phu không cần hành lễ với chính phu, nhưng vẫn phải gọi hắn là huynh, cuối cùng địa vị vẫn kém hơn hắn một chút. Cho nên cho dù hắn không có tâm tranh đấu, cho dù hắn muốn ngủ đông trong một vùng đất nhỏ, muốn bình yên sống qua ngày thì vẫn không chạy thoát những thứ âm mưu tính toán dơ bẩn u ám kia như cũ.

Trần Vũ Sinh nhìn thì dịu dàng nhưng tâm kế lại cực kỳ thâm trầm. Hắn làm bộ nhu nhược, nghe lời, khiến Tô Từ Khâm không ghét được hắn, cũng không có suy nghĩ và phòng bị. Cho nên đến cuối cùng hắn bị bại thế thảm, tim cũng đau đớn tột cùng.

Thời gian Nghiêm Từ Khanh đến thăm hắn càng ngày càng ít, mà số lần Trần Vũ Sinh tới chơi chỗ hắn lại càng ngày càng dày. Cho đến có một ngày, Nghiêm Từ Khanh giận dữ tát cho hắn một cái, hắn mới mờ mịt tỉnh lại, nhìn thấy mình trần truồng nằm ở trên giường, bên cạnh còn có một nữ nhân không mảnh vải che thân. Bất gian tại trận! Hắn nhất thời bối rối, luống cuống tay chân dùng chăn che kín thân thể của mình, gương mặt phờ phạc, cắn chặt môi, hiển nhiên trong lòng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Chưa từng có lòng hại người cuối cùng lại bị người tính kế. Thời thế thay đổi, hắn ngẩn đầu, đôi mắt xé rách mờ mịt hơi nước nhìn nàng ta, đôi môi run rẩy nói: “Từ Khanh, người có tin ta không?”

“Tận mắt nhìn thấy, lấy cái gì để ta tin tưởng người?” Sắc mặt Nghiêm Từ Khanh đen thui, tuyệt tình như vậy, trong mắt hoàn toàn không còn dịu dàng ngày đó.

Chuyện cũ như mây khói, vừa thổi đã tan.

Những thứ dịu dàng kia, những thứ ngọt ngào kia, những lời thề kia, cũng chỉ là ảo giác, đảo mắt đã biến mất không còn.

Cuối cùng vẫn là Trần Vũ Sinh cầu xin nên hắn mới không bị xử phạt chìm xuống nước. Cũng bởi vì Tô gia vẫn còn ích lợi, gia chủ Nghiêm gia trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng nghiêm cấm mọi người bàn luận, phạt Từ Khâm hai mươi roi, quỳ từ đường ba ngày. Hắn nằm ở trên đất, cặp mắt đờ đẫn, bên tai vang lên giọng nói xa xôi của những người đó, hắn không nghe, không nhìn, không nghĩ nữa, tâm như tro tàn. Tất cả mọi việc trước mắt buồn cười đến dường nào, cái gì gọi là thị phi trắng đen, đều là chuyện cười cả.

Nghiêm Từ Khanh vẫn viết thư từ hôn, bởi vì hắn đã phạm vào tội gian dâm trong thất xuất.

Hắn không dám nói chuyện này cho mẫu thân nghe, nam tử bị bỏ quay về nhà sẽ trở thành nỗi nhục, huống chi lại bị bỏ vì tội gian dâm, làm sao hắn dám trở về Tô gia? Mà hắn càng không thể rời xa Trầm Nhi. Trầm Nhi mới hai tuổi, trong sáng đáng yêu, hiểu chuyện khiến lòng người chua xót. Hắn không thể cho nó gì cả, chỉ có thể cho nó tình thương tràn đầy của phụ thân.

Còn Trần Vũ Sinh, đã là chính phu Trần Vũ Sinh, bộ dạng vẫn nhu nhược thanh tao lịch sự như vậy, khuyên Nghiêm Từ Khanh giữ hắn lại dưới thân phận phu thi. Như vậy, cũng coi như là có câu trả lời đối với Tô gia.

Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, lời đồn bắt đầu bay đầy trời. Tất cả mọi người đều khen ngợi Trần chủ phu có tâm bồ tát, phong cách quý phái, mà đối với Tô Từ Khâm, lại là hung hăng nhổ một bãi nước miếng, chửi một câu dâm phụ.

Hắn đã không hy vọng xa vời nàng ta tỉnh cơn ngái đầu nhìn lại, không hy vọng xa công lý chính nghĩa, chỉ là sống Trầm Nhi nhìn lớn lên. Như vậy là tốt rồi.

Chẳng qua hắn quá ngây thơ. Làm sao Trần Vũ Sinh dễ mặc cho hắn sống yên tĩnh như vậy được?

Một ngày cuối hè, đột nhiên Nghiêm Từ Khanh xanh mặt tới chỗ hắn, kéo Trầm Nhi qua, mặc cho Trầm Nhi khóc lớn kêu to cũng không thả tay. Hắn lo lắng tiến lên muốn kéo Trầm Nhi về, lại bị nàng ta dùng sức đẩy ngã trên mặt đất, đầu óc choáng váng, hồi lâu cũng không thể bò dậy nổi. Hắn chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi, không thể để cho nàng ta tổn thương đến Trầm Nhi.

Đi tới đại sảnh, nhạc phụ nhạc mẫu đã sớm chờ ở nơi đó. Hắn nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của mọi người ở đó, đột nhiên trong nội tâm bị một nỗi sợ hãi xâm chiếm. Nghiêm Từ Khanh đứng đó, lạnh lùng lấy ra một con dao, cắt qua ngón tay của mình, nhỏ vài giọt máu vào chén nước đặt ở trên bàn, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trầm Nhi, dùng con dao sắc bén nhanh chóng cắt ngón tay Trầm Nhi, nhìn máu tươi nhỏ vào trong chén, vẻ mặt nghiêm túc mà nặng nề.

Hắn nhanh chóng kéo Trầm Nhi đang sợ tới mức không dám khóc vào trong ngực, dùng miệng mút ngón tay đang chảy máu của nó. Lúc này Trầm Nhi mới ở trong lòng hắn, nức nở nghẹn ngào lên tiếng: “Phụ thân, đau! Hu hu!”

Cái gọi là lấy máu nhận thân, chính là xác định Trầm Nhi không phải là hài tử của nàng ta. Nhìn khuôn mặt tức giận của Nghiêm Từ Khanh, đột nhiên hắn cảm thấy rất buồn cười. Không muốn giải thích nữa, đây chính là kết quả mà Trần Vũ Sinh mong muốn. Dù sao thì Nghiêm Từ Khanh cũng sẽ không tin hắn, không phải sao?

Từ ngây thơ vô hại đến nước mắt đau thương, từ thanh xuân như rượu đến tâm như tro tàn, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mấy năm. Không chờ đợi nữa, không mơ ước nữa, không có dũng khí yêu người nào nữa nữa. Cuộc đời này coi như đã hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Làm lành (Thượng)

Thời tiết càng ngày càng lạnh, năm mới cũng càng ngày càng gần.

Sáng sớm thức dậy, Quân Nhược Thủy được nhìn thấy trận tuyết lớn đầu tiên sau khi đến thế giới này. Đẩy cửa đi ra ngoài, nàng liền nhìn thấy thế giới được bao phủ trong một chiếc áo choàng trắng. Những bông tuyết bay là tả như là lông ngỗng, khắp nơi đập vào mắt đều là một mảnh trắng xóa, chỉ có ở góc tường có vài gốc mai hồng được tuyết phủ lên càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp ướt át.

Quân Nhược Thủy hào hứng bưng bưng đi đến tìm đám người Thư Ngâm cùng nhau thưởng tuyết, thế nhưng lại hụt. Thư Ngâm, Từ Phi, Tô Từ Khâm kể cả tiểu Mặc Trầm đều không thấy bóng dáng đâu cả. Quân Nhược Thủy lắc đầu nói: “Tại sao hôm nay lại kì lạ như vậy, tất cả đều không có ở nhà?”

Trong ba người này, Thư Ngâm vốn là nam tử Nam Cung, không bị những thứ tam tông tứ đức kia trói buộc như nam tử Trung Nguyên; còn Từ Phi thì từ nhỏ đã yếu ớt nhiều bệnh, Lưu Minh Tuệ chỉ có một hài tử là hắn, từ nhỏ đã xem hắn như hòn ngọc quý trên tay, khó tránh khỏi cưng chiều dung túng; chỉ có Tô Từ Khâm là tính thông cảm kỳ thư họa, được hun đúc từ danh môn thế gia, nhưng trong nhà có một đệ đệ không để lễ giáo thế tục vào

trong mắt như Tô Tử Bội, tự nhiên cũng sẽ không để lại lời nhắn lúc ra cửa. Lại còn có một tiểu hài tử Mặc Trầm còn non nớt, không biết có phải là đã nghĩ ra ý tưởng gì kì lạ hay không.

Nàng đi tìm khắp cả Quân phủ cũng không thấy mấy người này, chẳng lẽ đều ra khỏi phủ hết rồi hả? Nàng cũng khôn nói là bọn họ không thể ra phủ, chẳng qua mấy mỹ nhân như hoa như ngọc thế này, đi trên đường khó tránh khỏi gặp mấy tên háo sắc. Mặc dù là ở kinh thành, nhưng tân hoàng mới lên ngôi, triều đình biến đổi liên tục, thiên hạ vẫn chưa quy về một mối, cũng không phải quá thái bình, yên ổn.

Đang cảm thấy kỳ quái thì quân gia đầu đầy mồ hôi chạy tới bẩm báo: “Bẩm báo gia chủ, sáng sớm hôm nay Triệu công tử, Lưu công tử và Tô công tử kể cả tiểu thiếu gia Mặc Trầm đã được Mục đại nhân dẫn ra ngoài thưởng cảnh tuyết rồi.” Nói xong thì về mặt thấp thòm nhìn Quân Nhục Thủy. Nàng ta suy nghĩ ba vị công tử xinh đẹp này đều là nam nhân của gia chủ, mặc dù bây giờ còn chưa có danh phận, nhưng..... Chắc là sẽ nhanh thôi. Nhưng mà chuyện hôm nay thật sự không phải là lỗi của nàng ta, dù sao ba vị công tử đều có chân mà, đúng không?

Quân Nhục Thủy không hiểu ra sao: “Mục đại nhân nào?”

“Chính là Mục đại nhân, Mục Tĩnh Tuyết.” Quân gia lấp ba lấp bấp trả lời.

“À.” Quân Nhục Thủy khẽ lên tiếng: “Người đi xuống trước đi.”

Quân gia lau mồ hôi trên trán, thừa dịp luôn miệng đi xuống. Quân Nhục Thủy đứng một mình dưới hiên, nhìn bông tuyết bay là tả, hơi nhíu lông mày.

Không giải thích được vì sao từ đáy lòng nàng có một loại tin tưởng không thể nói ra đối với Mục Tĩnh Tuyết. Người kia, giống như là bằng hữu nhưng cũng không phải là bằng hữu, có Thư Ngâm đi cùng với bọn họ, nàng cũng yên tâm. Chẳng qua cả đám mỹ nam lại bị Mục Tĩnh Tuyết lừa đi, trong lòng vẫn có chút chua.

Chán đến chết, Quân Nhục Thủy đi giày tuyết, bước đi thong thả ra cửa. Dù sao tất cả mọi người đều đi ra ngoài, hay là nàng đến Thái Y Viện thôi. Luôn thừa nước đục thả câu cũng không tốt. (Ý nói là vịn vào cớ trời đổ tuyết lớn mà trốn việc đi thái y viện thì không hay lắm.)

Cho dù trời đổ tuyết lớn nhưng phố xá vẫn cực kỳ náo nhiệt như cũ. Trong phủ, quân gia đã sớm chọn mua đồ tết, chẳng qua nàng rất muốn giống trước kia, cùng người nhà chọn mua đồ tết, cùng nhau đắp người tuyết, chơi ném tuyết, cùng nhau ngồi bên lò lửa sưởi ấm. Người chết là hết..... Chuyện cũ cũng không còn dấu vết để tìm lại nữa.

Từ từ đi tới cửa Thái Y Viện, cup ô lại, vỗ nhẹ áo choàng cho lớp tuyết mỏng trên áo rơi xuống. Mà trong đầu vẫn giống như một thước phim cũ, tua chậm lại một số sự việc và con người lúc trước, suy nghĩ vẫn chưa quay về thực tại. Cho nên, Quân Nhục Thủy bị một người đột nhiên xuất hiện trước mặt làm cho sợ hết hồn.

Đó là một nữ nhân. Một nữ nhân trẻ tuổi ngồi lên xe lăn. Một nữ nhân nhìn rất quen mắt. Mặc dù nàng ta che dù nhưng trên người vẫn bị bám một lớp tuyết mỏng. Tóc của nàng ta hơi ướt, dính vào trán, mặt mũi tuần tử, khoe nhếch miệng hơi lên, mang theo nụ cười vô lại như có như không. Mà cặp mắt kia sáng ngời trong suốt, lộ ra cơ trí và anh khí không thể bỏ qua.

Quân Nhục Thủy sững sờ nhìn nàng ta, còn có chút chưa tỉnh táo lại.

“Quân Nhục Thủy, ta tới tìm ngươi.” Nữ nhân trẻ tuổi nhìn nàng, mắt hơi cong lên.

“Tìm ta? Ta cũng không biết ngươi.” Quân Nhục Thủy nhìn khuôn mặt đang tươi cười của nàng ta, nghi ngờ nói.

“Không sao, ta biết ngươi là được.” Nữ nhân trẻ tuổi này nhíu mày, nói không đầu không đuôi. Nhìn dáng vẻ của nàng ta thì hình như đã đợi ở cửa Thái Y Viện gần nửa canh giờ rồi, nhưng nàng ta không có một chút nóng nảy nào, không có gấp gáp, giống như người vừa mới đến, cả người lộ ra mùi vị thanh thần lười biếng: “Ta là chương quỹ Lam Linh của tửu lâu Kim Triều Túy. Tô thiếu gia bị bệnh, thân thể hắn vẫn luôn không tốt, mấy ngày nay lại bị cảm lạnh, không chịu ăn gì cả, thuốc cũng không chịu uống..., suốt đêm hôm qua đều nóng đến dọa người.”

Lúc này Quân Nhục Thủy mới nhớ nàng đã từng thấy nữ nhân này đi cùng với Tô Tử Bội là ở bên ngoài Kim Triều Túy. Lúc ấy mặc nàng đứng ở rất xa nên chỉ thấy sườn mặt của nàng ta một cách mơ hồ, cũng không biết thì ra là hai chân của nàng ta không thể đi được, nhưng trong lòng vẫn để lại ấn tượng.

Nhìn Quân Nhục Thủy trầm mặc không nói, nữ nhân trẻ tuổi này vẫn cười như là không cười, mang theo chút đùa giỡn nhìn nàng, nói tiếp: “Tô thiếu gia không cho phép Thanh Văn nói cho người biết, mấy ngày nay Thanh Văn vội vàng chăm sóc hắn, cũng không kịp nói cho người biết. Ta vốn là người ngoài cuộc, không có tư cách nói chuyện, nhưng Thanh Văn nhờ ta tới đây thông báo cho người một tiếng. Dù sao hộ tịch của người vẫn còn ở Tô gia, theo luật phát ở Kim Bích thì Tử Bội vẫn là phu lang của người. Ta đã chuyển lời rồi, xin cáo từ trước.”

Quân Nhục Thủy đứng sững sờ tại chỗ, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy nữ tử trước mặt dùng hai tay đẩy xe lăn rồi đi trong gió tuyết mịt mờ. Gió lạnh thấu xương, nàng ta đẩy xe lăn, đội dù giấy có vẻ phiêu đảng trong gió.

Tô Tử Bội bị bệnh..... bệnh trước chưa lành, lại nhiễm phong hàn, không biết thân thể của hắn có chịu được hay không.

Mấy ngày nay trong lòng nàng luôn có khúc mắc, cuối cùng vẫn không nín giữ cuộc hôn nhân mà lúc đầu đã không được xem trong này. Nàng cảm thấy hắn sở hữu tài phú được người đời ao ước, có gã sai vặt chăm sóc hầu hạ, không cần nàng quan tâm tới.

Kiếp trước thì bị Lâm Tuấn phản bội, ở nữ tôn xã hội này lại bị Tô Tử Bội bỏ rơi. Trong lòng nàng luôn tự hỏi là nàng chưa đủ tốt cho nên không xứng

đáng được yêu sao? Không xứng đáng gắn bó cả đời đúng không? Trong tiềm thức, nàng luôn muốn quên đi những chuyện trước kia, cùng bọn Thư Ngâm sống cuộc sống như những người nhà. Người nhà, có lẽ ấm áp và vững chắc hơn người yêu.

Nhưng nghe được tin tức hân bị bệnh, tim lại không quản được hai chân của mình, không tự chủ đi theo sau lưng Lam Linh, bánh xe lăn trên mặt tuyết tạo thành một vết hằn thật sâu, dẫn tới chỗ của Tô Tử Bội. Nàng không nhịn tự xem thường mình ở trong lòng, nếu như đang ở kiếp trước, nhất định sẽ bị mấy đồng đảng mắng đến máu chó đầy đầu. Bị nam nhân bỏ rơi, lại còn mặt dày theo đuôi, thật là chính mình cũng xem thường mình. Tâm nhân nhượng để cầu xin tình yêu, dù sao cũng chỉ là bọt biển. Chẳng qua nghĩ lại, nơi này là nữ tôn nam tử, nam nhân là người yếu, nhìn theo góc độ khác, nàng nên có phong độ một chút.

Dọc đường suy nghĩ miên man, nàng đi theo xe lăn không xa không gần đi tới trước cửa tửu lâu Kim Triều Túy.

Lam Linh quay đầu lại, cười có thâm ý với nàng, hình như đã sớm dự đoán nàng sẽ theo nàng ta tới đây. “Quân Nhục Thủy, Tử Bội đang ở trong sương phòng hậu viện, tự ngươi qua đó đi.”

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, đi vào tửu lâu, xuyên qua dãy bàn, nhắc màn cửa, tiến vào hậu viện.

Hậu viện yên tĩnh không tiếng người, không biết phòng nào mới là phòng của Tô Tử Bội.

Lúc này, cửa phòng bên trái cột kết mở ra, một bóng dáng màu xanh nghiêng người ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, chỉ sợ gây ra tiếng động quấy rầy đến người bên trong phòng.

Nam tử mặc áo màu xanh xoay người lại, nhìn thấy Quân Nhục Thủy đang đứng ở dưới mái hiên, trong lúc nhất thời kinh ngạc đến ngây dại, sau đó đôi mắt dần dần ửng hồng, cúi đầu đi tới, nhẹ nhàng nói: “Thiếu phu nhân.”

“Thanh Văn, thiếu gia ở trong phòng sao?” Quân Nhục Thủy hỏi.

“Vâng, thiếu gia đang ở trong phòng, vẫn không chịu uống thuốc.” Thanh Văn ngẩng đầu nhìn nàng, mắt hạnh sáng ngời ngậm ngấn nước, vừa có vẻ trong sáng lại vừa đầm đìa đáng yêu. “Thiếu phu nhân, không nên tức giận thiếu gia, thiếu gia..... Thật ra thì thiếu gia rất nhớ người.”

Khóe miệng Quân Nhục Thủy nâng lên thành một nụ cười khổ, ôn hòa nói: “Thanh Văn, ngươi cực khổ rồi, đi nghỉ trước đi. Nơi này giao cho ta là được.”

Thanh Văn nhu thuận gật đầu, bên trong ánh mắt trong suốt hoàn toàn là sùng bái và tin tưởng. Sau đó rất vui vẻ cười với nàng một tiếng, tâm tình mừng rỡ tung tăng lui xuống.

Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, cửa sổ bên trong phòng khép chặt, ánh sáng rất mờ, trong không khí nồng nặc mùi thuốc. Quân Nhục Thủy bước nhẹ nhàng, đi tới trước giường, nhìn thấy Tô Tử Bội đang ngủ say, chân mày nhíu chặt lại, gương mặt trái xoan đẹp mắt trở nên nhợt nhạt gầy teo, xương gò má nhô lên, sắc mặt tái nhợt, lông mi thật dài giống như chiếc quạt màu đen. Nhớ tới Tô Tử Bội ngang ngược can rở, kiêu ngạo vui vẻ lúc trước, đột nhiên lòng nàng cảm thấy cực kỳ đau đớn. Quân Nhục Thủy có chút đau lòng tự trách, nhìn hân cau mày không ngủ yên, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve giữa lông mày hân, thờ dãi một tiếng, muốn xóa đi ưu sầu của hân.

Một tiếng thờ dài nhẹ vô cùng không ngờ lại đánh thức Tô Tử Bội ngủ rất cạn. Lông mi dày y hệt như một chiếc quạt lông màu đen nhẹ chớp mấy cái, đôi mắt sáng nửa tỉnh nửa mê, híp mắt nhìn Quân Nhục Thủy đang đứng trước giường, đột nhiên ngẩn ngơ, dáng vẻ có chút kinh ngạc, mơ hồ. Dáng vẻ Tô Tử Bội đơn thuần như hải tử, ánh mắt trong suốt, hết sức đáng yêu. Vậy mà lại có mấy phần giống Mạc Trầm.

Quân Nhục Thủy mỉm cười ấm áp với hân, ngón tay từ giữa lông mày lướt qua gò má gầy gò. Nhiệt độ trên trán hân đã giảm bớt làm cho nàng hơi yên lòng.

Đôi mắt hơi mờ mịt của Tô Tử Bội dần dần trở nên sáng rõ, rốt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, vì vậy ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, hơi nghiêng đầu, tránh né tay của Quân Nhục Thủy, lạnh lùng nói: “Cút ra ngoài.”

Quân Nhục Thủy cong khóe miệng, cười đùa: “Vậy cũng phải chờ ta béo lên một chút mới có thể cút nha, nếu không ngươi nuôi ta béo một chút?”

“Ngươi.....” Tô Tử Bội tròn tròn đôi mắt: “Sao da mặt ngươi lại dày như vậy?”

“Chắc, thể diện có tác dụng gì? Da mặt có thể đổi được bạc sao?” Quân Nhục Thủy cười vô lại, cột nhả nói.

Tô Tử Bội tức đỏ mặt, trong lúc nhất thời không nói ra được lời nào.

“Ài, da mặt không thể đổi được, vậy thì ta làm ăn lỗ vốn rồi, tặng luôn da mặt cho ngươi cũng được.” Quân Nhục Thủy rất tùy ý nghiêng người dựa vào đầu giường của hân, cười trêu nói: “Chẳng qua da mặt của ngươi không dày sao?”

“Vô lại, da mặt ngươi mới dày.” Tô Tử Bội giống như bị kim đâm ngồi dậy, nhìn nàng chăm chăm, trách mắng.

“Da mặt dày thì dày thôi, ta cũng không chê ngươi.” Quân Nhục Thủy ra vẻ phớt tình nói, mắt thấy Tô Tử Bội sắp xù lông, vội vàng kéo hân lại, cười nói: “Đừng có gấp, da mặt ngươi dày, ta không có mặt mũi, hai chúng ta vừa đúng là một đôi trời sinh, cực kỳ thích hợp.”

“Ngươi cút ra ngoài cho ta.” Mặt Tô Tử Bội sung huyết đỏ bừng, cổ họng chột ngứa, ho khan một hồi lâu.

Quân Nhục Thủy thấy đáng về khó chịu của hắn, cũng không còn tâm tình trêu chọc, vội vờn tay kéo hắn tới, vỗ nhẹ lên lưng để cho hắn thuận khí, dùng giọng nói dịu dàng gần như mê hoặc hỏi thăm: “Khá một chút nào chưa? Bị bệnh như thế mà không chịu ăn uống là sao?”

Rốt cuộc Tô Tử Bội cũng ngừng ho khan, tránh khỏi ngực của nàng, ánh mắt lạnh lẽo như băng: “Có liên can gì tới ngươi?”

Quân Nhục Thủy không để ý tới hắn, bưng chén thuốc lại, ném thử trước rồi mới lại để gần môi hắn, vô cùng dịu dàng dụ dỗ: “Ngoan, uống thuốc đi.”

Tức giận của Tô Tử Bội còn chưa biến mất, vung tay lên một cái, toàn bộ nước thuốc đều đổ xuống tay Quân Nhục Thủy. Nước thuốc còn hơi nóng, Quân Nhục Thủy không khỏi kêu lên, nhất thời cả ông tay và trước ngực đều ướt một mảng lớn.

Tô Tử Bội ngăn người, nhất thời ánh mắt dịu lại, trong lòng rối rắm, đau lòng, rồi lại không thể xuống nước được. Vì vậy chỉ có thể cố tình ra vẻ lạnh lùng quay mặt về phía vách tường.

Quân Nhục Thủy bắt đầu đi thờ dài, xem ra phải sắc lại một chén thuốc khác rồi. Xoay người đẩy cửa phòng ra ngoài, gió lạnh và tuyết trắng đập vào mặt. Nàng bình tĩnh xoay người đóng cửa lại.

Trên giường bệnh, Tô Tử Bội đưa lưng về phía nàng, nghe được tiếng bước chân của nàng rồi đi, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút buồn bực đau đớn, ép hắn có chút không thở nổi. Vừa tức vừa giận, hắn thuận tay cầm một quyển sách bên gối dùng sức ném về phía Quân Nhục Thủy.

Cửa còn chưa kịp khép lại, bộp một tiếng, quyển sổ chuẩn xác trúng vào đầu Quân Nhục Thủy. Tuy nói hiện tại Tô Tử Bội bị bệnh suy yếu nhưng dù sao cũng là người luyện võ, quyển sách lại dày và nặng, trúng đầu cực kì đau. Quân Nhục Thủy che đầu quay người lại, có chút tức giận nhìn hắn, thấy hắn quát cường hất cảm lên, ra vẻ đó là chuyện đương nhiên, đáng đời ngươi, nhưng cũng không bỏ qua yếu ớt và bất lực mà hắn che giấu trong đáy mắt. Thật ra thì hắn rất sợ nàng xoay người rồi đi đúng không? Mặc dù hắn mạnh mẽ như cũng có chỗ mềm yếu chứ? Quân Nhục Thủy từng sờ nhìn hắn một hồi lâu, lòng cũng từ từ mềm nhũn ra, ngồi xổm xuống nhặt quyển sách lên đặt ở trên bàn, sau đó thờ dài, nói: “Tình tình này của ngươi, bao giờ mới thay đổi được?” Nghĩ lại, nếu thật sự tính tình này của hắn có thể sửa đổi thì cũng không phải là Tô Tử Bội nữa rồi. Nàng không khỏi đánh trống lảng cười cười, giải thích với hắn: “Thuốc của ngươi bị đổ, ta bảo Thanh Văn sắc lại chén khác.”

“Không cần.” Tô Tử Bội lập tức tiếp lời nói.

Không làm ngược lại lời nàng nói mới là kỳ lạ. Quân Nhục Thủy trực tiếp bỏ qua ý kiến của hắn, xoay người đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Làm lành (Hạ)

Phía sau, khóe miệng Tô Tử Bội hơi nâng lên thành một nụ cười vừa đắc chí.

Đương nhiên là hắn cố ý.

Một cái khổ nhục kế nho nhỏ đã khiến cho nàng đến bên cạnh hắn.

Cho dù bên cạnh mỹ nhân như mây nhưng hắn vẫn còn ở trong tim của nàng, nàng vẫn quan tâm hắn, đau lòng vì hắn, nhận ra điều này khiến lòng hắn dâng lên vui sướng ngọt ngào và dũng khí.

Chẳng qua Thanh Văn quá ngu ngốc, chỉ biết lo lắng suông, không biết đi tìm nàng, khiến hắn phải chịu đói bụng hai ngày, đói đến hoa mắt, lại còn lúc nóng lúc lạnh khiến cả người hắn khó chịu. May là Lam Linh thông minh, nhìn đáng về khó chịu của hắn, cười đến vô cùng đáng ghét. Nàng liếc mắt liếc hiểu ý đồ của hắn, một mình mạo hiểm vượt gió tuyết đẩy xe lăn đi tìm Quân Nhục Thủy.

Đang suy nghĩ thì Lam Linh đẩy cửa đi vào, khóe miệng vẫn treo một nụ cười như có như không: “Tô thiếu gia, bây giờ đã hết bệnh chưa?”

Tô Tử Bội trừng mắt nhìn nàng ga, không thèm để ý.

Đáng tiếc người nào đó lại không chịu hiểu. “Ta nói này Tô thiếu gia, ngươi muốn gặp nàng thì cứ nói đi, cần gì hành hạ mình như thế, còn gầy vò luôn cả chúng ta, phải liều mạng vì ngươi?” Lam Linh nhạo báng nói, khuôn mặt cười cười, nhìn thế nào cũng thấy chương mắt: “Chắc, khó được lúc thép cứng cũng hóa thành chỉ mềm!”

Tô Tử Bội lạnh mặt, không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách: “Ngươi có thể đi ra ngoài, lần sau trước khi đi vào nhớ gõ cửa!”

Lam Linh vừa nghe xong, vẻ mặt khoa trương đau khổ tố cáo: “Làm sao ngươi có thể qua cầu rút ván như vậy được!”

Tô Tử Bội đã quen với cách nói chuyện không đứng đắn của nàng ta nói, nhũn nhũn nói: “Cầu đã qua, không phá đi thì còn giữ lại làm cái gì?”

Lam Linh ngẩn người, không ngờ hắn sẽ nói “phá đi” đầy hùng hồn, lí lẽ như vậy. Sau đó, con người nàng ta liếc ngang liếc dọc, nói: “Giữ lại biết đâu có thể dùng vào chỗ khác thì sao?”

“Ví dụ như?” Tô Tử Bội có chút háng hái nhìn nàng.

“Sẽ có lúc dùng đến.” Lam Linh cười cười có thâm ý: “Mỹ nhân bên cạnh Quân Nhục Thủy cũng không ít!”

Tô Tử Bội khẽ cười, liếc nàng ta một cái, không để ý nói: “Người thì có thể dùng vào việc... gì? Chẳng lẽ dùng mỹ nhân kế?”

“Không phải có thể bày mưu tính kế sao!” Đường cong nơi khoe miệng của Lam Linh rộng ra: “Hơn nữa đầu óc ta rất linh hoạt, xinh đẹp như hoa, ha ha, nói không chừng thật sự có thể giúp người giải quyết tình địch đấy!”

“Chỉ sợ người không có được sức quyến rũ này!” Tô Tử Bội lạnh lạnh nói một câu.

“Ha ha, đối với việc này thì ta vô cùng tự tin!” Lam Linh cười nói, cúi đầu nhìn mặt đất đầy mảnh vỡ và nước thuốc, không khỏi cười vui vẻ hơn: “Tô thiếu gia, người vẫn chưa đói sao? Chẳng lẽ người còn chuẩn bị trình diễn tiết mục đói đến ngất xỉu?”

“Không cần Lam chương quý người lo lắng, có nàng ở đây, ta không đói được đâu.” Tô Tử Bội khí định thần nhàn, lúc nói chuyện, dáng vẻ cực kì dương dương tự đắc.

“Được rồi.” Trong lòng Lam Linh cười thầm, làm bộ thờ dài: “Nếu không có cơ hội ra sân, ta đành phải đứng ở một bên xem cuộc vui rồi.”

“Người đứng ở yên lặng ở bên cạnh là tốt rồi.” Tô Tử Bội nói. Hắn có thiên ngôn vạn ngữ không thể nói được với Quân Nhục Thủy, chỉ cần cái tên chỉ sợ thiên hạ không loạn này dùng làm loạn thì coi như đã cảm ơn trời đất rồi.

Lúc Quân Nhục Thủy tiến vào thì nhìn thấy Tô Tử Bội đang nghiêng người dựa vào giường trò chuyện rất vui vẻ với Lam Linh. Trong lòng không khỏi nổi lên ghen tuông, lúc hắn nói chuyện với nàng rất ít khi vui vẻ như vậy.

Lam Linh thấy Quân Nhục Thủy đi vào, cũng không kiêng dè, ngược lại càng cười mập mờ hơn với Tô Tử Bội, trừng mắt nhìn nói: “Tử Bội, một lát nữa ta trở lại thăm người.”

Tô Tử Bội hung hăng trừng mắt nhìn nàng ta, trong lòng âm thầm mắng to, rồi lại trảm miệng cũng không thể bảo chữa, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc không nói.

Sau khi Lam Linh rời đi, Quân Nhục Thủy đóng cửa lại, xoa xoa đôi bàn tay, thật sự rất lạnh. Quay đầu lại, giống như cái gì cũng không thấy, cười nhẹ nhàng: “Thuốc vừa mới được sắc xong, uống nhanh đi. Thanh Văn thật là tri kỷ, đã sớm quạt than để nấu thuốc rồi.” Giống như muốn nói Tô thiếu gia người quá khó hầu hạ rồi, Thanh Văn sợ rằng hắn không chịu uống nên đã nấu rất nhiều thuốc.

Vốn đang định uống thuốc, kết quả nghe thấy nàng khen Thanh Văn tri kỷ, nhất thời trong lòng tức giận không nguôi, ném chén thuốc chường mắt kia đi. Cũng may Nhục Thủy đã có dự đoán trước, né tránh chén thuốc bay đến. “Như vậy cũng không sao.” Nàng hí hửng cười vô lại, cúi đầu ngậm một hớp thuốc, nhanh chóng cúi người dán xuống môi hắn, thừa dịp hắn đang kinh ngạc thì đẩy nước thuốc qua miệng hắn.

“Người.....” Mắt Tô Tử Bội trừng lớn, không thể tin được hành động khác người này của nàng, ngờ ngác nhìn nàng, không tự chủ được mà nuốt nước thuốc trong miệng xuống.

Nàng nhẹ nhàng mút môi của hắn, mới lưu luyến không thôi rồi khỏi, buồn cười nhìn hắn đang ngẩn người, giọng nói nhỏ: “Như thế nào? Còn dư lại, người tự mình uống hay là muốn ta dứt cho người? Hả?”

Nghe được chữ dứt, Tô Tử Bội mặt của lập tức đỏ lên, cúi đầu bưng lên chén thuốc lên uống cạn một hơi, sau đó nhanh chóng rúc vào trong chăn, quần chân cực kì chặt chẽ.

Quân Nhục Thủy buồn cười, trêu chọc: “Thế nào, lại không muốn gặp ta sao?” Đối với tình tình tùy hứng và trẻ con của hắn, nàng đã sớm hiểu rõ mấy phần. Chẳng qua việc gì cũng có thể dung túng cho hắn, chỉ có —— cách thư kia, thật sự làm cho nàng thất vọng..... Cho nên nàng mới nản lòng thoái chí, mặc kệ nó.

“Ai muốn gặp người kì cục như người. Hừ!” Tô Tử Bội vừa then thùng vừa lúng túng, ở trong chăn không lựa lời nói.

“Thật sao?” Quân Nhục Thủy mỉm cười, tự lảm bảm: “Xem ra ta nên đi tìm mấy tiểu quan tú sắc khả xan mới được.”

“Người dám!” Tô Tử Bội nghe xong lời này, lập tức vén chăn lên ngồi dậy, tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Quân Nhục Thủy lắc đầu một cái, đi qua nhẹ nhàng ôm hắn, xin tha mà nói: “Không dám không dám, tiểu nhân không dám. Có đói bụng không? Thanh Văn đã nấu cháo rồi, ta cũng đã nếm qua, có bỏ vào thêm một miếng nhân sâm, vừa mềm lại vừa đặc, bổ khí tốt dạ dày. Hai ngày nay người chưa ăn gì, ăn một chút có được hay không?”

Thanh Văn Thanh Văn, lại Thanh Văn, Tô Tử Bội ghen tuông dữ dội, né tránh cánh tay của nàng, dùng sức đẩy nàng một cái: “Người đi ra ngoài! Người

đi tìm Thanh Văn đi, ở chỗ này của ta làm gì?”

Quân Nhục Thủy ngẩn người, đây là ăn đang ăn giấm sao? Trong lòng không khỏi buồn cười, đôi mắt chuyển động, đầu óc xáo xa lại nổi lên tâm tư trêu chọc, bộ mặt phớt tỉnh nói: “Hiện tại Thanh Văn đang bận rộn. Chắc, Thanh Văn thật sự có năng lực lại còn hiền huệ!”

“Ngươi.....” Tô Tử Bội vừa tức vừa giận, trong lòng ê ẩm chua chua, đột nhiên đứng lên muốn đẩy Quân Nhục Thủy ra ngoài cửa. Còn chưa kịp dùng sức thì cảm thấy choáng váng đầu óc, mắt mờ đi, trước mắt tối đen, người liền mềm nhũn ngã xuống.

“Bội Nhi!” Quân Nhục Thủy hoảng sợ, vội vươn tay tiếp được thân thể đang trượt xuống của hắn ôm vào trong ngực, ảo não không thôi, tự trách mình đã biết rất rõ tính tình của hắn lại còn chọc hắn tức giận.

Trước mắt mờ mịt mơ hồ, nhưng Tô Tử Bội cảm nhận được một đôi dịu nhẹ nhàng ôm hắn lên, dựa vào trong ngực của nàng. Hắn cố gắng mở hai mắt nhưng lại nhìn không rõ lắm, nhưng hắn biết rõ người đó là nàng. Đôi tay dịu dàng, hơi thở hết sức quen thuộc thuộc về của nàng. Sau đó tay của nàng nhẹ nhàng đặt lên trên cổ tay hắn, bắt mạch cho hắn. Hắn có thể cảm thấy nàng đang cau mày, trong lòng không khỏi cảm thấy vui sướng và buồn lòng.

Cuối cùng nàng vẫn yêu hắn.

Từ lúc viết cách thư hắn đã hối hận, khi nàng trả con dấu Tô gia mà mẫu thân cho nàng thì hắn mới cảm giác mình đã làm sai quá nhiều. Sẽ không còn một nữ nhân chỉ có hai bàn tay trắng lại không tham lam tài vật Tô gia như nàng, không dịu dàng như nàng, mặc kệ hắn có điều ngoa ương ngạnh như thế nào thì cũng không vì gia thế sau lưng hắn mà chỉ vì hắn là Tô Tử Bội như nàng. Cho nên mặc dù trong lòng giận nàng nhận cách thư mà không giải thích lời nào, phiền não vì nàng sai người trả con dấu đoạn tuyệt tất cả quan hệ, hận nàng lâu như vậy cũng không tới thăm hắn, một khi thấy nàng, tất cả tức giận cũng bị ném ra sau đầu, chỉ muốn làm nũng, chỉ muốn nàng dịu dàng an ủi.

* * *

Hỉ mạch ..... Là hi mạch! Quân Nhục Thủy có chút sững sờ ngồi xuống, nhìn Tô Tử Bội đang nằm yên tĩnh trên giường, từ từ tiêu hóa sự thật khiến nàng khiếp sợ. Nàng có hài tử rồi, lại là một nam tử sinh con cho nàng, quả thật là một trải nghiệm rất kì quái. Nhưng sau đó đáy lòng lại dâng lên vui sướng nhàn nhạt. Nàng cũng là người bình thường, nàng chỉ hi vọng kiếp này được trải qua năm tháng an ổn, cùng nam tử mình thích cảm nhận những điều bình thường vụn vặt trong cuộc sống, có tiểu bảo bối mềm mại thơm thơm hầu hạ dưới gối. Mà đột nhiên những thư này trở nên gần trong gang tấc, có thể chạm tay đến. Nụ cười như sóng nước từ từ lan ra.

Nằm một lát thì Tô Tử Bội từ từ tỉnh lại, hai tay chống giường muốn ngồi dậy.

Quân Nhục Thủy thấy thế lập tức cẩn thận đỡ hắn ngồi dậy, nhanh tay nhét một gối dựa sau lưng hắn, bưng qua chén cháo đặt trên bàn qua, đút từng muỗng từng muỗng cho hắn ăn: “Đề nguội một lúc, nhiệt độ rất vừa vặn. Mau ăn đi!”

Quả thật bụng Tô Tử Bội rất đói, nhìn nữ nhân trước mặt đang mỉm cười, ngoan ngoãn ăn hết chén cháo.

“Về sau không được bướng bỉnh như vậy nữa, dù sao thân thể cũng không phải là của riêng ngươi.” Quân Nhục Thủy đặt chén xuống, sau khi hắn súc miệng xong thì dùng khăn lụa tỉ mỉ lau nước còn đọng trên miệng hắn, nhẹ nhàng trách cứ.

“Không phải của riêng ta?” Tô Tử Bội sững sờ lặp lại lời của nàng..., xem ra hắn hoàn toàn không biết gì cả. Hắn không xác định hỏi: “Ta có hài tử rồi?”

“Đúng vậy.” Quân Nhục Thủy gạt đầu một cái, cảm thấy có chút không chân thực: “Chúng ta..... chẳng qua chỉ một lần kia.....” Một lần là trùng trùng, tỉ lệ chính xác đúng là rất cao.

Tô Tử Bội lập tức nhồm người dậy, lông mày xinh đẹp dựng ngược, nhảy xuống giường, chân không dẫm trên đất: “Có phải ngươi không tin hài tử là của ngươi không? Vậy thì tốt, ngay bây giờ ta sẽ đi uống cây nghệ tây, phá bỏ hài tử không được hoan nghênh này, phá bỏ sinh mệnh còn đang trong bụng đã bị xem là con hoang.....”

Quân Nhục Thủy dùng tay bịt cái miệng của hắn, ôm hắn ở trong ngực, không thể làm gì hơn là cười khổ nói: “Nào có phụ thân nói hài tử của mình như vậy?” Vừa nói vừa ôm hắn lên giường: “Tại sao cứ luôn vặn vẹo ý của ta, hả?”

“Vay ý của ngươi là gì?” Tô Tử Bội nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn nàng, khóe mắt chảy xuống một giọt lệ, đôi tay vẫn ôm thật chặt hông của nàng, không muốn buông ra.

Trong lòng Quân Nhục Thủy không khỏi dâng lên thương tiếc. Nghĩ đến hắn là một nam nhi, không để ý thành kiến của xã hội, xuất đầu lộ diện quản lí sản nghiệp Tô gia, trong đó có bao nhiêu chua cay khổ sở khó diễn đạt thành lời? Nàng có thể hiểu được bất lực và sợ hãi cùng với sự thấp thỏm của hắn, hắn dùng kiên cường để chống đỡ cô độc. Nàng cúi người, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt của hắn, dịu dàng nói: “Bội Nhi, ta chỉ cảm thấy đây là do ông trời ưu ái, ban cho chúng ta hài tử này. Biết không, hài tử cũng phải cần có duyên phận mới có thể tới thế giới này được.”

Tô Tử Bội từ từ quay đầu lại, đôi mắt sáng lấp lánh mang theo nước mắt nhìn nàng, hình như có chút không dám tin những gì mình mới vừa nghe được. Như vậy là nàng đã tha thứ cho hắn sao?

Hình như biết đắn đo trong lòng hắn, Quân Nhục Thủy đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên môi hắn, than nhẹ: “Bội Nhi, ngươi không nên chạm đến ranh giới cuối cùng trong lòng ta.” Cho nên mặc dù nàng sẽ tha thứ nhưng trái tim lạnh lẽo trong nhất thời không thể ấm lại ngay được.

Trong nháy mắt của Tô Tử Bội tái nhợt, trong đôi mắt đen tràn đầy nước mắt, đôi môi nhấp máy lại nói không ra một chữ nào. Nàng nói như vậy là

không muốn hấn, cũng không cần hài tử sao?

“..... Người, vẫn còn đang trách ta viết cách thư sao? Một tờ cách thư lại khiến cho người khó chịu như vậy, ngay cả hài tử cũng không cần sao?”

Quân Nhục Thủy hơi kinh ngạc nhìn hấn, đã bao giờ Tô tam thiếu gia lại dùng vẻ mặt nhượng bộ cầu toàn và giọng nói nhỏ nhẹ cầu xin này?

Tô Tử Bội thấy Quân Nhục Thủy vẫn trầm mặc không nói như cũ, đột nhiên từ trong cổ bật ra tiếng cười thật nhỏ, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, mà sắc mặt của hấn thì càng ngày càng tái nhợt. Hấn cười lớn rồi che miệng ho khan. Từng giọt từng giọt nước mắt từ từ rơi xuống.

Quân Nhục Thủy sợ hết hồn, khẩn trương hỏi: “Bội Nhi, người làm sao vậy?” Nàng vỗ nhẹ sau lưng hấn, lo âu và ân cần trong mắt không lời nào có thể diễn tả được.

Tô Tử Bội ngừng cười, đưa tay đẩy nàng ra, đứng lên, ánh mắt đờ đẫn, mờ mịt không có tiêu cự, khiến Quân Nhục Thủy lo lắng. Quân Nhục Thủy kéo hấn lại, nóng nảy hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Không cần Quân tiểu thư quan tâm” Hấn lạnh lùng nói: “Cho tới bây giờ thì Tô Tử Bội ta không phải là người có da mặt dày giống như chó vẫy đuôi mừng chủ. Không phải là Quân tiểu thư không cần lo lắng ta sẽ ăn hiếp người nữa sao.”

Quân Nhục Thủy không khỏi cười khò, kéo hấn ngồi xuống trên ghế thái sư, để cho hấn ngồi trên đùi mình, đưa lò sưởi đưa cho hấn, sau đó đôi tay dịu dàng ôm lấy hấn, dỗ dành: “Là ta không đúng, đừng nóng giận, cẩn thận làm tổn thương thân thể.” Nhỏ giọng dỗ dành hồi lâu, thân thể cứng còng của Tô Tử Bội mới thả lỏng, nụ cười lạnh lẽo cũng chậm rãi nhu hòa lại. Hấn hiểu rồi, nàng có thể bao dung hấn, có thể nhẫn nại hấn, nhưng không phải là mặc cho hấn ta cần ta cứ lấy, nàng có nàng ranh giới cuối cùng của mình, tuyệt đối không có khả năng chạm đến. Mặc dù hấn không quá rõ ranh giới cuối cùng mà nàng nói đến tốt cùng là cái gì.

Nhìn nụ cười trên khóe miệng hấn, lúc này Quân Nhục Thủy mới yên lòng: “Được rồi, đừng tức giận nữa, về giường ngủ định, trời lạnh, đừng để bị đông cứng”

“Ừ.” Tô Tử Bội rũ mí mắt xuống, khe khẽ gật đầu. Nhưng lại không chịu đứng dậy, đôi tay vẫn treo trên cổ của nàng, không có ý định buông tay. Hấn thật sự rất thích, rất thích dịu dàng của nàng.

Quân Nhục Thủy cười cười, thật ra thì có những lúc người này rất là đáng yêu. Nàng ôm hấn đứng dậy, đi tới bên giường nhẹ nhàng đặt hấn xuống, đắp kín mền cho hấn, giọng nói cực kỳ nhỏ nhẹ: “Ngao ngoãn đi ngủ, sáng mai ta trở lại thăm người.”

Đang chuẩn bị xoay người thì không ngờ ống tay áo bị hấn bắt được. Ngẩng đầu đối diện với ánh mắt tràn đầy mong đợi, thấp thỏm và hơi ngượng ngùng của hấn, không khỏi thờ dãi, hiểu hấn xấu hổ không muốn nói ra miệng. Nàng cười trừ nói: “Công tử, ta ở lại chỗ này thì không hợp lý, dù sao thân phận của ta cũng là thê chủ bị bỏ rơi!”

Mắt hấn u oán, cắn răng nói: “Người lấy cái này để uy hiếp ta..... Ta.....” Nói xong, đôi mắt hấn hơi ửng đỏ, buông ống tay áo nàng ra, nghiêng người đưa lưng về phía nàng, lạnh lùng nói: “Người đi đi.”

“Thật sự muốn ta đi sao?” Nàng đùa giỡn nói, trong lòng không khỏi than nhẹ, người này, tại sao lại không chịu nhượng bộ một lần. Cũng được, cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ đến việc chinh đồn hấn, ai kêu từ nhỏ công tử này đã bị chiều hư rồi. Nàng cúi người khi in lên má hấn một nụ hôn, sau đó cởi áo khoác, xoay người lên giường.

“Tại sao không đi?” Hấn hừ nhẹ, nhưng trong lòng lại cực kỳ vui sướng.

Quân Nhục Thủy đưa tay ôm chặt lấy hấn từ phía sau lưng, hơi thở ấm áp phả vào tai, vào cổ hấn: “Sao đi được? Ôn hương nhuyễn ngọc đầy cõi lòng.....”

Tô Tử Bội cảm thấy mình rơi vào trong một cái ôm ấm áp mềm mại, lỗ tai nhạy cảm ngứa ngáy, tê tê, gương mặt đột nhiên nóng lên, thân thể cũng nóng lên, cả người không khống chế được mà run rẩy nhẹ. Hấn có chút kinh hoàng muốn tránh né, rồi lại không muốn tránh né nữa.

“Đừng động đây, để cho ta ôm người và hài tử của chúng tôi.” Quân Nhục Thủy nhỏ giọng nỉ non vào lỗ tai hấn.

Trái tim Tô Tử Bội ấm áp, khóe miệng nở nụ cười tươi. Cơ thể thoải mái, mềm nhũn dính vào trong ngực nàng, an tâm ngủ. Chỉ chốc lát sau đã truyền tới hô hấp nhẹ nhàng vững vàng của hấn. Quân Nhục Thủy mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lỗ tai của hấn, vui vẻ đi vào giấc mộng.

Đời này nàng cũng không muốn làm người có chí lớn mưu to gì, chỉ muốn cùng hấn, cùng tất cả người nhà vui vẻ ở bên nhau. Không cầu gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tim ở nơi đây

Sáng sớm tỉnh lại, Quân Nhược Thủy mở mắt ra liền nhìn thấy một đôi mắt ngập nước đang tươi cười, phong lưu quyến rũ. Ngón tay thon dài của hắn đang luồn vào trong tóc đen của nàng, dây dưa quấn quýt. Nhìn thấy nàng mở mắt cũng không thả ra, nghịch ngợm liếc nàng một cái, tiếp tục nhìn ngón tay đang quấn quanh tóc nàng, khóe miệng mím lại, cười nhẹ nhàng.

Quân Nhược Thủy nhếch miệng lên, nhìn nam tử trong ngực, trong lòng cảm thấy yên bình. Nàng hơi cúi đầu, dịu dàng vuốt ve môi đỏ mọng của hắn. Lông mày hần nhú lại, hai mắt mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng buông lộn tóc của nàng ra, đột nhiên lật người đè nàng ở dưới người, đôi khách làm chủ, hung hăng hôn nàng. Rất nhiệt tình, nhiệt tình gần như điên cuồng, có lẽ..... Là mang theo chút tức giận.

Thở hổn hển kéo hắn ra, nhìn thẳng vào hai mắt đang híp lại, tản ra hơi thở nguy hiểm của hắn, cười trấn an mà nói: “Cẩn thận một chút, đừng làm hài tử bị thương.”

Tô Tử Bội chu miệng, mặc dù có chút không vui, nhưng vẫn chấp nhận lý do này. Hắn thả lỏng thân thể, toàn bộ sức nặng đều dồn lên trên người nàng, mặt chôn trong cổ c nàng. Hơi thở ấm áp phả vào khiến nàng cảm thấy có chút ngứa ngáy.

Người này đang làm nũng sao? Quân Nhược Thủy đưa tay ra ôm lấy hông của hắn, nở nụ cười.

Mặt của hắn cọ xát ở cổ nàng, hừ mấy tiếng, đột nhiên nói: “Thanh Văn rất tốt sao?”

Vẫn còn rối rắm chuyện này sao? Đột nhiên Quân Nhược Thủy cảm thấy buồn cười, thật đúng là giống như hài tử.

“Thế nào, không dám nói?” Tô Tử Bội lên giọng, tay không chút khách khí ngắt chéo cái eo non mịn của nàng.

“Ai ui.” Quân Nhược Thủy bị đau, chẳng qua khi nhìn thấy đáng vẻ nghiêm túc của hắn thì nhịn không được mà trêu đùa: “Người đang mưu sát thể chủ của mình đây hả?”

Hắn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống.

“Được rồi, được rồi, ta sai rồi. Phu lang nhà ta mới là nam tử tốt nhất thiên hạ!” Quân Nhược Thủy lập tức ghé vào lỗ tai hắn thì thầm: “Có được phu lang như thế, thật sự là phúc tu ba kiếp của kẻ hèn này!”

Tô Tử Bội bị miệng lưỡi trơn tru của nàng làm cho cười khúc khích, trong lòng rất là hưởng thụ. Ngón tay lại không tự chủ được quấn lên tóc của nàng, nói thật nhỏ: “Cho dù ta không biết giặt quần áo, không biết làm cơm, cũng không thể giả bộ hiền huệ sao?”

Quân Nhược Thủy thương tiếc hôn môi hắn một cái, nghiêm mặt nói: “Không phải biết làm việc nhà mới gọi là hiền huệ, Bội Nhi, người có mưu lược có quyết đoán, xử lý việc buôn bán lại rất tốt, ngay cả ta cũng không sánh nổi người đâu. Người đừng nên suy nghĩ lung tung!”

Hắn biết nàng khác với những nữ tử trên thế gian này. Trong lòng hắn ngầm hạ quyết tâm, đời này hắn sẽ không bao giờ buông tay nàng nữa!

“Ừ..... Nghe nói người thu nhận một kỹ nữ vào nha?” Hắn tiếp tục hỏi, giọng nói bình thản không nghe ra cảm xúc gì nhưng tay lại không tự giác mà siết chặt eo nàng.

Bên hông Quân Nhược Thủy vừa nhột vừa đau, không khỏi cười khỏ đưa tay cầm lấy tay của hắn: “Bội Nhi, rất nhiều nam tử lưu lạc phong trần đều là vạn bất đắc dĩ. Thật ra thì Tiêu Trúc.....”

Đột nhiên đau đón bên hông tăng lên khiến nàng hít vào một hơi, vội vàng nắm chặt cái tay đang làm chuyện xấu của hắn. Người này ra tay thật là nặng! Quân Nhược Thủy ai oán nhìn bình dấm chua nào đó.

“Cái gì gọi là vạn bất đắc dĩ, đều là cái cớ của những kẻ hèn yếu. Tại sao nam tử cứ nhất định phải là người ở thế yếu, tại sao phải mặc cho người định đoạt? Thân là nam tử, hoàn toàn có thể tự tôn tự ái, tự lực cánh sinh, cần gì phải bán mình dựa vào cây đại thụ khác? Mỗi ngày phải trôi qua trong khổ sở còn cũng hơn việc bị ngàn người đè vạn người cười.” Tô Tử Bội ngẩng cao đầu, nằm ở trên người nàng nhìn xuống, vẻ mặt không cho phép phản đối.

Quân Nhược Thủy chỉ có thể cười khỏ, mặc dù nàng rất tán thưởng sự tự lập, tự mình cố gắng và dũng khí biết khó khăn nhưng vẫn vuron lên, thà chết cũng không khuất phục của Tô Tử Bội nhưng hắn lại cố chấp quá mức và hay làm theo ý mình. Ở trong thế giới nữ tôn này, một nam tử xuất đầu lộ diện tự nuôi mình, khó khăn hơn so với nữ nhân nhiều lắm, cũng bị trách móc nặng nề và lên án nhiều hơn, không phải tất cả nam nhân đều có thể cắn răng kiên trì làm như thế, cũng không phải tất cả nam nhân đều thành thạo một nghề để mưu sinh, không có kỹ thuật, không có thể lực, hoặc là bị gia đình liên lụy, hoặc giống như Tiêu Trúc bị thế chủ bán vào thanh lâu, trong xã hội như thế, làm sao có thể trách móc nặng nề một nam nhân yếu thế, một người không có địa vị xã hội đây?

Nhưng cũng chính bởi vì nguyên nhân này, nàng mới phát hiện Tô Tử Bội thật đáng quý. Có lẽ nàng đồng tình với những nam nhân yếu thế số khổ, nhưng đối với Tô Tử Bội, nàng lại là yêu mến và thương tiếc.

“Tô Tử Bội, nếu như người có thể đứng trên lập trường của bọn họ mà suy nghĩ thì có lẽ sẽ hiểu và đồng tình nhiều hơn một chút.....” Quân Nhược Thủy ngồi dậy, kéo hắn vào trong ngực, cẩn thận lựa chọn lời nói, tránh kích thích dây thần kinh tức giận của hắn.

Kết quả chưa nói xong, Tô Tử Bội đã xù lông, đẩy ra nàng, khí thế hung hăng nói: “Quân Nhược Thủy, đừng có nói đạo lý lớn lao gì với ta cả, trong ngày hôm nay, người phải đuổi hắn ra ngoài, nếu không cẩn thận ta không khách khí.” Hắn rống lên, suýt nữa làm cho nàng té xuống giường.

“Được rồi, phu quân nói đúng lắm.” Quân Nhược Thủy dạ thừa luôn miệng, không muốn tiếp tục chọc giận con cạp đực đang giương nanh múa vuốt

này. Sau đó, đôi mắt xoay tròn, lựa lời nói: “Chẳng qua phu quân tự mình làm chuyện này thì tốt hơn.”

“Thế nào, người không bỏ được sao?” Mặt Tô Từ Bội đen thui: “Hắn đẹp như thiên tiên sao?”

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, như dự đoán thấy sắc mặt của hắn càng thêm tối thui, vội vàng nói: “Phu quân theo ta trở về, tất cả do phu quân làm chủ.”

Tô Từ Bội biết nàng thích trêu chọc hắn, nghi ngờ liếc nàng một cái, hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến.

“Theo ta trở về đi, thân thể người còn yếu, lại đang mang thai, ta phải tự mình chăm sóc người thì mới có thể yên tâm.” Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng vén sợi tóc tán loạn của hắn ra sau tai, ánh mắt nhu hòa, dịu dàng như nước.

Người nào không thích nhu tình tựa nước như vậy, làm sao Tô Từ Bội không động tâm cho được? Cúi đầu trầm ngâm một hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Người trả cách thư lại cho ta đã.”

Quân Nhục Thủy liền vuốt tay, vô lại nói: “Đã xé lâu rồi.”

“Người.....” Tô Từ Bội tức giận.

“Ha ha, ta hiểu rõ sớm muộn gì thứ đó cũng bị xé bỏ, Tô Tam thiếu không bỏ được ta đâu!” Quân Nhục Thủy nói năng ngọt xớt, ôm sát hắn.

Tô Từ Bội thui cùi chỗ về phía sau, Quân Nhục Thủy che mạn sườn, về mặt khổ sở nói: “Bạo lực gia đình!”

“Hừ!” Tô Từ Bội không để ý tới vẻ mặt phở trương của nàng, khoe miệng tràn ra nụ cười thản nhiên. Hắn viết cách thư dưới con nóng giận, nhưng vẫn không có đi quan phủ gạch tên nàng ra khỏi hộ tịch là bởi vì trong lòng còn mong đợi. Mà nàng cũng có thể cầm cách thư tự mình đến quan phủ gạch bỏ tên mình ra khỏi hộ tịch Tô gia, sau này nữ cưới nam gả đều không còn liên quan đến nhau. Nàng nói đã sớm xé bỏ có nghĩa là nàng chưa từng nghĩ tới việc buông tay hắn ra!

“Theo ta trở về đi!” Quân Nhục Thủy thấy hắn không nói, tiến tới gần dụ dỗ.

Tô Từ Bội lắc đầu, cương thế nói: “Người ở lại đây với ta.”

“Thiếu gia, mặc dù Kim Triều Túy này là đúng là sản nghiệp của Tô gia người, nhưng dù sao cũng là tù lâu, không phải là nhà. Theo ta trở về đi, có được hay không?” Quân Nhục Thủy rất là bất đắc dĩ.

Nhà! Nàng đang nói đến nhà ! Từ ngữ ám áp này khiến hắn hơi mất hồn. Chân trời to lớn, nơi nào là nhà? Sau lần đó, cũng chỉ nơi có nàng thì nơi đó mới là nhà!” Nhưng đó là nhà của người.” Tô Từ Bội không được tự nhiên nói.

Thì ra là hắn đang rối rắm chuyện này, Quân Nhục Thủy có chút im lặng vỗ trán: “Tô thiếu gia, ta thấy hình như người chưa hiểu một chuyện.”

“Chuyện gì?” Tô Từ Bội hơi híp mắt lại, không vui.

“Ài, ta là chủ của người, cả người ta đều là của người, tất nhiên đồ của ta cũng là của người, vì vậy nhà của ta cũng là nhà của người.”

“Ừ, cũng đúng, ta là của ta, người cũng là của ta.” Tô Từ Bội ngẩng đầu, độc tài nói. Làm rõ chuyện này, rốt cuộc hắn cũng hài lòng gật đầu, thản nhiên trở lại Quân phủ.

“Về sau ta là đương gia?”

Quân Nhục Thủy gật đầu liên tục: “Đúng đúng đúng, phu lang người làm chủ, ta nghe theo lệnh người.”

Tô Từ Bội thắng lợi toàn diện, cười rất là tự đắc.

Ngoài cửa sổ, tuyết đã ngừng. Trên đất tuyết đọng sâu hơn một thước, lúc đi trên đó gần như là muốn chôn giày vào. Cảnh tuyết rất đẹp, nhưng thời tiết cũng cực kỳ lạnh, mọi người đều không muốn đi ngắm cảnh. Hắn cảm thấy kinh thành cũng không tốt bao nhiêu, mùa đông lạnh buốt, mùa hè lại nóng bức, mùa thu lại nhiều bão, không bằng Giang Nam: “Triêm y dục thấp hạnh hoa vũ, xuy diện bất hàn dương liễu phong*” Đó chính là Giang Nam. Chẳng qua nơi đây có nàng, lòng liền thấy an ổn; mà lòng thấy an ổn thì đó chính là quê hương.

* Áo dường như ướt vì mưa xuân,

Gió đông thổi vào mặt nhưng không lạnh.

* * *

Sáng sớm, Quân Nhục Thủy vẫn chưa về thì xe ngựa sang trọng của Mục Tĩnh Tuyết đã đến trước cửa.

Không thể không nói, mặc dù Mục Tĩnh Tuyết này lòng dạ sâu không lường được, nhưng cũng cực kỳ tỉ mỉ. Vốn hôm qua lo lắng thân thể Từ Phi yếu ớt, chịu không nổi gió lạnh, muốn ngăn cản Từ Phi ra cửa. Nhưng Mục Tĩnh Tuyết đã chuẩn bị áo choàng lông chồn, trong xe ngựa thật to cũng phủ một lớp

đệm da chồn thật dày, lại để thêm lò sưởi nhỏ, trên lò để một bình trà thuốc, hơn nữa còn chuẩn bị cho mỗi người một lò sưởi bằng tay. Bên trong xe và ngoài xe, quả thật giống như là hai mùa Đông Xuân. Bọn họ đập tuyết thưởng mai ở biệt viện Mực gia tại núi Thái Dương trong phạm vi kinh thành, mọi người đều được chăm sóc cực kì chu đáo, ngay cả Mặc Trầm cũng thật thích Mực Tinh Tuyết luôn bày ra vẻ mặt thâm trầm. Nhưng Thư Ngâm nhìn ra được Mực Tinh Tuyết có dụng ý khác, chính là vì Từ Phi.

Một tiểu thư tuổi trẻ tài cao xuất thân từ danh môn ở kinh thành, muốn dạng nam tử gì lại không có? Tại sao cứ muốn trêu chọc Từ Phi? Từ Phi đơn thuần như tờ giấy trắng, cho dù là hán nam tử thì cũng không nhìn được muốn bảo vệ, không muốn để cho bất kỳ dơ bẩn bụi bặm nào làm ô nhiễm tờ giấy trắng thuần khiết như vậy.

Lần này Mực Tinh Tuyết chỉ mời một mình Từ Phi đi ngắm phố xá kinh thành. Thư Ngâm muốn ngăn cản, nhưng nhìn thấy gương mặt mừng rỡ và mong đợi Từ Phi, cũng đành thôi.

Từ nhỏ Từ Phi đã được nuôi dưỡng trong nhà, tâm tính thiếu niên, luôn muốn ngắm nhìn kinh thành phồn hoa. Giống như lần đầu tiên hán đặt chân tới Trung Nguyên, tâm tình cũng khẩn trương và tha thiết muốn khám phá Trung Nguyên như vậy thì làm sao hán có thể nhẫn tâm ngăn cản cho được?

Chỉ mong Từ Phi không sa vào tình yêu. Cầu không được, bỏ lại không thể, đó chính là chuyện đau khổ nhất trong đời người.

Dựa người vào cửa sổ đợi đến giữa trưa mới thấy Tô Từ Bội và Quân Nhược Thủy trở lại Quân phủ.

Thư Ngâm thấy bọn họ cùng trở về, trên mặt vẫn ním cười không lộ ra vẻ kinh ngạc, giống như đó là chuyện bình thường. Ngược lại Tô Từ Bội thấy Thư Ngâm, mặt hơi đỏ lên.

Mặc dù Quân Nhược Thủy cảm thấy Mực Tinh Tuyết có chút kỳ quái, nhưng trực giác tin tưởng nàng ta sẽ không gây ra chuyện gì bất lợi cho Từ Phi, cho nên cũng không đặc biệt để ý. Chẳng qua trong lòng vẫn luôn cảm thấy áy náy với Từ Phi. Mấy ngày trước nàng nói muốn dẫn hán đi dạo kinh thành, kết quả lại là Mực Tinh Tuyết giúp hán hoàn thành tâm nguyện.

Thư Ngâm nhìn bóng lưng của nàng và Tô Từ Bội lỏng vào ngau, khẽ vuốt ngực. Mặc dù có hơi chua xót, nhưng vui mừng lại càng nhiều hơn. Cuộc đời này, mặc dù hán cảm thấy rất đáng tiếc vì mình không phải là người cho nàng hạnh phúc, nhưng có thể nhìn thấy nàng hạnh phúc thì hán cũng đã thỏa mãn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Nhận người thân.

Đi tới hậu viện, xuyên qua một đoạn hành lang yên tĩnh, nhìn thấy hồng mai phủ tuyết trong viện, ngửi được mùi hương hoa mai nhàn nhạt lơ lửng trong không khí, trong lòng Tô Từ Bội cực kì không vui, vậy mà nàng lại dành một tiểu viện đẹp như vậy có kỹ tửu đó ở. Còn chưa kịp nói thì một bóng dáng màu hồng nho nhỏ vọt tới, ôm cổ Quân Nhược Thủy, vui mừng kêu lên: “Quân đi, hôm nay Quân đi sẽ dẫn tiểu Trầm Nhi đi chơi sao?”

Khỏe miệng của Quân Nhược Thủy nhẹ nhàng nâng lên, khom lưng ôm lấy cục bột nhỏ, dịu dàng nói: “Tiểu Trầm Nhi, hôm nay con muốn đi đâu chơi đây? Tại sao không nói Thư Ngâm thúc thúc chơi với con?”

“Con thích chơi với Quân đi nhất.” Cục bột nhỏ cong cong môi, non nớt nói.

Quân Nhược Thủy cung chiêu lắc đầu một cái, cục bột nhỏ càng ngày càng biết nói chuyện rồi, biết đi theo nàng dạo quanh phố xá thì sẽ được mua kẹo hồ lô hình người nho nhỏ, lại được xem người khác biểu diễn, hài tử nào lại không thích?

Bên này hai người đang nói chuyện thì bên kia Tô Từ Bội nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của tiểu Mặc Trầm, hán giống như bị sét đánh đứng ngậy người tại chỗ tại chỗ, môi mòng hé mở, kinh ngạc không nói nên lời.

“Quân đi.” Mặc Trầm sợ hãi kéo kéo ống tay áo Quân Nhược Thủy, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao thúc thúc này cứ nhìn chăm chăm con vậy?”

Quân Nhược Thủy quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Tô Từ Bội đang nhìn chăm chăm Mặc Trầm, đáng vẻ nghiêm túc khiến người ta hoảng sợ, khó trách Mặc Trầm sợ hãi như vậy.

“Nó là ai?” Trong lòng Tô Từ Bội do dự, có chút chần chờ hỏi.

“Nó là Mặc Trầm, năm nay ba tuổi, là nhi tử của Tiêu Trúc.” Quân Nhược Thủy đứng lên nhìn thẳng vào ánh mắt của hán, nghiêm túc trả lời: “Tiêu Trúc, chính là nam tử mà ta đã cứu ở thanh lâu.”

Không đợi Tô Từ Bội mở miệng, Mặc Trầm nghiêng đầu nhỏ nhìn Tô Từ Bội một chút, kỳ quái nói: “Quân đi, thúc thúc này thật giống phụ thân nha.”

Đột nhiên Tô Từ Bội hiểu ra nhưng vẫn không thể tin được, chẳng lẽ phụ thân của Mặc Trầm chính là đại ca từ nhỏ đã hiểu biết lẽ nghĩa, nhu thuận dụ

ngoan, xinh đẹp của hần sao? Làm sao có thể? Lúc hần và Quân Nhực Thủy thành thân, mặc dù đại ca không tự đến chúc mừng nhưng vẫn cho người đưa tới một phần quà không nhỏ. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, làm sao có thể xảy ra biến cố long trời lở đất như thế được, vậy mà đại ca lại dẫn theo chất tử lưu lạc phong trần? Tô Từ Bội ngờ ngác đứng tại chỗ, ánh mắt vẫn không cách nào rời khỏi Mặc Trầm như cũ.

“Tiểu Trầm Nhi, gọi tam thúc đi. Hần là tam đệ của phụ thân con đây.” Quân Nhực Thủy ngồi xỏm xuống ôm cục bột nhỏ, mỉm cười nói.

“Tam thúc.” Mặc Trầm rất biết điều kêu một tiếng, sau đó cau mày trầm tư, ra vẻ nghi ngờ hỏi: “Vậy có phải còn có nhị thúc hay không?”

Quân Nhực Thủy bị lời nói ngây thơ của nó chọc cười: “Tiểu Trầm Nhi thật thông minh. Sau này sẽ cho con nói chuyện với nhị thúc, bây giờ dẫn tam thúc đi gặp phụ thân con đi, tiểu Trầm Nhi đi trước dẫn đường có được hay không?”

“Được ạ.” Mặc Trầm rất vui mừng, ngo ngoe ở trong ngực Quân Nhực Thủy muốn xuống: “Tam thúc, con đi trước dẫn đường, phụ thân đang ở trong thư phòng đọc sách.”

Quân Nhực Thủy nắm tay Tô Từ Bội, dịu dàng nói: “Từ Bội, khuê danh của hần là Tô Từ Khâm, phu quân của Nghiêm Từ Khanh phú thương kinh thành, đúng là đại ca ngươi. Lúc ấy ta cứu hần cũng là do hần và ngươi có bảy tám phần giống nhau.”

Tô Từ Bội khôi phục lại tinh thần, ngẩng đầu chút nằng, hốc mắt hơi đỏ lên.

Quân Nhực Thủy mỉm cười an ủi hần, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng bệch mặt của hần: “Đừng quá khổ sở, rời khỏi Nghiêm Từ Khanh, đại ca mới được hạnh phúc. Về phần Nghiêm Từ Khanh dám làm tổn thương đại ca và Mặc Trầm, ta sẽ trả lại cho nằng ta không hơn không kém.”

Tô Từ Bội cắn răng, nói gằn từng chữ: “Ta muốn tự mình làm, ta muốn để cho nằng ta biết nam nhi Tô gia không dễ bị ức hiếp như vậy.”

“Được.” Quân Nhực Thủy gật đầu, trong giọng nói mang theo chút cưng chiều: “Hiện tại chúng ta đi thăm đại ca ngươi một chút, hình như các ngươi đã mấy năm không gặp rồi đúng không?”

Đúng vậy, từ đại ca xuất giá thì hần chưa từng gặp lại. Ở vương triều Kim Bích, nhi tử gả ra ngoài chính là bát nước hắt đi, nếu không được thì chủ đồng ý thì không thể về nhà mẫu thân. Huống chi đại ca gả xa, về nhà một chuyến là muôn vàn khó khăn, mà đại ca thì luôn tốt khoe xấu che, đối với tình cảnh khó khăn của mình cũng không nói một chữ. Đó cũng là lúc hần tình nguyện xuất đầu lộ diện, dù bị người ta nói là không tuân thủ tam cương ngũ thường thì hần cũng muốn tự mình cố gắng, tự lập, quản lý sản nghiệp Tô gia. Hần không muốn tồn tại phụ thuộc vào nữ tử, không có tôn nghiêm, không có tự chủ. Xã hội này bất công với nam tử, nhưng mà hần vẫn muốn đánh cuộc một phen.

Sau khi được Quân Nhực Thủy dẫn vào sương phòng gần vườn mai, nhìn thấy Tô Từ Khâm, hình như trong mắt hai người đều có thiên ngôn vạn ngữ. Quân Nhực Thủy suýt một tiếng với Mặc Trầm, nhẹ nhàng ôm lấy nó, lặng lẽ đi ra ngoài. Để cho hai huynh đệ bọn họ tâm sự, tay chân tình thâm, chắc hần là có rất nhiều lời muốn nói với nhau.

“Quân đi, phụ thân và tam thúc sao vậy?” Ra khỏi viện, Mặc Trầm ôm cổ của Quân Nhực Thủy, tò mò hỏi. Hình như mắt của phụ thân ươn ướt, giống như tràn đầy nước mắt, cũng không phải bi thương mà càng giống vui mừng hơn. Còn mắt của tam thúc thì đỏ ngầu, giống như đã khóc như vậy, nhưng trên mặt cũng là vui sướng, là vì nhìn thấy phụ thân nên vui mừng sao?

“Đã rất lâu rồi phụ thân và Tam thúc của con không gặp nhau nên quá vui mừng đấy thôi.” Quân Nhực Thủy ngắt cái mũi nhỏ trắng trắng hơi vênh lên của hần: “Chúng ta đi chơi thôi, để cho phụ thân và tam thúc nói chuyện, có được hay không?”

“Được ạ, chúng ta đi nhanh đi.” Nghe được đi chơi, hài tử nào không vui vẻ? Mặc Trầm vỗ tay, gấp gáp muốn đi ra ngoài.

* * *

Gần tới, trời lại bắt đầu nổi tuyết. Mục Tĩnh Tuyết tự mình đưa Từ Phi trở lại trong trời đầy gió tuyết, Từ Phi mặc áo khoác da chồn ấm áp và áo choàng lông chồn thật dày, lỗ mũi bị lạnh nên hồng hồng, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp của hần lại nở nụ cười hưng phấn và vui sướng, cặp mắt sáng trong suốt giống như bầu trời đầy sao, khiến Quân Nhực Thủy cũng không nỡ trách móc hần cái gì.

Lẳng lẳng nhìn Mục Tĩnh Tuyết, nằng ta nhìn thẳng vào nằng, không hề né tránh khiến Quân Nhực Thủy như có điều suy nghĩ, hơi mỉm cười nói: “Nếu như ngươi chỉ muốn đùa bỡn Từ Phi hoặc không thể đối xử tốt với hần cả đời thì xin cách xa hần một chút. Ta không cần biết ngươi là ai, cũng không cần biết ngươi có gia thế và bối cảnh gì.”

“Có lẽ người nên cách xa hần một chút chính là ngươi, Tô phu nhân!” Về mặt Mục Tĩnh Tuyết lạnh nhạt, giọng điệu châm chọc, đặc biệt tăng thêm ba chữ Tô phu nhân.

Quân Nhực Thủy được mỹ nam vây quanh, tất cả mọi người đều cho rằng nằng trái ôm phải ấp, hưởng hết phúc phận trong cuộc đời. Mục Tĩnh Tuyết cũng chỉ là muốn nhắc nhở nằng đã có phu quân, còn ở rể phu gia, tốt nhất là không nên có hành động gì quá đáng.

Quân Nhực Thủy cảm thấy hơi buồn cười, thật ra thì trong lòng vẫn tin tưởng Mục Tĩnh Tuyết là nghiêm túc. Chẳng qua thân phận của nằng ta là mệnh quan triều đình khiến Nhực Thủy hoài nghi nằng ta có thể kéo dài được bao lâu, có thể chống lại bao nhiêu cám dỗ. Lúc phần chân tình này biết mấy thì Từ Phi phải đối mặt với nó như thế nào?

“Thân thể Từ Phi yếu đuối, nếu như ngươi thật sự suy nghĩ cho hần thì không nên dẫn hần ra ngoài trời thời tiết như thế này.”

Mục Tinh Tuyết nhẹ nhàng trả lời: “Đối với ta mà nói, nguyện vọng của Tử Phi mới là quan trọng nhất. Hơn nữa ta tự cho rằng mình đã chuẩn bị rất chu đáo, bảo đảm không có chuyện gì xảy ra.” Nàng ta lạnh nhạt xoay người lại, nhắc vạt áo lên xe ngựa, trước khi vào buồng xe thì nhẹ nhàng nói một câu: “Thuận tiện nhắc nhở người một câu, cẩn thận Nghiêm Tử Khanh, Tử Phi sẽ do ta bảo vệ.” Nói thật, nếu như không phải là Tử Phi kiên trì phải về Quân phủ thì nàng ta sẽ trực tiếp để cho Tử Phi ở trong Tướng phủ.

Do nàng ta bảo vệ? Nàng ta thật sự dám nói như vậy, hóa ra Tử Phi là người của nàng ta rồi hả? Giờ phút này, Quân Nhượng Thủy liền nghĩ tới ánh mắt oán độc của Nghiêm Tử Khanh hôm đó, trong lòng không khỏi rung mình ớn lạnh. Ám tiễn khó tránh, tiểu nhân khó phòng, khó có thể đảm bảo Nghiêm Tử Khanh không dờn sự chú ý đến Tử Phi và Thụ Ngâm. Quả thật không thể khinh thường.

Sau khi bình tĩnh lại, xe ngựa của Mục Tinh Tuyết đã đi xa, chỉ để lại trên mặt tuyết hai vết hằn thật sâu. Quân Nhượng Thủy lắc đầu một cái, đi thẳng phòng bếp nấu cho Tử Phi một chén thuốc chống lạnh.

Ban đêm, cả người Tử Phi nóng lên.

Quân Nhượng Thủy vừa oán giận Mục Tinh Tuyết, vừa dặn gã sai vặt trông chừng Tử Phi, còn mình thì kê đơn rồi bảo một gã sai vặt khác đi bốc thuốc, sắc thuốc, loay hoay rồi nủi.

Nhìn mặt của Quân Nhượng Thủy trầm xuống, Làm sao Tử Phi nhạy cảm, tình tế lại không hiểu? Hẳn chịu đựng thân thể khó chịu, mất to đầy nước chớp chớp nhìn Quân Nhượng Thủy, nhẹ nhàng cầu khẩn: “Nhượng Thủy, đừng trách Tinh Tuyết, là ta muốn đi. Nàng ta chăm sóc ta rất tốt, chẳng qua là do thân thể của ta quá yếu ớt. Thật ra thì ta cũng không dám hy vọng xa vời gì, thân thể suy nhược như vậy, đến nhà ai cũng là một thùng com. Ta không muốn hại người khác. Người cũng không phải cần phải lo lắng ta sẽ bị tổn thương. Ta hiểu rất rõ việc mẫu thân nhờ người chăm sóc ta mang đến cho người rất nhiều phiền toái, ta vẫn luôn xem người là tỷ tỷ, là người thân. Cho nên, xin đừng túng cho ta một lần này thôi.”

Vốn Quân Nhượng Thủy trong lòng còn có chút tức giận thì giờ phút này chỉ còn lại tràn đầy ân cần và thương tiếc. “Tử Phi, người không thể nghĩ như vậy, người rất tốt, xinh đẹp, thiện lương, cực kì thông minh làm cho người khác thương yêu. Người nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Nhượng Thủy, cảm ơn người.” Đôi mắt của Tử Phi vừa lớn vừa sáng, giống như hồ nước trong suốt sâu thẳm, có thể hiểu rõ được mọi chuyện trên cuộc đời. “Đừng trách Tinh Tuyết, nàng ấy là người tốt.” Trong thuốc có chứa chất an thần, sau khi dùng thuốc thì từ từ Tử Phi ngủ đi.

Thế gian này, tốt và xấu, há có thể dễ dàng phân biệt như vậy? Mật ngọt thì chết rồi. Đối với người thì nàng là người tốt, đối với người khác thì chưa chắc. Tử Phi, chỉ mong người biết cái gì là sự thật.

Nửa đêm, nhiệt độ của Tử Phi từ từ giảm xuống. Quân Nhượng Thủy đọc sách trong ánh nến chập chờn, một lúc sau liền cảm thấy buồn ngủ, đang chuẩn bị đứng dậy trở về phòng thì nghe thấy tiếng kim loại vang lên trong sân liên tục không ngừng thì mở cửa ra ngoài xem đến tột cùng là chuyện gì. Khi nhìn thấy thì nàng sợ hãi đến mức tim muốn nhảy ra ngoài. Lần đầu tiên nhìn thấy đao thật kiếm thật đánh nhau, theo bản năng cảm thấy khẩn trương và sợ hãi. Hơn nữa trong mây bóng dáng đang quấn vào nhau đó, áo trắng bông bông là Thụ Ngâm, còn một người khác đang khoác áo khoác, tóc buộc tùy ý chính là Tô Tử Bội. Bọn họ đang đấu với hai nữ nhân mặc y phục kì quái lấy màu sắc trắng hồng xanh lam chủ, phía trên thêu hoa văn phức tạp quý dị, không giống như người Trung Nguyên. Hai nữ nhân đó thì thâm ngôn ngữ nghe không hiểu, mà vẻ mặt của Thụ Ngâm cũng đang khẩn thiết nói ngôn ngữ giống như vậy, hình như là đang cãi nhau với hai nữ nhân đó. Mặc dù hai phe đang giao chiến nhưng trong không khí lại không có sát khí tràn ngập, chỉ thấy bốn người bay trên mặt tuyết, tay áo bông bông, tình hình này giống như tiên nhân tiên cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Ly biệt

Thấy rõ ràng tình thế trước mắt, sợ hãi trong lòng Quân Nhượng Thủy từ từ biến mất, chỉ là rất khẩn trương nhìn bóng dáng của Tô Tử Bội. Nhìn dáng dấp của hai nữ nhân này thì chắc là người trong tộc của Thụ Ngâm ở Nam Cương, chẳng qua không biết tại sao lại đánh nhau như vậy. Tô Tử Bội chen vào góp vui làm gì? Lại không có kiêng dè mình mới mang thai một tháng. Trong sự lo lắng, Quân Nhượng Thủy không khỏi có chút tức giận.

Mất thấy mấy người này vẫn còn đánh nhau không chịu ngừng, Quân Nhượng Thủy xông tới rống to: “Tất cả dừng tay cho ta!”

Bốn người đều dừng lại nhìn nàng. Quân Nhượng Thủy lập tức xông lên phía trước, kéo Tô Tử Bội ra, đứng ngăn ở giữa bốn người, đối mặt với hai nữ tử từ nọ. Lúc này, nàng mới nhìn rõ hai nữ tử này đều khoảng bốn mươi tuổi, vẻ mặt nghiêm túc, hai mắt lấp lánh có hồn. Giờ phút này, họ nghi ngờ và phòng bị nhìn Quân Nhượng Thủy, thì thầm nói với nhau mấy câu, sau đó một nữ tử cao gầy trong hai người dùng tiếng Hán không được thuần thục nói: “Người là ai?”

“Ta là chủ nhân của phủ này, các người đêm khuya xông vào nhà ta, là muốn làm gì?” Quân Nhượng Thủy nhìn thẳng hai người, suy nghĩ nếu không dùng từ ngữ nghiêm trọng như “Tự tiện xông vào nhà dân” thì chắc hẳn mấy người ngoại tộc này sẽ không hiểu.

“Chúng ta đến đón công tử trở về.” Nữ tử cao gầy lên tiếng, vẻ mặt hùng hồn đầy lí lẽ, nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm Thụ Ngâm, tràn đầy trách cứ và bất mãn. Thụ Ngâm hơi cúi đầu, không nói gì. Nhượng Thủy hiểu công tử trong miệng các nàng chính là Thụ Ngâm.

Thư Ngâm trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra nụ cười vô cùng bi thương, chậm rãi nói: “Nhược Thủy, ta..... phải đi. Vốn muốn ở đây cùng ngươi trải qua giao thừa cuối cùng tại Trung Nguyên, đáng tiếc không thể như ý nguyện được.”

“Ngươi..... Phải về Nam Cương sao?” Quân Nhược Thủy gạt mình, trong lòng tràn ngập đau buồn mơ hồ, giống như mây khói phiêu đảng lượn lờ, vẫn vút không tan.

“Đúng.” Giọng nói và đôi mắt của Thư Ngâm nặng nề sâu bi và bất đắc dĩ: “Từ lúc tới kinh thành ta đã biết sẽ có một ngày như thế. Ta sớm chuẩn bị rồi, chẳng qua vẫn không kịp..... Không kịp cùng ngươi đón giao thừa.”

Trong lòng Quân Nhược Thủy cực kì buồn bã, nam tử này, có lúc trong sáng thanh khiết, có lúc âm áp nhu hòa. Trên đời này, nữ tử như thế nào mới có thể cùng hắn sống vai, cười nhìn mây bay, cùng hưởng phồn hoa nhân thế đây? Đối với hắn, nàng tràn đầy tàn thương nhưng không có bất kì mơ mộng nào; có một phần quan tâm và nhớ thương, nhưng cũng không phải là mong muốn nắm tay nhau đến già. Tình cảm của hắn, cuối cùng nàng vẫn không có cách nào đáp lại. Chẳng qua nếu như hắn không thích trở về thì nàng sẽ mang hết khả năng của mình ra giúp hắn ở lại.

Giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, Thư Ngâm lắc đầu một cái: “Nhược Thủy, lúc đầu là bởi vì ta ngưỡng mộ văn hóa Trung Nguyên, lặng lẽ bỏ nhà ra đi, chung quy cũng sẽ có một ngày phải quay về bộ tộc. Chẳng qua ta không hối hận khi tới Trung Nguyên, cũng cảm thấy rất may mắn vì đã quen biết ngươi.” Hắn nói xong, khóe miệng không tự chủ được mà nâng lên, trên khuôn mặt ôn hòa trầm tĩnh nở nụ cười thân nhiên, giống như ánh mặt trời ấm áp nhất trong ngày mùa đông.

“Thư Ngâm.....”

“Ta là trưởng tử Triệu thị tộc. Ở Nam Cương, mặc dù cũng là nữ tôn nam tử, nhưng địa vị của nam tử ở đó không thấp như nam tử Trung Nguyên. Mỗi đời trưởng tử chúng ta đều có một năng lực khác thường và sẽ trở thành tôn sư của Triệu thị tộc. Thế hệ này là ta. Ta trời sinh bách độc bất xâm, máu có thể giải độc của Nam Cương nhưng Cách Mị là loại độc vô cùng đặc biệt, máu của ta cũng chỉ có thể dùng làm thuốc dẫn. Cho nên ta có thể giải Cách Mị của Tô công tử và kịch độc mà Thái Thượng Hoàng đã trúng. Nhưng mà trong máu của ta có một mùi hương, loại hương này người khác không ngửi thấy được, chỉ có Tử Điện của Nam Cương mới có thể ngửi thấy mà tìm đến đây. Cho nên ta hiểu rõ nhất định người trong tộc sẽ tìm thấy ta. Chẳng qua là nhanh hơn rất nhiều so với ta dự đoán.” Thư Ngâm nhẹ nhàng nói xong, trong lòng hắn cũng hiểu người nàng yêu là Tô Tử Bội, mà hắn thì không thể nào ở bên cạnh nàng cả đời. Như vậy tất cả ý định muốn chống lại cũng mất đi ý nghĩa, không bằng trở về, lưu giữ kỉ ức đẹp nhất này ở trong lòng, quý trọng cả đời. Hắn từ từ đi tới trước mặt Quân Nhược Thủy: “Có thể ôm ta một cái hay không, Nhược Thủy?”

Đôi mắt Quân Nhược Thủy có chút ướt át. Nàng im lặng đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm hắn vào trong ngực.

Thư Ngâm thỏa mãn ôm hông của nàng, cảm đặt trên vai của nàng, ngửi hương thơm nhàn nhạt trên người nàng. Một lúc sau, mới nói nhỏ bên tai nàng: “Ta đã sắp xếp lại một ít đồ vật sau khi tới Trung Nguyên, đặt ở trong hộp gỗ đen dưới gối trong phòng ta, ta để lại cho ngươi, coi như là kỷ niệm việc hai chúng ta quen biết nhau.” Nói xong buông hai cánh tay đang ôm Nhược Thủy thật chặt ra, trong mắt tán ra nồng đậm ưu thương, môi hắn nhẹ nhàng lướt qua gương mặt nàng, rơi vào đôi môi mềm mại của nàng như chuẩn chuẩn lướt nước, sau đó đỏ mặt buông nàng ra, kiên quyết xoay người, dùng ngôn ngữ của bọn họ nói gì đó với hai người kia. Chỉ thấy hai nữ tử của Triệu thị tộc lạnh lùng nhìn sang bên này một cái, sau đó cùng với Thư Ngâm thì triển khinh công tung người rời đi, thoán một cái đã biến mất không còn tung tích, bỏ lại Nhược Thủy không hề chớp mắt nhìn bầu trời đêm tối om om, thần sắc âm trầm, trầm mặc không nói gì.

Tô Tử Bội yên lặng đến bất ngờ. Mới vừa rồi, nàng bảo vệ hắn khiến tim hắn tràn đầy ấm áp và cảm động. Giờ phút này thấy nàng thân mật với Thư Ngâm, không phải là hắn không ghen, chẳng qua lúc nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của nàng hắn chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực có chút đau đớn, tức giận cũng không phát tác ra được. Vì vậy yên lặng đứng ở sau lưng nàng.

Qua hồi lâu, Quân Nhược Thủy khôi phục lại tinh thần, quay đầu nhìn thấy Tô Tử Bội vẫn còn đứng ở phía sau nàng, kinh ngạc nhìn nàng thì không khỏi giận dỗi nói: “Tại sao ngươi vẫn còn đứng ở đây?”

“Tại sao ta không thể đứng ở chỗ này?” Tô Tử Bội lập tức ngẩng đầu, cãi lại.

Giờ phút này tâm tình của Quân Nhược Thủy rất tệ, lười cãi nhau với hắn nên trực tiếp đưa tay kéo tay hắn, lôi hắn trở về phòng. Đẩy hắn lên trên giường, dèm chăn cho hắn, sắc mặt vẫn lạnh lùng không nói gì.

Vẫn là Tô Tử Bội không nhịn được, đợi nàng quay người lại thì hắn hắt chần ra, thờ phỉ phò nói: “Ngươi tức cái gì, ta còn chưa có nổi giận đâu đấy!”

Quân Nhược Thủy bùng ly trà nóng tới đây, thấy hắn hắt chần ra, cặp mắt bốc lửa nhìn nàng thì không khỏi giận dữ, sau đó cười khúc khích, trêu hắn: “Không biết Tô thiếu gia lại tức giận chuyện gì đây?” Vừa nói vừa đặt ly trà ấm áp vào trong tay hắn, sau đó tốt tính tốt tình dèm lại chăn hắn đã hắt ra.

Đột nhiên bàn tay truyền đến ấm áp khiến Tô Tử Bội sững sờ nhìn nàng. Mới vừa rồi nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau nên hắn chỉ phụ thêm một cái áo khoác rồi đứng dậy, như vậy quả thật là tự hành hạ mình trong đêm đông gió lạnh thấu xương đến nỗi nước cũng đóng thành băng này. Mà hành động vừa rồi của nàng là đang quan tâm đến hắn có bị lạnh hay không đúng không?

“Có biết lạnh không?” Quân Nhược Thủy ngồi ở cạnh giường, ôm hắn giải thích: “Mới vừa rồi ta giận vì ngươi không phải quý trọng thân thể của chính mình, đã mang thai hơn một tháng rồi, thân thể lại còn yếu như vậy, làm sao lại đi theo người ta múa đao múa kiếm?”

Tô Tử Bội lườm nàng một cái, nếu như không phải trong tay còn đang cầm ly trà thì khẳng định hắn sẽ đưa tay nhéo hông của nàng rồi. Nhẹ nhàng uống miếng trà nóng, hắn cảm thấy có chút uất ức nói: “Nửa đêm mà ngươi vẫn chưa trở lại, gần đây ta lại ngủ không sâu, đang lúc mơ mơ màng màng thì nghe bên ngoài cửa sổ có tiếng đánh nhau và cãi vã, hình như là ngôn ngữ của ngoại tộc, ta nghe không hiểu, nhưng mà giống như nghe được giọng nói

của Thư Ngâm, vì vậy mới đứng dậy đi ra ngoài nhìn một chút. Không ngờ Thư Ngâm lại đang đánh nhau với hai nữ tử kia, lại ở thế hạ phong. Võ công của hai người đó cao hơn Thư Ngâm rất nhiều nhưng hình như không muốn Thư Ngâm bị thương, cũng rất nóng lòng và kiên quyết nói gì đó, ta thấy ý đồ của bọn họ giống như là muốn bắt Thư Ngâm đi. Tình huống kia, ta không thể nào bỏ mặc được.”

“Người có thể gọi người khác đến mà!” Quân Nhược Thủy nói.

Tô Tử Bội nhét ly trà vào trong tay nàng, lại tròn mắt nhìn nàng một cái rồi nói: “Người nghĩ xem trong phủ của chúng ta còn người nào biết võ công không?”

Hình như..... Là không có. Quân Nhược Thủy cứng họng.

“Ta nghĩ Thư Ngâm là ... Bằng hữu rất quan trọng đối với người, ta không thể làm như không thấy được, hơn nữa nếu như hắn bị bắt đi, nhất định người sẽ khổ sở.” Tô Tử Bội nghiêng người sang ngồi, đưa lưng về phía nàng, nhẹ nhàng nói.

Quân Nhược Thủy nhìn bóng lưng gầy yếu của hắn, trong lòng cảm thấy mềm mại, nhẹ nhàng cười một tiếng, cúi đầu rừ rừ bên tai hắn: “Thư Ngâm là bằng hữu rất quan trọng, mà người là người ta yêu trong cuộc đời này. Cảm ơn người, Tử Bội!”

Một đời một kiếp..... Người yêu! Tim Tô Tử Bội giống như được tắm trong mật, khoe miệng không tự chủ được mà nhếch lên. Hắn tin nàng, Tin tình yêu của nàng, tin lời nói một đời một kiếp.

Quân Nhược Thủy đứng dậy đặt ly trà xuống, thở nhẹ một hơi, thổi tắt cây nến rồi xoay người lại lên giường. Phiên muộn đầy cõi lòng nên không có buồn ngủ buồn nào, nản mỏi mắt trong bóng tối im lặng như tờ, không tự chủ được nghĩ tới Thư Ngâm, nam tử xinh đẹp phóng khoáng đó, nghĩ tới từ khi quen biết tới nay, đối với tình yêu của hắn kiếp này nàng không hề đáp lại được. Chỉ hy vọng sau khi chia tay, hắn có thể tìm được hạnh phúc thuộc về hắn.

*

Sáng sớm lúc tỉnh lại, Quân Nhược Thủy đã không còn ở bên người, bên gối còn sót lại một chút nhiệt độ, hình như vẫn còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của nàng.

Không biết là có phải là vết thương vẫn chưa lành hay đang mang thai là nguyên nhân hay không mà Tô Tử Bội càng sợ lạnh hơn so với lúc trước, mặc dù quần chăn rất kỹ nhưng tay chân vẫn lạnh lẽo. Hắn có chút phiên muộn co rút lại trong chăn, chân mảy mòi nhú lại.

Cửa vang lên tiếng cọt kẹt rồi bị đẩy ra, Quân Nhược Thủy mang theo ánh nắng ban mai nhẹ nhàng đi vào. Đặt đồ vật đang cầm trong tay xuống, đi tới bên giường, nhìn chân mảy mòi nhú lại của hắn, khẽ cười nói: “Tô công tử còn chưa tỉnh à?”

Tô Tử Bội nhắm mắt lại, không thèm để ý tới nàng.

“Thật sự chưa tỉnh lại à?” Quân Nhược Thủy lăm bằm lâu bầu, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười vô lại, trong lúc hắn đang nhắm mắt thì cúi người xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng đó lại thừa dịp hắn không chú ý, dùng lưỡi cạy hàm răng hắn ra, chiếm lấy cái lưỡi mềm mại thơm tho, quần quýt dây dưa.

“Ừm.....” Đột nhiên Tô Tử Bội mở hai mắt ra, sắc mặt ửng hồng, hốt hoảng muốn đẩy ra nàng lại bị nàng bắt được đôi tay, vẫn dùng sức treu đùa môi lưỡi hắn như cũ. Hắn chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, trong nháy mắt sức lực trong thân thể bị hút mất, theo bản năng đáp lại nàng, không ngừng đòi lấy nhiều hơn.

Qua một hồi lâu, Quân Nhược Thủy mới thả hắn ra, hai người đều thở hổn hển. Quân Nhược Thủy nhìn hai gò má ửng hồng của hắn, ánh mắt mê ly thì không khỏi giễu cợt nói: “Thì ra là mỹ nhân ngũ phái hôn mới có thể tỉnh lại!”

Tất nhiên là Tô Tử Bội không biết điển cố mỹ nhân ngũ*, càng đỏ mặt hơn, hèn dỗi trừng mắt nhìn nàng.

*Công chúa ngủ trong rừng đó.

Quân Nhược Thủy cười khê, xoay người lại vắt khăn cho hắn lau mặt, sau đó bưng cái ly qua hầu hạ hắn súc miệng. Nhìn dáng vẻ cực kỳ hưởng thụ của Tô Tử Bội, trong lòng cũng tràn đầy vui sướng và hạnh phúc.

Lại đi đến phòng bếp bưng thuốc vừa mới sắc xong đến, đối với tất cả mọi chuyện của hắn, Quân Nhược Thủy đều là tự nguyện và vui vẻ chịu đựng. Chẳng qua Tô Tử Bội vừa thấy nước thuốc đen thui lù lù thì giống như con mèo vừa rồi con nhu thuận nghe lời trong phút chốc đã xù lông.

“Ta không uống thuốc.”

“Không được.” Quân Nhược Thủy cực kỳ kiên trì: “Vốn thân thể người còn chưa hồi phục tốt, không thích hợp mang thai, nếu không tiếp tục uống thuốc, chỉ sợ hài tử càng lớn sẽ càng vất vả. Ngoan!” May mắn lúc ấy nhìn thấy thân thể suy yếu của hắn thì nàng dùng thuốc rất thận trọng, hoàn toàn không dùng các loại thuốc ảnh hưởng đến thai nhi. Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy cực kỳ may mắn.

Tô Tử Bội oán nhìn nàng: “Bởi vì hài tử nên người mới đối xử tốt với ta như vậy đúng không? Nếu như không có hài tử, có phải người sẽ không quay lại với ta đúng không?”

Quân Nhục Thủy khe khẽ thở dài, có phải những nam nhân mang thai như hắn đều suy nghĩ miên man, tâm tình không được ổn định hay không? “Ngu ngốc, là ta đau lòng người mang thai vất vả, biết người khổ cực, cảm động nhưng lại không thể chia sẻ khó khăn với người. Không phải bởi vì hài tử, mà bởi vì đau lòng cho người.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Gần cuối năm.

Càng gần cuối năm, không khí náo nhiệt vui mừng càng thêm rõ ràng. Trong phủ trên dưới đều vội vàng gấp rút, quần treo đèn lồng đỏ, dán câu đối xuân đỏ thắm, khắp nơi giăng đèn kết hoa, bọn nha hoàn sai vặt thì loay hoay chân không chạm đất. Ngay cả tiểu Mặc Trầm cũng vui vẻ quơ múa may cánh tay nhỏ nhắn, đi theo sau lưng quân gia la hét đòi giúp một tay.

Nhưng có một người nhân nhả dĩ nhiên là chủ tử Quân Nhục Thủy mỗi ngày đều ở Thái Y Viện.

Mục Tinh Tuyết tới tìm Tử Phi mấy lần thì đều bị Quân Nhục Thủy không chút khách khí chặn ở ngoài cửa. Vốn trong lòng đã tức giận Mục Tinh Tuyết làm hại Tử Phi ngã bệnh, hơn nữa sau khi tự Thụ Ngâm rồi đi, trong lòng nàng luôn có một nỗi buồn ly biệt nhàn nhạt lượn quanh để khiến cho tâm tình nàng luôn buồn bực, vì vậy mấy ngày này càng thêm tức giận với Mục Tinh Tuyết. Nhìn thấy mặt Mục Tinh Tuyết đen lại, tức giận cũng không thể làm gì được thì nàng mới cảm thấy tâm tình tốt hơn một chút.

Lần này bệnh phong hàn của Tử Phi kéo dài mấy ngày mới tốt hơn một chút. Cho nên khi nhìn thấy Mục Tinh Tuyết, Quân Nhục Thủy hoàn toàn không thể tỏ vẻ hòa nhã với nàng ta, chẳng qua bệnh phong hàn của Tử Phi dần dần tốt lên nhưng tinh thần vẫn luôn uể oải, khiến trong lòng Quân Nhục Thủy rất là lo lắng. Cảm giác kia giống như mình là một người ác độc cảm gây đánh uyên ương.

Phòng bếp đã nấu xong thuốc sau đó bưng tới thư phòng. Từ lúc gặp Tử Khâm, Tô Tử Bội liền một lòng một dạ nghiên cứu chuyện chuyện buôn bán, chuyên chú đến nỗi gần như không để ý đến bất kì chuyện gì nữa.

“Tử Bội, tới giờ uống thuốc rồi.” Quân Nhục Thủy đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Tô Tử Bội và Lam Linh đang vai kề vai tựa vào một chỗ, ở bàn sách sổ sách thảo luận việc buôn bán, thân mật mà phù hợp. Nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Lam Linh, trong lòng nàng không khỏi có cảm thấy chua chua.

Tô Tử Bội quay đầu lại liếc nàng một cái, không nhìn được mà nói: “Biết rồi, để thuốc xuống rồi ra ngoài đi.”

Quân Nhục Thủy ai oán nhìn hắn một cái, có chút bực bội đi ra ngoài. Nam nhân này, càng ngày càng không để ý đến nàng. Thôi, đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng bị ghét bỏ.

“Quân đi! Quân đi!” Nhìn về nơi vang lên tiếng hài tử non nớt, một cục bột lùn lùn đang chạy tới. Quân Nhục Thủy theo bản năng ngồi xuống vron hai tay ôm cục bột nhỏ vào trong ngực.

“Cục bột nhỏ lại tăng cân, Quân đi sắp ôm không nổi nữa rồi.” Quân Nhục Thủy cười nheo khuôn mặt nhỏ bé béo mập của Mặc Trầm. Thời gian gần đây Mặc Trầm đã có chút thịt, không còn gầy đến da bọc xương như lúc trước. Hài tử phải mập mập mũm mĩm một chút mới đáng yêu.

Dáng vẻ của Mặc Trầm rồi rầm, hình như là sắp khóc: “Con không muốn béo lên, béo nhìn không đẹp.”

Quân Nhục Thủy dở khóc dở cười, củ cải mới ba tuổi mà đã thích chưng diện rồi: “Ai nói? Cục bột nhỏ của chúng ta như thế nào cũng đẹp cả.”

“Có thật không?” Đôi mắt to trong suốt của Mặc Trầm nhìn Quân Nhục Thủy chằm chằm, tràn đầy hy vọng hỏi.

“Đó là đương nhiên.” Quân Nhục Thủy hôn một cái lên mặt nó, trả lời rất nghiêm túc.

Mặc Trầm cũng vui vẻ hôn lên mặt Quân Nhục Thủy một cái. “Quân đi, người làm mẫu thân của con có được hay không?” Trong mắt nó tràn đầy cầu xin: “Tất cả mọi người đều có mẫu thân, chỉ có con không có. Quân đi, người làm mẫu thân của con đi, được không?”

Quân Nhục Thủy ngẩn người, không biết trả lời như thế nào. Nhìn cục bột nhỏ trong ngực, chỉ cảm thấy trong lòng đầy chua xót.

“Quân đi, là do Trầm Nhi không ngoan sao? Người không thích Trầm Nhi nữa hả?” Trên khuôn mặt nhỏ nhỏ đầy vẻ bi thương.

“Không phải, không phải, Quân đi thích tiểu Trầm Nhi nhất.” Quân Nhục Thủy chịu không nổi dáng vẻ uất ức khổ sở của cục bột nhỏ, lập tức an ủi: “Chẳng qua Quân đi và tiểu Trầm Nhi nhi đã là người một nhà. Quân đi là mẹ chủ của tiểu thúc thúc con, cũng là tiểu thẩm thẩm của con, nên không thể làm mẫu thân con được.”

“Là người một nhà thì không thể làm mẫu thân sao?” Tiểu Trầm Nhi hoang mang hỏi, suy nghĩ một chút rồi đôi mắt to đen láy lại sáng lên: “Vậy chúng ta không làm người một nhà, người làm mẫu thân của con là được rồi.”

Quân Nhục Thủy sừng sốt lần nữa, há hốc mồm, cứng lưỡi không nói nên lời. Càng nói càng bậy, làm như thế nào để giải thích với cục bột nhỏ đây? “Việc này, tiểu Trầm Nhi, Quân di thương con giống như mẫu thân thương con, nhưng không thể làm mẫu thân của con được, bởi vì thế chủ của phụ thân con mới là mẫu thân của con……. Đúng rồi, đã lâu tiểu Trầm Nhi chưa ăn mút quả rồi đúng không, chúng ta ra ngoài mua nhé?” Lau mồ hôi, thừa dịp cục bột nhỏ không chú ý thì vội vàng lái đề tài sang hướng khác.

Nhưng Mặc Trầm lại giống như bưng bình hiểu ra, hưng phấn nói: “Quân di, người lấy phụ thân con đi, như vậy thì có thể làm mẫu thân của con rồi!”

Quân Nhục Thủy im lặng triệt để, đầu đầy vạch đen. “Ta đã cưới tiểu thúc của con, không thể cưới phụ thân con được.”

Mặc Trầm cái hiểu cái không, nhưng mà vẫn là hiểu Quân Nhục Thủy thật sự không thể làm mẫu thân của nó nên cái đầu tiu ngui, cái miệng nhỏ nhắn cong lên.

“Trầm Nhi!” Tô Tử Khâm nghe được lời nói của hài tử, mặc dù đau lòng không dứt, nhưng cũng không thể không lên tiếng ngăn những ý nghĩ kỳ lạ của Mặc Trầm lại. “Trầm Nhi, con đang làm khó tiểu thẩm thẩm đấy.”

“Con không có, Trầm Nhi chỉ muốn Quân di làm mẫu thân của con.” Mặc Trầm bĩu môi, rất uất ức nói.

“Trầm Nhi có mẫu thân ruột của mình, Trầm Nhi không nhớ rõ mẫu thân ruột của mình rồi sao?” Mặc dù không muốn nhắc tới nữ nhân vô tình tàn nhẫn đó, nhưng dù sao trong người Trầm Nhi cũng đang chảy dòng máu của Nghiêm gia, là sự thật không thể thay đổi được.

Mặc Trầm lắc đầu một cái, nói nghiêm túc: “Người đó đối xử không tốt với phụ thân, cũng không tốt với Trầm Nhi, Trầm Nhi không cần người đó làm mẫu thân.”

Cặp mắt Tô Tử Khâm không khỏi ươn ướt, chỉ là hài tử ba tuổi mà đã biết ai đối xử tốt với mình, cũng biết những khổ sở hán đã phải chịu ở Nghiêm gia. Hài tử đáng thương. Tô Tử Khâm ngồi xuống, kéo Mặc Trầm vào trong ngực mình, ôm chặt lấy nó. “Có phụ thân thương con là đủ rồi. Chỉ là phụ thân nợ con một mẫu thân, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi.” Tô Tử Khâm lẩm bẩm nói xong, nước mắt chảy xuống.

Quân Nhục Thủy nhìn thấy, cũng không khỏi xúc động. Trong thế giới nữ tôn này, có thể có rất nhiều người đáng thương giống như Tử Khâm và Mặc Trầm, nàng lại không phải là người vung tay lên có thể triệu tập được anh hùng, không có năng lực cứu giúp thiên hạ, chỉ có thể lo cho bản thân mình. Nhưng bây giờ cùng Tử Khâm và Mặc Trầm là người nhà, là người thân của Tử Bội, như vậy cũng chính là người thân của nàng, tất nhiên nàng sẽ che chở bọn họ bằng cách chim không tính là mạnh mẽ to lớn của mình, dùng hết sức mình để cho bọn họ chịu ít mưa to gió lớn nhất.

Thấy phụ thân khóc, Mặc Trầm nhanh chóng dùng bàn tay nhỏ bé, mồm mồm, vụng về của mình lau nước mắt trên mặt Tô Tử Khâm, nước mắt cũng chảy xuống. Nó hít hít mũi, nức nở nói: “Phụ thân, người đừng khóc, Trầm Nhi không cần mẫu thân nữa, Trầm Nhi chỉ cần phụ thân thôi. Chờ Trầm Nhi trưởng thành sẽ bảo vệ phụ thân.”

Quân Nhục Thủy cảm giác mình bị lây bệnh của bọn họ, lỗ mũi ề ảm, trong lòng cũng có chút chua cay. Đi lên phía trước, vỗ nhẹ vai Tử Khâm: “Tiểu Trầm Nhi, Quân di sẽ giống như mẫu thân của con, cho nên tiểu Trầm Nhi cứ xem Quân di là mẫu thân của con đi.”

“Quân di cũng sẽ đối xử tốt với phụ thân chứ?” Cục bột nhỏ nâng đôi mắt ươn ướt lên nhìn, đáng yêu giống như nai con. Thật sự là một có hài tử có hiếu!

Quân Nhục Thủy cười ảm áp, gạt đầu một cái, nói: “Ừ, bởi vì con và phụ thân của con đều là người thân của ta!”

Rốt cuộc cục bột nhỏ cũng cười, giống như yên tâm vì trút được một gánh nặng rất lớn.

Lúc này, Thanh Văn đẩy xe lăn của Lam Linh đi tới. Thanh Văn hơi cúi đầu, ngược lại Lam Linh có chút hăng hái cười cười nhìn nàng, dùng giọng nói lười biếng nói với nàng: “Hình như Tô phu nhân người gặp người thích, khó trách Tô thiếu gia thích người như vậy.”

“Lam tiểu thư!” Thanh Văn nhú mày, không nhịn được lên tiếng ngăn nàng ta lại.

Lam Linh cũng không muốn làm trái lời Thanh Văn nhưng khoe miệng lại càng nâng cao: “Xem ra Thanh Văn của chúng ta cũng rất thích Tô phu nhân!” Giọng nói đùa giỡn mang theo chút bất cần đời, Quân Nhục Thủy có thể không coi đó là thật, nhưng làm sao Thanh Văn chịu nổi?

Chỉ năm chữ “Thanh Văn của chúng ta”, cũng rất đủ lưu manh rồi. Tô Tử Bội trở về Quân phủ, để Thanh Văn ở lại Kim Triều Túy, học tập xử lý sự vụ của tâu lâu, bởi vì hán cần làm nhiều chuyện hơn để làm cho cuộc sống của hán thêm phong phú, không còn thời gian để liếm láp vết thương khắc cốt ghi tâm trong lòng nữa. Huống chi có một nữ tử sáng sủa trắng thán như Lam Linh ở bên cạnh chọc cười, phân tán sự chú ý của hán cũng tốt.

Mỗi người bên cạnh mình, nàng đều hy vọng bọn họ có thể sống thật tốt.

“Dĩ nhiên ta là người người gặp người thích hoa gặp hoa nở, người bình thường tất nhiên là không sánh được rồi.” Quân Nhục Thủy trả lời lại một cách mỉa mai, đã sớm thấy nàng ta không vừa mắt rồi, bắt đầu từ lúc nàng ta thường xuyên ra vào Quân phủ, ở trong phòng một mình với Tô Tử Bội.

Ngoại trừ Mặc Trầm không nhận ra trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng thì Tô Tử Khâm chỉ cười cười không nói chuyện; Thanh Văn nghiêng đầu sang chỗ khác, không muốn nhìn hai nữ nhân ngày thơ này.

“Người thật đúng là được đẳng chân lân đẳng đầu.” Trên khuôn mặt thanh tú của Lam Linh lộ ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

“Quá khen rồi.” Quân Nhược Thủy cười ha ha, lộ nguyên hàm răng trắng, chọc cho Mặc Trầm cười lớn khanh khách. Thanh Văn cũng cúi đầu cười trộm.

“Thanh Văn, nhanh đẩy nàng ta đi chỗ khác đi.” Quân Nhược Thủy cố làm ra vẻ chê bai nói: “Mắt không thấy, tâm không phiền.”

“Này, lời này nên là ta nói mới đúng chứ?” Lam Linh khoa trương kêu to. Lần này, mọi người đều cười.

Cảm giác mình và Lam Linh giống như hai kẻ dờ dơi, chẳng qua vì nụ cười của Thanh Văn thì việc này cũng đáng giá. Mặc dù thường ngày Thanh Văn vẫn luôn trầm lặng, nhưng lúc cười thì sự trầm lặng đó đã biến mất. Để cho hấn ở lại Kim Triều Túy, tiếp xúc với một thế giới rộng lớn hơn, đón lấy một cuộc sống rộng mở, đây mới là điều đúng đắn.

Mọi người giải tán, Quân Nhược Thủy suy nghĩ một chút rồi trở về thư phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Tô Tử Bội vẫn còn ngồi ở trên bàn, trước mặt là mấy quyển sổ sách, đang cau mày suy nghĩ, chén thuốc ở bên cạnh vẫn không nhúc nhích, còn đầy tràn, chẳng qua đã nguội hơn lúc đầu một chút.

“Tại sao không uống thuốc?” Quân Nhược Thủy đến gần, nhẹ nhàng vỗ vai hấn, hơi trách cứ hỏi.

Tô Tử Bội không nói gì, quay người lại đưa tay ôm thật chặt lấy hông của nàng. Người ngồi người đứng, độ cao và tư thế vô cùng phù hợp. Quân Nhược Thủy cười, đôi tay ôm lấy đầu của hấn, đầu của hấn thoải mái cọ xát ở trong lòng nàng, giống như cún nhỏ muốn đòi vuốt ve.

“Thật xin lỗi, Nhược Thủy, ta không cố ý hung dữ với người. Chỉ là trong lòng có chút phiền muộn.....” Hấn nhỏ giọng nói.

“Không sao, ta hiểu. Nếu như muốn che giấu cảm xúc của mình với ta, vậy thì ta chính là một thê chủ thất bại.” Quân Nhược Thủy cắt đứt lời hấn, giọng nói mang theo đùa giỡn, không để ý chút nào.

Mặc dù biết trong lòng nàng không ngại, nhưng khi chính tai nghe nàng nói như vậy thì trong lòng Tô Tử Bội vẫn trào ra một dòng nước ảm. Tại sao nàng có thể tốt như vậy? Tốt đến mức hấn phải tự kiểm điểm lại bản thân mình..... Ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt ảm áp như nước mùa xuân của nàng, có chút không nhận được cần lên tay nàng một cái.

“Ai da, tại sao lại cắn người?” Quân Nhược Thủy cười trêu nói: “Người là cún con à?”

“Người là của một mình ta.” Tô Tử Bội bá đạo tuyên bố chủ quyền: “Ngoại trừ ta ra, người không thể làm thê chủ của bất kỳ người nào khác!”

Thật là chua nha! Là lỗi tại hấn quá tốt hay là hiệu quả cách âm của thư phòng quá kém? Vì một lời nói vô tư của hải tử mà lại ghen tuông, thật là một bình dấm chua lớn. “Được rồi, chỉ của một mình người. Chẳng qua người phải biết quý trọng ta đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Hiểu nhau

Mục Tinh Tuyết lại bị Quân Nhược Thủy ngăn ở ngoài cửa một lần nữa.

“Quân Nhược Thủy, rốt cuộc người muốn thế nào?” Cuối cùng Mục Tinh Tuyết cũng không kiềm chế được nữa.

“Chắc chắn, tại sao lại tức giận như vậy? Mục đại nhân cho dù núi thái sơn sụp đổ trước mắt mà mặt vẫn không đổi sắc đi đâu rồi?” Quân Nhược Thủy nhìn nàng ta một cái, cười hì hì nói nói mát.

“Ta muốn gặp Từ Phi.” Mục Tinh Tuyết mặt đen lại nói: “Người không có quyền thay Từ Phi quyết định có muốn gặp ta hay không.”

“Bây giờ ta là người giám hộ của Từ Phi.” Quân Nhược Thủy bình tĩnh thong dong nhìn sắc mặt Mục Tinh Tuyết càng ngày càng tệ trước mặt, tâm tình cực kì tốt: “Mẫu thân của Từ Phi đã giao hấn cho ta.”

Mục Tinh Tuyết cười lạnh: “Bớt lấy lòng gà làm lệnh tiễn đi*, đây là thư mà Lưu đại nhân tự tay viết, hiện tại Từ Phi do cho ta chăm sóc.”

* Cầm lông gà làm lệnh tiễn.

Lệnh tiễn/ thê lệnh: Còn gọi là cờ lệnh/ cờ chỉ huy. Ngày xưa cờ nhỏ, với đầu cán có gắn thêm mũi tên bằng kim loại được dùng để phát lệnh trong quân đội. Cho nên nó được gọi là lệnh tiễn (Tiễn: mũi tên). Ý nghĩa của nó suy rộng ra là hiệu lệnh, chỉ thị của cấp trên. Hiểu nôm na là thấy lệnh tiễn như thấy cấp trên.

Mặt khác, thời xưa khi truyền lệnh người ta thường cắm vào giấy viết thư lông vũ của một loài động vật nào đó coi như là dấu hiệu, số lượng lông vũ càng nhiều chứng tỏ sự kiện càng cấp bách.

“Lông gà” là thứ vô dụng, trong khi lệnh tiền là thứ mà ta có thể dựa vào nó để ra lệnh, là thứ vô cùng quan trọng. Về sau người ta dùng câu tục ngữ “Cầm lông gà làm lệnh tiền” này để mô tả một người dựa vào thủ trưởng (hoặc là một người nào đó), lợi dụng quyền uy để sai khiến việc này, điều khiển việc kia. (nguồn macdichoi wp)

Quân Nhục Thủy nửa tin nửa ngờ nhận phong thư, thật là bút tích của Lưu Minh Tuệ. Mặc dù trong lòng kinh ngạc nhưng trên mặt vẫn không thay đổi, cười như không cười nói: “Cũng chỉ là một phong thư mà thôi, khó phân biệt được thật giả, người cho rằng ta sẽ tin người nói sao?”

“Người!” Mục Tinh Tuyết hận vô cùng, vung tay áo, xoay người rồi đi, giận đến mức bước chân có chút không vững.

Quân Nhục Thủy cầm thư trong tay, như có điều suy nghĩ. Ngày đó Lưu Minh Tuệ giao Từ Phi cho nàng chăm sóc, ngoại trừ nhìn trúng y thuật của nàng thì nàng còn có gì để cho nàng ta tin tưởng như vậy? Có lẽ khi đó Lưu Minh Tuệ đã biết Hiểu Phù chính là Thế nữ cũng đứng về phe Thế nữ, giao Từ Phi cho nàng, một là để cho nàng dẫn Từ Phi rời khỏi cái đất Lâm Giang đầy thị phi đó, hai là dùng Từ Phi như một loại đảm bảo trung thành với Hiểu Phù. Dù sao không người nào có thể dự đoán trước tương lai được. Cũng có lẽ Lưu Minh Tuệ đã sớm là người của Ngâm Phong. Nhớ lại mọi chuyện trước kia, đột nhiên Quân Nhục Thủy cảm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng đối xử thật lòng với người khác cuối cùng lại không biết mình bị biến thành một con cò, quả thật là một con cò không hơn không kém, tùy ý bị người ta điều khiển ở trên bàn cờ.

Quân Nhục Thủy có chút tâm phiền ý loạn ra cửa, nhìn phố xá náo nhiệt, bắt tri bắt giác đi tới trước cửa một tửu lâu. Nàng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Mục Tinh Tuyết đang ngồi một mình cạnh cửa sổ ở lầu hai uống rượu, vẻ mặt âm trầm, tức tối. Quân Nhục Thủy dừng một chút rồi đi lên, vung vạt áo ngồi ở đối diện Mục Tinh Tuyết.

Mục Tinh Tuyết nhìn nàng một cái, tiếp tục bung bình rượu lên tự rót cho mình một ly rượu.

Quân Nhục Thủy cũng không để ý, nhận lấy bầu rượu rồi rót cho mình một ly, tự rót tự uống.

Hai người người một ly, ta một ly, rất nhanh một bình rượu đã thấy đáy.

“Rót cuộc là người muốn như thế nào, Quân Nhục Thủy?” Mục Tinh Tuyết dốc ngược bình rượu nhưng không ra được giọt nào nữa, cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà hỏi nàng.

“Sớm muộn gì Từ Phi cũng phải thành thân, nhưng ta hi vọng cho hán gả cho một người toàn tâm toàn ý với hán. Cho nên ta không muốn hán tiếp xúc nhiều với người.” Quân Nhục Thủy nói thẳng, giọng nói vô cùng chân thành: “Từ nhỏ Từ Phi đã ốm yếu, phải cẩn thận chăm sóc. Ta hi vọng người chỉ nhất thời yêu thích Từ Phi mà là nghĩ sâu tính kỹ, hứa hẹn cả đời.”

Khóe miệng Mục Tinh Tuyết cong lên, châm chọc nói: “Hình như Quân đại nhân càng giống mẫu thân của Từ Phi hơn Lưu đại nhân đấy!”

Quân Nhục Thủy cười một tiếng, nói: “Chẳng lẽ Mục đại nhân không cảm thấy ta làm mẫu thân của Từ Phi tốt hơn so với làm thê chủ sao?”

Mục Tinh Tuyết sững sờ, tiếp theo cười thầm. Rất kỳ lạ, mặc dù giữa hai người có hiềm khích và cũng không thích nhau nhưng chỉ vài câu là mọi chuyện đã được giải quyết. Nàng ta đứng lên, tới gần cửa sổ, chấp hai tay sau lưng, nhân nhật nói: “Người có tin việc vừa gặp đã yêu không?” Không đợi Quân Nhục Thủy trả lời, nàng ta mờ mịt nhìn về phía chân trời, nói tiếp: “Có vài người, cho dù mỗi ngày gặp nhau cũng sẽ không có cảm giác đặc biệt; có người chỉ nhìn thoáng qua đã ghi nhớ vạn năm.”

“Phụ thân ta là chính phu của mẫu thân, cũng không phải là nam nhân mà mẫu thân ta thích nhất. Bởi vì mẫu thân ta cực kì phong lưu mà hàng năm phu thân ta đều ở tại biệt viện, ăn chay niệm Phật, làm bạn với thanh đăng, cứ như vậy mà lãng phí đi cuộc đời tốt đẹp. Cho nên từ nhỏ ta đã quyết tâm về sau chỉ lấy một người ta thích nhất, một đời một thê, nắm tay nhau đến già. Năm nay ta đã mười bảy nhưng chưa bao giờ gần nam sắc, trong nhà cũng không có tiểu thị. Xin hỏi Quân đại nhân, ta có phù hợp với điều kiện của người hay không đây?” Nói tới chỗ này, trên mặt Mục Tinh Tuyết lộ ra nụ cười tự tin.

Quân Nhục Thủy mỉm cười vươn tay: “Hi vọng người không phụ sự tin tưởng của ta.”

“Từng nghe nói Quân đại nhân nói ‘ Mong người lòng chỉ một, đầu bạc cũng không rời ’.” Mục Tinh Tuyết vươn tay nắm vào tay Quân Nhục Thủy: “Chỉ dựa vào một câu nói này của người, ta liền tin tưởng Quân đại nhân là một người có thể làm bạn.”

“Chỉ dựa vào một câu nói, Mục đại nhân không thấy mình quá vô đoán sao?”

“Nếu có một người nói ra đúng ý nghĩ trong lòng người thì người có xem người đó là tri kỷ hay không?” Mục Tinh Tuyết cười hỏi ngược lại.

Xem ra không thể suy đoán cổ nhân theo lẽ thường được, chẳng qua Quân Nhục Thủy vẫn cảm thấy may mắn khi gặp được một nữ nhân có quan niệm một phu một thê ở thế giới này giống mình. Có lẽ lòng dạ của người này rất sâu, nhưng cái đáng quý nhất chính là có thể chấp nhất với tình yêu đến vậy trong xã hội tam phu tứ lang này khiến Quân Nhục Thủy sinh lòng kính trọng. Dù sao nàng cũng đến từ thế giới nam tôn nữ ti, cho nên rất hiểu sự khổ sở của nam tử ở nơi này, hơn nữa từ nhỏ nàng đã được giáo dục về quan niệm một phu một thê cho nên xét về bản chất thì nàng và Mục Tinh Tuyết không giống nhau. Nàng không xác định nếu mình là Mục Tinh Tuyết thì sẽ kiên trì và cố chấp được như vậy không nữa.

“Không bằng tiếp tục uống rượu thôi.” Quân Nhục Thủy vui mừng, hớn hờ đề nghị.

Mục Tinh Tuyết vỗ tay, trầm trồ khen ngợi: “Chúng ta không say không về.”

“Được, không say không về. Tiểu nhị, mang rượu lên!” Quân Nhục Thủy hào khí vỗ bàn nói.

Cả hai người đều uống say mềm, ngay cả việc về phủ thế nào, Quân Nhục Thủy cũng không nhớ rõ nữa. Khi tỉnh lại thì đầu nhức như búa bổ, cảm giác say rượu thật đúng là rất khó chịu. Nhất là thời điểm mở mắt liền nhìn thấy một gương mặt nở nụ cười có chút đáng sợ.

“Tư lượng không tốt mà còn dám uống say như vậy, ngươi thành thật nói cho ta biết, tại sao lại đi uống rượu với Mục Tĩnh Tuyết? Có phải là đi thanh lâu uống rượu có kỹ từ hầu hạ hay không?” Tô Tử Bội nói xong, trên mặt không tự chủ toát ra vẻ quan tâm, đôi mắt có chút thâm đen, hiển nhiên là kết quả của cả đêm không ngủ.

Quân Nhục Thủy kéo hán ngồi lên trên giường, ôm lấy hán dịu dàng nói: “Làm sao có thể như vậy được? Nhà có phu lang xinh đẹp, thế chủ ta rất hài lòng.”

“Vậy thì vì sao?” Tô Tử Bội hừ một tiếng nói.

Quân Nhục Thủy liền kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Tô Tử Bội một lần. Tô Tử Bội nhún mày hồi lâu rồi mới nói: “Thật ra thì ta lại cảm thấy nàng ta là người có thể tin được. Nếu không thì dựa vào quyền thế của Mục Tĩnh Tuyết, nàng ta hoàn toàn có cách giam cầm Từ Phi ở bên người mình.”

“Ừ, đối với chuyện này thì ta rất yên tâm.” Quân Nhục Thủy gật đầu, lại hôn lên mặt hán một cái: “Bội Nhi, ngươi đã suy nghĩ xong cách đối phó với Nghiêm Từ Khanh rồi sao?”

Trong lòng Tô Tử Bội đã có dự tính, gật đầu một cái, cảm hận nói: “Qua sang năm sẽ cho nàng ta biết thế nào là lễ độ.”

Quân Nhục Thủy rót ly trà, cười nói: “Thật ra thì không cần chờ đến năm sau đâu.”

Tô Tử Bội nghi ngờ nhìn nàng một cái, hỏi: “Là sao?”

Quân Nhục Thủy làm ra vẻ thần bí, thiên cơ bất khả lộ, khiến Tô Tử Bội hận đến nghiến răng nghiến lợi, cầm lấy tay áo của nàng nhất quyết không buông: “Ngươi mau nói đi!”

“Ta nói ra thì ngươi cho ta cái gì?” Quân Nhục Thủy ngồi xuống, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười xấu xa.

“Hừ.” Tô Tử Bội bất mãn lườm nàng một cái: “Ngươi là thế chủ của ta, giúp đỡ ta là chuyện thiên kinh địa nghĩa, lại còn không biết xấu hổ mà nói như vậy hả?”

Có lẽ người này trời sinh đã là thương nhân, nhất quyết không chịu nửa phần thua thiệt. Quân Nhục Thủy không khỏi cười khò lắc đầu: “Được rồi, được rồi, chuyện của phu lang cũng chính là chuyện của kẻ bắt tài này.”

Lúc này Tô Tử Bội mới hài lòng hừ nhẹ một tiếng, ngồi xuống mong đợi nhìn nàng.

“Ngươi cũng đã biết Nghiêm Từ Khanh là hoàng thương (buôn bán với hoàng tộc), sản nghiệp Nghiêm gia liên quan mật thiết với triều đình, ví dụ muốn xây dựng cung điện thì phải cần có gỗ, bên đó còn cung cấp hoa, cây cối trong cung và lá trà, mà Tô gia thì chủ yếu kinh doanh từ lâu, tiệm trà và y phục, lúc trước Tô gia rất muốn buôn bán y phục với triều đình nhưng không ngờ cuối cùng lại bị Nghiêm gia cướp mất.”

“Đúng vậy, làm sao ngươi biết?” Tô Tử Bội kinh ngạc nói.

Quân Nhục Thủy liếc hán một cái: “Làm thế chủ của ngươi mà cái gì cũng không biết thì hóa ra ta là người ngu ngốc à?”

Tô Tử Bội cười có chút ngượng ngùng, nói: “Chẳng qua có chút kỳ lạ mà thôi. Đại khái là hai năm trước ta và mẫu thân đều muốn thật sự hợp tác với bên kia nên không làm gì cả, không ngờ đại ca ở Nghiêm gia lại phải chịu đau khổ như vậy.”

Quân Nhục Thủy nhìn cảm xúc của hán xuống thấp, có chút đau lòng nhẹ nhàng ôm lấy vai của hán: “Đã tâm của Nghiêm gia quá lớn, dù sao Nghiêm gia cũng ở kinh thành, mà tơ tằm lại ở Giang Nam, Nghiêm gia phải nhờ Tô gia ở Giang Nam chọn mua lụa tơ tằm, cho nên hoặc nhiều hoặc ít đều muốn dựa vào Tô gia.”

“Những thứ này ta cũng biết rõ, năm ấy mẫu thân ta rất tức giận. Việc này còn cần ngươi phải nói sao?” Tô Tử Bội lầu bầu.

“Ta nghĩ là ngươi muốn dựa vào việc này để chống lại Nghiêm gia nhưng mà không cần phải phiền phức như thế. Nghiêm gia dựa vào cái gì để làm hoàng thương? Dựa vào là chính là quan hệ bảm vậy. Bởi vì Nghiêm Từ Khanh cưới thứ tử Tả Tướng, từ đó dựa vào Tả Tướng để giành lấy tư cách làm hoàng thương, trong đó chắc chắn Nghiêm gia cũng đưa cho Tả Tướng không ít bạc. Cho nên hiển nhiên Nghiêm gia và Tả Tướng là châu chấu cùng bị buộc trên một sợi dây.”

Tô Tử Bội kinh ngạc nói: “Ý của ngươi là, Tả Tướng.....”

“Suyt.” Quân Nhục Thủy ngăn cản hán nói tiếp, sau đó cười đưa ngón tay cái ra tán dương: “Thông minh lắm.”

Tô Tử Bội tự đắc hất cằm lên: “Đó là đương nhiên!” Suy nghĩ một chút, hán vẫn cảm thấy có chút nghi ngờ: “Nhưng làm sao ngươi biết?”

“Trong triều chuyện, không thể nói bậy.” Quân Nhục Thủy nhẹ giọng nói: “Chỉ cần để ý là không gì không biết.”

Tô Tử Bội sáng tỏ, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi không ít.

“Nhận cơ hội này Tô gia cũng có thể giành lấy hoàng thượng.”

Tô Tử Bội lắc đầu một cái, nói: “Mặc dù làm hoàng thượng dễ dàng hưng thịnh, nhưng lại dính líu quá nhiều đến triều đình, dễ dàng bị kéo vào cuộc tranh giành của các phe phái. Có thể sẽ vinh hoa phú quý đấy nhưng nói cũng không chừng một ngày nào đó liền chịu tai họa bất ngờ, nhà thì bị tịch thu tài sản, người thì bị xử tử. Ta không muốn gì nhiều, ngoại trừ Tô gia thì ta muốn làm những chuyện mình thích hơn.”

Quân Nhược Thủy mỉm cười, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, nói: “Được, phu quân muốn như thế nào thì cứ như thế ấy.”

“Người cũng đồng ý với suy nghĩ của ta sao?” Tô Tử Bội ôm cổ lấy của nàng, nhưn mày hỏi.

“Đương nhiên. Tất cả đều nghe lệnh của phu quân.” Quân Nhược Thủy cười ha hả, đáng vẻ kia gần bằng Hôi Thái Lang rồi.

*Có ai biết Hôi Thái Lang không? Là con sói xám trong hoạt hình cừu vui vẻ á. Nổi tiếng thương vợ và sợ vợ

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Giao thừa

Giao thừa. Cung yến.

Thật ra thì thứ Quân Nhược Thủy hy vọng nhất vẫn là được cùng Tô Tử Bội ăn cơm tất niên, cùng nhau đón giao thừa, cùng nhau nhìn pháo hoa sáng rực đầy trời. Cái tết thứ nhất ở thế giới xa lạ này, nàng chỉ muốn trải qua cùng với người mình yêu, chỉ mong cứ tương thân tương ái như vậy một đời.

Vốn Quân Nhược Thủy không đủ tư cách để tham gia cung yến, đáng tiếc Nữ hoàng cố ý hạ chỉ lệnh nàng tham gia cung yến. Hoàng mệnh khó trái, Quân Nhược Thủy cũng không có cách nào cả. Càng làm cho người ta uất ức hơn là Ngâm Phong lệnh Quân Nhược Thủy có thể mang theo Tử Phi nhưng lại không để cập tới Tô Tử Bội.

Dĩ nhiên là Tô Tử Bội bủ môi, trong lòng đồ bình dấm chua, oán thầm Ngâm Phong n lần.

Tất nhiên là Quân Nhược Thủy không dám kháng chỉ, không thể làm gì khác hơn là cho Tử Phi mặc áo bông thật dày, ôm lò sưởi nhỏ ở trong lòng, cùng nàng lên xe ngựa vào cung nhưng cũng không dám bỏ mặc Tô Tử Bội đang không vui, cẩn thận đỡ hắn mấy câu rồi mới xoay người lên xe ngựa.

Hiển nhiên là trong hoàng cung không giống với các gia đình bá tánh ở dân gian. Khắp nơi đều là ánh đèn lung linh, chiếu sáng khiến cả hoàng cung như ban ngày. Nữ hoàng mở tiệc ở điện Đức Thọ để chiêu đãi văn võ bá quan. Lúc này, phần lớn quan viên đều đã vào chỗ ngồi, hàn huyên, chúc tết nhau, tiếng nói chuyện cực kỳ náo nhiệt. Quân Nhược Thủy và Tử Phi vừa đến liền có thái giám dẫn bọn họ đến chỗ ngồi. Đây là lần đầu tiên Tử Phi vào cung, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đôi mắt to trong veo như nước đảo quanh, cực kì hứng thú nhìn mọi người.

Một lát sau, bên cạnh Tử Phi có người ngồi xuống. Hắn quay đầu lại nhìn, vui vẻ nói: “Tĩnh Tuyết, sao lại là người?”

“Thế nào, nhìn thấy ta không vui mừng sao?” Mục Tĩnh Tuyết khẽ mỉm cười, ánh mắt ấm áp như xuân.

Trong lòng Quân Nhược Thủy biết rõ, cũng mỉm môi cười, đứng dậy chấp tay nói: “Mục đại nhân. Có thể ngồi cùng bàn với Mục đại nhân, thật là vinh hạnh.”

“Quân đại nhân.” Mục Tĩnh Tuyết cũng đứng dậy trả lễ, nói: “Quân đại nhân khách khí rồi.”

Tử Phi thấy hai người như vậy, không khỏi cười khúc khích, nói: “Nhược Thủy, Tĩnh Tuyết, các người như vậy thật là kỳ quái.”

Quân Nhược Thủy và Mục Tĩnh Tuyết cũng không nhìn mà bốn mắt nhìn nhau, sau đó không khỏi bật cười.

Ba người im lặng trong chốc lát. Chỉ nghe thấy mấy vị cáo mệnh phu lang ở bàn bên cạnh đang cười thảo luận về khúc 《 Bạch đầu ngâm 》, Tử Phi chống cằm khẽ thở dài: “Nam tử trên thế gian này, có mấy người có thể cầu được một đời một kiếp?”

Mục Tĩnh Tuyết nhìn đôi mắt trong suốt của Tử Phi, nói nghiêm túc: “Tử Phi, cho ta cơ hội, ta sẽ chứng minh người là người duy nhất trong lòng ta.”

Tử Phi hoảng sợ, nhanh chóng tránh né ánh mắt nóng bỏng của nàng ta, khuôn mặt hơi tái nhợt trong nháy mắt ửng hồng.

Quân Nhược Thủy không lên tiếng, lúc này nàng cảm giác mình giống như một nghìn bóng đèn lớn. Nàng đã cẩn thận quan sát Mục Tĩnh Tuyết mấy lần, mặc dù người này luôn làm ra vẻ lạnh lùng nhưng không biết tại sao nàng ta lại làm cho nàng rất tin tưởng.

“Hi vọng người chỉ nói những lời này với một mình Tử Phi.” Lúc này đột nhiên Quân Nhục Thủy nhẹ nhàng ném ra một câu khiến Mục Tinh Tuyết nhất thời đen mặt.

Tử Phi bật cười, mím môi nhìn hai nữ nhân này, hẳn có thể cảm nhận rõ ràng sự yêu mến của hai người đối với hắn.

Sắc trời dần tối, Nữ hoàng tới trễ, chúng quan viên đều đứng dậy quỳ xuống đất hành lễ.

“Các khanh bình thân.” Ngâm Phong mỉm cười ngồi xuống, nhìn quần thần phía dưới.

Quân Nhục Thủy ngẩng đầu nhìn về phía Long Ngâm Phong mặc long bào. Đã một thời gian không thấy, Ngâm Phong vẫn mặt mày như ngọc, chẳng qua nàng ta không còn là một nữ hài tử ngây thơ hoạt bát như ngày đó mà là một người tản ra khí thế uy nghiêm, bề ngoài thuộc về đế vương, chỉ cần liếc mắt một cái, không giận mà uy, khí phách có sẵn từ trong máu thịt. Nàng không khỏi có chút hoảng hốt, không biết người nào mới thật sự là Ngâm Phong, có lẽ ngày đó nàng ta chỉ giả vờ tiếp cận nàng, mà Ngâm Phong cao cao tại thượng, đứng đầu thiên hạ bấy giờ mới là thật.

Trong thoáng chốc, chỉ nghe thấy mọi người tạ chủ long ân, sau đó yến tiệc chính thức bắt đầu.

Tân hoàng mới lên ngôi không lâu, lần đầu tổ chức cung yến, tất cả mọi người đều rất cẩn thận, trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy tiếng bát đĩa chạm nhau mà không nghe thấy ai nói gì cả. Mục Tinh Tuyết là hồng nhân (tâm phúc, người đáng tin cậy) trước mặt Nữ hoàng, tất nhiên là bình tĩnh ung dung dùng bữa, vừa ăn vừa gấp thức ăn cho Tử Phi đang ngồi bên cạnh. Dáng vẻ của Tử Phi hoàn toàn là tham gia náo nhiệt, hăng hái dồi dào. Cảm xúc của Quân Nhục Thủy bị tụt xuống, ăn không biết ngon, có lẽ nàng vẫn còn giữ lại rất nhiều cảm xúc của thiếu nữ từ kiếp trước, ví dụ như hay đa sầu đa cảm, không thể trở thành một nữ tử ý chí to lớn, hào khí ngút trời.

Không lâu sau, Nữ hoàng dùng bữa, mọi người cũng lần lượt để bát đĩa trong tay xuống. Nhất thời điện Đức Thọ yên tĩnh khác thường. Nữ hoàng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt bề ngoài thiên hạ nhìn các thần tử của nàng ta.

Thiên hạ đều là đất của vua, những nơi giáp giới đều phải xưng thần. Toàn bộ thiên hạ đều là của Nữ hoàng.

Trong đại điện yên tĩnh không tiếng động.

Yên lặng một cách kì lạ. Hình như là sắp có chuyện trọng đại gì đó xảy ra. Ngâm Phong ngồi trên ngai vàng nhìn xuống phía dưới, giống như đã nắm chắc phần thắng, yên lặng chờ đợi cái gì đó.

Một nữ tử trung niên chừng năm mươi tuổi đứng dậy, quỳ xuống đất dập đầu: “Thần có chuyện muốn khải tấu, thần tuổi tác đã cao, tật bệnh triền miên, không thể đảm nhiệm chức vị Tả Tướng được nữa; vả lại thần xa quê lâu năm, chỉ mong lá rụng về cội, hi vọng bệ hạ ân chuẩn cho vì thần cáo lão về quê, an hưởng tuổi già.”

Quân Nhục Thủy chỉ nhìn lấy được bóng lưng của nàngta, từ bóng lưng cao lớn đó, tuyệt đối không phải là tuổi già sức yếu hoặc là bệnh tật triền miên. Thì ra nữ nhân này chính là Tả Tướng. Nhớ tới hôm đó uống rượu với Mục Tinh Tuyết, Mục Tinh Tuyết cười nàng không hiểu chuyện triều chính, lại nói muốn trả thù Nghiêm Tử Khanh thì rất đơn giản. Bởi vì hiện tại Nữ hoàng vừa mới lên ngôi, mặc dù Tả Tướng là đại thần được tiên hoàng nể trọng nhưng lại là đồng đảng của Tam hoàng nữ Long Hạo Vân, chắc chắn Nữ hoàng không thể nào dễ dàng tha thứ cho một người hai lòng ở bên cạnh mình, cho nên nhất định Tả Tướng sẽ ngã. Chỉ cần Tả Tướng ngã xuống, hiển nhiên là Nghiêm Tử Khanh sẽ không có núi dựa, thân phận hoàng thương cũng sẽ phải đổi người, buôn bán tự nhiên sẽ rớt xuống ngàn trượng. Đến lúc đó chỉ cần đánh chó mù đường. Quả nhiên là nàng ta là một người lão luyện trong quan trường, vô cùng nhạy cảm với chính trị.

Theo sau Tả Tướng cáo lão về quê, một đám đại thần cũng từ quan với lý do dưỡng bệnh và một đồng lý do khác vô cùng kỳ quặc. Nếu Quân Nhục Thủy vẫn không hiểu rõ thì uống phở sống hai đời rồi.

Tình huống này gần giống như Triệu Khuông Dận dùng rượu tước binh quyền*. Hiện tại Nữ hoàng đã có tâm phòng bị đối với những người này, ở lại thì sẽ bị Nữ hoàng từ từ thanh toán, chỉ bằng cáo lão về quê, tránh khỏi cảnh thê lương.

*Copy lại thì hơi dài. Mấy bạn vào đây đọc nhé. <http://soha.vn/doi-song/trie-u-khuong-da-n-va-chieu-do-i-tie-n-do-i-quye-n-khie-n-ha-u-the-ba-i-phu-c-20151225155620442.htm> (^.^)

Ngâm Phong nở nụ cười, rất khách khí nói mấy câu giữ đám người phía dưới lại, nhưng mấy người quỳ dưới đất đều nom nớp lo sợ, cho nên Ngâm Phong liền thuận nước đẩy thuyền, đáp ứng mọi người, lại ban thưởng cho chút đồ vật. Mấy người kia tạ ơn lui ra các quan viên còn lại cũng theo đó mà cáo lui.

Tất cả đều giống như Mục Tinh Tuyết đã đoán trước, về mặt nàng ta vẫn luôn, lực chú ý đều đặt ở trên người Tử Phi. Tử Phi chưa từng thấy qua những việc này, hiển nhiên là không cảm thấy có gì khác thường, vừa nhìn vừa rất có hứng thú ăn cao lương mỹ vị trên bàn.

Quân Nhục Thủy cũng chỉ ngồi nhìn bọn họ diễn kịch, hiện tại đã khép màn nên nàng rất muốn được về nhà, bây giờ sắc trời còn sớm, về nhà làm một chút điểm tâm cho Tô Tử Bội sau đó nấu một nồi sủi cảo rồi cùng nhau ngắm nhìn pháo hoa, ôm nhau chờ trời sang. Đang lúc nàng chuẩn bị theo mọi người rời đi thì Thư Ngâm lên tiếng giữ lại nàng.

“Tử Phi, người trở về trước đi.....” Quân Nhục Thủy còn chưa nói hết thì đã bị Ngâm Phong cắt đứt.

“Tỷ tỷ, ta đã chỉ hôn Tử Phi cho Tinh Tuyết, giờ phút này chắc thánh chỉ cũng đã phủ Hữu tướng.”

Chỉ hôn? Chính là dựa vào sở thích của mình mà ghép loạn duyên ương, tạo ra vô số phu thê bất hòa? Quân Nhượng Thủy có chút tức giận: “Người đã hỏi Từ Phi có nguyện ý hay không chưa?”

“Hôn nhân vốn là lệnh của phụ thân mẫu, lời của người mai mối. Trước khi chỉ hôn, ta đã hỏi qua ý kiến của Lưu Ái Khanh, đó cũng xem như là lệnh của phụ mẫu.” Ngâm Phong cười nói. Giờ phút này, chúng quan viên đã lui ra, Từ Phi cũng đã bị Mục Tĩnh Tuyết mang đi, chỉ còn lại hai người Quân Nhượng Thủy và Ngâm Phong.

Quân Nhượng Thủy vẫn có chút khó chịu. Ở trong mắt bọn họ, lệnh của phụ mẫu thân đều là lời đúng đắn, mà được Nữ hoàng chỉ hôn thì lại càng thêm vinh dự. Nhưng hôn sự là của hai người, cũng chỉ có hai người đó mới có trách nhiệm với hôn sự của chính mình.

“Tỷ tỷ, ta nghe nói tỷ có rất nhiều sách lược trị quốc, có thể nói cho mọi người ta nghe hay không? Ví dụ như dân vi quý, quân vi khinh, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền; ví dụ như tự do ngôn luận, thành nạp gián nói, bên trong không nên quá thân thiết, bên ngoài không nên quá thù địch; ví dụ như loại bỏ phiên vương, tăng cường tập trung quyền lực trung, ví dụ như.....”*

*Dân vi quý, quân vi khinh: dân quan trọng hơn, vua thì nhẹ hơn.

Thành nạp gián ngôn: nên tiếp nhận những lời khuyên can, lời nói thành thật

Quân Nhượng Thủy quả thực là kinh ngạc đến ngây người, những thứ này vừa nghe cũng biết là xuất phát từ miệng nàng, nhưng nàng chưa bao giờ nói những thứ này với Ngâm Phong. Nàng là một người thức thời, sẽ không thảo luận sách lược trị quốc với bất cứ kẻ nào, bởi vì trị quốc bình thiên hạ không phải là chuyện của nàng, đàm luận còn dễ dàng bị người khác hoài nghi là muốn làm phản. Nàng cẩn thận nhớ lại, có khả năng duy nhất chính là hôm uống rượu với Mục Tĩnh Tuyết, khi đó nàng đã nói rất nhiều, mà nói những thứ gì thì nàng không còn nhớ rõ. Nhưng không phải Mục Tĩnh Tuyết cũng say đến ngã trái ngã phải sao? Làm sao còn nhớ rõ ràng như thế, hơn nữa còn nói lung tung trước mặt Ngâm Phong? Quân Nhượng Thủy cảm thấy thật nhức đầu, oán hận hạ quyết tâm, về sau nhất định không uống rượu nữa để tránh họa từ ở miệng mà ra.

Mục Tĩnh Tuyết, chúng ta kết thù từ đây.

Không thể không nói, Ngâm Phong là một Nữ hoàng yêu dân như con. Ở nơi này, khắp chốn mừng vui, gia đình sum họp đón giao thừa thì nàng ta lại giữ Quân Nhượng Thủy lại để nói đạo trị quốc, kết hợp với chuyện triều chính của vương triều Kim Bích, càng nói càng hăng khiến Quân Nhượng Thủy cực kỳ buồn bực. Nói khô cả họng, Quân Nhượng Thủy liền nói ra tất cả các phương pháp trồng trọt, chiến đấu thời nhà Tần, rốt cuộc cũng kết thúc. Nàng không phải là nhà sử học, cũng chỉ biết một chút kiến thức gọi là thường thức mà thôi. Chẳng qua khi nàng nghĩ đến Tô Tử Bội, nghĩ đến mình đã từng là một nữ tử nhỏ bé trong thế giới cũ, vì vậy nàng nói ra khái niệm nam nữ ngang hàng, quốc gia hưng vong phần lớn là lỗi của bọn thất phu, nam tử tài hoa cũng có thể vào triều làm quan, dùng người có tài.

Hai người nói chuyện quên thời gian, cho đến nửa đêm pháo hoa sáng chói cả bầu trời thì Quân Nhượng Thủy mới chợt nhớ ra nhưng đã quá muộn, bây giờ đã là rạng sáng mừng một. Trong lòng cực kỳ ảo não, giao thừa qua rồi, nàng nghĩ tới Tô Tử Bội một mình ở nhà đón giao thừa, cô đơn như vậy thì đột nhiên nóng lòng muốn trở về.

Thấy Quân Nhượng Thủy liên tục ngắt người, Ngâm Phong sáng tỏ cười một tiếng, nói: “Được rồi, làm phiên tỷ tỷ lâu như vậy, mặc dù rất muốn cùng tỷ tỷ trải qua giao thừa, nhưng trong lòng tỷ tỷ còn có người thương nhớ, mắt hôn mắt vĩa không yên, mọi người cũng không thể giữ lại được nữa. Tỷ tỷ nên trở về đi thôi.”

Nghe Ngâm Phong nói như vậy, trong lòng Quân Nhượng Thủy cũng có chút ngượng ngùng. Ngâm Phong vừa mới đăng cơ, hậu cung chưa chọn được quân (= hậu), không người nào có thể hiểu được cô đơn hơn nàng ta, nhất là trong thời khắc vui mừng tiền năm cũ đón năm mới này. Nhưng mà giờ phút này, trong lòng nàng cũng chỉ nhớ đến một mình Tô Tử Bội mà thôi.

Cho nên Quân Nhượng Thủy hành lễ cáo lui với Ngâm Phong.

Xe ngựa lướt nhanh trên đường phố kinh thành, dưới mái hiên mỗi nhà đều treo đèn lồng đỏ thắm, ánh lửa lập lòe, khắp nơi truyền đến tiếng cười, xa xa pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, đẹp như mộng ảo. Chưa bao giờ nàng muốn gặp hắn đến vậy, muốn ôm chặt hắn, muốn hứa hẹn nắm tay nhau đến già.

Hình như đoạn đường như dài ra, Quân Nhượng Thủy nhìn ngọn đèn dầu ảm áp trong mỗi nhà, ngửi thấy mùi cơm tất niên thơm mê người thì rốt cuộc cũng đã trở lại Quân phủ.

Vừa vào cửa nàng liền kinh ngạc khi nhìn thấy vẻ mặt quân gia như đưa đám, lo lắng đi vòng quanh. Quân Nhượng Thủy nghi ngờ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì hả?”

“Chủ tử, ngài trở lại rồi.” Quân gia giống như là nhìn thấy cứu tinh, chạy tới bên cạnh nàng.

“Sao vậy?” Quân Nhượng Thủy càng thêm nghi ngờ, chẳng lẽ trong phủ đã xảy ra chuyện gì?

Quân gia mặt lộ ra vẻ mặt khó xử chỉ chỉ sau lưng, chỉ thấy bốn mỹ nam trang điểm lộng lẫy, quốc sắc thiên hương, dịu dàng thướt tha tiến đến gần, đứng thành một hàng tươi cười xinh đẹp với Quân Nhượng Thủy, sau đó nhẹ nhàng cúi người tự xưng mình là tiểu thị. Quân Nhượng Thủy sững sờ một lúc rồi mới tỉnh lại, nhớ tới lúc rời hoàng cung thì ánh mắt của Ngâm Phong cứ nhìn nàng chăm chú, trong lòng biết nhất định đây là kiệt tác của Ngâm Phong, khóe miệng không khỏi nở nụ cười khổ.

Ngâm Phong cứ cảm thấy nàng ở Tô gia bị Tô Tử Bội chèn ép, hôm nay thân là thái y, chức vị tam phẩm, thân phận địa vị đã không giống như xưa.

Huống chi, Tô Tử Bội đã từng viết cách thư muốn bỏ thê chủ ở rể là Quân Nhục Thủy. Phu lang viết cách thư bỏ thê chủ đối với nữ tử mà nói là cực kì sĩ nhục. Chỉ có Quân Nhục Thủy tốt tình tốt tình mới chịu được hấn.

Mặc dù Ngâm Phong biết Quân Nhục Thủy không phải là người mềm yếu có thể dễ dàng bắt nạt nhưng cũng biết là nàng đã rơi vào lưới tình của Tô Tử Bội, nghĩ sao cũng không cam lòng thay nàng, không có việc gì làm nên mới ban cho Quân Nhục Thủy vài người, làm như vậy là muốn khiến cho Tô Tử Bội khó chịu.

Quân Nhục Thủy làm sao không biết, chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Hai người này, đều là tùy hứng đệ nhất thiên hạ..

Một người là Nữ hoàng, đứng đầu thiên hạ, một người là phu lang nhà nàng, bất luận như thế nào nàng cũng phải dễ dàng hấn. Chẳng lẽ hai người này nhìn thấy nàng quá rảnh rỗi hay sao?

Lúc này cửa sương phòng bỗng mở ra, Tô Tử Bội mặt như than đen bước tới. Hấn không nhìn Quân Nhục Thủy, về mặt tức giận quát quân gia: “Còn không đuổi mấy người không đứng đắn này ra ngoài cửa? Thấy ta hiền lành nên các người đều muốn làm loạn sao?”

Không đứng đắn? Người Nữ hoàng đưa tới làm sao có thể nói là không đứng đắn được? Quân gia không khỏi toát mồ hôi hột lớn như hạt đậu, về mặt sợ hãi nhìn về phía Quân Nhục Thủy, làm bộ đáng thương cầu xin nàng giúp đỡ: “Phu nhân.....”

Hiền lành? Quả thật hấn thật can đảm khi nói ra từ này. Quân Nhục Thủy lắc đầu một cái, đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì lại bị Tô Tử Bội cắt đứt. Gương mặt tuấn tú của hấn đen thui, lạnh lùng nói: “Kim quân gia, hình như người đã quên trong nhà này ta mới là đương gia.”

“Đúng, đúng đúng là Kim quân gia lãng tai nên hồ đồ, Tô thiếu gia mới là đương gia, ta nhất định sẽ nghe lời.” Quân Nhục Thủy cười ha ha, cười phụ họa nói.

Bốn mỹ nam vẫn còn đang cúi người hành lễ chưa được đứng lên. Tô Tử Bội nhìn thấy thì hừ nhẹ một tiếng, nói: “Tô phu nhân, người tự xem mà làm đi.”

“Vâng vâng, ta nhất định sẽ xử lý tốt.” Giờ phút này nàng không muốn làm phu lang nhà nàng nổi đóa thêm nữa.

Tô Tử Bội quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn nàng, sau đó quay về phòng đóng sầm cửa lại.

Quân Nhục Thủy nhìn trên mặt bốn gã mỹ nam còn chưa kịp nữa thu hồi vẻ kinh thường thì làm ra vẻ nhát gan như chuột, nói: “Các người cũng nhìn thấy rồi đấy, phu lang nhà ta cường hấn, chuyên chế mà ta thì lại nhát gan mềm yếu, cực kì sợ hấn, từ lúc thành thân đã bị phu lang quản nghiêm, tất cả mọi việc trong nhà đều do hấn quản lí, ta chỉ là một cái thùng rỗng mà thôi. Nếu như các người nguyện ý đi theo ta...ta chỉ có thể cảm tạ các người đã ưu ái, nhưng nếu như hấn cố ý tìm các người để hành hạ thì ta cũng không quản được, chỉ có thể xin các người tha thứ mà thôi. Ai da, từ nhỏ hấn đã tập võ, ta thường bị hấn đánh cho sưng mặt sưng mũi đấy.”

Nàng nói xong thì nhìn thấy mấy vị mỹ nam liếc mắt nhìn nhau.

Quân Nhục Thủy không ngừng cố gắng, tiếp tục ai oán nói: “Nhưng nếu các người không muốn thì ta sẽ đi nói với Nữ hoàng, Kim quân gia cũng sẽ cho các người một số bạc lớn, để cho các người tự rời đi.”

Bốn mỹ nam nháy mắt với nhau, sau đó ra vẻ bị thương nói: “Bọn ta không muốn gây thêm phiền toái cho Quân đại nhân nên đồng ý rời đi.”

“Vậy thì tốt, Kim quân gia, người đi lo chuyện này đi.” Trong lòng Quân Nhục Thủy thả lỏng, lộ vẻ mặt mệt mỏi đi về phía hậu viện.

Kim quân gia lau cái trán đang đổ mồ hôi, thừa dịp luôn miệng. Vẫn là phu nhân lợi hại, có thể dễ dàng đuổi bọn họ đi. Nếu như giữ lại thì chắc chắn bộ xương già của nàng sẽ bị Tô thiếu gia hành hạ đến chết.

Lúc trở lại phòng thì Tô Tử Bội liền cài chốt cửa, để cho nàng tự tìm chỗ khác mà ngủ.

Một giao thừa tốt đẹp đã bị Ngâm Phong làm hỏng như thế.

*

“Tỷ tỷ, hôm nay người đã là thái y của Thái Y Viện, chức quan tam phẩm, huống chi lại là tỷ muội của Trầm tình, làm gì phải sợ Tô gia công tử như vậy, đưa tới cho tỷ mấy mỹ nhân xinh đẹp thì lại bị tỷ đẩy đi. Diễm phúc tới tay mà cũng không biết hưởng.” Long Ngâm Phong nhạo báng cười nói, nói xong nhìn Quân Nhục Thủy nhún mày lại thì không nhìn được mà cười ha ha.

Quân Nhục Thủy cắn răng nói: “Người trêu chọc tỷ tỷ của người như vậy sao? Biết rõ tính tình của Tô Tử Bội cũng biết hấn có võ, cẩn thận tỷ tỷ người bị người hại cho mất mạng đấy.” Nói xong thì chính nàng cũng không nhìn cười được. “Nói thật, Hiểu Phù, lần sau không được mang chuyện này ra đùa giỡn nữa, ngày hôm qua sau khi đuổi mấy nhân của người đi thì ta phải ngủ thư phòng đấy.”

“Tỷ tỷ, vì một Tô Tử Bội, người cũng không tiền đồ quá rồi. Vì một thân cây mà bỏ qua cả rừng rậm. Chắc!” Ngâm Phong nhìn Quân Nhục Thủy, bộ dạng rất là vô lại.

“Nếu như người yêu một mình hấn, trong lòng cũng chỉ có hấn thì những người khác có đẹp bao nhiêu cũng không quan trọng nữa.” Quân Nhục Thủy tùy ý ngồi xuống, bưng ly trà ngọc bích lên nhẹ nhàng nhấp một miếng.

“Tỷ tỷ, người là nữ tử si tình thế gian khó có được, Tô Tử Bội gặp được người chính là phúc khí mà kiếp trước hẳn đã tu luyện được.” Long Ngâm Phong lắc đầu thở dài: “Tỷ tỷ, cả đời tỷ đều nằm trong tay hắn rồi.”

“Trong cuộc sống có một số việc là do chính mình cam tâm tình nguyện.” Quân Nhục Thủy cười nhạt nói: “Hiểu Phù, ta muốn từ chức ở Thái Y Viện để làm một thương nhân bình thường.”

“Tỷ tỷ là người có tài, muội muội mong rằng tỷ tỷ có thể làm mưu sĩ giúp ta trị quốc.”

Quân Nhục Thủy lắc đầu liên tục: “Đừng đánh giá ta cao như vậy, ta cũng chỉ nghe một số người nói chuyện mà thôi, cho nên mới đề nghị tự do ngôn luận ở vương triều Kim Bích, không nên bám vào một khuôn mẫu mà bỏ phí nhân tài. Ta thì không có tài năng như vậy, nguyện vọng lớn nhất của ta chính là làm một thương nhân an phận thủ thường, trợ giúp phu lang nhà ta quản lý buôn bán.”

Ngâm Phong bắt đầu cười lắc đầu: “Ba câu không rời phu lang, tỷ tỷ, người thật là.....”

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chỉ muốn làm uyên ương không muốn làm tiên.

Năm mới qua đi, Tô Tử Bội bắt đầu tiến hành một loạt đã kích như sấm rền gió cuốn với Nghiêm Từ Khanh, nhìn Nghiêm gia cùng đường, bốn bề thọ địch, trong lòng hắn lại cảm thấy cực kì chán ghét.

Tháng một tới đây, Từ Phi và Mục Tinh Tuyết sẽ thành thân. Mặc dù Quân Nhục Thủy cảm thấy hơi nhanh một chút, nhưng nhìn dáng vẻ hạnh phúc của hai người trong cuộc thì Quân Nhục Thủy cũng chỉ có thể thuận theo, không nói gì nữa. Suy nghĩ kĩ một chút, phần lớn mọi người ở đây đều thành thân dựa vào lệnh phụ mẫu, lời người mai mối, còn bộ dạng của đối phương tròn hay dẹt thì đều không biết, Từ Phi và Tinh Tuyết như vậy cũng có thể coi là lưỡng tình tương duyệt rồi.

Sang năm mới, Quân Nhục Thủy cũng bắt đầu bận rộn hơn.

Ngày Thứ Ngâm rời đi có để lại cho nàng một hộp gỗ trầm hương ở dưới gối đầu giường, là khế đất, khế ước mua bán nhà của Trầm Hương Trai cùng một ít ngân phiếu mà hắn đã tích góp trong mấy năm qua. Mặc dù Quân Nhục Thủy đã từ quan ở Thái Y Viện, nhưng Ngâm Phong vẫn còn giữ nàng ở lại kinh thành, không có mệnh lệnh của Nữ hoàng thì không được ra khỏi kinh.

Quân Nhục Thủy rất bất đắc dĩ, chỉ có thể sống ở đâu thì ở yên chỗ đấy. Vì vậy nàng vui vẻ mở một chi nhánh của Trầm Hương Trai ở kinh thành, nàng và Tô Tử Khâm làm chính và phó chủ bút, tuyển thêm mấy tài tử tài nữ nhà nghèo, một tháng sau liền phát hành một quyển sách《Những thứ thịnh hành ở kinh thành》, mỗi tháng xuất bản một quyển, giới thiệu những tin tức mới nhất ở kinh thành, những đường phố phồn hoa nhất, đồ ăn ngon nhất, tửu lầu tốt nhất, các hoa khôi thanh lâu nổi tiếng nhất, kiểu tóc được ưa chuộng nhất của các thiếu gia nhà quan, y phục xinh đẹp nhất, trâm cài tinh xảo nhất..... rất nhanh đã trở thành xu hướng, chuẩn mực cho mọi người noi theo. Ba tháng sau, số lượng xuất bản đã vượt qua mười vạn, các nơi đều cung không đủ cầu. Bởi vì việc đi lại không dễ dàng như hiện đại nên lúc vận chuyển đến tỉnh ngoài đã trở nên quá hạn, nhưng người mua vẫn nhiều hơn chứ không ít đi. Dù sao đây cũng là những thứ thịnh hành ở kinh thành, thiếu gia tiểu thư có tiền nào không muốn theo đuổi trào lưu của thời đại mà lại muốn mọi người kinh thường là nhà quê chứ?

Cho nên Quân Nhục Thủy kiếm tiền chật bị.

Sau đó, Quân Nhục Thủy theo đà phát hành thêm nguyệt san (hàng tháng) thơ ca văn xuôi《Tân Nha》và nguyệt san tiểu thuyết truyền kỳ《Phong Nguyệt》, nhận tất cả bài viết trong cả nước, tiền nhuận bút cao, khiến mấy nhóm văn nhân chạy theo như vịt. Dĩ nhiên, lượng tiêu thụ cũng gần như là ngang bằng với《Những thứ thịnh hành ở kinh thành》, Quân Nhục Thủy mừng rỡ đến mức không ngậm miệng được.

Cuối cùng Ngâm Phong cũng triệu nàng vào cung, sau đó có chút hăng hái hỏi thăm sự nghiệp viết lách của nàng rồi bắt đầu hỏi triều đình có nên xuất bản một quyển sách tương tự như vậy nói về các sách lược của triều đình, đồng thời giáo dục tư tưởng trung quân ái quốc, góp sức vì nước gì gì đó hay không.

Nhất thời sự khâm phục của Quân Nhục Thủy đối với Ngâm Phong cuộn cuộn nước sông liên miên không dứt. Nàng không thể không cảm thấy quá thật Ngâm Phong cực kì nhạy bén nắm bắt với chuyện triều chính. Vì vậy quyển sách nói về chuyện quốc gia đại sự của vương triều Kim Bích chính thức được phát hành, làm tiếng nói của triều đình, chuyên phục vụ cho Nữ hoàng. Lúc lâm triều thì Nữ hoàng yêu cầu mỗi quan viên đều phải đặt mua quyển sách này, không chỉ tiến hành giáo dục tư tưởng cho bọn họ mà còn có thể kiếm cho quốc khố một khoản không nhỏ.

Mặc dù bận rộn nhưng mỗi tối Quân Nhục Thủy vẫn chuẩn bị cho Tô Tử Bội một chén thuốc bổ. Nếu Tô Tử Bội ở thư phòng thì nàng sẽ bưng thuốc đến cho hắn rồi đi ra, còn ở hậu viện thì hắn uống xong thuốc liền mệt mỏi mà ngủ mất. Thời gian hai người ở chung không còn nhiều như trước kia.

Mà mỗi ngày đều viết sách nên tâm tình thiếu nữ mơ mộng của Quân Nhục Thủy lại bắt đầu trở dậy, nhớ tới những chuyện kiếp trước sau đó hạ bút như thần. Khi Tô Tử Khâm thấy nàng viết xong bản thảo thì không khỏi dùng ánh mắt trần đầy kinh ngạc và sùng bái nhìn nàng, nửa đùa nửa thật nói: “Nhục Thủy, tài năng của người thật khiến cho người ta ngưỡng mộ. Không biết lúc trước Tử Bội chó ngáp phải ruồi như thế nào mà lại được gả cho

một nữ tử như ngươi.”

“Chắc là nhân duyên trời định, ha ha.” Quân Nhưộc Thủy cười nói, rất mừng rỡ thấy được Tô Tử Khâm càng ngày càng tự tin ở trong thư trai, một Tô Tử Khâm không còn đau buồn mà đã biết đùa giỡn với nàng.

Thay đổi cách làm bìa truyền thống thành bìa màu xanh, tên sách màu hồng, trên bìa là bóng lưng của một người, tay áo bông bành chấp ở sau lưng, lãng mạn mà duy mỹ. Tên sách là《Chỉ muốn làm uyên ương không muốn làm tiên》.

Một quyển sách tái bản ba lần nhưng lượng tiêu thụ vẫn cao cực kỳ, ngay lập tức trở thành sách bán chạy nhất kinh thành. Từ lâu, tiệm trà, chỉ cần mở miệng mà không nói đến quyển sách này thì liền bị người ta nhạo báng, khinh thường.

Trong lòng Quân Nhưộc Thủy âm thầm vui mừng không dứt, bạc của cô nhân quá dễ kiếm rồi!

Hôm nay rốt cuộc kế hoạch đánh bại Nghiêm gia của Tô Tử Bội cũng kết thúc mỹ mãn, tâm tình hẳn cực kỳ tốt. Lúc đi ngang qua Kim Triều Túy thì thấy Lam Linh đang ngồi ở bên cạnh cửa sổ lầu hai uống rượu một mình, vì vậy hẳn liền nâng cao cái bụng bự sáu tháng, hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng đi lên lầu hai.

Trong tay Lam Linh đang cầm một quyển sách mỏng, lật xem rất là mê mẩn thậm chí Tô Tử Bội kêu nàng mấy tiếng thì nàng ta cũng không có phản ứng. Tô Tử Bội không khỏi nghi ngờ, tiến lên cướp lấy quyển sách trong tay nàng nhìn một chút: “《Chỉ muốn làm uyên ương không muốn làm tiên》?”

“Ngươi không biết sao?” Về mặt Lam Linh vô cùng quái dị hỏi.

“Tại sao ta lại phải biết?” Tô Tử Bội nhún mày không hiểu nói.

Lam Linh lắc đầu một cái, khoe miệng nâng lên thành một đường cong, cười như không cười nói: “Là quyển sách mới của Trầm Hương Trai, đang rất thịnh hành kinh thành, ngươi không biết à? So với ngươi thì thê chủ nhà ngươi còn kiếm được nhiều bạc hơn đấy! Chắc, tại sao lại thờ ơ với thê chủ của mình như vậy.....”

Tô Tử Bội nhất thời cứng họng, hung ác trợn mắt nhìn nàng ta một cái nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút áy náy, trong khoảng thời gian này hẳn thật sự không quan tâm tới nàng đang làm gì, lúc phiền lòng cũng không vui vẻ gì với nàng. Ngược lại mỗi đêm nàng đều kiên trì bắt mạch cho hắn, nấu thuốc cho hắn rồi dụ dỗ hắn uống thuốc. Tâm tình hắn có chút sa sút ngồi xuống, thuận tay cầm bình rượu trên bàn lên định rót rượu, Lam Linh vội vờn tay ngăn hắn lại: “Tiểu tử tông, làm sao ngươi có thể uống rượu được? Ngươi ở chỗ ta uống rượu, nhất định thê chủ nhà ngươi sẽ tìm ta gây phiền toái.”

“Ngươi sợ nàng sao?” Hắn ngẩng đầu khiêu khích nói.

“Tô thiếu gia, ngươi đừng tưởng thường ngày nàng dịu dàng hòa nhã cho phép ngươi chỉ động chỉ tây, vênh mặt hất hàm sai khiến, thật ra thì trong xương nàng ta không phải là người dễ bắt nạt đâu, ngươi không hiểu biết thê chủ của ngươi, bình thường đều là nàng nhường nhịn ngươi cả đấy!”

Làm sao hắn không biết, mặc dù tính tình nàng ôn hòa, không kiêu ngạo không nóng nảy, nhưng cũng không phải là yếu đuối vô năng, nhẫn nhục chịu đựng. Hắn biết nàng luôn dung túng từng cung chiêu cho sự điều ngoa bốc đồng của hắn. Bỗng nhiên hắn đứng lên, cầm sách đi ra ngoài.

“Này, sách của ta! Sách của ta mà!” Lam Linh kêu to sau lưng hắn nhưng lại không có ai để ý nàng ta. Nàng ta thờ dài, sách này không dễ mua đâu, mới đọc được có một nửa thôi. Ai da, chộc quý chộc thần cũng không nên chộc Tô Tử Bội!

Tô Tử Bội trở về phủ, Quân Nhưộc Thủy vẫn chưa về. Hắn đi thẳng tới thư phòng, đóng cửa lại im lặng nhìn quyển sách cướp được từ tay Lam Linh.

《Chỉ muốn làm uyên ương không muốn làm tiên》.

Đây là một câu chuyện thần thoại xưa.

“Xưa kia, có một nữ tử có được một loại phép thuật trường sinh bất lão. Nhưng đây là một bí mật, một khi nói ra thì phép thuật sẽ mất đi hiệu lực. Vì vậy nàng thường xuyên tới nhân thế, tận tình hưởng thụ nhân thế phồn hoa, không cần sầu lo, suy tính về sinh lão bệnh tử. Nàng lấy phu lang, sinh hài tử, cho đến phu lang già yếu chết đi sẽ sẽ đổi một người khác, bắt đầu cuộc sống lần nữa, lại lấy phu lang rồi lại sinh hài tử. Cứ như vậy không biết qua bao nhiêu năm, nàng đã đổi thật nhiều phu lang, phu lang của nàng chết nhưng nàng lại vĩnh viễn trẻ trung, vĩnh viễn không thay đổi.

Nhưng mà lần nọ nàng yêu một nam tử, hơn nữa rốt cuộc hắn cũng đã trở thành phu lang của mình, sau khi ngọt ngào sinh sống mấy chục năm thì hắn dần dần già đi.

Lần này nữ nhân nói ra bí mật của mình ở trước giường bệnh của phu lang, phép thuật mất hiệu lực, dần dần nàng cũng già yếu đi, sau đó tâm cam tình nguyện chết cùng với phu lang của nàng.

Cuối cùng nữ nhân nói với phu lang của mình rằng yêu là không thể dứt bỏ, không thể chỉ lo thân mình.”

Không thể dứt bỏ, không thể chỉ lo thân mình! Tô Tử Bội chậm rãi khép quyển sách lại, kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, gió đầu mùa hè mang theo mùi hoa sơn chi nhàn nhạt thơm ngát thổi qua cửa sổ giống như bàn tay thơm mềm dịu dàng của người yêu. Trong lòng hắn cũng trở nên mềm mại như con gió nhẹ này. Nếu là hắn..... Nếu là hắn, hắn cũng sẽ không muốn trường sinh bất lão, chỉ mong cùng nàng nắm tay nhau đến già, không muốn ở lại thế gian một mình.

Lúc này trong lòng vội vàng muốn được gặp nàng, vội vàng đến..... một giây cũng không thể đợi thêm được nữa. Cho nên hấn lại vội vã ra cửa, lệnh quân gia chuẩn bị xe ngựa đưa hấn đến Trầm Hương Trai gặp Quân Nhục Thủy.

Quân gia lau mồ hôi muốn ngăn cản nhưng có lòng không đủ lực. Không nói đến Tô thiếu gia nổi tiếng quái đản bốc đồng, chỉ cần dựa vào cái bụng sáu tháng của hấn thì nàng ta cũng không dám có bất kỳ ý kiến gì với hấn. Lập tức chuẩn bị xe, quân gia toát mồ hôi tự mình đánh xe chạy thẳng tới Trầm Hương Trai.

Trong Trầm Hương Trai rất là náo nhiệt. Mọi người tụ tập thành nhóm năm nhóm ba sôi nổi thảo luận. Quân Nhục Thủy và Tô Từ Khâm cũng một bên, cúi đầu thì thầm gì đó, đầu hai người quá gần nhau, lúc một người nói chuyện thì người còn lại mỉm cười lắng nghe, đáng vẻ cực kì..... Thân mật. Giờ phút này nóng nẩy trong lòng Tô Từ Bội dần dần lạnh xuống, buồn bực không lên tiếng, chỉ đứng sờ đứng ở cửa. Quân gia chỉ sợ có điều sơ xuất nên vẫn đi theo ở bên người hấn nhưng tình huống này khiến cho quân gia thường ngày đa mưu túc trí cũng không có cách nào. Việc riêng của chủ tử, làm sao nàng ta có thể nhúng tay vào?

Rốt cuộc cũng có người nhìn thấy Tô Từ Bội đang đứng ở cửa, vì vậy bên trong phòng liền yên tĩnh lại, cùng nhau nhìn nam tử có cái bụng to bất thường ở cửa, hiếu kỳ không thôi."Xin hỏi vị công tử này tìm ai vậy?" Một nam tử tiến lên dò hỏi.

Có lẽ là bên trong phòng đột nhiên yên lặng khiến Quân Nhục Thủy và Tô Từ Khâm cùng ngẩng đầu lên.

"Từ Bội? Sao ngươi lại tới đây?" Quân Nhục Thủy đứng dậy kinh ngạc nói.

"Tại sao ta không thể tới?" Tô Từ Bội nhún mày, không vui, giọng điệu có chút tức giận.

Người nào lại chọc giận vị thiếu gia này rồi? Quân Nhục Thủy nghi hoặc, tiến lên cười nói: "Có thể tới, có thể tới mà, Tô thiếu gia đến thị sát sản nghiệp của mình, có gì không thể?"

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra đây chính là phu lang Quân gia bướng bỉnh, ương ngạnh, không tuân thủ phụ đạo trong truyền thuyết a! Quả nhiên là "Danh bất hư truyền".

Quân Nhục Thủy cho mọi người nghỉ, cẩn thận đỡ Tô Từ Bội vào trong thư phòng riêng của mình, để cho hấn ngồi ở trên tháp mềm, xoa người lại rót cho hấn chén nước, quan tâm hỏi: "Có khát không? Thời tiết nóng thật đấy."

Tô Từ Bội liếc nàng một cái, bĩu môi không nói lời nào.

"Sao vậy? Hả?" Quân Nhục Thủy thấy hấn tức giận như vậy thật đáng yêu, khuôn mặt dịu dàng ngồi ở bên cạnh hấn, nhẹ nhàng kéo hấn lại gần mình. Hấn giãy giụa một chút, nghĩ một đằng mà nói một nẻo: "Tránh xa ta ra, nóng!"

Quân Nhục Thủy nở nụ cười bối rối, ngược lại càng ôm chặt hơn, giọng nói mang theo nũng nịu: "Đừng động đấy, để cho ta ôm một cái. Đã rất lâu chúng ta không có....."

"Ngươi....." Tô Từ Bội đỏ mặt, xấu hổ, luống cuống mắng: "Sắc phơi*!"

*Sắc từ trong trứng, level cao hơn sắc lang ^.^

"Oan uổng quá." Quân Nhục Thủy bất chợt hôn lên môi hấn một cái, thì thầm "Đây là nhu cầu sinh lý bình thường, chẳng lẽ..... Ngươi không muốn? Hả?"

"Nhưng..... Nhưng....." Tô Từ Bội nghiêng đầu không nhìn nàng, đỏ mặt đến cả cổ.

"Nhưng mà cái gì, tháng này là tháng an toàn, chúng ta cẩn thận một chút, có được hay không?" Giọng nói của Quân Nhục Thủy trầm thấp mang theo đầu độc chết người, trêu chọc lòng hấn, không khỏi khiến hấn nhột nhột, quên mất vì sao mình tới đây. Vì vậy hấn mơ mơ màng màng trở thành cô bé quàng khăn đỏ bị sói xám lớn ăn sạch sành sanh.

Mọi việc xong xuôi, Tô Từ Bội vui ở trong ngực Quân Nhục Thủy, không chịu lộ mặt ra. Mặc dù hấn không phải là nam tử bình thường nhưng đối với chuyện như vậy vẫn sẽ xấu hổ. Quân Nhục Thủy cười khế, dịu dàng ôm lấy hấn nói: "Bây giờ chúng ta về nhà đi. Ta ôm ngươi ra ngoài nhé?"

"Đợi chút....." Lúc này hấn mới nhớ tới hấn có lời muốn nói với nàng: "Ta..... Ta....."

Quân Nhục Thủy cố ý cười trêu nói: "Ngươi làm sao vậy? Tại sao lại lắp ba lắp bắp như thế? Ai nha, phu lang nhà ta sẽ không biến thành người ngọng đấy chứ?"

"Ngươi!" Tô Từ Bội thờ phỉ phò néo nàng một cái, như ý nguyện nghe thấy nàng rên rỉ kêu đau, lúc này khóe môi mới cong lên.

"Được rồi, được rồi, là do ta sau, thiếu gia ngài có chuyện gì thì cứ nói thẳng, cho dù có lên núi đao, xuống biển lửa thì tiểu nhân cũng sẽ không chối từ." Quân Nhục Thủy cười hi hi tỏ vẻ quyết tâm.

Người này, thời điểm không đứng đắn thật đáng giận. Tô Từ Bội lườm nàng một cái, nhỏ giọng nói: "Ta..... Ta hiểu."

Quân Nhục Thủy gật đầu một cái, chờ hấn nói tiếp.

“Ngày đó người nói ta không nên chạm đến ranh giới cuối cùng của người. Lúc đó ta không hiểu, nhưng mà bây giờ ta đã biết.”

“Người đã biết cái gì?” Quân Nhục Thủy mỉm cười nhìn hắn, trong lòng có chút chờ mong. Hắn là một nam tử rất không minh, làm sao không hiểu được?

“Yêu là không thể dứt bỏ, không thể chỉ lo thân mình.” Tô Tử Bội nghiêm túc, chân thành nhìn vào mắt nàng: “Lúc ta viết cách thư, người khổ sở không phải là ta làm người mất mặt, mà là ta dễ dàng từ bỏ người như vậy. Ta..... Ta chỉ là nhất thời tức giận mà thôi. Thật đó, thật sự xin lỗi.”

Quân Nhục Thủy ôm chặt hắn, ánh mắt trở nên thâm thúy, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng chiếm lấy đôi môi mềm mại của hắn, nuốt vào hơi thở của hắn, mang say đắm và thương tiếc và dịu dàng hòa vào trong cái hôn này.

Nàng vẫn biết nội tâm Tô Tử Bội nhạy cảm và rất trong sáng, trong mắt không thể bỏ qua một hạt cát, cho nên hắn mới viết cách thư. Bởi vì người yêu trong lòng hắn, không thể vứt bỏ hắn một mình trong lúc nguy nan.

Chẳng qua nàng không thể chấp nhận việc hắn lúc nào cũng có thể bỏ rơi nàng, không thể chấp nhận được việc hắn không tin tưởng nàng như vậy. Cho nên mới giận dữ với hắn.

Lúc bình tĩnh lại thì trong lòng nàng cực kỳ hối hận. Lúc đó tại sao không giữ hắn, níu kéo hắn lại, như thế không phải là một loại tổn thương đối với hắn sao?

“Thật xin lỗi, Tử Bội.” Nàng ghé vào lỗ tai hắn lắm lắm, một tay ôm hắn, một tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng nhô lên của hắn, cảm thụ thai máy, trong lòng cảm thấy mềm mại và an bình.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dịu Dàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tri kỉ cùng nhau đi tới tận chân trời.

Cuối xuân đầu hạ, trong gió mang theo mùi hoa nhàn nhạt, ánh sáng mặt trời rọi mang đến cảm giác ấm áp. Cánh hoa đầu cành theo gió qua bay là tả, hoa rơi như tuyết. Thời tiết tốt như vậy, Quân Nhục Thủy lười biếng không muốn đi Tế Thiện Đường, gần đây nàng rất có hứng thú với mỹ thực, cũng đã vợ vệt được không ít sách dạy nấu ăn, lúc rảnh rỗi thường hào hứng bưng bưng vui đầu nghiên cứu.

Không thể không thừa nhận, tài nấu nướng của nàng rất tốt nhưng tại nơi này, việc nữ tử nấu ăn thì không có gì đáng khoe khoang. Chẳng qua từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ để ý đến ánh mắt của thế tục mà chỉ muốn làm chuyện mình thích mà thôi. Mọi việc đều nghe theo trái tim

Đối với chuyện còn như vậy chắc là đối với người cũng như thế thôi! Đối với nam nhân, có phải cũng chỉ nghe theo trái tim mách bảo hay không hay không?

Tô Tử Bội nhìn dưới ánh mặt trời đang dát một tầng sáng màu vàng nhạt lên mặt nàng, mặt mày cong cong, khoe miệng hơi nhếch lên làm cho hắn thấy mình bị mê hoặc, tâm thần điên đảo. Càng chung đụng thì càng hiểu nhau, càng hiểu nhau lại càng bị cuốn hút. Cho dù ánh mặt trời có rực rỡ hơn nữa thì trong mắt hắn cũng không bằng một cái mỉm cười của nàng.

Hắn không khỏi nhẹ nhàng đi tới sau lưng nàng, ôm chầm lấy người đang vui đùa trong đồng sách vở, mặc dù hắn đã nhìn nàng chăm chú một hồi lâu nhưng nàng vẫn không phát hiện được sự tồn tại của hắn, hắn rất bất mãn cắn cắn vành tai trắng nõn mượt mà của nàng. Trên người nàng luôn có mùi thuốc nhàn nhạt, là mùi hương mà hắn cực kỳ yêu thích.

Quân Nhục Thủy nghiêng đầu nhìn Tô Tử Bội, cảm thấy có chút kì lạ, đột nhiên sao hắn lại thân mật, mang theo chút làm nũng và oán trách như thế. “Sao vậy?” Quân Nhục Thủy nghi ngờ hỏi, trong đầu bận suy nghĩ gần đây nàng có làm gì khiến hắn tức giận hay không.

Cọc gỗ! Cọc gỗ chết tiệt không hiểu phong tình! Hai hàng lông mày của Tô Tử Bội nhướng lên, không phải giờ phút này nàng nên ý loạn tình mê hay sao? Nhưng tại sao người trước mắt lại trần định như vậy? Tô Tử Bội cảm thấy thất bại, một môi đáp: “Không có gì.” Là do nàng không có dự vọng và kích động đối với hắn, hay là sức quyến rũ của hắn đã bị giảm sút rồi?

Chẳng qua một mình ai oán, thương xót bản thân không phải là tác phong của hắn. Con người của hắn xoay tròn, đột nhiên nghiêng người hung hăng ngậm lấy cánh môi tròn mềm như hoa của nàng, thừa dịp nàng đang kinh ngạc thì dùng đầu lưỡi tinh xảo cạy mở hàm răng của nàng, chiếm lấy cái lưỡi mềm mại, trần trọc triền miên.

Năng lực học tập của hắn quả thật là không tầm thường, chỉ trong một thời gian ngắn mà đã trở thành cao thủ khiến cho đầu óc của nàng choáng váng, không tự chủ đáp lại nhiệt tình của hắn.

Thở dốc một hồi, nàng có chút ngượng ngùng buông đôi môi hắn ra, hai gò má ửng hồng, nói: “Bội Nhi, đang ở trong hoa viên!”

Tô Từ Bội vẫn chưa thỏa mãn, cau mày bày tỏ bất mãn, lý lẽ hùng hồn nói: “Đây là hoa viên nhà chúng ta, có gì không thể?”

“Bị người khác thấy được sẽ không hay!” Quân Nhục Thủy có chút dờ khóc dờ cười, đây rốt cuộc có phải là thế giới nữ tôn không, tại sao người bị tập kích, xấu hổ bối rối lại là nàng?

“Yên lặng như vậy, làm gì có người nào đến?” Tô Từ Bội ôm cổ của nàng, ngồi ở trên đùi của nàng, đôi môi lại muốn áp sát tới. Quân Nhục Thủy bắt đầu nhìn gò má ửng hồng của hắn, trong lòng mềm mại ngọt ngào, thôi, cứ để hắn náo loạn đi.

Chỉ tiếc, trời không cho người toại nguyện, đang lúc đôi môi hai người gần chạm vào nhau thì lùm cây sau lưng vang lên giọng hài tử non nớt: “Nơi này có người nha, cục bột nhỏ đang ở chỗ này! Quân đi và tam thúc đang làm gì vậy?” Bảo bối có chút tò mò, hăng hái nhìn bọn hắn, đặt câu hỏi.

“Còn nữa, bảo bối cũng đang ở đây! Phụ thân mẫu thân đang làm gì vậy?” Theo giọng nói ngây thơ truyền đến thì một cái đầu nhỏ màu đen ló ra từ trong bụi cây, cặp mắt to linh lợi nhảy nhót nhìn bọn hắn.

Tô Từ Bội và Quân Nhục Thủy giống như đập phải rắn, vội vã tách ra, một người khuôn mặt ửng đỏ, một người khuôn mặt đen thui. Cuối cùng là người nào đỏ mặt, người nào đen mặt, không cần nói cũng biết rồi chứ?

“Tiểu Trầm Nhi.” Quân Nhục Thủy đỏ mặt đi tới: “Tại sao lại leo lên cây? Rất nguy hiểm, mau xuống đây.”

Mặc Trầm cười khanh khách, rất vui vẻ nói: “Con thích leo cây, Quân đi, con leo cây rất giỏi đấy.”

Tô Tiểu Thâm cũng không chịu thua, bĩu môi la hét: “Con cũng vậy, leo cây! Tiểu Trầm Nhi, leo cây!”

Mặt Quân Nhục Thủy cứng lại, hai cục bột nhỏ này, không biết là đã nhìn được bao nhiêu. Nàng xoay người lại tròn mắt nhìn Tô Từ Bội, ý bảo: về sau hoa viên của mình cũng cần phải chú ý!

“Quân đi, con nhảy xuống nha, nhớ ôm lấy con!” Mặc Trầm cười hi hi nói xong, nhảy xuống không sợ hãi chút nào.

Quân Nhục Thủy bị dọa không nhẹ, theo bản năng tiến lên đón lấy nó nhưng lại bị Tô Từ Bội đẩy ra, nhảy một cái, nhẹ nhàng bắt được thân thể nhỏ nhỏ mềm mại. Đôi tay Mặc Trầm ôm cổ của Tô Từ Bội, thân mật cọ xát, cực kỳ vui vẻ nói: “Tam thúc thật là lợi hại!”

Ôm thân thể nhỏ bé mềm mại này, trong lòng Tô Từ Bội cũng mềm mại giống như một hồ nước xuân. Hơi nhấc mắt lên liếc nhìn Quân Nhục Thủy một cái, quyết định càng phải cố gắng để sinh một nhi tử đáng yêu giống như Mặc Trầm.

Quân Nhục Thủy tự dung bị hắn liếc một cái, trong lòng có chút lạnh lạnh. Người này, lại có suy nghĩ quái lạ gì rồi?

“Oa!” Tô Tiểu Thâm ở trong bụi cỏ bởi vì không có ai để ý đến nó mà khóc lớn lên: “Phụ thân, ôm!” Xem ra tiểu tử là ghen tỵ rồi. Quân Nhục Thủy không thêm để ý tới nó, hừ, còn nhỏ như vậy mà đã biết phụ thân, không cần mẫu thân, Quân Nhục Thủy cũng sẽ ghen tỵ đấy.

“Người mau tới ôm nó đi, làm gì có mẫu thân như người!” Tô Từ Bội có chút buồn cười, trách mắng.

Quân Nhục Thủy cam chịu vươn tay ra ôm lấy Tô Tiểu Thâm, trong miệng còn lầm bầm: “Nó lại không gọi ta!”

“Ồ ô, không...không cần.” Tô Tiểu Thâm vung vẩy cánh tay ngăn ngừa: “Con muốn phụ thân! Phụ thân!”

Sắc mặt của Quân Nhục Thủy lập tức thay đổi, thu tay lại, nói với Tô Từ Bội: “Tự người đi ôm nó đi, tiểu Trầm Nhi, Quân đi ôm con. Vẫn là tiểu Trầm Nhi đáng yêu nhất!”

“Tiểu Trầm Nhi mới đáng yêu nhất!” Nàng vừa dứt lời liền có một cú cái lên tiếng phản đối, dưới mũi còn dính hai hàng nước mũi.

Quân Nhục Thủy ôm Mặc Trầm, không nhịn được cười to không thôi.

*

Trở lại Thành Lâm Giang đã được một năm.

Vào thời gian này năm ngoái, đột nhiên ở Giang Nam bùng phát ôn dịch, dân chúng Giang Nam trôi giạt khắp nơi, xác chết đầy đường, Nữ hoàng phái quân trông giữ, phong tỏa cả vùng dịch bệnh, lệnh cho hai vị thái y của Thái Y Viện dẫn theo được đồng đến Giang Nam để trị ôn dịch.

Long Hạo Vân ẩn nấp ở Giang Nam đã lâu, tà tâm chưa chết, nàng ta tung lời đồn đại nói khô hạn, ôn dịch đều là trời cao trừng phạt, Nữ hoàng hiện giờ không phải là chân mệnh thiên nữ, mà là nghịch tặc bức vua thoái vị, phải bị trừ diệt. Cũng đứng ra làm một bài hịch về Long Ngâm Phong, lên tiếng phê phán Ngâm Phong triệu tập thủ hạ cũ phản nghịch, kêu gọi người trong thiên hạ cùng nhau lật đổ nghịch tặc, cứu vớt giang sơn.

Tình cảnh Giang Nam không yên, khô hạn, nạn đói, ôn dịch, mấy lần dẫn đến các cuộc náo loạn quy mô nhỏ.

Quân Nhục Thủy bởi vì Liễu Miên, Thanh Phong còn ở Lâm Giang mà trong lòng sầu lo, tự nguyện đến Giang Nam chữa trị ôn dịch.

Lúc đầu Nữ hoàng không cho phép, nhưng ôn dịch càng ngày càng nghiêm trọng nên không thể không đồng ý thỉnh cầu của Quân Nhục Thủy, rốt cuộc

cũng đồng ý nâng việc nàng sẽ ở lại Giang Nam sau khi không chế được ôn dịch.

Cứ như vậy, Quân Nhục Thủy rời khỏi kinh thành, không rảnh để ý đến việc Tô Tử Bội phản đối và yêu cầu muốn đi cùng.

Khi đó, nữ nhi của bọn họ, Tô Thâm đã nửa tuổi, như hoa như ngọc, hoạt bát đáng yêu.

Cũng không phải Quân Nhục Thủy quan tâm đến việc sống chết của lê dân bách tính trong thiên hạ, chẳng qua ở trong kinh thành dưới chân thiên tử, gần vua như gần cọp, không có một chút tự do nên đây là một cơ hội để yêu cầu Ngâm Phong cho phép nàng rời đi. Vì vậy nàng không thể bỏ qua.

Sau khi trở về vùng dịch Giang Nam, Quân Nhục Thủy mới biết thành Lâm Giang không phải là khu vực mà ôn dịch hoành hoành nghiêm trọng nhất, Tri Phủ Lưu Minh Tuệ cũng đã sử dụng các biện pháp hữu hiệu để phòng chống, Liễu Miên, Thanh Phong và người của Tô gia đều mạnh khỏe. Vì vậy nàng an tâm chữa trị ôn dịch cùng với các thái y của Thái Y Viện.

Gần tới mùa thu, rốt cuộc ôn dịch cũng bị loại trừ hoàn toàn, Long Hạo Văn bị Nữ hoàng lòng bắt, giải về kinh thành, cả đời cấm cung. Tất cả đều kết thúc, Quân Nhục Thủy liền đón Tô Tử Bội, Tô Tử Khâm, Tô Thâm, Mặc Trầm về thành Lâm Giang.

Rốt cuộc đã trở lại.

Lúc nhìn thấy cầu kiều ở Giang Nam lần nữa, nghe được giọng nói quen thuộc kia, Tô Tử Bội và Tô Tử Khâm dường như cảm thấy mình đã trải qua mấy đời rồi. Ngược lại Mặc Trầm và Tô Thâm cực kỳ hưng phấn, nhìn quanh nhìn quất, cảm thấy mới lạ không thôi.

Tử Bội và Tử Khâm nhìn nhau cười, cuối cùng cũng đã trở về quê hương.

*

Hai năm sau.

Trong thành Lâm Giang khuya chiêng gõ trống, hi nhạc vang trời. Người người tranh nhau dừng chân quan sát. Trống sáo đàn hát khắp dọc đường đi, kiệu hoa đỏ thắm dừng ở trước cửa Tô phủ.

Lúc này dân chúng xem náo nhiệt ở thành Lâm Giang mới biết thì ra là Đại thiếu gia Tô gia, Tô Tử Khâm lên kiệu hoa. Mà tân nương chính là đại phu Tôn Minh Huân của Tế Thiện Đường. Lễ thành thân quá lớn làm cho người ta không khỏi liên tưởng tới ba năm trước, lúc Tam thiếu gia Tô gia thành thân cũng náo nhiệt như vậy. Mọi người không khỏi chặc lưỡi thở dài nói, Tô gia quả thật là tài đại khí thô !

Quân Nhục Thủy không nghĩ tới Tô Tử Khâm và y si Tôn Minh Huân cũng có thể cạ sát sinh lửa, cảm giác mình thật sự là không theo kịp thời đại. Chẳng qua từ trước đến giờ Quân Nhục Thủy vẫn luôn rất thích Tôn Minh Huân. Mặc dù Minh Huân si mê y học, làm cho cả nhà tán gia bại sản nhưng hơn ở chỗ tâm địa thiện lương. Ở xã hội nữ tôn này mà nàng ta không để ý đến ánh mắt thế tục, mặc kệ lời đồn đại cưới hỏi đảng hoàng nam tử bị bỏ mạng theo hải tặc, đây là một chuyện khó khăn đến dường nào.

Thấy Tử Khâm hạnh phúc, Tô Tử Bội cũng vui mừng không dứt, rốt cuộc trong lòng cũng không lo lắng cho đại ca nữa. Từ nhỏ Tử Khâm đã không phải là người độc lập kiên cường, hẳn là Tử Khâm dịu dàng thiện lương nên cần phải có một nữ nhân chăm sóc và thương yêu hẳn. Mà nếu như người Tô Tử Bội gặp không phải là Quân Nhục Thủy thì một mình hẳn vẫn có thể quản lý tốt sản nghiệp Tô gia. Nhưng hôm nay hẳn đã có được loại tình yêu tuyệt đối mà hẳn muốn, có được cuộc sống hạnh phúc nhất, cho nên hẳn hi vọng Tử Khâm, hi vọng mỗi người bên cạnh hẳn cũng có thể hạnh phúc.

Trong ánh trăng dịu dàng và âm thanh của đàn ếch vui vẻ, Tô Tử Bội ở trong thư phòng Quân Nhục Thủy, cùng với một quyển sách tranh đoạt sự chú ý của Quân Nhục Thủy.

“Ta mệt mỏi.” Tô Tử Bội mệt mỏi, ở một bên làm nũng.

Quân Nhục Thủy đang nằm ở trên tháp mềm trong thư phòng, trước tháp mềm là một cái bàn dài, trên đó đặt một bình Bích Loa Xuân Lâm Giang thượng phẩm. Nàng nhấp một ngụm trà, không ngừng đầu, nói: “Người trở về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

“Không phải là loại mệt mỏi đó, là tìm mệt mỏi. Ta muốn làm chuyện của ta.” Tô Tử Bội dậm chân.

Quân Nhục Thủy cảm thấy kì lạ nói: “Không phải mỗi ngày ngươi đều làm chuyện của ngươi hay sao?”

“Đó là chuyện của Tô gia. Thứ ta thích nhất không phải là nắm trong tay sản nghiệp Tô gia, mặc dù ta thích cảm giác thành công khi bày mưu lập kế nhưng mà ta cũng sẽ mệt mỏi.” Tô Tử Bội ngồi ở bên cạnh tháp mềm, trơ mắt nhìn nàng.

“Vậy ngươi muốn làm gì?” Quân Nhục Thủy nhìn quyển sách trên tay, thoải mái nằm trên tháp mềm, có chút không để ý hỏi.

Tô Tử Bội thật sự không thể nhịn được sự qua loa của nàng, rốt cuộc cũng bộc phát, nổi giận đoạt lấy quyển sách trên tay nàng, dùng sức quăng xuống mặt đất: “Ngươi có đang nghe ta nói chuyện hay không?”

“Có mà, có mà.” Quân Nhục Thủy rất thức thời, gật đầu liên tục, thương tiếc nhìn quyển sách đang phơi thây trên đất, nếu không chuyên tâm ứng phó, không chừng kết cục của quyển sách kia cũng chính là kết cục của nàng.

“Ta...ta muốn đi ra ngoài thăm thú một chút.” Tô Tử Bội ngừng đầu lên, mắt phượng hẹp dài từ trên cao nhìn xuống nàng.

“Vậy thì đi chứ sao.” Quân Nhục Thủy xem thường: “Không phải mỗi ngày ngươi đều ra ngoài đi dạo sao?”

“Ngươi.” Tô Tử Bội cực kỳ tức giận, thuận tay cầm một quyển sách trên bàn lên, dùng sức gõ nạng đầu: “Rốt cuộc ngươi có hiểu hay không, ta muốn đi ngao du, muốn nhìn phong cảnh của Kim Bích, mặc kệ là thảo nguyên đại mạc còn là núi cao sông dài.”

“Hiểu hiểu, tiểu nhân hiểu rồi.” Hai tay Quân Nhục Thủy ôm đầu, ai oán nói: “Phụ quân muốn thân ái đi đâu thì tiểu nhân sẽ đi theo tới đó, bảo đảm phục vụ công tử thoải mái như ở nhà.”

Tô Tử Bội bật cười, làm gì giống như ở nhà, nàng đang nói bây giờ đó?

Vì vậy Tô Tiểu Thâm thật là đáng thương, vẫn chưa tới bốn tuổi đã bị phụ thân mẫu thân vứt bỏ ở nhà, không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày chạy theo Mặc Trầm bảy tuổi, một tác cũng không rời. Mặc Trầm hiểu chuyện chỉ cho rằng Tô Tiểu Thâm không có phụ mẫu ở bên cạnh nên rất đáng thương, vì vậy quan tâm nàng đủ điều giống như tiểu phụ thân. Nào biết Tô Tiểu Thâm đã một tiểu quý, lòng đầy đen tối. Mặc dù trong lòng cũng oán trách mình phụ mẫu vô lương tâm, chỉ lo vui vẻ hai mình, mặc kệ nó ở nhà. Nhưng mà cứ dính với Mặc Trầm ca ca như vậy cũng rất tốt. Chờ lúc phụ thân mẫu thân trở lại thì Mặc Trầm ca ca đã trở thành con rể của hai người rồi..., ha ha.

*

Trầm Hương Trai ở kinh thành đã giao cho Lam Linh quản lý, mà Trầm Hương Trai ở Lâm Giang cũng giao cho Tô Tử Khâm quản lý. Quân Nhục Thủy an bài rất thỏa đáng. Cho nên Quân Nhục Thủy và Tô Tử Bội cũng nhau đi khắp vạn dặm giang sơn, tiêu diêu tự tại. Dọc đường Tô Tử Bội Cháp cầm bút viết những kiến thức cảm thụ của hắn, Quân Nhục Thủy giúp hắn sửa chữa lại gọi là《 Tử Bội du ký 》，cũng cho xuất bản mấy quyển, ngoài dự đoán lượng tiêu thụ lại cực kì tốt. Không chỉ mang lại kiến thức cho nhưng nam tử trong khuê phòng mà cũng là hành trang cần mang theo cho rất nhiều nữ tử trước khi đi xa.

Tô Tử Bội rất thích thú, Quân Nhục Thủy cũng lấy vui mừng của hắn làm thú vui. Mỗi năm hai người đều dành hơn nửa năm ngao du bên ngoài. Tô Tiểu Thâm “thấp cổ bé họng”, chỉ có thể tro mắt nhìn bóng lưng của cặp phụ mẫu vô lương tâm, mong mỏi mình mau mau lớn lên. Mặc Trầm ca ca rất thích đọc những du kí và phụ thân đã viết, về sau nàng cũng muốn dẫn Mặc Trầm ca ca đi chơi, giống như mẫu thân cùng với phụ thân. Ủ, nhất định còn phải tốt hơn mẫu thân. Bởi vì Mặc Trầm ca ca dịu dàng hơn phụ thân, ha ha. Chẳng qua những lời này không thể để cho phụ thân nghe được, suy!

*

Mấy năm gần đây, trên giang hồ xuất hiện một môn phái rất thần bí, Tuyệt Tình Môn, chuyên thu nhận tất cả những nam nhân bị vứt bỏ hoặc là tổn thương vì tình, không có nhà để về, dạy bọn họ tự lập tự chủ.

Lúc Quân Nhục Thủy và Tô Tử Bội đi đến Tây Nam đã từng gặp mặt môn chủ Tuyệt Tình Môn một lần.

Lúc đó mới phát hiện môn chủ Tuyệt Tình Môn nổi danh lừng lẫy trên giang hồ, lại chính là Triệu Cầm Âm ngày trước. Dĩ nhiên, đây đều là nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Thê Chủ Dị Dàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.